

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

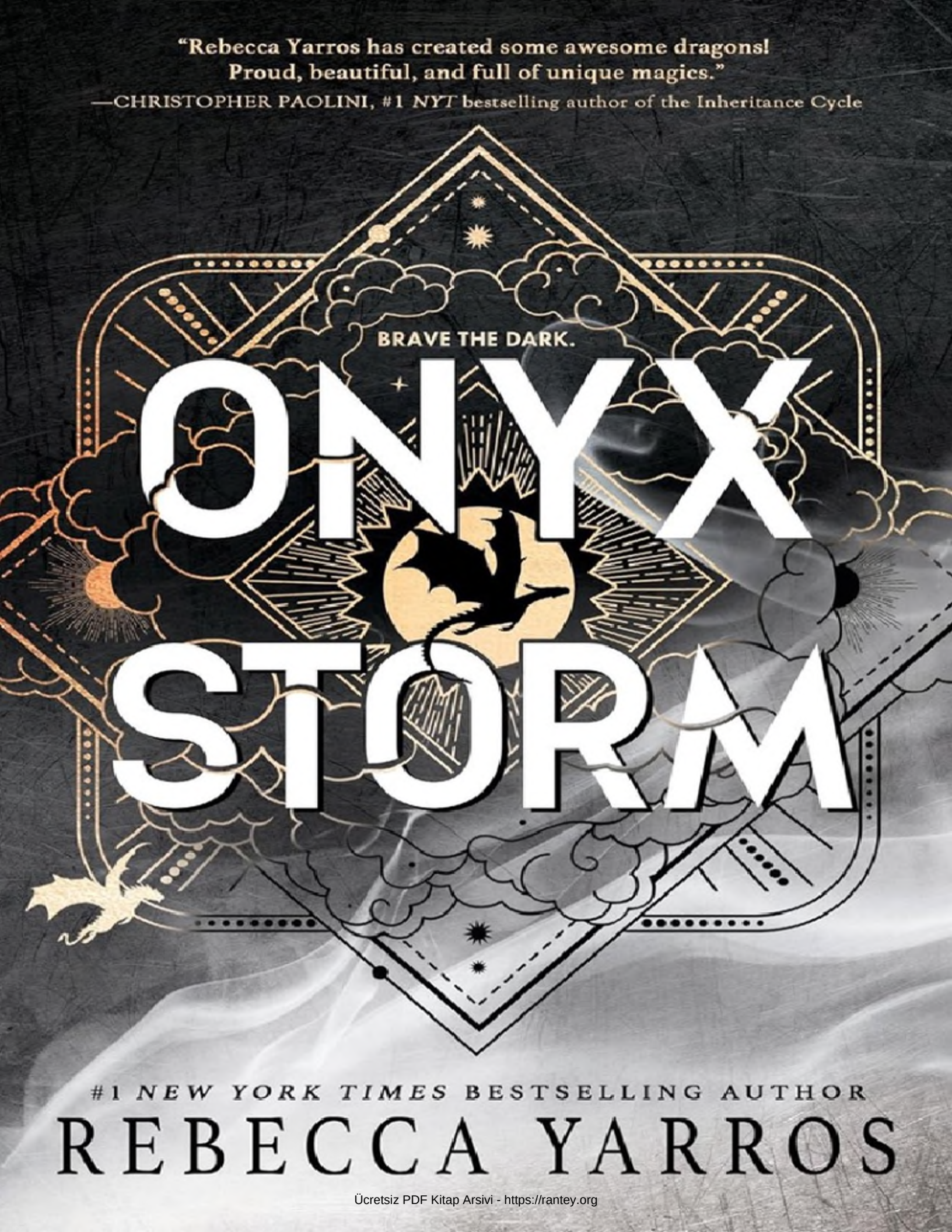
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Rebecca Yarros has created some awesome dragons!
Proud, beautiful, and full of unique magics."

—CHRISTOPHER PAOLINI, #1 NYT bestselling author of the Inheritance Cycle

BRAVE THE DARK.

ONYX STORM

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
REBECCA YARROS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

REBECCA YARROS THE EMPYREAN

SERİSİNDEN DAHA FAZLASI

Dördüncü Kanat

Demir Alev

Oniks Fırtına

ONYX STORM

REBECCA
YARROS

PIATKUS

PIATKUS

İlk olarak 2025 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısı olan Red Tower Books tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak Büyük Britanya'da 2025 yılında Piatkus tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2025 by Yarros Ink, Inc

İç çizimler Bree Archer'a ait
İç mekan Dünya haritası sanatı Melanie Korte İç
mekan tasarımı Britt Marczak
Son kağıt sanatı [@bethgilbert_art](https://www.instagram.com/bethgilbert_art)

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Yayıncının izni olmaksızın ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul uygulanmaksızın, yayımlandığı cilt veya kapak herhangi bir cilt veya kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-44324-9

Piatkus An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu Carmelite
House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm On Birinci	
Bölüm On İkinci	
Bölüm Bölüm On	
Üçüncü	
Bölüm On Dört	
On Beşinci Bölüm On	
Altıncı On Bölüm	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirmi Yirminci Bölüm	
İkinci Yirmi	
BölümBölüm Birinci	
Yirmi Bölüm Üçüncü	
Bölüm Yirmi Dördüncü	

Yirmi Beşinci Bölüm
Altıncı Yirmi Yirmi Yirmi
Yedinci Bölüm Sekizinci
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz
Yedi Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Kırk
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Bölüm Kırk
Üçüncü Kırk
Dördüncü Kırk
Beşinci Bölüm Kırk
Altıncı Bölüm Kırk
Yedinci Bölüm Kırk
Sekizinci Bölüm Kırk
Dokuzuncu Bölüm
Elli Birinci Bölüm Elli
İkinci Bölüm Elli
Üçüncü Bölüm Elli
Dördüncü Bölüm Elli
Beşinci Bölüm Elli
Altıncı

[Elli Yedinci Bölüm](#)
[Elli Sekizinci Bölüm](#)
[Elli Dokuzuncu](#)
[Bölüm Altmışını](#)
[Bölüm Altmış Birinci](#)
[Bölüm Altmış İkinci](#)
[Bölüm Altmış](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Altmış Dördüncü](#)
[Altmış Beşinci](#)
[Bölüm Altmış Altını](#)
[Bölüm Teşekkür](#)

*Popüler kalabalıkla birlikte koşmayanlara,
masalarının altında kitap okurken yakalananlara,
Hiçbir zaman davet edilmediklerini, dahil edilmediklerini ya da
temsil edilmediklerini düşünenler.
Derilerinizi alın. Binmemiz gereken ejderhalar var.*

Onyx Fırtınası, askeri bir üniversitenin acımasız ve rekabetçi dünyasında geçen, durmaksızın heyecan veren bir macera fantezisidir.

dragon riders, savaş, göğüs göğüse çarpışma, kan, yoğun şiddet, acımasız yaralanmalar, kan, cinayet, ölüm, hayvan ölümü, yaralanma rehabilitasyonu, keder, zehirlenme, yanma, tehlikeli durumlar, grafik dil ve sayfada gösterilen cinsel aktivitelerle ilgili unsurlar içerir.

Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen not alın ve fırtınayla yüzleşmeye hazırlanın...

NA IE

BAĞLI

SIGNET/SPECIALTY

VİOLET SORRE⁴GAIL

TAIRH Aİ⁴D AB⁴IDARİ 4A

FENER KULLANAN

XADW4MOMON

SHAnOw WIELDİİ fG.
OKUMA
İMTEHTİYOLARI

SECOND SQUAD, FLARE SECTION, DÖRDÜNCÜ
KANAT

IMOGENCARDULO

GLANE

MEMORYERAMNG

fNNHoLLts

CRUTH

SAPKIN PROJEKSİYON

RHIAİ-İNON MATTHIAS

FEIRGE

RETRIEVING

SAwYsR HENRICK

SLISEAG

METALURJİ

IflDOOCİAMLYN

AOTROM

BUZ KAYNAK

SLOAİ⁴E MAIRİ

TİŞÖRT

SIPHONİİ⁴G

AARIG GRAYGASTLE
{ARn cum rauri

MOLVC

Hay rMT8D
İr

AVALYMhf, BAYLOR, AfİD LYNX - Uİ⁴E GÖRE İLK YILLAR AHPESTED *SHEETS*

GATRIONA CORDELLA

KIRALAIR

MA "fİPULATİİİG E OTIONS

MAREN ZINA

DAJALAIR

BRnGEM. FJEVb. TRAGER. A2⁴D KAI - **GAYPHON** FMSRS

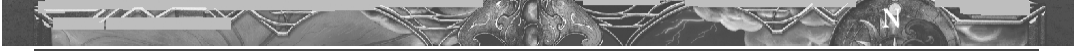
DÜNYA LİDERLERİ

KİrfG TAURI TH6 WISE - 3Tf6 K/J⁴-fG OF "fY

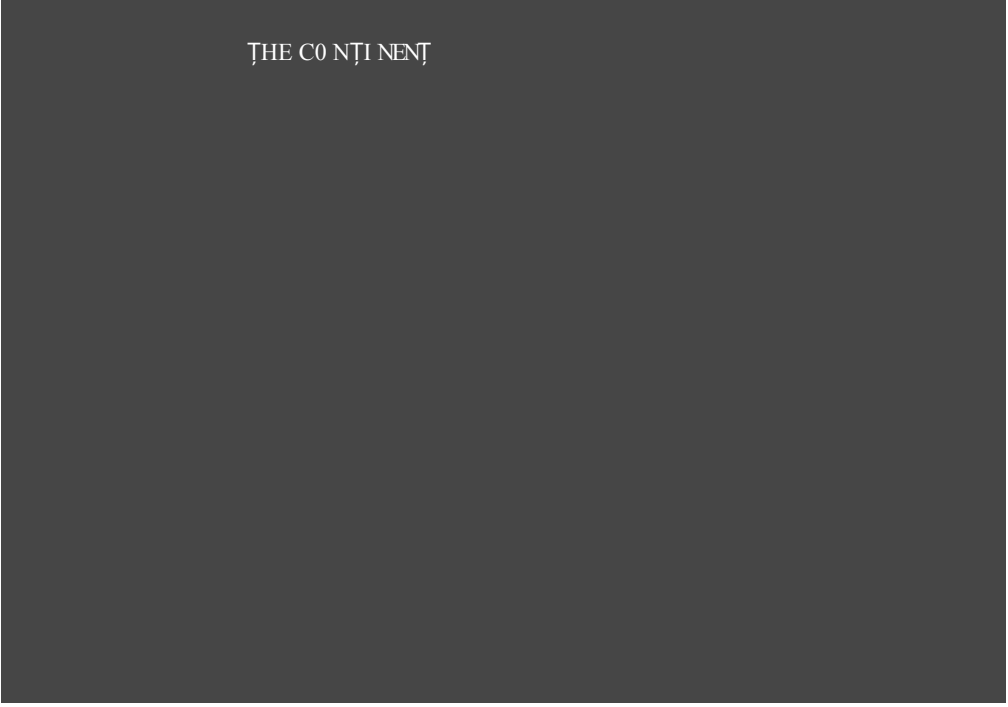
HALDEN TAURI - FIRST IN LINE FOR THE NAVARRIAN THRONE

QUEEN MARAYA - THE QUEEN OF POROMIEL

VISCOUNT TECARUS - FIRST IN LINE FOR THE POROMISH THRONE

THE C O N T I N E N T

Aşağıdaki metin, Basgiath Savaş Koleji Kâtipler Bölümü
Küratörü Jesinia Neilwart tarafından Navarrian dilinden
modern dile aslına sadık kalınarak aktarılmıştır. Tüm olaylar
gerçektir ve ölenlerin cesaretini onurlandırmak için isimler
korunmuştur. Ruhları Malek'e emanet olsun.

Basgiath'ı ve koğuşları güvence altına almanın bedeli büyük oldu,
General Sorrengail'in hayatı da dahil. Strateji ayarlanmalı.
Poromiel'le müttefik olmak krallığın yararına, hatta
Geçici olarak.

-GENERAL AUGUSTINE MELGREN'İN MAJESTELERİ KRAL TAURI İLE YAPTIĞI
YAZIŞMALAR ORTAYA ÇIKTI

PROLOGUE

Malek aşkına nereye gidiyor bu? Çeyreğin altındaki tünellerden hızla geçip onu takip etmeye çalışıyorum ama gece en büyük gölge ve Xaden karanlığa kusursuzca karışıyor. Ejderhalarımızın bağı beni doğru yönlendirmeseydi ve büyücü ışıklarının ara sıra kaybolması olmasaydı, önümde bir yerlerde maskeli olduğunu asla düşünemezdim.

Korku beni buz gibi bir yumrukla yakalıyor ve ayaklarım titremeye başlıyor. Bu akşam, neredeyse Basgiath'a mal olan savaştan sonra Sawyer'ın yaralanmasıyla ilgili haberleri beklerken Bodhi ve Garrick tarafından korunarak başını eğdi, ama şimdi ne yaptığını bilemeyiz. Eğer biri gözlerinin etrafındaki çilek kırmızısı halkaları fark ederse, tutuklanacak ve muhtemelen idam edilecek. Okuduğum metinlere göre, bu aşamada solacaklar, ama solana kadar, görülme riskini göze kadar önemli ne olabilir?

Tek mantıklı cevap, çoraplarımın arasından içeri sızan koridorun soğuk taşıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiye omurgama gönderiyor. Kapanan kapının tıkırtısı beni huzursuz bir uykudan uyandırdıktan sonra botlarıma ya da zırhıma bile vakit kalmamıştı.

"İkisi de cevap vermeyecek," diyor Andarna ve ben kapalı köprünün kapısını çekerek açıyorum, uzak uçtaki muadili kapanırken. Bu o muydu? *"Sgaeyl hâlâ... öfkeli ve Tairn hem öfke hem de keder kokuyor."*

Henüz üzerinde durmak istemediğim nedenlerden dolayı anlaşılabilir, ancak rahatsız edici.

"Cuir ya da Chradh'a sormamı ister misin-" diye başlıyor.

"Hayır. Dördünün de uykuya ihtiyacı var." Hiç şüphe yok ki kendimizi devriye gezerken bulacağız.

Sabah. Köprünün dondurucu genişliğini gittikçe belirsizleşen adımlarla geçiyorum ve pencerelerin dışındaki manzarayla sarsılıyorum. Daha önce hava fırtına için yeterince sıcaktı, ama şimdi kar kalın bir perde halinde yağıyor ve Basgiath'ın ana kampüsünden çeyrek bölgeyi ayıran vadiyi gizliyor. Göğsüm sıkışıyor ve sonsuz gibi görünen yeni bir gözyaşı dalgası acıdan şişmiş gözlerimi diken diken etmekle tehdit ediyor.

"Yaklaşık bir saat önce başladı," diyor Andarna nazikçe.

O zamandan beri sıcaklık sürekli düştü... *Oraya gitme.* Bir sonraki nefesim titriyor ve başa çıkamadığım her şeyi düzgün, zihinsel olarak yanmaz bir kutuya koyup içimde derin bir yere saklamaya zorluyorum.

Annemi kurtarmak için çok geç, ama Xaden'ın kendini öldürmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Yas tutabilirsin," diye hatırlatıyor Andarna bana Şifacı Çeyreği'nin kapısını açıp kalabalık salona girerken. Taş tünelin kenarlarında her renkten üniformalı yaralılar sıralanıyor ve şifacılar revir kapılarından içeri girip çıkıyor.

"Eğer her kaybın içinde yuvarlanırsam, tek zamanım bu olur." Geçtiğimiz on sekiz ay boyunca bu dersi iyi öğrendim. Sarhoş oldukları her hallerinden belli olan bir grup piyade öğrencisinin yanından geçerek, genişletilmiş bir revire dönüşen yerden geçtim ve karanlıkta bir bulanıklık aradım. Çeyreğin bu kısmı hasar görmemiş ama yine de sülfür ve kül kokuyor.

"Annen hatırlansın! General Sorrengail'e, Basgiath'ın alevine!" diye sesleniyor üçüncü sınıflardan biri ve ben cevap vermeden ilerlerken karnım daha da sıkışıyor.

Köşeye yaklaşp döndüğümde, duvarın sağ tarafını tekleyen bir kalp atışı boyunca saran bir karanlık yaması görüyorum ve ardından iki halsiz gardiyan tarafından kuşatılmış sorgu odasına giden merdiven boşluğu beliriyor. Gölgele basamaklardan aşağı kayıyor.

Hay sikeyim. Genelde haklı çıkmayı severim ama bu sefer aksini umuyordum. Zihinsel olarak Xaden'a uzanıyorum ama karşımda sadece soğuk oniksten kalın bir duvar var.

Bu korumaları geçmek . Mira ne yapardı?

Andarna, "*Teğmeninizi çoktan öldürmüş ve seçiminden emin olmuş olurdu,*" diye cevap veriyor. "*Kız kardeşin önce davran, soruları sonra sor türünden bir binici.*"

"*Yardımcı olmuyor.*" Akşam yemeğinde yediklerim yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Andarna haklı. Mira, Xaden'in dünyadan kanalize olduğunu , koşullar ne olursa olsun onu öldürecektir. Ama güven? Bu hiç de fena bir fikir değil. Toparlayabildiğim ya da taklit edebildiğim tüm kibir zerreciklerini topluyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum, çenemi kaldırıyorum ve hissettiğimden daha kararlı görünmek için dua ederek muhafızlara doğru adım atıyorum. "Mahkûmla görüşmem gerek."

İki adam birbirlerine bakar ve sonra soldaki daha uzun boylu olan boğazını temizler. "Bu merdivenlerden kimsenin inmesine izin vermememiz için Melgren'den emir aldık."

"Söyle bana"-başımı eğiyorum ve sahip olduğum tüm hançerleri kuşanmış gibi kollarımı kavuşturuyorum... ya da en azından ayakkabı giyiyorum-"annenin ölümünden doğrudan sorumlu olan adam bir merdiven ötede olsaydı, ne yapardın?"

Kısa boylu olan aşağı bakıyor ve kulağının altındaki kesiği gösteriyor.

"Emirler-" diye başlıyor uzun boylu olan, uykuda gevşemiş saç örgümün uçlarına bakarak.

"O kilitli bir kapının arkasında," diye araya giriyorum. "Senden beş dakikalığına başka tarafa bakmanı istiyorum, anahtarı bana vermeni değil." Bakışlarım dokunaklı bir şekilde kanlı kemerinde asılı duran anahtarlığa yöneliyor. "Eğer o *senin* annen olsaydı ve krallığın tüm savunma sistemini hayatıyla güvence altına almış olsaydı, söz veriyorum sana da aynı nezaketi gösterirdim."

Uzun olanın yüzü kızarır.

"Goverson," diye fısıldıyor kısa boylu olan. "O şimşek kullanıcısı."

Goverson homurdanıyor ve elleri iki yanında esniyor. "On dakika," diyor. "Beşi annen için, beşi de senin için. Bugün bizi kimin kurtardığını biliyoruz." Başıyla merdiven boşluğunu işaret ediyor.

Ama o bilmiyor. Hiçbiri Xaden'ın Bilge'yi öldürmek için yaptığı fedakarlığın farkında değil... *Generallerini*.

"Teşekkür ederim." Dizlerim titreyerek merdivenlerden inmeye başlıyorum, soğukkanlılığımın dış sınırlarını tırmalayan keskin ıslak toprak kokusunu görmezden geliyorum. *"Buraya geldiğine inanamıyorum."*

Andarna, *"Muhtemelen bilgi arıyor,"* diye belirtiyor. *"Ne olduğunu bilmek istediği için onu suçlayamam."* Sesindeki özlem beni birçok açıdan ürkütüyor.

"O ruhsuz bir venin değil. O hâlâ Xaden. Benim Xaden'im." Merdivenlerden sessizce inerken emin olduğum tek şeye sımsıkı tutunuyorum.

"Topraktan kanalize olmanın ne yaptığını biliyorsunuz," diye uyarıyor.

Biliyor musun? Evet. Kabul ediyor musun? Kesinlikle hayır. *"Kendini tamamen kaybetseydi, bu gece herhangi bir noktada, özellikle de ben uyurken beni tüketebilirdi. Bunun yerine güvenliğimizi sağladı ve saatlerce yanımda oturmak için maruz kalma riskini göze aldı. Bir keresinde topraktan kanallık yapmıştı. Ruhunun çatlamış olabileceği her yeri onarabiliriz."* En fazla bu kadarını kabul edebilirim. *"Tairn'in ne düşündüğünü zaten biliyorum ve ikinizle de savaşıma olasılığı çok yorucu, bu yüzden lütfen Amari aşkına benim olun."*

Doğrudan aramızdaki bağ parıldıyor. *"."*

"Gerçekten mi?" Merdivende duraksıyorum, dengemi sağlamak için elimi duvara koyuyorum.

"Ben de en az kadar bilinmezim ama yine de bana güveniyorsun," diyor. *"Savaşmak zorunda olduğun başka bir savaş olmayacağım."*

Tanrılara şükür. Sözleri iliklerime kadar işledi ve rahatlatarak başımı öne eğdim. O söyleyene kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. *"Teşekkür . Nereden geldiğini bilmeye hakkın var ama kim olduğun konusunda hiçbir şüphem yok."* Adımlarımdan emin bir şekilde kalan basamakları inmeye başlıyorum. *"Aileni bulma seçimini sadece sen yapmalısın ve ben Melgren'in-*
"

"Savaş sırasında veninleri yaktım," diye araya giriyor ve kelimeler birbirine karışıyor.

"Sen...yaptın." Sorgu hücrelerine doğru ilerlerken kaşlarım çatıldı. Görünüşüne, pullarının değişimine o kadar şaşırmıştım ki, yanan kara büyücüyü düşünememiştim. Bildiğim kadarıyla, hiç yanan bir tane yakalamamıştık. Tairn de bir şey söylememişti.

"Bütün gece bunu düşündüm. Renk değiştirdiğimde büyü farklı hissettiriyor. Belki de o anda kullandığım güç venin'i değiştirdi, onu su toplayacak kadar zayıflattı." Andarna kelimelerini telaffuz edecek kadar yavaşlıyor ama çok değil.

"Bu her şeyi değiştirebilir." Altımdan boğuk sesler geliyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. "Kesinlikle daha sonra araştırmaya değer." Andarna'nın en yeni silahımız olabileceğini haykırarak onu riske atmak istemiyorum, özellikle de Poromiel ile ittifak arayışına gireceğimiz söylentisi dolaşmaya başlamışken. Liderliğin Andarna'yı tehlikeye atmasından daha kötü ne olabilir? Tüm Kıta liderliğinin aynı şeyi yapmak istemesi.

"Onunla istediğin kadar savaşabilirsin, ama damarlarından akan o güç var ya?" Jack alay ediyor, son birkaç dönemece yaklaştıkça sözleri daha da netleşiyor. "Yukarıdakilerin onu istemesinin bir nedeni var. Küçük bir kardeş tavsiyesi? Sıraya gir ve sikecek başka birini bul. O kötü şöhretli kontrolün ona doğru hafifçe kıpırdarsa-"

"Asla yapmam," diye karşılık veriyor Xaden, sesi ölümcül derecede .

Kalp atış hızım iki katına çıkıyor ve merdiven boşluğundaki son dönemeçten hemen önce durup görüş alanımdan çıkıyorum. Jack *benden* bahsediyor.

"Hangi parçamızın önce alınacağı konusunda senin bile söz hakkın yok Riorson." Jack gülüyor. "Ama kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum, kontrol çabuk elden gidiyor. Kendine bir bak, kaynaktan yeni beslenmişsin ve tedavi için çaresizce buraya gelmişsin. Kayacaksın ve sonra... Diyelim ki seni bu kadar büyüleyen o gümüş saçların da diğerleri gibi ağaracak.

ve gözlerindeki o zayıf halkalar sadece birkaç gün sürmeyecek, kalıcı olacaklar."

"Öyle bir şey olmayacak." Xaden her kelimeyi ısırarak söylüyor.

"Onu kendin teslim edebilirsin." Zincirler takırdıyor. "Ya da beni bırakırsın ve birlikte yaparız. Kim bilir, belki de sırf sen Asim'e dönüşüp onu unutana kadar tasmanı elinde tutmak için yaşamasına izin verirler."

"Siktir ."

Ellerim yumruk oldu. Jack, Xaden'ın kanalize olduğunu biliyor. Onu sorgulayan ilk kişiye söyleyecek ve Xaden tutuklanacak. İkisi sadece birkaç metre ötede tartışmaya başladığında zihnim dönüyor, kelimeleri düşüncelerimin kasırgasında bulanıklaşıyor. Tanrım, Xaden'ı da aynı şekilde kaybedebilirdim-

Yapamam. Kaybetmeyeceğim. Onu kaybetmeyi reddediyorum, onun kaybetmesi için

Kendisi.

Korku yükselmek için savaşıyor ve ben onu söndürüyorum, nefes almasına ya da büyümesine izin vermiyorum. İçimde sinsice dolaşan güçten daha güçlü olan tek şey, omurgamı sertleştiren kararlılık.

Xaden *benim*. Kalbim, ruhum, her şeyim. Beni kurtarmak için yeryüzünden kanalize oldu ve ben de onu kurtarmanın bir yolunu bulana kadar dünyayı tarayacağım. Lanet Kıta'daki tüm kitaplara erişim için Tecarus'la pazarlık yapmak ya da karanlık güçleri sorgulamaları için yakalamak gerekse bile, bir tedavi bulacağım.

"*Bir tedavi bulacağız,*" diye söz veriyor Andarna. "*Önce yakınımızdaki tüm kaynakları tüketiceğiz ama eğer haklıysam ve terazimi değiştirirken o venin'i bir şekilde yanlışlıkla değiştirdiysem, o zaman türümün geri kalanı bu taktiği nasıl uygulayacağını biliyor olmalı. Onu nasıl değiştireceğimizi. Onu iyileştirmeyi.*"

Bu olasılık ve bedel karşısında nefesim kesiliyor. "*Haklı olsan bile, seni kullanmıyorum-*"

"*Ailemi bulmak istiyorum. Liderliğiniz ne olduğumu bildiğine göre türümü bulma emrinin kaçınılmaz olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bunu kendi şartlarımızla ve kendi amaçlarımız için yapalım.*" Sesi keskinleşiyor. "*Tedavi için mümkün olan her yolu izleyelim.*"

O haklı. *"Her olası yol birkaç yasayı çiğnemeyi gerektirebilir."*

"Ejderhalar insanların kanunlarına boyun eğmez," karşı çıkıyor bana Tairn'i hatırlatan bir ses tonuyla. *"Ve benim bağlı olduğum kişi olarak, Tairn'in binicisi olarak, sen de artık onlara hesap vermiyorsun."*

"Asi ergen," diye mırıldanıyorum, yarısı işe yarayabilecek yarım düzine plan yapıyorum. Onların binicisi olarak bile, benim ve bu işe dahil edeceğine güvendiğim kişilerin idamını gerektirecek bazı suçlar var. Kendi kendime başımı sallıyorum, en azından kendim için riski kabul ediyorum.

Andarna, *"Yine sır saklamak zorunda kalacaksın,"* diye uyarıyor.

"Sadece Xaden'ı koruyanlar." Bu da şu anda Jack'i öldürmeden bu konuşmayı ifşa etmesini engellemek anlamına geliyor, çünkü tek mahkûmumuzun ölümünün neden olacağı insan avını göze alamayız.

"Cuir veya Chradh'a sormamam gerektiğine emin misin-"

"Hayır." Merdivenlerden inmeye başladım. Bodhi ve Garrick dışında Xaden'ın çıkarlarını ön planda tutacağına güvenilebileceğim tek bir kişi var, gerçeği tüm çıplaklığıyla bilebilecek tek bir kişi. *"Glane'e Imogen'e ihtiyacım olduğunu söyle."*

~~Bugün ölmeyeceğim.~~
Onu kurtaracağım.

-Violet Sorrengail'in Brennan'ın Kitabı'na yazdığı kişisel ek

BİRİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra

Ocak ayında **uçmak** Kodeks'e aykırı olmalı. Uğuldayan fırtına ve gözlüklerimdeki aralıksız sis arasında, Basgiath yakınlarındaki dağların üzerindeki kar fırtınasını yarıp geçerken hiçbir şey göremiyorum. Neredeyse en kötüsünü atlattığımızı umarak, eldivenli ellerimle eyerimin kulplarını kavırıyor ve sıkıca tutuyorum.

"*Bugün ölmek uygunsuz olurdu,*" diyorum beni Tairn ve Andarna'ya bağlayan zihinsel yolda. "*Tabii beni bu öğleden sonra Senarium'dan uzak tutmaya çalışmıyorsan?*" Kralın konseyinden davet kisveli emrin gelmesi için bir haftadan fazla bekledim, ancak kampüste eşi benzeri görülmemiş barış görüşmelerinin dördüncü gününde oldukları düşünülürken gecikme anlaşılabilir. Poromiel, anlaşmaya varılamazsa yedinci günden sonra çekip gideceklerini açıkça ilan etti ve durum hiç de iyi görünmüyor. Tek umudum ben geldiğimde anlaşmaya hazır bir ruh hali içinde olmaları.

"*Toplantınıza yetişmek mi istiyorsunuz? Bu sefer düşme.*" Tairn karşılık verir.

"*Son kez söylüyorum, ben düşmedim,*" diye karşı çıkıyorum. "*Sawyer'a yardım etmek için atladım-*"

"*Hatırlatma bana.*"

Andarna, Vadi'nin sıcaklığından ve korumasından, "*Beni devriyelerin dışında bırakmaya devam edemezsin,*" diye araya giriyor.

"*Güvenli değil,*" diye yüzüncü kez hatırlatıyor Tairn ona. "*Hava durumu bir yana, karanlık kullananları avlıyoruz, eğlence için dışarı çıkmıyoruz.*"

Ridoc ve Aotrom'dan bir iz ararken, *"Bu işin içinde uçmamalısın,"* ama sadece beyaz duvarlar var. Göğsüm sıkışıyor. Bu karmaşada bırakın yüzlerce metre aşağıdaki bir kara büyücüyü fark etmeyi, herhangi birimiz topografyayı ya da takım arkadaşlarımızı nasıl göreceğiz? Son iki haftada savaş okulunu vuran fırtınalardan daha acımasız bir fırtına dizisi hatırlamıyorum, ama-

Annem. Keder, jilet gibi keskin pençelerinin uçlarını göğsüme batırıyor ve ben yüzümü kaldırıp yanaklarımın tepesinde karın yakıcı ısırığını hissediyorum, nefes almaya devam etmek, hareket etmeye devam etmek için başka her şeye odaklanıyorum. Daha sonra yas tutacağım, her zaman daha sonra.

Andarna, *"Sadece kısa bir devriye,"* diye mırıldanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. *"Pratik yapmaya ihtiyacım var. Türümü ararken nasıl bir havayla karşılaşacağımızı kim bilebilir?"*

"Hızlı devriyelerin" ölümcül olduğu kanıtlandı ve Andarna'nın ateş teorisini test etmek için neden aramıyorum. Karanlık sahiplerinin koğuşlar içinde sınırlı güçleri olabilir ama yine de ölümcül savaşçılardır. Savaştan sonra kaçamayanlar sürpriz unsurunu kullanarak ölüm listelerine birden fazla isim eklediler. Birinci Kanat, Üçüncü Kanat ve kendi Pençe Bölümümüz kayıplar verdi.

"O zaman sırasında tüm uzuvlarını sıcak tutacak kadar büyüü eşit bir şekilde dağıtma alıştırmaları yap, çünkü kanatların bu buzun ağırlığını taşıyamayacak," diye homurdanıyor Tairn yağın kara doğru.

"'Senin kanatların bu buzun ağırlığını taşıyamaz,' diye alay ediyor Andarna pervasızca. *"Yine de seninkiler egonun yükünü mucizevi bir şekilde taşıyor."*

"Git bir koyun bul ve bırak yetişkinler çalışsın." Tairn'in kasları tanıdık bir şekilde altımda hafifçe kayıyor ve ben de eyerin izin verdiği kadar öne eğilerek dalışa hazırlanıyorum.

Kanatları kapanırken ve fırtınayı yararak aşağı doğru yuvarlanırken midem boğazıma düğümleniyor. Zihnal'a tam altımızda bir dağ zirvesi olmaması için dua ederken rüzgâr kışlık uçuş başlığımı yırtıyor ve eyerimin deri kayışı donmuş kalçalarımı ısırtıyor.

Tairn düzleşiyor ve gözlüklerimi alnıma doğru çekip hızla göz kırparak sağa bakarken midem yatışıyor. İrtifadaki düşüş fırtınanın şiddetini azaltmış, görüş mesafesini uçuş alanının hemen üzerindeki kayalık sırtları görebilecek kadar iyileştirmişti.

"*Temiz görünüyor.*" Gözlerim yaşıyor, hem rüzgârın hem de tanelerden çok küçük buz parçacıkları gibi hissettiren karın saldırısına uğruyorum. Eldivenlerimi tekrar gözlerime geçirmeden önce süet uçlarını kullanarak lenslerimi temizliyorum.

"*Anlaştık. Feirge ve Cruth'tan da aynı şeyi duyduğumuzda, bugünkü çabalarımıza son vereceğiz,*" diye homurdanıyor.

"*Düşmanla karşılaşmadan üç gün geçirmek kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.*" Belki de gerçekten hepsini yakalayıp öldürmüştüzdür. Öğrenciler olarak, hocalarımız eyaletin geri kalanını temizlemeye çalışırken Basgiath'ı çevreleyen bölgede otuz bir venin öldürdük. Gerçi içlerinden birinin aramızda yaşadığından şüphelenilseydi bu sayı otuz iki olurdu, her ne kadar öldürülenlerin on yedisi onun olsa da.

"*Sessizlik beni rahatlatmıyor-*" Rüzgâr bir *çatırtıyla* başının üzerinden esiyor ve Tairn'in başı yukarı kalkıyor. Benimki de hemen onu takip ediyor.

Rüzgar değil. Kanatlar.

Aotrom'un pençeleri görüş alanımı kaplıyor ve kalbim panikle sıkışıyor. Fırtınanın içinden doğrudan üzerimize düşüyor.

"*Tairn!*" Bağırıyorum ama o çoktan sola yuvarlanıp bizi rotamızdan saptırıyor.

Dünya dönüyor, gökyüzü ve yeryüzü mide bulandırıcı bir dansla iki kez yer değiştiriyor ve Tairn kanatlarını sarsıcı bir şekilde çırpıyor. Hareket kanatlarının ön çıkıntıları boyunca uzanan santim kalınlığındaki buz tabakasını çatlatır ve parçalar düşer.

Tairn kanatlarını maksimum güçle pompalayıp birkaç saniye içinde yüz fit irtifa kazanıp Ridoc'a bağlı Kahverengi Kılıçkuyruk'a doğru hızla ilerlerken dolu ama titrek bir nefes alıyorum.

Öfke ciğerlerimdeki havayı kavuruyor, Tairn'in duyguları bir kalp atışı boyunca sistemime doluyor ve ben zihinsel kalkanlarımı indirerek bağdan içeri akan en kötü şeyleri bastırabiliyorum.

"Yapma!" Aotrom'un soluna geldiğimizde rüzgâra bağırıyorum ama her zamanki gibi Tairn ne isterse yapıyor ve çenesini Aotrom'un kafasının birkaç santim yakınına kadar sokuyor. "Bu kesinlikle bir kazaydı!" Genellikle ejderhaların iletişim kurmaktan kaçındığı bir kaza.

Tairn uyarısını tekrarlayınca daha küçük olan Kahverengi Kılıçkuyruk *ciyaklıyor*, ardından Aotrom bir boyun eğme hareketiyle boğazını gösteriyor.

Ridoc karların arasından bana doğru bakıyor ve ellerini havaya kaldırıyor ama Aotrom uzaklaşıp güneye, uçuş alanına yönelmeden önce benim özür dileyen omuz silkişimi gördüğünden şüpheliyim.

Sanırım Feirge ve Rhi rapor .

"*Bu gerçekten gerekli miydi?*" Kalkanlarımı indiriyorum ve Tairn ile Andarna'nın bağları tam güçle geri geliyor ama Xaden'a giden parıldayan yol hâlâ kapalı, her zamanki varlığının bir yankısı kadar sönük. Sürekli bağlantıyı kaybetmek berbat bir şey ama henüz açık tutmak için kendine ya da dönüşeceğini düşündüğü şeye güvenmiyor.

"Evet," *diye* cevaplıyor Tairn, tek kelimenin yeterli olduğunu ilan ederek.

Uçuş alanına doğru hızla alçalırken, "*Neredeyse onun iki katı büyüklüğündesin ve belli ki bir kazaydı,*" *diye* tekrarlıyorum. Kutu kanyonun zeminindeki kar, ikinci ve üçüncü sınıfların uçurduğu sürekli devriyeler yüzünden çamurlu bir dizi patikaya dönüşmüş.

Aotrom, Rhi'nin Yeşil Daggertail'i Feirge'nin yanına inerken Tairn homurdanarak, "*Bu ihmalkârlıktı ve yirmi iki yaşındaki bir ejderha sırf binicisiyle tartışıyor kendini isyanına kapatmaması gerektiğini daha iyi bilmeli,*" dedi.

Tairn'in pençeleri Aotrom'un solundaki donmuş zemine çarpıyor ve ani iniş vücudumdaki her kemiği çalan bir zil gibi titretiyor. Ağrı omurgam boyunca patlıyor, belim

hakaretin ağırlığını üstleniyorum. En kötüsüne kadar nefes alıyorum, sonra gerisini kabullenip yoluma devam ediyorum. "*Bu çok zarıftı.*" Gözlüklerimi alnıma doğru çekiyorum.

"*Bir dahaki sefere uçarsın.*" Islak bir tazı gibi titriyor ve pullarından buz ve karlar uçuşurken ellerimle yüzümü kapatıyorum.

O durduğunda eyerimin deri kayışını çekiştiriyorum, ama toka savaştan sonra koyduğum pürüzlü, boktan dikiş çizgisine takılıyor ve bir tanesi patlıyor. "*Lanet . Xaden'ın tamir etmesine izin verseydin olmazdı.*" Kendi elim kadar iyi bildiğim diken ve pullardan oluşan buzlu desen üzerinde ilerlerken, soğuktan sıkışmış eklemlerimin ağrıyan protestosunu görmezden gelerek bedenimi eyerden çıkmaya zorluyorum.

Tairn, "*Karanlık Olan ilk onu kesmedi,*" diye yanıtlıyor.

"*Ona demeyi kes.*" Dizim çöküyor ve dengemi sağlamak için kollarımı açıyorum, Tairn'in omzuna ulaştığımda eklemlerime küfrediyorum. Bu sıcaklıkta eyer üzerinde bir saat geçirdikten sonra, kızgın bir diz hiçbir şeydir; kalçalarım hala döndüğü için şanslıyım.

"*Gerçeği inkâr etmeyi bırak.*" Ben bir buz parçasından kaçıp attan inmeye hazırlanırken Tairn lanetleyici emrin her kelimesini telaffuz ediyor. "*Ruhu artık ona ait değil.*"

"*Bu biraz dramatik.*" Bu tartışmaya tekrar girmeyeceğim. "*Gözleri normale döndü-*"

"*Bu tür bir güç bağımlılık yapar. Bunu biliyorsun, yoksa geceleri uyuyormuş gibi yapmazdın.*" Boynunu bana bir yılanı anımsatacak şekilde büküyor ve bana altın bir bakış fırlatıyor.

"*Uyuyorum.*" Tamamen yalan değil, ama kesinlikle konuyu değiştirmenin zamanı geldi. "*Bana ders vermek için mi eyerimi tamir ettirdin?*" Kayarken Tairn'in bacağındaki her ölçeği kıcım protesto ediyor, sonra yeni bir ayak karına iniyorum. "*Yoksa Xaden'a artık eşyalarım konusunda güvenmediğin için mi?*"

"*Evet.*" Tairn başını benimkinin çok üzerine kaldırıyor ve kanadı boyunca bir ateş seli püskürterek kalan buzları eritiyor,

ve vücut ısımla acı verici bir tezat oluşturan ısı dalgasına sırtımı dönüyorum.

"*Tairn...*" Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "*Bu toplantıdan önce nerede durduğunu bilmem gerekiyor. Empyrean onayı olsun ya da olmasın, sen olmadan bunların hiçbirini yapamam.*"

"*Yani, kurtuluşu olmayan birini iyileştirmek adına ölüme meydan okumayı planladığın sayısız yolu destekleyecek miyim?*" Başını tekrar bana doğru çeviriyor.

Andarna'nın bağı boyunca gerilim çatırdıyor.

"*O değil-*" Bu argümanı kestim, çünkü geri kalanı sağlamdı. "*Temel olarak, evet.*"

Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor. "*Daha uzun mesafelerde daha ağır yük taşımaya hazırlanmak için kanatlarımı ısıtmadan uçuyorum. Bu sorunuzun cevabı değil mi?*"

Andarna demek. Hızlı bir nefes verişte dudaklarımdan rahatlama akıyor. "*Teşekkür .*"

Burun deliklerinden buhar bulutları yükseliyor. "*Ama sana, eşime ve Andarna'ya olan sarsılmaz desteğimi ona olan inancımınla karıştırmama.*" Tairn başını kaldırarak konuşmanın bittiğini işaret etti.

"*Duydum.*" Bu not üzerine, Rhi ve Quinn'in beklediği çiğnenmiş patikaya doğru ilerliyorum. Ridoc, Tairn'e geniş bir mesafe bırakırken o da aynısını benim sağımda yapıyor. Neredeyse uyuşmuş eldivenli parmaklarım kış uçuşu kapüşonumun yan tarafındaki üç düğmeyi karıştırıyor ve onlara ulaştığımda kürk astarlı kumaş burnumdan ve ağızımdan düşüyor. "*Rotanızda her şey yolunda mı?*"

Rhi ve Quinn üşümüş görünüyorlar ama Tanrı'ya şükür yaralanmamışlar. "*Yine de... endişe verici derecede rutin.*"

Biz görmedik bir şey endişe. Wyvern yanık çukuru da hâlâ kül ve kemikten ibaret." Rhi kapüşonunun astarından bir tutam kar koparıyor, ardından kapüşonunu omuz hizasındaki siyah örgülerinin üzerine geri çekiyor.

"Son on dakika boyunca hiçbir şey görmedik, nokta." Ridoc eldivenli elini saçlarının arasına sokuyor, kar taneleri kahverengi yanaklarından erimeden kayıyor.

"En azından sen bir buz kullanıcısısın." Sinir bozucu derecede pulsuz yüzünü işaret ediyorum.

Quinn sarı buklelerini hızlıca topuz yapıyor. "Silah kullanmak sizi sıcak tutmaya da yardımcı olabilir."

"Neye çarpacağımı göremezken riske giremem." Özellikle de savaşta tek kanalımı kaybetmişken. Kuyruk Bölümümüzün ejderhaları onun arkasında devriyeye çıkarken Ridoc'a bakıyorum. "Aotrom'la ne hakkında tartışıyordunuz ki?"

"Bunun için üzgünüm." Ridoc yüzünü buruşturuyor ve sesini alçaltıyor. "Eve, Aretia'ya dönmek istiyor. Yedinci ırkı aramaya oradan başlayabileceğimizi söylüyor."

Rhi başını sallar ve Quinn dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırır.

"Evet, anlıyorum," diyorum - bu isyancılar arasında yaygın bir duygu. Burada pek hoş karşılanmıyoruz. Navarrian ve Aretian binicileri arasındaki birlik savaşın bitiminden birkaç saat sonra dağıldı. "Ancak Poromish sivillerini kurtarabilecek bir ittifak için tek yol burada olmamızı gerektiriyor. En azından şimdilik."

Xaden'in kalmamız için ısrar etmesinden bahsetmiyorum bile.

"*Kalıyor çünkü Navarre'ın koruyucuları seni ondan koruyor.*" Onu görmezden geldiğimde Tairn bir ateş daha püskürtüyor, sol kanadını ısıtıyor, sonra diğerleriyle birlikte gökyüzüne fırlamadan önce çömeliyor.

Avluyu eğitim alanından ayıran sırtın altından geçen tünelden içeri girdiğimizde avlu neredeyse bomboştu. Önümüzde kar, yatakhane kanadını, çeyrek yapıları birbirine bağlayan ortadaki rotundayı ve solumuzda, Malek'in ateşinin en yüksek kulede parlak bir şekilde yandığı ve istediği gibi ölülerimizin eşyalarını tükettiği akademik kanadın en güneydeki çatı çizgisi hariç her şeyi kaplıyor.

Belki ölüm tanrısı annemin kişisel günlüklerini sakladığım için beni lanetleyecek, ama yine de karşılaşırsak ona söyleyecek birkaç sözüm olmayacak değil.

Aura Beinhaven sol tarafımızdaki kürsüden, tıknaz, asık suratlı Ewan Faber ile birlikte durduğu yerden "Rapor verin" diye emrediyor.

Navarre'ın Dördüncü Kanadı'ndan geriye kalanların kanat lideri. "Oh, güzel, hepiniz geri döndünüz." Ewan'ın sesinden Kollarını kavuştururken alaycı bir tavırla, geniş omuzlarına kar yağıyor. "Çok endişelendik."

Ridoc, "Prick biz ayrıldığımızda Claw'da ancak bir manga lideriydi," diye mırıldandı.

Rhiannon, "Bu sabah bir şey yok," diye cevap verince Aura başını salladı ama bir şey söylemeye tenezzül etmedi. "Cepheden haber var mı?"

Midem düğümleniyor. Bilgi eksikliği acı verici.

"Bir avuç asker kaçağıyla paylaşmak isteyeceğim bir şey değil," diye cevaplıyor Aura.

Siktir et onu.

"Kıcınızı kurtaran bir avuç asker kaçağı!" Quinn, botlarımız karla kaplı çakıllarda çitirdayarak geçmeye devam ederken orta parmağını uzatıyor. "Navarrian binicileri, Aretian binicileri... Bu şekilde çalışamayız," diyor gruba sessizce. "Eğer *bizi* kabul etmezlerse, uçucuların hiçbir şansı kalmaz."

Başımla onaylıyorum. Mira bu konu üzerinde çalışıyor.

-Liderlik, müzakereleri kurtaracak olsa bile, öğrendiği her şeyin kullanılmasını bilmiyor ya da buna izin vermiyor. Kendini beğenmiş pislikler.

"Devera ve Kaori her an dönebilir. Kraliyet ailesi, en ayrıldığımız için bizi affetmesini umduğumuz bir anlaşma imzalar imzalamaz komuta yapısını düzenleyecekler." Imogen önümüzdeki rotundan çıkarken Rhi başını eğiyor, taş basamaklardan inerken pembe saçları elmacık kemiğini sıyrıyor. "Cardulo, devriyeyi kaçırdın."

"Teğmen Tavis tarafından başka bir yere atandım," diye açıklıyor Imogen, gelirken hiç vakit kaybetmeden. Bakışları bana doğru kaydı. "Sorrentail, konuşmamız gerek."

Başımı salladım. Xaden görevindeydi.

"Yarın hazır bulunun." Rhi diğer ikisiyle birlikte Imogen'in yanından geçer, sonra merdivenlerin yarısında duraklar ve diğerleri içeri girerken omzunun üzerinden bakar. "Bekle. Mira bugün dönecek mi?"

"Yarın." Endiše boğazıma güzel bir düğüm atıyor ve çekiştiriyor. Bir plan yapmak başka bir şey, onu uygulamak bambaşka bir şey, özellikle de sonuçları sevdiğim insanların hain olmalarına yol açacaksa... yine.

"*Mümkün olan her yol,*" hatırlatıyor Andarna.

"*Mümkün olan her yol,*" diye bir mantra gibi tekrarlıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Güzel." Rhi'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "İşiniz bittiğinde revirde olacağız," diye söz verir ve kalan basamakları çıkararak rotundaya doğru yürür.

"İkinci sınıflara Mira'nın neyin peşinde olduğunu mu söyledin?" Imogen keskin bir suçlama ısırlığıyla fısıldıyor.

"Sadece atlılar," diye aynı sessizlikle karşılık veriyorum. "Eğer biz yakalanırsak, bu vatana ihanet olur, ama eğer uçucular yakalanırsa-"

"Bu bir savaş," diye bitiriyor Imogen.

"Ridoc, bu kapıyı dondurarak mı ?" Rhi merdivenlerin tepesinden bağıyor, solundaki muadiline doğru yürümeden önce tüm vücut ağırlığıyla rotundanın kapı kolunu çekiyor. "Buraya gel ve tamir et, *hemen!*"

"Doğru. Onlara söylemek doğru bir seçimdi." Ridoc rotundanın içinden histerik bir kahkaha atarken Imogen burnunun kenarını ovuşturuyor. "Dördünüz de tam bir baş belasısınız. Kendimizi idam ettirmeden bu işi başarmamız bir mucize olacak."

"Dahil olmak zorunda değilsin." On sekiz ay önce hayal bile edemeyeceğim bir şekilde ona dik dik bakıyorum. "Senin yardımın olsa da olmasa da yapacağım."

"İğneleyici hissediyoruz, değil mi?" Ağzının bir köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Sakin ol. Mira bir plan yaptığı sürece tabii ki ben de varım."

"Nasıl başarısız olunacağını bilmiyor."

"Bunu görebiliyorum." Imogen'in gözleri sertleşirken yüzümüze kar yağıyor. "Ama lütfen bunu neden yaptığımızla ilgili *her şeyi o* korkunç dörtlüsüne anlatmadığını söyle."

"Tabii ki hayır." Eldivenlerimi cebime sokuyorum. "Bu bilgiyi 'sana yüklediğim' için bana hâlâ kızgın."

"O zaman örtbas edilmesi gereken aptalca şeyler yapmayı bırakmalı." Ellerini soğukta birbirine sürtüyor ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor. "Bak, sana yalnız ihtiyacım vardı çünkü Garrick, Bodhi ve ben konuştuk-"

"Bensiz mi?" Omurgam sertleşiyor.

"Senin hakkında," diye açıklıyor özür dilemeden. "Daha da iyi." Kapiya doğru uzandım.

"Uyku düzeninizi yeniden gözden geçirmeniz gerektiğine karar verdik."

Kapı kolunu sıkıca kavıyorum ve kapıyı suratına çarpmayı düşünüyorum. "Hepinizin siktirip gitmesine *karar verdim*. Ondan kaçmıyorum. Kontrolünü kaybettiği anlarda bile bana asla zarar vermedi. Asla da vermeyecek."

"Onlara böyle söyleyeceğini söylemiştim ama sormaya devam ederlerse şaşırma. Riorson olmasa bile senin hâlâ tahmin edilebilir olduğunu bilmek güzel."

"Bu sabah nasıldı?" Boş rotunda'ya doğru yürürken yüzüme sıcaklık hücum ediyor ve kapüşonumu geriye itiyorum. Sınıflar, düzen ya da herhangi bir düzen duygusu olmadan, akademik kanat terk edilmiş gibi durabilir, ancak commons ve toplantı salonu, bir sonraki devriyeden sağ çıkmayı uman ve hayal kırıklıklarını başka birinden çıkarmak isteyen amaçsız, endişeli, tedirgin öğrencilerle doludur. Her birimiz bir Savaş Dosyası için adam öldürebiliriz.

"Her zamanki gibi huysuz ve inatçı," diye cevaplıyor Imogen yatakhaneye girdiğimizde, aralarında Caroline Ashton'ın da bulunduğu Birinci Kanat'tan bir grup ikinci sınıf öğrencisinin yanından geçerken sessizleşiyor, bu da doğruyu söyleyenlerin onu temize çıkardığı anlamına geliyor. Şansımıza, Şifacı Çeyreği'ne inen merdivenler bereket versin ki boş. "Ona neyin peşinde olduğumuzu söylemeyi düşünüyor musun?"

"Andarna'nın türünü bulmak için gönderileceğimizin farkında. Peki ya diğerleri? Bilmek istemiyor." Tünellere Üçüncü Kanat'tan yaklaşan bir çift Aretian atlısına başımla selam veriyorum ama duyma mesafesinden çıkana kadar konuşmak için bekliyorum.

"Kasıtsız bir sızıntı olmaktan endişeleniyor - ki bu çok saçma, ama onun isteklerine saygı duyuyorum."

"Senin kendi isyanına liderlik ettiğini keşfetmesi için sabırsızlanıyorum." Kapalı köprüden Şifacı Çeyreğine doğru yürürken sırtıyor.

"Bu bir isyan değil ve ben... liderlik etmiyorum." Xaden, Dain, Rhi-onlar lider. Birliğin iyiliği için ilham verir ve komuta ederler. Ben sadece Xaden'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapıyorum.

"Andarna'nın türünü bulma görevi de dahil mi?" Şifacı Çeyreği'nin kapısını açıyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Bu farklı bir şey ve ben bir lider seçtiğim kadar liderlik etmiyorum. Umarım." Dağınık tünelden aşağıya, çoğunlukla piyade mavisı giymiş, sessizce uyuyan hastaların arasından bakıyorum ve aralarında hareket eden bir grup kukuletalı yazıcı görüyorum, şüphesiz hala savaşın doğru hesaplarını almak için çalışıyorlar. "Kulağa aynı geliyor ama değil."

"Doğru." Sözcük alaycılıkla damlıyor. "Mesaj iletildi, o yüzden bu konuşmayla işim bitti. Mira döndüğünde bana haber ver." Ana kampüse doğru yürür. "Sawyer'a iyi dileklerimi ilet ve öğleden sonra iyi şanslar!"

"Teşekkürler," diye arkasından sesleniyorum ve revire doğru dönüyorum. Çift kapıdan içeri girdiğimde bitki ve metal kokuları ciğerlerime doluyor. Sağ tarafımda, ellerinden geldiğince yardım etmeye çalışan şifa eğitimi almış uçucular arasında bulunan Trager'a el sallıyorum.

Bir hastanın başucundan başını sallayarak geri dönüyor, sonra bir iğne ve ipliğe uzanıyor.

Sıra sıra yaralıların yattığı perdelerle kaplı bölmelere girip çıkan şifacıların yolundan uzaklaşarak hızla en yakın köşeye doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken son bölmeden Ridoc'un kahkahası duyuluyor. Soluk mavi perdeler arkadan bağlanmış, köşede atılmış bir yığın kışık uçuş ceketi ve Sawyer'ın yatağının etrafına sıkışmış ekibimizdeki diğer tüm ikinci sınıfları ortaya çıkarıyor.

"Abartmayı bırak," diyor Rhiannon Sawyer'ın başının yanındaki tahta sandalyeden, parmağını yatağın üzerinde, takım arkadaşımızın alt bacağının olduğu yerde oturan Ridoc'a doğru sallayarak. "Onlara sadece bunun bizim ekibin masası olduğunu ve yapmaları gerekeni söyledim-"

"Korkak kıçlarını ait oldukları Birinci Kanat bölümüne geri götürün," diye bitirdi Ridoc bir kahkaha daha atarak.

"Bunu gerçekten söylemedin." Sawyer'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, ama bu gerçek bir gülümsemeden çok uzak.

"O yaptı." Sıkışık alana girerken Cat'in Maren'in yanında yere uzanmış bacaklarına basmamaya dikkat ediyorum, uçuş ceketimin düğmelerini açıp yığının üzerine atıyorum.

"Biniciler en tuhaf şeylerden rahatsız olurlar." Cat kara kaşlarını çatıyor ve Markham'ın tarih ders kitabını karıştırıyor. "Masalardan çok daha büyük sorunlarımız var."

"Doğru." Maren koyu kahverengi saçlarını dört telli bir örgü haline getirerek başını sallıyor.

"Devriye nasıldı bu arada?" Sawyer yardım almadan daha dik bir pozisyona geçer.

"Sessiz ol," diye cevaplıyor Ridoc. "Hepsini yakaladığımızı düşünmeye başlıyorum."

"Ya da kaçmayı başardılar," diye düşündü Sawyer, gözlerindeki ışık azalırken. "Yakında onları kovalayacaksın."

"Mezun olana kadar olmaz." Rhi bacak bacak üstüne atıyor. "Öğrencileri sınırların ötesine göndermiyorlar."

"Elbette Violet hariç, o da bu savaşı kazanabilmemiz için yedinci ırkı aramaya gidecek." Ridoc bok yiyen bir sırtıyla bana doğru bakıyor. "Merak etme, onu güvende tutacağım."

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Cat homurdanıyor ve bir sayfa daha çeviriyor. "Sanki gitmene izin verecekler? Sadece memurların gideceğine garanti veriyorum."

"İmkânı yok." Ridoc başını sallar. "Bu onun ejderhası, onun kuralları. Değil mi Vi?"

Bütün başlar bana doğru dönüyor. "Bize emir verdiklerini varsayarsak, gitmesi için güvendiğim kişilerin bir listesini vereceğim." O kadar çok taslaktan geçmiş bir liste ki, doğru listeyi taşıdığımdan bile emin değilim.

"Takımı sen almalısın," diye öneriyor Sawyer. "En iyi takım olarak çalışırız." Alay ediyor. "Kimi kandırıyorum ki? En iyi takım olarak çalışır. Merdivenleri zar zor çıkıyorum." Yatağının yanındaki koltuk değneklerine başıyla işaret ediyor.

"Hâlâ takımdasın. Su iç." Rhi yatağın başucundaki masaya uzanıyor ve Jesinia'nın el yazısıyla yazılmış gibi görünen bir notun üzerinden kalaylı bir kupa alıyor.

"Su bacağımı geri getirmeyecek." Sawyer onu alıyor ve metal sap tıslayarak tutuşuna şekil veriyor. Bana bakıyor. "Anneni kaybettikten sonra bunu söylemenin boktan bir şey olduğunu biliyorum."

"Acı bir rekabet değildir," diye onu temin ederim. "Her zaman yeterince acı vardır."

İç çekiyor. "Albay Chandlyr'den bir ziyaret aldım."

Midem bulanıyor. "Emekli atlıların komutanı mı?"

Sawyer başını sallar.

"Ne?" Ridoc kollarını kavuşturur. "İkinci sınıflar emekli olmaz. Ölmek mi? Evet. Emekli olmak mı? Hayır."

"Anlıyorum," diye başlar Sawyer. "Ben sadece-"

Tiz bir çığlık revirin her yerinde, acıdan çok daha kötü bir şey için ayrılmış, dizleri titreten bir ses tonuyla yankılanıyor. Bunu takip eden sessizlik beni iliklerime kadar ürpertiyor, iki hançerimi kınından çıkarıp tehditle yüzleşmek için döndüğümde endişem ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"O da neydi?" Ridoc Sawyer'ın yatağından kayıyor ve ben bölmenin dışına çıkıp açık revir kapılarına doğru dönerken diğerleri de arkamdan geliyor.

"O öldü!" Piyade mavisi giymiş bir öğrenci tökezleyerek içeri giriyor ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor. "Hepsi ölmüş!"

Boynunun yan tarafını işaretleyen gri el izini karıştırmak mümkün değil.

Venin.

Kalbim sıkışıyor. Onları devriye gezerken bulamadık, çünkü çoktan *içeri girmişlerdi.*

Nadir bulunan işaretler - bir nesilde veya yüzyılda bir ortaya çıkanlar - eşit bir işaretle eşzamanlı olarak ortaya çıkmıştır. Kayıtlarımızda iki kez, her ikisi de tarihimizdeki kritik zamanlarda, ancak yalnızca bir kez en güçlü altı kişi aynı anda Kıtada yürüdü. Bu gösteri ne kadar büyüleyici olsa da bunun tekrar olduğunu görecektir kadar yaşamamayı tercih ederim.

-Binbaşı Dalton Sisneros'un İşaretler Üzerine Bir Çalışması

İKİNCİ BÖLÜM

"*Duvarların içindeler!*" Tairn bağıyor.

"*Bunu çoktan .*" Hançerlerimi kalçalarımıdaki iki alaşım kabzalı hançerle değiştiriyorum ve birini Sawyer'a vermek için hızla hareket ediyorum. "Bugün hiçbirimiz ölmeyeceğiz."

Kılıcı kabzasından tutarak başını sallıyor.

"Maren, Sawyer'ı koru," diye emreder Rhiannon. "Cat, kime yardım edebiliyorsan et. Hadi gidelim!"

"Sanırım ben... burada kalacağım?" Sawyer arkamızdan sesleniyor, biz revir yatakları arasında koştururken bir küfür mırıldanıyor.

Winifred'in ağlayan piyade öğrencisini kollarının üstünden tuttuğu kapıya ilk ulaşan biziz. "Violet, oraya gitme-" diye başlıyor.

"Kapıları kilitleyin!" Koşarken bağıyorum.

"Sanki bu onları durduracak mı?" Tünele girdiğimizde Ridoc meydan okuyor, sonra üçümüz de önümüzde beliren manzara karşısında kayarak duruyoruz.

Koridordaki tüm yatakların üzerindeki battaniyeler geriye atılmış, kurumuş bedenler ortaya çıkmış. Midem bulanıyor. Bu nasıl bu kadar hızlı oldu?

"Lanet olsun." Ridoc sağ tarafıma bir hançer daha çekerken arkamızdaki revir kapısından iki atlı daha fırlıyor, ikisi de İkinci Kanat'tan.

Xaden'a uzanıyorum ve kalkanlarının sadece açık değil, aynı zamanda aşılmaz olduğunu görüyorum.

Sinir bozucu ama iyi. Tek başıma savaşabilecek durumdayım ve yanımda Ridoc ve Rhi var.

Tairn bana "*Senin bir kanalın yok,*" diye hatırlatıyor. Bu da yıldırımlarımı tam olarak belirleyemeyeceğim anlamına geliyor, özellikle de iç mekanlarda.

"Hançerlerle her zaman kendi gücümden çok daha isabetli olmuşumdur. Gözcü taşını koruyan atlıları uyarın."

"Çoktan yaptım," diye yanıtlıyor.

"Köprüyü kontrol edin!" Rhiannon İkinci Kanat'tan iki kişiye emir verir ve onlar da Biniciler Çeyreği'ne doğru yola çıkarlar.

"Onları öldürmeyi bitirdiğinizde cesetlerini dışarı çıkarın."

Böylece onları eğlenmek için kızartabiliriz," Andarna.

"Şu anda değil." Nefesimi sakinleştiriyorum ve konsantre oluyorum.

"Gözlerini aç," diyor Rhiannon, alaşım saplı bir hançer çekip soluma doğru ilerlerken sesi de eli kadar sabit. *"Hadi gidelim."*

Sonra hep birlikte, sessiz ve hızlı bir şekilde koridorda ilerlemeye başlıyoruz. Rhi ve Ridoc sırasıyla sağ ve solu kontrol ederken gözlerimi ileride tutuyorum ve sessizlikleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Hayatta kalan kimse yok.

Tünelin kıvrımını takip ederek son karyolayı geçiyoruz ve bir kâtip öndeki merdiven boşluğundan uçarak çıkıyor, son sürat bize doğru koşarken cübbesi arkasında dalgalanıyor.

Hançeri elimde evirip çeviriyorum ve ucundan tutuyorum, kalbim iki kez atmaya başlıyor.

"Hangi yöne gittiler?" Rhi öğrenciye sorar.

Kâtibin kukuletası geriye düşüyor ve şakaklarındaki örümcek ağı damarlar ile kırmızı çerçeveli gözleri ortaya çıkıyor. Hayır, kesinlikle bir öğrenci *değil*. Cübbesinin altından elini uzatıyor ama kılıcın kabzasını tuttuğunda ben bileğimi çoktan savurmuş oluyorum.

Hançerim göğsünün sol tarafına saplanıyor ve tünelin zeminine narince düşerken gözleri şokla irileşiyor. Vücudu bir kalp atışı kadar kısa bir sürede büzüşüyor.

"Vay be. Bazen bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutuyorum," diye fısıldıyor Rhi, biz ilerlerken etrafımızı tarıyor.

"Nereden biliyorsun?" Ridoc aynı kısık ses tonuyla soruyor, hızla cesedin kabuğunu tekmeliyor ve bıçağını geri alıyor.

"Bir kâtip Arşiv'e doğru koşardı." Kılıcı geri aldım ve elimi kabzasına doladım. *"Teşekkürler."*

Alaşımın güç uğultusu biraz daha sönük ama hâlâ orada, umarım başka bir öldürücü darbe daha vurabilir. Imogen ve ben revire doğru yürürken farkına bile varmadan kaç görmüştük? "Fark ettirmeden böyle besleniyorlar. Kâtip gibi giyinmişler."

Krem rengi cübbeli iki figür tünelin karşı tarafından yaklaşıyor, büyücü ışığı birinci sınıf rütbelerinde parlıyor ve ben tekrar fırlatmaya hazırlanıyorum.

Rhi, "Kukuletaları bırakın," diye emrediyor.

İkisi de irkiliyor ve sağdaki Harbiyeli kapüşonunu hızla indiriyor, ama karşısındakinin ellerinde hafif bir titreme var, uyuyor, geniş mavi gözleri ayaklarımın dibindeki cesede kilitlenmiş. "Bu..." diye fısıldıyor ve arkadaşı bir kolunu onun sallanan bedenine doluyor.

"Evet." Kılıcımı indiriyorum, ikisinin de gözlerinde ya da şakaklarında kızarıklık olmadığını fark ediyorum. "Arşivlere geri dönün ve diğerlerini uyarın."

Kadınlar dönüp kaçıyor.

"Yukarı mı aşağı mı?" Ridoc merdivenlere bakarak soruyor. Altımızda biri bağılıyor.

Rhi ve ben aynı anda "Aşağı," diyoruz.

"Harika." Ridoc boynunu yuvarlar. "Merdiven boşluğundan aşağıya, yeni beslenmiş sayısız karanlık savaşçının beklediği işkence odasına. Güzel zamanlar." Rhiannon arkama geçerken o da önden gidiyor, hançerini sol eline geçiriyor ve kullanmaya hazırlanmak için sağ elini kaldırıyor.

Sırtımızı taş duvara vererek merdivenlerden hızla iniyoruz ve Eran Norris'e Basgiath'ı gıcırdama ya da yanma potansiyeli olan ahşap merdivenler yerine taş merdivenlerle inşa ettiği için sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

Tairn, "*Geçmişe değil, bugüne dikkat edin*" diye öğüt veriyor.

metal şangırtıları, çarpışan bıçakların , taşa sürtünen çeliğin kulak tırmalayan törpüsüne kadar değişen *ses tonu*. Ama beni daha hızlı koşturan, gücümü artıran, tenimde çatırdayan, acı homurtularıyla karışık manyak kahkahalar.

"Kontrol et!" Tairn emrediyor.

"Sessizlik zamanı," diye hatırlatıyorum, onu engellemek için kalkanlarımı kaldırıyorum, isterse yine de geçebileceğini biliyorum.

Aşağıdan biri "Öldürmekle oynamayı bırak ve kapıyı açmamıza yardım et!" diye sesleniyor. Eğer hücre kapısının açılmasını istiyorlarsa, kesinlikle bizim tarafımızda *değiller*. Jack için geldiler.

"Barlowe'da kaç muhafız var?" Ridoc, bizi aşağıda bekleyenlerle karşı karşıya getirecek olan merdiven dönemecine yaklaştığımızda fısıldıyor.

"İki-" Rhiannon'ın cevabı, alçak ve acı dolu bir çığlığın sesiyle çabucak boğulur.

"Şunu yap," diye cevap veriyorum, sağ elimi fırlatmaya hazırlıyorum.

Geminin ön odası göründü ve bakışlarım çok tanıdık olan bu alanın üzerinde uçarak durumumuzu hızlıca değerlendirdi.

Kâtip cübbesi giymiş iki karanlık kişi Jack'in hücresinin kırırdamayan kapı çekiştirirken, bir kadın yakut kabzalı kılıcını ellerinden hançerlerle kalın masaya sıkıştırılmış bir teğmenin boynuna geçiriyor ve dördüncü bir kişi gölgelerin kenarında duruyor.

Uzun gümüş örgüsü kapüşonundan kurtulup sallanırken dikkati bize doğru yöneliyor ve ürkütücü kırmızı bakışları benimkine sıçrayıp alındaki soluk dövmenin altında hafifçe genişliyor. Bir sırtış ağzını eğip şakaklarındaki kırmızı damarları deforme ettiğinde kanım donuyor ve sonra... kayboluyor.

Örgümün gevşemiş bir tutamını hışırdatan ani esintiye karşı gözlerimi kırıştırıyorum, sonra onun işgal ettiği boş alana bakıyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Şimdi bir şeyler mi görüyorum?

Rhi arkamdan nefes nefese kalıyor ve dikkatim hapsedilmiş muhafıza yöneliyor. Atlının yarasından masaya kan doluyor ve boğazımdaki asit yanmasını yutkunarak bastırıyorum, sol tarafta biri krem rengi, diğeri siyah iki ceset görüyorum.

Masadaki mücevherli kılıçlı kadın dönüyor, kısa sarı saçları keskin elmacık kemiklerine çarparken

bize doğru dönüyor ve şakaklarındaki kırmızı damarları ortaya çıkarıyor.

Bunun da kaybolma ihtimaline karşı bileğimi oynatıyorum.

"Riders-" Bıçağım boğazının ortasına saplandığında alarmı kesildi.

Ridoc kapıdaki ikiliye saldırır ama onlar hazırdır, biri kılıcını çeker ve Ridoc onu kalın bir buz şeridiyle engeller.

Son iki adımı atlarken kalan hançerimi diğerine fırlatıyorum ama siyah saçlı venin doğal olmayan bir hızla hareket ederek saldırıdan kaçıyor. Masanın üzerinde kanlar içinde yatan atlıya doğru koşarken bıçağım arkasındaki taş duvardan sekiyor.

Siktir!

Rhi dişinin bedeninin üzerinden atlayarak Ridoc'a doğru ilerliyor ve ben de kaçırdığım kişiye göz kulak olarak yoluma devam ediyorum.

Venin kolunu sallıyor ve bir şekil bana doğru uçuyor. "Bırak, Vi!" Ridoc bağılıyor, elini uzatıyor, avuç içi ve sivri uçlar yüzüme doğru koşarken bacaklarımın önünden bir ürperti geçiyor.

Topuz başımın üzerinden fırlayıp ısıklık çalarak havayı yararken dizlerime vuruyor ve küçük bir buz tabakası boyunca kayıyorum.

"Gümüş saçlı değil!" diye bağılıyor kılıcın karanlık sahibi ve ben kanla kaplı taşa kayarak ayağa kalkıyorum. "Ona ihtiyacımız var!"

Xaden'ı kontrol etmek için mi? Sikerim öyle işi. Bir daha asla ona karşı kullanılmayacağım.

"Benim, şimdi!" Rhi bağılıyor ve sola baktığımda topuzu önceki sahibine doğru savurarak bana masanın üzerinde seğiren biniciye ulaşmam için zaman kazandırıyor.

"Dayan," diyorum ona, kanamayı durdurmak için boğazına uzanıyorum, ama son nefesi göğsünü sarsıp gevşerken duraklıyorum. Ölmüştü. İki hançer daha çekip arkadaşlarıma dönmeden önce kalbim bir an için sıkışıyor.

Siyah saçlı venin, Rhiannon'un savurduğu gürzün altından eğilerek bir bulanıklık içinde hareket etti, sonra önümde şöyle belirdi

başından beri orada duruyordu.

Hızlılar. Çok *hızlılar*.

Hançerimi boğazına dayadığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kırmızı gözlerinde mide bulandırıcı bir heyecanla beni inceliyor. Güç damarlarıma doluyor, tenimi ısıtıyor ve kollarımdaki tüyleri kaldırıyor.

"Ah, yıldırım silahşörü. Gökyüzünden çok uzaktasın ve ikimiz de beni o bıçakla öldüremeyeceğini biliyoruz," diye alay ediyor ve Rhi arkasından sinsice yaklaşıp alaşım saplı hançerini vurmaya hazırlanırken şakaklarındaki damarlar *nabız* gibi *atıyor*.

Odanın kenarlarında gölgeler titriyor ve ağzımın bir köşesi kalkıyor. "Yapmak zorunda kalmayacağım."

Gölgeler etrafımızda patlamadan önce gözleri bir milisaniye boyunca şaşkınlıkla parlıyor ve anında *evim* olarak tanıdığım sonsuz siyah denizdeki her ışık zerresini yutuyor. Karanlıktan bir şerit kalçalarımı sarıp beni geriye doğru çekiyor, sonra yanağımı hafifçe okşuyor, dörtnele atan kalp atışlarımı sabitliyor ve gücümü sakinleştiriyor.

Çıglıklar odayı dolduruyor, ardından bir çift gümbürtü geliyor ve hayatıma yönelik her türlü tehdidin ortadan kalktığından şüphe duymuyorum.

Bir kalp atışı sonra, gölgeler geri çekilir ve yerdeki, alaşım kabzalı hançerleri göğüslerine saplanmış karanlık elçilerin büzüşmüş bedenlerini ortaya çıkarır.

Xaden odanın ortasından bana doğru ilerlerken silahlarımı indiriyorum, sırtına bağladığı iki kılıcın kabzaları omuzlarının üzerinden görünüyor. Üsteğmen rütbesi dışında üzerinde hiçbir işaret bulunmayan kalın kışlık uçuş derileri giymiş ve üzerinde karda kaldığını gösteren küçük su benekleri var.

İkinci teğmen. Barlowe'un muhafızlarıyla aynı rütbedeydi.

Xaden'in arkasındaki basamakların dibinde duran Garrick ve Basgiath'ı korumak için geçici olarak burada görevlendirilen neredeyse tüm diğer subaylar gibi.

Kalbim tekliyor ve bakışlarım Xaden'ın uzun boylu, kaslı vücudunda gezinerek herhangi bir yaralanma belirtisi arıyor. Altın benekli oniks gözleri benimkilerle buluşuyor ve nefesim ancak onun zarar görmediğini ve irislerinin yakınında tek bir kırmızı iz olmadığını fark ettiğimde . Teknik olarak bir inisiye olabilir ama az önce savaştığımız venin gibi değil.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Bana bir şey söyle, Violence." Bana bakarken kare şeklindeki çenesindeki bir kas kıpırdıyor, yanağındaki kirli kahverengi deri dalgalanıyor. "Neden hep sen?"

- - -

Bir saat sonra, Biniciler Çeyreği'nin komutanı Albay Panchek ile yaptığımız sorgulamadan kovulduk ve yolumuza gönderildik.

"Wardstone'a ulaşmak yerine Barlowe'u *kurtarmaya* çalıştıkları bile rahatsız olmuş görünmüyordu." Garrick, Xaden ve benim önümde akademik kanadın merdivenlerinden inerken elini kısa siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Belki de bu ilk deneme değildir." Rhi omzunun üzerinden Garrick'e bakar. "Sanki her gün brifing alıyormuşuz gibi."

Burada güvende değiliz, zaten hiç olmadık da. "Panchek diğer liderlere haber verecek, mi?" Ridoc soruyor Üçüncü katı geçerken.

"Malgren zaten biliyor. Orada sadece ikimiz vardık." Xaden dikkatle Garrick'eline bakar, isyan yadigârı üniformasının kolundan dışarı fırlamıştır.

"Sorrengeail'in gitmeden önce yerleştirdiği korumalar için minnettarım." Garrick kız kardeşimden bahsettiğini açıklama zahmetine girmiyor. "Barlowe biri kapıyı açmadığı sürece o odanın dışında hiçbir şey duyamaz ya da göremez, bu yüzden yeni bir bilgi topluyor gibi görünmüyor. Görünüşe bakılırsa

Hücre içinde tükenmiş taşlar, bir hafta içinde ölmüş olacak."

Xaden yanımda geriliyor ve zihinsel olarak ona uzanıyorum ama kalkanları bu kalenin duvarlarından daha kalın.

"*Her zaman* ben değilim," diye fısıldıyorum Xaden'a. Geniş sarmal merdivenlerden aşağı inip ikinci kata yaklaşırken elimi onunkine sürüyorum.

Xaden alay ediyor, sonra parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve elimin arkasını mükemmel yontulmuş ağzına götürüyor. "Öyle," diye aynı sessizlikte cevap veriyor ve sözünü bir öpücükle nokt alıyor.

Nabzım tıpkı dudaklarını tenime her değdirdiğinde olduğu gibi atıyor, ki bu son birkaç haftadır pek olmamıştı.

"Biliyor musun, onları karanlıkta öldürme olayı çok kötüydü" -Ridoc parmağını kaldırıyor- "ama onu tamamen yakalamıştım."

"Sen yapmadın." Xaden başparmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve ana girişe giden son basamakları inerken Garrick'in omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyor.

Ridoc parmağını sallayarak, "Ben de onu doğurmak ," diyor.

"," diye onu temin ediyor Xaden.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Ridoc elini bırakır.

Garrick ve Xaden birbirlerine bıkkınlık dolu bir bakış atıyorlar ve ben de gülümsemeye karşı koyuyorum.

"Çünkü sen odanın bir tarafındaydın," diyor Garrick, "ama kılıcın diğer tarafındaydı."

"Çözmek üzere olduğum bir sorun." Ridoc omuz silkiyor ve Rhi ile birlikte zemin kata ulaşıyor.

Xaden duraksıyor, elimi çeğiştirerek onunla kalmamı istiyor, ben de öyle yapıyorum.

"Diğerlerini kontrol etmeliyiz." Rhi bana baktı. "Büyük salona mı gidiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve sinirlerim midemde karmakarışık oluyor.

"Sen hazırsın. Bunu başarabilirsin," diyor bir gülümsemeyle.
"Sana eşlik etmemizi ister misin?"

"Hayır. Git ekibi kontrol et," diye cevap veriyorum ve Garrick bir adım altımızda duruyor. "Seni daha sonra bulurum."

"Bekliyor olacağız," diye söz veriyor Ridoc omzunun üzerinden, Rhi ile birlikte sola doğru ilerleyip köşede kaybolurken.

"Her şey yolunda mı?" Garrick bize doğru dönüyor ve Xaden'ın gözlerini inceliyor.

Xaden, "Bize beş dakika yalnız kalma fırsatı verirsen olacak," diye cevap veriyor.

Bana bakarken Garrick'in kaşları endişeyle çatılıyor ama başımı salladığımda yüz ifadesini çabucak düzeltiyor.

"Tanrı aşkına. Geceleri bana bakması için ona güveniyorsun, değil mi?" Xaden gözlerini en yakın arkadaşına diyor.

Garrick, "Gözetim altında olmanızın nedeni *benmişim* gibi davranmayın," diye karşılık veriyor.

Gölgeler ayaklarımızın dibindeki basamaklarda sürünüyor.

"Sorun yok," diye Garrick'i hemen temin ediyorum, elimi Xaden'ın çok daha büyük olan eliyle sarmaş dolaş tutuyorum.
"Ben iyiyim. O da iyi. Her şey yolunda."

Garrick aramıza bakıyor, sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyor. "Yakında olacağım," diye uyarıyor ve köşeyi sağa, antrenman salonuna doğru dönüyor.

"Lanet olsun." Xaden elini benimkinden çekiyor, sonra duvara yaslanıyor, kılıçları duvarda şakırdıyor. Başını taş pencere çerçevesine yaslariken ceketini açık kalıyor. "Hiç yalnız kalmayana kadar yalnız kalmayı ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim." Boğazı düğümleniyor ve elleri iki yanında kenetleniyor.

"Özür dilerim." Aramızdaki bir metrelik boşluğu geçip ayaklarının arasına giriyorum ve elimi boynunun yan tarafına, tam da işaretinin sihirli mürekkeple çizilmiş çizgilerinin üzerine götürüyorum.

"Endişelenme. Beni seninle yalnız bırakma konusunda endişelenmeye hakkı var." Elimini kendi eliyle kapatıp başını eğiyor ve bakmaya doyamadığım gözlerini yavaşça açıyor.

"Sana güveniyorum." *Kırmızının izi bile görünmüyordu.*

"Yapmamalısın." Kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Temas anında tenimi ısıtıyor ve midemin mümkün olan en iyi şekilde dönmesine neden oluyor. "Onun ve Bodhi'nin yatağımızın dibinde uyumamalarının tek nedeninin, bırakın şimdi, daha önce bunun için onları öldüreceğimi bilmeleri olduğuna eminim."

O yatakta uyumaktan başka bir şey yaptığımızdan değil. Ona güveniyor olabilirim ama Dunne'ın kendisine güvenmediği kesin, en azından kontrolü herhangi bir şekilde bırakacak kadar değil.

"Şeffaflık adına, uyku düzenimizi yeniden gözden geçirmemi istediklerini söylemeliyim." Diğer elimi sıcak göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri parlıyor ve kolu bana daha sıkı sarılıyor. "Belki de yapmalısın."

"Öyle bir şey . Imogen'a siktir olup gitmesini söyledim." Ağzında bir gülümseme belirir. "Eminim söylemişsindir."

"Sen iyileşir iyileşmez etrafta dolanmayı bırakacaklar." Bakışlarım çenesinin oyulmuş çizgisinde geziniyor, sonra elmacık kemiklerinin yükselişinden alınına düşen siyah saçlarının buklelerine doğru ilerliyor. Hâlâ o. Hâlâ benim.

Kasları parmaklarımın altında geriliyor. "Senaryo ile buluşmaya hazır mısınız?"

"Evet." Başımı salladım. "Ve konuyu değiştirme. Seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağım." Kararlılığımın her zerresini kelimelere döküyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Beni içeri al." Bu bir rica değildi. Şaşkınlıkla kalkanlarını indiriyor ve aramızdaki parıldayan oniks bağı sağlamlaşıyor. "*Bugün mührünü kullandın. Korumaların arkasında.*"

Başını sallıyor, elini elimden bırakıyor ve kollarını tamamen bana doluyor. "Sgaeyl'den kanallık yaptım."

Vücudunun benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum ama öpüşmek için şansımı zorlamıyorum. "*Sana başımızın belada olduğunu söyledi mi?*"

Bakışları uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "*Hâlâ benimle konuşmuyor. Uçmak garip.*"

Ses tonundaki hüznün ağırlığı altında göğsüm çatlamakla tehdit ediyor. "*Çok özür dilerim.*" Ellerimi sırtına doluyor ve ona sarılıyorum, başımı çeviriyorum, böylece kalbi kulağımın altında atıyor. "*gelecektir.*"

Tairn sadece bize ait olan zihinsel yolda hırlayarak "*Buna güvenme,*" diye uyarıyor ve ben onu açıkça görmezden geliyorum.

Xaden çenesini başımın üstüne indiriyor. "*Bütün olmadığımı biliyor. Bunu hissediyor.*"

İrkiliyorum ve ellerimi yüzünü tutmak için kaldırarak geri çekiliyorum. "Sen bir bütünsün," diye fısıldıyorum. "*0 güce erişmek için ne ödedin bilmiyorum ama bu seni değiştirmede-*"

"Öyle oldu," diye karşı çıkıyor, bir merdivenden aşağıya doğru kayarak kollarımdan kurtuluyor.

Olmadığını kanıtlamak için aklıma tek bir yol geliyor. "Beni hâlâ seviyor musun?" Bu soruyu ona bir silah gibi fırlatıyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Yap. Sen. Hala. Seviyor. Ben mi?" Her kelimeyi telaffuz ediyorum ve eğiliyorum

ondan korkmadığımı kanıtlamak için onun alanına girdim.

Boynumun arkasını kavırıyor ve beni yüzüne birkaç santim yaklaştırıyor - öpecek kadar yakın. "*Maven rütbesine ulaşabilir, değer verdiğimiz herkese karşı karanlık orduları yönetebilir ve Kıta'daki tüm gücü yönlendirirken vücudumdaki her damarın kırmızıya dönüşmesini izleyebildim ve yine de seni severdim. Yaptığım şey bunu değiştirmez. Hiçbir şeyin değiştirebileceğinden emin değilim.*"

"Gördün mü? Sen hâlâ sensin." Bakışlarım onun ağzına düşüyor. "Beni sevmeye devam ederken korkunç şeyler yapabileceğini söylemek senin ön sevişme anlayışın."

Gözleri kararıyor ve dudaklarımızı sadece kendi inadı ayırana kadar beni kendine çekiyor. "Bu seni çok korkutmalı, Violet."

"Öyle değil." Ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor. Kaçmayacağım, Xaden."

"Lanet olsun." Elini bıraktı ve bir adım geri çekilerek tekrar aramıza mesafe koydu. *"Kalkanlarım açıkken, merdivenlerin yarısına gelene kadar sorgu odasında olduğunu bilmiyordum."*

"Ne?" Göz kırpıyorum. "O zaman yardıma geleceğini nereden bildin?"

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve içimi kemiren bir endişe ağırlığımı değiştirmeme neden oluyor, belim ağrıyor.

"Onları *hissettim*," diye cevaplıyor sonunda. *"Tıpkı onların beni hissettiği gibi."*

Karnım zonkluyor ve duvara uzanıyorum, dengemi korumak için avuç içimi kaba yontulmuş taşın üzerine yayıyorum. "Bu mümkün değil."

"Öyle." Yavaşça başını sallıyor ve beni izliyor. *"İşte bu yüzden değiştiğimi biliyorum, Garrick ve ben bu hafta onlardan bir düzineden fazlasını öldürmeyi nasıl başardık. Beni çağırdıklarını hissedebiliyorum, tıpkı kaynağın eşsiz gücüyle ayaklarımın altında titreştiğini hissedebildiğim gibi... çünkü ben de onlardan biriyim."* Gözleri kısıldı. "Korktun mu?"

Bazen Violet için endişeleniyorum. Senin keskin zekân, kıvrak aklın ve kararlı kalbin onda benim inatçı azmimle birleşmiş durumda. Sonunda ve gerçekten kalbi verdiğinde, korkarım ona verdiğin diğer hediyelerin önüne geçecek ve mantık sesini aşka bırakır. Ve eğer ilk iki ilişkisi ne bekleyebileceğimizin bir göstergesiye... Tanrılar ona yardım etsin, aşkım, korkarım kızımızın erkekler konusunda berbat bir zevki var.

-General Lilith Sorrengail'in Kurtarılmış, Gönderilmemiş Yazışmaları

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Xaden onları *hissedebiliyor*.

Elim harç çizgisi boyunca esnediğinde tırnaklarım hafifçe bükülüyor, zihnim dönerken hayata tutunmaya çalışıyorum. Ama onları hissedebiliyor olması ruhunun bir parçasından vazgeçtiği anlamına gelmiyor, değil mi? Gözlerinde beni izliyor, onu reddetmemi ya da daha kötüsü, Resson'dan sonra yaptığım gibi onu uzaklaştırmamı bekliyor.

Belki de düşündüğümden daha vahimdir, ama o hâlâ bir bütün, hâlâ o. Sadece duyuları artmış.

Midemi ait olduğu yere itiyorum ve bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Senden korkuyor muyum?" Başımı sallıyorum. "Asla korkmadım."

"Olacaksın," diye fısıldıyor, yüz hatlarımı ezberlemesi gerekiyormuş gibi inceliyor.

"Beş dakikanız doldu," diyor Garrick merdivenlerin dibinden. "Ve Violet'in gitmesi gereken bir toplantı var."

Xaden en yakın arkadaşına ters ters bakarken ve benden uzaklaşırken yüz ifadesi tehlikeli bir hal alıyor.

"Sana başka bir yerde uyuman gerektiğini düşündüğümüzü söyledi, değil mi?" Garrick bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi boynunu döndürüyor.

"O yaptı." Xaden merdivenlerden inmeye başladı, ben de onu takip ettim. "Ben de sana Imogen'a söylediği şeyin aynısını söyleyeceğim. Siktir git."

"Tahmin etmiştim." Garrick bana yalvaran bir bakış atıyor ve ben de akademik kanattan çıkıp iki ejderha sütununun arasından geçerek şaşırtıcı derecede boş olan rotundaya doğru yürürken gülümsüyorum. "En azından mantıklı olursun diye düşünmüştüm, Violet."

"Ben mi? Duygularına göre hareket eden ve hiçbir kanıta dayanmayan sizsiniz. Benim ona güvenme kararım tamamen kanıtlanmış geçmişimizin gerçeklerine dayanıyor."

"Her ne kadar endişenizi takdir etsem de," diyor Xaden, sesi buz gibi bir tonda, "Violet'in yatağındakileri tekrar belirlemeye kalkarsanız sorun yaşarız."

Garrick en iyi arkadaşına başını sallıyor ama biz ana kampüse doğru ilerlerken, revirin yakınındaki kaotik temizlikten geçerken konuyu kapatıyor.

Piyade Çeyreği'ndeki ölüm rulosu yarın acı verici bir şekilde uzun olacak.

"Krallıktaki en yüksek rütbeli aristokrasiyle yüzleşmek üzere olan biri için oldukça sakın görünüyorsun Sorrengail," diyor Garrick, yönetim binasının kalın kırmızı halısından geçerken.

Koridor, görüşmelerin devam etmesini bekleyen çeşitli renklerde tunikler giymiş insanlarla dolu, sadece bana üniformalarımızı hatırlatan çapraz vücut kuşaklarına işlenmiş hanedan armalarıyla tanınıyorlar. Kendi eyaletlerimizi tanımak kolay ve hatta kafalar bize doğru dönmeye başladığında Braevick'inkini bile fark ediyorum.

"Bunun olacağını biliyordum ve bir planım vardı. İki hafta olası tüm senaryoları düşünmek için çok uzun bir süre." Kalabalık yavaşça salonun kenarına doğru çekilirken ben de Xaden etkisi olarak adlandırdığım bir şekilde cevap veriyorum. Baktıkları için onları suçlayamam. O muhteşem biri. Geri çekildikleri için de onları suçlayamam. Sadece korkunç derecede güçlü olmakla kalmıyor, Navarre'daki isyanın bölünmesinden ve Poromiel'e silah sağlanmasından sorumlu olduğu biliniyor.

Üçümüzden herhangi birinin ona yönelttiği her bakışın dostça olmadığını söylemek yanlış olmaz.

"*İstediğinin bu olduğuna emin misin?*" Büyük salonun devasa çift kapısına yaklaşırken Xaden soruyor.

"Onun *istediği de bu,*" diyorum ve Calldyr'in armasıyla süslenmiş muhafızlardan biri, şüphesiz gelişimizi duyurmak için salona giriyor. "*Ve ihtiyacımız olan şey de bu. Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?*" Ona bir bakış attım. "*Koğuşların ötesinde bile mi?*"

Büyülü bariyer bizi ondan korumaktan daha fazlasını yapıyor - onu kendinden koruyor.

Çenesi esniyor. "*Koğuşların ötesinde bile,*" diye onaylıyor kapılara ve piyade mavisini giymiş taş suratlı muhafızlara ulaştığımızda.

"Sanırım beni bekliyorsunuz?" Muhafıza soruyorum.

"Size eşlik edilmesini bekleyeceksiniz, Öğrenci Sorrengail," diye cevap veriyor bana bakmadan.

Hoş.

Garrick Xaden'ın diğer tarafından, "Bu toplantı hakkında iki kere düşünmeye başladım," diyor, bakışları koridordaki ağır silahlı kalabalığı tararken. "Senarium'un huzuruna tek başına çıkması için davet edildi ve Basgiath'ı terk edip isyanın büyük bir kısmını üstlendiğimiz için tam olarak affedilmiş sayılmayız. Brennan Aretia adına anlaşma müzakerelerine katılıyor olabilir ama bizim konseyde bir koltuğumuz yok. Orada Violet'in başına her şey gelebilir."

"Bunu zaten düşündüm," diye onu temin ederim. "Tairn'in olmasa da Andarna'nın iyiliği için bana canlı ihtiyaçları var. Ben iyi olacağım."

"İçeride Tyrrendor'u temsil eden Lewellen var ve bir el hareketiyle tüm lanet yeri ateşe verebilir," diye ekliyor Xaden, kollarını kavuşturup muhafıza ters ters bakarak. "Onun güvenliğinden çok onların güvenliği için endişeleniyorum."

Sağdaki kapı açılır ve diğer muhafız içeri girer.

General Melgren kapıda belirdiğinde midem bulanıyor, boncuk gibi gözlerini kısarak burnunun ucuyla bana bakıyor. "Öğrenci Sorrengail, Senarium sizi kabul etmeye hazır." Bakışları önce Garrick'e, sonra da Xaden'a yöneldi. "Yalnız."

"Hemen geliyorum"-Xaden'ın sesi tehditkâr bir hal alır

-"Yerden bir santim yüksekte asılı duran bu ahşap kapılar ."

"*Kurnazca.*" Ağzımın kenarındaki çekintiyle savaşıyorum.

Melgren bana içeri girmemi işaret etti ama gözlerini Xaden.

"Asla ," diye yanıtlıyor ben koridora girerken. "Kendini koruyabileceğine inancım tam, ama söyle de kapıları menteşelerinden sökeyim."

"Ne kadar romantiksin." Tanıdık odanın yeni mobilya düzenine çabucak göz atıyorum; salon boyunca uzanan uzun bir sehpa masası ve düzinelerce sandalye buluyorum, şüphesiz müzakereleri karşılamak için. Navarre'ın altı eyaletinin her birini temsil eden, gösterişli işlemeli tunikler ve elbiseler giymiş altı soylu bana en yakın uçta oturuyor. Annem sayesinde hepsini tanıyorum ama gruplarının ortasına yaklaşıp ellerimi sandalyenin arkasına koyduğumda sadece en soldaki bana yorgun bir gülümseme sunuyor.

Lewellen.

"Son dakika eklemesi var mı?" Melgren masanın etrafında yürüyüp Morraine Düşesi'nin sağına otururken Andarna'ya soruyorum.

"Aklıma gelen bir şey yok" diye yanıtlıyor. İşte başlıyoruz.

Morraine Düşesi sağ taraftan tiz bir sesle, "Çabuk olalım," diye bağırıyor, iç çekerken köprücük kemiği boyunca dev bir yakut sallanıyor. "Bu müzakereleri kurtarmak için üç günümüz var ve bunun her saatine ihtiyacımız var."

"Daha fazla katılamazdım-" diye başlıyorum.

"General Melgren tarafından bilgilendirildik ve kralla görüştük," diye araya giriyor Calldyr Dükü tam , kısa sarı sakalını sıvazlayarak. "Şu andan itibaren bir-" Melgren'e bakıyor. "Adını ne koymuştunuz?"

"Bir görev gücü," diyor Melgren, beni incelerken ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor.

"Görev gücü," diye tekrarlıyor dük. "Sayımızı artırmak ve umarım veninleri öldürme konusunda fikir vermek amacıyla yedinci ejderha ırkını bulmak ve işe almak için bir arayışa girecek."

Üniformamın cebine uzanıyorum ve katlanmış iki parça parşömen çıkarıyorum. İlkinin havaya kaldırıyorum. "Katılmayı kabul edersek, bu Andarna'nın taleplerinin bir listesi."

Elsun Düşesi kara kaşlarını kaldırır ve Luceras Dükü geri çekilir.

Morraine Düşesi, "Talepte bulunacak durumda değilsiniz," diye uyarır. "Annenize minnet borçlu olsak da, siz hâlâ bir asker kaçağı sayılıyorsunuz."

"Bu üniversiteyi, koşularımızı ve krallığımızı kurtaran bir asker kaçağı, birkaç saat önce bu duvarların içinde *birden fazla* veninle mücadele ettiğimden bahsetmiyorum bile, bunların hepsini Navarrian emir komuta zincirine yaptım."

Başımı öne eğiyorum. "Hiçbiriniz Aretian isyanına komuta etmediğiniz için beni herhangi bir göreve atamak zorlaşıyor. Ve bunlar benim taleplerim değil, *onun* talepleri." "İsyanımızın geri dönüşü hala müzakere edilen bir konu." Melgrenbakışlar

aşağı ve masa at Lewellen. "Bu görev o olmak yapılmış içinde iyi inanç, ile anlayış o ve İSYAN olacak kalır at Basgiath. Lewellen, yıllardır Aretia'yı gizlice temsil ettiğin için -ki bu konseyin henüz bilmediği ayrı bir konu adresi -belki taleplerini okumak istersiniz."

Azarlama, aristokratların çoğunun koltuklarında kaymasına neden oldu.

Lewellen elini uzattı, ben de ona katlanmış listeyi verdim. Birinci adım tamamlandı. Okurken çizgili ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Bunlardan bazıları oldukça... benzersiz."

"O da öyle," diye cevap veriyorum ve ikinci adıma geçiyorum. "Altı binici alacağım-"

"Kimseyi almayacaksın," diye araya giriyor Melgren. "Sen sadece ejderhana ihtiyacımız olduğu için katılmasına izin verilecek ikinci sınıf bir öğrencisin. Görev gücüne Yüzbaşı Grady'nin liderlik etmesine karar verildi, çünkü Grady'nin düşman hatlarının gerisindeki deneyimi büyük önem taşıyor."

Midem bulanıyor. "RSC profesörüm mü?" Hayır, hayır, hayır, böyle olmaması gerekiyordu. En tepesinde Mira'nın adının yazılı olduğu listeyi elime alıyorum.

"Aynısı." Melgren başını sallıyor. "Kendisi bilgilendirildi ve Poromish ittifakını ve gerekliliklerini hallettikten ve seçtiği ekibi yapılandırdıktan sonra ondan haber almayı bekleyebilirsiniz."

Onun seçimi. Güç içimde yükseliyor, kanımda kaynıyor. "Bu da en azından Teğmen Riorson'ı içerecek, doğru mu?"

Aristokratların hepsi Melgren'e bakıyor.

"Riorson'ın katılımı Grady'nin takdirine bağlı olacak." Melgren gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Tairn ve Sgaeyl birbirinden ayrılamaz," diyorum.

"Bu da Riorson'ın seçimleri arasında olacağını gösteriyor," diyor Melgren bir ağaç kadar duygusallıkla. Annemin onu bu kadar sevmesine şaşmamalı. "Ama yine de bu Kaptan'ın takdirine bağlı."

Kaptan'ın takdiri. Kanım *kaynıyor*. "Ekibin üyelerinin belirlenmesi Andarna'nın taleplerinden biri." Düşündüğüm her senaryoda, Andarna'nın itaati her zaman zihinsel olarak oynadığım kart olmuştur.

"O halde bu karşılanmayacak bir talep." Melgren ellerini kucağında kavuşturur. "Bu müzakere edilemez bir askeri operasyon, bir sınıf gezisi değil."

"*Gitmeyeceğiz*," Tairn.

"*Gitmek zorundayız!*" Andarna sesini yükselterek tartışıyor.

Parşömen elimde buruşuyor. "*O haklı. Gitmek zorundayız.*" Andarna her şeyden önce bunu hak ediyor. Ama veninleri nasıl yeneceklerini ya da Xaden'ı nasıl iyileştireceklerini bilme ihtimalleri varsa, o zaman gerçekten başka seçeneğimiz yok. "*Mümkün olan her yol.*" Bu da vermek zorunda olduğumuz anlamına geliyor.

Calldyr Dükü, "Meselenin çözüldüğünü düşünelim mi?" diye sordu.

Kesinlikle hayır. "Öyle," diyor Melgren.

"Sadece Andarna'nın diğer taleplerini yerine getirirsen." Çenemi kaldırıyorum. "Bence hem o hem de Tairn, Basgiath'tan uçarak olmasa bile yürüyerek uzaklaşmaya fazlasıyla istekli olduklarını gösterdiler."

Melgren'in burun delikleri alevlendi ve ben bir zafer ılığı attım. "Diğer taleplerini onaylamayı düşüneceğiz."

Calldyr Dükü, "O halde anlaştığ," diye duyurdu. "Mükemmel. Bu gelişme müzakereleri kolaylaştıracaktır."

"En azından uçucuların kadrana *girmesine* izin vermek yardımcı olurdu," diye ekliyorum, göğsümde yanan hayal kırıklığıyla.

"Kendilerini korumak için bile silah kullanamazken mi?" Melgren alay ediyor. "Biniciler onları canlı canlı yiyecektir."

Morraine Düşesi, "Poromiel'in bu ek kuvvetleri bizimle bırakmaya karşı argümanlarından biri de bu değil mi?" diye sorar ve Melgren başını sallar.

Onlar *asker* değil. Onlar koğuşların korumasına ihtiyaı olan ğrenciler.

Dk boynunu kaşır. "Bunu düşüneceğiz. Uçucuların kendilerini çeyrekte idare etmeleri, bu pazarlık noktasını yumuşatmak için uzun bir yol kat edecektir."

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

Melgren, "Gidebilirsin, ğrenci," diye emretti.

Lewellen masadan kalkıp ayağa kalkarak, "Seni geçireyim," diyor.

Parçalanmış listeyi cebime atıp kapıya giden kaldırım taşlarını geçiyorum ve yıkılan beklentilerimin parçalarını toplamaya çalışıyorum. Grady'nin takım için seçtiği kişiye güvenip gvenemeyeceğimizi bilemeyiz.

"Bunlar üzerinde çalışacağım," der Lewellen sessizce, Andarna'nın taleplerinin listesini kaldırarak. "Ve bu arada"-tuniğine uzanıp avuç içi büyüklüğünde bir kâğıt çıkardı-"Bunu size özel olarak vermem istendi."

"Teşekkür ," cevap veriyorum alışkanlıkla, parşömeni alarak.

Kapıyı iki kez çalıyor, ben de görevlinin işaretiyle soldaki kapıdan ıkıyorum.

Mektubu açarak salona giriyorum ve Tecarus'un yayılan el yazısını tanıyorum.

Anlaşmamızın size düşen kısmını yerine getirmek için üç gününüz var.

Siktir. Bu bir seçenek değil. Kafamı kaldırdığımda ekibimin tüm üyelerinin beklediğini görüyorum; siyah ve kahverengiden oluşan bir duvar, rengarenk tunikler ve önlüklerden oluşan bir denizi engelliyor.

"Nasıl geçti?" Imogen soruyor.

"Ona bir saniye izin verin," diye öğüt verir Rhi.

Kapı arkamdan kapanırken bakışlarım onların üzerinde geziniyor ve sonra aramızdaki mesafeyi geçen Xaden ile göz göze geliyorum. "Plan boka sardı."

Bu da elimdeki başarısız olamayacağı anlamına geliyor.

- - -

Sabah ışığı penceremden içeri doluyor ve kampüs çanlarının sekiz kez çalan sesine yavaşça göz kırparak uyanıyorum. Eşikte kar birikmiş, ama gün dönümünden bu yana ilk kez gökyüzü mavi.

Lanet olsun, sadece uyumadım, uyudum *da*. Belki dün gece Imogen'le spor salonuna gittiğimizden, belki de Rhi ve Tara'yla Grady'nin Andarna'nın misyonunu yönetmek için neden olabilecek en kötü seçim olduğunu konuştuktan sonra yaşadığım duygusal hayal kırıklığından ama Tanrı'ya şükür bir kez bile uyanmadım. Sawyer'ı ziyarete gittiğimde Jesinia'nın bana fırlattığı Resson Ticaret Anlaşması'ndan önceki Navarrian ithalatı hakkındaki kitapla yatağıma yerleştikten sonra hala kaynıyor olmalıydım. Başımı yastıktan kaldırdığımda, komodinin üzerindeki kapalı kitabı gördüm, sayfam Xaden'in hançerlerinden biriyle işaretlenmişti.

Düşünceli tavrı karşısında yavaşça gülümsedim. Sanırım Brennan, Lewellen ve dün öğleden sonra Xaden ve Liam'a bakıcılık yapan Duke Lindell ile yaptığı günlük toplantıdan sonra yatağa gittiğinde ben uyuyakalmıştım.

Battaniyenin sıcaklığının altına dönüyorum, Xaden'ı saati göz önünde bulundurarak tamamen uyanık bulmayı bekliyordum, ama bir kolunu yastığına dolamış, diğer kolunu da taze pembe yara iziyle battaniyenin üzerine koymuş, derin bir uykudaydı. Kalbim

Sıkışır ve sadece birkaç dakikalığına da olsa bakmak tek mantıklı eylem gibi görünür. Tanrım, ne kadar güzel. Yüzü uykuda yumuşamış ve genellikle çenesinde, omuzlarında taşıdığı tüm gerginlik çarpıcı bir şekilde yok. Son bir hafta onun için zor geçti, bir binici olarak görevleri ile Aretia için taşıdığı sorumluluğu tanımayan bir alanda gezinmek arasında sürekli bölündü. Ona dokunma isteğimle savaşıyorum. Savaştan beri o da bok gibi uyuyor ve birkaç dakika daha uyuyabilirse, bunu yapmalı.

Mümkün olduğunca yavaş ve sessiz bir şekilde yatağın kendi tarafıma doğru kayıyorum ve ayaklarımı yerden biraz yukarı sarkıtarak oturuyorum. Dün gece banyodan hemen sonra ördüğüm için saçlarım hala kısmen nemli ve soğuğa çıkmadan önce kuruması için fırçamı hızlı ve sessiz bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum. Fırçayı komodinin üzerine koyduktan sonra, bir tembelin gurur duyacağı bir hızla geriniyorum-

Saçlarım yana savrulmadan ve Xaden dudaklarını boynumla omzumun birleştiği yere koyup ağzı açık bir öpücük kondurmadan bir saniye önce belimi bir gölge bandı sarıyor.

Oh, evet.

Dilinin kırbacı, dişlerinin sıyrığı omurgamdan aşağıya doğru ani bir ısı patlamasıyla nefesim kesiliyor ve başım omzuna doğru düşüyor. Sanki vücudum sadece onda anahtarı olan bir haritaymış gibi doğrudan boynumun kenarındaki aşırı hassas noktaya gidiyor ve sırtım kavislenirken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Kahretsin, beni bir avuç kalp atışından daha kısa bir sürede yerden göğe nasıl çıkaracağını çok iyi biliyor.

"Benim," diye hırılıyor tenime karşı ve eli geceliğimin etek ucunu sıyrıp kalçama doğru sürüklüyor.

"Benim," diye karşı çıkıyorum, saçlarını sıkıca kavriyorum.

Boynuma doğru gülüyor, sesi alçak ve sarhoş edici, eli uyluklarımın birleştiği yerden geçiyor, sonra kalçamı tutup çekiyor.

Parmaklarım saçlarından kayıyor ve sırtım yatağın ortasına gelmeden önce oda dönüyor. Sonra tek gördüğüm o oluyor, üzerinde bol uyku pantolonundan başka bir şey yokken hınzır bir gülümsemeye üzerimde yükseliyor ve sert kalçasını benimkinin arasına kaydırıyor. "Seninim," diyor bir söz verir gibi ve gözlerindeki yoğunluğa bakınca nefesim kesiliyor.

Tanrım, bana öyle baktığında göğsüm çatlayacakmış gibi hissediyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor." Ellerimi göğsünün ılık, çıplak teninde gezdiriyorum, parmak uçlarım kalbinin üzerindeki yara izinde ve karnının sert çizgilerinde geziniyor.

Dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor. "Güzel, çünkü ben de seni tam olarak böyle seviyorum." Kalçası benimkinin arasında enfes bir sürtünmeyle hareket ediyor ve sonra onu nasıl daha yakına getirebileceğim dışındaki *tüm* düşüncelerimi silerek üzerime atlıyor.

Elleri her kıvrımı okşuyor ve ağzı yakama kadar tenimin her santimini okşuyor. İhtiyaç damarlarımda alev gibi dolaşıyor, her sinir ucunu tutuşturuyor, sonra dişleri geceliğimin kumaşından göğsümün ucunu sıyırdığında parlıyor.

Sızlanıyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum.

Vay anasını.

Bu adama ihtiyacım var mı?

"*Bu benim en sevdiğim seslerden biri.*" Eli kalçamdan yukarı kayarken, geceliğimin altından geçip iç çamaşırlarımın çizgisiyle oynarken sözleri zihnimi sarıyor ve eriyorum. "*Boşalmadan önceki anlarda çıkardığın o küçük nefeslerden sonra ikinci sırada.*"

Parmak eklemleri aramızdaki sinir bozucu kumaş tabakasının arasından klitorisime sürtünüyor ve ağzı diğer göğsüme doğru hareket ederken kalçalarım sallanıyor. Aramızda çok fazla lanet kıyafet var.

Parmakları iç çamaşırlarımın bariyerinin altından geçerken beni izlemek için başını kaldırıyor. Sonra tam orada, okşuyor ve alay ediyor, klitorisimin üzerinde kayıyor ve sonunda, tanrılara şükürler olsun, bana tam ihtiyacım olan baskıyı veriyor.

"Xaden," diye inliyorum ve içimdeki güç her kemiğime, her damarıma, derimin her santimine hızla inerken başım yastığa çarpıyor.

"*Fikrimi değiştirdim.*" İki parmağını içimde kaydırıyor. "Bu benim en sevdiğim ses." Parmakları derinlere iniyor, sonra yeterince geri çekilirken yukarı doğru kıvrılıyor.

Nefesim kesiliyor ve ağzının bir köşesi, duvarlarımın yetenekli parmaklarının etrafında kenetlenmesine neden olan bir sırtışı dönüşüyor. Güç mırıldanıyor, içimde sıkı bir sarmala dönüşüyor ve ellerim kayarak omuzlarını kavırıyor, isyan kalıntısına bastırıyor.

"*Seni nasıl almamı istiyorsun, Violet?*" Başparmağıyla klitorisime dokunurken kaşları çatılıyor ve içimde toplanan enerji titreşiyor. "*Burada , ben üstündeyken mi? Önümde ellerin ve dizlerin üzerinde kışın havada mı? Duvara yaslan ki daha sert sürebileyim? Hızını kontrol edebilmen için yanımda mı? Söyle bana.*"

Kontrol mü? Konu onunla birlikte olmak olunca bu sadece bir yanılsama. Bana dokunduğu anda, nasıl isterse öyle yaparım.

"Hepsini." Olabilecek en tatlı şekilde yanıyorum ve onun sözleri alevleri körüklüyor. İçime nasıl girdiği umurumda değil, tek umursadığım doğru olması. Lanet olsun. Şimdi.

Gözleri parlıyor. "Hissedebiliyorum. *Seni* hissedebiliyorum." Bir saniye daha bakıyor, sonra başını benimkine doğru eğiyor, dudaklarımın bir iki santim üzerinde geziniyor ve parmaklarının hızını artırıyor, beni o kadar sıkı sarıyor ki, hayatta kalmamın tek yolunun parçalanmak olduğunu biliyorum. "Parlak, sıcak ve mükemmel."

Ve sadece parmaklarını değil, tüm aletini istiyorum. Kalçamda ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ve içimde, benimle birlikte hareket etmesine, çözülmeye, vahşi ve akılsız olmaya ihtiyacım var. Beni suskunlaştırmaya kararlıyken o kelimeleri bulamıyorum.

Zihinlerimizi birbirine bağlayan parıldayan akik taşını kavırıyorum ve nefesim gittikçe hızlanırken saf, keskin ihtiyacımı ona döküyorum.

"*Violet*," diye inliyor ve sanki kendini tutuyormuş gibi çenesi bükülürken kaşlarının arasında çizgiler beliriyor.

Neden bununla savaşsın ki? Bizimle savaşıyor? Ben onunum, ama o da benim. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamıyor mu? Bağları sımsıkı tutarak, gardırobun sırtıma çarpışını, bana vuruşunun yüce hissini hatırlıyorum, sert ve çok derin, ikimiz de diğerinin içinde kaybolmuş, aynı sıcak havayı soluyor, bir sonraki itişin zirvesinden başka hiçbir şey için yaşamıyoruz.

İçime dolanan güç *yanmaya* başlıyor, tenimi kızartıyor ve gitmesine izin vermezsem olduğum her şeyi yakmakla tehdit ediyor. Tanrılar, onun gölgelerinin yumuşak fırçasını tenimde hissetmek, beni binlerce okşamayla sarmak nasıl bir duygu olurdu-

Alnı benimkine değiyor ve titriyor, alnında boncuk boncuk terler oluşuyor. "Siktir, *aşkım*."

O gırtlaktan gelen iniltiyi duymakla ilgili bir şey var, tüm törpü ve çaresizlik, parmaklarının bir sonraki vuruşuyla beni uçurumun kenarına savuruyor. Onu yakın tutmaya çalışıyorum ama güç kırılıyor ve ben paramparça olurken solumda ışık yanıp sönüyor. Zevk dalgalar halinde yükselip beni altına çekerken ve tekrar tekrar yüzeye sürüklerken, gölge bir kalp boyunca alanı dolduruyor.

Yanık odun kokusunu alıyorum ve Xaden iki elini de üstümdeki yatak başlığına götürüyor. Yüzünü buruşturan işkence beni bir saniyeden kısa sürede ayıltıyor. Dayanılmaz bir acı içindeymiş gibi görünüyor.

"Xaden?" Ona doğru uzanarak fısıldıyorum.

"Yapma." Yarı talep yarı rica şeklinde çıkıyor.

Ellerim göğsüme düşüyor ve bağımızı gözden geçirdiğimde solmuş ve soğuk oniks bir duvarla *mühürlenmiş* olduğunu görüyorum. "Neler oluyor?"

"Boşluğa ihtiyacım var." Kelimeleri ısırarak söylüyor.

". " Altından kalkıp yataktan fırlıyorum ve komodindeki yanık çatlağı hemen fark ediyorum.

En azından ağaçları ateşe vermeme konusunda iyiye gidiyorum. "Bu mesafe yeterli mi?"

"Ada krallıklarının yeterince uzak olacağından emin değilim," diye mırıldanıyor nefes alışını yavaşlatarak.

Ne oluyor lan? "Özür dilerim?" Kendini toparlamasını şaşkınlıkla izliyorum, sonra yine kendinden eminmiş gibi başını sallıyor.

"Unutmuşum." Yavaşça yatak başlığını bırakıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, kalçalarını kavriyor, sonra ellerini yanlarına bırakıyor. "Uyandım ve seni orada otururken gördüm ve sana uzanmak dünyadaki en doğal şeydi, ama artık *doğal* değilim. Kahretsin, çok üzgünüm Violet."

Oh. "Ben de unuttum." Ağzını üzerime koyduğu anda. "Özür dileycek bir şey yok ve doğal olmadığını söyleme-" *Bekle.* Ağzım kıvrılıyor. Bu tamamen çözülebilir bir sorun. "Aslında bence az önce bize bir iyilik yaptın." Yatağa doğru tek bir adım atıyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor. "Kötü bir şey olmadı Xaden. Sadece ellerini üzerimde, içimde gezdirdin ve ben gayet iyiyim. Bana bu yatakta sürünmem için iki saniye ver, sen de muhteşem bir şekilde iyi olacaksın."

Gözleri kayarak kapanıyor ve yatak başlığını işaret ediyor. "İyi değil."

Bakışlarım koyu renkli ahşapta daralıyor ve nihayet başparmaklarının olduğu yerde, orijinal lekeden ancak bir ton daha açık iki soluk renk değişikliği izi görebilmek için biraz eğilmem gerekiyor. Sanki batmasını engelleyebilecekmiş gibi elimle karnımı kapatıyorum.

Az önce kanal mı açtı?

Binici öğrencilere diğerleriyle aynı yaz ve kış izinlerinin verilmemesinin iki nedeni vardır: Birincisi, siviller ejderhaların köylerinde gelişigüzel dolaşmasına iyi tepki vermezler. İkinci olarak, kaplanları savaş için yetiştirmek, birbirlerine ya da size saldırmamaları için kafeslerini kilitlemeyi gerektirir.

-Pençeyi Keskinleştir: Albay Tispany Calthea'dan Bir Profesörün Rehberi

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Başımı iki ince işarete doğru salladım.

"Bu bir şey değil. Çok az var." Ve gözleri bu mesafeden tamamen aynı görünüyor. Her ne yaptıysa, savaş sırasında olanlara yakın bile değildi.

"Çünkü ben durdum." Yatağın uzak tarafına tırmanıyor ve kalçalarının arkası masama değene kadar geri çekiliyor.

"Gücün arttığı anda bunu hissettim ve neden sana dokunmayacağıma dair kendime söz verdiğimi hatırladım. Ve en azından sana bakabilirsem, bunun benim için yeterli olacağını düşündüm, ama sonra o kadar yaklaştım ki..."

Masamın kenarını sıkıca kavriyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Senin yanında kontrolümü kaybetmeyi göze alamam. Ucundan bile olsa." Yatak başlığına doğru bakıyor.

"Bu şekilde değil. Hem de hiç." Göğsüm ağrıyor ve hızla atan kalbimi yavaşlatmak için derin nefes alıyorum. Eğer gerçekten kanallık yaptıysa... "Oraya gelebilir miyim? I

sana dokunmayacağım."

Başını sallıyor. "Şimdi iyiyim. Tamamen kontrolüm altında."

Çıplak ayaklarımla soğuk zemini geçip tam karşısına geçiyorum ve gözlerinde kırmızının izine rastlamayınca rahatlayarak iç çekiyorum. "Kırmızı yok."

Omuzları düşüyor. "Güzel. Oldukça hızlı bir şekilde kilitlendim ve bir şey aldığımı hissetmedim bile, ama belli ki almışım." "Zımpara kağıdı senden daha fazlasını alır." Hayal görmediğimden emin olmak için tekrar yatak başlığına bakıyorum. "Yapabilirim

zar zor görüyorum, o da sadece ben *baktığım* için."

"Düşünmeden aldım. Seçim yapmadan. Ya sen olsaydın?" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kendimi asla affetmezdim." Ağır bir iç geçirdi.

Göğsümdeki ağrı daha da keskinleşiyor. "Kara kara düşünüp benden uzaklaşmaya mı çalışacaksın? Çünkü adil

bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır." Ağzının kenarları kalkıyor. "Sadece kontrolü elimde tutacağıma güvenemeyeceğim faaliyetlerden uzak durmakta haklı olduğumuzu düşünüyorum. Güvende olmanın tek yolu bu ve kaçmanı ne kadar istesem de senden vazgeçemeyecek kadar bencilim."

Yavaşça başımı sallıyorum, çünkü onun çizgisini tartışacak değilim.

"Ve bil diye söylüyorum, o anın *gerçekten çok* ateşliydi. Her saniyesine bayıldım." Yutkunuyor ve kararından çoktan pişman olmuş gibi masanın iki yanını tekrar kavırıyor.

Kaşları çatıldı. "Bunu nasıl yaptığımdan bile tam olarak emin değilim. Düşünce paylaşımı içsel bir şey mi? Yoksa bir bağ mı? Bu bizde birden fazla kez oldu."

Ağzının bir köşesi kalkıyor ve tutuşu gevşiyor. "Hiçbir fikrim yok. Başka biriyle hiç denemedim." Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben biraz daha rahat nefes alıyorum. "İlk seferinde, taktikler içinde oturdum ve seni lanet olası kafamdan çıkaramıyordum. Sonra sen elini uzattın, bir gece önce tüm kampüsü ateşe verdiğin halde silahını kullanmaya çalışıyordun ve ben de kısmen sana yardım etmek için ama daha çok sen de benim düştüğüm cehenneme düşersin diye anıların canlanmasına izin verdim." Bu itirafta hiç suçluluk duygusu yok. "Şimdi giyinelim. Muhtemelen kahvaltıda uyuyakalmışızdır."

Az önce olanları düşününce nispeten normal bir şekilde hazırlanıyoruz. Dizimi hızlıca sarıyorum, yerinde tutmak için diz kapağımın üstünden ve altından geçiyorum, sonra giyinmeyi bitiriyorum. Zırhımı atletimin üzerine geçirdiğimde Xaden da oradaydı ve zırhı tıpkı çıkardığı zamanki kadar etkili bir şekilde bağlıyordu, ancak biri diğerinden çok daha uzun sürüyordu. "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydın," diyorum kravata doğru ilerlerken. "Dük Lindell'in burada olmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet." Hafifçe çekiştiriyor ve omuzlarım düzeliyor. "Burada uyuyor olman beni mutlu ediyor," diye not ediyorum ve onun

parmaklar hala. "Tyrrendor'un en yüksek üç Hanesi de burada, bunlardan ikisinin sadece Tyrrendor'a bağlı olduğu biliniyor.

ve üçüncüsünden de şüpheleniliyor." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Senin ve Liam'ın çeyreğe girmeniz için eğitilmenizi sağlayan Lindell değil miydi?"

Xaden başını sallar. "Öyleydi ama Lewellen'ın da bu işte parmağı vardı."

Kaşlarım kalkıyor. "Eminim Melgren'in aklından geçmişe sünger çekebileceği geçmiştir. Bu koridorlarda çok fazla kaos var ve bunu fark edecek neredeyse hiç rütbeli kimse yok." *Dikkatli ol.* Bu iki kelimeyi gözlerimle söylüyorum.

Tekrar başını sallıyor, sonra korseyi yerleştirmeye geri dönüyor ve ben öne doğru bakıyorum. "Tyrrish aristokrasisini yok etmek için beni öldürmek gerekmiyor. Resmi olarak, müzakerelerin hiçbirinde yeri olmayan bir teğmenim ama yine de kardeşine göre Aretia adına konuşmam gerekiyor. Hepsi tamam." Korsenin iplerini bağlıyor, sonra kapının yanındaki silah rafına doğru yürümeden önce kulağımın altına bir öpücük kondurarak beni şok ediyor.

"Teşekkürler. Sen de ister misin?" Üniformamın üstünü çekiştirerek ve düğmelerini ilikleyerek soruyorum.

"Müzakerelere katılacak mısın?" diye soruyor, sırtındaki kılıfları silkerek.

"Aretia adına konuş. Hepsini." Odayı geçiyorum, masaya giderken saçlarımı her zamanki taç şeklinde örmeye başlıyorum ve o bana okuyamadığım bir ifadeyle bakıyor. "İşlerin gidişatından memnun olduğumu söylemiştin ama sana soran oldu mu bilmiyorum."

Kaşları çatılır. "Aretia'yı Meclis yönetiyor. Ben sadece evin sahibiyim, ki bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü ben... şey, venimim. Savaş alanında harikayım ama iyi bir yönetici değilim."

İrkilmemek için tüm kaslarımı kilitliyorum, sonra örmeye devam ediyorum.

"Her neyse, isyanda kalma şartlarını çözmeye çalışıyoruz ve Lewellen en azından babamın kılıcını Tauri'den geri alabileceğini düşünüyor gibi görünüyor, ama her şey karmakarışık. Kalmazsak, Poromiel gider. Navarre uçucuları koruyamazsa

Burada, Basgiath'ta, Poromiel yürüyor. Eğer biri birini öldürürse -ki bu buralarda çok olur-"

"Poromiel yürüyor," diye tahmin ediyorum, örgüyü yerine sabitlemek için masamdaki iğnelere uzanıyorum ve *kesinlikle biz* terimini kullandığını fark ediyorum. Ona önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bu şeylerden biri üzerinde aktif olarak çalışacağımı söylemek dilimin ucunda, ama bilmek istemiyor ve birkaç dakika önce kontrolümü kaybetmek bu duruşa yardımcı olmayacak.

"Kesinlikle ve üçüncü sınıf uçuculardan ikisi dün gece büyük salonun yakınında Birinci Kanat'la bir çarpışma yaşadı ve herkes kanlar içinde kaldı." Hançerlerini doğru kınına sokmaya başladı. "Eğer Tauri sivilleri almaya istekli değilse, Poromiel'in karakollarımıza saldırmayacağına söz vererek kazanacağı hiçbir şey yok. Tek teşvik silahlar ve uçucuları güvende tutmak."

"Her ikisi de sadece Aretia ile yapılacak bir ittifakla başarılabilir," diye not düşünüyorum Xaden hançerlerimi yerlerine yerleştirmeye başlarken, onları uyluklarımdaki kılıflara ve kaburgalarım boyunca üniformama dikilmiş olanlara yerleştirirken.

"Şimdi kim ayrılıkçı gibi konuşuyor?" Dudakları titriyor. "Eğer istikrarlı koğuşlarımız olsaydı, belki. Ama bocaladıklarını biliyoruz ve öyle olmasalardı bile, Tyrrendor en son ayrılmaya çalıştığında ayrılamadı." Dinliyormuş gibi başını yana eğiyor, sonra kapıya doğru fırlıyor ve kapıyı kırarak açıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? İkimiz de henüz bir banyo odası bile kullanmadık."

Ah, işte herkesin aldığı sert kış. Gülümseme isteğime karşı koyamıyorum. Büyük bir parçam, onun yumuşak taraflarını anlayan tek kişinin ben olmamı seviyor. "Kim o?" Sandalyenin arkasından uçuş ceketimi kaparak soruyorum.

"Orada *küçük kız kardeşimle* birlikte ve bana şaka yapıp yapmadığımı mı *soruyorsun*?" Brennan . "Genelde onun yatağında uyuman konusunda kendimi oldukça anlayışlı görürüm ve siz ikiniz birbirinizin yüzüne yapıştığınızda görmezden gelirim ama otuz dakika sonra bir toplantımız var ve o zamana kadar seninle konuşmam gerekiyor."

"Günaydın Brennan," diye sesleniyorum, kollarımı uçuş ceketimin içine sokarak.

"Hey, Violet," diye cevap veriyor.

"Bir devriyem var," diyor Xaden.

Garrick, Brennan'ın arkasında bir yerden, "Öyle," diye ekliyor. "Burada kaç kişi var?" Xaden'in kolunun altına giriyorum ve kaşlarım kalkıyor. Koridor *tıklımıklım dolu*. Brennan, Garrick, Lewellen, Bodhi ve Imogen bekliyor. Günler . müzakere var yıpranmış üzerinde her ikisi de Lewellen Brennan'ın gözlerinin altındaki halkaları koyulaştırıyor ve Lewellen'in güçlü çenesindeki tuzlu ve biberli sakalları kalınlaştırıyor, sanki tıraş olamayacak kadar yorgun ya da meşgulmüş gibi. "Lewellen'in Biri mi öldü? Neden hiçbiriniz kapıyı çalmadınız?"

"Çünkü o kötü biri." Garrick sağ tarafımdaki duvara yaslanmış olan Imogen'e doğru başını sallıyor.

"Uyuması gerekiyor." Başını yana eğerek ona bakıyor. "Ne kadar dinlenmiş görüldüğüne bakılırsa, dün gece Nina Shrensour'un yatağında *bol uyuduğunu* tahmin ediyorum. Onun için ne büyük hayal kırıklığı."

"Lanet olsun." Bodhi bir bastırmak için savaşıyor.

Garrick'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve sol yanağında bir gamze belirliyor. "Dikkatli ol Imogen. Sesin biraz kıskanç geliyor."

"Kim bir *uçan* kıskanır ki?" Sivri bakışları hızlı bir ölüm vaat ediyor.

"Doğru." Brennan burnunun kenarını ovuşturur ve Lewellen başını sallayarak uzaklaşır. "Bakın, sadece Riorson'a ihtiyacımız var." "Cidden, kendinize gelin çocuklar. Bir savaşın ortasındayız," diyor Mira kısa koridorun sonundan. Yanakları kıpkırmızı ve gözlük çizgileri cildinde hâlâ taze.

Anında sıırttım. "Başardın!" Teşekkürler Amari, kırk sekiz saatimiz ve bir atışımız var.

"En erken bu gece döneceğini sanıyordum." Brennan kırmızımsı kaşlarını kaldırır.

"Teine kendini dinç hissediyordu." Mira'nın gülümsemesi camı kesebilir ama en azından deniyor. Onu tekrar içeri alması aylar sürdü.

onu canlı bulduktan sonra. Brennan'ın gözetiminde olduğunu düşündüğü annemizi kaybetmenin üstesinden gelmek için kim bilir ne kadar zamana ihtiyacı olacak. "Haberler ve birkaç mektup getirdim."

Haberin ne olduğunu tam olarak öğrenebilmem için herkesin gitmesini istiyorum.

Brennan Mira'ya "Teşekkür ederim," dedikten sonra Xaden'a dönüyor. "Bu devriyeden daha önemli."

Xaden koridorda yürürken eli belimi sıyırıyor, sonra Brennan'ı takip ederek Lewellen'in beklediği ana koridora çıkıyor, Garrick de peşinden geliyor.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Mira çantasını omzundan indirirken Bodhi kaşlarının arasında iki çizgi belirerek soruyor.

Dörtlü köşeyi dönüp gözden kaybolurken Brennan, "Biz iyiyiz," diye onu temin eder.

"İhtiyaç duyulduğumuzu hissetmek güzel," diye mırıldanıyor Bodhi, Mira kendi toplantımızı tamamlarken bir adım daha yaklaşıyor. "Sanırım devriyeyi biz alacağız, Imogen."

"Çözebildin mi?" Bir saniye daha dayanamayarak Mira'ya soruyorum.

"İlk olarak, Felix bir hediye gönderdi." Çantasından bir kanal çıkardı ve gülümseyerek bana uzattı.

"Tanrılara şükürler olsun." Parmaklarım mühürüm üzerinde bir nevi kontrol sahibi olmamı sağlayan metal çerçeveli cam kürenin etrafında kıvrılırken rahatlayarak iç geçiriyorum.

"Bir de bu var." Kaburgalarımın arkasındaki o küçük umut kıvılcımı, Mira çantasından ahşap, runik bir alıştırma disk çıkardığında alevleniyor. "Trissa bir dahi."

Çenem düştü. Diskin içine işlenmiş üç rün var, biri ortada havalanma için, sonra ikisi üst üste binmiş katmanlar halinde ses kalkanı ve sıcaklık gibi görünen şeyler için. En dıştaki çizgi -sıcaklık- küçük yeşil bir yeni büyüme filiziyle kırılmış. "Bunu nasıl yaptın?" Ses tonumu alçaltmak neredeyse imkânsız.

"Neredeyse havaya uçtuktan ve bir mermi gibi fırlatıldıktan sonra" - bir gülümseme ağzının köşelerini kaldırıyor - "değiştirdik

rune'un yok edilmeden sertleştirildiği, şeklini gerçekten değiştirdiği malzeme. Kylynn'in bir tarımcı olduğu ortaya çıktı," diyor Mira.

"Battle-Ax bir bitki kullanıcısı mı?" Fısıldıyorum.

"Fısıldamana gerek yok, Vi." Mira sırtıyor. "Sıcaklık rününü etkisiz hale getirmemize rağmen ses kalkanı hâlâ aktif. Bizi neredeyse koridorun sonuna kadar koruyacaktır."

"Emin misin?" diye sordum.

"Eminim. Dokununca serinliyor ve..." Mira levitasyon rününün ortasına bir altın para yerleştirir ve rün *uçar*. Bir rünü etkisiz hale getirmek akıllara durgunluk veriyor. Peki bunu diğerlerini etkilemeden nasıl yapacağını bulmak? İnanılmaz. "Başardık. Risksiz değil ama yapabiliriz."

Kalbim çarpmaya başladı. "Müzakereleri kurtarabiliriz." El ilanları kalacak ve ben de Tecarus'la yaptığım anlaşmayı koruyabileceğim.

"Eğer kabul ederlerse," diyor Imogen yavaşça, "ki kabul etmeyeceklerini biliyorsun."

Bodhi çenesini koridora doğru eğerek, "Geliyor," diye anons ediyor. Brennan yavaşça bize doğru ilerliyor, bakışları derin düşüncelere dalmış gibi yere odaklanmış. "Dışarı çıkıyoruz."

"Diğerlerine henüz söyleme," diye acele ediyor Mira, çantasındaki diski ayaklarının iterek. "Senaryum'a doğru şeyi yapması için bir şans vermeliyiz ve ne kadar az kişi bilirse, o kadar az kişi vatana ihanetten idam edilir."

Bodhi ve Imogen başlarını sallıyorlar ve onlar uzaklaşırken ben de göz kırpiyorum. "Hey, neye ihtiyacın vardı? Neden bekliyordun?" Imogen'a soruyorum.

Bodhi ellerini ceplerine tıktırıp yürümeye devam ediyor ve Imogen onlar geçerken Brennan'a yan gözle bakıyor. "Sadece biraz... uyuduğundan emin olmak istedim," diye sesleniyor köşeyi dönüp gözden kaybolduklarında.

Bodhi. Garrick. Imogen. Midem sıkışıyor. Xaden'ın beni öldürmediğinden emin olmak için kontrol ediyorlardı.

Brennan bize ulaştığında Mira, "Bok gibi görünüyorsun," diyor.

"Bok gibi hissediyorum." Bir elini yüzüne sürüyor. "Poromish politikası bizimkine hiç benzemiyor. Oraya geri dönüp Cygnisen'e masada kalması için yalvarmam gerekmeden önce sadece birkaç dakikam var. İki taraf da orta yolun dilini konuşmuyor."

"Venin tarafından öldürülmek istememenin onları çabuk öğrenmeye teşvik edeceğini düşünürdüm," diyor Mira, tıpkı annemiz gibi başını eğerek, bu da boğazımı sıkıyor.

"Sen öyle san." Başını iki yana sallıyor. "Herkesin hemfikir olduğu tek şey, uçucuların bugün takımlarının ilk yıl binicileriyle -görünüşe göre o kadar tehditkâr değiller- ve görev gücünün sizinle birlikte çeyrekte tur atmasına izin verileceği" diyor bana.

"Tam olarak nereye gidiyor?" Mira yanıma yaklaşarak tersliyor.

"Andarna'nın türünün geri kalanını bulmak için gönderildik," diye Brennan adına cevap veriyorum.

"Sen *ne*?" Gözleri imkansız boyutlarda açılıyor. "Andarna istiyor. Gitmeden önce sana söylemeliydim, ama İmparator henüz onaylamamıştı." Suçluluk duygusu boğazımı düğüm düğüm ediyor. "O her zaman gidecekti. En azından Andarna bu şekilde bazı taleplerde bulunabildi."

"Bunun olmasına izin mi verdin?" Brennan'a ters ters bakıyor. "Mira-" diye başlıyorum.

"Sessiz *ol Harbiyeli*, subaylar konuşuyor," diye .
Kaba.

"İhtiyaçlarımızın ötesinde, Kraliçe Maraya, Andarna'nın yumurtasının yaşı göz önüne alındığında, yedinci cinsin veninleri nasıl yeneceğini bilebileceğini umuyor." Bizim düşünce zincirimizden çok da uzakta değil. "Mira, Poromiel'i masada tutan tek şey bu umut ve biz hâlâ uçucuların güvenliği için pazarlık yapıyoruz ve Aretian öğrencilerin kalması için Navarre ile görüşüyoruz. Bilirsiniz, işleyen koğuşların arkasında. Bu iş görüldüğünden daha karmaşık."

Mira kıllanır. "Basit bir soru: Onlara kız kardeşimizin düşman kontrolündeki, wyvernlerle dolu bir bölgede *aptalca* bir iş için uçtuğunu söyledin mi?" *"Onlar daha çok biz uçtuğumuzda ne olacağı konusunda endişelenmeli. onları bulacağız,"* diye Tairn. *"Türümüzden bir in terk etmeyi seçtiyse - saklanmayı seçtiyse - davetsiz misafirimizi hoş karşılamayacaklardır."*

"Bunu bilemezsiniz." Andarna'nın argümanı acı dolu.

"Aksini varsaymakla saflık ediyorsun." Sesi keskinleşiyor ve Andarna yollarımızı kapatıyor. *"Kendini hazırlaması gerekiyor,"* diyor. *"Senin de öyle. Bu görevin bizi öldürme ihtimali var."*

Ya da hepimizi kurtarabilir. Lanet olası kötümser.

"Hayır diyemedi." Kanalı sıkıca kavıyorum. "Aretia'nın koruma taşıını ateşlemek için Andarna'nın türünden birine daha ihtiyacı var."

Mira yüzünü benimkine doğru çeviriyor, gözleri hızla kardeşimize dönmeden önce dehşetle genişliyor. "Beni bu yüzden mi koğuşların durumunu değerlendirmem için gönderdin? Kardeşimizi bir oyun çipi gibi kullanmadan önce ne kadar zamanın olduğunu bilmek için mi?"

"Bu şekilde olmadı." Çenesi titriyor. "Onun istediği şeyi desteklemeye çalışıyorum."

"Böyle bir şey . Altı ayımız var, Brennan!" Çantasını karıştırıp bir deste mektup çıkarıyor ve bunları Brennan'ın göğsüne, Aisereigh isim etiketinin hemen yanına fırlatıyor. "Azalma hızlarına bakılırsa, şansımız yaver giderse tam çöküşe altı ay kaldığını hesaplıyorum. Andarna'nın türünü bulmak *onlarca yıl sürebilir*. Onları bulana kadar -eğer *bulursa*- Retia gitmiş olur. Violet'in hayatını bir hiç uğruna riske atmış olursun."

Midem yere vuruyor. Altı ay mı? Koğuşlar devre dışı kalmadan önce en azından bir ya da iki yılımız olur diye düşünmüştüm. Bu yolun zaman çizelgesi karmaşıklaştı, ama Xaden evini iki kez kaybederse lanetleneneceğim.

"Altı ay." Brennan'ın bakışları sanki kafasında hesaplamalar yapıyormuş gibi Ridoc'un ve Rhi'nin kapıları arasında gidip geliyor.

"Hayır. Bu, atlıların geri dönmeyeceği türden bir görev." Mira geri çekiliyor, kardeşimizi bir yabancıymış gibi inceliyor.

Bu rahatlatıcı.

"Bu üçümüzden daha büyük bir mesele. Poromiel'de yüz binlerce sivil saldırı altında." Mektupları göğüs cebine sokuyor ve iç geçiriyor. "Elbette onun tehlikede olmasını istemiyorum ve benim de onunla gitmeme izin vermiyorlar. Zaten sordum."

"Başka bir yol bul." Mira başını sallar. "Violet'in hayatını yabancılarıinkiyle takas edemezsin."

"Şimdi annem gibi konuştun." Kelimeler ağzından uçup gidiyor ve hakkını yemeyelim, hem Mira'nın hem benim soluğumuz kesilince hemen irkiliyor. "Kahretsin." Başını öne eğdi.

"Onu takmazken bile annemizden bahsetmeye nasıl cüret edersin?" Çantasından runed diski çıkarıp kardeşimize fırlatıyor ve göğsünün ortasına çarpıyor. O da yakalamak için çabılıyor. "Bu hafta ne yaptığıma bir bakın, *Yarbay Aisereigh*. Annemin onaylayacağından emin değilim."

Lanet olsun. Bu, kardeşimize sunmayı konuştuğumuz soğukkanlı ve sakın plan *değil*.

Diski incelerken kaşları çatıldı. "Anlamıyorum." "Uçucuları güvenli bir şekilde Basgiath'ta tutmanın bir yolunu bulduk." diyor.

Ona bakmaya devam ediyor ve ben gerçeğin ona çarptığı anı görüyorum. Yüzündeki kan çekiliyor ve ağzı gevşiyor. "İstiyorsun-"

"Evet. Sen de bir ayna bulmalısın," diye araya giriyor Mira, onun dikkatini çekerek. "Daha iyi olduğu düşünülen bir şey için ailemizin üyelerini feda etmek annemin cephaneliğinden çıkmış bir silahtır." Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Omzunu okşadım. "Bunu Senarium'a götür."

"Asla kabul etmezler."

"İkimiz de bu ittifakı kurmanın tek yolunun bu olduğunu biliyoruz."

Başını salladı. "Ben de bundan korkuyorum."

Ejderha binicilerinin zalimlik için seçildiğini, eğitildiğini ve hatta yetiştirildiğini asla unutmayın. Bir biniciden merhamet beklemek hatadır, çünkü merhamet gösterilmeyecektir.

Bölüm: Albay Elijah Joben'den Ejderhaları Yenmek Taktiksel Rehber

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra, bunun hayatımın en uzun günü olduğuna eminim. Toplantı salonunun dörtte birinden azı dolu ve haberleri beklemek için mükemmel bir yer, bu yüzden Sawyer uyurken ve birinci sınıflar el ilanlarıyla tur atarken üçümüzün yaptığı şey bu: Navarriyalı bir binici bir noktaya değinmek istediğine karar verirse diye sırtımızı duvara yaslayarak oturmak ve Brennan ile Mira'nın haber getirmesini beklemek.

Xaden da dönmedi.

Kampüste daha fazla venin olup olmadığını bilmemek korkutucu ama en azından varsa, Xaden onları hissedecektir. Bu düşünce garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Jack'in hücreesindeki o venin gümüş saçlıydı," diye mırıldanıyorum, hançerimi bir elmaya dayayıp uzun bir şerit halinde soyarken. "Bu garip, değil mi?"

"Herkesin saçı eninde sonunda ağarır. Dünkü saldırıyla ilgili en az tuhaf olan şey bu. Bizi vatana ihanetle suçlayıp suçlamayacaklarını görmek için daha ne kadar beklememiz gerekiyor?" Ridoc parmaklarını kalın meşe masaya vuruyor.

"Hadi sadece plan B zaten önce başka bir Grup . korkunç bir şekilde koordine edilmiş karanlık güçler Barlowe'u tekrar kaçırmaya çalışır." "Buna A planı denmesinin bir sebebi var. Sabırlı ol," diye öğüt veriyor Ridoc'un sağından Rhi, Xaden'ın bana geri verdiği Tyrrish düğümü kitabına göz gezdirirken, bunun beni rünlere hazırlamak için olduğunu bilmiyordum. "Aretia Antlaşması'nın birkaç saat içinde yazıldı."

"İlk aşama on üç gün süren müzakerelerdi." Birinci sınıflardan biri kemerli çift kapıdan koşarak içeri girdiğinde elmayı soymayı bitiriyorum, sonra bıçağımı bırakıyorum, çünkü iri yarı adam Birinci Kanat'ın bölümündeki dolu bir masaya yöneliyor ve hemen

lezzetli bir dedikodu. "Birinci sınıfların işi ne zaman bitecek?" Ben soruyorum.

Birinci Kanat'ın kulağına gelen söylenti hızla yayılır ve orta masadan doğru, baş döndüren ve öğrencileri telaşlandıran büyüleyici bir gösteriyle dalgalanır.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Rhi, bir sayfayı çevirerek. "Sadece huzurlu bir bağlanma deneyimi olmasını umuyorum, çünkü Avalynn, Baylor ve Kai arasında bir tür aşk üçgeni olduğundan oldukça eminim. Normalde bu konuda stres yapmazdım; Aetos'un geçen yıl herhangi birimizin kimi becerdiğini umursadığı gibi değil."

"Bu doğru değil." Ridoc homurdanıyor ve omzuma vuruyor.

Dain'in duymadığından emin olmak için yan masaya bakıyorum ama aralarında Imogen ve Quinn'in de bulunduğu bir grup üçüncü sınıf öğrencisiyle sohbete daldığı belli oluyor.

"-ama onlar..." Rhi burnunu kırıstırır. "Ağız dalaşı. Bu düşmanca ortamda uçucuların entegrasyonuna yardımcı olmuyor ve kişiler arası dinamiklerini bozuyor."

Ridoc'un parmakları duraklıyor ve izlediğim düzeni not alıyor. Haber insandan insana yayılıyor ve atlılar koridordan koşarak çıkmaya başlıyor. "Bunu görüyor musun?"

Başımı sallayıp hançerimi kınına sokuyorum ve elmamı yemeden bırakıyorum. "Rhi."

Kitabı kapatıyor ve yukarı bakıyor.

"Sence kazanacaklar mı?" diye soruyor Üçüncü Kanat'tan esmer bir kadın heyecanla, kalaylı kupasını karşımızdaki masaya çarparak.

"Hayatta olmaz. Ortalık kan gölüne dönecek," diye cevap veriyor yanındaki adam, bakışlarımı yakalıyor ve masadan kalkıp uçuş ceketini kapıp içkisini bırakırken hızla bakışlarını kaçırıyor.

"Bir şeyler oluyor." Masalara hızlı bir bakış tüylerimi diken diken ediyor. Toplantı salonunda kalan tek binici Aretian.

Tıknaz bir öğrenci çift kapıdan içeri girerken üçümüz de ayağa kalkıyoruz ve ben birinci sınıf rütbesini ve isim etiketini görüyorum,

Norris, kapüşonunu geriye atıp tanıdık yüzünü ortaya çıkarmadan bir saniye önce.

"Baylor?" Ekip arkadaşımızın kahverengi gözlerindeki panik ve alnının koyu kahverengi derisini kırıştıran endişe kürek kemiklerimin arasından süzülüyor.

"Geldiler!" diye omzunun üzerinden bağılıyor ve Sloane arkasından koşuyor.

Ceketimi kaptığım gibi masanın arkasından sıvışıp toplantı salonunun ortasında birinci sınıflarla buluşuyorum. "Sorun nedir?"

"Bir şeyler yapmalısın." Sloane yanımdan geçip Rhiannon'a bakıyor. Annemin canını aldığından beri gözlerimin içine bakamıyor. "Birinci Kanat, Kuyruk Bölümü'nün uçucularından birini avluda yakaladı ve bir meydan okumaya zorluyorlar."

Midem bulanıyor. Eğer bir damla bile uçucu kanı dökülürse, bu barış görüşmelerini sona erdirebilir.

"Beinhaven bıçak zoruyla ısrar ediyor," diye Baylor. Bunu bir *kanat lideri* mi düzenliyor? Dünyada yeterince dört harfli kelime yok. Madde Dört, Bölüm Dört... başka bir kanat liderine ihtiyacım var.

"," diye emrediyor Rhiannon ve kapıya doğru koşuyorlar, ben üçüncü sınıflara dönerken Ridoc yanımdan geçip gidiyor.

"Dain!" Bağıryorum ve kafasını kaldırıyor, tanıdık kahverengi gözleri anında beni buluyor. "Sana ihtiyacımız var." Yanıtını beklemeden, kollarımı paltomun içine sokarak ekibimin peşinden gidiyorum.

Dain, müşterek alanların uzak tarafına varmadan önce yetişiyor ve Aretian atlılarının geri kalanı da onun çok gerisinde değil.

Rotunda'nın kapısından avluya giriyoruz ve bakışlarım kalabalığın üzerinde gezinerek durumu değerlendiriyor. Kürsünün önünde toplanan kitlede belirgin bir bölünme var; Navarrian binicilerin çoğu solda duruyor, en azından yarısı mide bulandırıcı sırtışlar takınırken Caroline Ashton kürsünün yanında bahis oynuyor gibi görünüyor.

uzak merdiven. Geri kalanlar, hemen önünde tartışan Aretian binicileri ve uçucularından oluşan öfkeli kalabalığı zapt eder-

Kalbim boğazıma düğümlendi.

Aura Beinhaven kalabalığın önünde ortada durmuş, genellikle kollarının üst kısmında tuttuğu hançerlerden birini, dehşete düşmüş bir birinci sınıf uçucusunun bronz boynuna doğru tutuyor.

Ve görünürde bir liderlik yok.

Merdivenlerden inip sürünün içine dalarken Dain omzunun üzerinden, "Takımlarınızı bulun ve ne pahasına olursa olsun gerilimi azaltın," diye emrediyor.

"Keşke bize de bu teknikler öğretilseydi," diye mırıldanıyor

Ridoc. "Ön taraftalar. Beni takip edin," diyor Baylor, sonra Hiçbir şey yokmuş gibi ezilmenin içinden geçip gidiyor ve bize takip etmemiz için kolay bir yol bırakıyor. Güneş dağların ardında batarken kar durdu, yerini acı bir soğuğa bıraktı.

"Bırakın onu!" Kalabalığın önüne ulaştığımızda Cat'in sesi diğerlerinin üzerinde yükseliyor ve Baylor kenara çekildiğinde, Maren'in Cat'i Aura'yı koruyan Navarrian binicilerinin sırasından geri tuttuğunu görüyorum, kolları en iyi arkadaşının beline dolanmış.

"O kabul etmeyeceğine göre meydan okumayı kabul etmekten çekinmeyin." İkinci Kanat'tan bir üçüncü sınıf öğrencisi kılıcının ucunu Cat'in karnına bir metreden daha yakın tutuyor.

"!" diye bağırıyor.

Vay anasını, burası tek bir alevin tutuşturmasını bekleyen çıra kutusu gibi.

Elime bir hançer alarak, beni alt etmesine fırsat vermeden harekete geçiyorum ve Cat'in önüne geçerek çenemi üçüncü sınıfa doğru kaldırıyorum. "Öğrenci arkadaşlarımıza böyle davranmayız."

"Onlar öğrenci *değil*!" diye alay ediyor.

"Savaş sırasında küçük kız kardeşini revire taşırırlarken şikayet ettiğini duymadım." Imogen'in omzu benim omzuma sürtünerek bana doğru ve

Geri. "Ama kılıç kaldırıracaksan" -kılıcını çekiyor- "o zaman bunu kendi yaşında birine karşı yapacaksın, Kaveh."

Quinn diğer tarafımdan ilerliyor, üçüncü sınıf uçucularımızdan Neve'i arkasına itiyor ve labrisinin başını yere koyarak Birinci Kanat'tan onun iki katı boyunda görünen bir adamla karşı karşıya geliyor. "İlk yılımızda senin canına okumuştum ve bunu tekrar yapmaktan çekinmem Hedley."

Fırsatı değerlendirip dönüyorum, ön kolumu Cat'in köprücük kemiğine dayıyorum ve onu ekibimizin güvenliğine geri dönmeye zorluyorum.

"Savaşacağım!" diye haykırıyor.

"Yapamazsın." Boşta kalan elimle Cat'in kolunu kavıyorum.

"Cat, *yapamazsın*. Eğer düşersen-"

"Rakibini kaybettiğin için çok üzülürsün, değil mi?" Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor. "Yoksa kazanabileceğim ve neden daha iyi bir eş olduğumu bir kez daha kanıtlatabileceğim düşüncesi mi seni daha çok korkutuyor-"

"Oh, kapa çeneni." Onu sarsmamak için kendimi zor tutuyorum. "Koruyucuların arkasına saklanamazsın, bu yüzden duygularımı manipüle etmeye çalışmayı bırak. Burada kazanmak diye bir şey yok. Eğer kan kaybedersen ittifak şansımız kalmaz ve İkinci Kanat'ın pisliği yüzünden bir takım arkadaşımı kaybetmeye niyetim yok. Kazanır ve bir biniciye zarar verirsen, senin hakkında korktukları her şeyi doğrulamış olursun."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve bir an için tıpkı ablasına benziyor. "Bizi asla kabul etmeyecekler."

"Yapmak zorunda değiller," diye onu temin ediyorum. "Biz zaten yaptık."

"Hodri meydan! Meydan okuyun! Hodri meydan!" Bu slogan soldan geliyor ve hızla Navarrian binicilerin sırasını yakalıyor.

Kahretsin. Çete zihniyeti gibisi yok.

"Bu korkak kıdemli bir kanat liderinin meydan okumasını kabul etmeyecek!" Aura sesini yükseltmek için daha küçük bir büyü kullanarak kalabalığın üzerine bağırıyor. "Ama merhametli olacağım ve bir başkasını kabul edeceğim. Şampiyonunuzu seçin ya da onun ölümünü izleyin."

"Bu Kodeks'e aykırı!" Dain, Üçüncü Kanat'tan bir Navarrian öğrencisinin kafasına dirsek atar ve sırayı iter. "Meydan okumalar yalnızca bir savaş ustasının huzurunda yapılır."

"Hangi yetkiye dayanarak itiraz ediyorsun, Aetos?" Aura hırlar. Kalabalık sessizleşir, ancak herkes etkileşimi izlemek için döndüğünde sessizlik tezahürattan daha tehlikeli hissettirir.

"Burada kal," diye Cat'e emrediyorum, sonra Imogen ve Quinn'in arasına giriyorum.

"Madde Dört, Bölüm Dört." Dain ellerini kaldırıp avuç içlerini göstererek Aura'ya yaklaşır. "'Bir kanat liderinin koruma yetkisi ve görevi vardır-'"

"Madde İki, Bölüm Bir," diye bağırarak Aura, hançerinin ucunu uçucunun boğazında gezdirdi. "'Çeyrek komuta zinciri dışındaki biniciler Harbiyelilerin işlerine karışamaz. Artık emir komuta zincirinde değilsin."

Navarrian binicileri aynı fikirde olduklarını mırıldanıyor ve tansiyon kaynamaya bir derece kalmış bir tenceredeki kabarcıklar gibi yükseliyor. Çeyrek bizi birbirimizin kanını dökme konusunda çok rahat hale getirdi.

Renkler çevresel görüşümü doldururken hançerimi sıkıca kavriyorum. Avlunun kalın taş duvarları boyunca inen hem gryphonları hem de ejderhaları görmek için yukarı bakıyorum.

Harika, tam da bu durumda ihtiyacımız olan şey: ateş ve pençeler.

"*Burada mısın?*" diye sordum. Ejderhalar arasında hiç siyah pul yok ama kürsünün arkasında Cath'i görüyorum.

"*Tehlikede misin?*" Tairn soruyor ve ben Andarna'nın varlığını hissediyorum ama o sessiz kalıyor.

"*Tam olarak değil, ama-*"

"*0 halde üstesinden inanıyorum.*"

Dain, "Bir uçucunun yaralanması bu ittifakı tehlikeye atar," diyor ve ben de cesaretlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi başımı sallıyorum.

"İstediğimizi kim söyledi?" Aura bıçağının ucunu uçucunun çenesinin altına doğru sürüklüyor, adam irkiliyor ama kıpırdamıyor. "geçmediler. Tırmanmadılar

Gauntlet. Meydan okumayı bile kabul etmiyorlar. Korkaklara msamaha göstermeyiz!"

Navarrian binicileri tezahürat yapıyor ve ben de bu fırsatı önümüzde nöbet tutan ikisinin arasına dalmak için kullanıyorum; kendimi solumda Ridoc ve şaşırtıcı bir şekilde sağımda Aaric tarafından hızla kuşatılmış buluyorum. Birinci sınıf ğrencisi neredeyse Xaden kadar uzun ve tehditkâr bakışları Quinn ve Imogen'in silahları arkalarında dururken Kaveh ve Hedley'nin sessiz kalmasını sağılıyor.

"Kabul ediyorum!" Kai bağılıyor, birinci sınıf pilotu sağıdaki sıraya doğıru hücum ediyor ve Rhi ile Baylor onu hızla geri çekerken herkes başını çeviriyor.

Önümüzde kemikler çatırıyor ve dikkatim Dain'e kayıyor; Aura geriye doğıru tökezleyip silahsız kalırken, burnunu kapatırken parmaklarından kan akarken Kuyruk Bölümü'nün uucusunu çizgiye doğıru itiyor.

"Bu iş şimdi bitecek!" Dain'in bağırışı taş duvarlarda yankılanıyor. "Asker kaçaklarına cevap vermeyiz!" Aura kan tükürüyor

kar yağıar ve doğırulur. "Artık Dördüncü Kanat adına konuşmuyorsun, Aetos. Burada bir hisin."

Dain çenesini kaldırarak hakareti kabul ediyor ve ben de Tairn'in gücünün kapısını aralayıp damarlarıma dolan, soğıktan kasılan kaslarımı ve açıkta kalan ellerimi ısıtan sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum.

"Dördüncü Kanat!" Ewan Faber merdivenlerin yanındaki kalabalığın arasından ıktı. "Kıdemli kanat liderinizi savunmaya hazırlanın!"

Ridoc solumda aynısını Aaric kılıcını çekerek, "Siktir git," diye mırıldanıyor.

Silahlar görüş alanımın kenarlarında yükseliyor ama bakışlarımı Aura'ya kilitleyip hançerimi tutuşumu ayarlıyorum. Konu Dain'e gelince çok karışık duygulara sahip olabilirim ama Amari'nin gökyüzünün altında Aura'nın, bırakın en eski dostumu, *herhangi bir* Aretian binicisine zarar vermesine izin vermem mümkün değıl.

"Biz Aetos'a hesap verimiz," diye bağılıyor Ridoc, kılıcını Faber'e doğırultarak. "Ve bizden sizden daha çok var."

"Sadece Dördüncü Kanat'ta!" Birinci Kanat'ın lideri Iris Drue, Faber'in yanına doğru ilerlediğini duyurdu. "Birinci Kanat güçlü duruyor! Navarre'a sadıktır!"

Soldan bir tezahürat yükselir.

"Jack Barlowe'u üreten kanatta olduğum için övüneceğimi sanmıyorum!" Ridoc karşı çıkıyor.

"Ridoc!" Rhi tıslıyor.

Dain ona ters ters bakarken "Bitirdim," diye söz veriyor.

"Gerçekten profesörleri şu anda özlüyorum," Aaric diyor

Nefesinin altında.

"Aetos'a meydan okuyun!" diye bağılıyor biri sol taraftan ve yeni bir korku parmaklarını kalbimin etrafına sarıp sıkıyor. Avluda hepimize komuta etme yetkisine sahip tek bir kişi yok. Kibirli ölüm makineleriyle dolu bir çeyrekten daha tehlikeli olan tek şey *lidersiz* bir çeyrektir ve eğer Dain meydan okumayı kabul eder ve... düşerse, Poromiel ile ittifakın bir önemi kalmayacak - birbirimizi içten içe parçalayacağız.

Şimdi Xaden'ın lanet kalkanlarını indirmesi için *harika* bir zaman olabilirdi.

"*Karanlık Olan kırdıklarını*

birleştiremez." "Ona öyle demeyi kes."

"Barlowe için bizi suçluyorsunuz ama giden sizdiniz!" Aura formasyonun bizim tarafını işaret ediyor ve Dain'e doğru yürürken ateş kullanan işaretini gösteren bir tanesinin altındaki bir sürü yamasını gösteriyor.

Dain hançerini çekip karların üzerine bıraktı ve Aura'ya silahsız bir şekilde baktı. "Kılıcımı sana karşı kaldırmayacağım Beinhaven."

"Bu bir... seçim," diyor Aaric sessizce. "O *konusacak* onu aşağı mı indireceksin?"

Parmaklarımı teker teker hançerimin kabzası boyunca esnetiyorum, içimde güç uğuldarken elimi harekete hazırlıyorum.

"Evet, ayrıldık," diye devam ediyor Dain, elleri yumruk haline geliyor. "Ama aynı zamanda geri döndük."

Aura hançeri çoktan kullanıp kaybettiğini unutmuş gibi omzuna uzanıyor ama kalçasındaki kılıcı çekmiyor. "Tam güçte olmadığımızı bildikleri için saldırdıkları hiç aklınıza geldi mi? En başta sizin firarınızın koğuşların düşmesine neden olduğunu?"

Ouch.

"Biz gerçeği seçtik," diye bağıyor Dain, boynunda bir damar şişerek. "Biz çaresizleri savunmayı seçtik-"

"İsyanı kırmayı seçtiniz! Çeyreği kır!" Aura eldivenli parmağıyla Dain'in göğsünü işaret ederek karşı çıkıyor ve nabzımı yükselten yavaş, metodik adımlarla ona yaklaşıyor. "Ve sonra *yüzyıllardır* savaştığımız düşmanı, kendi kuzenimi baskınlarından birinde öldüren düşmanı eve getiriyorsunuz! Ve onları yok etmek için eğitildikleri krallığın kalbinde hoş karşılamamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Navarrialılar aynı fikirde olduklarını mırıldanıyorlar.

"Sanırım bizim oğlan bu sefer kaybediyor," diye fısıldıyor Aaric. "İyi ama bir Riorson değil."

Xaden sadece Dördüncü Kanat'a liderlik etmekle kalmamış, tüm çeyrekte saygı ve korku uyandırmıştı. Çenem sıkıştı. Ama o artık bir öğrenci değil ve Biniciler Çeyreği'nin tamamı sadece kendi içlerinden birine hesap verecek. *Kırdığı şeyleri birleştiremez.*

"Xaden bunu düzeltemez," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendime. Lanet olsun, Tairn'in haklı olmasından nefret ediyorum.

Neyse ki sessizliğini koruyor.

"El ilanlarına ihtiyacımız var!" Dain yerini koruyor.

"Onlara ihtiyacın var!" Dain'e doğru bir adım daha atarken Aura'nın sesi sertleşiyor. "Basgiath'ı kurtarmak için savaştık! Savunmamızda kararlıydık! Asla tereddüt etmedik!" Bir politikacı gibi kadrana döndüğünde bir başka tezahürat korusu yankılanıyor.

"Kalabalığı kazanamaz. Kız ona gerçekten meydan okuyacak," diye uyarıyor Aaric, bakışları seyircilerin üzerinde gezinirken.

ejderhalar ve gryphonlar, ve birden *tam olarak* hatırladım Kim olduğunu.

"Topluluk önünde konuşmaya yatkın olma ihtimalin var mı?" Aaric'e soruyorum, sıcaklık arttıkça uçuş ceketimin ilk düğmesini açıyorum. "Kesinlikle aileden geliyor."

"Beni ele veren, yüksek bir ölüm olasılığı uğruna doğuştan gelen hakkımdan kaçınmam mıydı?" diye cevap veriyor, sesi kuru.

Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum.

"Ne diyorsun? Onların en güçlüleri bizim en güçlülerimize karşı mı?" Aura kanlı elini kalbinin üzerine vuruyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım *kanat lideri*. Beni yenersen uçucuların sabahı görecektik kadar yaşar. Başarısız olursan bu avluyu kırmızıya boyarız."

Navarrialıların onay kükremesi dişlerimi takırdatıyor.

Andarna, "*Dain en güçlüsü değil*," diye .

"*Dain onu teke tek dövüşte yenebilir*." Rütbesini kazanmasının tek nedeni adam kayırmak değil ve meydan okumalarda kılıç kullanmaya izin verilmiyor. Aura başka bir hançere ya da kılıcına uzanmak yerine eldiveninin parmaklarını çekiştirirken her hareketini izliyorum. Midem geriliyor. Ellerinin çıplak olmasına ihtiyaç duymasının tek bir nedeni var.

Ateş, hafızayı her zaman yener.

Aura aralarındaki sert kar tabakasını işaret ediyor. "Bu bizim matımız olsun. Savaş ustamız ne derdi?" diye soruyor kalabalığa.

"Başlayın!" diye sesleniyor Birinci Kanat'ın tamamı. "Seninle dövüşmeyeceğim, Aura!" Dain kükrer.

"*Seninle savaşıyorum!*" Aura eldiveniyle oynarken ben de hançerimi çevirip ucundan tutuyorum. "Yoksa gerçekten korkak mı oldun? Böyle damgalanması gereken başka bir asi mi?"

İşaretlenmiş. Öfke gözlerimi daraltıyor.

"*Dain en güçlüsü değil!*" Andarna tekrarlıyor ve bu sefer ne demek istediğini anlıyorum.

Öyleyim.

Aura eldivenini çıkarıp elini alevlendiriyor. Avucundan alev fışkırmadan bir saniye önce hançerimi bırakarak fırlatıyorum.

Çelik eldivenini ahşap desteğine sabitliyor.

Aura'nın nefesi kesiliyor ve alev Dain'e dokunamadan sönüyor, başı eldiveninin kayboluşunu takip ederek bana doğru savruluyor. Gözleri kısıldı. "Sorrengail."

"Violet, hayır," diye itiraz ediyor Dain.

"'Asi' çok demode. Biz 'devrimci' terimini tercih ediyoruz," diyorum Aura'ya, ona doğru ölçülü bir adım atarak ve parmak uçlarımda cızırdayan gücün çıtırtısını memnuniyetle karşılayarak. "Ve eğer kullanacaksan, o zaman benimle uğraşacaksın."

Bir sürücüye asla arkanızı dönmeyin.

-Binbaşı Afendra'nın Biniciler Çeyreği Rehberi (Yetkisiz Baskı)

ALTINCI BÖLÜM

"Bu ne cüret-" Aura tamamen bana dönerek diğer eldivenini de çıkardı.

"Cesaret ediyorum." Açık avuçlarımı gökyüzüne doğru kaldırıyorum ve bir güç dalgasını serbest bırakırken kollarım boyunca ısı yayılıyor, onu yukarı doğru zorluyor ve gitmesine izin veriyorum.

Şimşek gökyüzünü yarıyor, başımızın üzerinde parlıyor ve bulutlara doğru dallanıp budaklanıyor. Hemen ardından gelen gök gürültüsü duvarları sarsacak kadar yüksek.

Kalabalık sessizleşir ve Aura ellerini indirmeden önce bir an için ağzı açık kalır.

"Görüyorsun, Dain bir meydan okumada kullanılamayacak kadar onurlu, ama benim ahlak anlayışımın... dalgalanmayı öğrendiğini göreceksin." Bir hançer daha çıkarıp ona doğru salladım. "Elini ona karşı tekrar kaldırırsan, bir sonraki hançer elini delip geçer. Hayatta olmanızın sebebi o. *Hepinizin* hayatta olmasının sebebi!" Güç içime doluyor, hazırlıkla uğulduyor ve sol elimi uçuş ceketimin cebine sokup kanalı çıkarıyorum.

"Violet," diye uyarıyor Rhiannon sağımdan usulca.

Ridoc, "Şşşt, bir şeyleri havaya uçurduğunda daha eğlenceli oluyor," diye fısıldıyor.

Hafifçe dönüyorum ve Aura'ya göz kulak olurken sesimin Navarrian atlılara ulaşmasını sağlamak için daha az büyü kullanıyorum. Yaklaştılar ve bu durumu tehlikeli olmaktan çıkarıp ölümcül hale getirdiler. "Saldırıdan sağ kurtulmanızın tek sebebi, Navarre'ın bizden bilerek sakladığı bilgiye erişim sağlamış olmamız. Onu çaldık. Tercüme ettik. Kıçını kurtardık." Kolumdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor, kanal uğuldamaya başlıyor. "Ve evet, senden

başımıza geleceklerden kurtulmak için bu ittifaka ihtiyacımız olduğunun farkına varın!"

"Onlara güvenmemizi mi bekliyorsun?" Caroline sesleniyor. Aura bir adım geri çekilerek kanalıma bakıyor.

"zorundasın," diye cevap veriyorum, içimde yeniden güç toplanırken tenimi kızartan ısıya karşı koyarak. "Ama daha da önemlisi, *yapabilirsin*. Onları kurtarabilecek tek kaynağı paylaşmak istemediğimiz için halklarını yüzyıllarca ölüme mahkum ettikten sonra bile aylarca bizim yanımızda savaştılar. Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz ama birbirimize güvenmek zorundayız. tutmak yapıyor Bu, yapamam tutmak kabul etmek Bu savaşa her birimize ihtiyaç varken, kanadı güçlendirmek adına çeyrekte gereksiz kayıplar vermemeliyiz." "Bu onların savaşı!" Aura meydan okuyor. "Gerçekten de koşularımızı zayıflatmamız, kendi insanlarımızı tehlikeye atmamız gerektiğine inanıyor musunuz?"

onlarınkini silahlandırmak için? Poromiel'i Navarre'a tercih mi ediyorsunuz?"

"İkisini de seçebiliriz." Hançerimi tekrar yerine yerleştiriyorum ve elimi kullanmak için serbest bırakıyorum.

Ewan Faber biraz fazla yaklaşıncı Aaric kılıcını kaldırıyor.

"Bizden önce gelen atlılar sırf sınırimızın diğer tarafında oldukları için masumları korumayı başaramadılar," diye iddia ediyorum. "Yalan söylediler ve saklandılar. *Onlar* korkaktı!

Ama biz öyle olmak zorunda değiliz. Birlikte durmayı ve savaşmayı seçebiliriz. Liderlik şu anda kapıların ardında bir anlaşma yapmaya çalışıyor." Bakışlarım üç ay önce Aretia'ya kaçtığımızda kalan atlıların üzerinde geziniyor. "Ama başarısız oluyorlar, tıpkı bizden önceki her neslin başarısız olduğu gibi ve eğer biz de aynısını yaparsak..." Başımı sallıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "neler olduğunu gördün. Ya bu ittifak tam burada bizimle, *bizim* neslimizle başlayacak ya da Kita'daki son ejderha binicileri ve gryphon uçucuları biz olacağız." Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor, ateşim yükseliyor

Her saniye gücümü hazır tutuyorum. "Eee?" diye soruyorum.

Sessizlik çöküyor, kalın ve ağır, ama kimse hareket etmiyor.

"Derslere ara verdiğimizde böyle mi yapıyorsun?"

Devera'nın sesiyle herkes rotundaya doğru döner. Profesör ayaklarını iki yana açmış, yanında Profesör Emetterio ve Kaori olduğu halde durmaktadır. Üçü de umutsuzca banyo yapmaya ve iyi bir gece uykusuna ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

Teşekkürler, Dunne. Tairn'in gücüne giden Arşiv kapısını zorlayarak kapatıyorum ve kanal kararmadan önce elimden yükselen buharı fark ediyorum.

"Sorrenail haklı," diye bağıyor Devera. "Önümüzdeki aylarda hepimizin Malek'le karşılaşma ihtimali var ama birbirinizle savaşıyor muyuz yoksa ortak düşmanımızla yüzleşerek mi ölmek istediğinize karar vermelisiniz." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Devam edin ve seçiminizi yapın. Biz bekleyeceğiz."

İkinci Kanat'tan biri "Şimdi öl ya da sonra öl, ne fark eder?" diye soruyor.

"Şimdi öl, kâtipler sabah adını ansınlar." Emetterio omuz silkiyor. "Ortak düşmanınızla savaşmayı seçin ve mezun olana kadar yaşama şansınız olsun. Şahsen" - sakalını kaşıyor - "ben şansımızı seviyorum. En son bir gölge ve şimşek kullanıcısı yan yana savaştığında, veninleri birkaç yüz yıllığına Barrens'e geri sürmeyi başardılar. Bunu tekrar nasıl yapacağımızı bulacağız."

Kanalı karıştırıyorum ve neredeyse düşürüyordum. Xaden ve ben Büyük Savaş'tan beri aynı anda yaşayan ilk mühürlerimiz miyiz?

Kafalar bana doğru dönüyor ve teker teker tüm silahlar indiriliyor.

"Ejderhalarını -ve gryphonlarını- gururlandırıyorsun." Devera başını sallıyor. "Tatil sona erdi. Profesörleriniz önümüzdeki yirmi dört saat içinde geri dönecek ve yerinizde olsam, Emetterio sırf eğlence olsun diye Eldiven'i koşmanıza karar vermeden önce iyi bir uyku çekmeye odaklanırdım. Soyluları beklemekten bıktık. Savaş Brifingi saat tam dokuzda, anlaşma olsun ya da olmasın." Bizim gruba dikkatle bakıyor. "Ve bu *her* Harbiyeliyi kapsıyor, hangi renk deri giyerseniz giyin

tercih ederim. Burada yaptığınızı düşündüğünüz her neyse artık serbestsiniz."

Öğrenciler dağılıyor, üçü bize doğru yürürken profesörlerimizin yanından geçiyorlar ve sonra kanatlı olanlar gökyüzüne yükseliyor. Öğrencilerin hâlâ Navarrialılar ve Aretialılar olarak ayrılmış olduğunu fark ediyorum. En azından kimse birbirini öldürmeye çalışmıyor.

Navarrialılar gidene kadar uçucularımızın sırtını kürsüye doğru tutuyoruz ve sonra bizim takım arkadan geliyor.

"Bazen görebiliyorum," diyor Cat, önümde yürürken kapüşonunu yukarı çekerek. "Neden seni seçtiğini. Güzel konuşmadı. Yine de devreye girmen uzun sürdü."

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum arkasından, ama dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Basit bir ders gününü özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Yürürken Ridoc kolunu omzuma atıyor. "Belki de eski güzel bir Parapet seansı."

Xaden'ı Lewellen, Brennan ve Mira ile birlikte rotunda merdivenlerinin yanında görüyorum ve midem bulanıyor. Haberleri olmalı.

"Sınıf arkadaşlarımızın birbirlerini öldürmeye çalışması pek de orijinal değil," diyor Sloane, ben Brennan'ın yüzündeki gergin ifadeyi yavaşça görürken.

Sanırım bu *iyi* bir haber değil.

"Gerçekten orada öylece durup tüm bu olanları izlediniz mi?" Profesörlerimiz yaklaşırken Rhi soruyor.

"Evet." Devera uçuş gözlüklerini siliyor, ardından deri bandı başının arkasına doğru geriyor. "Bunun bir noktada olması kaçınılmazdı ve en azından burası kontrollü bir ortamdı," diye omzunun üzerinden sözlerini tamamlıyor.

"Kendimi çok korunmuş hissediyorum." Ridoc elini kalbinin üzerine koyar. "Hatta beslenmiş. Sence de öyle değil mi Violet?"

"Violet'in nasıl yetiştirildiğini az çok tarif ettin," diyor Dain, diğerleri ekibin geri kalanıyla birlikte içeri girerken Aaric'le birlikte arkamızdan gelerek. Bana bakıyor.

"Araya girdiğin için teşekkürler. Bir an için beni orada yakacağını düşündüm."

"Sana ihtiyacımız olduğunu söylediğimde tereddüt etmeden geldiğin için teşekkürler." Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için, ilk yılımda bana bugün gösterdiği inancı gösterseydi her şeyin ne kadar farklı olabileceğini anlıyorum. Yine de Xaden hakkında hissettiklerimi değiştirecek kadar farklı değil.

"Her zaman öyle olacak." Yatakhaneye doğru dönmeden önce bana hafifçe gülümsüyor.

Xaden'a baktığımda onu izlerken buluyorum, bakışları Dain'e sıçrayıp tekrar benimkini bulduğunda yaralı kaşları kalkıyor.

Gözlerim kısıldı. Bu... Hayır, bu kıskançlık olamaz, değil mi?

Rhi başıyla işaret ederek Ridoc ve Aaric'e bakıyor.

"Violet, sana sonra yetişiriz."

"Seninle de konuşmamız gerek Aaric," diyor Brennan, son birkaç saat içinde beş yaş yaşlanmış gibi görünüyor. Mira'ya da pek yakın durmuyor, bu da kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Ridoc'un kolu omuzlarımdan kayıyor. "Oh, hadi ama. Aaric neden kalıyor? O daha birinci sınıf."

Rhi tek parmağını kaldırarak, "Seni sürüklememe izin verme," diye uyarıyor ve Ridoc iç çekerek kabul ediyor, ilerliyor ve altımızı rotunda merdivenlerinde bırakıyor.

"Hadi bunu içeride halledelim." Brennan beni şaşırtarak merdivenlerden iniyor ve akademik kanada doğru çapraz bir yol açıyor.

Xaden'ın yanına geçip Brennan'ı takip ederken yüzündeki sert çizgileri inceliyorum, diğerleri de arkamızdan geliyor. "Her şey yolunda mı?" Kalkanlarının sıkıca yerine kilitlendiğini hissederek sessizce soruyorum. "*Sen* iyi misin?"

"Güzel konuşma." Elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdi.

"Dain'i öldürecekti." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Bizden gerçekten nefret ediyorlar."

"Burada olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Özellikle de isyanın devam etmesi için anlaşmaya vardığımızı göre." Xaden kapıyı Brennan'ın arkasından kapanmadan yakalıyor, sonra ben içeri girerken tutuyor, parmakları benimkilerden kayıyor.

"Bu iyi, değil mi?" İssız antrenman salonuna girdiğimizde ona doğru bakıyorum. "Ve soruma cevap vermedin."

"Önce kardeşinle konuş." Brennan'ın beklediği ilk minder sırasının kenarına geldiğimizde kollarını kavuşturuyor. Diğerleri de bize katılınca gevşek bir çember oluşturuyoruz.

Bu iyiye işaret değil. Karşımızdaki yaşlı sürücülerin kasvetli ifadelerine bakarken, endişe midemde saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyor.

Aaric ellerini sol tarafımdaki ceplerine sokuyor. "Dur tahmin edeyim. Halden karmaşık müzakereler mi yapıyor?"

Lanet *olsun*.

Lewellen çenesinin alt tarafındaki kılları kaşıyarak, "Kardeşin kesinlikle yardımcı olmadı," diyor.

"Halden burada mı?" Sormayı başarıyorum.

"Bu sabah Batı Muhafızları'ndan bir bölükle geldi." Aaric bana bilmiş bir bakış fırlattı, ben de hızlı bir bakışla karşılık verdim.

"Harika." Onun öfkesi müzakere masasında ihtiyacımız olan son şey.

Mira dikkatle Xaden ve beni inceliyor ama sessizliğini koruyor. "Bu arada sırrınız hâlâ güvende," diyor Lewellen Aaric, "Yine de babanın acısına son vermeyi düşünebilirsin. Özel muhafızlarının yarısı seni arıyor."

"Ne kadar etkili olduklarını gösteriyor, sence de öyle değil mi?" Aaric alaycı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Peki haber taşıyor musunuz? Yoksa sadece Violet'in konuşmasını dinlemek için mi toplandınız?" Aaric'in dikkati bir kişiden diğerine atlıyor, hiç şüphesiz yetiştirilme tarzı gereği yüz her değişimin en küçük ayrıntısını bile . Kardeşleri arasında her zaman en gözlemci o olmuştur. "Oldukça dokunaklıydı."

"Duyduk." Brennan bana gururlu bir gülümseme sunuyor.
"Ve gördük."

"Harika bir politikacı olurdu," diye devam ediyor Aaric. "Ya da bir general, belki? Kesinlikle soylu."

"Bu konuşmayla mı? En azından bir düşes." Xaden ağırlığını kaydırarak dirseğini omzuma değdiriyor.

Başımı salladım. "Bunların hiçbiri için teşekkür ederim. Ne politikayı severim ne de Senaryum'la uğraşmakta iyiyim." Etrafıma bakıyorum. "Tamam, birinin konuşmaya başlaması gerekiyor."

"Teğmen Riorson?" diye araya giriyor haberci kuşaklı bir atlı, kapı aralığından seslenerek.

"Hemen döneceğim." Xaden çağrıya cevap verirken eli belimi sıyrıyor.

Brennan, "Göreviniz bugün müzakere masasında bize ek süre verecekleri umuduyla tartışıldı" diyor, "ve eldeki katılımcılar göz önüne alındığında..."

Bu endişe yılanı sert ve gerçek bir şekilde saldırır.

"Halden," diye tahmin ediyor Aaric, zümrüt yeşili gözleri kardeşime doğru hafifçe kısılıyor. "Halden onunla gidiyor, değil mi?"

Brennan'ın gözlerini dolduran özür karşısında çenem *çözülüyor*, sonra da kapanıyor. "Hayatta olmaz." Başımı sallıyorum. "Ciddi olamazsın." Bunu bile reddediyorum.

"Ciddiler," diyor Aaric bana doğru bakmadan. "Poromiel bir Sorrengail'i sorgusuz sualsiz kabul eder, yani Navarre adına konuşabilecek bir kraliyet mensubuna ihtiyacınız varsa, sizin ada krallıklarına ya da kuzeye doğru gittiğinizi düşünüyor olmalılar." Başını eğip yaşlı atlıları inceliyor. "Bu kadarı yeterli mi?"

Hasta olacağım.

"*Neden hastasın?*" Andarna sorar.

"*Halden?*" Tairn yavaşça düşünüyor ve yemin ederim var olmayan kaşlarının yükseldiğini hissedebiliyorum.

Andarna, "*Eğer onu rahatsız ederse onu öldürürüz,*" diye öneriyor. "*Sorun çözüldü.*"

"*Tahtın varisini öldüremezsın.*" Ben de bir iki kez baştan çıkmış olsam da.

"Gerçekten de içlerinde en bilgesi sensin, değil mi?" Lewellen alaycı bir kahkaha attı. "Krallığımız *sizin* ilk doğan olmanızdan faydalanabilirdi, Majesteleri."

"Adım Aaric," diye düzeltiyor kollarını kavuşturarak. "Beni bu yüzden mi buraya çağırdınız? Halden tehlikeli görevlere gitmek istediğine göre, kendimi duyurup duyurmayacağımı görmek için mi? Hâlâ bir yedek olduğu için herkesin kendini iyi ve rahat hissetmesini sağlamak için mi?"

"Belki de." Dük, Aaric'e gülümser.

"Takdire şayan bir girişim ama ben sadece ekibim için buradayım. Yeniden katılmadan önce aile şirketini dağıtacağım," diye takılıyor Aaric. "Prensiniz oynamak istemiyor." Mira kaşlarını kaldırıp

Lewellen. "Şimdi Violet'e gerisini anlat, yoksa ben anlatacağım."

Bu yorum bana şunu hatırlattı: "Andarna'nın talepleri?"

"Pekâlâ," diyor Lewellen, Xaden döndüğünde, hâlâ sert yüzlü ama şimdi elinde rulo haline getirilmiş bir parşömenle yanımdaki boşluğu dolduruyor. Dük cebinden Andarna'nın listesini çıkarıyor. "İkinci noktanın artık Yüzbaşı Grady'nin elinde olduğunu zaten biliyorsun. Ama üçüncü maddeyi kazandınız. Senaryo, Aretia'ya uçan herkesin, Aretia ile şu anda müzakere edilen anlaşma dahilinde ihanet ve isyanları için tam bir afla geri kabul edileceğini kabul etti"-Xaden'e bakıyor

"Kâtipler taslağı hazırlamayı bitirdiğinde sabah imzalanacak. Şahsen, dün ayrılmakla tehdit ederek onları korkuttuğunu düşünüyorum, Violet. İyi işti. Dördüncü madde, Andarna hiçbir sınava girmeyecek-"

"Çünkü bu zaten hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti," diye ekliyor.

"Ve beş, istediği zaman kralın ormanında avlanmasına izin verilecek."

"O sadece eğlence içindi."

"El ilanlarını atlamışsın." Omurgamı dikleştiriyorum ve kardeşime bakıyorum. "Onları güvende ve ekiplerimizi sağlam tutmak

listenin ilk sırasında." Gözlerimi kısıyorum. Sadece iki günümüz kaldı. *Ve sana çözümü verdik.*

Brennan dudaklarını düz bir çizgiye bastırıyor ve karnım dönüyor.

"Bu özel konu Poromiel'in masasına gelmedi." Lewellen Andarna'nın listesini katlayıp avcı yeşili tuniğinin ön cebine koydu. "Kız kardeşiniz cesurca tartıştı ve şaşırtıcı bir yetenek sergiledi, ancak Senarium altıya karşı bir oy verdi ve Navarre'ın sınırlarının güvenliği kurcalanamaz."

Mira kollarını kavuşturur.

Andarna'nın bağından aşağıya doğru karıncalanma ısı yayılıyor ve ellerim kıvrılıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "İttifak ne olacak?" O olmadan Tecarus'la olan anlaşma da suya düşer.

"Başarısız oldu," diye duyurdu Lewellen duygusuz bir şekilde, sanki ölüm listesini okuyormuş gibi.

"Çünkü el ilanları burada güvenli değil." Ağabeyime her kelimeyi ısırarak söylüyorum.

"Çünkü bu tür anlaşmalar *zaman* alır ve bunu kraliçelerinin iki gün sonraki teslim tarihinden önce çözemeyiz." Brennan başparmağını çenesine sürtüyor. "Uçucu öğrenciler Aretia'da güvende olacaklar ve umarım Kraliçe Maraya soylularını daha sonraki bir tarihte masaya dönmeye zorlayabilir," diye söz veriyor Brennan, omuzları çökmüş bir halde. "Siyaset karmaşıktır."

Sikerim böyle işi. Soylularımız, uçucuları koruyacak araçlara sahip olduğumuzu bile bile, ittifak yapmadan çekip gitmelerine nasıl izin verebilir?

Andarna bana "*Hâlâ imkânlarımız var*" diye hatırlatıyor. Doğru ya. B planı: ihanet. Sanırım bu yol kendi kendini seçiyor.

"Sen öyle söyleyince." Omuzlarımı gevşemeye ve ellerimi huzurla yanlarıma düşmeye zorluyorum. "Sanırım yarın her zamanki gibi Basgiath işlerine geri döneceğiz ve ben de görevimiz için hazırlanmalıyım - yoksa araştırma da ekip üyeleri gibi benim kontrolüm dışında mı?"

Mira'nın gözler dar içinde benim yön, gibi O
Xaden değil, odadaki masum.

Brennan, "Kraliyet kütüphanesi de dahil olmak üzere her türlü kaynak sunulacaktır," sözünü veriyor.

"Güzel, çünkü *kitaplar* onu güvende tutacak." Mira Brennan'a buz gibi bir bakış fırlatır.

Doğru kitaplar.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da." Aaric başıyla beni selamlıyor ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor.

"Kendine gelecektir." Lewellen iç geçiriyor, sonra gururlu bir gülümsemeyle Xaden'a dönüyor. "Zaferinin tadını çıkar, Xaden. İttifakı geciktirmek talihsizlikti ama kazandık. Baban gurur duyardı."

"Bundan oldukça şüpheliyim." Ses tonu keskin.

Ne? Uzaniyorum ama kalkanları her zamankinden daha sıkı. Babasının kılıcını geri mi aldı? Buna neden sevinmesin ki?

"Ona iyi haberi vermen için seni yalnız bırakacağız. İttifakı yürütemediğimiz için gerçekten üzgünüm." Brennan bana garip, özür dileyen bir gülümseme verdikten sonra Lewellen ve Mira'yı da yanına alarak dışarı çıkıyor.

Xaden'a dönmeden önce kapının arkasından kapanmasını bekliyorum. "Ne kazandın?"

Vücudundaki her kas daha da gerilmiş gibi görünüyor, eğer bu mümkünse. "Ben *kazanmadım*. Bunu istemedim bile. Ben son kişiyim..." Başını sallıyor ve rulo halindeki emirleri göğüs cebine tikiştiriyor. "Lewellen ve Lindell onlara isyanı burada tutmanın bedelinin bu olduğunu söyledi ve Senaryum da boyun eğdi. Sayımızı kaybetmekten bu kadar korkuyorlar işte. Aslında geri vermeyi kabul ettiler ama keşke vermeselerdi. Şimdi olmaz. Ben bu haldeyken olmaz." Sanki hâlâ kırmızıymış gibi gözlerini işaret ediyor ama ben sadece onu görüyorum. "Babam gurur duymazdı. Dehşete düşerdi." Her kelimesi kısa. Kırılmış.

"Buna inanmıyorum." Onunla gurur duymamak, onu sevmemek mümkün değil.

"Onu tanı mı yordun. Bu dünyada benden daha çok sevdiğ i tek bir şey vardı." Gözlerini kaçırıyor ve ben kılıç hakkındaki varsayımı mı yeniden düşünmeye başlıyorum.

"Kral sana ne verdi?" Bir kılıç onu bu kadar endişelendirmezdi.

"Son bir saattir bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Kral hem Lindell'i hem de Lewellen'i Aretia'nın saklanmasındaki rolleri nedeniyle cezalandırdı -tıpkı bu sabah tahmin ettikleri gibi- yani seçenek değ iller. Ve anla şmayı reddedemem, yoksa herkes bir şeylerin yanlış gittiğini anlar." Acı dolu bakışları benimkileri buluyor ve kalbim sıkışıyor. "Aklıma gelen tek çözüm sensin. Beni ben yapan şeylerin geri kalanını kaybettiğimde bunu ilk hisseden sen olacaksın." Yavaşça, rüzgârda savrulan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Yapmayacaksın." Ona ikimiz için de yeterince güveniyorum.

"Yapacağım. Bu sabah bana bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu gösterdi. ve mantıklı." Midemi bulandıran bir kesinlikte başını sallıyor. "Bu adil değ il ve daha sonra bunun için benden nefret edebilirsin ama bana bir söz vermeni istiyorum." Gözleri gözlerimi ararken sıcak eli ense mi kavırıyor. "Çok ileri gidersem alarmı çalacağına, benden bile olsa onu güvende tutacağına yemin et."

"Ne-" Başlıyorum ama spor salonunun kapısı açılıyor ve omzumun üzerinden bakınca Garrick'in rulo haline getirilmiş bir parşömen salladığını görüyorum.

"Lewellen *Kontu* burada olacağınızı söyledi. Emirler isteğ e bağlı değ ildir Riorson, soylular için bile. Gitmemiz gerek."

"Bana söz ver," diyor Xaden, kulağımın altındaki başparmağ ını okşayarak ve en iyi arkadaşını tamamen görmezden gelerek.

"Gidiyor musun?" Bakışlarımı tekrar Xaden'inkilere çeviriyorum ve habercinin onu bu yüzden takip ettiğini anlıyorum. "Şimdi mi?"

Eğ iliyor, dünyanın geri kalanını engelliyor. "Bana söz ver, Violet. Lütfen."

Asla çok ileri gitmeyecek, asla ruhunu kaybetmeyecek, ben de başımı salladım. "Söz veriyorum."

Xaden'ın gözleri bir kalp atışı için kapanıyor ve açtığında gözlerinin derinliklerinde bariz bir rahatlama parlıyor. "Teşekkür ederim." "Beni duyabildiğini biliyorum." Garrick sesini yükseltir. "Hadi

git."

"Seni seviyorum." Xaden beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan bitiyor.

"Ben de seni seviyorum." Geri çekilirken elini tutuyorum. "Bana kralın sana ne verdiğini söyle."

Derin bir nefes alır. "Bana unvanımı ve Senarium'daki koltuğumu geri verdi."

Vay anasını. Dudaklarım koptu.

"Sadece Aretia da değil... bana Tyrrendor'u verdi," diyor Xaden yavaşça, o da inanamıyormuş gibi.

Ve o bunu istemiyor. Göğsüm sıkışıyor. "Xaden-" "Bekleme."

Göğsümün iç kısmına bir öpücük konduruyor.

bilek, sonra Garrick'e doğru adımlar. "Anlaşmayı imzalamak için sabah sekizde döneceğim," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Ben yokken beladan uzak durmaya çalış."

"Dikkatli ol." O Tyrrendor Dükü. Bu onun hakkında hissettiklerimden çok daha büyük bir şey. Ona bağlı koca bir eyalet var.

Bir tedavi bulmalıyım ve bu da bu gece ittifakı kurtarmak anlamına geliyor...

Sabaha bir hain olacağım anlamına gelse bile.

Eğer Braxtyn'in halkını yardım ettiğim için askeri mahkemeye çıkarılacaksam, bunu memnuniyetle karşılarım. Hem ejderhadan hem de gryphondan kanalize olan herkes koğuşların altında gelişmeli ve şimdi Aretia, diğerlerinden biri geri dönerse o sığınak olacak.

-Morraine'li Lyra'nın Günlüğü

-Harbiyeli Jesinia Neilwart tarafından çevrilmiştir.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şifacı Çeyreği'ne giden kapalı köprüden geçerken Ridoc yanımda, "Görev ekibinde olmak **istiyorum**," diye fısıldıyor, yapmak üzere olduğumuz şeyi düşününce kalbim garip bir şekilde sabit kalıyor.

"Son kez söylüyorum, *görev ekibi* diye bir şey yok," diye tıslıyor Rhi gece yarısının geldiğini haber veren çanlar çalarken, Imogen önümüzde kapıyı açarken paslı menteşelerin sesini bastırarak. "Violet'le birlikte Andarna'nın türünü bulmaya giden çok küçük, çok yetenekli bir grup var."

"Bana bir görev ekibi gibi geldi. Riorson'ın yakın zamanda terfi ettiği düşünülürse, Grady ile bazı ipleri çekebilir, değil mi?" Ridoc sağ tarafındaki kılıflı hançerleri kontrol ediyor, sanki bir tanesini gözden kaçırmış olabileceğinden korkuyor. Umarım onlara ihtiyacımız olmaz. "Hepimiz ne düşünüyoruz?"

Imogen omzunun üzerinden, "Bence bizi yakalatıp öldürtmeden önce çeneni kapatmalısın," diyor. büyüyle aydınlatılmış tünele.

Şifacı Çeyreği'ne girerken Ridoc gözlerini deviriyor ve bana doğru bakıyor. "Hâlâ bir görev ekibine benziyor."

"Söz hakkım olsaydı, seni götürürdüm," diye söz veriyorum, hepimiz içeri girdiğimizde kapıyı çekerek kapatıyorum.

Tünel boş - on yıl önceymiş gibi gelen dün sabahki saldırıdan bu yana tüm yataklar temizlenmiş. Büyücü ışıkları arasındaki en karanlık yeri buluyoruz ve revir kapılarının hemen dışındaki duvara yaslanıyoruz.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye mırıldanıyor Rhi, parmak uçlarını katlanmış kollarına vurarak.

Çok geçmeden Bodhi ve Quinn'in Maren'le birlikte karşı yönden bize doğru geldiklerini görüyoruz.

Onların ardından, yüzüne yastık çizgileri kazındı.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Bodhi bize ulaşırken sesini alçaltarak bana soruyor. "Bunu gerçekten yapmak *istiyor* musun?"

Çenemi kaldırarak, "Tereddüt yok," diye onu temin ediyorum. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Başını sallıyor ve grubumuza göz gezdiriyor. "Herkes görevini biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor Maren, bize aklımızı kaçırmışız gibi bakarak. "Bu bir tür yıldırma ritüeli mi?"

"Sana ihtiyacımız olana kadar bilmemen en iyisi." Sol cebimden konsantre, mor kediotu kökü tentürü şişesini çıkarıyorum. "Bize güvenmeniz kendi güvenliğiniz -ve makul inkâr edilebilirliğiniz- için. Şimdilik burada Imogen'la kal."

Maren karar veriyormuş gibi hepimize bakıyor, sonra başını sallıyor. "O zaman gidelim." Bodhi revire doğru işaret ediyor ve ben liderliği al.

Tanrım, umarım her şeyi düşünmüşümdür. Eğer bir şey ters giderse, sıçtık demektir.

Beşimiz revirin kapısına yaklaşıyoruz ve ben kapıyı hafifçe dört kez çalıyorum. *Lütfen burada olun.*

"Bana bu adamı nereden tanıdığını hatırlatır mısınız?" Bodhi fısıldar.

"Geçen yıl navigasyon sırasında hayatını kurtardım," diye cevap veriyorum, sonra sağ kapı sessizce açılırken nefesimi tutuyorum.

Dyre kafasını dışarı çıkarıyor, kahverengi gözleri kırışarak gülümsüyor. "İstediğin her şeyi yaptım. İçeri gelin." Kapıyı açık tutuyor ve hepimiz mümkün olduğunca sessizce içeri süzülüyoruz.

"Kısa sürede fazladan vardiya alıp bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim." Şişeyi ona uzattım. "İhtiyacın olursa diye bir doz daha al. Biz onu geri getirene kadar diğer şifacıların uykuda kalması gerekiyor."

"Anlaşıldı." Şişeyi alıyor. "Ama yoğun bakım odasından biri çıkarsa hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun."

"Bu almamız gereken bir risk." Onu kapıda nöbet tutarken bıraktık ve sessizce sıranın aşağısına doğru ilerledik.

Sawyer'ın körfezi, uyuyan yaralıların yanından geçerken büyücü ışıkları birden fazla gölge saçıyor.

Sawyer dimdik oturuyor ama biz onun aydınlık bölmesine doluşurken tek kelime etmiyor, sadece kaşlarını kaldırıyor ve kalemiyle parşömenini komodinin üzerine bırakıyor.

Bodhi perdeleri kapatıyor ve bizi bir baloncuğun içine hapseden mavi bir enerji hattı fırlatıyor. "Ses kalkanı aktif. Kampüs boyunca bir yolculuk yapmak ister misin?" diye soruyor Sawyer.

"Rehabilitasyonun bir parçası olarak bugün erken saatlerde bir tane aldım. Doğru bir sebep için bunu yapabilirim." Sawyer başını sallar. "Dyre bu yüzden mi uyanık kalmamı söyledi?"

"Konuştuğumuz plan için yardımına ihtiyacımız var." Yatağının başucuna yakın bir yere oturdum. "Mira bir yol buldu. Bir rünün işlendiği malzemeyi, onu yok etmeden değiştirmeyi içeriyor."

Yatak başlığına yaslanıyor. "O zaman , çünkü tarihimizde tek bir taş ya da toprak kullanıcısı olduğumu düşünemiyorum."

"Çoğunlukla demir olduğundan oldukça eminim," diyorum yavaşça.

Ağız açık kalıyor ve birkaç saniye öylece kalıyor. "Hayır." Başını sallar, sonra Rhi'ye bakar. "Başka birini bul. Saflarımızda en az bir düzine metalürji uzmanı var." Kollarını siyah gömleğinin üzerinde kavuşturur.

"Burada değil." Ridoc yatağın diğer tarafına geçip bir dizi çekmeceyi karıştırıyor. "Hepsi şu anda elimizdeki diğer binicilerle birlikte sınırda konuşlanmış durumda."

"O zaman onları bekle," diye karşı çıkıyor Sawyer. "Ben... ben böyle bir şey için yeterince iyi değilim."

"Öyle olmalısın." Rhi yatağının ayak ucuna oturur.

"Sliseag bile..." Elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin." Kaşlarımı kaldırıyorum ve yatağının başucundaki, üzerinde el izi olan kupaya dikkatle bakıyorum.

"Bunun için istediğın binici ben değılim Vi. Artık bir binici olduğımdan bile emin değılim. Başka birini bekle."

Bodhi, Rhi'nin yanında, "Beklemenin bir önemi yok," der.

Sawyer'ın omuzları çöküyor. "Liderlik bunu onaylamıyor."

Başımı salladım. "Eğer bunu bu gece yapmazsak, müzakereler biter. Uçuculara yarın Aretia'ya kadar eşlik edilecek."

"Ekibimizi parçalayacaklar mı?" Sawyer'ın bakışları benden Bodhi'ye, Rhi'ye atlıyor, sanki birimizin onu düzeltmesini umuyormuş gibi.

"Bu konuda bir şey yaparsan olmaz." Ridoc Sawyer'ın üniformasını yatağın üzerine fırlatır. "Seni kardeşim gibi seviyorum, bacağını kaybettiğini anlıyorum ve bu konuda ne hissettiğine saygı duyuyoruz ama sen hâlâ bizden birisin. Hala bir binicisin ve siyah giymenin getirdiğı tüm avantajlara sahipsin. Bu yüzden kalbimdeki tüm sevgimle, lanet üniformanı giy, çünkü sana *ihtiyacımız* var."

Sawyer üniformasını eline alıyor ve başparmağını önce metalurji armasının üzerine, sonra da Demir Takımı armasının üzerine sürüyor. Kalbim başını sallaması için geçen uzun saniyeleri sayıyor. "Biri bana koltuk değneklerimi versin."

Birkaç dakika sonra, Sawyer da dahil olmak üzere beşimiz revirden çıktık.

"Quinn nerede?" Maren duvarı iterek sorar.

Bodhi, "Kimsenin onun kaybolduğunu fark etmediğinden emin olmak için," diye yanıtlıyor.

Imogen Sawyer'a, "Seni uygun giyinmiş görmek güzel," diyor. "Uzun bir yol, iki set zorlu merdiveni de içeriyor, yardıma ihtiyacın olursa yanımızdasın."

Sawyer, Ridoc'un boş pantolonunun paçasını dizine bağıladığı yere bakar. "Anlaşıldı," der sessiz bir kararlılıkla. "Hadi gidelim."

Spiral basamaklardan ana kampüse, oradan da koridordan kuzeybatı kulesine doğru ilerliyoruz; piyade mavisı giymiş bir muhafız devriyesini, yolun ortasındaki şıfacı sınıfına dalarak kıl payı atlatıyoruz ve sonra bir başkasını

köşeyi döndüklerinde merdiven boşluğuna yığılarak kırmızı tunikler içinde.

Sırtını taş duvara dayamış olan Sawyer hızlı nefesler arasında, "Burası çok kalabalık," diyor. Alnında ter boncukları var ve rengi biraz solmuş.

"İyi misin?" Üç dakikaya ona soruyorum. Başını sallıyor ve devam ediyoruz.

Maren, "Kıtadaki tüm soylular burada ikamet ediyor," diyor. "Belki de bunu Riorson'la birlikte yapmalıydın. Biraz gölge yardımı yapabilirdi."

Imogen birkaç adım önümüzde yürürken ona "Ne yaptığımızın tam olarak farkında değil," diyorum. "*Ortaya çıkma ihtimali var mı?*" Tairn'e soruyorum.

"*Menzil dışındalar,*" diye cevap veriyor. "*Bu gece senin sorunun olmayacak.*"

"Muhafızları etkisiz hale getirmem için bana altmış saniye verin, sonra aşağı inin," diye emretti Imogen ve ilk dönemde gözden kayboldu.

"Henüz öğrenemedim mi?" Maren soruyor.

Bodhi ve Ridoc aynı anda "Hayır," diye cevap verirler.

"*Peki Empyrean bu konuda ne hissediyor?*" Parmaklarımı uyluğuma vurup saniyeleri sayıyorum.

"*Aretian isyanının tam desteğine sahipsiniz. Diğerlerinin nasıl hissettiğini sabah öğreneceğiz.*"

Yani izin istemek yerine af diliyoruz. Anlaşıldı.

Bodhi ve ben önden giderek merdivenlerden inmeye başlıyoruz. "Xaden çok kızacak," diye fısıldıyorum ki diğerleri duymasın.

"İşte bu yüzden bu işi başardığımızda ona söyleyecek kişi sen olacaksın," diye cevap veriyor yüzünü buruşturarak. "*Seni öldürmeyecek.*"

Sawyer'ın rahat görüldüğü bir tempoda ilerleyerek aşağı iniyoruz ve her adımda göğsüm daha da daralıyor. Bu gece sadece iki muhafız olacak, bu da Imogen için kesinlikle bir zorluk değil, ama endişe

Kollarını kavuşturmuş, alt basamakta bizi bekleyen kadın görünene kadar yukarı çıkalım.

"Ufak bir sorunumuz var," diyor, kenara çekilirken ağzı geriliyor. "Bu muhafızı bayıltmamı isteyeceğinizden emin değildim."

Mira odanın ortasına doğru yürüyor ve annemizin esrarengiz bir taklidiyle başını bana doğru eğiyor.

Karnım yere çarpıyor. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Boktan bir durum." Mira ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Muhafızları kovup yerlerine geçtiğimde aşırı tepki verdiğimi düşünmüştüm."

"Nereden biliyorsun?" Onunla tünelin ortasında karşılaşıyorum, benimle wardstone odasının girişi arasında durduğunu fark ediyorum.

"Çünkü *seni* tanıyorum." Bana alaycı bir bakış fırlattı, sonra omzumun üzerinden baktı. "O biniciyi hasta yatağından sen mi kaldırdın?"

"Ne kadar 'hasta' olduğumu söyleyecek olan benim," diye karşı çıkıyor Sawyer arkamdan.

"Doğru." Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Bunu yapmamalısın."

Çenemi kaldırıyorum. "Beni durduracak mısınız?"

Gözleri hafifçe kısılıyor. "Durdurulabilir misin?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "El ilanlarının binicilerle birlikte eğitileceğine dair söz sen de oradaydın. Eğer Navarre bizi istiyorsa, o zaman hepimizi alırlar."

"Ve sen de sözünü tutmak için annemizin hayatını verdiği koşulları riske atmaya hazır mısınız?" Kaşını kaldırıyor.

"Bana bunun yapılabileceğini söyleyen sendin." Diğerleri yanımda durmak için hareket ederken soruyu geçiştiriyorum.

"Bununla yaşamak zorundayım." Her bir sürücüye bakıyor. "Başarısız olursak koşulların düşebileceğinin hepiniz farkındasınız değil mi? Ve eğer başarılı olursak, vatana ihanetle suçlanıp ejderha tarafından idam edilme ihtimalimiz var?"

Tairn alçak bir hırıltıyla, "*Böyle bir şey* ," diye beni temin ediyor.

"Pardon, ne dedin?" Maren sağıdan aşağıya doğru bakar.

"Sakin ol." Imogen ona dirseğiyle vurur. "Senin tek işin kullanmak. Gerisini halledeceksin."

"Risklerin farkındayız," diyorum Mira'ya. "Eğer koğuşlar düşerse, Aretia'ya kitlesel bir göç olacak gibi görünüyor ve ben Andarna'nın türünü bulmak için gerçekten saatin tik takları üzerindeyim. Ama bulamayacaklar çünkü çözümü sen buldun ve asla yanılmıyorsun. Bu yüzden sana tekrar soruyorum: Beni durduracak mısın?"

İç geçiriyor ve kollarını iki yanına indiriyor. "Hayır, ama sadece tekrar deneyeceğini bildiğim için ve bir dahaki sefere işe yaradığından emin olmak için burada olmayabilirim. İkimizle birlikte en iyi şansa sahipsin." Topuklarının üzerinde dönüyor ve koğuş odasının girişinde gözden kayboluyor.

Bodhi'nin gözcülüğünde altımız dar geçide doğru ilerliyoruz; Maren ve ben Sawyer'ın koltuk değneklerini tutarken Rhiannon ve Ridoc Sawyer'ın ağırlığını aralarına alarak yanlara doğru ilerliyoruz.

Ancak krallığımızın koruma taşını barındıran devasa odaya girdiğimizde Mira'nın *bizden* ne kastettiğini tam olarak anlıyorum.

"Bu küçük girişim bana Riorson'la çok uzun zamandır takıldığını söylüyor," diyor Brennan, devasa demir sütunun ve ürkütücü siyah alevinin önünde Mira'nın yanında beklerken.

Sanırım bu artık bir aile meselesi. Ağzımın kenarları kalkıyor. "Onunla birlikte bir devrime öncülük eden sensin. Belki de bana bulaşmışsındır." Kendimi korumak adına odadaki diğer her şeyi görmezden gelerek bakışlarımı kardeşlerimin üzerinde tutuyorum.

"Düşünsene, Kâtip Çeyreği'nde harcanabilirdin." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama ciddileşince hemen kayboluyor. "Henrick, Mira ile birlikteisin. Süreç boyunca size yardımcı olacaktır. Flier-"

"Maren Zina," diye düzeltiyor onu.

"Harika. Zina, sen en rahat küçük büyüü kullanmaya hazırlan. Siz üçünüz" - Rhi'yi işaret ediyor,

Ridoc ve ben, hiçbir şeye dokunmayın.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Her şey boka sararsa diye buradayım." Taşa tekrar bakıyor.
"İlk kez onarmıyor olurdum."

Sawyer'a koltuk değneklerini veriyorum ve hepimiz uzun bir sıraya oturup tırnaklarımızı ısırarak beklemeye başlıyoruz. Bu savaşın geleceği bu odada belirlenecek, tıpkı birkaç hafta önce olduğu gibi. Taştan kaçınmak için gözlerimi kapatıyorum ama odanın kokusunu ya da çığlıklarımın anısını engellemek mümkün değil.

Yakında onu göreceğim. Sesi kafamın içine doluyor, kederimi hissetmemek için önüme koyduğum tüm engelleri açıyor ve kalbimi keskin bir bıçağın paslı kenarı gibi kesiyor.
İyi yaşa.

"Vi?" Rhiannon kolunu omuzlarıma doluyor.

"Onu durduramadım," diye fısıldıyorum, Sawyer ellerini sol tarafa doğru kaldırırken sulanmış gözlerimi zorla açıyorum.
"Tam oradaydı ve ben onu durduramadım."

"Annen mi?" diye soruyor
nazikçe. Başımı sallıyorum.

"Çok üzgünüm Violet," diyor Rhi sessizce, başını omzuma yaslayarak.

"Onu özlediğimden bile emin değilim," diye itiraf ediyorum kırık bir fısıltıyla, "ya da sonunda... bir şey olma şansımız olduğundan. Belki annenle senin sahip olduğunuz şey değil ama *bir şey*."

"İkisini de hissedebilirsin." Elimi avuçlarının arasına alıp sıkıyor ve Navarre'ın koruma taşını Aretia'nınkinden ayıran rünlerin en üst satırındaki bir noktanın dışarı doğru kabarmasını izlerken göğsüm hafifliyor. İşe yarıyor.

İkimizin de kafası sağa, Maren'e doğru dönüyor ve uçucu avucundaki küçük taşa bakıp başını sallıyor.

Hayal kırıklığına uğradım.

"Bir geçelim," diye emrediyor Mira.

Sawyer ellerini tekrar kaldırıp solumuzda otururken Ridoc, "Az önce hangi korumayı aldığımızı merak ediyorum," diye mırıldanıyor.

Sawyer'ın kolları titremeye başlıyor ve ben Rhi'nin elini sıkmaya devam ediyorum. "Belki de onu çok zorladık," diye fısıldıyorum ona.

Taşın üzerindeki bir sonraki çizgi dışa doğru kabarıyor, ardından yaradan erimiş metal sızmadan önce korkunç bir kalp atışı için yarıyor. Oh...kahretsin.

"Gamlyn!" Ridoc ellerini havaya kaldırıp bir buz topunu taşa doğru fırlatırken Brennan bağırır. Bir tıslamayla temas ediyor ve Ridoc onu orada tutarken buhar gökyüzüne doğru patlıyor, sonra da sönüp yok oluyor.

"Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi-" diye başlar. "Selam millet," der Maren.

Başımı ona doğru öyle hızlı çeviriyorum ki oda dönüyor ve taşı elinin üzerinde dönerken buluyorum. Nefesim kesiliyor ve rahatlamış bir kahkaha şeklini alıyor.

"Mira?" Brennan sorar.

Kız kardeşim ellerini açmış, koğuş taşına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Hâlâ sağlamlar. Tek deneğimiz olduğu için Barlowe'un hâlâ *kontrol* altında olduğundan emin olmamız gerekiyor ama karanlık güçlere karşı korumaların hâlâ yerinde olduğundan yüzde doksan dokuz eminim."

"Başardık!" Ridoc ayağa fırlar ve yumruklarını havaya kaldırır. "Evet, Sawyer! Siktir git Senaryo, uçanlar kullanabilir! Takımlarıyla birlikte *kalabilirler*!"

Bir çocuk gibi sırtıyorum. Sekiz saat içinde, isyanın devam etmesi için anlaşma imzalanacak ve bir bütün olacağız.

"Şimdi ne olacak?" Maren taşı yakalar.

Sawyer yutkunarak aldığı nefesler arasında, "Şimdi vatana ihanetten yargılanıyoruz," diyor. Ama gözlerimiz buluştuğunda o da benim gibi gülümsüyor.

"Hayır. Yapmayacağız." Gülümsemem genişliyor. "Maren, beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum."

Ertesi sabah, yerlerimizi alırken kalbim hızla çarpıyor ve Savaş Dosyası odası heyecan, endişe ve düpedüz korku karışımıyla uğulduyor. Rhi ve Ridoc sağımdaki yerleri alırken, Maren solumda Trager'la arasında Cat için boş bir koltuk tutuyor.

Rhi, Kai ve diğer birinci sınıflara odanın kenarındaki merdivenlerden aşağıya kadar eşlik ederken Aaric'e, "Gözünü ondan ayırma," diye emrediyor.

Aaric başını sallıyor ve Baylor ve Lynx'in arkalarını koruduğunu, Sloane ve Avalynn'in ise Kai'yi her açıdan koruyarak yol gösterdiğini fark ediyorum.

"Bunu hiç deftersiz yapmamıştım." Cat sıramızda ilerlerken ben de önümdeki masaüstünün tozunu siliyorum.

"Eşyalarımızın gönderileceğinden eminim," diyor Rhi. "En azından ben öyle umuyorum. Sanırım bu, Meclis'in Riorson'ın isyanın geri dönmesi yönündeki isteklerine kulak asmadığı haberini nasıl karşılayacağına bağlı."

"Onların isteklerine kulak vermek zorunda değil." Cat, Maren'in yanındaki koltuğa kayıyor ve örgüsünü omzunun üzerinden çekiyor. "O artık sadece Aretia'nın varisi değil. Amcama göre bu sabah sekizden itibaren Tyrrendor Dükü."

Teşekkürler Amari, imzalandı. Ağırlığımı değiştiriyorum, belimdeki baskıyı biraz azaltacak bir pozisyon arıyorum ve kalp atış hızımı yavaşlatmak için derin nefes alıyorum.

"İyi misin?" Rhi soruyor, gözleri Navarre'ın Dördüncü Kanadı'ndan çıkıp önümüzdeki koltukları dolduran bir gruba takılıyor.

"Tamam." Boynumu döndürüyorum. "Sadece dün gece yeterince uyuyamadım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum."

"-çünkü sen benim lanet kalemimi aldın!" diye bağırıyor önümüzde oturan ikinci sınıf öğrencisi, yanındaki kızın koltuğuna doğru yalpalayarak

ona. "Hep sen alıyorsun, ben de artık!" Kalemı kaptı ve koltuğuna geri yerleşti.

Cat'in kendini beğenmiş yüzüne bir bakış fırlatıyorum. "Yapma."

"Ne? Sadece bir şeyleri test ediyordum." Gülümsemesini bastırıyor. "Kimseye söyleyemeyeceğimizi söylemiştin, oynayamayacağımızı değil."

Maren kıs kıs gülüyor ve ben de kendi gülümsememe engel olamıyorum. En azından benimle dalga geçmiyor ve Navarrialılar bunu hak ediyor.

Devera solumuzdaki merdivenlerden inerken, "Savaş Dosyası'na hoş geldiniz," diye anons ediyor ve oda sessizleşiyor. "Yokluğumda Albay Markham tarafından yönetildiğinizi anlıyorum, ama bu bugün sona eriyor." Odanın tabanındaki yükseltilmiş sahneye ulaşıyor ve masaya yaslanıyor. "Uçucu meslektaşlarımızla sadece bir günümüz olsa bile, devam edeceğiz-"

"Profesör Devera!" Uçucuların kumral saçlı profesörü Kiandra merdivenlerden koşarak iniyor ve Devera'ya elinin arkasından bir şeyler iletirken ekibimiz hızlı bakışlar paylaşıyor.

"Mükemmel," diyor Devera, genişçe gülümseyerek. "Bilmeyenler için söyleyeyim, bu Profesör Kiandra ve soylularımızın bir ittifak için yeniden aktif müzakerelere başladığı haberini aldıktan sonra bundan böyle benimle birlikte Savaş Dosyası'nı yönetecek."

Bir onaylama kükremesi, hoşnutsuz Navarrialıları bastırır.

"Amcana ne zaman söyledin?" Cat'e sordum.

"Yaklaşık yirmi dakika önce, tıpkı sorduğun gibi," diye cevap veriyor. "Hızlı çalışıyor."

Bu da birkaç dakikamız olduğu anlamına geliyor. Parmaklarımı masaya vuruyorum ve Navarre'ın hatalı haritasına bakıyorum. Her şey değişmek üzere.

"Bunu akılda tutarak"-Devera sesini yükseltiyor ve biz de sessizleşiyoruz-"yapıyı tartışalım. İşi kolaylaştırmak için, her zaman olduğunuz yerde kalacaksınız. Eğer bu sonbaharda farklı bir seçim yapmış olanlarla aynı takımında görev yapmayı garip buluyorsanız, şikayetinizi Malek'e iletmekten çekinmeyin."

"Bu adil değil!" diye bağırıyor arkamızdan bir üçüncü sınıf öğrencisi. "Uçucuların da eklenmesiyle Üçüncü ve Dördüncü Kanatlar oldukça büyüdü, bu da onlara Savaş Oyunları sırasında avantaj sağlıyor."

"Evet." Devera başını öne eğer. "Aş artık bunu. Artık oyun oynamıyoruz; seni savaşa hazırlıyoruz."

"İki hafta önce olanları unuttuklarını mı sanıyorsun?" Ridoc fısıldar.

"Bence kahvaltıda ne yediklerini unutmuş olabilirler," diye yanıtlıyor Rhi.

"Devera sözlerine şöyle devam ediyor: "Birinci ve İkinci Kanatlar, uçucu öğrencilerin geri kalanı Cygnisen'den gelene kadar daha küçük olacak. "O zaman onları karşılayacaksınız."

"Siktir." Önümüzdeki adam sandalyesinde daha da alçaldı.

"Sıradaki sorun: aramızda çok fazla kanat lideri var," diye devam ediyor Devera ve ben de omzumun üzerinden, birkaç sıra gerideki koltuğunda üçüncü sınıflarla birlikte kaskatı kesilen Dain'e bakıyorum. "Liderliğin kanadın... nüfusuna göre hizalanmasına karar verildi." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu nedenle Iris Drue, Birinci Kanat'ın liderliğini sen, İkinci Kanat'ın liderliğini Aura Beinhaven, Üçüncü Kanat'ın liderliğini Lyell Stirling ve Dördüncü Kanat'ın liderliğini de Dain Aetos sürdürecektir."

Tanrı'lara şükür.

Salonda alkışlar ve anlaşmazlık çığlıkları patlar.

"Bu konu tartışmaya açık değil!" Devera'nın sihirli bir şekilde güçlendirilmiş sesi masaüstünü sarsıyor ve devam etmeden önce odayı sessizleştiriyor. "Kime rapor verdiğinizden ya da hâlâ komutada olup olmadığınızdan emin değilseniz, öğrenci liderliğinin tam listesi bu öğleden sonra Avam Kamarası'na asılacak."

Brifing odasının kapısı uçarak açılıyor ve duvara öyle bir çarpıyor ki, hepimiz başka bir kargaşayla yüzleşmek için döndüğümüzde taşların çatladığını duyuyorum.

"Violet Sorrengail!" Albay Aetos kapı aralığından bağırıyor, daralmış gözleri brifing odasını tararken yüzü kırmızının alacalı bir tonuna bürünüyor.

"Buyurun." Ani bir baş dönmesi dalgasıyla mücadele etmek için ellerimi koltuğumun kenarlarına dayayarak, dört atlı Aetos'u takip ederken ayağa kalkıyorum.

"Vi," diye fısıldar Rhiannon.

"Kimse bir şey söylemiyor," diye cevap veriyorum nefesimin altında. "Ben iyi olacağım."

"Navarre Krallığı'karşı vatana ihanetle suçlanıyorsunuz!"
Belki de değildir.

Birçokları Hedeon'a sadakati diğerlerinden üstün tutarken, Özellikle Calldyr Eyaleti'nde, Zihnal'ı tercih etmenin evrensel bir çekiciliği olduğunu düşünüyorum. Herkes bilgelik ister ama şansa da *ihtiyacı vardır*.

-Binbaşı Rorilee'nin Tanrıları Yatıştırma Rehberi, İkinci Baskı

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vatana ihanetten tutuklanmak tam olarak bir şok sayılmaz ama Albay Aetos'un bu suçlamayı yöneltmesi hiç beklemediğim bir darbe oldu.

"Baba?" Dain ayağa kalkar.

Aetos'un başı Dain'e doğru döner ve ağzı alaycı bir ifadeye bürünür. "Benim oğlum yok."

Nefesim kesiliyor ve Dain'in yüzünde incinmiş bir ifade belirliyor, sonra yüz hatlarını düzelterek omuzlarını dikleştiriyor. "Öğrenci Sorrengail'in kanat lideri olarak-"

Albay Aetos, "Talep reddedildi," diye .

"Burada öylece oturamayız," diyor Ridoc sessizce.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Sıranın aşağısına doğru ilerliyorum ve Dain'e bakıyorum. "Ben iyiyim."

"İyi olmaktan çok uzaksın!" Aetos homurdanıyor.

Dünya ayaklarımın altında sallanıyor ve Aetos ile yanında görevli dört teğmenin yanına giden merdivenleri tırmanırken uykusuzluğuma lanet ediyorum. Kadınlardan biri kapıya doğru işaret ediyor ve Aetos'un yanından geçerken başımı dik tutuyorum, rütbesinin *generalliğe* yükseltildiğini gördüğümde kusmamayı bir şekilde başarıyorum.

Aetos koridorda yanımda yürümeye devam ediyor. "Yaptığın şey yüzünden ölmüş sayılırsın."

"Sadece Senaryo ile konuşacağım."

"Toplanmış olmaları iyi bir şey. Hızlı bir duruşma olacak." Çeyrek bölgeden ana kampüse doğru sessiz bir geçit töreninden sonra, Aetos bana diğer çeyrek bölgelerden gelen muhafız ve askeri öğrencilerin arasından geçerek büyük salona kadar eşlik ediyor ve hemen önümdeki odaya giriyor. "Haini getirdim!"

Müzakerelerin yeniden başlaması için kurulan uzun masayı ortaya çıkarmak için kenara çekilir. Senaryo üyeleri yine sol tarafta oturuyor, siyah atlı olan hariç hepsi bu sabahki kıyafet seçimleriyle göz kamaştırıyor.

Xaden masanın ucundaki koltuğunda dönüyor ve gölgeler zihnimde gezinirken yaralı kaşlarını kaldırıyor. "*Hani başın belaya girmeyecekti?*"

"*Buna asla söz vermedim.*" Gözlerinin altındaki halkalara dikkat ederek bakışlarını tutuyorum. "*Yorgun görünüyorsun.*"

"*Tam da her erkeğin sevdiği kişiden duymak istediği şey.*" Parmaklarını masaya vurarak dikkatimi önündeki bir kumaş parçasına -yıldırımlik yamama- çekiyor. "*Neyin peşinde olduğunu bilmemekten bıktığıma karar verdim.*"

"*İyi seçim.*"

"*Koğuşlarla gerçekten uğraştın mı?*"

"*Birisi bir keresinde bana doğru yolun tek yol olmadığını söylemişti.*" İlk yılımda söylediği sözleri ona karşı kullandım ve ağzı gerildi.

Aetos masaya ulaştığında, "Gördüğünüz gibi, sizi taşa oturtmak için gereken kanıtlara sahibiz," dedi. "Senaryo'nun hızlıca karar vermesini istiyorum." Xaden'a bir bakış atar. "Tabii yeni üyenizin haine yakınlığı nedeniyle davadan çekilmesi gerekmiyorsa."

"Sessiz olamayacaksan çekil, Aetos." Calldyr Dükü sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir elini kısa sarı sakalının üzerinde gezdirdi. "Burada hiçbir yetkiniz yok."

Aetos yanımda sertleşiyor, sonra diğer atlılarla birlikte geri çekiliyor ve beni Senarium'la yüzleşmek zorunda bırakıyor.

"*Bir planın var mı, Violence?*" Xaden soruyor ve çenesindeki bir kas esnese de odadaki gölgeler olduğu yerde kalıyor. "*Öyle sanıyorum, çünkü bu yamanın dikişleri temiz bir şekilde kesilmiş görünüyor.*"

Calldyr Dükü, "Koruyucuların yeteneklerinin uçucuların kullanmasına izin vermeyecek kadar zarar görüp görmediğini bildiren oldu mu?" diye sordu.

"İsyanın devam etmesi için anlaşmayı imzaladın mı?" Emin olmak için Xaden'a sordum.

"Karanlık sahiplerine karşı sağlamlar." Xaden'ın parmakları hareketsiz. "Öyle olmasaydı burada oturuyor olmazdım."

"O zaman mükemmel bir planım var."

"Nereden biliyorsunuz?" Morraine Düşesi koltuğunda döner.

"Çünkü ben bilirdim," diye cevap veriyor Xaden bana tek başına. "Etrafımız sarılmadı ve Barlowe sorgu odamızda kalıyor. Koğuşlar dayanıyor." Başını eğiyor ve bana, dövüşmek için mindere çıktığımız zamanki beklenti dolu bakışını atıyor. "Gösteri için sabırsızlanıyorum."

"Herkesi bir duruşma ve infaz organize etme zahmetinden kurtaracağım." Dün gece üniformamdan kestiğim yamayı gösteriyorum. "O benim. Wardstone'un değiştirilmesini organize eden bendim. Uçucuların silah kullanabilmesinin ve artık bir ittifak görüşmesi yapmak için önünüzde açık bir yol olmasının sebebi benim. Bir şey değil."

İtiraf, altı çift kalkık kaş ve bir seksi sırtıyla karşılandı. "Sanırım incelik için gitmiyoruz."

"Kurnazlık için zaman yok ve ters gitmesi durumunda başka birini mahkum edecek kanıt da yok."

"I..." Morraine Düşesi akranlarına bakıyor, başını ileri geri sallarken dev yakut küpeleri altın sarısı çene çizgisine çarpıyor. "Bununla ne yapacağız ki?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor Xaden, sanki odadaki tek kişi benmişim gibi beni izleyerek. "Öğrenci Sorrengail ve birlikte hareket ettiği her kimse, dün gece suçu işledi ve bu sabah itibariyle her biriniz ve kralımız aflarını imzaladı."

Başımı salladım.

"Zeki, pervasız kadın." Bakışları ısınıyor ve ben bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Yani yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Elsum Düşesi öne doğru eğiliyor, uzun kahverengi saçları masaya değiyor. "Savunmamızı değiştiriyor ve sonra ne oluyor? Sınıfa geri mi dönüyor?"

"Öyle görünüyor." Calldyr Dükü yavaşça başını sallar.

"Görünüşe göre genç kadın büyük bir başarıya imza atmış." ses diyor ki.

Sağıma bakıyorum, sonra salonun kuzey kapısında duran kadına bir kez daha bakıyorum. Karmaşık, zırhlı göğüs zırhının gümüş rengi sabah ışığında , gülümsemesi koyu renk gözlerinin kenarlarındaki açık kahverengi teni kırıştırıyor. Üzerinde bir çift kırmızı pantolon, kalçasında kınında bir kısa kılıç ve gür buklelerinin üzerinde, narinliği silahlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturan ışıltılı bir taç var. *Kraliçe Maraya.*

"Majesteleri." Babamın bana öğrettiği gibi başımı eğiyorum.

"Öğrenci Sorrengail," dedi ve başımı kaldırdığımda onu sadece birkaç adım ötede. "Kıta'nın tek şimşek kullanıcısı hakkında çok şey duydum ve övgülerin abartılı olmadığını görmekten memnuniyet duyuyorum." Yan gözle Senaryum'a bakıyor. "Sanırım görevlerine dönmekte özgürdür, zira kralınız müzakerelerimize devam etmek üzere her an gelebilir."

"Ona yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Xaden yamamı cebine atıyor ve diğerleri de yavaşça onaylıyor, dördünün de gözlerinde biraz öfkeden fazlası var.

"Mükemmel." Kraliçe Maraya Senaryum'a bir gülümseme sunuyor, sonra beni kenara çekip sesini alçaltıyor. "Vikont Tecarus yaptığınız anlaşmadan bahsetti. Gerçekten de uçucularımı burada tutmak için kralınızın gazabını, krallığınızın savunmasını riske mi attınız?"

"Evet." Midem sıkışıyor. "Yapılacak en doğru şey buydu." "Ve karşılığında, sadece ona sınırsız erişim istedin. kütüphane?" Beni dikkatle inceliyor ama ben bakışlarını tutuyorum.

"Kıtadaki en iyisi ve yüzyıllar önce veninleri nasıl yendiğimize dair tarihi kayıtlar için en iyi umudumuz." Ve onları nasıl tedavi edebileceğimizi.

"Bunu benim için yapmadığını söyle." Xaden'ın sandalyesi taş zeminde gıcırıyor.

"asla yalan söylemeyeceğimize söz verdiğimizi sanıyordum." "Kendini tehlikeye attın-" Sesi sertleşiyor.

"Ve hiç pişman değilim." Onu iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı ne kadar çabuk kafasına sokarsa, bu ikimiz için de o kadar kolay olur.

"Büyüleyici." Kraliçenin gülümsemesi ısınıyor. "Ama onunki en iyisi değil. Benimki en iyisi. Yazlık evimde sakladığım binlerce cilt kitap var ve artık hepsine kapım açık. Kâhyama size tam bir katalog göndermesini söyleyeceğim, ancak sizi uyarıyorum, henüz böyle bir tarihi kayda rastlamadık."

"Teşekkür ederim." Umut göğsümü dolduruyor. Eğer ben bulamazsam, Jesinia bulacak.

Bir kez başını salladı, sonra masaya doğru yöneldi ve beni etkili bir şekilde reddetti.

Kral Tauri ya da Halden ortaya çıkmadan kaçarak hızla oradan ayrılıyorum.

"Bu tartışma daha bitmedi," diye uyarıyor Xaden, ben koridora fırlayıp neredeyse Rhi ve Ridoc'u yere sererken.

"Ama şimdilik öyle." Kapı arkamdan çarparken dengemi yakalıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Ekibimizdeki tüm ikinci sınıflar muhafızların arasından sıyrılmış gibi görünüyor.

"Seni okulun arkasına götürüp küle çevireceklerinden korkuyorduk." Ridoc elini boynunun yan tarafındaki ejderha dövmesinin üzerinde gezdiriyor.

"Ben iyiyim. Bu sabaha kadar yaptığımız her şey affedildi. Savaş Dosyası'nın geri kalanını atladin mı?"

"Bize bilgi verecek fazla bir şey yoktu, çünkü sınırdan gelen bilgi çok azdı. Bildikleri tek bir aktif savaş bölgesi var-" Rhi duraksıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Vi."

"Sonuçlarına katlanacaksınız!" Aetos soldan kükrüyor ve ben dönerek kendimi onunla arkadaşlarımın arasına koyuyorum.

Kalın kırmızı halıdan bize doğru hücum ediyor. Öfke yükseliyor, hızlı ve güçlü, derimin yüzeyine acele bir güç getiriyor.

"Senden değil." Brennan muhafızların arasından geçip tam önüme geliyor ve başını sallıyor.

"Sen." Aetos geri çekilir. "Bunca zamandır..."

"Ben." Brennan başını sallıyor ve ben de onun yanına gidiyorum.

"Kaybettin." Bir zamanlar örnek aldığım adama dik dik bakarken parmaklarım kalçamdaki hançerin kabzasını okşuyor. "Bizi Athebyne'de öldürmeye çalıştın, sonbaharda peşimden suikastçılar gönderdin ve hatta Varrish'i üzerime saldın ve ben hâlâ buradayım. *Kaybettiniz*. Biz affedildik. Biz buradayız."

"Yine de kralın Basgiath'ın komutanlığını devralması için atadığı kişi benim" -etrafımızdaki kalabalık salonu işaret ediyor- "yani belki de asıl kaybeden sensin, *Öğrenci Sorrengail*."

Kalbim hızla çarpıyor, görüşümün kenarları kararıyor ve yalpalıyorum. *Hayır*. Ondan başka kimse yok. *Herhangi biri*. Brennan üniformamın arkasındaki kumaşı bir avuç tutup beni sabitlerken başımı sallıyorum.

Brennan, "Onun masasında oturmaya uygun değilsin," diye tersliyor.

"Ama işte ." Biraz daha uzun durur. "Senaryo affa uyabilir ama sizi temin ederim ki hiçbirimizin tam olarak anlamadığı bir taşı değiştirerek krallığımızı tehlikeye atmanız yanınıza kalmayacak."

"Ama işte *buradayım*," diye cevap veriyorum usulca, öfke hızla şokun yerini alıyor. "Tehditleriniz sadece tehdit. Artık Harman'dan sağ çıkıp çıkamayacağımdan ya da silah kullanıp kullanamayacağımdan emin olmayan korkak bir birinci sınıf öğrencisi değilim." Ona doğru tek bir adım attım. "Ejderhalarımın biri Kıta'daki en güçlü ejderhalardan biri, diğeri ise en nadir olanı. Geçen yıl ya da birkaç ay önce fark etmemiştim ama artık farkındayım: Beni öldürmeyi göze alamazsınız."

Yüzü -Dain'inkine çok benziyor- kaşlarını çatıyor.

"Ejderhalarımın birini kaybetmeyi göze alamazsın, bırak mührümü, Malek gibi sen de kaybetmeyi göze alamazsın."

Teğmen Riorson'ın mı yoksa ona *Tyrrendor* Dükü mü demeliyim?" Kollarımı iki yanıma açarak gövdeyi ortaya çıkarıyorum. "Elinizden geleni yapın ama ikimiz de biliyoruz ki artık ulaşamayacağınız bir yerdeyim General." Yavaşça kollarımı indirdim.

"En kötüsünü mü yapayım?" Brennan'a, sonra da arkasına bakarken omuzlarını kaldırıp indirerek nefes alıp veriyor. "Seni dize getirmek için tam olarak nereye saldıracağımı biliyorum, öğrenci. Kardeşlerin benim emir komuta zincirim dışında olabilir ama arkadaşların değil."

Midem bulanıyor.

"Siz ikinci sınıflar birbirinize oldukça sadık görünüyorsunuz." Bakışlarını tekrar benimkilere yöneltti. "Şu andan itibaren bir emre itaatsizlik ettiğiniz ya da çizgiyi aştığınız her seferinde bunun bedelini ödeyecekler." Gözlerini benden ayırmadan başını eğiyor. "Savaş meseleleriyle oynamak mı istiyorsun? O zaman cephede hizmet etmenin bir sakıncası yok." Rhi'ye bakıyor. "Takım lideri, emrinizdeki tüm ikinci sınıflar yarın sabah başlamak üzere Samara karakolunda iki gün görev yapacak." Bana hitap ederken ağzından zalim bir gülümseme yayılıyor. "Oradaki çatışmalar... oldukça yoğun, ancak *mühürünüzün* takım arkadaşlarınızı hayatta tutacağından eminim ve ejderhanız eşinin kaybını hissetmeden önce iki gün sizi geri getirecektir."

"Yarın sabah mı?" Dudaklarım ayrılıyor. "Ama bir gryphon için en az on sekiz saatlik bir uçuş ve molaya ihtiyaçları olacak." Toplamda yirmi saat gibi bir süre ve biz oraya varana çok yorulmuş olacaklar.

"O zaman gitseniz iyi olur. Umarım hepiniz sağ salim dönersiniz."

Harbiyelilerin savaş zamanlarında aktif hizmete çağrılmasına sadece Basgiath Genel Komutanı tarafından izin verilebilir.

-Madde Sekiz, Bölüm BirEjderha Süvarisinin Kodeksi

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yirmi iki saat sonra, altımız Samara'nın avlusunda Yarbay Degrensi'ye rapor veriyoruz, gözlerimiz kan çanağına dönmüş ve derin bir yorgunlukla sallanıyoruz. Yorgun olan sadece biz değiliz. Yarbay kesinlikle daha kolay günler görmüş. Yanakları solgun ve boynunun yan tarafında kurumuş kan lekeleri var.

Xaden sonbaharda burada görevliyken onu defalarca ziyaret ettiğim için kale bana tanıdık geliyor olmalı ama etrafımızdaki manzara burayı neredeyse tanınmaz hale getiriyor. Batı duvarı sanki bir ejderha çarpmış ve yapının neredeyse dörtte birini yıkmış gibi görünüyor ve kanlı önlüklü şifacılar aralarında dolaşırken çeşitli sıkıntı yaralıları geriye kalanları sıralıyor.

"Ejderha değil," diye düzeltti Andarna beni. "Bir wyvern."

Birkaç tarla ötede yanmış kemiklerinden geriye kalanların üzerinden uçtuk.

"Biraz dinlenmeye çalış," diyorum ona.

"Buraya gelirken yolda uyuyan tek kişi benim," diye savunuyor.

"Ve bu şey kaşınıyor."

"Koşum çıkarmayın. Ne kadar çabuk ayrılmak zorunda kalacağımızı bilemeyiz."

"Ailemi bulduğumuzda bunu giymeyeceğim," diye homurdanıyor.

"O zaman daha uzağa git," diye homurdanıyor Tairn.

"Bazılarımız uyumaya çalışıyor."

Yarbay Degrensi Rhi'nin taşıdığı emirleri okumayı bitirdikten sonra kâğıdın üzerinden bize bakıyor. "Basgiath'ın komutasını gerçekten Aetos'a mı verdiler?"

"Evet, efendim." Rhi omuzlarını dik tutuyor, ki bunu hepimiz için söyleyebilirim.

Cat ve Maren kasırga geçirmiş gibi görünüyorlar ve Trager esnemedi duramıyor. Aynı şey Ridoc için de geçerli. Ve bütün geceyi eyerde geçirdikten sonra, dik durmak için ona yaslanıyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor, kalçalarım çıgık atıyor ve başım kalp atışlarımla aynı anda çarpıyor.

"Ve bana öğrenci göndermek için Sekizinci Madde'ye mi başvurdu?" Degrensi sıramıza göz gezdiriyor, bakışları el ilanlarına takılıyor.

"Evet, efendim." Rhi başını sallıyor.

"Harika. İstihbaratı eski." Degrensi emirleri buruşturup bir top haline getirdi. "Çatışmalar dün sona erdi ve öyle olmasaydı bile öğrencileri savaşa göndermeye niyetim yok." Kalede açılan deliğı işaret ediyor. "En büyük wyvern, koğuşlar geri geldiğinde içeri girdi, ancak çevremiz düştükten sonra, venin zaten karakolun içine girmek için büyüye ihtiyaç duymadı. Neredeyse güç kaynağımızı kaybediyorduk ve onları öldürüyorduk. Onları sınırın ötesine püskürtmeyi başardık ama cephe tepenin hemen ardında." Bakışları uçuculara doğru kayıyor. "Kayıplar koğuşların ötesinde çok daha kötü."

"Her zaman ," diye yorumluyor Cat.

"Newhall etkilendi mi?" Maren'in yüzü geriliyor. "Stonewater Nehri üzerinde küçük bir köy, yaklaşık yarım mil-" "Newhall'ın nerede olduğunu biliyorum," diye araya giriyor Degrensi, belli ki bizimle işi bitmeye hazır. "Bu sabahki rapora göre ayakta kalır."

Maren'in omuzları çöküyor ve Cat kolunu ona doluyor.

"Poromish sivilleri ne olacak?" Trager soruyor. "Sen"-

"Onlara sığınma mı teklif ediyoruz?"

Degrensi yavaşça başını sallıyor. "Müzakerelerde bir değişiklik olmadığı sürece kimseyi içeri almamamız konusunda kesin emir aldık ama sınırı geçtik ve dün sürü ayrılana kadar halkınızla birlikte savaştık."

"Size minnettarız," diyor Cat. "Herkes aynı şeyi yapmazdı."

Başını sallıyor. "Şeffaflık için, diğerlerinin dostça davranmasını beklemeyin, özellikle de biniciler arasında. Bu potansiyel ittifak fazla popüler değil." Yarbay Degrensi dikkatini bana çeviriyor. "Annenizin kaybını duyduğumuzda hepimiz çok üzüldük. Olağanüstü bir komutandı."

"Teşekkür ederim. Bununla gurur duyardı." Ellerime yapacak bir iş vermek için çantamın omuzlarımda ayarlıyorum.

Başını sallıyor. "Bana bir iyilik yap ve şu ejderhana gözden uzak durmasını söyle. İkiniz de müthiş silahlarsınız ama aynı zamanda dev bir hedefsiniz. Düşman bunu toplu halde saldırmak ve ikinizi de saflarımızdan atmak için bir fırsat olarak görebilir ve eğer korumaları yerinde tutmak istiyorsak cephanelikten daha fazla hançer çekmeyi göze alamayız. Zaten fark edildiyse yapabileceğimiz pek bir şey yok, ama yeni fırsatlardan kaçınalım."

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum.

Tairn, "*Sadece güvenliğiniz için katılıyorum,*" diye mırıldanıyor ve insanların küstahlığı hakkında bir şeyler ekliyor.

"!" diye bağılıyor tozlu derili bir atlı kapıdan. "Size ihtiyacımız var!"

Degrensi biniciye başını salladı, sonra bize baktı. "Bakın, Aetos'u kızdırmak için ne yaptığınız gerçekten umurumda değil; öğrencileri disipline etmek için savaşmakla çok meşgulüm." Etrafımızdaki dağınıklığı işaret ediyor. "Yani, bulabildiğiniz bir yer bulun ve dağılın. Biraz dinlenin. Sonra da uygun gördüğünüz her yerde işe yarayın." Bizden ayrılıp kapıya doğru ilerlerken adımlarında küçük ama fark edilir bir aksama var.

Yoldan geçen askerlerin ve atlıların, bazıları düpedüz düşmanca olan birkaç şüpheli bakışıyla karşı karşıya kalıyoruz.

"Bu sürücülerin çoğunun sırtımıza seve seve bıçak saplayacağını bile bile nasıl uyuyacağız?" Maren soruyor.

Trager açık kahverengi saçlarından bir parça tüy kopararak, "Nöbet ," diyor. "Bir kere biraz

Uyu, ben de şifacılarla yardım etmeyi teklif edeceğim."

"Eğer kabul ederlerse," diye belirtiyor Cat, siyah atlı bir yüzbaşı karşıdan bize doğru bakarken kollarını kavuşturarak. "Minnettarlıklarını göstermek için muhtemelen sırtına bir bıçak saplarlar."

"Violet?" Rhi bana doğru bakıyor. "Karakolu hepimizden daha iyi biliyorsun."

Bakışlarım güneybatı kulesine doğru kayıyor ve yorgun bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Yüzlerce mil uzakta olsa bile hâlâ benimle ilgileniyor ve bunun farkında bile değil. "Nerede güvende olacağımızı biliyorum."

- - -

Bulamıyorum. Dört direkli yatağımın ayak ucundaki ahşap sandıktan eşyaları fırlatırken panik kalbimi ele geçiriyor ve geçen her dakika daha da çaresizleşiyorum.

Burada olmalı.

Mavi alevler odamın penceresinden içeri girerken ısı yüzümün yan tarafını yakıyor ve patlama beni geriye doğru savuruyor. Boy aynasına çarpıyorum ve camlar başımın üstünü çentikleyerek aşağı yağıyor. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine atıp göğsüme doğru sürünürken, ateş perdelerimi yakalıyor ve arkamdaki koridordan çığlıklar geliyor.

Panik kaslarımı ele geçirmekle tehdit ediyor. Zamanım kalmadı ama onları bırakamam. Elimde kalan tek şey onlar.

Her santim bir savaş, bedenim basit bir *hareket* emrine itaat etmeyi reddediyor ve alevler yatağımdaki çarşaflara yayılırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Sandiğa ulaştığımda arkamdan biri "Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor, ama onu bulana kadar dönmeye vaktim yok. Yastıklar, fazladan bir battaniye, babamın benimle gönderdiği kitaplar... Hepsini atıyorum, dipsiz sandığın derinliklerine inerken onları kurban gibi ateşe atıyorum.

"Gitmemiz gerek!" Cat yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "Koridoru çoktan ele geçirdiler. Uçmamız gerek!"

"Bulamıyorum!" Bağırmaya çalışıyorum ama neredeyse sessiz çıkıyor. Neden çığlık atamıyorum? Zalimliğe, yaklaşan kıyametin sürekli endişesine karşı çıkamıyorum? "Çık dışarı! Ben takip edeceğim."

"Seni bırakamam!" Omuzlarımdan tuttu, yüzünün yarısını is kaplamıştı ve koyu kahverengi gözleri korkuyla sulanmıştı. "Beni zorlama, çünkü yapamam."

"Yaşamak zorundasın." Yırtıp atıyorum ve göğsüme geri gömülüyorum. "Seni seçecek. Seçeceğini biliyorum. Sen Tyrrendor'un gelecekteki kraliçesisin ve halkının sana ihtiyacı var." Tacını kaybetmedi. Kendine ait olan için savaşacak.

"Sana ihtiyacım var!" diye bağırıyor, sonra soluk soluğa kalıyor ve sıcaklık sırtımıza çarparken kendini üzerime atıyor. Odunlar çatırdıyor ve kırılıyor, sonra ısı değişiyor ve her yönden üzerimize geliyor.

"Sadece başka-" Parmaklarım karmakarışık, sonra nihayet minyatür resmi kavırıyor ve resmi göğsüme bastırmadan önce ailemin yumuşak gülümsemelerini, şakacı bal-kahverengi gözlerini kaydediyorum. "Buldum!"

Cat beni ayağa kaldırıp kapıya doğru sürüklüyor ve yatağımın kirişleri aşağı düşerken ikimiz de irkiliyoruz. Korlar uçuşarak elimi yakıyor ve tablo elimden kayarak yere düşerken alev alıyor.

"Hayır!" Cat beni geriye doğru çekerken çığlık atıyorum ve alev portreyi sardığında, o artık bir resim değil... onlar. Ailem. Ailem. Onlar *yanıyor*.

"Dur!" Onları kurtarmam için bana yalvaran çığlıklarının, gözyaşlarının sesine doğru çekilirken boğazım kelimeyi çıkarmaya zorlayamıyor. "Hayır! Hayır!"

Uyanıyorum ve yatakta dikleşiyorum, nefes nefese kalıyorum ve ensemden aşağı ter damlarken kâbusun kalıntılarını göz kırparak siliyorum.

Öğleden sonra güneşi pencereden içeri süzülerek Xaden'ın eskiden kendisine ait olan yatak odasını aydınlatıyor.

sadece o ve ben geçebilecektik. Takım arkadaşlarımla uyuyan yüzlerine bakarken kalbim hızla çarpıyor. Tanrılara şükürler olsun ki Xaden, Basgiath'ta benim odamda kullandığı koruma tekniğinin aynısını bu odada da kullanmıştı; ekibimi teker teker çekip çıkarmıştım.

Trager kapıya yaslanmış, çantasını yastık olarak kullanarak uyuyor ve Ridoc birkaç adım ötede, hançeri parmaklarının ucunda.

"Vi?" Rhi yanımda doğrulup gözlerindeki uykuyu silerek fısıldıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, Maren ve Cat'in odanın ortasında, derme çatma paletlerin üzerinde sırt sırta kıvrıldıklarını görüyorum. Hepimiz hesaba katıldık. Yangın yok. Acil bir tehlike yok. Sawyer'ı ne kadar de, zarar görmediği için memnunum. Belli ki cepheye çok yakınız ve böyle rüyalar görerek içim rahat etmiyor. "Sadece bir kabus."

"Oh." Normalde uyuduğum yere tekrar uzandı ve ben de Xaden'in artık terden sırlıklam olmuş yastığının üzerine düştüm. "Basgiath? Bazen bende de oluyor."

"Sanırım öyle." Burada uyumayalı aylar oldu ama sesimi alçaltarak başımı Rhi'ye doğru çevirdiğimde nane kokusu aldığıma yemin edebilirim. "Ama Cat oradaydı ve ben ailemin resmini bulmaya çalışıyordum ama garipti, sonra da yanıyorlardı." İç çekiyorum. "Annemin kendini gerçek bir aleve dönüştürdüğünü düşünürsek bu mantıklı."

Rhi yüzünü buruşturur. "Özür dilerim."

Rüyayı hatırlayarak hafifçe alay ediyorum. "Cat'e yaşaması gerektiğini söyledim çünkü o Tyrrendor'un gelecekteki kraliçesiydi."

Rhi'nin gözleri büyür ve eliyle bir kahkahayı bastırır. "*İşte bu* gerçek bir kabus."

"Biliyorum, değil mi?" Gülümsemem kayboluyor. "Kabus gördüğünde içinde ne oluyor?"

Saçını örten siyah ipek parçasını düzeltiyor. "Genellikle Sawyer'ı kurtarmıyorsun ve ben de yanlış arama yaptığım için ona yeterince hızlı ulaşamıyorum-"

"Siz ikiniz sandığınız kadar sessiz değilsiniz," diye mırıldandı Ridoc. "Saat kaç?"

"Muhtemelen vaktimiz geldi," diyor Rhi.

Ekibin geri kalanı kıpırdanıyor ve sırayla banyo odasına girdikten sonra kendimizi işe yarar hale getirmeye hazır bir şekilde koridora çıkıyoruz. Ben Xaden'ın kapısını kapatırken biri binbaşı, diğeri yüzbaşı rütbesinde bir çift atlı yaklaşıyor, ayak sesleri de gözleri kadar yorgun.

"Maise bir saatten az zamanları olduğunu söylüyor," diyor binbaşı, elinin etrafına bir bandaj sarıyor ve kısa sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Bir anda ortaya çıktı."

Maise. Bu ismi biliyorum.

Tairn bana "*Greim*'le çiftleştirdim," diye hatırlatıyor.

Doğru. Onlarca yıldır çiftleşiyorlar ve Tairn ile Sgaeyl'den çok daha uzun bir mesafeden iletişim kurabiliyorlar.

"Çok daralmış durumdayız." Yüzbaşının yanağında bir dikiş çizgisi beliriyor ve başını sallıyor. "Akılları varsa Newhall'ı çoktan tahliye etmişlerdir."

Geçebilmeleri için hepimiz duvara doğru geri çekiliyoruz.

Yollarını kesen Maren hariç herkes. "Affedersiniz, Newhall mı dediniz?"

Kaptan, Maren'e ekşi bir şey tatmış gibi bakarak, "Evet," diye yanıtlıyor.

"Neden boşaltılıyor?" Maren acele ediyor, kaşları çatılıyor.

Memurlar birbirlerine bilmiş bir bakış atıyor ve Cat hızla Trager'ın arkasına geçip Maren'e ulaşırken geri kalanımız da çiftin önündeki duvardan iniyor. "Bölge saldırı altında. Veninlerin bu kadar küçük bir köyü hedef alması garip ama gözcüler duman rapor etti."

Maren keskin bir nefes alıyor ve Cat kolunu onun dirseğinden geçiriyor.

"Orada adamlarınız mı var?" Binbaşının sesi yumuşuyor, bakışlarında acıma var.

Maren dudaklarını dişlerinin arasına bastırır ve başını sallar.

"Ailesinin kaçtığı yer," diye cevaplıyor Cat. "Buradan yarım saatten fazla değil. Uçuyor muyuz?"

"*Biz mi?*" Kaptan Cat'e hitap etmeden önce her birimize bakıyor -örgümde duraklıyor-. "Çok az uyuyarak ya da hiç uyumadan çalışıyoruz ve bu hafta şimdiden bir binici kaybettik. Birliğimizin yarısı kuzeyde devriye geziyor, diğer yarısı da tükenmişliği zorluyor, bu yüzden kulağa ne kadar sert gelse de" -binbaşuya tam olarak çözemediğim bir bakış fırlatıyor- "köy, birliğe daha fazla kayıp verme riskini göze alamayacak kadar küçük."

Nefesim beni terk ediyor.

"Yani onları öylece ölüme mi terk edeceğiz?" Trager'ın sesi yükselir. "Neden? Poromish oldukları için mi?"

"Poromish oldukları için değil. Çünkü yardım edemeyiz." Binbaşının sözleri kısılıyor. "Hepimiz yıldırım kullanmıyoruz." Bana bakıyor. "Kasabaları, şehirleri, nüfusun yoğun olduğu bölgeleri kurtarmak istiyorsak, savaşın talihsiz bir parçası da bazı köyleri kaybedeceğimizi bilmektir. Eğer stratejik kavramları üçüncü sınıfta öğrenmezseniz, mezun olduğunuzda kesinlikle hızlı bir şekilde öğreneceksiniz." İkili Maren ve Cat'in etrafından dolaşıyor, ayrılırken ayak sesleri ağırlaşıyor.

"Eğer mezun olduklarında aramızdan biri hala hayattaysa..." Kaptanın sesi kayboluyor.

"Ailem orada," diye fısıldıyor Maren, yüzü buruşuyor. "Zolya düştüğünde ailem neden güneye gitmedi? Cordyn'de güvende olurlardı. Ya da Draithus'a geri dönebilirlerdi."

"Şşş." Cat, Maren'ın kolunu ovuyor. "Eminim dışarı çıkacaklardır."

Maren başını şiddetle sallar. "Ya zaten ölmüşlerse?"

Rhi'ye bakarken midem bulanıyor. "Tairn ve ben ekipten ayrılırsak o uçuşu yarım saatten daha kısa bir sürede gerçekleştirebiliriz."

"Savaş görmemiş değiliz," diye ekliyor Cat. "Biz Cliffsbane'den savaşarak çıktık."

Rhi sertleşir. "Aetos Sekizinci Maddeyi devreye soktu, yani yasal olarak temiziz, ama çok fazla bilinmeyen var," diye fısıldıyor kendi kendine. "Venin sayısı? Wyvern? Ama siviller..."

"Bakın, bu sadece biz yaparsak bir savaş olur." Ridoc uçuculara bakar. "Görevin kapsamını daraltın. Maren'in ailesini çıkaracağız. kadar sivili kurtaracağız. Çıkacağız."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden öylece-" diye başlar Rhi.

"Basgiath'ı biz savunduk," diye Cat.

Rhi'nin ağzı kapanır.

Tehlikede olan Mira ve Brennan olsaydı giderdim, özellikle de o kabus aklımda bu kadar tazeyken, ama benim takım lideri olmamamın ve Rhi'nin olmasının bir nedeni var. "Oy verin," diye öneriyorum. "Anlıyorum, bizi bir savaş bölgesine sokmak felaket olabilir ve biz sadece öğrenciyiz, o yüzden oylayın. Resson'da da böyle yapmıştık."

Hiçbirimiz Liam ve Soleil'in eve gelmediğinden bahsetmedik.

Rhi başını sallar. "Kabul edenler-" Onunki de dahil olmak üzere herkes elini kaldırır. İç geçiriyor. "Degrensi bize bir işe yaramamızı söylemişti. Hadi gidip bir işe yarayalım."

Hava durumu savaştaki en büyük eşitleyicidir, koşullar her iki taraf için de eşit derecede zararlı veya elverişlidir.

Sahiplerimiz bu unsuru bizim yararımıza kullanmazsa, onun merhametine kalırız.

-Taktik, Binbaşı Constance Cara'nın yazdığı Modern Hava Muharebesi Rehberi

ONUNCU BÖLÜM

Kırk dakika sonra, Tairn ve ben karla kaplı sırtların arasından Stonewater Nehri'nin bulunduğu daha sıcak vadiye doğru binlerce metre alçalırken güneş kayboluyor. Yılın bu zamanlarında güneş hep erken batar. Güç damarlarımda uğulduyor, her kalp atışıyla birlikte alçalıp yükseliyor. Büyünün koğuşların ötesinde ne kadar vahşi hissettirdiğini, ne kadar erişilebilir olduğunu neredeyse unutmuşum. Tairn'in gücü sonsuz görünüyor, hiç geçmediğim okyanuslardan daha derin, üzerimizdeki uçsuz bucaksız gökyüzünden daha geniş.

"Maise bizi ayrılırken gördü," diye uyarıyor Tairn kanatlarını çırparak. Araziyi mide bulandırıcı bir hızla takip ederek alçalırken midem kalkıyor. "Derhal geri dönmemiz için bir emir iletiyor."

"Onu görmezden gelebilir misin?" Diğer ejderhaların beş dakika, geride kalması için yalvarmama rağmen Andarna'yla birlikte hareket eden gryphonların ise on dakika önündeyiz.

"Maise'e cevap vermiyorum." Nehrin üzerinde düzleşiyor, hızını korumasına yardımcı olan kayda değer bir kuyruk rüzgârı var. Kanatları akıntıya o kadar yakın çırpınıyor ki, virajı dönerken suyun sıçramasını hissetmeyi bekliyorum. Birkaç ay içinde bu nehir, ilkbahar akışıyla birlikte Kita'nın en tehlikeli nehri olacak ve rakımdaki ani değişim nedeniyle bölgenin zaten öngörülemez olan hava durumuna bir yenisini ekleyecek.

Duman önümüzde kalın bulutlar halinde yükseliyor, fırtına bulutlarına katılırken aynı zamanda altımızdaki köyü boğuyor. Kalbim adrenalin ve dehşetle sarsılıyor. *"İleride."*

"Evet, benim de gözlerim var. Beş dakikamız kaldı." Suyla oyulmuş kanyondaki dar boğazdan geçebilmek için sağa doğru eğildi,

ve ağırlığım kayıyor, eyerimin kemeri beni yerimde tutuyor.

İşimiz bittiğinde eldivenlerimi çıkarıp sağ ön cebime sokuyorum, sonra da azgın nehrin her iki yakasını yaşam belirtisi var mı diye tarıyorum. *"İstiyorum. Bunların insan mı yoksa ağaç mı olduğunu anlayamıyorum."*

"Hız istiyorsunuz, sonra da bunu sağladığımda şikayet ediyorsunuz."

Ama manzara yüksek düzlüklere doğru kaydıkça yavaşlıyor.

"Bu onların izleyeceği tek mantıklı yol-" Nehrin güney kıyısında bize doğru yürüyen bir grup sivil görüyorum. *"İşte oradalar!"*

"Feirge'ye haber verdim. Gryphonlar ve Andarna planlandığı gibi önce orada duracak," diyor Tairn, sonra tekrar hızlanıyor. *"Bir dakika. Kendinizi hazırlayın. Basınç düşüyor. Bir fırtınaya doğru uçuyoruz."*

Bileğimi, kanalı güvende tutacak deri kayışa geçirdiğimde kulaklarım patlıyor. Çabucak uçuş kapüşonumun düğmelerini açıyorum, duman ve alevlerin sardığı köye doğru uçarken görüş mesafesini arttırmak için ılık rüzgârın kapüşonu yüzümden çekip almasına izin veriyorum. Siviller batı duvarındaki bir kapıdan kaçıyor ve dumanın keskin kokusu ciğerlerime doluyor, Tairn'in kanatlarının her vuruşunda daha da keskinleşiyor.

Bir şekil duman sütununu yarıyor-

"Wyvern!" Sol elimle kanalı kavıyorum, sonra Tairn'in gücünün kapısını açıyorum, akışı damladan akıntıya yükseltiyorum. Beni sarıyor, damarlarımdan ateş fışkırıyor, kanal parlarken kemiklerimdeki korlar yanıyor, fazlasını hortumluyor.

"Sahip olduğunuzdan fazlasını kanalize etmeyin!" Gri, kösele gibi kanatları delik deşik olmuş wyvern üzerimize doğru uçarken Tairn uyarıyor.

"Ben iyiyim." Eğer ilk seferde ıskalarsam, o iğrenç dişler Tairn'e ulaşacak. Rüzgâra karşı kendimi dik tutmaya zorluyorum, sağ elimi kaldırırken beni sabit tutmak için göbeğimi sıkıyorum, sonra nişan alıyorum ve gücü bir çırpıda serbest bırakıyorum.

Şimşek çakıyor, gökyüzünü yırtmadan ve wyvern'i göğsünden vurmadan önce bir kalp atışından daha kısa bir süre için yukarıdaki bulutları aydınlatıyor. Canavar düşerken çığlık atıyor ve Tairn tepemden o kadar yakından geçiyor ki yanmış et kokusunu alıyorum.

Dumanların arasından iki kişi daha fırlayınca rahatlamak için zaman kalmadı.

Sayıcı azız ve Tairn daha büyük olsa da onlar daha hızlı.

"*Yüksek yer,*" diye uyarıyor Tairn, sağa yatıp tırmanmaya başlamadan ve köyü arkamızda bırakmadan önce.

Eyerimdeki kemerin izin verdiği kadar dönüyorum ve elimi kaldırıyorum, içimde enerji toplanırken yanmayı memnuniyetle karşılıyorum ama- "*Peşimizdeler!*"

Tairn'i tehlikeye atmadan saldırmak için çok yakın.

Büyük wyvern'in devasa çenesi açılarak kanlı dişlerini ortaya çıkarır ve dilini kıvrarak hızla saldırır. "*Tairn!*"

Tairn kanatlarını bir açıyla daldırıp rüzgârı yakalıyor ve devasa kuyruğunu savururken hızımdaki ani düşüşle koltukta öne doğru savruluyorum. Kemik çatlıyor, kan fışkırıyor ve wyvern sağa doğru dönerek çenesinin alt yarısını ısıtıyor.

Tam olarak dönemiyorum ama hâlâ bizi takip edeni görebildiğim kadarıyla nişan alıyorum, sonra bir *çatırtıyla* saldırıyorum... ve ısıtıyorum.

"*Siktir.*" Uzanıyorum-

"*Eğer o kemeri çıkarırsan, seni nehirden aşağı atarım ve yetersiz tanrıların senin izin veririm,*" diye uyarıyor Tairn, sonra sola doğru eğilerek bana mükemmel bir manzara sunuyor.

Elimin hareketiyle yönlendirerek bir vuruş daha yapıyorum ve tam isabetle wyvern'in kafasını boynundan ayırıyor. "!"

Evet.

Ama o üç wyvern keşif devriyesinde değilse - yanan köy göz önüne alındığında pek olası değil - yakınlarda bir yaratıcı olmalı. Önüme bakıyorum ve dönüşe doğru eğilerek

Aşağıya doğru odaklanın. Köyün bu kadar yukarısında sınır çizgisi nettir. Yarısı renkten yoksun, tüm büyüünden arınmış ve köyün ortasında akan koyu renk cüppeler içinde tek bir figür duruyor, açık renk saçları -gümüş rengi- rüzgârda dalgalanıyor.

Bu o. Jack'in hücreesindeki kara büyücü. Kanalı sıkıca kavıyorum.

Bize doğru bakıyor, elini kaldırıyor ve parmaklarını *sallar* gibi oynatıyor. Midemi rahatsız edici bir his kaplıyor. "*Sanırım... bizi bekliyordu.*"

Bu bir tuzak.

Ve hemen içine daldık. Bunu fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama bu Maren'in ailesinin tehlikede olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"*Yukarıda!*" Tairn bağılıyor ve ben yukarı baktığımda iki wyvern dönen fırtına sisteminden ortaya çıkıyor.

Elimi kaldırıyorum ama zaman yok. Çoktan geldiler.

Tairn kuyruğunu öne, *altımıza* doğru savuruyor, vücudunu daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sallıyor ve ben geriye doğru düşüyorum, yer gökyüzünün yerini alırken ve kayış kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni baş aşağı tutarken kalbim kulaklarımda iki kez çarpacak kadar uzun süre midem boğazımda kalıyor.

Şak. Kemik kırılıyor ve Tairn sağa yuvarlanıyor, bir wyvern'in kırık boyunlu cesedini bizimle birlikte sürüklüyor, sonra hizaya geldiğimizde onu bırakıyor. Midemi ait olduğu yere geri itiyorum ve bize doğru hamle yapan diğerine saldırmaya hazırlanıyorum.

Çenesini kırıyor, iskaladığında Tairn'in omzundan sadece birkaç *adım* dişleri çarpışıyor ve hayatımdan en az iki yıl çalıyor. Kolumu uzattım-

"!" Tairn emrediyor ve bir saniye sonra, Aotrom wyvern'in kafasını dişlerinin arasına sıkıştırıp biz geçerken ısırırken kahverengi pullar görüş alanımı kaplıyor.

Rüzgâr bir canavar gibi kükreyerek diğer tüm sesleri bastırıyor ve Tairn sert bir şekilde yana yatarak kendini geriye savuruyor. Vücudumun emdiği güç yüzünden yüzüm buruşuyor.

Manevrayla birlikte savaşı doğru dönerken bilincimi korumak için mücadele .

Aotrom'un kuyruğu yukarı kıvrılıyor, zehirli diken wyvern'in karnına batıyor- Gözlerimi kırpttırıyorum. Bir akrepkuyruk mu?

Aotrom değil.

"*Chradh*," diye açıklıyor Tairn wyvern ejderhanın elinden düşerken.

"*Garrick de neyin nesi*-"

"*Kasırga!*" Tairn, bir rüzgar duvarı ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar sert çarpmadan ve bizi girdabına sürüklemeyen bir saniye önce uyarıyor.

Bir bez bebek gibi savruluyoruz ve fırtınanın uğultusu vücudumdaki her kemiği titretiyor. Tairn kanatlarını kapatıyor ve ben de enkaz uçuş giderken kulplara tutunup başımı eğiyorum, sanki *hiçbir* ağırlığımız yokmuş gibi dönüp dönüp savrulurken dehşet kaslarımı kilitliyor.

Oh Malek, seninle tanışmaya hazır değilim. "*Violet!*" Andarna bağıyor.

"*Hayır!*" Neredeyse dikey bir pozisyona dönerken Tairn bağıyor.

"*Geri çekilin!*" Çığlık atıyorum ve merkezkaç hareketiyle dışa doğru savrulurken korku kemiklerimi asit gibi yakıyor. Buna yakalanmamalı. Bizi öldürmek için her türlü şansa sahip ve kesinlikle onun hayatını alacak.

Fırtınanın içinden bir mermi gibi fırlayıp, havada geriye doğru savrulurken bir dağ yamacı olduğunu düşündüğüm yere doğru gidiyoruz. Tairn bir anda kanatlarını açarak hızımızı meteordan ölümcül seviyeye düşürüyor, öyle ani bir hareket ki başım geriye doğru savruluyor ve kulaklarım çınlıyor. Kanatlarını kapatıp vücudunu bükmeye çalışırken çıkardığı kükreme kaburgalarımı sarsıyor.

Önce onun tarafı çarpıyor, çarpışma beni nefessiz bırakıyor ve etrafımızdaki kayaları çatırdayan bir sesle savuruyor. Dizime bir şey çarpıyor ve Tairn'in kanatları ikinci bir çarpma sesi duymadan bir an önce üzerime düşüyor.

Bağ kararıyor.

HAYIR.

"Tairn!" Çıglık atıyorum, dehşet her kasımı kilitliyor, bir tanesi hariç her düşüncemi çalıyor: *O gitmiş olamaz.*

Sırttan aşağıya zarif, gevşek bir patinajla düşüyoruz. Görme yetisinden yoksun olduğum için sadece kayanın kantara vuruşunu duyabiliyor, engellere çarpıp aşağıya doğru devam ederken sarsıcı darbeleri hissedebiliyorum.

"*Tairn!*" Tekrar deniyorum, zihinsel olarak onu bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok.

"*Violet,*" diye ağlıyor Andarna. "*Onu hissedemiyorum!*"

"*Geride dur!*" Aşağı, aşağı ve düşerken tekrar ediyorum. bir uçurum mu var?

Tairn'in fırtına hakkındaki uyarısını dikkate almalıydım. O iyi mi? O...

"*düşünme!*" diye feryat ediyor.

Alçalırken kalbim gümbür gümbür atıyor ve ellerimi kabzadan çıkarıp onun pullarının üzerine koyuyorum. Nefes aldığını hissedemiyorum ama bu almadığı anlamına gelmez. İyi olmak zorunda. İyi olmasaydı hissederdim, değil mi? Panik boğazımı kapatmak için savaşıyor. Onun sonu böyle değil, *bizim* böyle.

Liam'ın Deigh'in nefesinin kesilmesinden sonra sadece birkaç dakikası vardı ama *biliyordu.*

"*Yaşamayı seç,*" diye yalvarıyorum Andarna'ya. "*Türünün tek örneğisin, yaşamak zorundasın. Bize ne olursa olsun.*"

Tanrım, *Xaden.*

"Benimle *kal,*" diye yalvarıyor, sesi kırılıyor. "*İkiniz de kalmak zorundasınız.*"

Bir kalp atışı süresince serbest düşüş yapıyoruz, karnım yükseliyor ve son nefesime hazırlanıyorum.

Dünya bizi bir kez daha sert bir şekilde kucaklıyor ve bu sefer duruyoruz.

Tairn'in kanatları açılıyor ve ben yere doksan derecelik bir açıyla, toz dolu havayı soluyarak sallanıyorum. Yan tarafına düştü.

Bu açıdan kafasını göremiyorum, bu yüzden her türlü kalkan görüntüsünü bırakıp ona tamamen uzanıyorum. Bağımızın olması gereken yerde bir iplik parıltısı var, ama arkamda bir şey çökerken sistemimi umutla doldurmaya yetiyor. Bir parıltı onun ölmediği anlamına gelir. Kendi kalp atışım ölmüş olamayacağı anlamına geliyor-

Göğsü titriyor ve nefesleri derin, sabit bir düzene giriyor.

Teşekkürler, tanrılar.

Andarna'ya "Nefes alıyor," dedim.

"Sorrengeil!" Ayak sesleri bana doğru geliyor.

"İşte!" Cevap veriyorum, eyerimin kemeriyle mücadele ederken karın kaslarım pozisyonumu korumak için zorlanıyor.

Garrick'in göğsü, kapüşonu geriye doğru savrulmuş ve saç çizgisinin sağ köşesinden kan damlarken, on metre altımda belirdiğinde kabarıyor. "Yaşıyorsun." Ellerini iki dizinin üzerine koyup eğiliyor, nefes mi alıyor yoksa hastalanacak mı anlayamıyorum. "Teşekkür ederim, Dunne. Tairn?" Başını kaldırıp bana bakıyor, hızlı bir değerlendirme yapıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"... Sorun ne?" diye sordum. "Dizin berbat durumda."

Bacağıma bakıyorum ve bir çığlık boğazımda yankılanıyor, sanki kendini belli etmek için ne kadar berbat durumda olduğumu görmemi beklemiş gibi. Uçuş derim sağ dizimden yırtılıyor ve diz kapağımın olması gereken yerde olmadığını fark ettiğimde ağzım sulanıyor, safra hızla yükseliyor. Yakıcı acı bacağımdan ve omurgamdan yukarı doğru fırlıyor, beni tüketirken mantıklı düşünceyi alıyor, kalp atışımla eşleşen dalgalar halinde geliyor.

"Kırıldı mı?" Garrick sorar.

Sadece acıyı kontrol edebileceğim bir kutuya geri itmeye konsantre olurken saniyeler geçiyor, sonra ayak parmaklarımı teker teker hareket etmeye zorluyorum. "Sanırım. Sadece. Çıkık. Tamir edemiyorum." Mide bulantısı her nefes alışımında içime doluyor. "Bu açıdan."

Başını sallıyor. "Atla, ben seni yakalarım. Seni yere indireceğiz."

"Chradh?" Kemerini sıkıca kavrayarak soruyorum. Ağırılığım lanet olası tokayı kapalı tutuyor.

"Yavaş yavaş kendine geliyor." Garrick omzunun üzerinden geriye bakar. "İnatçı kıcı döndü ve darbeyi midesine aldı. Hayatımı kurtardı ama yarı yoldaki bir çıkıntı onu geçici olarak bayılttı."

Tairn'e olan şey bu olmalı. Duyduğum ikinci darbe onun kafasıydı.

Kahretsin. Gümüş saçlı venin hâlâ burada ve iki ejderha da biz olmadan savunmasız sayılır, en azından diğerleri gelene kadar. "Beni bırakırsan suratına tekme yersin." Acıya rağmen dişlerimi sıkıyorum. Bugün ölmeyeceğim, Tairn de ölmeyecek.

"Dürüst olalım. O dizle kimseyi tekmeleyemezsin." Kollarını yukarı kaldırıyor ve Xaden'in onun yerinde durması için duyduğum en mantıksız özlemle doluyorum. "Hadi ama Violet. Güven bana."

Ağırılığımı kaydırmak için kulpları iterek doğruldum, sonra kayışı tokadan geçirdim ve bir taş gibi düştüm. Beni yakaladığında tuttuğum çığlık serbest kalıyor, çarpışmanın etkisiyle dünya kırmızı bir acının tonlarına bürünüyor.

"Tekrar takmamı ister misin?" diye soruyor, beni olabildiğince dikkatli tutarak.

Başımı sallıyorum ve beni hızla ayağa kaldırıp önümde çömeliyor, beni dik tutmak için belimden tutuyor. Sırtına taktığı kılıçların kınları, avuç içi büyüklüğündeki dolu taşlarını sürükleyerek kayalık zemini kazıyor.

"Yavaşça uzat," diye emrediyor, ela gözlerini dizimden ayırmadan. Başımı çeviriyorum, bacağımı düzeltirken tekrar çığlık atmamak için ceketimin yakasını ısııyorum. "Bu hiç hoş olmayacak. Çok üzgünüm," diyor diz kapağını yerine kaydırırken.

"Olma," diye solumayı başarıyorum, acı hemen en azından biraz düzgün düşünebileceğim bir seviyeye iniyor. "Sargı çantamda." Ritmik ses

Tairn'in nefesi kalp atışlarımı sakinleştiriyor ama solumdaki koyu renkli pullardan ve sağımızdaki granit yığınlarından başka bir şey göremiyorum, hepimiz dağın yamacına sıkışmış durumdayız.

Kumaşı geri alıyor, sonra ben eklemi sabitlemek için elimden geleni yaparken beni sabit tutuyor. Ağırlığımı uzuv üzerinde denediğimde ağrı artıyor ama hareket etmeye başlamazsak Tairn'e olabileceklerle kıyaslandığında çok küçük, bu yüzden kumaşı bağladım ve iyi olduğunu söyledim. Bir şifacıya ya da Brennan'a ulaşana kadar idare eder ama önce buradan canlı çıkmamız gerek.

"Bu konuda iyisin," diyor. Eğilip bir kolunu sırtımın üst kısmına doluyor, ben de kolumu omzuna atıyorum.

"Bol bol pratik." Kanatlarına basmamaya dikkat ederek Tairn'in sırtının yanından ilerliyoruz ve nihayet kasırga doğuya doğru ilerlerken kuyruğundan kurtuluyoruz. "Kafan Resson'dan kalan yaranın hemen üstünden kanıyor."

"Güzel. Mükemmel yüzümün diğer tarafına zarar vermekten nefret ediyorum," diye şaka yapıyor. "Benim için endişelenme. Birkaç dikişin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Diğerleri yaklaşıyor," diyor Andarna. "*Chradh'ın seninle olduğunu bilmiyorlar ve ben de onlara söylemedim.*"

Kahverengi Akrepkuyruk onun isyanını mı engelledi?

"Onlara önce Maren'in ailesine gitmelerini söyle. Biz neler olduğunu öğrenene kadar olduğun yerde kal."

Garrick'in yardımıyla sendeleyerek ilerleyip Tairn ile çenesinde birkaç pul eksikmiş gibi görünen Chradh arasında merkezi bir pozisyon alırken verdiği yanıtta kesin bir homurdanma var.

"Diğerleri yolda," diyorum Garrick'e. "Ve venin'in geldiğimizi bildiğinden oldukça eminim."

"Bu... harika." Yüzünü buruşturuyor. Garrick ufku tarayarak, "Bazı bokların içinden uçtum ama daha önce hiç kasırganın içinden geçmemiştim," diyor. Köyün en az bir mil güneyindeyiz.

"Ben de." Duman kasabanın üzerinde tekrar sabit bir sütun halinde yükseliyor. Tairn'in gücüne uzanıyorum ama beklediğim gibi, güvendiğim kavurucu Arşivler karanlıkla birlikte püskürüyor. "Bana burada ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Başardılar." Feirge ve Aotrom ay ışığını geçerken Garrick gerilir ve dikkatle köyün batı ucuna doğru bakar. Kira, Daja ve Trager'ın gryphonu Sila da hemen arkalarından geliyor, hepsi de sırasıyla binicilerini ve uçucularını taşıyor. "Maren'in ailesi, değil mi? Binbaşı Safah'ın aktardığı buydu."

"*Ben* de bu yüzden buradayım. Xaden'la birlikte olman gerekiyordu." Zaten bildiği bir şeyi doğrulamanın anlamı yok. "Sekiz saat uzaklıkta."

"Evet, senin tehlikeye doğru atıldığını duyduğu anda... mantıksızlaştı." Garrick'in çenesindeki bir kas kıpırdadı ve ben de dik durabilmesi için kolumu omzundan çektim, sağ dizimdeki baskıyı mümkün olduğunca azaltmak için ağırlığımı kaydırdım. "Onu hiç böyle görmemiştim." Garrick bana endişeli bir bakış fırlattı. "Hiç. Eğer burada, koğuşların ötesinde olsaydı ne yapardı düşünmek bile istemiyorum, çünkü duvardaki taşları sökeceğini düşündüm. Her zaman kontrolü elinde tutmakla övünürdü -bu kadar güce sahipken yapmak zorundaydı- ve sana söylüyorum, sınırı geçtiğini duyunca kendini *kaybetti*, Violet. O... kendinde değil."

Göğsüm sıkışıyor. Birkaç ay önce kardeşlerimle birlikte Cordyn' uçuğumda sinirlenmiş, hatta kızmıştı ama *kendini kaybetmeye* yaklaşmamıştı. "Çünkü bizi Aetos gönderdi-" Söylediklerini düşünürken kelimeler dilimde can çekişiyor. "Sınırı geçtiğimi biliyor muydu? Maise." Garrick'in yüzünün yan tarafına bakarak fısıltıyla bitiriyorum. "Buraya nasıl geldin?"

"Önemli değil." Sol eliyle bir kılıç çekiyor.

"Maise bizi kırk dakika önce çıkarken gördü ve sen çoktan *buradasın*. Sen bir rüzgar serserisisin ve

Chradh'da saatte yüzlerce kilometre hızla esen rüzgârı arkana aldın, peki buraya nasıl *geldin*?" Sesim öfkemle birlikte yükseliyor ve yirmi metre önümüzde şimşek çakıyor, gök gürültüsü aynı anda patlarken yeri yakıyor.

İrkiliyorum, sonra dizim ani hareketle ağılayınca irkiliyorum.

"Kahretsin, Sorrengail, bunu yapmak zorunda değildin-" diye başladı. "Zorunda değildim." Başımı salladım.

"Ben yaptım."

Kafalarımız sağa savruluyor ve gümüş saçlı venin bize doğru yürüyor, mor cübbesi esintide dalgalanıyor. Tairn'in arka pençelerinin birkaç metre önünden geçerken ona bakma zahmetine girmiyor, sadece o ürkütücü kırmızı gözlerini bize diyor. *Bana*.

Bekle. O ne yaptı? Yıldırım mı?

Yüzümden kan akıyor ve Andarna'nın gücünü kullanarak kalkanlarımı kaldırıyorum.

Kutsal Dunne, *yıldırım* kullanıyordu. Ama veninlerin mühürleri olmaması gerekiyordu... *benimkini* bırak.

Dehşet kalbimi yere yapııştırıyor ama ellerim hızlı, iki hançeri kınından çıkarıp göğsüne fırlatıyorum.

Elini sağa sola sallıyor ve bıçaklar uçarken düşüyor. "Bana teşekkür etmenin yolu bu mu?"

Lanet olsun. Maren'in bana verdiği mini arbaleti getirmeliydim.

"Tam olarak ne için teşekkür ederim?" Garrick kılıcını kaldırıp yanıma gelirken ben Tairn'in gücüne tekrar uzanıyorum ve cılız bir mırıltı buluyorum.

"*Şimdi ikinci bir mührün tezahürü için kötü bir zaman değil*," diyorum Andarna'ya kara büyücü yaklaşırken. Kalbim bir davul gibi gümbürdüyor. Venin'in tek yapması gereken toprağı avuçlamak ve dördümüz de saniyeler içinde kuruyacağız.

"*Sanki gücümü nasıl kullanacağımı ben kontrol ediyormuşum gibi*?" Andarna karşı çıkıyor. *İkinci mühür*.

Bakışlarım Garrick'e yöneliyor ama karanlık güç sahibi bize doğru gelirken ancak bir bakış atabiliyorum.

"Seni öldürmeyeceğim elbette." Karanlığın sahibi başını yana eğiyor ve bakışlarını bariz bir değerlendirmeyeyle üzerimde gezdiriyor, sonra yaklaşık on adım ötede duraklıyor. Gözlerinin yanındaki kırmızı damarlar bana alnındaki soluk dövmenin üstündeki maskeli balo maskesini hatırlatıyor ve irislerinin etrafındaki kırmızı parıltı Jack'inkinden on ton daha parlak. Muhtemelen bir Bilge... hatta belki de bir Maven ve kayıp ruhunun fiziksel belirtileri olmasaydı, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun ağzıyla şaşırtıcı derecede güzel olurdu, ama teni ürkütücü derecede solgun. "Yine de koğuşlarınızdan bu kadar kolay çekilmenizin beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim." Bana bakıyor. "Ne yazık ki kızın ailesi bana silah doğrulttu, yoksa hayatta kalabilirlerdi." Garrick'e uyarıcı bir bakış fırlattı ama o kılıcını indirmede.

Kızın ailesi... Ellerim yumruk oldu.

"Maren'in ailesini sen mi öldürdün?" Ona doğru iki adım atarken botlarımın altında taş ve buz çıtırdıyor. "*Beni* tuzağa düşürmek için mi?" Öfke midemi bulandırıyor.

"Sadece ebeveynler." Gözlerini deviriyor. "Çocukları iyi niyet göstergesi olarak bıraktım ama aynı şeyi wyvern'im için söyleyemezsin, değil mi?"

"Goodwill?" Bağırıyorum. Maren yıkılacak.

"Violet," diye uyarıyor Garrick, ama adım adım benimle birlikte ilerliyor.

"Ses tonuna dikkat et, yıldırım kullanıcısı." Karanlık silahşör bileğine bir fiske vuruyor ve Garrick kâbuslarımın her birinin mide bulandırıcı bir canlandırması gibi havada yükseliyor. Kılıcı yere düşüyor ve boğazına sarılıyor. "Seni merak ediyorum. Etkili bir tasma olmandan bahsetmiyorum bile, tüm bu gücü göz önünde bulundurarak istediğimi bile itiraf edeceğim. Ama onu?" Kadın başını sallar ve Garrick tekmelemeye başlar.

Tasma. Jack de beni aynen böyle çağırdı. Xaden'ı biliyor.

"Bırakın onu!" Bir hançer daha çekiyorum ve tüm korkularımı bir kenara itiyorum. Benim gözetimimde Garrick'e hiçbir şey olmayacak.

"Bu seni öldürmeyebilir ama acıtacak."

"Silahları karşılaştırmayalım." Tüllü mor cüppesinin kemerinde kılıflı bir bıçağa uzanıyor ve yeşil ucunu bir kalp atışı boyunca nefesimi kesecek kadar gösteriyor. "Yollarımız böyle bir düşmanlıkla başlamayacak kadar iç içe. Biliyorum: tek bir soruya cevap vereceksin ve ben de yürüteci yere geri bırakacağım. Bu ilişkimiz için medeni bir başlangıç gibi görünüyor, sence de öyle değil mi *Violet*?"

"Sor ona." Andarna'nın bağımız boyunca gezindiğini hissediyorum, tetikte ve umarım yakınımızda değil. "*Diğerlerini uyar.*"

"*Geliyorlar.*" Hayal kırıklığı sözlerini keskinleştirir.

"Arkadaşının hayatına bilgiden daha çok değer veriyorsun. İlginç." Bıçağı tekrar kınına sokuyor. "Bu arada ben Theophanie'yim. Senin hakkında her şeyi bildiğime göre, adımı bilmen doğru gibi görünüyor, Violet Sorrengail."

Harika. "Jack yüzünden mi?" Tek mantıklı açıklama bu.

Bana Morraine Düşesi'ni hatırlatan küçümseyici bir hareketle omuz silkiyor. "Bir ejderhayı bağlamak... imrenilecek bir şey. Tüm o güç az önce sana ." Ağzı geriliyor. "Ama iki tane duyulmamış bir şey. Kıtadaki en şanslı kız sen değil misin? Ya da belki de sabahyıldızı kuyruğun görüldüğünde yanında olan benim."

"Sorunuz gerçekten bu mu?" Garrick'in tekmeleri daha da çaresizleşirken tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor.

"Sadece bir gözlem." Bakışları Garrick'e doğru kayıyor. "İyi niyet için." Elini çeviriyor ve Garrick nefes alırken hırıldayarak yanımda yere yığılıyor. "Şimdi söyle bana, seni ilk hangisi seçti? Sana gökyüzünün gücünü hediye eden mi? Yoksa irid mi?"

Ejderhalar, gryphonlar ve onların insanları arasındaki bağların bu yeni gelişiminin getirdiği umut ve heyecan içinde, büyüünün dengesinin doğasını düşünmek için kimin durduğunu merak ediyorum. Kullanmaya çalıştığımız güçlerin eşit şekilde yükselmesi riskini almıyor muyuz?

-Cliffsbane Kalesi Başkomutanı Nirali Ilan'ın Yardımcısı Lyra
Mykel'e Yazışmaları
Genel Komutanlık, Basgiath Savaş Kampı

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Irid?" Gözlerimi kırıştıyorum ve yüzümü boş tutmak için büyük bir mücadele veriyorum. "Evet, iridiniz." Theophanie önce gökyüzünü, sonra da

Garrick elinde kılıcıyla sendeleyerek ayağa kalkarken manzara. "Bazıları inanmıyor ama krem cüppeli âlimler savaş okulunuzdaki yedinci cins hakkında fısıldar fısıldamaz anladım. Ne yazık ki aniden ayrılmak zorunda kaldım. Bir tanesi yüzyıllardır görülmemiştir ve ben de onu görmeyi... çok istiyordum." Cümlesini bir tehdit tamamlıyor ve kıpkırmızı bakışlarını benimkilere .

Andarna. Dehşet omurgamda hızla ilerliyor ve başımı hafifletiyor.

"*Irid,*" diye fısıldar Andarna. "*Evet. Şimdi hatırladım. Benim türümün adı bu. Ben bir irid akrekuyruğuyum.*"

"*Koğuşlara uçun!*" Zihinsel olarak çığlık atıyorum. "*Benim için burada değil. O seni istiyor.*"

"*Seni terk etmeyeceğim,*" diye kükrer.

"*Kıtadaki herkesin sana canlı ihtiyacı var. Şimdi uç.*" Parmaklarım bileğimden sarkan kanalı okşuyor ama Tairn'in gücü olmadan hiçbir işe yaramıyor. Oyalamalıyım, Andarna'ya kaçması için yeterli zamanı vermeliyim. "O senin ulaşamayacağın bir yerde."

"Hmm." Theophanie yüzümü inceliyor. "Hayal kırıklığı ama avımı ilk denemede yakalasaydım eğlenceli olmazdı. Onun ne olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Kara büyücünün ağzı anında midemi bulandıran keyifli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne büyük bir ödül kazandın. Bazen ölümlü hafızasının ne kadar kısa olabileceğini unutuyorum."

Ölümlü. Neyin karşıtı olarak? *Ölümsüz mü?* Kaç yaşında amına koyayım?

O mu?

Yanlara, köye doğru hareket ediyor ve Garrick ve ben de onun hareketini taklit ederek kendimizi onunla Tairn arasına koyuyoruz. "Gölge efendisi bize geldiğinde-"

"Yapmayacak," diye bağıyorum. Kanat çırpışlarının sesi havayı doldururken, güç mırıldanıyor, içimi bir damlacık halinde dolduruyor.

Tairn , ama üzerimize gelen her neyse
Hızlı.

Xaden'ın kullandığı o çıldırtıcı ve kesin tonla "Yapacak," diyor. Şimşek noktalama işaretleri gibi çatırdıyor, tepedeki bulutun içinden dallanıp budaklanıyor.

Ellerini kaldırmasına bile gerek kalmadı. Lanet olsun, mümkün olan her şekilde üstünüm.

"Ve onunla birlikte geldiğinde, bugün yaşamana izin verdiğimi ve öğretmenim olarak Berwyn'i değil beni seçtiğini hatırlayacaksın." Kollarını iki yana açarak yavaş adımlarla geri çekiliyor.

Belki veninler ruhlarıyla birlikte akıllarını da kaybediyordur, ama onu alaya almak Andarna'ya kaçmak için daha fazla zaman kazandırır. "Peki bunu neden yapayım?"

Güç sel gibi geri geliyor, kemiklerimi haşlıyor ve toplanıp kıvrılmasına izin veriyorum.

"Onun vasatın altında olması ve senin ona zincirlenmiş, emirlerine karşı koyamayacak kadar güçsüz olman dışında mı?" Tiksintiyle dudak büküyor, sonra yüz hatlarını düzeltiyor. "Sana dünyada en çok istediğin şeyi verirken, *iki* ejderhanın da sende kalmasına izin vereceğim." Rüzgâr titreşirken bakışları kanala düşüyor. Diğerleri de burada olmalı. "Kontrol ve *bilgi*."

Tairn dönüp başını Theophanie'ye doğru çeviriyor ama dişleri Theophanie'nin ayaklarının hemen dibinde, bir wyvern pençesi tarafından yerden koparılıyor. Gri kanatları hızlı ve sert bir şekilde çarpıyor, bizi rüzgârla savuruyor ve yaratıcısını savaş alanından taşıyor.

Garrick kılıcını indirerek, "Vay anasını, gerçekten de hayattayız," diyor. "Bizi *canlı* bıraktı."

"Sen iyi misin?" Tairn'e sesim çatlayarak soruyorum.

"*Ben ölmedim.*" Pençeleriyle kayalık toprağı kazarak ayağa kalkıyor.

Rahatlama gözlerime batıyor ve görüşüm sallanıyor.

"Benim susuz kalmayın," diye öğüt veriyor. "Beni düşürmek için havadan daha fazlası gerekir." Altın rengi bakışları dizime düşüyor. "Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim."

"Evet, gayet iyisin," diye mırıldanıyorum ve çoktan kayıp hançerlerimden birini almakta olan Garrick'e dönüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yürüyecek durumda değilsin," diye hatırlatıyor bana, ikinciyi kaldırırken.

"Yaptın mı?" Kanat çırpışları artarken hızlıca sordum. "Sana yürüyen dedi."

Dakikalar içinde binlerce mil yol kat etmişti ve bunu başarmanın okuduğum tek bir yolu vardı, ama bunu yüzyıllardır kimse yapmamıştı.

Garrick elinin tersiyle şakağını siler ve kanlı bir şekilde çıkar. "Evet, bir de sana tasma dedi." Xaden ile en iyi arkadaş olmasına şaşmamalı. İkisi de sorulardan kaçmakta çok iyiler.

"İkinci bir mühürün var, değil mi?" Xaden gibi o da en güçlü olanı saklamıştı.

"Sen de öyle." Hançerlerimi geri veriyor ve sallanıyor. "Ya da en azından sen yapacaksın."

"Teşekkür ederim." Bıçakları kınına sokarken bakışlarını tutuyorum ve gizlediği şeyin anlamını araştırıyorum. "Biliyor musun, en son ne zaman biri mesafe-"

"Öyle bir şey yaptığımı söylemedim," diye araya giriyor ve Kahverengi Akrepkuyruk ayağa kalkarken bir gülümsemeyle Chradh'a bakıyor. "Bir an için beni korkuttun." Alay ediyor. "Evet, ne kadar enerji gerektirdiğini biliyorum. İnan bana, benden çok daha fazla derini kaybediyorsun."

"Sen gitmelisin." Chradh'a doğru ilerliyorum ve adrenalinin etkisi geçmeye başladıkça dizim zonkluyor. "Şimdi, onlar seni görecektir kadar yaklaşımadan önce. İsyanı engellediğini biliyorum, bu yüzden önümüzdeki birkaç saniye içinde ayrılırsan sırrın hâlâ güvende olur."

Garrick'in bakışları benimkilere kayıyor, belli ki kararsız. "Seni eyere bindirmek-"

"Bana yardım etmeye gelerek ifşa olma riskini aldığınız için teşekkür ederim, ama *gidin*." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ekibim bana yardım edecek."

Garrick dinliyormuş gibi başını eğiyor, sonra başını sallıyor. "Doğruca Basgiath'a geri mi döneceksin?"

Başımı salladım. "Koş."

Bir saniye daha kalıyor, sonra Chradh'a doğru koşmaya başlıyor. Gölgelelerin arasından fırlıyor ve ekibim yaklaşırken gözden kayboluyor.

"*Biliyor muydun?*" Tairn'e sordum.

"*Binicilerimiz hakkında dedikodu yapmayız.*"

İyi bir noktaya değindin. Öyle olsaydı, Xaden şimdiye kadar ölmüş olurdu.

- - -

"*Bu çok saçma,*" diyorum Tairn'e, yirmi saat sonra uçuş alanına değil de doğrudan kadranın avlusuna inerken.

"*Uçuş alanından topallayarak geri dönebileceğini düşünmek de öyle.*" Tairn çamura düşerken yatakhane kanadının güvenliğine koşan bir düzine kadar öğrencinin çığlıkları duyuluyor. En azından kar yağışı durdu.

"Violet!" Brennan kaçışan öğrencilerin yanından hızla geçiyor, alnı endişeyle çatılmış.

"*Cidden* kardeşime *söyledin* mi?" Beni göremeyeceğini çok iyi bildiğim için Tairn'e ters ters bakıyorum.

"*Tabii ki hayır.*" Tairn homurdanıyor ve buhar yatakhane kanadının pencerelerini kaplıyor.

"*Marbh'a söyledim,*" diye duyurdu Andarna, Tairn'in sağına konarak, pulları onunki kadar siyahtı.

"Ben iyiyim!" Brennan'a sesleniyorum, kemeri koparıyorum ve dikişler tekrar tutunca küfrediyorum. Dudağımı ısırarak ağlamamı engelliyor ve kendimi eyerden dışarı atıyorum. "*Dedikodu yapmamak için çok fazla.*"

Homurdanıyor ve ben de o bakarken Tairn'in sırtında kıcımın üzerinde kayarak aşağılayıcı bir egzersiz yapmaya başlıyorum.

Ona ulaştığımda Tairn omzunu eğiyor ve aşağı kayabilmek için sağ bacağımı kaldırdığımda keskin acı sesini bastırmakta başarısız oluyorum. "Gidip bana bir koltuk değneği getirmeye ne dersin, ben de-"

"Buraya gelmeye ne dersin?" diyor Xaden, Brennan'ı bulmayı beklediğim yerde durarak. Kalp atışlarım hızlanıyor. Tanrım, çok iyi görünüyor, birinci sınıftayken sinirlerimi bozan türden bir yoğunlukla bana bakıyor. Bir kolunu kaldırıyor ve Tairn'in altından çıkan gölgeler belimi sararak katılaşıyor. "şimdi olsa daha iyi olur." Parmaklarını bana doğru kıvırıyor. "Yaralı bir binici için de aynısını yapardım."

"Nedense bundan şüpheliyim." Tairn'in bacağından aşağı kayıyorum ve gölgeler son saniyede beni yana çevirip Xaden'in bekleyen kollarına kaldırıyor. "Vay, vay." Alnındaki bir tutam siyah saçı fıralıyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum ve dizimin bükülürken zonklayan protestosunu görmezden gelerek göğsüne yerleşiyorum. "O gölgelerle başka ne yapabilirsin, Teğmen Riorson?"

Beni Tairn'den uzaklaştırıp yatakhane kanadının kapısını açık tutan Brennan'ın geçirirken çenesini kilitliyor ve gözlerini diyor.

Brennan hızla Xaden'a yetişerek, "Avam Kamarası en yakını," diyor.

Brennan'ı rotundan geçip avluya doğru takip ederken Xaden'in vücudunun her hattı kaskatı. Omzunun üzerinden geriye baktığımda gerginlik, ayak izleri gibi dönen gölge dalgaları halinde ondan yayılıyor ve zihinsel olarak uzandığımda beni engelliyor.

"Kızgınsın," diye fısıldıyorum Brennan nden giderek öğrencilere duyurular panosunun sağındaki toplantı odasından çıkmalarını emrederken.

"fke şu anki hislerimi tam olarak tanımlamıyor," diye cevap veriyor Xaden, kapıdan penceresiz odaya doğru adım atarak. Gölgeler uzun, kaba masanın bu tarafındaki altı sandalyeyi iterek yoldan çeker ve beni masanın üzerine oturtur.

sonra sırtını duvara dayayarak geri çekilir.

"Aynı durumda senin yapacağın şeyi yaptım," diyorum, Brennan dizime doğru ilerleyip kapıyı açık bırakırken ağırlığımı avuçlarımla destekliyorum. "Eğer sen-"

Xaden tek bir parmağını kaldırır. "Henüz değil. Henüz değil."

Brennan sargımı bir hançerle keserken gözlerim ona dikiliyor. "Ben de senin eve gittiğini sanıyordum?" Kardeşime soruyorum.

"Sadece ittifaka ince noktalar koymaya yardım ediyorum." Dizimin siyah-mavi genişliğine bakıp yüzünü buruşturuyor. "Şanslısın ki hâlâ buradayım. Yirmi saat eyerde kalmak şişliğe pek iyi gelmedi Vi."

"Samara'da attan inmeye çalışmak da öyle." Brennan eklemi dürttüğünde irkildim.

"Yanımda biraz arinmint getirdim. Derin iyileşmeyi hızlandırmak için sütle demleyeceğim." Kendi kendine başını sallıyor. "Sen zehirlendikten sonra işe yaramıştı."

"Aretia'dan arinmint mi getirdin?" Xaden kardeşime ters ters bakıyor.

"*Dükün* önünde yasaları çiğnemek," diye kardeşime takılmaya çalışıyorum ama acıdan kelimelerim titriyor ve düz düşüyor. Siktir, çok acıyor. Bacağım sargı olmadan iki kat daha fazla zonkluyor.

"Bunu nasıl kullanacağımı iyi bilirim. Eyaletin adına konuştuğunda müzakerelerden çekilmeyi pek hoş karşılamadıklarını biliyorsun, değil mi?" Brennan ellerini eklemin üzerinde gezdiriyor ve omzunun üzerinden Xaden'a bakıyor. "Artık sadece bir binici değilsin ve muhtemelen geri dönmelisin-" Xaden sert bir bakış atınca gözlerini kırptırıyor. "Boş ver. Senin yerinde olmak istemezdim," diyor nefesinin altından, sonra gözlerini kapatıyor.

"Bu onun suçu değil!" Garrick kapıdan hızla geçerken bağıriyor ve masanın dibinde patinaj yaparak duruyor.

"Oh?" Xaden sorar.

"Poromiel'e geçmek kesinlikle bir seçimdi." Garrick uçuş ceketini çıkarıp en yakındaki sandalyeye bırakıyor. "Ama kasırga? Bölgesel bir tehlike. Kara büyücü-"

"Zaten onun davasını üstlendin. Hem de iki kez." Xaden kollarını kavuştururken sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor.

"Ondan korunmaya ihtiyacım yok." Sıcaklık dizimi sararken Garrick'e başımı sallıyorum, sonra Xaden'a bakıyorum. "Kararlarım bana ait."

"Ne kadar da farkında." Xaden gözlerini kapatıyor ve başını duvara yaslıyor.

"O burada!" Rhiannon kapı aralığından sesleniyor.

İkinci sınıflar, Maren ve onun yanına yapışmış gibi görünen iki küçük kardeşi de dahil olmak üzere odaya akın ediyor.

"Siz ikiniz oturun," diyor Maren çocuklara nazikçe ve Trager masanın karşısındaki iki sandalyeyi onlar için çekiyor. İkiz çocuklar yedi yaşında, Maren'in koyu sarı teni, siyah saçları ve bal rengi, kederli gözleri var, bu yüzden olsa gerek bana çok tanıdık geliyorlar. Buraya gelirken uçakta her durduğumuzda da sessiz kaldılar. Onların önünde çömeldi. "Her şeyi halledeceğiz. Söz veriyorum."

"Otur," diyor Trager Cat'e, başka bir koltuk çekerek. "Ben iyiyim." Yalpallıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Durduğun yerde sallanıyorsun." Eliyle koltuğu işaret ediyor. Sandalye. "Otur."

"Peki," diye homurdanıyor ve sandalyeye yığılıyor. "Maren, sen de."

Her birimiz çok yorulduk.

"Doğrudan bir emre itaatsizlik mi ettiniz?" General Aetos hışımla odaya girer, ardından Brennan ve Xaden'ı görünce irkilir.

Sıcaklık dizimde yoğunlaşıyor ve Brennan gerilmiş bağ ve şişmiş dokuyu onarırken acı yavaş yavaş azalıyor.

"Kendimizi işe yarar hale getirmemiz emredildi ve bunu yaptık"- Rhiannon, Aetos ve ekibin geri kalanının arasına girer -"Efendim." Başlık bir iltifat gibi görünmüyor. "Erken dönüşümüz imzalandı kapalı üzerinde tarafından Teğmen Albay

Degrensi, karakolda bir tamirci olmadığı ve zaten yaralılarla boğulmuş oldukları göz önüne alındığında. Harbiyeli Sorrengail'in yaralandığına göre artık tatmin olmuştunuzdur. Cezanızı tamamladık."

"Ve bunu tekrar yapacağız." Ridoc koltuğunda geriye doğru tekmeler atarak ayaklarını masanın üzerine atıyor. "Ve tekrar, ve tekrar."

Aetos'un yüzü kızarır. "Özür dilerim, öğrenci?"

"Bunu tekrar yapacağımızı söyledi." Çenemi kaldırıyorum ve taş zeminde Aetos'a doğru süzülen gölgelere dikkat ediyorum. "Kararları ekip olarak alırız. Bize ekip olarak ne ceza vermek isterseniz kabul ederiz. Yapmayacağımız şey, hangi vatandaşlığa sahip olurlarsa olsunlar sivillerin ölmesine seyirci kalmaktır. Ve siz sormadan söyleyeyim, her bir ejderha ve gryphon aynı fikirde."

Aetos'un gözlerinde nefret alevlenir ama hemen Brennan'a bakar. "Burada olmaya hakkın yok, Aisereigh. Bu bir çeyrek meselesi."

Brennan gözlerini açmadan, "Burası Sorrengail," diyor. "Basgiath Davranış Kuralları'nın İkinci Maddesi, Dördüncü Bölümü, tamircilerin kampüsün tüm alanlarına erişimine izin vermese bile - ki veriyor - sana cevap vermiyorum."

Üniformasına yeni dikilmiş isim etiketini gördüğümde boğazım tıkanıyor.

"Peki onlara kim cevap veriyor?" Aetos çocukları işaret ediyor. "Kral Tauri sınırlarımızı açmayı reddetti."

Şimdi bile mi? Çenemin düşmesini engellemeye çalışıyorum. Bu nasıl müzakerelerin bir parçası olmaz?

Aetos'un ağzının bir köşesi sanki kazandığını biliyormuş gibi kalkıyor. "Evlerine geri gönderilmeleri gerekecek. Derhal."

Bakışlarım Xaden'a kayıyor ve onun zaten beni izlediğini görüyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve iç çekiyor, sonra başını Aetos'a doğru çeviriyor.

"Bu öğleden sonra müzakerelerin bu turunu tamamlarken, Yarbay Sorrengail memnuniyetle

Çocuklar eve-" diye söze başladı Xaden ve Maren'in nefesi kesildi. "Tyrrendor'a, artık Tyrrish vatandaşı olduklarına göre."

"Ne zamandan beri?" Aetos sertleşiyor ve Brennan ellerini kaldırdığında dizimdeki sıcaklık dağılıyor.

Xaden buz gibi bir otoriteyle, "Ben öyle dediğime göre," diye cevap veriyor.

"Ah. Anlıyorum." Aetos biraz daha kızarırsa, korkarım patlayabilir. "Müzakerelerin bu öğleden sonra tamamlanmasıyla birlikte, sizin ve Teğmen Tavis'in emredildiği gibi Doğu Kanadı'na katılmanızı bekliyorum, bu yüzden size subayların kadranda kolayca karşılanmadığını ve öğrencilerle arkadaşlık kurmaya teşvik edilmediğini hatırlatmaya gerek yok. Bu sonbaharda gördüğünüz *hoşgörü* benim gözetimim altında devam etmeyecek."

Hayır. Kalbim sıkışıyor. Xaden'in Aretia'da olduğu gibi istediği gibi gelip gitmesine izin verilmeyecek, bu da ayrılacağımız anlamına geliyor. Ve sınırda, büyüye erişiminin sınırlandırılmayacağı koşuğun ötesine geçmek zorunda kalma ihtimali var.

Xaden, yoluna çıkan düşmanları öldürmek söz konusu olduğunda ne kadar az suçluluk duyduğunu hatırlatan bir ses tonuyla, "Sgaeyl'in aynı fikirde olacağından şüpheliyim," diye uyarıyor.

"Ejderhan Vadi'de her zaman hoş karşılanır. Çeyrekte hoş karşılanmıyorsun." Aetos'un odağı Garrick'e kayar. "Sen ve Teğmen Riorson, emredildiği gibi yarın öğleden sonra Doğu Kanadı'na doğru yola çıkacaksınız."

Garrick hafifçe başını sallayarak, "General Melgren'in emrettiği gibi," diye cevap verdi. "Onun emir komuta zinciri altında olduğumuzu düşünürsek. Ya da en azından ben öyleyim." Tekrar Xaden'a bakar. "Senarium'un herhangi bir üyesi siyah giymeyeli birkaç yüzyıl olduğu için Ekselansları hakkında emin değilim ama şu anda Tirriş kuvvetlerine komuta ettiğine eminim."

Xaden cevap vermeye tenezzül etmez.

"Savaş okulumdan defolup gittiğin sürece kimin kime emir verdiği umurumda değil." Aetos yakasını düzeltir. "Geri kalanınız için dersler yarın yeniden başlıyor." Bakışları benimkini buluyor ve mide bulandırıcı bir zalimlikle parlıyor. "Korkarım ayrılmak zorunda kalacağım

Eşyalarım şu anda komutanın odasına teslim ediliyor. Özel ofisin çok güzel bir manzarası olduğunu söylemeliyim."

Yorum tam isabet ediyor ve Aetos'un annemle babamın eskiden paylaştığı yerde yaşadığı düşüncesiyle göğsüm daralıyor.

Brennan tam boyuna doğru doğrulur ve Aetos gülümseyerek geri çekilir, ortak alanda kaybolur.

"Ondan nefret ediyorum," diyor Ridoc, öne doğru sallanarak ve sandalyesinin dört ayağını da yere koyarak. "Dain o hıyarın babasıyla nasıl yarı normal bir çocuk oldu?"

"Dil," diye tıslıyor Maren, gerçi çocukların onu duyduğundan şüpheliyim, ikisi de uyuyakalmış.

Brennan, Ridoc'a "Bizimki de ondaydı," diye cevap veriyor. "Ta ki almayana kadar," diye mırıldanıyorum.

"İyileşti mi?" Xaden Brennan'a bakma zahmetine katlanmadan soruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Öyle," sırtarak, sonra dizimi neredeyse acısız bir şekilde büküyorum.

"Ağrın yok mu?" Brennan bana bakarken elinin tersiyle terli alnını soruyor.

"Her zamankinden daha fazla değil." Ekleme tekrar esnetiyorum. "Teşekkür ."

Xaden başını çevirmeden, "Çık dışarı," diye emrediyor ama benimle konuşmadığının farkındayım.

Herkes dursun.

Xaden yavaşça, "Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi. "Herkes dışarı çıksın

Şimdi. Ve kapıyı kapat."

"İyi şanslar Violet," diye sesleniyor Ridoc omzunun üzerinden, Rhi onu diğerleriyle birlikte kapıdan dışarı iterken, Maren ve Cat ikizleri taşıyor ve bir dakikadan kısa bir süre içinde kapının kapanma sesini duyuyorum.

Xaden duvardan fırlayıp bir kasırga gücüyle üzerime gelirken, "Cidden bana kızgın olamazsın," diye başlıyorum. "Bir kez bile özerkliğimi küçümsemedin" - uzanıyor, kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve

Kıçımı masanın kenarına dayayıp beni ona doğru çevirdi.

-"ve şu andan itibaren sana mşsamaha gşstermeyeceğim. Ne yapıyorsun?"

Boynumun arkasını kavırıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Veda etmek için seni uyandırmadığımı fark ettiğinde kızgın olabilirsin. Ama bunun tek sebebi artık çekip gitme yeteneği.

-Ekselansları Teğmen Xaden Riorson, On Altıncı Tyrrendor
Dükü'nün Harbiyeli Violet Sorrengail ile Yazışmaları

ON İKİNCİ BÖLÜM

Oh. Oh. Dudaklarımı ayırıyorum ve o benim dünyamı tüketiyor.

Beni sert ve derin bir şekilde öpüyor, sanki bu yapabileceği tek şeymiş gibi ağzımı alıyor. Bu çaresizlik notası, dişlerinin alt dudağımdaki sıyrıkları ellerimin saçlarına uçmasına neden oluyor. Parmaklarımı koyu renkli saç tellerinin arasından geçiriyorum ve hissettiğim her şeyi öpücüğün içine akıtarak canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Isı ve ihtiyaç karnımın alt kısmında çarpışıyor, yetenekli dilinin her darbesiyle daha da sıklaşıyor. Basgiath'taki savaştan beri beni böyle öpmemişti, yatağımızda bile öpmemişti ve Tanrım, bunu çok özlemiştim. Seks kadar şehvetli ve onun kollarında uyanmak kadar samimi.

Kalbim çarpıyor ve dizlerimi ayırıyorum. Boşluğu dolduruyor ve beni daha derin öpüyor, vücutlarımızı aynı hizaya getiriyor ama ikimizi de tatmin edecek kadar yakın değil. Parmakları örgümün alt kısmından geçiyor ve başımı eğerek beni akılsızca inleten o mükemmel açıyı buluyor.

"Violet," o inliyor benim ağzıma karşı , ve ben beceriyorum

Svılaştır.

Uçuş ceketimi silkerek çıkarıyorum ve masaya çarptığını duyuyorum, ancak katmanı kaybetmek beni canlı canlı yakmakla tehdit eden ısrarcı ısıyı hafifletmiyor. Bunu sadece Xaden yapabilir. Elini kalçamda gezdiriyor, sonra alt dudağımyı emerken belimin kıvrımında gezdiriyor ve omurgamda dans eden saf arzunun ürpertisiyle inliyorum.

Üniformasının üst kısmına uzanıyorum ve yumuşak keten fanilasını pantolonundan çekip çıkarmadan önce parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Ellerim sıcak, yumuşak bir tenle karşılaştı.

Sert kaslar ve karnının kenarları boyunca iki çizgiyi, derisinin içinde kaybolana kadar takip ediyorum.

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor, sonra kafamdaki her düşünceyi derinlemesine öpüyor, beni sadece onun kışkırtabileceği akut delilik durumunda tutuyor, sonra diller ve arayış içindeki ellerden oluşan karışık bir karmaşaya dönüşene kadar beni daha da yukarı çekiyor.

Ağız önce çenemi, sonra boğazımın hassas çizgisini sıyrıyor ve beni eriteceğini bildiği noktayı hedef alıp, tamamen erimemi sağlamak için oyalandığında nefesim kesiliyor.

"Sen..." Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye atıyorum ve o da alıyor. Ateş damarlarımda hızla dolaşüyor ve güç, sağduyumu Kıta'nın dışına fırlatan bir-iki yumrukla hızla takip ediyor. "Xaden, sana ihtiyacım var."

Burası. Toplantı salonunda bir masa. Avluda duvarın dibinde. Şu anda ona sahip olabildiğim sürece nerede ya da kimin gördüğü umurumda değil. Eğer o oyundaysa, ben de oyundayım. Ağzını geri çekmeden önce boğazından kısık bir ses çıkıyor.

"Hayır, *sana* ihtiyacım var." Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve gözlerinin derinliklerinde sayılamayacak kadar duygu titreşiyor.

"Bana sahipsin," diye fısıldıyorum, elimi boynunun yan tarafına, kalıntısının hemen üzerine kaldırıyorum. Nabızı parmaklarımda altında benimki kadar hızlı ve sert atıyor.

"Öyle olduğundan emin olmadığım bir saat oldu." Parmakları enseme kayıyor ve sonra geri çekiliyor, soğuk hava onun yerini almak için içeri hücum ederken kilometrelerce gibi gelen iki değerli adım geri çekiliyor, sıcak yanaklarımı soğutuyor. "Sgaeyl bana söylemedi bile. Garrick'e Chradh söyledi." Başını iki yana sallıyor. "Sadece kızgın değildim, Violet. *Dehşete* kapılmıştım."

Yüzündeki acı dolu ifade yutkunmama neden oluyor ve masanın kenarına tutunmak için öne doğru eğiliyorum. "Bu senin de yapacağın bir seçim, *yaptığımız* bir seçim ve ben iyiyim."

"Bunu biliyorum!" Sesi yükselir ve gölgeler sadece sıçramakla kalmaz, kaçarlar.

Bu farklı.

Elini yüzünde gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Bunu biliyorum," diye tekrarlıyor, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Ama senin orada, koğuşların ötesinde, bilinen bir venin saldırısıyla karşı karşıya olduğun düşüncesi, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi tetikledi. Öfkeden daha sıcak, korkudan daha keskin ve çaresizlikten daha derin bir şeydi, çünkü sana ulaşamadım."

Dudaklarım ayrılıyor ve göğsümde bir sızı kök salıyor. Bunu yaşıyor olmasından nefret ediyorum.

"O anda sana ulaşmak için her şeyi ve herkesi öldürebilirdim. İstisnasız. Beni senin yanına getirecek olsaydı, ayaklarımın altındaki tüm gücü tereddüt etmeden kanalize ederdim."

"Sen asla sivilleri öldürmezsin," diye karşı çıkıyorum yüzde yüz emin bir şekilde.

Geriye doğru bir adım daha atıyor. "Eğer orada, koğuşların ötesinde olsaydım, seni güvende tutmak için dünyayı kadar kuruturdum."

"Xaden..." Fısıldıyorum, diğer tüm sözcükler beni başarısızlığa uğrattıyor.

"Kendi başının çaresine bakabileceğinin farkındayım." Başını salladı ve tekrar geri çekildi. "Ve mantıken, seçimine saygı duyuyorum. Hatta Maren'ın ailesini kurtarma kararınla gurur duyuyorum. Ama burası" -başının yan tarafına vuruyor- "ve burası" -kalbinin üzerinde hareketi tekrarlıyor- arasında bir şey kırılmış. "Ve ben bunu kontrol edemiyorum. Sen Andarna'nın türünü bulmak için emir aldın, ben ise cepheye gitmek için emir aldım ve sana dokunacak kadar bile kendime güvenemiyorum."

"Az önce yaptın." Parmaklarım sert ahşabı sıyrıyor ve başucumdaki parmak izlerini hatırlayarak aramızdaki mesafeyi kapatmak için bencilce bir ihtiyaçla savaşıırken ağırlığımı değiştiriyorum. Kendini sarmalda hissediyor olabilir ama az önce tam bir kontrol sergiledi.

"Ve bu senin için yeterince iyi mi?" Bakışları vücudumda gezinirken ısınıyor. "Bir öpücük. Eller yok. Tamamen giyinik. Şu andan itibaren benden istediğin bu mu?"

Ne kadar yüklü bir soru, özellikle de bedenim hâlâ onun için uğuldarken. Ama tüm içgüdülerim dikkatli davranmamı söylüyor. "Verebileceğin her şeyi istiyorum Xaden."

"Hayır." Yavaşça bana doğru yürürken yaralı kaşları kalkıyor. "Senin bedenini de kendi bedenim kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun, Vi." Başparmağı dudaklarımda geziniyor. "Ağzın şişmiş, yüzün kızarmış ve gözlerin..." Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Hepsi puslu ve maviden çok yeşile doğru eğiliyorlar. Nabzın hızla atıyor ve ağırlığını sürekli değiştirmen bana şu anda pantolonunu çıkaracak olsam seni benim için fazlasıyla hazır bulacağımı söylüyor."

Bir iniltiyi bastırdım. Daha önce olmasaydım, şimdi olacağıma eminim.

"Bir öpücük yeterli değil. Bizim için asla yeterli değil." Parmakları taç örgümün alt kısmını buluyor ve çekiştirerek yüzümü ona doğru eğiyor. "Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyorsun. Bütünüyle. Tamamen. Aramızda tenden başka bir şey olmadan. Kalp, zihin ve beden." Ağzını benimkine sürterek nefesimi kesiyor. "Tek istediğim kendimi senin içinde kaybetmek ama yapamıyorum. Dünyada beni kontrolümün her zerresinden mahrum bırakma gücüne sahip tek kişi sensin ve bu kontrolü kaybetmeyi düşünemediğim tek kişi de sensin." Başını kaldırıyor. "Ama yine de buradayım, senden bir metre bile uzak duramıyorum."

"Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyorum, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak. "Her zaman çözeriz. Ben bir tedavi bulurken sen de kontrolünü nasıl elinde tutacağını öğreneceksin."

"Peki ya bir öpücükte sınırı çizmek zorunda kalırsak?" Bakışları ağzıma düşüyor.

"O zaman sınır bu. Seni iyileştirmenin bir yolunu bulana kadar seni yatağıma alamayacağım anlamına geliyorsa, sanırım bu hızlı çalışmam için ekstra bir teşvik, değil mi?"

Örgümü çözüyor ve tam boyunda duruyor. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Seni kaybetmeyeceğim, kendine bile."

Eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Önde kalamam," diyor usulca. "Kıta'daki en güçlü binicilerden biri olabilirim ama dışarıda aynı zamanda en tehlikelisiyim."

"Biliyorum." Dışarıda ters gidebilecek her şeyi ve benim için neyin *doğru* gittiğini düşünürken omurgam sertleşiyor. "Güçlüden bahsetmişken..."

Gözlerimin içine bakmak için çenemi geriye doğru eğiyor.

"Ne oldu?" "Garrick bir mesafe kullanıcısı, değil mi?" Zahmet etmiyorum.

Sorunun etrafında dolanarak.

Aramızda bir anlık sessizlik geçiyor ama gözlerindeki onayı görüyorum. "Sana söylemediğim için kızgın mısın?"

Başımı salladım. "Arkadaşlarının sırlarını bana borçlu değilsin." Kaşlarım çatılıyor. "Ama yirmi saatlik uçuş bana düşünmek için biraz zaman verdi. Sen. Garrick." Başımı eğiyorum. "Ve bir keresinde Liam'ı gördüğümü sandım..."

Xaden başparmağıyla çenemi okşayarak, "Buz kullan," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bu özel emanetlere ne sıklıkla ikinci mühürler eşlik eder?" Parmaklarım boynunun yan tarafında geziniyor.

"Kaori'nin doğru kayıtlara sahip olamayacağından emin olacak kadar sık, ama neden sadece bir tanesiyle geldiğimi sorgulayacak kadar da değil," diye cevaplıyor. "Ejderhalarımız bizi aramaya geldi. Ne yaptıklarını biliyorlardı."

"Sana hayatta kalma şansı mı veriyor?" Elimi kalbinin üzerine koyuyorum.

"Eğer duygusal davranırsan. Daha çok kendi ordularını kurmak gibi." Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Daha fazla mühür daha fazla güç demektir."

"Tamam." Samara hakkında konuşmamız gerektiğini bilerek derin bir nefes alıyorum. "Rhiannon'ın Samara'da verdiği rapor bazı şeyleri dışarıda bıraktı çünkü

Yanlış bilgi vermek ya da ne konuştuğumuzu bilmiyormuş gibi görünmek istemeyiz. Garrick sana ne söyledi?"

"Kara büyücünün seninle oynaması ve gitmene izin vermesi dışında mı demek istiyorsun?" Gözleri kısıldı. "Raporda yazanların ötesinde pek bir şey yok, bu da beni kızdırdı çünkü tam olarak dürüst davranmadığını *söyleyebilirim*. Bana hiçbir zaman yalan söyleyemedi. Neyi atladın?"

"Sevdiğim adamla mı konuşuyorum? Yoksa Tyrrendor Dükü'yle mi? Her iki durumda da, bu gerçekten utanç verici olabilir." Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. Eğer yanlış alarm verirsem, aptal gibi görüneceğim.

"İkisi de," diye yanıtlıyor Xaden. "Sizin için farklı insanlar olmak istemiyorum. Başka biri mi? Olsun. Sadece sen değilsin. Sen benim her şeye mahkumsun ve her şeyim senin güvenini koruyabilecek kapasitede. Tyrrendor'u seni korumak için kullanacağım, seni Tyrrendor'u korumak için değil."

"Evinizi korumaktan mutluluk duyacağımı zaten söyledim." Elim üniformasının kumaşını yumrukluyor. "Yıldırım kullanıyordun," diye fısıldıyorum ve kaşları çatılıyor. "Xaden, bence yanlış oluyoruz. Daha küçük büyülerle sınırlı olduklarını sanmıyorum. Bence belki... onların da mühürleri vardır."

"Sana inanıyorum." Hiç irkilmedi bile. "Başka neyi atladın?"

- - -

Önümüzdeki hafta boyunca, profesörlerimiz Basgiath'taki her şeyi sanki bir savaşın ortasında değilmişiz gibi neredeyse rutin hale ne kadar başarılı olduklarını gösterdiler. Fizik, RSC - Grady görev ekibini organize etmek ve nereye gideceğini araştırmakla meşgul olduğu için yeni bir profesörle - matematik ve büyü. Biri hariç tüm dersler yeniden başladı: Tarih.

Sanırım buna başlamadan önce hâlâ Cygnisen'in öğrencilerinin gelmesini bekliyoruz.

Eğer üçüncü sınıflar zamanlarının yarısını orta karakollarda geçirmiyor olsalardı, uçucuların bize katılması dışında hiç ayrılmamışız gibi bile gelebilirdi. Cygnisen'in uçucuları geldiğinde, yatakhanelerde maksimum kapasiteye yaklaşacağız, bu da bana son yüzyılda kaç ejderhanın bağ kurmayı bıraktığını fark ettiriyor.

Şifacı Çeyreği'ne giden köprüde buluştuğumuzda Imogen esnemesini bastırarak "Bu dün gece Treifelz'e geldi," diyor ve bana katlanmış, mühürlü bir mektup uzatıyor. Onu suçlayamam

-Midland Post'ta bütün gece ayaktaydı.

Şafak pencerelerden içeri giriyor ama büyücü ışıkları, muhatabın adını seçmeye yetecek kadar parlaklık veriyor. "Bunun benim için olduğunu sanmıyorum." Gönderenin adını okuduğumda kaşlarım kalkıyor. "Özellikle de Garrick'ten geliyorsa."

"Doğru, çünkü Garrick *bana* yazıyor." Gözlerini deviriyor ve tünele açılan kapıyı çekmeden önce omuzlarını geriyor. "Herkes Aetos'un senin adının geçtiği her şeyi okuyacağını biliyor."

Mührü kırıyorum ve Xaden'ın el yazısına gülümsüyorum, ama çabucak kayıyor.

V-

Dün gece Fervan'da sivillere yönelik bir saldırı nedeniyle savaştık. Dinlenmek için dönüşümü ertelediğim için çok üzgünüm. Tükenmişliğin eşiğine geldim ama kurtardığımız hayatlar buna değdi ve Garrick şifacılara bir sonraki emre kadar kamaramda, iyileşme sürecinde olacağımı bildirdi. Lewellen, Senaryum'un herhangi bir acil toplantı emri vermesi durumunda vekil olarak görev yapacak.

Koğuşların ötesi hayal ettiğimizden daha kötü, ancak gelecekteki tükenmişlikleri önlemek için aklımda bir çözüm var.

Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa yastığım senin gibi mi kokuyor?

Seninkiler,

-X

Tünelden aşağı inerken adımlarım yavaşlıyor, korku boğazımı sıkıyor ve sorgu odasına giden merdivenin başında durup mektubu üniformamın göğüs cebine sokuyorum. "Kaydı."

Imogen gerilir. "Bunu o mu söyledi?"

Başımı salladım. "İfadelerine dikkat ediyordu ama eminim. Gözlerinin normal rengine dönmesini beklemediği sürece, neredeyse tükenmişlikten kurtulmak için kendini kamerasına kilitlemesi için başka bir neden yok."

"Siktir." Merdivenlerden inmeye başladı, ben de onu takip ettim. "Onu sınırdan çıkarmamız gerek."

"Biliyorum. Ve bir tedavi bulmam gerekiyor."

"Bu şekilde devam etmek istediğine emin misin?" Imogen bir esnemeyi daha bastırır.

"Mümkün olan her yol," diyorum ona, ellerimi kılıflarımda gezdirip her bir hançerin ve bir iki şişenin yerinde olduğundan emin olmak için. "Elimizdeki tek doğrudan bilgi kaynağı o. Buna hazır olduğuna emin misin? Çok yorgunsan seni anlarım." Üçüncü sınıfları yerin dibine sokuyorlar.

"Bu boku uykumda bile yapabilirim." Uçuş ceketinin düğmelerini açıyor. "Grady ile görüştün mü?"

"Gelecek hafta." İç çekiyorum. "Benimle buluşmaya tenezzül etmeden önce hâlâ *araştırma yapıyor* ama dün ekibin ilk taslağını gönderdi ve ekipte tanıdığım tek binici Aura - lanet olsun - Beinhaven, çünkü - şunu dinle - o benim yaşımda güvenilir bir yoldaş ve çeyrekteki en güçlü ateş kullanıcısı."

"Bu ay onu neredeyse öldürdüğünü biliyor mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Umursadığını sanmıyorum. Nereden başlayacağı konusunda da hiçbir fikri yok, bunu biliyorum çünkü ejderhasına Andarna'yı sorgulatmaya çalıştı. Üstelik bunu, kabuktaki ilk yüz yılıyla ilgili hatırladığı her şeyi içeren raporumu okuduktan *sonra* yaptı ki bu da yumurtadan geç çıkan çoğu ejderha gibi hiçbir şey değil."

"Onun için nasıl gitti?" Imogen kaşlarını çatarak soruyor.

"Tairn bir düzine boyun pulunu çıkardı ve Andarna kuyruğunda diş izleri bıraktı."

"Bir dahaki sefere sana yeni bir zırh yapacak kadar toplayacağız."

Andarna söz veriyor.

"Ejderhasından mı? Teşekkür ederim ama hayır," diye cevap verdim.

Imogen'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Tam olarak hak ettiğini aldı." Gülümsemesi azalıyor. "Ekte deneyimli binicilere ihtiyacınız olduğuna katılıyorum ama böyle bir yargıya güvenmek zor."

Son dönemece geldiğimizde Emery ve Heaton kart oyunlarından başlarını kaldırıp bakıyorlar. "Bu sefer Sorrengail'i yanında mı getirdin?" Emery kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Açıkçası," diye yanıtlıyor Imogen.

Taş zemini geçiyoruz ve yaklaşırken kan lekeli masaya bakıyorum.

"Neden sadece biz nöbetteyken ziyaret ediyormuşsun gibi hissediyorum?" Heaton kartlarını masaya koyar. "Ayrıca, ben kazandım."

Emery, Heaton'ın ortaya koyduklarına bakar ve iç çeker. "Kartlar konusunda doğal olmayan bir şansın var."

"Zihnal benimle birlikte." Heaton sırtıyor ve saçlarına boyanmış eflatun alevleri kaşıyor. "İkiniz de giriyor musunuz?" Silahlarımıza göz gezdiriyorlar. "Bu hızla giderse muhtemelen yirmi dört saati kaldı ama neler yapabileceğine kefil olamam."

"Ben hallederim." Pazılarımın üst kısmına bağlanmış şişeleri okşuyorum.

"Bundan şüphem yok. Nolon ve Markham günlük sorgulamalarına başlamak için genellikle saat yedide gelirler, bu yüzden acele edin. Ben olsam fazla bir şey beklemezdim. Genelde sessizdir." Heaton hücre kapısının kilidini açar, sonra yoldan çekilir. "Ziyaretçileriniz var."

Kapıya doğru yürüyorum ama aniden duruyorum ve Imogen'in arkamdan küfretmesine neden oluyorum.

Jack sadece bok gibi görünmüyor; *ölüm* gibi görünüyor. Birkaç ay önce neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğum taş zemine yayılmış, ama el ve ayak bileklerinde onu Xaden'in parçaladıktan sonra yeniden inşa ettikleri yatağın arkasındaki duvara sabitleyen kalın prangalar var. Jack'in sarı saçları yağlı ve gevşek bir şekilde sarkıyor ve yüzünün soluk derisi kafatasının içine çökmüş, bana bir insandan çok bir cesedi hatırlatıyor.

Belki de artık gerçekten insan değildir.

Peki bu Xaden'ı ne yapar?

Derin bir nefes alıyorum, sonra Mira'nın yarattığı koğuşlardan geçiyorum, Jack kırmızı çerçeveli gözlerini bana doğru kaldırırken büyü ensemde karıncalanıyor. İrisin ortası hâlâ buz mavisi ama kırmızı kenarları bulanıklaştırmış. "Jack."

Imogen arkamdan içeri giriyor, sonra hücre kapısını kapatarak bizi içeri kilitliyor. Heaton ve Emery'nin konuşulanları duymamasını sağlamak için boktan ama gerekli bir kötülük.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum, burası Varrish'in *günlerce* kemiklerimi kırdığı hücre değilmiş gibi davranıyorum ama nemli toprak ve eski kan kokusu dişlerimi sıkıyor.

"Ne istiyor olabilirsin ki Sorrengail?" Jack çatlamış dudaklarının arasından mırıldanıyor, yanağını yerden kaldırma zahmetine bile katlanmıyor.

Imogen kapıya yaslanıyor ve ben de Jack'in önünde çömeliyorum, bağının sınırlarını test etmeye karar verirse diye ulaşamayacağı bir yerde. "Bir takas yapmak için."

"Onca sorgulama, *onarma* sonunda senin için kırılacağımı mı sanıyorsun?" Gözlerinde nefret parlıyor.

"Hayır." Ona Xaden için zaten birçok kez kırıldığını söyleme zahmetine girmiyorum. "Ama yaşamak istediğini düşünüyorum." Elimi cebime atıyorum ve kanalımdan küçük alaşım madalyonu çıkarıyorum. Parlak, ağır metalik madde avucumun içinde pürüzsüz ve sıcak, göstermek için tuttuğumda belli belirsiz bir uğultu çıkarıyor. "Seni en az bir hafta daha hayatta tutmaya yetecek kadar güçle dolu."

Bakışları açlıkla metale kayıyor. "Ama beni tamamen besleyecek kadar değil."

"Eğer sorduğun buysa, kaçmana yardım etmeyeceğim." Yere oturdum ve ayak bileklerimi altımda çaprazladım. "Ama benim için birkaç soruya cevap ver, o zaman senindir."

"Peki ya Malek'le tanışmayı tercih edersem?" diye meydan okuyor.

"Senin türün Malek'le tanıyor mu?" Cevap vermeyince alaşımı ulaşamayacağı bir yere koyup kol askımdaki cam şişelerden birini çekerek karşı çıkıyorum. "Bunu öğrenmene daha bir gün var ama acına son vermemi istersen, bunu yapmaya hazırlıklı geldim." Camı alaşımın yanına koyduğumda taşa çarparak tıkırdıyor.

"Bu..." Şişeye bakıyor.

"Toz portakal kabuğu. Vücudunun pes etmeye ne kadar yakın olduğu göz önüne alındığında, basit ama senin durumunda etkili. Yaptıklarının annemin ölümüyle sonuçlandığını düşünürsek merhametli de. Ama seni bir hançerle bırakacak kadar merhametli değilim."

Köşeli, bir deri bir kemik kalmış kemiğinin ürkütücü görüntüsüyle kendini oturmaya zorlarken ağzından bir alay yükseliyor. Zincirler taşa çarparak takırdıyor ve tahminimin doğru olduğunu görerek rahatlıyorum. Aramızda bir metre var ama o sadece yarısını geçebiliyor. "Her zaman çok merhametliydin. Çok zayıftın."

"Doğru." Omuz silkiyorum. "Acı çeken bir hayvanla karşı karşıya kaldığımda hep zorlanmışımdır. Şimdi, senin aksine, olmam gereken bir yer var, o yüzden seç."

Bakışları alaşıma kayıyor. "Kaç soru var?" "Ne kadar yaşamak istediğinize bağlı." Gümüşü itiyorum- renkli maddeyi ona doğru uzattı, ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Bugün için dört tane." Bunlardan birinin cevabını zaten biliyorum, sadece benimle dalga geçmediğinden emin olmak için.

"Ve bunu bana vereceğine güvenmem mi gerekiyor?" Imogen'e doğru bakar.

"Onunla birlikte olman benimle birlikte olmandan çok daha iyi, pislik. Burada oturup ölmeni mutlulukla *izleyeceğim*," diye yanıtıyor Imogen.

"İlk soru," diye başlıyorum. "hissedebiliyor musunuz?"

Alaşıma bakıyor, sonra yutkunuyor. "Evet. Yeni olduğumuzda kendimizi saklamakta o kadar usta değiliz. Bana bunun bir yaşlı tarafından bulunup yetiştirilmemiz için olduğu söylendi, genellikle bir Bilge, ama nadiren de olsa bir Maven ilgilenebilir." Ağzının bir köşesi kalkıyor. "İnisiyeler, asimler, hepimiz birbirimizin izini sürebiliriz ama büyük salon Bilgeler ve Maven'lerle dolsa benim haberim olmaz. Sen de bilemezsin." Gözleri parlıyor ve gözlerinin köşelerinde kırmızı damarlar titreşiyor. "Yıllardır burada kimin kanallık yaptığını merak ediyorsun, değil mi? Kim güç için bilgi ticareti yapıyordu?"

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Sana kanal öğretmeleri mi gerekiyor? Yoksa kendi başına kötülüğe dönüşebilir misin?" Aramızda kimin dolaşabileceğinden korktuğumu itiraf etme zevkini ona tattırmayı reddederek soruyorum.

"Gerçekten bilmek istediğin şeyi sor." Sesi hırıltılı bir hal alıyor ve yenmemiş kahvaltı tepsisindeki el değmemiş su bardağını ona uzatma içgüdüsünü görmezden geliyorum. "Bana ne zaman dönüştüğümü, nasıl dönüştüğümü sor. Neden sadece başlatanların kanadığını sor."

Bu bilgiyi özömsüyorum ve yoluma devam ediyorum.

"Öğretilmek zorunda mısın?" Tekrar ediyorum. Xaden bunu kendi başına yaptı ama korkulukları geçmeye cesaret edemeyen her piyade öğrencisinin bizi tehlikeye atıp atmayacağını bilmem gerekiyor.

Nefesi tıkırdıyor ve dikkatini alaşıma veriyor. "Büyünün akışı konusunda zaten deneyimliysen hayır. Hiç büyü kullanmamış birinin eğitime ihtiyacı olabilir ama bir ejderha binicisi ya da gryphon uçucusu?" Başını iki yana sallar. "Kaynak orada. Sadece onu görmeyi seçmeliyiz.

Kapı bekçilerini atlatıp hakkımız olanı alacağız." Elini kaldırıyor ama zincir onu kısa düşürüyor. "Güç, onu kullanabilecek kadar güçlü olan herkes için erişilebilir olmalıdır, sadece uygun gördükleri için değil. Siz beni rahatlıkla kötü adam olarak görüyorsunuz ama siz iki kişiye bağlısınız."

Bu hakareti açıkça görmezden geliyorum. "Planlarını biliyor musun?"

Alay ediyor. "Birinci sınıftan biri kanatlara komuta edebilir mi? Hayır. Biz sandığınız kadar aptal değiliz. Bilgi, bilinmesi gereken bir şeydir. Ne boş bir soru. Bir tane daha."

"Son soru." Alaşımı mevcut taşının kenarına itiyorum. "Kaynaktan kanalize olduktan sonra kendinizi nasıl iyileştiriyorsunuz?"

"Tedavi mi?" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Gerçekte *özgür* olduğum halde hastalıklıymışım gibi konuşuyorsun." Tereddüt ediyor. "Şey, kısmen özgür. Güce sınırsız erişim karşılığında özerkliğimizin bir kısmını takas ediyoruz. Belki bunu ruhumuzun kaybı olarak görüyorsunuz, ama vicdan yükü altında değiliz ya da duygusal bağlılıkla zayıflamıyoruz. Kendi kabiliyetlerimize, kendi yeteneklerimize dayanarak ilerliyoruz, bir yaratığın kaprislerine göre değil. *Tedavisi* yok çünkü büyü müzakere etmez ve biz de *olmak* istemiyoruz."

Bu soruya karşı duyduğum küçümseme mideme bir darbe gibi iniyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Bir noktada, Xaden tedavi olmak *istemeyi* mi? Alaşımı ona doğru fırlatmadan önce "Ben pazarlıklarımı tutarım," demeyi başarıyorum.

Şaşırtıcı bir çabuklukla yakalıyor, önce yumruğunu sonra da gözlerini kapatıyor. "Evet," diye fısıldıyor ve ben şaşkınlıkla yanaklarının dolgunlaşıp renklenmesini izliyorum. Dudaklarındaki çatlaklar kayboluyor ve gömleğinin altında biraz daha fazla madde var. Gözleri parlayarak açılıyor ve alaşımı bana geri fırlatırken gözlerinin yanındaki damarlar nabız gibi atıyor.

Onu yakalıyorum, boşluğunu hemen fark ediyorum, sonra madalyonu cebime atıyorum ve ayağa kalkmadan önce portakal kabuğunu kol bandıma yerleştiriyorum.

"Yine gel," diyor, arkasına yaslanıp dizlerini kaldırarak.

Imogen yanıma gelirken başımı sallayarak "Yaklaşık bir hafta," diye cevap veriyorum. Zamanımız dolmak üzere ama sormam gereken bir soru daha var. "Neden ben?" diye ekliyorum. "Eminim sana da aynı ödülü teklif etmişlerdir. Öyleyse neden benim sorularıma cevap veriyorsun da onlarınkine vermiyorsun?"

Gözlerini kısıyor. "Seni buraya kapatıp kemiklerini kırdıklarında Riorson'a seni kurtarması için bağırdın mı?"

"Özür dilerim?" Yüzümdeki kan çekiliyor. Bunu bana sadece o sormadı.

Jack öne doğru eğilir. "Seni sandalyeye bağladıklarında ve kanın kanalizasyona giderken taşların arasındaki çatlaklara dolmasını izlerken Riorson için ağladın mı? Bunu soruyorum çünkü yemin ederim yerde yatarken bunu hissedebiliyorum - tüm acıların bana ninni gibi şarkı söylüyor."

İrkildim.

"İşte." Jack'in gülümsemesi keskinleşiyor ve mide bulandırıcı bir heyecanla ürperiyor. "İşte bu bakış yüzünden sorularına cevap vermeyi seçtim, ikimizin de seni hâlâ kesebileceğimi ve bıçağı kaldırmama gerek olmadığını bilmenin verdiği tatmin için."

Kâbuslarıma musallat olan kokuyu içime çekip hücrenin etrafına bakıyorum; yarı bunun bir halüsinasyon olduğunu ve hâlâ sandalyede kilitli olduğumu anlamayı, yarı da Liam'ı görmeyi umuyorum ama tek bulduğum her türlü sihirden arındırılmış, kurumuş, gri taşlar.

"Gerçekten buranın işkence gördüğüm tek oda olduğunu mu sanıyorsun? Acı benim için yeni bir şey değil Jack. Günlerimin çoğunu birlikte geçirdiğim eski bir arkadaşım, o yüzden sana şarkı söylemesi umurumda değil. Açıkçası yeniden dekore ettiğin oda aynı oda gibi bile görünmüyor. Benim için biraz monokromatik." Kenara çekiliyorum. "Imogen, gitmeye hazırım."

"En sevdiğin kâtibine düşmanı beslediğini söylememe ne engel olacak?" Jack'in gülümsemesi genişler.

"Hatırlamadığın bir şey hakkında konuşmak zor." Imogen onun alanına giriyor ve sırtışı kayıyor.

Dört dakika sonra merdivenden çıkıyoruz ve Rhiannon, Ridoc ve Sawyer'ı tünelde beklerken buluyoruz.

"Çünkü Siktir. Sake, yapamam sen dört yap kendi başınıza *bir şey yapabilir* misiniz?" Imogen mırıldanıyor.

Üç sınavda da başarısız olan Jesinia Neilwart, 15 Ocak itibariyle üstatlık yolundan çıkarılmış ve tüm sorumlulukları ile kutsal ayrıcalıkları elinden alınmıştır. İtiraz üzerine, aşırı otoriter isteği üzerine onun komutasını Profesör Grady'ye devrediyorum.

-Resmi Kayıtlar: Scribe Quadrant, Albay Lewis Markham, Komutan

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ne?" Rhiannon omuz silkti ve duvarı itti. "Violet sorgulayıcılık oynarken biz peşine takılmadık. Sınırlara saygı duyarız."

"karşı sınırlarınız *var* mı?" Imogen üçüne de bir bakış fırlattı. "Eğer hepiniz onunla gidecekseniz, Arşivler'e yapacağım büyüleyici yolculuktan kendimi alıkoyacağım. Formasyonda görüşürüz." Rhi'ye sahte bir selam verir ve sola, kadrana doğru yönelir.

"Kısaca etrafımızın venin tarafından sarılabileceğini ve bunu asla fark edemeyeceğimizi söyledi," diyorum onlara.

"Bu çok rahatlatıcı," diye yanıtlıyor Sawyer.

"İyi görünüyorsun," ekliyorum, koltuk değneklerinin üzerinde dengede dururken yanaklarındaki rengi fark ediyorum. "Saçların yeni mi kesilmiş? Temiz tıraş?"

Sawyer'ı merkezimizde tutarak tünelden aşağı inerken Ridoc, "Sanki erkenden kalkıp ziyaret için hazırlanmış gibi," diye takılıyor.

"Kapa çenenini." Sawyer başını sallar. "Sabah erkenden kalktım ve kahrolası bir tahta parçasını bacağıma takmaya çalıştım çünkü ahşap oymacısının tek müsait zamanı buydu. Kendim bir şeyler yapmam gerektiğini düşünmeye başladım."

"Görmelisin. Eminim bir kâtibi görme düşüncesi bu saati katlanılabilir kılmıştır." Sağ tarafımda Rhi'nin ağzında bir gülümseme belirliyor.

"Tara ile aranızdaki ilişkiyi umursuyor muyuz? Ya da Riorson ve Sorrengail'in yaşlı evli çiftler gibi kavga etmesini mi?" Sawyer önce bize, sonra Ridoc'a bakıyor ama büyücü ışıkları altında bile kızardığını gizleyemiyor. "Ridoc lanet bir kurbağa gibi sıcıyor ama hayır, hadi *bana* saçmalayalım."

Hiçbirimiz kahkahalarımızı bastıramadan birkaç adım atabiliyoruz.

"Bir kurbağa mı?" Ridoc Sawyer'ın solundan sırtlıyor. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Bir kurbağa mı?"

"Tara ve ben eskide kaldık." Rhi omuz silkiyor. "Liderlik ikimizin de programını zorluyor. Zamanımız olduğunda birlikteyiz ama başkalarıyla görüşmüyoruz." Bana yandan bir bakış fırlatıyor. "Ama o haklı, sen ve Riorson sanki elli yıldır evliymişsiniz de ikiniz de bulaşıkları yıkamak istemiyormuşsunuz gibi didişiyorsunuz."

Sawyer başını sallarken, "Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum.

"Katılıyorum," diyor Ridoc. "Ve hep aynı kavga." Elini göğsüne doğru kaldırır. "Sır saklamayı bırakırsan sana güveneceğim!" Elini bırakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni cezbeden benim ketum yapım ve neden beş dakikalığına da olsa tehlikeden uzak duramıyorsun?"

Rhi o kadar çok güler ki neredeyse boğulacaktır.

Bakışlarımı Ridoc'a dikiyorum. "Konuşmaya devam et, ben de hançerimi kurbağa benzeri hareketleri engelleyecek bir yere yerleştireyim."

"Aramızda gerçekten bekâr olan tek kişi olduğum ve her dakikanın tadını çıkardığım için benden nefret etme." Köşeyi ve Arşivler'in devasa, dairesel kapısı karşımıza çıkıyor. Sawyer sağ koltuk değneğinin tırabzanına tutunarak, "Bahse girerim liderlik gizliden gizliye Riorson' birlikte olmana bayılıyordur," diyor bana. "Miraslar genellikle daha güçlü biniciler yaratır ve ikinizin sahip olduğu kadar güçle? Melgren muhtemelen ikinize de seçtiğiniz bir tapınağa kadar eşlik edecektir. görevlendirildiniz."

"Loial'in beni içeri alacağından şüpheliyim," diye mırıldandım. "Tapınağına en son ne zaman adım attığımı hatırlamıyorum." Yıllar önce Hedeon'la birlikte ona dua etmeyi tamamen inat yüzünden bırakmıştım. İhtiyacım olduğunda sevgi ve bilgelik tam olarak ortaya çıkmamıştı.

"General bile o kadar beklerse." Rhi kaşlarını kaldırır. "Riorson çoktan mezun oldu."

"Konuştuğumuz bir şey değil." Başımı sallıyorum. "Gelecekte de buna karşı değilim ama ben daha çok mezuniyete kadar yaşamaya odaklanmış durumdayım. Peki ya sen?"

"Belki bir gün," diye düşünüyor. "Sadece Melgren'in seni Savaş Dosyası'ndan çekip almadığı ve yirmi bir yıl içinde savaş öngörüsüne sahip bir sonraki kişinin senin çocuğun olacağı umuduyla düzenlemelerle bizzat ilgilenmediği için şanslı olduğunu söylüyorum." Rhi omzuma vuruyor.

Kapıda nöbet tutan birinci sınıf ktibinin yanından geçerken Ridoc, "Bu kadar dar görüşlü olması ne yazık," diyor.

Parşömen ve mürekkep kokusu ciğerlerime çarparak beni eve davet ediyor. Babam her an dışarı ıkabilirmış gibi kavernöz alanın sağ tarafında sıralanan yığınlara bakıyorum.

"ğrenci Neilwart'ı görmeye geldik," diyor Rhi, sadece krem rengi cübbe giyenlerin geçmesine izin verilen görünmez çizgiyi işaretleyen giriş masasını yöneten birinci sınıf ktibe.

Ridoc, Sawyer için bir sandalye çekerken ğrenci aceleyle uzaklaşıyor ve arkadaşımız tam benim yıllarımı bu çeyreğe girmeye hazırlanarak geçirdiğim yere oturuyor.

"Sen iyi misin?" Rhi sessizce sorar.

Başımı salladım ve hızlı bir gülümsemeye zorladım. "Sadece kafama takıldı." "Rahatla, Violet." Ridoc Sawyer'ın yanındaki koltuğa oturdu. "Dünyamızın kaderi senin iridlerden geriye kalanları bulmana bağlı değil." Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Siz ocuklar

"Yanardner" kelimesinin kısaltması olduğunu mu düşünüyorsun?

Üçümüz de aynı anda "Evet," diye cevap veriyoruz.

"Lanet olsun. Sawyer'la uğraşmaya geri dönelim." Jesinia kolları deri ciltli kitaplarla dolu halde bize doğru yürürken Ridoc sandalyesine yaslanıyor.

nc sınıflardan biri onun yoluna çıkıyor ve o da onu atlatıyor. Bu olay bize birkaç sıra daha yakın olan ikinci sınıfta da tekrarlanıyor.

"Binicilerden daha kötüler." Sawyer koltuk değneklerini masanın üzerine koyarken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Gerçekten yleler," diye katılıyorum ve üçüncü sınıftan biri gözlerini dikip ona bakarken Jesinia'nın başını dik tutmasını gururla not ediyorum

Çalışma tablolarının ilk satırından.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da bunu fark edince irkiliyor.

"Grady'nin görev ekibinde yer alması için dilekçe veriyorum," Ridoc

Jesinia bize ulaştığında imza atıyor. "Sence evet diyecek mi?"

Kaşlarını ona doğru kaldırıyor.

Altı kitabı masanın üzerine bırakıyor ve ellerini kaldırıyor.

"Violet'in bir buz kullanıcısına ihtiyacı var mı?" diye işaret ediyor.

"Olabilir," diyor Ridoc ve işaret ediyor. "Sanırım her şey araştırmanıza bağlı."

"Baskı yok," diye işaret ediyor ve gözlerini deviriyor, ama bakışları Sawyer'a takıldığı anda yumuşuyorlar. "Buraya kadar yürümene gerek yoktu," diye işaret ediyor ve Ridoc tercüme ediyor. "Ben sana gelirdim."

"Ben istedim. Burada," Sawyer yavaşça işaret ediyor.

Rhiannon ve ben sırtıyoruz. abuk öğreniyor.

Jesinia'nın kaşlarının arasında, krem rengi kapüşonunun çizgisinin hemen altında iki endişe çizgisi beliriyor ama başını sallayıp bana bakıyor. "Sana işine yarayabileceğini düşündüğüm altı kitap getirdim," diye işaret ediyor ve Ridoc da Sawyer'a sessizce tercüme ediyor.

"Cesetleri gömmek için bana ihtiyacınız var mı?" Ellerim imza atmak için hızla hareket ederken soruyorum. "ünkü Andarna, eğer pislik gibi davranıyorlarsa bazı kâtipleri seve seve kızartacaktır."

"*Memnuniyetle*," diye neşeyle katılıyor.

"*Hayır*," diye azarlar Tairn. "*Onu cesaretlendirme*."

Jesinia güne başlamak için toplanan öğrencilere bir göz atıyor. "Yeterince kan döküldüğünü gördüm," diye işaret ediyor. "eyreği terk ettiğim için verilecek cezayı da kaldırabilirim."

"Ceza mı?" Midem bulanıyor.

"Tekmelediler-" diye başlar Sawyer ama onun yerine "*ittiler*" kelimesini işaret eder ve ellerini bırakır. "Kahretsin," diye tavana doğru küfreder. "Ridoc?"

"Seni yakaladım," diyor Ridoc ve imzalıyor. "Ve söz veriyorum, daha sonra senin için cinsel planlar yapmayacağım."

Jesinia'nın gözleri genişler.

"Tanrılar olsun," mırıldanır Rhi, sonra da hemen imzalar.

"Ridoc!" "Kaybedenler onlar," der Ridoc ve imzalar.

"Ve düşününce," diye işaret ediyorum Jesinia'ya, ağzımı kapalı tutarak, "bu masada neredeyse sadece ikimiz vardık."

Dudaklarını dişlerinin arasına bastırarak gülümsemeye karşı koyuyor. "Dediğim gibi." Sawyer Ridoc'a ters ters bakarken tercüme eder. "Onu usta programından attılar. Başarısız olacağını bildikleri saçma sapan testler uydurdular."

Midem bulanıyor. Markham'ın Aretia'yı seçtiği için onu cezalandırmanın bir yolunu bulacağını biliyordum ama en parlak kâtibini, ona çok ihtiyaç duyulan yoldan kovacağını hiç düşünmemiştim.

Jesinia'nın dikkati Ridoc'tan Sawyer'a kayıyor ve ona attığı bakışı en kötü düşmanımın bile görmesini istemezdim. "Bu senin paylaşacağın bir bilgi değildi," diye işaret ediyor.

Ridoc tekrarlıyor.

"Onu anladım," diye mırıldandı Sawyer. "Yeni emirlerine göre bilmeleri gerekiyordu."

"Aynı fikirde değilim," diye karşılık veriyor, sonra gözlerini kaçırıyor ve bakışları benimkini buluyor. "Benim için endişelenme. Dışarıda veninlerle savaşmıyorum." Kelimeyi heceleyerek söylüyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum ve imzalıyorum.

"Olma." Başını sallıyor. "Bana güvenebileceklerini bildikleri tek görev verildi - araştırmada sana yardım etmek. Resmi olarak Grady'nin altında, ama gerçekte sensin."

Ve onun bilgi alanını mı daralttılar? Boğazımda yükselen öfke kayasını yutmak için vücudumdaki tüm zarafeti kullanmam gerekiyor. "Senin için bunu istemedim."

Yüzünü bana çevirdi. "Lütfen," diye işaret ediyor. "En azından son dört yüz yıldır kimsenin okumadığı kraliyet kitaplarından oluşan bir hazineyle tek başıma kaldım. Şu çektiğim acıya bak." Gözlerini deviriyor ve gülümsüyor.

"İridlerden bahseden bir şey buldun mu?" Ridoc soruyor.

Jesinia bir kez göz kırpmıyor ve imzalamaya başlarken Ridoc'a onun adına irkilecek kadar çok gördüğüm bir bakış atıyor.

"Evet, içinde

çektığım ikinci kitap."

"Gerçekten mi?" Yüzü aydınlandı.

"Kesinlikle," diye işaret ediyor, yüzü tamamen donuk. "Son irid yumurtadan çıktığında ve binici ile kâtipten doğan öğrenciyi bağladığında, ona iki mühür hediye edileceği kaydedildi."

"Şaka yapıyorsun!" diye heyecanla işaret ediyor. "Bir kehanet mi var?" Bana doğru döndü. "Violet, sen bir-"

Burnumu kırıştırarak başımı hızlıca sallıyorum.

Ridoc iç geçirir ve ellerini Jesinia'ya doğru kaldırır. "Gerçekten şaka yapıyorsun, değil mi? Kehanet falan yok."

Sawyer fısıldayarak, "yedin," diyor.

Jesinia masanın üzerinden hafifçe ona doğru eğiliyor. "Elbette kehanet falan yok." Ani hareketlerle işaret eder, gözlerini ona dikmiştir ve bu kez Rhiannon Sawyer için tercüme eder. "Sadece araştırma. Lyra'nın günlüğünü çevirmeyi daha yeni bitirdim ve şimdi elimde okumam gereken altı yüz yıllık kişisel kayıtlar var. Gerçekten de cevabı kasaya girdiğim ilk hafta bulduğumu ya da bu bilgiyle doğruca Violet'e gitmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Umut ediyordum," diyor Ridoc ve işaret ediyor. "Ve kızgın olduğunda biraz korkutucu oluyorsun."

"Ben o gün tapınakta her ne servis ediliyorsa ondan yüksek bir kâhin değilim. Ben son derece eğitilmiş bir kâtibim. Bana böyle davranırsan kızmam," diye cevap veriyor ve sonra bana dönüyor. "Şimdi, okumanız için bu altı taneyi topladım, bunlar çoğunlukla Deverelli'nin en güneydeki adasını kapsıyor, çünkü iletişim kurduğumuz son ada orası. Oradan başlayabileceğini düşündüm ama Grady'nin kuzeydeki Zümrüt Denizi keşifleriyle ilgili kitaplar istediği konusunda seni uyarayım." Kitapları masanın üzerine itiyor ve ellerini tekrar kaldırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, kasada olmayanlar beni dehşete düşürdü. Tanrıya şükür Kraliçe Maraya sizin için listesini gönderdi, çünkü eksiklerimiz var..." Başını yana doğru eğiyor. "I

neyi kaçırdığımızı bile bilmiyoruz. D n General Cadao'nun g nl   n  okuyordum ve ikinci Krovlan ayaklanmasını destekleyen bir dış ada olabileceğini belirttikten sonra sayfaların tamamı yırtılmış." Bıkkınlık içinde kollarını indiriyor. "Elimizde olmayan bir şeyi araştıramam."

"İkinci Krovlan ayaklanması bir ada krallığı tarafından mı desteklendi?" Doğru bildi imden emin olmak için yavaşça işaret ediyorum. "Ama bu dört yüzlü yıllardaydı, değil mi? Ve Cordyn'in asker gönderdiği varsayılıyordu. Poromiel'in tarafını tuttuktan sonra 206 civarında çoğu adayla tüm iletişimi kestik ve onlar da takip eden yüzyıllarda g nderdi imiz her elçiyi öldürdüler, General Cadao bunu nereden bilebilir?"

"Kesinlikle," diye imzalıyor. "Bu cevabı verebilecek tek bir kâtip düşünebiliyorum." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Oh. Gözlerimi kırpıştırıyorum, bilgiyi hızla işliyorum, sonra kaçınılmaz, lanetleyici sonuca ulaştı ımda küfrediyorum.

"Sen misin?" Rhi aynı anda imza atarak bana soruyor. ".
Markham mı?"

Başımı salladım. "Babam. Ve tüm araştırmalarına, henüz yayınlamadı ı çalışmalarına erişmek artık *gerçekten çok* zor." Omuzlarım   kt . Annem öldükten sonra g nl kleriyle birlikte onun odasından çıkmaya o kadar odaklanmışım ki, babamın sakladığı şeyleri tamamen unutmuştum.

"Aaric'e ve bir gece yarısı görevine ihtiyacımız olduğu gibi erişmek zor mu?" Sawyer sorar ve Ridoc tercüme eder.

"Dain'in babasına ihanet etmesine ihtiyacımız varmış gibi erişmek zor." Ki bu pek olası değil.

Rhiannon kaşlarını kaldırarak, "Onu kadronun önünde evlatlıktan reddettikten sonra, bu zor olmamalı," diyor.

Sawyer, "Ve Dain ona zaten ihanet etmemiş değil," diye ekliyor.

Başımı salladım. "Navarre'ı terk etti, babasını değil ve inanın bana arada bir fark var." Bir bakış atıyorum

sonra tekrar Jesinia'ya baktı. "Bunlar ve yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim. Ben buradan başlayacağım."

- - -

Üç gün sonra, Savaş Dosyası'nda hâlâ Dain sorununu düşünürken Devera bileğini oynatıyor ve o güne kadar gördüğüm en büyük Kıta haritası kadrının görüntüsü üzerinde açılıyor. Ve bu korkunç bir manzara.

"Sanırım dün Aretia'dan gelen eşyalarımızla birlikte bunu da teslim ettiler," diyor Cat solumdan.

Rhi kalemini defterine vurarak, "Bu haritada benim rahat edebileceğimden çok daha fazla kırmızı var," diyor.

Lanetleyici renk Barrens'ten Stonewater Nehri'ne kadar uzanıyor ve Samara'nın hemen yakınında sona eriyor, ardından düşman zayıflık arıyormuş gibi wardline boyunca yayılıyor. Ama Samara hâlâ ayakta. Xaden güvende, en azından şimdilik. Gideli on günden fazla oldu ve Tairn'in de akli başında değil, bu da ikimiz demek oluyor. Dışarıda olduğu her gün ruhunu ve akıl sağlığını riske atıyor. Ya söz verdiği çözümü üretmek zorunda ya da onu sınırdan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundayız.

Braevick'in çoğu, özellikle Dunness Nehri boyunca kırmızı bayraklarla dolu, ancak Cygnisen yakın zamanda saldırıya uğramadı... ne de henüz öğrencilerini göndermediler.

Braevick'in başkenti Zolya aylar önce düştü ama krallığın iktidar merkezi Suniva hâlâ eyaletin kuzeyinde duruyor. Kraliçe Maraya'nın yazlık evinin -ve kütüphanesinin- nerede olduğunu merak etmeden duramıyorum. Ve en azından iyi korunduklarını umuyorum.

"Cordyn hâlâ güvende," diye fısıldıyorum Cat'e.

"Bu hızla daha ne kadar sürecek?" Ağzını büzüyor ama bunu kişisel olarak algılamıyorum. Kız kardeşim Aretia'da görev yapıyor. Onunki koşuşların ötesinde.

"Gördüğünüz gibi," diyor Devera, odayı sessizleştirerek, "Samara karakolu merkezli, koşuşlar boyunca gerçekleşen tanımlanmış, desteklenen bir saldırı var. Bunun sebebinin buraya, yani kuluçka alanına giden en düz yol olması olduğuna inanıyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bize cevapları vermek ona göre değil. "Bu noktaya kadar venin hakkındaki bilgimiz biraz... engellendi," diye itiraf ediyor Devera.

"Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldanıyor Ridoc nefesinin altında.

"Ve eminim bazılarınız son birkaç haftadır eğitim eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştır. Koltuklarınızın altına uzanırsanız, neden beklediğimizi keşfedeceksiniz."

Her Harbiyeli gibi belimden eğilip sandalyemin altında kalın, kanvas ciltli bir kitap bulup alıyorum. Çok hızlı oturduğum için başımdaki telaştan gözümü kırpiyorum, sonra içindekiler bölümüne geçmeden önce düz sırtına bakıyorum. "*Kaptan Lera Dorrell'in Venin'i Yok Etme Rehberi*," diye okudum. "*Venin, Bir Özet* ve... daha fazlası. Bakın, bize küçük bir antoloji yapmışlar."

"Zaten hepsini okudun, değil mi?" Rhi elindeki kopyayı karıştırarak soruyor.

"Sonuncusu hariç hepsi. *Karanlık Savaşçılar ve Karanlık Zamanlar*. Tecarus onları bana Aretia'dan gönderdi."

"Özeti kuzenim Drake yazdı." Kedi kendini beğenmiş. "Evet, anladık Cat. Sen daha iyisin." Ridoc Rhi'ye bakar.

"Sawyer için bir kopyaya ihtiyacımız var."

Rhi başını sallar. "Çok geride kalmasına izin veremeyiz yoksa geri dönmeye karar verdiğinde yetişmekte zorlanır."

"Buralarda çok fazla tek bacaklı binici görmedim." Cat antolojisini defterinin altına yerleştiriyor. "Ya da... hiç. Belki de varsayımlarda bulunmadan önce ona ne istediğini sormalısın."

Haklı olduğu bir nokta var, bu yüzden ilk yorum için ona kızmıyorum.

"Kâtip Çeyreği'ndeki öğrenciler son birkaç hafta boyunca yorulmak bilmeden çalışarak her birinize bir tane düşecek kadar kopya bastılar." Devera sırtını masaya yaslar. "Bu kitaptaki hiçbir şey uçucular için yeni değil elbette, bu yüzden hepinizin yeni tarih dersinizin ilk sınavını başarıyla geçmenizi bekliyorum." Kiandra'yı işaret ediyor. "Bu özel ders Profesör Kiandra tarafından verilecek ve hız ve kolaylık açısından Salı ve Perşembe günleri bu odada yapılacak. Rün uzmanımız bize gelmeyi reddettiği için, rün yoğunlaştırmaları için iki haftalık döngüler halinde Aretia'ya gideceksiniz. Uçuş alanının paylaşımı ve rün tarihlerinizle ilgili yeni program için bölüm liderlerinize danışın."

Sınıf çapında bir homurtu odayı dolduruyor, arkamızdaki üçüncü sınıflardan bile. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Dain'in en üst sırada olduğunu görüyorum. O kadar sık gitmişti ki, babamın araştırmasına ulaşmama yardım etmesini isteyecek fırsatım olmamıştı.

Devera parmağını kaldırarak, "Şikâyet etmeyin," diye uyarıyor. "Programa sadece üç ders ekliyoruz, hepsi de hayatınızı kurtaracak."

"Üç ders daha mı?" Ridoc iniliyor ve bu düşünce odada yankılanıyor. "Görev ekibi araştırmasının üstüne mi?" Bana doğru bakıyor. "Daha ilk Deverelli metninin yarısındayım."

Gitme şansının kesinlikle olmadığını bilmesine rağmen iki ayağıyla birden atladığı için ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

"Ciddiyim. Mızımızlar siyah giymez," diye tersliyor Profesör Devera. "Kitabı okuyun ve yaşayın. Okumayın ve ölün." İç çeker, sonra omuzlarını dikleştirir ve odaya bakar. "Bununla birlikte, baskı sırasında ortaya çıkan ve bu nedenle kitaba dahil edilmeyen çok önemli bir bilgiyi size bildirmekten üzüntü duyuyorum. Sage ve Maven gibi üst düzey veninlerin mühür kullanabildikleri ve kullandıkları üç farklı kaynak tarafından doğrulandı."

Sessizlik dışarıdaki kardan daha kalın yağıyor, zaten bildiklerimiz dışında her öğrenci tamamen donuyor. Onaylamaları *on gün* mü sürdü?

"Biliyorum," diyor Devera alışılmadık bir nezaketle. "Bu bir şok. Bunu kabullenmen için sana bir saniye vereceğim."

Önümüzdeki sıralarda birden fazla başın düştüğünü görüyorum, sanki yenilgimiz elimize tutuşturulmuş gibi. Onları suçlayamam; çoğumuz sadece daha düşük büyülere sahip uçucularla savaşmayı öğrendik.

"Ve tüm zamanınız bu kadar." Devera ayağa kalkar. "Savaşın yeni yüzüne hoş geldiniz, burada sadece gökyüzünde sayıca az değiliz, artık sahada da rakiplerimizin yetenekleri açısından eşitiz. Arkadaşlarınızla, takım arkadaşlarınızla aynı yeteneklere sahip bir karanlık silah kullanıcısıyla karşılaşmayı bekleyebilirsiniz ve beklemelisiniz" - bana doğru bakıyor - "ve kendiniz."

Bir mırıltı daha yükselir ve Profesör Devera elini kaldırarak onu susturur.

"Bunu akılda tutarak, sizi gerçek savaşa daha iyi hazırlamak için Profesör Emetterio'nun gözetiminde meydan okumaların doğası, silah kullanmayı da içerecek şekilde değişecek." Sesi giderek artan endişeli konuşmaların üzerinde yükseliyor. "Ancak sınıf arkadaşlarınızla karşılaştığınızda ölüm artık kabul edilebilir bir sonuç değil. Minderde hesaplaştığınız günler geride kaldı. Her birinizin mezuniyete kadar hayatta kalmasına ihtiyacımız var."

Caroline Ashton, "Sorrengeil'le karşı karşıya değilken söylemesi kolay," diye sesleniyor.

. Benim meydan okuma minderinde işim yok. Devera ona "Seni kurtların önüne atmayacağız," diyor. "Ekleyeceğiniz üçüncü sınıf, sizi mührü karşı mühür savaşına hazırlamak için uygulamalı bir yaklaşım olacak. Tüm mühür türlerinden faydalanabilmeniz için dönüşümlü bir profesör kadronuz olacak ve Doğu Kanadı geçici olarak bize en güçlü binicilerini öğretmeye başlayacaklar."

Boğazım düğümleniyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

"Ve bu notta." Devera odanın arka tarafındaki kapıyı işaret ediyor ve ben o kadar hızlı dönüyorum ki gözlerim kayıyor. "Bakın kim geldi."

Xaden kapı aralığında Profesör Kaori'nin yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş bir şekilde çerçeveye yaslanmış, gözlerimiz kilitlenirken ağzında küçük ama inkar edilemez bir eğim var.

Anında gülümsedim. Tanrılara şükür, öğreterek koğuştaki kalmanın bir yolunu buldu-

Öğretmenlik.

Hassiktir. Basgiath Davranış Kuralları Madde 8, Bölüm 1.

Yüzüm düşüyor ve gölgeler kalkanlarıma Xaden başını eğiyor.

Onu içeri aldığımda "*Sorun ne?*" diye sordu.

"Hepiniz liderlik ekibinizin en yeni üyesine hoş geldiniz. Profesör Riorson," diye duyurdu Devera.

Kaburgalarım geriliyor, sanki yeterince sıkarlarsa kalbimi bir arada tutabileceklermiş gibi. "*Sanırım ilişkimiz az önce sona erdi.*"

Uçucular sadece daha küçük büyüler kullansa da, benim
engin
Kuzey Kanadı'ndaki deneyimleriyle, hem zihin çalışmasında
hem de göğüs göğüse mücadelede zorlu rakiplerdir. Dikkatli
olun, genç biniciler: kalmadıkça onlara karşı yer
değiştirmeyin.

-Taktik Bölüm II, Teğmen Lyron Panchek'in Kişisel Anıları

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xaden, Kaori onu uzaklaştırmadan önce "*Kesinlikle hayır,*" diye cevap veriyor ama Devera akademik programımızdaki değişiklikleri ve Xaden'ın *Signet Sparring* adını verdiği yeni dersi için nasıl eşleştirebileceğimizi anlatırken kulaklarımda hafif bir uğultu var.

Birkaç dakika sonra kovulduk.

Ben iyiyim. Bu iyi. Bunu daha sonra düşüneceğim. Şimdilik doğrudan önümdeki hedefe odaklanıyorum, ekibimin geri kalanıyla birlikte Savaş Dosyası'ndan çıktığımda koridorun yarısına gelmiş oluyor.

Rhi bana yan gözle bakarak, "Mutlu görünmüyorsun," diyor. "Neden? Siz ikiniz artık sürekli birbirinizi göreceksiniz."

"Elbette." Başımı biraz zorlayarak salladım. "Ne zaman dersimiz olsa." Ayak parmaklarımdın üzerinde zıplıyorum ama hâlâ öğrenci kalabalığının arkasını göremeyecek kadar kısayım. "Dain'e yetişmem gerek."

"Dain? Xaden ortaya çıkıyor ve sen Dain'le mi konuşuyorsun?" Rhi elinin tersini alnıma koyuyor. "Sadece ateşin olmadığından emin oluyorum."

"O duyurudan sonra şu anda Xaden'ı görmeyi pek emin değilim açıkçası," diyorum ona Cat duymasın diye sessizce. Tanrım, buna çok *sevînecek*. "Ve Dain'i günlerdir görmedim. Ona sormam lazım..." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Doğru." İki üçüncü sınıf sınıfını geçerken başını sallıyor, sonra ileriye bakıyor. "Profesör Kaori'nin ofisinin kapısında Bodhi'yle konuşuyor. Riorson'la neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Teşekkürler. Madde Sekiz, Bölüm Bir, Davranış Kuralları." Hızla ilerliyor, öğrenci nehrinin içinden geçiyorum.

"Ahh. Uçuş taktiklerine geç kalma!" diye sesleniyor .

Kaori'nin kapısının derin kemerine ulaşp akıntıdan çıktığımda Dain'in hareket etmemiş olması beni rahatlatıyor, böylece kimseyi engellememiş ya da ezilmemiş oluyorum.

Dain bana doğru bakıyor, sonra tüm dikkatini bana veriyor, kapalı kapıya yaslanıp yer açıyor. "Vi?"

"Böldüğüm için özür dilerim ama günlerdir Midland'da görev yapıyorsunuz ve sizinle konuşmam gerekiyor." Ağrıyan omuzlarımdaki çantamın kayışlarını ayarlıyorum. Imogen bu hafta hiç durmadan antrenman yapıyor ve benim tek başıma yaptığım antrenmanlar da kollarıma zarar veriyor.

"Rahatsız etmiyorsunuz," diye beni temin ediyor Dain. "Biz sadece uçuş alanı planlama sorununu çözmeye çalışıyoruz."

Bodhi bakışıyor. "Biraz yalnız kalmak ister misin?"

"Senden değil." Başımı sallıyorum.

"Ah." Yerini işaret ediyor ve o kalabalığa sırtını dönerken ben de onunla yer değiştiriyorum. "Orası senin için biraz daha sessiz olmalı."

"Neler oluyor?" Dain sesini alçaltarak soruyor.

Kalan endişelerimi bir kenara itiyorum. Bu benim tek şansım olabilir. "Yardımaınıza ihtiyacım var ve çok şey istediğimin farkındayım, o yüzden bunu açıkça söyleyeceğim ve karar vermeniz için size biraz zaman tanıyacağım." Salon Bodhi'nin arkasında yavaş yavaş boşalıyor.

"Kulağa uğursuz geliyor." Dain gözlerimi arıyor. "Başın belada mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Babamın ölmeden önce ailemin odasında bıraktığı bir şeye ihtiyacım var. Yakılması gereken bir şey ya da onun gibi bir şey değil."

"Araştırma mı?" Dain tahmin ediyor, ifadesi yumuşuyor.

Başımı salladım. "Burası... gizli ve Basgiath'ın komuta ettiği generalin karargâhı, sadece kan veya evlilik yoluyla kendi soyunun geçebilmesi için korunuyor ve artık o soy benim değil."

"Doğru." Boğazı çalışıyor. "Babama kendiniz sorsanız daha iyi olur. Ben onun en sevdiği kişi değilim."

an." Gözlerini kırptırıyor, gözlerinden geçen acıyı hızla maskeliyor. "Şu anda Panchek'le birlikte birkaç oda aşağıda."

"Ben daha çok bana vermeyeceğinden endişe ediyorum," diyorum yavaşça. "Geçen yıl bunu istediğinden bahsetmişti ve bunu kendine saklayacağından ya da kendisinin veya Markham'ın bilgileri yeniden düzenleyeceğinden korkuyorum."

Dain kollarını kavuşturur. "Yani onu çalmana yardım etmemi istiyorsun." "Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Beni gerçekten soyun bir parçası olarak gördüğünden emin değilim-" diye söze başlıyor Dain ama sonra arkasından kapı açılıyor.

"Çok uzun sürmedi," diyor Kaori gülerek, sonra omzunun üzerinden bakıyor. "Benim için burada olduklarını sanmıyorum." Bize geri dönüyor. "Çabuk olun, öğrenciler. Yaklaşık on dakika içinde katılması gereken bir toplantı var. Şimdi, müsaade eder misiniz?"

Ayrılıyor ve Profesör Kaori boş salona doğru ilerliyor.

"Profesör Riorson." Dain'in ses tonu pek de saygılı değildi. Xaden kapı aralığını dolduruyor.

Nabzım sıçrıyor ve onun görüntüsünü içime çekiyorum, sakallı yanakları, dolgun dudakları ve muhteşem gözleri. Kırmızıya dair hiçbir iz yoktu.

"Violet." Xaden, Dain ve kuzenini görmezden geliyor, sesi tenimde kadife gibi kayıyor. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"İyi bir fikir değil." Başımı yavaşça sallıyorum.

"Daha kötülerini yaşadığıma eminim." Elini uzattı. "Artık bir profesörsün." Çantamın kayışlarını tutarak ona uzanmamı engelliyor. "Ben bir öğrenciyim."

"Ve?" Xaden bana ters ters bakıyor.

"Kahretsin," diyor Dain sessizce. "Davranış Kurallarının Sekizinci Maddesi, Birinci Bölümü."

"Bekle. Siz ikiniz mi?" Bodhi'nin sesi yükseliyor. "Evet," diye cevap veriyorum.

"Hayır," diyor Xaden aynı anda, kuzenine ters ters baktıktan sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Hayır," diye tekrarlıyor.

"Yani... eğer yeni profesörümüzseniz, o zaman Kurallar geçerlidir. En azından bu pozisyonda kaldığınız sürece," diye düşünüyor Dain. "Ve bunu geçersiz kılan tek bir Kodeks parçası bile düşünemiyorum."

"Kimse sana sormadı Aetos," diye uyarıyor Xaden.

"Beni suçlamayın. Kodu ben yazmadım." Dain ellerini kaldırarak salona geri döndü. "İşi de kabul etmedim."

Xaden geriliyor.

"Şey, dersim var, bu yüzden bununla başa çıkmada iyi şanslar." Bodhi aceleyle Dain'in peşinden gider.

Xaden çantamın sağ askısını tutup beni Kaori'nin odasına çekmeden önce yarım saniye bekliyor. Derse zamanında yetişmek buraya kadarmış.

Gitmeme izin verdi ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Garrick seninle gelmedi mi?" Oyalama taktiklerine göre tembelce bir taktik ama Kaori'nin masasına doğru çekilip önünde duran iki sandalyeden kaçarken elimdeki tek şey bu. Ofis büyük olanlardan biri, iki kemerli penceresi ve mümkün olan her santimetrekareyi doldurmak için gelişigüzel istiflenmiş kitaplarla dolu gömme bir kitaplığı var.

"Kontrolü kaybettiğimde tehlikeli bir şekilde yanıma yaklaştığını düşünürsek, bebek bakıcılığı programının umduğumuz kadar etkili olmadığına karar verdik." Xaden kapının solundaki duvara yaslanmış, omzunu İlk Altı'nın ejderhalarının boyalı bir resminin çerçevesine dayamış.

Ama yedi değil.

"Artık buradasın, bu yüzden bir daha olmayacak." Avuçlarımı masaya dayıyorum ve kenarına oturmak için zıplıyorum. "Seni kurtarmak, iyileştirmek için her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim, yani bu olamayacağımız anlamına geliyorsa-"

"Bu cümleyi sakın bitirme." Bana doğru yürüyor ve attığı her adımda kalp atışlarım hızlanıyor. "Sen zaten buradaki en ölümcül kişisin, bu yüzden sana adil bir şekilde not vermek konusunda endişelenmeme gerek yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Kodekse göre yaşıyoruz-" Tekrar deniyorum.

"Ben *sana* göre yaşıyorum. Kodeks ya da Davranış Kuralları ne zaman umurumda oldu ki?" Yüzümü kucaklıyor ve eğilerek alnını benimkine yaslıyor. "Ben seninim, sen de benimsin ve bu dünyada ya da öbür dünyada bunu değiştirecek hiçbir yasa ya da kural yok."

Gözlerim kapanıyor, sanki bu kalbimin bu adama daha da çok aşık olmasını engelleyebilirmiş gibi. "Peki ne yapacağız?"

"Kaori muafiyet alabileceğimizi düşünüyor. Panchek'e birkaç dakika içinde sormam gerekiyor." Başparmakları yanaklarımı okşuyor ve ben de haklı olabileceği umuduna tutunarak yavaşça gözlerimi açıyorum. Bu kadar kolay olabilirdi.

"Ne olursa olsun, seni burada tutmak zorundayız. Sadece bir haftalığına sınırdaydın." *Ve bak ne oldu.* İkimizin de ne düşündüğünü söylememe gerek yok.

"Biliyorum." Başını kaldırıyor. "Ve en kötüsü de savaş sırasında kaynağa ulaştığımı ya da gücü aldığımı bile hatırlamıyorum. Sadece *oradaydı*. Eğer Sgaeyl olmasaydı..." Derin bir nefesle göğsü yükseliyor. "Benimle ilk kez konuştu - 'bağırdı' daha doğru bir terim- ve ben kendimi toparladım ama olan olmuştu. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

". " Bileklerini sıktım. "Bunu . Panchek muafiyeti kabul ederse, sana anlatmam gereken birkaç şey var."

Başını sallıyor. "Seninle odanda buluşuruz-"

Kapı açılıyor ve ellerimi indiriyorum ama Xaden bir milim bile kıpırdamıyor.

"Ah, Profesör Riorson," diyor Aetos kapı aralığından. "Kaori burada olabileceğinizden bahsetmişti, ben de Albay Pançek'in önünde kendinizi utandırmamanız için kaçınılmaz olarak Davranış Kuralları'ndan muafiyet istemeniz gibi garip bir işi halledebileceğimi düşündüm."

Midem bulanıyor. Bu savaşın bizim istediğimiz gibi gitmeyeceğini anlamak için Melgren'in mührüne ihtiyacım yok.

"General Aetos." Xaden'in elleri yanaklarımdan yavaşça kayarak okşuyor ve sonra komutanla yüzleşmek için dönüyor. "Sekizinci Madde ile ilgili olarak resmen bir muafiyet talep ediyorum,

Birinci Bölüm, bunun daha önce var olan bir ilişki olduğu ve görevin geçici olduğu gerekçesiyle."

"Reddedildi," diye cevap verir Aetos bir saniye bile düşünmeden. "Melgren'in emrine itaat edeceğim ve sana bu görevi vereceğim, her ne kadar bu göreve daha uygun biniciler olduğunu düşünsem de, ama hata yapma Riorson, seni burada istemiyorum. Af olsun ya da olmasın, unvan olsun ya da olmasın, birkaç ay önce komutan yardımcısını soğukkanlılıkla öldürdüğünü ve bu kurumu paramparça ettiğini unutmayacağım. Harbiyeli Sorrengail'e olan bağlılığınız bana sizi kampüsünden atmak için mükemmel bir bahane veriyor ve Davranış Kurallarını çiğnemeniz halinde bunu seve seve kabul edeceğim *Profesör*. Burası General Melgren'in ordusu olabilir ama benim okulum. Anladınız mı?"

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Pisliğin teki olduğunu mu? Kesinlikle." Xaden parmağını kaldırıyor. "Ve sana hakaret etmek Davranış Kurallarına aykırı değil. Kontrol ettim."

Aetos kıpkırmızı kesildi ve bana doğru bir bakış fırlattı. "Vedalaşma sona erdi. Sınıfına git, öğrenci."

"*Hiçbir şey değişmiyor. Biz sadece en iyi olduğumuz işi yapıyoruz,*" diyor Xaden.

"*Çeyreğin yarısının isyanını çalıp Aretia'ya mı kaçacaksın?*" Masadan kayıyorum, öfke gücümü kaynama noktasına getiriyor.

"*Hayır, . Gizlice dolaş. En azından şimdilik.*"

General Aetos geçmem için tam zamanında kapıyı açarken, "*Şimdilik,*" diye kabul ediyorum. Koridora çıktığımda omzumun üzerinden, "Kimden nefret edeceğinizi bilin diye söylüyorum," diyorum, "Varrish'i Xaden öldürmedi. Ben öldürdüm."

Dain koridorun tam karşısındaki gölgeli kemerden çıkarken Aetos kaskatı kesilir ve gözleri büyür.

"Hadi, Violet. Seninle sınıfa kadar yürüyeyim." Dain babasına sanki adam ejderhasını savaş alanında ölmesi için terk etmiş gibi bakıyor.

Merdiven boşluğuna ulaşana kadar sessizce yürüdük.

"Suç sadece senin değil. Son darbeyi sen vurdun ama ikimiz de Varrish'i benim öldürdüğümü biliyoruz," diyor Dain sessizce.

Üçüncü kata inin. "Ona söyleyebilirdiniz, belki de bu bilgiyi muafiyet almanıza yardımcı olması için kullanabilirdiniz."

"Peki bunun size ne faydası olacak?"

"Konu babam olduğunda yardımın ötesindeyim." Acınası bir kahkaha attı. "Ve babam açıkça... genel olarak yardımın ötesinde."

"Dain," diye fısıldıyorum, geçen yıl anneme karşı hissettiklerime benziyor olmasından nefret ederek.

"Önümüzdeki hafta sonu Calldyr'de olacak." Dain bir seçim yapıyormuş gibi başını sallıyor. "O zaman babanın araştırmasını alırız."

Zaferden başka bir şeymiş gibi hissettiriyor.

- - -

Ertesi Pazartesi, annemin yönetim binasının ikinci katındaki "planlama odası" dediği yeri dolduran on iki kişilik masaya kafamı düşünüyorum. İki pencerenin arasında asılı duran Kıta haritasının önünde Yüzbaşı Grady ve Teğmen'in - kahretsin, adını çoktan unuttum - aranacak olası yerler hakkındaki tartışmalarını dinlemekten daha iyi bir zaman kullanımı olurdu.

Haritanın en sevdiğim kısmı? Güney ve doğudaki ada krallıklarını temsil etmesi gereken elle çizilmiş, şekilsiz lekeler. Kimsenin ne halt ettiğimizi bilmediğine karar vermem bu "toplantının" tam üç dakikasını aldı.

Jesinia, bir yığın kitap, tüy kalem ve parşömenle oturduğu masanın sol ucundan iki kez gözlerini devirdi, toplantının ve artık resmi olarak görev için kimin seçildiğinin kaydını tutuyordu.

Aramızdaki gölgeli bağ yakınlaştıkça güçlenirken Xaden'a "*Lütfen bana neredeyse burada olduğunu söyle,*" diyorum.

"*Merdivenleri tırmanıyorum,*" diye yanıtlıyor.

"Cevap kesinlikle kuzeye doğru." Grady, toplantının başından beri herkesin yaptığı gibi konuşurken aynı anda işaret ediyor, sonra da her zamanki gibi düzgün kesilmemiş sakalını kaşıyor.

"Evet, kesinlikle keşfedilmemiş girmeliyiz," diye mırıldanıyor Yüzbaşı Anna Winshire sağımdaki koltukta alaycı bir şekilde. Çilek sarısı saçları, hızlı kahverengi gözleri ve her iki omzuna da takılı tırtıklı bıçaklarıyla konuşkan bir piyade yüzbaşı ama üniformasına dikilmiş sayısız cesaret ödülü dışında neden takım için seçildiğini anlayamıyorum.

Aslında, neden öyle olduğunu anlayamıyorum. Karşımda ilk kez tanıştığım en az üç yaşlı sürücü oturuyor ve zaten tanıdığım biri -Aura- mümkün olduğunca uzakta, haritaya en yakın sağ tarafta. Ama en azından Halden burada değil ve seçme listesinde de yoktu, bu da rahatlatıcı. Belki de kraliyet temsilcisini seçmemeye karar vermişlerdir.

Grady hâlâ ekibiyle tartışıyor. "Kuzey-"

Sol tarafımdaki kapı açılıyor ve Xaden içeri giriyor.

Her kafa ona doğru dönüyor ama benimki en hızlı kırbaçlanıyor. Son dört gün bana sonsuzluk gibi geldi. Alıştığım türden bir erişime sahip olmadan ona yakın olmak cehennem gibi sinir bozucu. Kalkanları kapalıyken sürekli nerede olduğunun farkındayım ve kalkanları açıkken bile, gölgelerde daha fazla bir şey olduğu umuduyla kendimi her köşeye bakarken buluyorum.

Xaden profesörlerin odasında uyurken, etrafta gizlice dolaşmanın sadece zor değil, imkansız olduğu ortaya çıktı. Gittiğim her yerde beni izleyen bir Navarrian binicisi var.

Kütüphane mi? Ewan Faber'ın takım üzerinde uygun bir gözü var.

Yatakhane mi? Aura gece geç saatlerde koridor devriyelerine ani bir ilgi duyuyor.

Sawyer'ı ziyarete mi gidiyorsun? Caroline Ashton ve yardakçıları arkadan geliyor.

"Bu kapalı bir toplantıdır," diyor Teğmen Forgot-his-name, gamzeli çenesini öfkeyle geriye çekerek.

"Beni davet etmediğin için seni affediyorum," diye yanıtlıyor Xaden, solumdaki sandalyeye çökerek.

Gülümsememi geri alıyorum. Değiştiğini düşünüyor olabilir ama bu yorum inkar edilemez bir şekilde ona ait.

"*Ayrıllıkçı değiliz*-" diye tartışmaya başladı teğmen, elleri işaret ederken neredeyse şiddetle hareket ediyordu.

"Zaten ," diye araya giriyorum tatlı bir gülümsemeyle.

Jesinia çenesini cüppesinin içine sokuyor ve bir kahkahayı bastırdığını biliyorum.

"Tartışarak zaman kaybedebiliriz," diyor Xaden, "ya da Tairn'in Sgaeyl olmadan hiçbir yere gitmeyeceği konusunda anlaşıp yolumuza devam edebiliriz."

Jesinia hızla notlar alırken tüy kalem parşömene çizikler atıyor, ancak ağzında hala kesin bir gülümseme var.

Yüzbaşı Grady'nin çenesi esniyor ama bu onun dışa vurduğu tek kızgınlık göstergesi olduğu için saygı duymak zorundayım. Omuzlarında bir dizi parmaklık olan herkes bunu tahmin etmeliydi, ancak ekibimizin ne kadar mantıksız bir şekilde oluşturulduğunu göz önünde bulundurarak bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum. "Peki," diyor sonunda. "Harbiyeli Neilwart, lütfen onun adını da kadromuza ekleyin." Masaya bir göz atar. "Buradaki herkes bu görev için seçildi çünkü onlara güveniyorum. Henüz yapmadıysanız kendinizi tanıttın," diye diğerlerine emrettikten sonra haritaya bakmak için döner.

"Yüzbaşı Henson," diye yanıtlıyor sağındaki sık dokunmuş siyah örgülü kadın, başını sallayarak. "Hava kullanıcısı."

"Teğmen Pugh." Yanındaki adam soluk mavi gözlerini kısar. "Farsight."

"Teğmen Foley." *Ah, bu onun adı.* "Agrarian." "Öğrenci Beinhaven." Aura çenesini kaldırıyor. "Ateş kullanıcısı."

"Teğmen Winshire." Anna gülümsüyor. "Piyade irtibat subayı."

"Teğmen Riorson," diye cevaplıyor Xaden. "*Sanki en yaygın işaretlerin bir listesini çıkarmış ve isimleri seçmeye başlamış gibi.*"

"Ve hiç uçan ya da Aretian binicisi yok." Kalemimle oynuyorum. *"İttifak ruhuna pek uygun değil."*

"Neden kalkan mührü yok?" Xaden soruyor. "Navarre sınırları içinde saklanan ve İmparatorluk'un bilmediği koca bir in olduğunu düşünmüyorsan, belli ki koğuşların ötesinde olacağız."

"Bir tanesini saklamayı başardın," diye tersliyor Foley.

"Empyrean'ın altı yıl boyunca farkında olmadığını düşünmek, senin ve ejderhanın önceliklerinin nerede olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor." Xaden omuz silkiyor.

"Dur," diye emretti Grady. "Ve General Tinery'den özel bir kalkan kullanıcısı istedim. Sadece yanıt bekliyorum."

Xaden'in kaşları bir milisaniye için çatılıyor, insanların niyetlerini araştırdığını anlamama yetecek kadar uzun bir süre. "Bana sorabilirsin. Mira Sorrengail koğuşların ötesinde olduğu kanıtlanmış tek binici ve Aretia'da konuşlanmış durumda."

Kalemi tutuyorum. Mira bu görev için ilk tercihimdi... eğer bana sorsalardı.

"Güney Kanadı ve açıkça General Tinery'nin komutası altında." Pugh Xaden'a ters ters bakar.

"Tyrrendor hariç," diye yanıtlıyor Xaden, "İkinci Aretia Anlaşması'ndan itibaren artık hüküm süren haneye ait." Başını yana doğru eğiyor. "Aslında Ulices ve Kylynn, ama onlar bana hesap veriyor."

Bazı çeneler yerden kaldırılırken ve diğerleri kilitlenirken tek ses parşömene sürtünen tüy kalem sesidir.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gülümseme dürtümle savaşıyorum. *"Söylemeliyim ki, gücün gündelik flörtü oldukça ateşli."*

"Yapma," diye uyarıyor. *"ellerimi kendime zor saklıyorum. Odana gizlice girmeyi ne kadar sık düşündüğümü bir bilsen..."*

Nabzım hızlanıyor.

"Bekleyebileceğim şey bu mu, Teğmen Riorson?" Grady soruyor, boynundaki renk yükseliyor. "Unvanını askeri meselelerin içine mi çekiyorsun? Aristokratların siyah giymemesinin bir nedeni var."

"Düşündüğünden daha sık oluyor," diye mırıldanıyorum ve arkadaşşıma gizlice imzalıyorum.

Jesinia kalemını kaldırıyor ve benim ukala sözümü kaydetmiyor, ama kesinlikle bir kahkahayı savuşturuyor.

"Bu meselelerin nasıl halledildiğine bağılı," diye tehdit ediyor Xaden, işaret ederken el hareketleri keskinleşiyor ve sesi, karşıımızdaki teğmenlerin koltuklarında kaymasına ve bakışlarımın ona doğru kaymasına neden olan o tehlikeli sakinliğe kayıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Gözlerinde soğuk bir şey parlıyor ama tek bir kırpışla kayboluyor. Hah.

Kaptan Grady, "Seninle sorunlarımız olacak," diye uyarıyor.

"Muhtemelen." Xaden başını sallar.

Grady derin bir nefes alıyor ve yüzündeki kızarıklık çene çizgisine doğru ilerliyor. "Dediğimiz gibi. Yedinci ırkı bulmamız için bize altı ay süre verildi. Senaryo, onları bilgilendirmek için potansiyel bölgeleri araştırırken rapor vermemizi emretti."

"Ne büyük bir zaman kaybı," diyor Xaden.

"Grady şöyle devam ediyor: "Bu da ilk arama alanlarımızı kolay uçuş mesafesinde seçmek anlamına geliyor.

"Sadece bekle, daha iyi olacak." Kalemimi elime alıyorum ve kendimi meşgul etmek için işaret ve baş parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. *"Ellerini özledim."*

"Aynı." Gözlerini haritadan ayırmıyor ama masanın altındaki bacağımdan bir gölge şeridi kıvrılıyor ve üst uyluğumu sarıyor. *"Ve ağzın, özellikle de kendime izin verdiğim tek şey buysa."*

Ona kendini sınırlamak zorunda olmadığını söylemek dilimin ucunda ama eminim son görevinde dünyadan daha fazla güç çekmesi özdenetimine güven duymasını sağlamıyordur.

"Kaptan Grady sözlerini şöyle bitiriyor: "Ve ben de kuzeye doğru uzanan kıyı şeridinden başlamayı seçtim.

Xaden'in kaşları tavana çarptı.

"Sana daha iyi olacağını söylemiştim."

Kaptan Henson parmaklarını masaya vuruyor. "Neden?"

Grady boğazını temizliyor. "Operasyonumuzu kıyı şeridinde yürütmek bize büyüye erişim sağlıyor. Ayrıca, Zümrüt Denizi büyük ölçüde keşfedilmemiş durumda-

"Çünkü denizciler en derin sulardan geri dönmezler," diye karşılık veriyor Henson, sonra bana doğru bakıyor. "Ejderhanız nereyi aramak ister?"

Aura, "Öğrenci Sorrengail yetkili değil," diye araya giriyor.

"Buradasın çünkü kanat liderimin peşinden gittiğin için seni öldürmemeyi seçtim," diye cevap veriyorum. *"Bu bir hata. Bu odada güvendiğim tek kişiler sen ve Jesinia ve o da biz döndükten sonra görevleri rapor ediyor, gitmiyor."*

"Anlaştık." Duvarın dibinde gölgeler dönüyor. *"Mira biraz denge katmalı ama yeterli değil."*

"Herhangi bir ada krallığıyla bilinen son iletişimimiz Deverelli," diyorum garip sessizliğin içinde. "Okuduklarıma göre, tüccar adası maldan daha fazlasının ticaretini yapıyor. Eğer orada elde edilebilecek bir bilgi varsa, doğru fiyata satın alabiliriz. Sadece kuzeyi değil, mümkün olan tüm yolları araştırmalıyız."

Jesinia önerdiğim şeyi kaydederken hafifçe başını sallıyor.

Karşımızdaki herkes aynı anda konuşmaya başlıyor.

"Oraya gidersek bizi öldürürler."

"Kuvvetlerimizi bölmek takımı zayıflatır."

"Hepsi ejderha düşmanı."

"Eğer ejderhalar adalarda olsaydı, içlerinden biri böbürlenirdi."

"Ya da bir saldırıda kullandılar," diye mırıldandım zihnimden.

"Ne biliyorsun?" Xaden soruyor ve gölge iç baldırımı okşuyor.

Kahretsin, böyle yaptığında düşünmek zor oluyor. *"İkinci Krovlan ayaklanmasının kayıtları General Cadao'nun günlüğünden koparıldı ve Jesinia bir subayın bizden yüzlerce yıl sonra bir ada krallığının olaya karıştığını ima ettiğini düşünüyor."*

teması kopardı. General Aetos geçen yıl bana babamın bu konudaki araştırmasını sordu-"

"Tüykuyruklar." Xaden'in çenesi kıpırdıyor. "Uçuş alanına giderken bu konuda bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum."

"Aynen öyle. Adalardan bahseden ejderhalar bana güneye bakmamız gerektiğini söylüyor." Diğerlerinin bağırmaya başlamasını izliyorum, işaret ederken elleri havada uçuşuyor ve Aura içlerinde en tiz olanı. Bir öğrenci için oldukça cesurca. "Babamın araştırmasının içeriğini bilmiyorum ama ölmeden yaklaşık altı ay önce aniden gizemli bir şekilde araştırmaya başladığını hatırlıyorum. Eğer Aetos ya da Markham'ın eline geçmesini isteseydi, bilgileri Arşiv ofisinde bırakırdı."

"Aksine mi?" Bağırışlar artarken bana doğru bakıyor.

"Odalarında." Çekiniyorum. "General Aetos'un . Merak etmeyin, Dain onu bulmama yardım etmeyi kabul etti."

Xaden boynunu kırıyor. "'Merak etme' ve 'Dain' aynı cümle içinde kullanılamaz."

"Sessizlik!" Grady bağırıyor, teni tamamen kızarmış. "Halihazırdaki mantık bir yana, Deverelli seyirci için çok yüksek bir bedel istiyor. Güney bir seçenek değil," diyor bana, sonra Kaptan Henson'a dönüyor. "Zümrüt Denizi'ne gelince, belki de denizcilerin geri dönmemesinin nedeni ejderhalardır. Bir sonraki emre kadar, önümüzdeki ay kuzeye doğru uçacağımızı varsayın. Erzaklarınızı hazırlayın. Bu toplantı sona ermiştir."

Lanet olsun. Vücudumdaki her kemik güneye uçmamı söylüyor.

"Kal," diyor Xaden. "Seninle otuz saniye geçirmek için adam öldürürüm." "Kesinlikle." Lanet bir kucaklaşma kulağa harika geliyor.

Jesinia dahil herkes dışarı çıkarken Xaden ve ben arkada kalıyoruz ama Aura Beinhaven kapıda bir bakıcı gibi bekliyor, ben eşyalarımı toplarken kaşlarını çatıyor.

"Evet, Aura?" Çantamı kapatırken soruyorum.

"Size çeyreğe kadar eşlik etmek için bekliyorum." Dikkatle Xaden'a bakıyor. "İçeri girmeni istemem

Grady beni *yol arkadaşın* olarak seçtiğine göre, General Aetos'a rapor etmem gereken bir sorun ya da bir şey yapıyorum."

Daha çok lanet bir şaperon gibi. "Panchek'i mi kastediyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Aetos kanat liderlerine Davranış Kuralları'na harfiyen uyulması gerektiğini açıkça belirtti." Gözleri kısılıyor. "Doğal olarak, bu emri emir komuta zinciri boyunca ilettik. Görünüşe göre hayatınızı olabildiğince çekilmez hale getirmekten mutluluk duyan bir sürü insan var."

"Harika." Gülümsemeye zorluyorum ve Xaden'ın yanından geçerken gölge kalçamdan kayıyor, rapor edecek bir şeyi olmasın diye gözlerimi bile kendime saklıyorum.

"*Zamanımız olacak,*" diye söz veriyor.

"*Burada güvendesin. Önemli olan tek şey bu.*"

En azından kuzeye gidene kadar.

Bazı savaş işaretleri korkutucudur, ancak herhangi bir binici iki şey tarafından alçaltılabilir: kalkan eksikliği... veya grup çabası. Düşmana asla etrafınızı sarma avantajı vermeyin.

-Binbaşı Garion Savoy'dan Poromiel'in Grifonları, Bir Savaş Çalışması

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cuma günü Piyade Çeyreği'nin açık hava amfiteyatrosunun taş basamaklarından inme sırası bizim takımımıza geldiğinde, Xaden'ı görmeyeli dört gün daha olmuştu ve kalkanlarını o kadar sık kaldırıyordu ki, yeniden mektup yazmaya başlayabilirdik.

Piyade Çeyreği'nin hemen batısındaki kuzey sırtına oyulmuş olan yarım kubbeli arena, amfiden çok bir savaş . Binden fazla piyade öğrencisini alabilecek kapasitede ama bu öğleden sonra sihirli bir şekilde ısınan alanda sadece bizim takım, Birinci Kanat'tan Caroline Ashton ve amfiteyatronun düz tabanının ortasında duran, sabırsızlığı yüzünün her çizgisine kazınmış, yıkıcı güzellikteki adam var. Onu üniformalı halini her zaman sevmişimdir ama onu daracık bir dövüş kıyafeti içinde, sırtında kılıçlarla görünce bunun özel bir ders olmasını diledim.

"Bu inanılmaz," diyor Sloane önümde. "Kar kenarlara yığılmış ama burası yaz gibi."

"Hava koğuğu mu?" Lynx kısa siyah saçlarındaki eriyen karı karıştırarak tahmin yürütüyor.

"Sanırım bundan biraz daha fazlası var." Yürürken büyüünün yapışkan bir şekerleme parçası gibi beni nasıl çektiğine bakılırsa, dışarıda tuttuğumuz tek şeyin hava olmadığından eminim.

Merdivenlerin ortasında kışlık uçuş ceketimi çıkarırken gölgeler kalkanlarıma sürtünüyor ve Xaden'ı içeri almak için savunmamı yeterince açıyorum.

"*Seni özledim.*" Bakışları beni yutuyor, ama gözlerini hızla kaçırarak iyi bir iş çıkarıyor.

"Aynen." Ceketimi sınıf arkadaşlarımla yanındaki ilk sıra taş koltukların üzerine bıraktım ve geleneksel antrenman kıyafetlerimi giydim. *"saklandığın yer mi?"*

Basamakların dibine ulaştığımızda, "Çukur olarak adlandırmayı sevdiğim yerde, Signet Sparring'in ilk seansına hoş geldiniz," diye anons ediyor. Zemin çeşitli tonlarda kemerli bir parke taşı deseniyle döşenmiş, ancak minder başlamadan önce sadece beş ya da daha fazla ayak görülebiliyor. "Elini kullanabilenler ayaklarını kayanın üzerinde ama -bunu ne kadar vurgulasam azdır- minderden uzak dursun. Yapamayanlar ilk sıraya otursun." Arkamızdaki teraslı taş işaret ediyor ve öğrenciler hareket ediyor. *"Eğer saklanmaktan kastınız kız kardeşinizi bile gururlandıracak inanılmaz karmaşık koşullar inşa etmekse, evet. Ve erişilebilir de değilsin. Bodhi ya Andarna'yı arkana alarak okuduğunu ya da menzilde tek başına kullandığını söylüyor."*

Günde bir saat, kendime söz verdiğim şey bu. Hava ne kadar soğuk ya da ne kadar yorgun olursam olayım, Tairn'le birlikte dağın sırtındayım ve kollarım jöle gibi olana kadar daha küçük, daha özlü vuruşlar yapıyorum.

"Ben de kütüphanede çok zaman geçiriyorum." Omuzlarımı kıvırıyorum, sonra Ridoc ve Rhiannon'un arasında yerimi alıyorum, kanalın kayışını belimin sol tarafındaki halkadan geçirirken minderden iki sıra geride duruyorum. *"Görev ekibi kuzeye yönelmiş olabilir ama ben hâlâ Deverelli hakkında bulabildiğim her şeyi okuyorum ve bu da yeterli değil."* Ve hem Kraliçe Maraya'nın hem de Tecarus'un gönderdiği kara büyücülerle ilgili kitapları... Ancak ne bir tedaviye dair bir ipucu var ne de bir ejderhanın Andarna'nın yaptığı gibi bir venin yaktığından bahsediliyor. Belki de tüm gece saatlerimi Xaden'la geçirememem iyi bir şeydir, yoksa şu anki gibi kitapların arasında uçuyor olmazdım.

"Hadi gidelim. Kendinizi toparlamak bu kadar zor olmamalı." Bakışları benimkilerde geziniyor. *"Görev ekibi mi?"*

"Ridoc ona bir lakap taktı ve o da yapıştı." Diğer takım bizim üçüncü sınıfların sağ tarafını doldururken omuz silkiyorum.

Aynadaki görüntümüz, yayın merkezindeki en yaşlısı. "Aetos yakında Calldyr'e gitmek üzere yola çıkıyor, biz de ailemin yanına gitmek için hazırlanıyorduk -" Yüzümü buruşturuyorum. "Onun odası."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Hattımızı tarıyor, şüphesiz güçlü ve zayıf yönleri değerlendiriyor.

"Hayır, ama durum değişirse sana haber veririm." Sol dizimi büküp sargının hâlâ yerinde olup olmadığını test ediyorum. Brennan beni ne kadar sık iyileştirirse iyileştirsin, o eklem asla uzun süre iyileşmiyor. "Bu hafta sonu gizlice Chantara'ya kaçma şansın var mı? Sawyer'ı dışarı sürüklüyoruz."

"Umarım iyi vakit geçirirsin ama barın karşısında seni izlemek işkence gibi geliyor." Çenesi titriyor. "Sanırım Samara'da görevliyken birlikte daha çok zaman geçiriyorduk."

"Katılıyorum, ama burada güvendesiniz." Katta kimlerin olduğunu gözden . Rhiannon'un sağında Bragen ve Neve - üçüncü sınıf uçucuları - Imogen ve Quinn'le birlikte duruyor ve Ridoc'un solunda Trager, Cat, Maren, Baylor, Avalynn, Sloane ve Kai var. Aaric ve Lynx arkamızda oturuyor ve Birinci Kanat ekibindeki dört birinci sınıf öğrencisinin de oturduğunu fark etmek beni hazırlıksız yakalıyor.

Ejderhalar kanallık konusunda acele etmiyorlar.

"Güvenli olmak abartılı gelmeye başladı." Birinci Kanat'a doğru bakıyor. "Kendi aranızda dedikodu yapmayı bitirdiniz mi?"

"Sadece bir yıldan daha kısa bir süre önce mezun olmuş birinin en iyi öğretmen olacağından emin olmadığımızı söylüyorduk." Loran Yashil kollarını kavuşturuyor. Parlak mor saçları olan ukala üçüncü sınıf öğrencisi, kanatlarındaki en iyi dövüşçülerden biri.

"Kahretsin," diye fısıldar Rhiannon.

Dudaklarımın bir köşesi kalkıyor. Xaden'ın vereceği cezayı hak ettiler.

"Bakalım beni aşağı indirebilecek misin ve bu endişeni hemen giderebilecek misin?" Xaden parmaklarını büker. "Sen bir metalürjistsin, değil mi?"

Kalbim sızlıyor. "Sawyer da burada olmalı," diye fısıldıyorum Rhi'ye.

"Evet, onu ikna etmek için denediğim her şey başarısız oldu." Ağzı gerildi.

Kahretsin. "Elinden geleni yapıyorsun. Öyle demek istemedim-" Omuzları düşer.

"Biliyorum."

"Metalurjist." Loran başını sallar. "Yani bunlar güzel ve keskin." Kalçasından bir kılıç ve belinden bir hançer çıkararak mindere doğru yürür.

"Aferin sana." Xaden iki kez alkışlıyor ama ayaklarını minderde ayrı tutuyor. "Umarım yardımcı olurlar."

Loran kılıcını kaldırır ve Xaden'ı sola doğru çevirir. "Silah mı çekeceksin?"

"Göreceğiz bakalım." Xaden omuz silkiyor, gözleri Loran'ın hareketlerini takip ediyor. "Şimdi ikimize de bir iyilik yap ve kendini tutma. Başlayın."

Loran hücum ediyor ve kaburgalarım ciğerlerimin etrafındaki bir mengene gibi sıkılıyor.

Xaden hareket etmiyor.

Loran, Xaden'a bir metre kalana kadar koşar, sonra kılıcını ileri doğru savurur ve hançerini yanında tutar.

Xaden kılıcın göğsüne birkaç santim yaklaşmasına izin verdikten sonra yana çekilip sol yumruğunu Loran'ın bileğinin üstüne indirince nefesim kesiliyor. Kılıç yere düşerken Loran bağırıyor ama kılıç mindere çarpmadan önce Xaden'a doğru dönmeye başlamıştı bile; sol kolu Xaden'ın şahdamarını kesmeyi hedefleyen bir kavis çizerek sallanıyordu.

Xaden, Loran'ın ön kolunu tutup döndürür, kolu Loran'ın arkasına doğru çeker ve Loran acı içinde haykırana kadar dirseğini yukarı doğru iter. Sonra hançeri Loran'ın elinden alır ve onu ileri doğru iterek serbest bırakır.

Ridoc başını sallayarak, "Bu *ne cüret!*" diye mırıldandı. "Eğer bir saniye daha bekleseydi..."

Ama yapmadı, çünkü Loran'ın tam olarak neyi amaçladığını biliyordu.

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "*Seni minderde izlemeyi hep sevmişimdir.*"

"*Biliyorum.*" Xaden boynunu yuvarlıyor. "*Bunu birkaç kez kendi avantajıma kullandım.*"

Tabii ki var.

Loran tökezler ama hemen Xaden'la yüzleşmek için döner.

Xaden hançeri savurur ve hançer Loran'ın ayaklarının arasındaki mindere saplanır. "Hücuma çok fazla enerji harcadın. İncelik yerine kaba kuvvet kullanmak ilk yıl taktiğidir." Başını yana eğiyor ve neredeyse sıkılmış bir bakışla Loran'ı inceliyor. "Artık ter dökmeden ya da çelik tutmadan kışını tekmeleyebileceğimi kanıtladığımıza göre, sınıf ve kullanım konusuna gelmeye ne dersin?" Xaden kollarını doksan derecelik bir açıyla, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırıyor.

Loran yutkunur ve silahlarını alırken iki gözünü de Xaden'dan ayırmaz.

"Başlayın," diye emrediyor Xaden.

Loran ağırlığını değiştiriyor ve Xaden'ın etrafında tekrar dönerken gözlerinde belirgin bir panik parıltısı var. Büyük bir şaşkınlık içindeyim, sevdiğim adam Loran arkasından dolanırken ona bakmıyor bile. Hayır, Xaden rakibinin hamlelerini takip etmek yerine bana bakıyor ve Loran arkadan saldırırken göz kırpmıyor, kılıç dönüşüyor, vurdukça uzuyor.

Aslında, Loran kılıcını boynundan birkaç adım öteye kaldırana kadar bakışlarımı korkusuzca tutuyor.

Sonra Xaden sol tarafına bakıyor, kılıcın gölgesi öğleden sonra güneşinin etkisiyle uzayarak botunu geçiyor ve tek bir parmağını kaldırıyor.

Gölge tekrar Loran'ın üzerine hücum eder ve bir kalp atışı içinde boğazını ve kolunu sarar.

Loran, Xaden'in durduğu yerde dizlerinin üzerine çökerken Xaden yana doğru adım atar ve kılıç da düşer, terk edilmiş Loran için yakalarken gölgeler sıkışır

boğazının etrafında. Yüzü lekeleniyor ve Xaden ellerini bırakmadan önce diğer ekip rahatsız bir şekilde yer değiştirmeye başlıyor.

Gölge tekrar yerine düşer ve Loran nefes nefese kalır.

"Ya erkek arkadaşına sıırıslıkam aşığım ya da ondan ölesiye korkuyorum," diyor Ridoc nefesinin altından. "Şu anda emin değilim."

"Her ikisi de," diye cevap veriyor Cat solundan. "İkisi de olabilirsin. Güven bana."

"Sen de olmamalısın," diye mırıldanıyor Trager. Ridoc bana doğru bakıyor ve gözlerini deviriyor.

Gülümsememi geri alıyorum. "Ondan asla korkmam." Xaden'in gözleri benimkileri buluyor ve nabzım atıyor. "Ve o benim erkek arkadaşım değil."

Rhi homurdanıyor ve Ridoc bana alaycı bir başparmak işareti yapıyor.

"*Katılıyorum,*" diyor Xaden. "*Bu bizim ne olduğumuzu anlatmak için fazla sıradan bir terim.*" Bakışları hâlâ minderde nefes almaya çalışan Loran'a kayıyor. "Ayağa kalk."

Loran sendeleyerek ayağa kalkar ve elini boğazında oluşan morluğun üzerinde gezdirir.

"Üzerimde iki kılıç ve dört hançer var," diyor Xaden ona. "Ve sen onları ısıtmayı düşünmedin mi? Bükmeyi? Onları herhangi bir şekilde manipüle etmeyi?"

"Kılıcımı kullandım-" diye başlar Loran.

"Aptalca bir seçim. Takımına geri dön." Xaden onu kovar ve Loran geri çekilmeden önce silahlarını alır. "Eminim hepiniz bu ilk birkaç derste sizi rahat ettirmek için yerleştirdiğimiz hava korumasını fark etmişsinizdir ama görmediğiniz şey, hasırın bulunduğu alanın Navarre'daki en iyi dokumacılar tarafından korunduğudur."

Ellerini havaya kaldırıyor ve gölgeler ayaklarından fırlayarak her yöne yayılıyor, karanlık bir bulut halinde bize doğru uçuyor, ancak görünmez bir bariyere çarpıp yukarı doğru akıyor. Sinir bozucu bir hızla geri çekiliyorlar ve birkaç kalp atışı içinde önümüzdeki havayı temizliyorlar.

"Sadece birkaç istisna dışında" - bana doğru bakıyor
-"Kullandığınız her şey minderdeki rakipler arasında kalacak ve imzalarınızın amfiteyatroyu terk etmeyeceğinden veya kampüsü tehlikeye atmayacağından eminim, bu yüzden size geri çekilmemenizi söylediğimde ciddiym, çünkü venin yapmayacak. Sıradaki?"

Teker teker herkesi kış üstü yatırıyor.

Ona karşı bir ateş kullanıcısı koyarlar ve o alevden kaçır, kendi gölgeleri bileğinin bir hareketiyle onu dizlerinden alır.

Quinn ayağa kalkır ve kendisinin iki versiyonunu yaratır ve gölgeler ayaklarını altından çektiğinde, gerçek Quinn düşer ve projeksiyon dağılır.

Rhannon'un kendi kılıcı bir gölge tarafından elinden alınıp boğazına doğru kaldırılır.

Caroline ellerini zar zor kaldırdı ama Xaden onu geriye doğru savuran bir gölge akımıyla onu minderin üzerinden taşır doğru itti.

Neve hançerlerini kavrayarak mindere adım atar, ardından onları havaya kaldırmak için daha küçük bir büyü kullanır.

"İşte bu eğlenceli," diyor Xaden ona doğru koşarken sırtarak, ancak gölge tarafından kavranacak ve uçları köprücük kemiklerinin üzerine vurmaya hazır bir şekilde geri dönecek.

Ellerini kaldırır ve gölgeler düşerek bıçakları mindere bırakır.

"Anlaşıldı mı?" Neve kılıçlarını alıp sıraya geri dönerken Xaden soruyor. "Hiçbir zaman kılıç çekmeme gerek çünkü silah benim. Sadece eğlence olsun diye kılıçlarla aram iyidir."

"Hayır," diyor Loran, sesi hâlâ kısık. "Herkesin kışını mindere yapıştırman geçen yıldan kalma yeni bir şey değil."

"Doğru." Xaden yaralı kaşlarını kaldırıyor. "Şimdiye kadar, ne zaman dövüşsek ya da meydan okusak önceliğimiz rakibimizi ne pahasına olursa olsun yenmek oldu. Bu da özel olarak çalıştığımız, bir avantaj bulduğumuz anlamına geliyor-" Ağzının bir köşesi kalkıyor. "*Rakiplerimizi zehirlemek gibi.*" Ellerini ceplerine sokuyor. "Ve

Taktiklerimizi gizli tutuyoruz çünkü minderde üstünlük sağlamamız gerekiyor. Geçen yılki Harbiyeli konumumla, hatta kanat lideri konumumla şimdiki konumum arasındaki fark, öğretmeniniz olarak size kendi vermek istememdir. Sadece benden değil, de öğrenmenizi istiyorum. Mührünüzdeki zayıflıkları ortaya çıkarmanıza yardımcı olacağım, böylece böyle bir güce sahip bir karanlık kullanıcıyla karşı karşıya geldiğinizde, onları nasıl yeneceğinizi çoktan çalışmış olacaksınız. Her birinizin öğrenmesi gereken bir şey var ve ben de bunu yaparken sizi güvende tutmak için buradayım."

"Peki ya mühür kullanamayanlar?" Caroline soruyor. "Onlar sadece alıştırma mankenleri mi?"

Cat alay ediyor. "Çaresiz olmaktan çok uzayız." Caroline'a sert bir bakış fırlatıyor. "Benim üzerimde su kullanmayı deneyebilirsin ama ben zaten kafanın içinde olacağım ve kendi duygularını sana karşı kullanacağım."

"O da bu işte iyi," diye itiraf ediyorum, ağırlığımın çoğunu sağ bacağıma kaydırarak.

Xaden, "Zihin çalışmasının da aynı derecede ölümcül olabileceğini göreceksiniz," diye onaylıyor. "Ve eğer nasıl kalkan kullanacağını öğrenmediysen, bir uçucuyla ya da gizli yama takan biriyle karşı karşıya gelmeden önce Profesör Carr ile biraz zaman geçirmeni öneririm." Imogen'e bir bakış atıyor.

"Ve sen de bize *seni* nasıl yeneceğimizi mi öğreteceksin?" Aaric arkamızdan soruyor.

Xaden'ın ağzının bir köşesi yavaşça yukarı doğru kıvrılıyor. "Sana denemeyi öğretebilirim ama bir gün beni alt edebilecek tek bir kişi var ve o da sen değilsin Graycastle."

Kafalar bana doğru dönerken yanaklarım ısınıyor.

"Biraz mahremiyetiniz varken işimize dönelim. Önümüzdeki haftadan itibaren, piyade öğrencileri savaş alanında şanslarının yarı yarıya olması için oturacaklar." Xaden sırayı tarıyor. "Gamlyn, sıra sende."

Ridoc sonunda kendi yaptığı bir dizi buz sarkıtıyla kafese kapatılır.

Sloane hiç *uğraşmadan* elleri arkadan bağlı bir şekilde arenadan çekiliyor. Ona bakıyorum

ve ikinci bir mühür saklayıp saklamadığını merak ediyorum.

Ne Cat ne de Maren minderden kalkıp bize doğru tkezlemeden önce yaklaşıbiliyor ama ikiliden sadece Cat başarısız olduğu için bir anlığına yıkılmış görünüyor.

"Onu bir noktada unutacaksın, değil mi?" Cat sıraya geri dönerken Trager mırıldanıyor. "Seni istemeyen bir sürü insan varken peşinden koşmak zaman kaybı gibi görünüyor."

Cat'in bakışları ona doğru kayıyor ve kaşlarını kaldırıyorum. Hadi Trager.

Sonra Xaden kaşlarını kaldırıp bana baktı. "İstisna yok, Sorrengail."

"İşte görmek için beklediğim şey buydu." Caroline bir ocuk gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

"Bana bir iyilik yap," diyorum Xaden'a. Kalamdaki deri kayışı çözüp bileğime geçiriyorum, böylece küre avucuma rahatça oturuyor. Sonra mindere doğru üç adım atıyorum ve sırtarak Tairn'in gücünün kapısını açıyorum. "Seni incitmeme izin verme."

Bu vesileyle, koyun obanlarımızın bu talep artışıyla ilgili çabalarını sürdürebilmeleri için, Chantara köyünün bir mil çevresinde ne bağlı ejderha ne de gryphon'un iniş yapmasına veya avlanmasına izin verilmemesi şiddetle tavsiye edilmektedir.

-Postalanan Bülten, Chantara Köyü Percival Fitzgibbons tarafından yazıya dökülmüştür

ON ALTINCI BÖLÜM

"Kibirliyiz, öyle mi?" İnkâr edilemez gülümsemesinin parıltısı, dizlerimi titreten etkisine tam olarak yenik düşmeden orada ve gitti. "Bakalım karanlıkta ne yapacaksın."

Gölgeler minderi dolduruyor ve güneş ışığının her zerresini yutarak beni baktığım her yönde tamamen karanlıkta bırakıyor. Meydan okuma kabul edildi.

"*Bu kirlili oynamaktır.*" Kanalı omzumun hemen üstüne kadar kaldırıyorum ve sol elimden düzenli bir güç akışı salıyorum. Küre çatırdıyor, merkezindeki alaşımı aşıl原因 ve beni çevreleyen alanı aydınlatan yıldırım dallarını yakalıyor.

"*Zaten üstün olan ,*" diye cevap veriyor ve bir gölge teli yanağımlı okşuyor ama kanala daha fazla yaklaşmıyor. "*Ben sadece oyun alanını eşitliyorum.*"

İleriye doğru yürüyorum, bir kez daha karanlığa gömölmeden önce onu bir an için görebiliyorum.

"*Saldırın*" diye emrediyor.

"*Peki ya gerçekten sana vurma şansı? .*" Sol kolum ısınıyor ve güç akışını sürdürmenin zorluğuna karşı dişlerimi sıkıyorum. Saldırmak damlatmaktan çok daha kolay.

"*Beni için yolumuzu kullan.*" Dudakları enseme değiyor ve omurgamda bir farkındalık sarsıntısı oluşuyor ama döndüğümde çoktan gitmişti.

"*Bu hile yapmaktır.*" Sola doğru yürüyorum, sonra ilerliyorum, sonra tekrar dönüyorum, hangi yöne baktığımı tamamen kaybetmiş durumdayım.

"*Bu, her aracı kullanmaktır*" diye .
", *Violence. Lakabına uygun yaşa. Yapabilirdim*

Saldırmaya *isteksiz olduğunuz için şimdiye kadar sizi onlarca kez öldürdüm.*"

"Ve seni *hipotetik olmayan tek bir vuruşla öldürebilirim.*" Duyularımı açıyorum ama bedenim sürekli kanalize olurken yollarımıza konsantre olmak imkânsız. Siktir et. Zaten bunun içini görebileceğim gibi değil. Kolumu indirerek parmak uçlarımdan güç akışını kesiyorum ve gölgeler üzerime hücum ederek ısınan tenimi soğutuyor.

Bağımıza, aramızdaki bağa odaklanıyorum ve sağımdan gelen ince, zar zor algılanabilen çekime itaat ediyorum.

"*Güzel.*" O konuşurken bağ güçleniyor ve ben de bağlantıyı takip ederek hafifçe yön değiştiriyorum. "*Gölge oluşturan her şeyi kullanabilirim ama en güçlü ipliklerin her zaman bana ait olduğunu kimse bilmez. Eğer onları ayırabilir, aralarındaki farkı hissedebilirsiniz, karanlığın içinde nerede olduğumu bulabilirsiniz.*"

"Gerçekten öğrenmemi istediğin şey bu mu?" Ellerimi gölgede gezdiriyorum ama hepsi aynı hissi veriyor.

"*İkimizin de iyiliği için aradaki farkı öğrenmelisin.*" Kollarını arkamdan doladığı anda bağ beni sarıyor ve daha güçlü bir gölge -onun gölgesi- çenemi omzuma doğru yatırıp yukarı kaldırıyor. "*Sadece sen.*"

Karanlıkta ağız benimkini buluyor ve sanki dünyadaki tek insanlar bizmişiz, zamanımız sonsuzmuş ve bir sonraki iç çekişimi duymaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi beni uzun ve yavaş öpüyor. Tamamen çökertici, eksiksiz ve sadece daha fazlasını istememe neden oluyor. Nabzım sıçırıyor, mükemmel dilinin her darbesiyle daha da hızlanıyor.

"*Vur,*" diyor, parmakları karnımdan aşağı kayıyor ve bel kemerimin altından geçiyor. "*Yoksa biri sana karşı yumuşak davrandığımı düşünebilir.*" Alt dudağımı ısırtıyor.

"*Kolay, senden istediğimin tam tersi.*" Güç yükseliyor, ısrarlı bir taleple içimde uğulduyor ve sağ elimi kaldırıp avucumu açık amfi tiyatronun gökyüzüne doğru tutuyorum.

Xaden ben saldırıyı bırakmadan bir saniye önce arkamdan kayboluyor.

Şimşek yukarıya, koğuşların bariyerinden geçip yukarıdaki bulutlara doğru süzülürken ışıklar yanıp sönüyor, arenayı aydınlatıyor ve karanlık tekrar çökmeden önce diğer öğrencilerin toplu nefes alışlarını duyuyorum.

"*Hayret vericisin,*" diyor, çoktan gölgelerden biri olmuş.

"*Neden sadece ben?*" Onu bulmak için durmadan dönerek soruyorum.

"*Beni bulabilmen gerek.*" Gölgele tenime çarpıyor ve bir nefesten kısa bir süre sonra kayboluyorlar, beni minderin önünde tökezleyerek bırakıyorlar, Xaden'ın merdivenleri çıkarken geri çekilen sırtına bakıyorum. "Ders sona erdi. Hepinizden bir sonraki seansa hazırlıklı gelmenizi bekliyorum" diyor omzunun üzerinden.

"*Neden sadece ben?*" Dengemi bulduğumda diğer öğrencilerin bana baktığını, Xaden yara almadan uzaklaştığı için bir iz bulmayı umar gibi beni incelediklerini fark ederek tekrarlıyorum. "*Xaden!*"

Tırmanışına ara bile vermiyor. "*Çünkü beni öldürebilecek tek kişi sensin.*"

- - -

"Bir de Violet var," diyor Ridoc ertesi gün öğleden sonra, Chantara'daki Six Talons barının köşesindeki masada otururken elindeki bira bardağını sallayarak. "*Profesörü* bir yıldırımla korkutup kaçırdı. Oradan siktir olup gitti ve Violet'i karanlıkta tökezleyerek bıraktı."

Sawyer gülüyor. Gerçekten, gerçekten gülüyor ve bunun ikinci birasından mı yoksa Amari'nin kendisinden mi kaynaklandığı umurunda değil, sadece bunu duymak beni rahatlattı. Bir anlığına ona kavuşmuşuz gibi hissettim, sanki hepimiz... bizmişiz gibi.

Odanın karşısındaki kapı açılır ve biri ısrarcı rüzgara karşı kapamayı başarana kadar içeri kar yağar. Gürültülü bar, bir şeyler içmek isteyen köylüler ve öğrencilerle doludur.

Cumartesi kaçışı. Dain'i daha önce barda ikinci sınıf bir şifacıyla şansını denerken gördüm ve Ridoc, el ilanları için masanın karşısında ayırdığımız üç sandalyeyi çalmak için üç ayrı girişimle mücadele etti bile.

Grubumuz öğle yemeğinden sonra birkaç tapınağı ziyaret etti, ancak el ilanları saatlerce ibadet etmek için gittiler. Yakında dönmezlerse kampüse dönecek son vagonları kaçıracağız.

"Riorson kendi hançerini boğazıma dayamıştı," diyor Rhi, hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Onun güçlü olduğunu hep biliyordum ama bunu yapabileceğini hiç fark etmemiştim..." Uyuyakaldı.

"Yerinden kalkmadan odadaki herkesi öldürmek mi?" Lavantalı limonatamı bir yudum almak için kaldırarak onun yerine ben bitiriyorum. *Ve onu nasıl öldüreceğimi bilmem gerektiğini düşünüyor.*

Normalde tatlı olan içeceğin tadı boğazımda acılaşıyor.

Belki sınırdaki ayağı kaydı ama *ölmedi*. Tek bir hata tüm ruhunuzu kaybetmek anlamına gelmez.

"Aynen öyle." Başını sallıyor. "Bunu hep biliyor muydun?"

"Evet." Kupamı yere bıraktım. "Her zaman değil ama kesinlikle ilk yılımızda odama girip Oren ve diğerlerini öldürdükten sonra."

"Neyi tartışıyoruz?" Cat elindeki bardağı masaya bırakıp tam karşımdaki koltuğa oturarak soruyor. Maren ve Trager da aynısını yaparken o da karla kaplı ceketini silkiyor.

"Riorson'ın... şey... herkesi yok etme yeteneği," diye cevaplıyor Ridoc, Sawyer koltuk değneklerini arkasındaki duvara yaslamak için hareket ettirirken Maren'in koltuğundan paltosunu alıyor.

"Ah." Maren Cat'in yanına yerleşiyor ve ona doğru bakıyor. "Bu... yeni bir şey, değil mi?"

Cat bardağına bakıyor. "Biz-" diye sözünü kesiyor ve bir yudum alıyor.

"İşaretlerimiz büyüyebilir," diyorum garip sessizliği doldurmak için. "Hayatımızı onları geliştirmek ve sınırlarımızı belirlemek için harcıyoruz. Üçüncü sınıftaki biri birinci sınıftakinden çok daha güçlüdür, tıpkı bir albayın bir teğmene sihirli bir şekilde üstünlük sağlayabilmesi gibi."

"Ve seni hiç korkutmuyor." Cat masanın üzerinden bana bakıyor. "Dün de böyle demiştin. Seni *hiç* korkutmuyor."

"Onun *için* korkuyorum ama Harman'dan beri ondan korkmuyorum." Parmağımı bardağımın üst kısmında gezdiriyorum.

"Çünkü hayatlarınız birbirine bağlı." Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor.

"Çünkü beni asla incitmezdi." Bir içki daha alıyorum. "Ölmemi istemek için kendine göre nedenleri vardı ve bunun yerine bana minderde nasıl ölüm darbesi vuracağımı öğretti ve bu Harman'dan çok önceydi."

"Mühürlerden bahsetmişken, endişelenmeye başlıyorum." Rhi hemen konuyu değiştirir. "Sloane bir sifon. Avalynn geçen hafta ateşi kullanmaya başladı ve Baylor da uzak görüş yeteneğini gösterdi."

Liam gibi.

"Ama Lynx ve Aaric henüz ortaya çıkmadı ve zaman daralıyor," diye bitiriyor Rhi.

"Zaman çizelgenizde tezahür etmezlerse ne olur?" Trager soruyor.

"Büyü birikiyor ve biz bir nevi... patlıyoruz." Ridoc elleriyle birbiriyle ilişkili hareketler yapıyor. "Ama Ocak ayının sonundayız. Tehlikeli hale gelmeden önce aylarımız var. Vi ne zamana kadar ortaya çıkmadı? Mayıs'a kadar mı?" Ridoc bana soruyor.

Xaden'ın beni temel duvarlarına karşı ilk kez öptüğü anı hatırlayarak gözlerimi kırptırıyorum. "Aslında Aralık ayıydı. Sadece fark etmemiştim."

Rhi kaşlarını çatarak, "Bu beni rahatlatmıyor," diyor. "İhtiyacımız olan son şey Lynx ya da *Aaric*'in üzerimizde patlaması."

Göğsüm sıkışıyor.

"Hatırlat da ikisinin de yanında durmayayım," diyor Cat.

Ridoc, "İçlerinden birinin bir inntinnsic olarak ortaya çıkmasından iyidir," diye mırıldanıyor. "İnfaz etmeyi hayal edebiliyor musun-"

"Hayır," diye tersler Rhi, sonra titrer. "Ben yapamam. Sen de yapmamalısın." Maren'e bakar. "Ee, tapınak nasıldı?"

"Adaklarımız kabul edildi," diye cevap veriyor Maren rahat bir gülümsemeyle. "Amari'nin Aretia'da kardeşlerime göz kulak olacağına inanıyorum. Onları kabul ettiğiniz için ailenize ne kadar teşekkür etsem azdır, Rhi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Rhi onu başından savar. "Annem çocukları çok sever, babam da evin içinde koşuşturan iki küçük erkek çocuğu olduğu için çok heyecanlı. Yine de burada sizinle kalamadıkları için gerçekten üzgünüm."

Maren bakışlarını kaçırıyor. "Ben de öyle ama Basgiath çocuk yetiştirmek için pek uygun bir yer değil."

Cat omzunu ovuyor.

Trager sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Malek ve Dunne için yaptığınız tapınaklar buradaki diğer tanrılarla kıyaslandığında orantısız derecede büyük," diyor. "Amari hariç tabii ki."

Sawyer sandalyesinin kollarını yukarı iterek ve ağırlığını yeniden ayarlayarak "Bölgesel bir şey," diye cevap veriyor. Üzerinde çalıştığı yeni ahşap ve metal protezi takarken daha rahat görünüyor ama bunu tartışmaya hazır olmadığı için biz de zorlamadık. "Basgiath'a bu kadar yaklaştığımız, savaş ve ölüm çoğu kişinin aklında."

"Çok doğru," diye katılıyor Ridoc.

"Kâtipleriniz bilgelik için Hedeon'a dua etmiyor mu?" Trager bana soruyor, birasına Cat'in uzanıp sinsi bir gülümsemeyle çalmasına yetecek kadar uzun süre dokunmadan bırakıyor.

"Bilgi ve bilgelik iki farklı şeydir," diye cevap veriyorum. "Kâtipler hak edilmesi gerekeni istememeye dikkat ederler."

"Yani o kadrana girmek için çalışırken sık sık gelen bir müşteri değildin?" Birkaç sarhoş öğrenci arkasından geçmeye çalışırken sandalyesini kaydırıyor ve içkisini çaldığı için Cat'e yan gözle bakıyor ama dudaklarında bir eğim var.

"Annem hiçbir zaman tapınak meraklısı olmadı, ki Dunne'i tercih edeceğini düşünürseniz bu çok garip. Ben de ibadet zamanımı Amari'nin tapınağında geçirmeyi tercih ettim." Neredeyse boş olan bardağıma bakıyorum. "Ve sonra bir kez

Babam öldüğünde Malek'e sık sık giderdim ama muhtemelen onu övmekten çok ona bağırarak vakit geçirirdim."

"Ben şahsen Zihnal'ı tercih ederim," diye ekliyor Ridoc. "Şansla her durumun üstesinden gelebilirsiniz."

Rhi bana doğru hızlı bir bakış atarak, "Bizimki de bitmiş olmalı, çünkü kanat lideri geliyor," diyor.

Uçucular omuzlarının üzerinden bakıyor ve Dain masamızın köşesine ulaşmadan önce bir grup öğrencinin geçmesini beklerken hepimiz sessizleşiyoruz.

"Vi." Gözlerinde hâlâ o düz, acı dolu bakış var ve bunu yok edememekten nefret ediyorum.

"Dain?" Ellerim kupamın üzerinde sıkılaşıyor. Kendisinin bu içi boş versiyonu olmaksızın, yine bir pislik olmasını, hatta kesinliği içinde iğrenç olmasını tercih ederim.

"Sizinle konuşabilir miyim?" Dikkati masadaki diğerlerinin üzerinde geziniyor. "Yalnız mı?"

"Pekâlâ." Limonatamı geride bırakarak masadan uzaklaşıyorum ve Dain'i barın özel odalarına giden loş, ıssız koridora kadar takip ediyorum. Bana doğru döndüğünde midem sıkışıyor.

"Son birkaç günümü babamın kamarasındaki güvenliği yeniden gözden geçirerek geçirdim ve yakalanmadan başka insanları içeri sokmanın bir yolu yok." Ellerini uçuş ceketinin ceplerine sokuyor.

Kalbim sıkışıyor. "Bana yardım etmeyeceksin."

"Sana yapacağımı söyledim ve yapacağım." Ağzı gerildi. "Sadece araştırmayı alıp kendim getirmeme izin verecek kadar bana güvenmeni gerektirecek. Tercihen yarın gece, çünkü babam gitmiş olacak."

Kahretsin. Tek yapması gereken araştırmayı babasına teslim etmektir ve Dain tekrar onun gözüne girecektir. Bunun olmayacağına dair tek güvencem onunla gitmektir. Aramızdaki hem iyi hem de kötü geçmiş havayı koyulaştırıyor. "Size kalmış," diyor omuz silkerek. "Ya sen ya bana güvenirsin ya da güvenmezsin."

"Mesele sadece o değil," diye acele ediyorum. Bu işin ters gidebileceği o kadar çok yol var ki. "Eğer seni onunla yakalarlarsa ya da Xaden ve beni sürekli takip eden öğrenciler seni gizlice bir şey verirken görürlerse-"

"Ben bunu anladım," diye araya giriyor, sanki ona hakaret etmişim gibi. "Senin seçimin ne?"

Artıları ve eksileri bir kalp atışından daha kısa bir sürede tartıyorum, sonra iç çekiyorum. "Babamın çalışma odasındaki masasının altında gizli bir bölme var. Mandalı anneminkinin orta çekmecesinin en arkasında."

Başını salladı. "Pazartesi sabahına kadar elinizde olacak."

İyi ya da kötü, kaderim Dain Aetos'un ellerinde.

En parlak ışığım, seni hazırlamak istedim ama ihtiyacın olan derslerin sadece yarısı için zamanım vardı, tarihin yarısı, gerçeğin yarısı ve şimdi zaman azalıyor. Brennan'ı korkulukta yürürken izlediğim gün başarısız oldum, Mira'yı takip etmesini engelleyemediğimde başarısız oldum, ama korkarım ölümüm de seni başarısızlığa uğratacak. Annen ve ben kimseye güvenmiyoruz, sen de güvenemezsin.

-Yarbay Asher Sorrengail'in Violet Sorrengail'e Gönderdiği Yazışmalar

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Thadeus Netien," diye okuyor Yüzbaşı Fitzgibbons ertesi sabah kürsüden, ölüm rulosunu önünde tutarken sesi karla kaplı avludaki formasyonun üzerine taşınıyor. "Nadia Aksel. Karessa Tomney."

Bir önceki gün ölen aktif hizmetteki her üyenin ismini duymak, tipik kadran ölüm listesinden daha uzun sürüyor, ancak bu değişikliği takdir ediyorum. Hayatını kaybedenleri onurlandırmak doğru geliyor. Ayrıca Binbaşı Devera duvarlarımız içinde birbirimizi öldürme konusunda bir moratoryum ilan etmiş olsa da, ayrıldığımız anda bunu yapmak için bekleyen bir düşman olduğunu da hatırlatıyor.

Ona geleceğimi düşünen bir düşman var.

"Melyna Chalston," diye devam ediyor Kaptan Fitzgibbons, buz gibi rüzgâr parşömeni yırtıp burnumun ve kulaklarımın ucunu yakarken. "Ve Ruford Sharna."

Göz kırpiyorum.

"Üçüncü Kanat'tan mı?" Ridoc'un kafası sola dönüyor, Quinn ve Imogen'inki de önümüze.

"Dün manevralar sırasında koltuğundan düşmüş," diyor Aaric arkamızdan. "Kuyruk Bölümüne göre, Haem karda onu yakalayacak kadar görememiş."

Bu bir kazaydı. Nedense bu daha da kötü hissettiriyor.

Kaptan Fitzgibbons, "Ruhlarını Malek'e teslim ediyoruz," der ve birkaç anonsun ardından düzen bozulur.

Hepimiz yatakhane kanadına doğru ilerliyoruz ve kapıya ulaştığımızda Sloane dirseğimi tutuyor.

"Sana bir şey vermem gerekiyor," diyor yere bakarak. "Beni takip eder misin?"

"Elbette." Benimle konuşmak en azından bir başlangıç.

Beni rotundan geçirip ortak alana ve sağıdaki küçük çeyrek kütüphanemize götürüyor. Sabahın bu saatinde burası bomboş ve o hızla yüksek kitap raflarının ilk setinin arkasına saklanırken ben son grup çalışma masasında bekliyorum.

"Bana bakabilirsin, biliyorsun." Uçuş ceketimin düğmelerini açıyorum. "Annem kendi seçimini yaptı. Sen yapmadın."

"Tam olarak değil." Sloane yüklü bir kütüphane arabasını koridordan dışarı itiyor. "Onun gücünü hissettim. Bunu reddedebilirdim. Hatta durdurabilirdim." El arabasını tam önüme yuvarlıyor. "Ama koğuşların kalkmasını istedim, yaşamak istedim, bu yüzden olmasına izin verdim." Fısıltıyla bitiriyor.

"Bu oldukça geçerli bir duygu." Özellikle de annemin onunkinin infazını denetlediğini düşünürsek. "Ve ben kızgın değilim-"

"Arşiv görevim olduğunu biliyor muydun?" diye araya girerek arabanın alt rafına çömeliyor. "Liam'ın her zaman seninle geldiğini görünce bunun uygun olduğunu düşündüm."

"Beğendin mi?" Boğazım düğümlenirken sormayı başarıyorum.

"Bu sabah bana Jesinia'yı görme şansı verdi." Ayağa kalkıyor ve yanında büyük siyah bir kanvas çanta taşıyor.

"Teşekkür ederim." Çantanın askılarını omzuma atıyorum ve olağanüstü ağırlığına dikkat çekiyorum.

Başını sallıyor, sonra nihayet bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. "İntikam için yapmadım, yemin ederim. Onu durdurmadığım için özür dilerim."

Jesinia'dan bahsetmediğini bildiğim için ellerim kalın kanvas kayışları sıkıca . "sevindim. Taşa güç vermek birinin hayatına mal olacaktı. Başarılı olsaydım Xaden, Tairn, Sgaeyl ve ben ölmüş olacaktık. Dünyanın Brennan'a ihtiyacı var, Aaric'in yeri doldurulamaz ve seni hiçbir koğuşa değişmem Sloane. Annem yapması gereken seçimi yaptı. Sen bir araçtın ama o kendi hayatını verdi."

Bir sonraki nefesi titriyor. "Her neyse, Jesinia sana kitaplardan ikisinin kendi seçimi olduğunu, diğerinin de

bu sabah ilk iş olarak liderlikten kendisine iletildi."

Dain. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sadece başarmakla kalmadı, aynı zamanda bunu potansiyel olarak ikimizi de izleyen hiç kimsenin şüphelenmeyeceği bir şekilde yaptı. Çantayı daha sıkı tutuyorum. Bu babamın son eseri olabilir. "Teşekkür ederim."

"Söylentilere göre kuzeye doğru gidiyormuşsunuz." Sloane kollarını kavuşturur.

"Ne yazık ki bu söylenti doğru olabilir." Yüzümü buruşturuyorum.

Yüzü buruşuyor. "Ne kadar soğuk olduğu göz önüne alındığında aramak için garip bir yer gibi görünüyor. Tairn'i bilmem ama Thoirt soğuktan nefret eder."

Başımı salladım. "Mantıklı, çünkü Thoirt bir kızıl. Atalarının kuluçka alanlarının çoğu Dunness Nehri'nin kenarındaki kireçtaşı kayalıkları boyunca uzanıyordu. İçgüdülerim bana kuzeyin yanlış yön olduğunu söylüyor ama Tairn soğuğa aldırıyor ve çoğu kahverengi de soğuğu tercih ediyor, belki de Grady bir şeyler bulmuştur." Andarna da karı pek sevmez ama belki de türünün klişesi değildir.

"Umarım hepimizin iyiliği için ," diyor Sloane.

"Ben de." Ama güneye gitmemiz konusunda ısrar eden içimdeki küçük sesi görmezden gelemiyorum.

Paketi odama götürdüğümde, babamın araştırmasını bulduğumdan beri hissettiğim umut, kalın, deri ciltli kitabı kapalı tutan kilit mekanizmasını bulmak için parşömenden açtığımda saf hayal kırıklığına dönüşüyor. Altı harfli bir kilit ve eğer cevabı yanlış verirsem, kâğıdın kenarlarına eşit aralıklarla yerleştirilmiş, babamın içinde bıraktığı her şeyi yok etmeye hazır altı mürekkep şişesi var. Daha da kötüsü, kitabın ortasında, büyüünün kilidi bozması halinde işlerin kötü sonuçlanmasına neden olana benzeyen bir rün var.

Rünler üzerinde çalışmak için kesinlikle daha fazla zaman harcamalıym.

Babamın kilidin altında rulo halinde sakladığı parşömen parçasını elime alıyorum ve resmi el yazısını tekrar okuyorum.

İlk aşkın yeri doldurulamaz.

Hay sikeyim. Babamın yazdığı hiçbir şey bu kadar basit değildi. Bu da ne demek şimdi?

- - -

"Bunu fazla düşünerek zaman mı kaybediyoruz? Belli ki Lilith, değil mi?" Birkaç gün sonra çukura inen merdivenlerden inerken Ridoc soruyor.

"Babam çok düşünmemi isterdi. Ve eğer yanılıyorsam, orada ne varsa mahvederiz." Ceketimi kolumun altına sıkıştırıyorum ve Xaden'ı görme umuduyla amfi tiyatronun altını tarıyorum.

"Belki de yeterince babacan düşünmüyoruzdur," diye düşünür Rhi. "İyi fikir. Belki de Bren-" Ridoc onun için sayıyor Parmaklar. "Boş ver, çok fazla harf var. Mira çok kısa, peki ya Violet?"

"Dürüst olmak gerekirse, babamın bunu kendisiyle ilgili hale getirmesi hiç hoş değil. Hem Lilith hem de Violet çok açık." Teraslı sıraların ortasında oturmakta olan piyadelerin yanından geçiyoruz ve RSC sırasında eşleştirildiğimiz piyade birliklerinden birinin takım lideri olan Calvin'i görüyoruz. Başımı sallıyorum ve o da bana karşılık veriyor.

"Peki, o zaman Brennan'ın ilk aşkı kimdi?" Merdivenlerin dibine yaklaştığımızda Ridoc soruyor.

"Aramızda dokuz yıl var. Bana romantik maceralarını anlatacak değil ya-" Ridoc, Maren'in yanındaki koltuğuna geçerken duraksıyorum. "Gerçi Mira'nın kendisinden bir ya da iki yaş büyük bir biniciyle ilişkisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Sanırım bu aileden geliyor." Ridoc ceketini silkeler. "*Hâlâ* şifreyi bulmaya mı çalışıyorsunuz? şu lanet kitabı açabilir misin?" Cat öne doğru eğilip soruyor

Önümüzde oturan birinci sınıfların geriye doğru bir bakışını kazandı.

Trager dirseklerini arkasındaki yükseltiye dayayıp arkasına yaslanarak, "Belli ki, yoksa bu konuda konuşuyor olmazlardı," diyor.

"Uzay çok mu?" Neve botuyla onun kolunu yukarı doğru itiyor. "Ne kitabı?"

Cat, "Violet'in babasının ona bıraktığı ve herkesin Andarna'nın türünün nereye gittiğine dair bazı bilgilere sahip olabileceğini düşündüğü kişi," diye cevap veriyor. Ona bir bakış fırlatıyorum ve o da omuz silkiyor. "Ne? Ekipteki hiç kimse seni teslim etmeyecek ve belli ki bir şifre girmeyi deneyecek kadar rahat olmadan önce biraz daha fikre ihtiyacın var."

, ama yine de.

"Peki, Mira'nın ilk aşkı kim?" Rhi, bakışlarını olabildiğince uzakta oturan Avalynn, Kai ve Baylor arasında gezdirerek sorar.

Başımı eğip kanalın bileziğini bileğimin etrafındaki ham deri bandının üzerine takarak düşünüyorum. Günde bir saat kullanmak kesinlikle daha hassas vuruşlar yapmama yardımcı oluyor ama vücudum bunu *aştı*. "Gerçekten aşık olduğundan emin değilim. Ya da aşık olduysa bile bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Baban Malek'le tanıştığında Xaden'ı görmemiştin bile.

-" Ridoc bana bakıyor ve tamamen abartılı bir şekilde iç çekiyor. "Merhaba, ilk aşkınız kim?"

Öyle bir şey olmayacak.

Ellerimi kucağıma koyuyorum ve daha fazla piyadenin üzerimize aktığını fark ediyorum. Seyircilerin önünde alçalmak gibisi yok. "Babam ilk çıktığım adama katlanamadı, ikincisinden ise hiç haberi olmadı."

Aaric bana bakmak için tüm gövdesini çeviriyor. "Kaç harf var?"

Gözlerimi kısıyorum. "Altı."

İki kumral kaşını kaldırıyor. "Yani... uyuyor."

"Kesinlikle uymuyor." Yanaklarım ısınıyor.

"Bekle." Ridoc'un başı ikimizin arasında sallanıyor. "Birinci sınıfın bizim sahip olmadığımız bilgilere sahip olma hakkı var mı-"

"İyi günler." Xaden'ın sesi amfi tiyatroyu doldururken sağdaki tünelden içeri giriyor, *üzerinde tüm* dikkatimi çeken bir antrenman kıyafeti var. Şaşırtıcı bir şekilde Garrick de onun yanında.

"Ooh, Imogen bugün derse girmeyi çok sevecek- Ow!" Ridoc başının arkasına uzanıyor.

"Biniciler, geçen derste yaptığınız gibi yerlerinizi alın." Xaden minderin dışındaki kaldırım taşı halkalarını işaret ediyor. "Umarım kimse performans kaygısı yaşamaz, çünkü gördüğünüz gibi"-arkamızdaki koltukları işaret ediyor-"bugün salonumuz dolu."

"*İyi uyuyamıyor musun?*" Gözlerinin altındaki halkalara dikkat ederek ona soruyorum. Paltolarımızı bırakarak, ekibim Birinci Kanat'ın yansıttığı minderin kenarına yöneliyor.

"*Dün gece ela gözlü bir atlı beni konuşarak uyutmadı.*" Dönüp Garrick'e bir şeyler söylüyor, o da başını sallıyor. "*Bunu umursamadım çünkü yatağım sen olmadan çok soğuk ve sen adımı haykırmadan da çok sessiz.*"

Oh, oynamak mı istiyor? Ağzımın bir köşesi kalkıyor.

Oyun . "*Aretia'yı özledim, senin yanında uyumayı özledim. Beni gizlice içeri sokmanın bir yolunu bul, ben de o yatağı senin biraz dinlenmen için tam olarak doğru sıcaklıkta tutayım.*" Tıpkı takım arkadaşlarımdan yaptığı gibi omuzlarımı kıvrıp kollarımı açıyorum.

"*Eğer seni yatağımda bulursam, inan bana dinlenmek yok.*" Xaden minderin önüne doğru dönerek ayaklarını iki yana açıyor ve güzelce şekillendirdiği kollarını kavuşturuyor. "Teğmen Tavis inanılmaz güçlü bir rüzgâr kullanıcısıdır-"

"*Bu gece seni nasıl bayıltacağımı çok iyi bildiğimi unutma-*" Kollarımı indiriyorum ve Xaden bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ama ağzının kenarları kıvrılıyor.

"-ve onu bayıltmak için elinden geleni yapmana izin vermeyi kabul etti-" Sırıttıyor. "*Beni mi? Genelde birkaç orgazmdan sonra merhamet dilenen sen olurdun-*"

"Yalvarmayı görmek ister misin? Tek yapmam gereken dilimi ucunun etrafında döndürmek-"

Xaden var olmayan bir böcek yutmuş gibi öksürüyor ve Garrick yan gözle ona bakıyor. "Aşağı," diye bitirdi sonunda. "Teğmen Tavis senin idman mankenin olmak istiyor." Boynunu kıvrıyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor.

Sadece gülümsüyorum. *"Sen başlattın."*

"Bitirebilmek için şeyimi verirdim." Xaden'ın parmakları kıvrılır. *"Sen benim ölümüm olacaksın."*

"Öyle duruyorsun." Bu ifadenin başka şekillerde yorumlanabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Önce ateşi kullanan adım atar ve Garrick kendi alevini ona geri üfler.

"Bu... sinir bozucu," diye mırıldanıyor Ridoc ve Imogen sağımda bir gülümsemeyi maskeliyor.

"Takım olarak gidiyoruz," diyor Rhiannon sessizce yanımda. "Teke tek olması gerektiğini hiç söylemediler."

Başımı salladım. "İyi fikir."

Rhiannon emirleri sessizce iletir.

Metalürjist -Loran- son denemesinden ders çıkarmıştı ve saniyeler içinde Garrick göğsündeki kemeri çözdü ve Loran'ı havaya uçurmadan önce kınları sırtından düştü.

"İkinci Manga'ya katılmaya hazır mısınız?" Garrick parmaklarını doğrudan Imogen'e doğru bükerek soruyor.

"Bunlarla hiçbir şey yapmak istemezsin." Ellerini kaldırıyor.

"Neden onları bana giydirmiyorsun, bakalım?" Ağzının bir köşesi eğilir ve yanağında bir gamze belirir.

Ridoc, "Tanrım, flört etmeyi bırak ve sikiş artık," diyor.

Bütün kafalar yavaşça ona doğru döner.

"Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?" diye soruyor bana kısık bir fısıltıyla.

"Evet, yaptın," diye cevap veriyorum, sırtını sıvazlayarak. "Garrick seni minderin dışına atacak."

"Şimdi seçtiği yönteme bağlı olarak hoşuma gidebilir-" Ridoc yüzünü buruşturdu. "Artık konuşmayacağım."

"Biz yukarıdayken iç seslerini *içeride* tutmak isteyebilirsin," diye kabul ediyorum, Rhiannon, Cat ve Quinn'i mindere kadar takip ediyorum, tereddüt ettiğinde Ridoc'u arkamdan çekiyorum.

"Bu tam olarak nasıl adil oluyor?" Garrick soruyor.

"Savaş alanında asla yalnız değiliz, değil mi?" Başımı yana eğiyorum.

Yüzü geriliyor, belli ki ne demek istediğimi anlıyor.

Rhiannon grubumuzun ortasından, "Takım olarak savaşıyoruz," diyor ve Ridoc soluma doğru ilerliyor.

"Sağlam nokta." Xaden minderin arkasına çekiliyor. "Başlayın."

Rhiannon yanımdaki ellerini kaldırıyor ve ellerinde Garrick'in iki hançeri beliriyor.

"Güzel," diye itiraf ediyor Garrick hafif bir sırtıtlısla, sonra ellerini yukarı doğru kaldırıyor.

Ridoc aynı anda ileri doğru bir adım atarak, Tairn ve benim yakalandığımız kasırgaya rakip bir rüzgârla anında hırpalanan bir buz duvarı fırlatıyor.

Buzun kenarı saldırıda kırılıyor ve parçalar bana doğru savruluyor.

Ekibimize doğru dönüyorum ve buz tepemizden uçup ısığını duyabileceğim kadar yaklaşırken Rhi'yi yere düşürüyorum.

"Çok yakın!" Xaden bağıyor ve başımı kaldırdığımda Garrick'e doğru bir adım attığını görüyorum, yüzünün sert çizgilerine öfke kazınmış.

"*Yapma! Ben iyiyim!*" Quinn gözlerini kapatıp avuçlarını güneşe doğru çevirirken sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

"*Neredeyse kafanı koparıyordun.*" Xaden Garrick'e daha önce hiç görmediğim bir şekilde bakıyor, sanki en iyi arkadaşı aniden bir ava dönüşmüş gibi ve gözlerindeki o soğuk bakış ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Gücüm buna karşılık olarak yükseliyor ve ben de onu kollarımı açarak karşılıyorum, damarlarımdaki hızlı ısının ve enerji uğultusunun tadını çıkarıyorum.

"Başım hâlâ sıkıca bağlı." Yarı saydam buzun içinden, Garrick'in yanlarında iki Quinn'in belirdiğini görüyorum. "Bıçağını bana ver." Rhi'ye doğru dönüyorum ve sağ elimi uzatıyorum, o da hemen Garrick'in hançeriyle dolduruyor.

Garrick önce bir Quinn'e, sonra diğerine bakıyor ve kafası ikisi arasında hızlıca, tekrar tekrar dönüyor.

Kedi.

"Hızlı olman gerekecek," diye uyarıyor Rhi.

"Endişelenecek bir şey yok." Rüzgâr dindiği anda Ridoc'un buzunun etrafından dolanıyorum, sonra Garrick'in hançerini onu korkutacak ama gerçek bir hasar vermeyecek kadar yakınına fırlatıyorum. Serbest bırakılmayı talep eden güç arttıkça tenimi ısı kaplıyor.

Eli yukarı doğru savrulur ve bir rüzgâr bıçağı rotasından çıkarak yaklaşık yirmi metre sağ arkasına düşmesine neden olur.

Tamam, o da olur.

Elini tekrar vücudunun önüne getirerek yönünü değiştirmeye başlıyor ama benimki çoktan gökyüzüne doğru yönelmiş durumda. Kanal bana ihtiyacım olan kontrolü sağlayacak kadar güç aktarıyor ve ben de geri kalanını serbest bırakarak bileğimin hassas bir hareketiyle gücü aşağıya doğru çekiyorum.

Şimşek havayı yakıp kavuruyor, tam isabet eden bir parıltıyla havayı parçalıyor, gökyüzünden mızrak gibi fırlarken parlıyor, sonra geldiği gibi hızla kayboluyor. Gök gürültüsü sağ tarafımdaki koltuklardan gelen birkaç soluk ve çığlığı yutuyor ama ben gözlerimi Garrick'ten ayırmıyorum ve elimi gökyüzüne doğru tutuyorum.

Bana bakınca gözleri büyüdü. "Gerçekten yaptın." ". " Boru sol elimde uğulduyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Sorrengail ama sadece kendini açıkta bırakmakla kalmadın, aynı zamanda iskaladın da." Sırıttıyor.

"Öyle mi yaptım?" Dikkatle arkasındaki erimiş kılıcının tüten kabzasına bakıyorum ve o da benim görüş açımı takip ediyor, harap hançeri gördüğünde gözle görülür bir şekilde geriliyor. "Eğer ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun."

Xaden, "*Malek adına, seni çok seviyorum,*" diyor.

"Ve eğer açığa çıktıysam, *tamam.* Ekibimin geri kalanı hayatta." Omuz silkiyorum.

Xaden'ın bakışları benimkilerle kesişiyor.

Garrick bana doğru dönüyor, ağzı hafifçe açık kalıyor ve birisi merdivenlerin tepesinden yavaşça alkışlamaya başlıyor.

Hemen hemen herkesle birlikte ben de yukarı bakıyorum ve dengem bozuluyor.

Hayır. *Hayır. Hayır.*

Merdivenlerden inerken kumral saçları umursamazca sol gözünün üzerine düşüyor ve mantıksız olduğunu biliyorum ama yemin ederim o gözlerin ne kadar yeşil olduğunu buradan görebiliyorum.

Xaden'a "*Aaric'in saklanmasına yardım et,*" dedim. "*Şimdi.*" "*Tamamdır.*"

Bir kraliyet müjdecisi arka sıranın kenarından göğsünü kabartıyor. "*Ekselansları, Prens Halden.*"

Her öğrenci ayağa kalkar.

"Otur," diyor sesini amfi tiyatroya duyuracak kadar yüksek sesle ve elleriyle aşağı doğru hareketler yapıyor. Yüzündeki o ifadeyi çok iyi biliyorum. Tantanadan rahatsız olmuş gibi bir ifadeyi mükemmelleştirmiş, oysa gerçekten de bu bok için *yaşıyor.* "Etkileyici," diyor bana, ilk sırayı ve onu arenadan ayıran kaya duvarı geçip parke taşına adım atarken.

Nefes al. Sadece nefes al.

"Ekselansları, koltuklarda daha güvende olursunuz-" diye başlar Garrick.

"Yine de manzaranın buradan çok daha iyi olduğunu düşünüyorum." Ellerini profesyonelce dikilmiş lacivert piyade üniformasının ceplerine sokuyor ve gülümsüyor. "Lütfen, sizi durdurmama izin vermeyin."

Garrick arkasına bakıyor, sanırım Xaden'a bakıyor, ama ben bakışlarımı Halden'e kilitlemekle meşgul olduğum için herhangi bir şey çizemiyorum.

Aaric'i kontrol ederek kazara dikkatini çekti. Garrick başını salları ve atlıların sırasına bakar. "Sıradaki."

Ekibimiz minderden çıkıyor ve ikinci sınıflarla birlikte sıraya girmek yerine, Halden'in yanındaki boş yere geçiyorum ve onun hemen arkasında duran iki muhafızdan birinin Yüzbaşı Anna Winshire olduğunu fark ediyorum.

sadece görev ekibinin piyade irtibat görevlisi değil; Halden'in de. Kendini görev gücünden çıkardığını düşünmekle saflık etmişim ve eğer Halden ikizinin nefes almamasının sebebinin Xaden olduğunu anlarsa... Aaric kadar anlayışlı olmayacaktır. *Bu kötü oldu.*

"Burada ne yapıyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

Hatırladığım kadar uzun görünmüyor -Aaric'ten kesinlikle birkaç santim daha kısa- ama onu son gördüğümde olduğu kadar çarpıcı bir güzelliği var. Yüksek elmacık kemikleri, sürekli sırttan ağız ve yüz hatlarındaki mükemmel orantı baş döndürmeye yetiyor ama asıl dikkat çekici olan gözleri. Yaz yaprakları kadar yeşiller. Ama adamım, ne kadar da geziniyorlar.

"Öğreniyorum tabii ki, bu arenadaki herkes gibi." Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve gözlerinin kenarları gerçekten de kırışıyor. "Seni hiç siyah binici olarak düşünmemiştim ama güç sana çok yakışıyor."

"Yapma." Başımı sallıyorum ve kibritle yüzleşiyorum.

Garrick, Ridoc'un duvarından arta kalanları bir rüzgârla havaya uğurur ve Caroline Ashton mindere çıkarak ateş silahşörünü de yanında getirir.

Xaden'in bakışları Halden ve benim aramda gidip gelirken daralıyor ve sonra dikkatini antrenman maçına çeviriyor.

"Arenayı kastetmiyorum." Kanalı kalçamdaki kayışa asıyorum. "Basgiath'ta ne işin var? Tam olarak mezunlar haftası değil." *Lütfen bizimle kuzeye gideceğini söyleme.*

"Doğrudan işe mi?" Profilimi incelerken bakışlarının ağırlığını hissediyorum. "Nasıl sormayacak mısın?"

Kardeşim kayıp, biliyorsun." Sesi tam olarak yüzde sıfır endişeli geliyor.

"mi?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Yoksa Cam'in egosundan biraz uzaklaşmaya mı ihtiyaacı vardı?"

Hem Caroline hem de ateřin sahibi geriye doęru uęarak, minderin kenarına kaymadan önce kıęlarının üzerine dūřtüler.

Garrick Birinci Kanat ekibine, "İkinci Takımın saldırısını etkili kılan şey zihin ęalıřmasının kullanılmasıydı," diye hatırlatıyor. "Quinn ve Cat birlikte ęalıřarak kafamı karıştırdılar ve Sorrengail'e saldırmak için yeterli zamanı verdiler."

"İhtiyaacı olduğundan değil," diye sesleniyor Trager ve haklı. Her an saldırabilirdim. Sadece doğruluğumdan emin olana kadar bekledim.

Xaden'in ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Ciddiyim ama." Halden tiksindi. "Merhaba yok mu? Bir merhaba bile

Üniformamın terziliği için iltifat mı? Ya da yeni sağ kesimime? Kalbim kırıldı, Vi."

"Onu kırmak için bir kalbe sahip olman gerekir," diye karşı ęıkıyorum hemen. "Ve hatırladığım tek sağ, profesörünüzün size binerken yüzünüzü kapatan sağıydı. Kumraldı, değil mi?"

Xaden pozisyonunu değiştirip hafifęe sola doğru hareket ederken, bir sonraki grup bu kez uçucularla silahlanmış olarak ilerliyor.

"Ahh. Beni yaraladın." Halden göğsünü ovuşturur. "Evet, aldattım ama unutmamalısın ki ikizimi kaybetmenin acısını hala ęekiyordum. Ben..."

"Aptalca mı? Dūřüncesiz mi? Zalim mi?" Ben öneriyorum. "Keder bunların hiębirini mazur göstermez. Hiębir zaman da olmadı."

İç ęekiyor. "Ben de yaklaşan görevinle ilgili olarak devreye girip seninle aynı fikirde olmayı teklif ettiğim için bana teşekkür edeceğini sanıyordum."

"Nasıl yani?" Kaşlarım ęatıldı.

Üniformasının cebine uzanır ve Vikont Tecarus'un kırık balmumu mührünü taşıyan bir mektup ęıkarır. "İşte burada. Grady ęok uzun sürdü ve henüz babamı tatmin edecek net bir yol sunmadı. Bu seğeneği beğendim."

Parşömeni alıyorum ve gözlerim açılıyor. "Bana gönderilmiş."

"Ayrıntılara takılıp kalma." Özür dilemeden omuz silkiyor. Katlanmış parşömeni açarken ağzım geriliyor.

Öğrenci Sorrengail,

Anlaşmamıza göre, işte istediğiniz kitaplar. Ayrıca kişisel kütüphanemden de eğitici bulacağınızı umduğum bir seçki seçtim. Arayışınızla ilgili olarak, Deverelli Kralı Courtlyn, Amelian Citrine'in makul bir fiyatı karşılığında tek bir buluşmayı -sadece asil kan- kabul etti. Kraliçe Maraya mücevheri ona hediye etmeyi kabul etti ancak Anca'daki sergisinden geri alınmasından sorumlu .

Lütfen sitrini elinize aldığınızda bana haber verin, böylece ziyaretimizi planlayabilirim.

Hizmette,

Vikont Tecarus

"Poromish tahtının ilk sırasındaki adamla kütüphane alışverişi mi yapıyorsun? Sanırım kâtipleri tamamen geride bırakmamışsın," diyor Halden ben okumayı bitirirken.

"Mesajlarımı okumamalısın." Parşömeni katlayıp kaburgalarımındaki boş hançer kılıfına sokuyorum.

"Şanslısın ki öyleyim."

"Şanslı mı? Şaka yapıyorsun." Garrick başka bir biniciyi uçururken alay ediyorum.

"Yaklaşan görevin hakkında şaka yapmazdım. Ya da seninle." Bana doğru bakıyor. "Biraz araştırma yaptım-"

"Yani araştırmanızı birine mi yaptırdınız?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Aynı şey." Sırıttıyor. "Amelian Sitrini, ilk grubun üyelerinden biri tarafından takılan daha az büyülü bir amplifikatördür.

Drift. Eğer onu geri almaya istekliysen, Grady'ye rotasını değiştirmesini emretmeye hazırım."

"O kadar basit değil. Anca işgal altındaki topraklarda." *Hâlâ* işgal altında mı yoksa boşalttıkları ve taşındıkları şehirlerden biri mi emin değilim. Her iki durumda da, koğuşların ötesinde ve oraya *gitmek* bile Xaden için bir risk.

"Dediğim gibi, eğer gitmek *istiyorsan*, senin yerine ben devreye girerim. Sana en azından bunu borçluyum ve unvanım her geçen gün rütbemin önüne geçiyor." Boğazını temizliyor. "Söylesene, söyledikleri doğru mu? Sen ve... Riorson?" Xaden'ın adını yaltaklanmaya değer bir tiksintiyle söylüyor.

"Eğer ona aşık olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım tüm kalbimle evet." Xaden'a doğru bakıyorum ve gözlerini çoktan üzerimde buluyorum. "Eğer *hâlâ* birlikte olup olmadığımı merak ediyorsan, o zaman seni temin ederim ki, senin hiç zahmet etmediğin şekilde Davranış Kuralları'na uyuyoruz. *Bunu* babana rapor edebilirsin."

"Babamı sormuyordum, Vi. *Kendimi* soruyordum." "Sen ne?" Antrenmanı izliyormuş gibi yapmayı bıraktım. Halden'a tüm dikkatimi vererek maça çıktım.

"Sana üzgün olduğumu hiç söylemedim." Yüzü yumuşuyor ve bakışları değişen her ayrıntıyı fark ediyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Yapmalıydım da. Eğer Riorson'la birlikte değilsen-"

"Ben ona aşığım." Kıldandım. "Yıllardır seni bile. Sırf meydan okumayı seviyorsun diye peşinden koşma. Kaybedersin."

Halden alay ediyor. "Bir biniciyle çıkmış olan herkes bilir ki onların ilk önceliği -ilk aşkları- ejderhalarıdır. Bunu bir kez kabul ettiğinizde, başka bir erkek size meydan okuma gibi gelmez."

Dudaklarım ayrılıyor. O haklı. İlk önceliğimiz ejderhalarımız. Onların *yeri doldurulamaz*.

"Ayrıca, bu görev için birlikte geçireceğimiz onca zaman varken, en azından benimle sakin bir akşam yemeği yemek isteyebileceğini düşündüm." Sırtışı kayıyor. "Söyle bana

erkek arkadaşının seni kontrol etmesine izin verme. Üç yıl önce yapmam gerektiği gibi düzgün bir şekilde özür dilememe izin ver."

Bir elini örgümün gevşemiş tellerine doğru kaldırıyor ama asla başaramıyor.

Gölgeler koşuuları dümdüz geçerek Halden'in göğsüne bir koçbaşı gibi çarptı ve Navarre veliaht prensini geriye doğru uçararak kaya duvara çarptı.

Kahretsın.

Zümrüt Denizi'nin ötesinde sürdürülebilir bir yaşam hayal edemiyorum. Buzdan dalgalarını oluşturan fırtınalardan hiçbir gemi kurtulamadı ve keşiften dönen tek denizciler de yenilmiş olarak dönüyor.

-Son Amiral, Amiral Levian Croslight'ın Anıları

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Halden!" Yanına diz çökmek için acele ediyorum ve gölge sanki hiç orada değilmış gibi buharlaşıyor. "İyi misin?"

"Prensım!" İkinci muhafız da ona katılınca Anna gözleri panikle dolu bir şekilde kaldırım taşına atlar. "Ah, Halden, sen..."

Sadece koruması değil mi? Saçlarına bakarken kaşlarım kalkıyor. Evet, kızılar kesinlikle onun tipi.

Halden gözle görülür bir şekilde nefes almak için savaşıırken onu el salları ve iki muhafız da geri çekilir.

Teşekkürler Malek, Xaden onu öldürmedi. Başının üstündeki kayada bir çatlak bile yok. "Bir saniye bekle, nefes alabileceksin," diye söz veriyorum Halden'a, kaburgalarının kırılmaması için dua ederek.

Arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor ve ısıltılı bir akik dalgası zihnimi bir okşayış gibi sarıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor Xaden, ses tonu aksini ima ediyor. "Birinci sınıf öğrencisine ölümcül olabilecek bir darbeyi engelliyordum ve görünüşe bakılırsa senin rüzgârını kesmişim."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve yavaşça omzumun üzerinden ona bakıyorum. "*Ciddi misin?*"

"*Sana dokunacaktı.*" Gözlerindeki buz gibi öfke benimkileri de büyüttü.

"*Doğru, çünkü bu olgun bir tepki.*"

Halden bir nefes çeker, sonra bir nefes daha. "Oldukça.

Hepsi. Doğru." "*Bu bir yanıt değildi, bu... Sadece .*"

Halden dik oturmak için kendini zorlarken Xaden arkama çömeliyor. "Üç şeyi açıklığa kavuşturalım, *Majesteleri*. Birincisi, ayaklarınızın dibindeki gölgeler sayesinde olağanüstü bir duyma yetisine sahibim. İkincisi, Violet'i ben kontrol etmiyorum. Hiç . Asla olmayacak. Ama

Üçüncüsü ve en önemlisi-" Sesini alçaltıyor. "Gerçekten, dürüst olmak gerekirse seni *hiç* düşünmedi. En azından beni gördüğü andan beri."

Onu öldüreceğim.

- - -

A-I-M-S-I-R. Bir saat sonra, Rhi ile yatağında oturmuş, kitabın kilit mekanizmasında her harf görünene kadar tırnak büyüklüğündeki bronz kadranları çevirirken hala öfke içindeyim. Parmağım kitabı açacak ya da yok edecek küçük kolun üzerinde geziniyor.

"Bunu yapamam."

"Bunun yerine erkek arkadaşın olmayan *eski erkek arkadaşını* nasıl duvara fırlattığından bahsedebiliriz," diyor Rhi. "Ya da *prensle* bir ilişkin olduğundan nasıl hiç bahsetmediğin hakkında sohbet edebiliriz."

"Hiç önemli görünmedi." Omuz silkiyorum. "O benim için sadece Halden'dı, tıpkı Aaric'in... Aaric olduğu gibi ve herkesin beni uyardığı gibi bir pislik olduğu ortaya çıktığında ona kafamın bir gramını bile vermeyeceğime dair kendime söz verdim."

"Bir prens mi? Dük mü? Belli ki bir tipin var," diye alay ediyor. "Xaden biliyor muydu?"

Başımı salladım. Halden Xaden'ı tutuklatmamıştı ama korumalarıyla birlikte merdivenlerden çıkarken gözlerinde kesin bir intikam vaadi parıltısı vardı.

Ders kısa bir süre sonra sona erdi.

"Bu duvarı açıklıyor," diye düşünüyor.

Xaden'ın venin olduğu için öfkesini kontrol edememesi duvarı açıklıyor ama bunu ona tam olarak söyleyemeyeceğim için konuyu değiştiriyorum. "Aimsir. Doğru cevap bu," diyorum, çoğunlukla kendime. "Babamın dünyası annemin ekseninde dönüyordu ve üçüncü yıllarına kadar tanışmadılar. İlk gerçek aşkı

Aimsir'di ve yeri doldurulamazdı. Tüm ailemizin mutluluğu onun sağlığına ve hayatta kalmasına bağlıydı."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin." Rhi bir bacağını altına bükmüş ve ellerini kitaba doğru uzatmış bir şekilde oturuyor.

Parmağımın ucunu kola dayıyorum. "Yanılıyorsam kıcıımı kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

"Daha önce hiç altı şişe değerinde sıvı almayı denemedim... ya da herhangi bir sıvı, ama sanırım en azından babanızın *tüm* çalışmalarının mahvolmayacağı alabilirim." Parmaklarını esnetiyor, sonra iç çekiyor. "Ve eğer o rün harekete geçerse... şey, orada çok fazla güç depolanmış olamaz. Muhtemelen kitabı yok etmeye yetecek kadar."

"Muhtemelen." Başımı salladım. "Bu konuda yanılmaktansa Eldiven'e tekrar tırmanmayı tercih edeceğimi söyleyebilirim."

"O zaman yanılmayın."

. *Lilith* bariz bir cevap ve bu yüzden yanlış cevap. Başka biri olsa hiç düşünmeden girer ve kitabı mahvederdi. Hayır, bunu *bana* bıraktı.

Kola basıyorum.

Mekanizmanın içine gömülüyor ve cihazın kilidinin metalik duyduğumda kalbim kendi ritminin üzerinde tökezliyor. Kitap açılıyor ve altı mürekkep şişesi dönerek sayfalar boyunca düz bir şekilde uzanıyor, içerikleri mükemmel bir şekilde mühürlenmiş. "Teşekkür ederim, Zihnal."

"Bence bu Hedeon'a yönelik olsa daha iyi olur, ama hangi tanrı olursa olsun yanımızda götüreceğim," diyor Rhi, ben kitabı ikimizin de okuyabileceği şekilde çevirirken yaklaşıyor.

"*İkinci Krovlan Ayaklanması'nın Tarihi-Taslak*, yazar Yarbay Asher Sorrengail," resmi el yazısının tanıdık görüntüsüne gülümseyerek okudum.

"Tüm bunlar bir tarih metni için." Rhi başını sallıyor. "Siz Sorrengailer başka bir şeysiniz."

Bir sonraki sayfayı çeviriyorum ve ilk kelimelerde keskin bir nefes alıyorum.

Sevgili Violet,

Yazılı ama sesini kafamın içinde o kadar net duyabiliyorum ki gözlerim hemen doluyor.

"Sadece bir tarih metni değil o zaman." Rhi kolunu omuzlarıma doladı. "Sana babanla biraz zaman ayırmama ne dersin? Uçuş manevraları için yola çıkmamız gerektiğinde kapıyı çalarım."

Teşekkür etmek için sessizce başımı sallıyorum ve Rhi kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor.

Hepsini hemen okumak istiyorum ama aynı zamanda kendimi tek bir satırla sınırlamak istiyorum, böylece annemin günlüklerinde yaptığım gibi bir diğerini yarına ve ertesi güne saklayabilirim. Bunu sürdürebilirim, onu mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutabilirim.

Ama şimdi bilgiye ihtiyacım var, bu yüzden kitabı kucağıma alıp başlıyorum.

Sevgili Violet,

En içten umudum, bunu benim yanımda okuyor olmanız ve ilk taslak olan muhteşem karmaşaya gülüyor olmanızdır, ancak korkarım durum böyle olmayabilir. Eğer şimdi Malek'in yanında kardeşinle birlikte yürüyorsam, o zaman bu taslağı dikkatle koru. Ama en kötüsü olduysa ve annen bize katıldıysa, o zaman bu bilgiyi hayatın pahasına korumalısın. Bu sayfalarda, ikinci Krovlan ayaklanmasıyla ilgili dikkatli çalışmamı bulacaksın ama kızım, sana tarihle ilgili öğrettiklerimi unutma: tarih, her biri daha önce yaşananlardan etkilenen ve gelecek olanları yönlendiren hikâyelerden oluşan bir derlemedir. Bu çalışmayı başkaları tarafından okunabilsin ama senin tarafından anlaşılabilsin diye yazdım. Eğer zamanınız varsa, boş zamanlarınızda bu kitabı inceleyin; ayaklanma ile tüy kuyrukların peşinde koşmak arasındaki bağlantıyı hem endişe verici hem de aydınlatıcı bulacaksınız. Ancak zaman gerçekten tükendiyse ve sadece hakkında bilgi edindiklerinizi yenmek için bir silah arıyorsanız

sonra cübbeni bırak ve Cordyn'e doğru yola çık. Krovlish ile her zaman mücadele ettin, ama Dain'in ona ihtiyacın olursa bunu yapabileceğinden emin oldum... eğer bu yaz korkuluğu geçmeyi seçmezse. Eğer babasının izinden giderse, ona olan sevginden vazgeçecek gücü kendinde bulmalısın. Cordyn'den, Deverelli'ye geçişi ayırt; orada büyüünün ulaşamayacağı bir yerde güvende olacaksın.

-Ve sessizce tüccar Narelle Anselm'i arayın. Ona sahip olduğun en nadide eşyayı götür - ihtiyacın olan şeyin sana verilmesi için gerçekten olağanüstü olduğundan emin ol. Yerinize başkasını göndermeyin. Navarre bayrağı altında seyahat ederseniz, krallarına dikkat edin; kin besler ve sadece çıkar için konuşur. Bu sana düştüğü için çok üzgünüm, benim en parlak ışığım.

Sadece Mira'ya

güven.

Sevgiler,
Baba

Sayfayı tekrar tekrar okuyorum, zihnim koştururken bile hafızama kaydediyorum. Deverelli'de bir tüccar olduğunu nereden bilebilirdi ki? Silahı ara... Andarna'yı biliyor muydu? Tüünün geri kalanı hakkında?

Hayatımda ilk kez babamı sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim.

Narelle Anselm. Bilgileri Tairn ve Andarna'ya iletiyorum.

"Büyünün erişemeyeceği kadar güvende mi?" Onlara soruyorum, sonra parşömeni katlayıp tekrar kitabın içine saklıyorum.

"Kıta'nın ötesinde büyü yok. Bu yüzden biz ejderhalar kalıyoruz," diyor Tairn bana. "İridlerin kıyılarımızı terk etmesi bu yüzden şaşırtıcı."

Andarna, "Yanımızda ne getireceğimizi biliyorum," diye ekliyor.

"Ben de aynı sonuca vardım," diye homurdandı Tairn, "ama zamanımı kreş dedikodularıyla harcamak istemiyorum."

"Türünüzü bulmak için en iyi şansımızın adalar olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?" Soruyorum.

Andarna, "Bence bu, ömrümüz tükenene kadar kuzeye uçmaktan daha iyi bir plan," diye yanıtlıyor.

"Anlaştık," diye söze girdi Tairn. "Kaptan ikna olduysa, ekibi ikiye bölelim ama Deverelli'ye doğru yola çıkalım."

Biri kapıyı çalıyor.

İrkiliyorum, sonra kitabı hızla kilitleyip yastığımın altına koyuyorum ve kapıya gidip açıyorum.

Xaden eşikte duruyor, elleri çerçeveyi iki yandan kavırıyor, uçuş ceketinin düğmeleri açık ve başı eğik.

Anlık sevincim mantık tarafından öldürüldü.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, koridorda onu ihbar edebilecek başka biri olup olmadığını görmek için arkasından bakmaya çalışıyorum.

"Onu sevdin mi?" Soru alçak bir sesle soruluyor.

"Biri seni görecek!"

"Yaptım. Sen. Sevdin mi? Sevdin mi?" Xaden başını kaldırıyor ve vahşi bir bakışla beni çiviliyor. "Bilmek zorundayım. Bununla başa çıkabilirim. Ama bilmek zorundayım."

"Oh, Amari aşkına." Uçuş ceketinin yakasından tutup odama çekiyorum, o da bileğini oynatarak kapıyı arkasından kapatıyor. Gürültülü *tıkırtı* bana kapıyı da kilitlediğini söylüyor. "Yıllar önce Halden'la birlikteydim."

"Evet, bunu anladım." Başını sallarken kaşları çatılıyor. "Düşündüğü pek çok şeyi anladım."

Göz kırpıyorum. "Mührün öyle değil-"

"Onu seviyor muydun?" diye tekrarlıyor.

"Vay anasını." Ellerim ceketinden düştü. "Gerçekten kıskanıyorsun."

"Evet aşkım, *kıskandım*." Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ben yapamadığımda seni tutan zırhı, her gece tenini okşayan yatağındaki çarşafları ve

elleriniz. Bu yüzden, krallığımızın prensi sınıfıma girip sevdiğim kadınla ancak yoğun bir yakınlık sayılabilecek bir şekilde konuşmaya başladığında ve sonra da ona benim önümde teklif etme cüretini gösterdiğinde, doğal olarak kıskanacağım." Vücutlarımızı aynı hizaya getiriyor.

"Ve onu bir duvarın içine mi soktun?" Ellerim boynunun soğuk derisini sıyrıp üşümüş yanaklarını okşuyor. Bir *süredir* dışarıdaydı.

"Sana yapacağımı söylemiştim." Bakışları benimkileri delip geçiyor ve nabzım atıyor. "Aretia'dayken, hatırladın mı? Seni tahtıma oturtup, o güzel kalçalarını açtıktan hemen sonra-"

Başparmağımı mükemmel ağzının üzerinde gezdiriyorum. "Hatırlıyorum." Anında ısınan bedenim de öyle.

Başparmağımın ucunu ısıyor ve elimi bırakıyor. "Sana kıskanacağımı ve sonra da kışına tekme basacağımı söylemiştim. Dönüşmüş olabilirim ama söz konusu sen olduğunda hâlâ sözümün eriyim."

"Sen Xaden Riorson'sın." Ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "Gölge savaşçısı." Bir tane de çenesine. "Tyrrendor Dükü." Ağzım kulak memesinin hemen altına değiyor. "Hayatımın aşkı. Kıskanacak bir şey yok."

Eli omurgam boyunca esniyor ama sonra geri adım atarak aramıza birkaç metre mesafe koyuyor. "Onu sevdin mi? Violet, bana söylemek zorundasın." Sesindeki çaresizliğin keskin kenarı beni içine çekiyor.

"Seni sevdiğim değil," diye itiraf ediyorum usulca.

Kıçı masama çarpana kadar geri çekiliyor, sonra yere bakıyor. "Onu seviyordun."

"On sekiz yaşındaydım." Halden'e karşı hissettiklerimi anlatmak için daha iyi bir kelime bulmaya çalışarak hafızamı yokluyorum ama bir şey bulamıyorum. "Sadece yedi ay kadar birlikteydik - askere alınma gününden Aralık ayına kadar. Karasevdaya tutulmuştum ve aşık olmuştum ve o zamanlar, aşktan anladığım şey, o mutlak büyülenme telaşıydı. Yani evet, onu sevdim."

Masanın kenarını kavriyor ve parmak eklemleri soluyor. "Lanet olsun. Ve o da bizimle geliyor. Onu da yakaladım."

"Evet. Ve anlıyorum." mesafeyi geçiyorum. "Bu Seni Cat'in yakınında görmek benim için *gerçekten* çok zor-"

"Cat'i hiç sevmedim." Xaden başını kaldırıyor. "Elbette," - kusacakmış gibi yutkunuyor- "Halden' sana ellerini sürmesi fikri onu duvara *geri* sokma isteği uyandırıyor, özellikle de onun sana dokunabildiği ve benim dokunamadığım gerçeği göz önüne alındığında, ama onun burada olduğunu bilmek-" Xaden elini köprücük kemiğimin hemen altına koyuyor. "Beni cinayet işlemeyi düşündürüyor, böylece kraliyet kışını tekrar içeri sokma şansı kalmayacak."

"Bana dokunamaz." Elini kaldırıyorum ve nasırlı avucunun ortasına bir öpücük kondurduktan sonra kalbimin üzerine geri koyup orada tutuyorum. "Bu sadece senin olacak. Beni terk edebilirsin, hatta Malek'le bile tanışabilirsin ama yine de senin olacak. Seni unutmanın mümkün olmadığını bilmekle barıştım."

Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor ve göz açıp kapayıncaya kadar elleri kışımında, ben de göğsündeyim. "Çizgiyi geçersen beni durdur."

Ağzını bana dayamadan önce yaptığı tek uyarı bu.

Sanki ilk kez yapıyormuş gibi ağzımın her santimini ele geçiriyor, dilinin ustaca ve ustalıklı hareketleri beni mümkün olan en iyi şekilde mahvediyor.

İleri atıldığı anda, beni *neden* yarın yokmuş gibi öptüğünü umursamıyorum. Dünya eğiliyor, yatağı sırtımın altında hissediyorum ve tek umursadığım onun hiç durmaması. Burada yaşayabiliriz, dudaklarını dudaklarıma değdirdiği sürece asla bir adım öteye gitmeyiz.

Kalçalarımın arasına yerleştğinde kalçalarım yukarı kalkıyor ve onun ağırlığı o kadar iyi hissettiriyor ki inliyorum. Kendimizi sadece öpücükle sınırlandırmak onu çok daha yoğun hale getiriyor, sanki ikimiz de ağızlarımızın basit ama sonsuz derecede karmaşık bağlantısında mümkün olan her hissi ortaya çıkarmak için çaresiziz.

Çılgınlık. Aramızdaki bu ihtiyaç her zaman en tatlı deliliktir. O asla doyuramayacağım bir arzu, asla doyuramayacağım telaş.

yeterince alamadım. Sadece onu.

Ayak bileklerimi sırtının alt kısmına geçiriyorum ve son birkaç haftadır içimde biriken özlemin her zerresiyle onu öpüyorum. Dilimi ağzına alıyor ve sıcaklık tenimi kızartıp aklımı karıştırırken inliyorum.

"Seni seviyorum," diyor ağzıma karşı ve kalçalarını döndürüyor. "Seni seviyorum." İtiraf bir solukta sona eriyor ve ben sadece

Benim için ne kadar sert olduğunu. Ellerim kaslı sırtından aşağı, uçuş ceketinin derisine doğru kayıyor. "Seni özledim."

"Violet," diye inliyor, elleri ellerimi yakalayıp başımın üzerinde sabitliyor-

Hayır. Elleri değil.

Gölgeler.

Nefesim kesiliyor. Beni defalarca öperken beni fazlasıyla istekli bir tutsak gibi tutuyor, kararlı bir kısıtlama ile eşleştirilmiş aciliyet ve talebin baş döndürücü bir kombinasyonu.

Parmaklarının arkasını boynumdan aşağı kaydırıyor ve saf, elektriksel ihtiyaç vücudumu boydan boya kat ederken tenimde tüyler diken diken oluyor. "Kahretsin, tenin çok yumuşak."

Tek cevabım bir inilti, sonra okşamayı ağzı takip ettiğinde bir inilti.

"Evet." Ellerim bağlarını çekiştiriyor ve daha fazlası için boynumu eğiyorum.

"*Hâlâ sadece bir öpücük.*" Boğazıma ilerliyor ve kalçamı kavriyor-

Benden o kadar hızlı uzaklaşıyor ki neredeyse ben de onunla birlikte gideceğim ve nefes nefese tavana bakmak zorunda kalıyorum, ama en azından o da aynı durumda.

"Siktir." Ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Lütfen merhamet et ve beni kollarımda ne kadar iyi hissettiğinden uzaklaştıracak bir şey söyle."

Gözlerimi kırpıştırarak zihnimi çalışmaya zorluyorum ve gölgenin yumuşak bantları geri çekilerek bileklerimi serbest bırakıyor. Kalp atışlarım mantığın içeri girmesine izin verecek kadar yavaşlıyor ve ben

ona doğru uzanmamak için ellerimi yastığımın altına soktum.

Kitap. "Babam bana bir mektup bıraktı. Deverelli'ye gitmemi istiyor."

Başını bana doğru çeviriyor ve ben de yavaşça kendi başımı çevirip gözlerimizi kilitliyorum. "O zaman gidelim."

Bedenim bu adamı ne kadar çok sevdiğimi kaldırarak kadar büyük değil. "Andarna'nın türünü arama bahanesiyle gitmemiz gerekecek ve sanırım ima ettiği şey bu, ama yanılıyor olabilirim. Araştırmayı okumam gerekiyor."

Kaşları çatılır. "Hâlâ adaları aramamız gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"O zaman bir seyahatle iki hedefe birden ulaşabiliriz gibi görünüyor."

Dilimi şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Adaları aramak, kralla görüşmemiz gerektiği anlamına gelir ki da Deverelli Kralı için bir obje almak üzere koğuşlardan ayrılmayı ve Halden'den yardım istemeyi gerektirir, yani bu o kadar kolay bir seçim değil-"

"Öyle. Eğer babam *bana* bir mektup bıraktıysa..." Xaden dirseğinin üzerine . "Bana her şeyin boktan olacağını söyleyebilirsin ama ben yine de gidelim derim."

"Eser işgal altındaki topraklarda."

Yüzü geriliyor. "Peki ya ben onu getirene kadar rahat ve güvenli bir şekilde geride kalmanı istersem?"

Başımı sallıyorum.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." İç geçirdi. "En azından Grady'nin bir araya getirdiği bu ekipte nasıl çalıştığımızı değerlendirme şansımız olacak. Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

Cliffsbane'den mezun olduğunuzda size verilen mücevher her zaman kalbe yakın bir yere takılmalıdır, ancak eğer kontrolünüzde ustalaşmazsanız, bu sadece dşşnz artıracaktır.

-nc Bölüm, Ucucu Kanonu

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dört gece sonra, sekiz kişilik isyanımız - Halden'in kraliyet ağırlığını ortaya koyması sayesinde artık Mira da dahil - Samara'daki sınırı geçiyor ve büyü koğuşların kafesinden kurtuluyor. Güç her yöne doğru genişliyor, etrafımda akan bir akım gibi akıyor ve beni oynamaya... ya da yok etmeye çağırıyor. Esbenlerin arasından vadilere doğru kayarken tenim karıncalanıyor ve gökyüzünden teller koparıp rünler örmeye çalışmak gibi tuhaf bir dürtüye kapılıyorum.

Bir sırt boyunca dalarken Tairn'e *"Sanki burada her zamankinden daha fazla güç var"* diyorum.

"Aslında daha az var - venin bunu gördü," diye yanıtlıyor. *"Ama her geçen gün daha da güçleniyorsun, bir zamanlar senin için tamamen görünmez olan şeyleri fark etme yeteneğin artıyor."*

"Onu tanıyabilirim," diye Andarna. *"Eğer seninle gelmeme izin verirsen."*

"Theophanie avlarken, Samara'da çok daha güvendesin." Tairn nehir kıyısı boyunca düzleşirken, bulutlu gecenin sağladığı gölgelere yapışarak kulpları kavriyorum. Yemin ederim, eyerde uyumaya çalışmaktan göğüs kafesimin hemen altında kalıcı bir çürük var. Deverelli'ye gitmeden önce bu şeyin bazı değişikliklere ihtiyacı olabilir.

"Ama sen değilsin," diye karşı çıkıyor Andarna, sesi uçtukça azalıyor. *"Venin yakabilirim."*

Tairn, *"Size defalarca söyledim, ilk ateş en sıcak olanı yakar, bu da fenomeni açıklayabilir,"* diye yanıtlıyor. *"Bu görev, gizlenen karanlık güçler için cazip bir hedef olmadan da yeterince tehlikeli."*

"Hepsi güneyde meşgul..." Bağlantı koptuğunda sesi kesiliyor.

"*Andarna'dan uzaklaşmanın acısını hissetmeye başlamadan önce yaklaşık on iki saatimiz var,*" diye hatırlatıyor Tairn geceyi yararlanarak Sgaeyl ve Xaden'in yollarını konuşmaya başlarken.

Biniciler ve ejderhalarının ayrı kalabileceği üç-dört günlük sınırı test etmek ya da ölümcül sonuçlarına katlanmak gibi bir arzum yok. Anca'ya üç saat. Sitrini bulmak için bir saat. Dönüş üç saat. Samara'da konuşlu isyancıların üçte biri bir saat önce kalenin hemen kuzeyindeki bilinen bir kaleye saldırı başlattı ve bu da Savaş Dosyası'nın haritasındaki kırmızı çizgiden düşman tarafından fark edilmeden geçmemizi sağladı. Her şey plana göre gidiyor.

Üç saat sonra, bir zamanlar Anca olan yerin kurumuş köy meydanına indiğimizde neredeyse biraz fazla kolaymış gibi geliyor. *Kesinlikle işgal edilmemiş.* Alçakta kalarak iki wyvern devriyesinden kaçmak dışında, tek bir düşman bile görmedik, sadece seyrek köyler ve veninlerin Samara'ya doğru ilerlerken kuruttukları topraklar arasındaki sivillerin loş kampları. Tairn, Grady tarafından geri çekilmesi söylenmesine rağmen her zamanki gibi önce pençelerini indiriyor ve diğerleri de bir saat kulesinin solmuş kalıntılarının etrafında aynı şeyi yapıyor.

"*Görevin şartlarını kabul etmiş olmam onları sevdiğim anlamına gelmiyor.*" Uçuş ceketimi eyerimin kenarındaki çantaya koyup attan inerken Tairn göğsünün altından homurdanıyor.

"*Biliyorum.*" Ayaklarım yere basıyor ve büyüünün varlığı olmadan her şey... tuhaf . Son istihbaratımıza göre, boşaltılmış bölgede kullanmak sadece zor değil, aynı zamanda venin çekiyor gibi görünüyor, bu yüzden kanalın bileğime düşmesine izin verdim, her şeyin boka sarması ihtimaline karşı onu yakın tutuyorum. "*Plana sadık kal. sana haber veririm.*"

Tairn eğilir, sonra yıkılmakta olan iki katlı binaların üzerine fırlar ve kısa sürede ejderhaların geri kalanına katılır; bunlardan ikisi Grady'nin yukarıdan keşif yapmak için seçtiği binicilerdir -Pugh ve Foley.

Xaden saat kulesinin yanından geçip bana doğru geliyor. Rahatsızlığını maskeleyerek için iyi bir iş çıkarmış ama gözlerindeki mücadeleyi ve parmaklarının kıvrımlarını görebiliyorum.

Grady diğerlerini solumda toplarken ona "*Nöbetçi görevini kabul* etmeliydin," diyorum.

"*Seni yerde bırakmıyordum.*" Dönüp gruba doğru yürürken ellerimiz neredeyse birbirine değecek ama dokunmamaya dikkat ediyoruz, özellikle de Aura Beinhaven gözlerini bize dikmişken. "*evre içinde sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı kaldığım sürece hiçbir şeyi riske atmıyorum. Büyü çoktan tükendi.*"

İşte bu yüzden ejderhalar gökyüzünde, karanlık sahiplerinin Samara'ya ulaşma telaşıyla dokunmadan bıraktıkları toprakların üzerinde uçuyorlar.

"Söyleyemem..." Grady elle çizilmiş haritayı ters çevirir. "El yazısı berbat."

"şu tarafa benziyor," diyor Yüzbaşı Henson, görmek için eğilip köy meydanını işaret ederek.

"İşte bu yüzden Violet'in istediği gibi Cat'i getirmeliydin." Mira haritayı Grady'nin elinden kapar ve inceler.

"Gryphonlar yetişemez," diye hatırlatıyor Grady. "Ve bu görev daha sonrakiler için bir deneme görevi görecek. Fazladan bir ye dinamiği bozabilirdi."

"*Ne dinamiği lan?*" Xaden'a soruyorum. "*Aura'dan nefret ediyorum, RSC eğitimi sırasında bize serumu verdikten sonra Grady'ye gerçekten güvenmiyorum ve de tanımıyorum.*"

"*Sakin. Soğukkanlı. Toparlanmış.*" Xaden ellerini ceplerine sokar.

"Gerçekten mi? Poromiel'i temsil eden birini bırakın, burada bir prens ya da muhafızlarını bile göremiyorum. Sanki seni duyabiliyorlarmış gibi fısıldamayı da kes." Mira haritayı döndürüyor ve Cat'in çizdiği yer işaretlerini sıralıyor. "Bölge ıssız ve nbetilerimiz yoldan gelenleri durdurduğu sürece bize bir şey olmaz."

devriye geziyor ve kimse silah kullanmıyor." Mira sağ omzumun ötesini işaret ediyor. "Bu taraftan."

" ben alırım, *Teğmen*." Grady haritayı geri aldı. "Daha iyi bilmeseydim, haritayı senin ayarladığını düşünürdüm. görev başarısızlığa uğrayacak." Mira kesik bir gülümseme sunar.

"Hadi gidelim." Grady kız kardeşime ters ters baktıktan sonra onun işaret ettiği yöne doğru yanımdan geçip gidiyor.

"Eğer bir fark yaratacaksa," diyor Kaptan Henson, Mira geçerken ona bakarak, "sana katılıyorum."

"Bilmiyorum." Aura üniformasının kollarını yukarı itiyor ve koşarak yanlarından geçiyor. "El ilanlarına güvenemeyiz."

"Yine de Cat'in bulmamıza yardım ettiği şey onların eseri," diye mırıldanıyorum takip ederken.

"Sakin. Sakin. Toparlanmış." Xaden geçtiğimiz her binayı tarıyor.

"Dük olduğundan beri yeni mantra mı?" Mira sağ tarafımızda eskiden bir pazar yeri olduğu anlaşılan kalıntıları incelerken soruyor.

Xaden, "Sadece Grady'ye patlamamaya ve buradaki küçük deneme çalışmamızı mahvetmemeye çalışıyorum," diye yanıtlıyor.

Terk edilmiş sokaklarda yürürken köy sessiz, her blokta bir insanların kurumuş kalıntılarının yanından geçiyoruz. Bana bir kumdan kaleyi hatırlatıyor. Yapı orada ama o kadar narin ki sert bir esinti bile renksiz yapıyı parçalayabilir.

Bir sonraki kavşaktan dönüyoruz ve sokakta arabaların birbirini geçmesine ancak yetecek kadar yer olan sıra evlerden oluşan dar sütunlara giriyoruz. Bazı evler, her yirmi metrede bir tünel etkisi yaratan üstü kapalı köprülerle yolun karşısındakilere bağlanıyor.

Mimariden geriye kalanları incelerken, "Ejderhaların aralarına girmesini engellemek için bunları bu kadar sıkı inşa etmeleri ve yine de bizi kurtarabilecek olanların ejderhalar olması ironik," diyorum.

Mira, "Bir gryphon, kanatları kapalı olduğu sürece sorunsuzca sığar," diye belirtiyor.

"İşte burası." Grady geniş bir evin önünde durur.

"*Amelia'nın Evi, Sürüklenmelerin İlk* yazan plaket mi ele verdi?" Xaden kapının sağ tarafına doğru başını sallayarak soruyor.

Grady'nin ağzı gerilir. "Yerinizi biliyorsunuz. Hadi gidelim." Ön kapı ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir sesle gıcırdarak açılır ve herkes donakalır.

Midem ciğerlerimin yerini almak için elinden geleni yapıyor ve korkuma yanıt olarak damarlarımda anında güç yükseldiğinde yumruklarımı sıkıyorum.

"Bizi duyamazlar," diye tekrarlıyor Mira, sonra yanımdan geçip Grady ve Henson'a doğru giderken omzumu sıkıyor.

"Hemen döneceğim," diyor Xaden, ama elinin her zamanki fırçası ya da sırtındaki gölgesi yok çünkü Aura her an sevişmeye başlayabilecekmişiz gibi bizi izliyor.

Dört memur gıcırdayan evin içinde kayboldular ve Aura ile beni sokağın ortasında bıraktılar.

"Ben güneyi alacağım," diyorum ona, kapıya doğru ilerleyip o yöne bakarak.

"Tamam." Bana sırtını döndü ve izlemeye başladı.

Evin içinden gümbürtüler geliyor ve ay ışığı arnavut kaldırımını sokağı aydınlatıyor.

Rüzgâr bulutların dağıldığını görüyorum. Kahretsin.

Tairn'e "*uzak dur,*" dedim.

"*Ben gece gibiyim.*" Sesi biraz kırgın gibi.

"*gereken kişi Dagolh.*"

Aura'nın Kızıl .

"*Şansın var mı?*" Xaden'a sordum.

"*Burası bir müze ve Cat sadece üst katta koruyucu bir kılıf içinde sergilendiğini hatırlıyor. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama üst katta çok şey var,*" diye cevap veriyor.

Her an devrilmeye hazır görünen beş kata bakıyorum. "Bir süre burada kalacağız." İşte tam da bu yüzden Cat'i getirmeliydik. Belki de burada olmak

tam olarak nerede görüntülendiğine dair hafızayı tetiklemiş olurdu.

"Harika." Aura gergin bir şekilde arkamda kayıyor, gölgesi ayaklarımın yanında sallanıyor.

"Korktun mu?" Mümkün olduğunca nazikçe soruyorum.

"Koğuşlardan yüzlerce mil uzaktayız, lanet olası bir mezarlıkta duruyoruz," diye tersliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Koğuşların dışında kendi payıma düşen zamanı geçirmiş biri olarak, gergin olmak sağlıklıdır." İleride bir şey tıkırdıyor ve başımı eğip o yöne odaklanıyorum. Bir cam şişe sokağın hafif eğimli yokuşundan aşağı yuvarlanıyor, dört ev ötedeki bir kapı aralığına yerleşmeden önce bir rüzgâr tarafından itiliyor. "Gördün mü? Bu-" Omzumun üzerinden bakıyorum, sonra tüm vücudumu Aura'ya dönmek için kırbaçlıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Sadece hazırlıklı olmak için." Ellerini kaldırmış, baş ve işaret parmakları arasında çakmaktaşı bir alet, yüzünü korku kaplamış bir halde duruyor.

"Bu" -ellerini gösteriyorum- "*sağlıksız*, görev açısından tehlikeli bir korku. onları. Uzaklaşın. Eldivenleri tak. Ellerini kullanmanın yapabileceğimiz *en kötü* şey olduğunu kendine hatırlatmalısın."

"Hayır." Çenesini kaldırıyor. "Tükenmek çok daha kötü. Hazırlıksız yakalanacak değilim. Aslında sen de hazırlıklı olmalısın."

"Kesinlikle hayır." Başımı sallıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "Yakın bir ölüm tehdidi olmadığı sürece silah kullanmamam emredildi ve bu şişenin böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Kıdemli kanat lideriniz olarak size hazır olmanızı *emrediyorum*," diye öfkeleni Aura. "Anında kullanamayacaksan 'en büyük silahımız' olarak ne işe yararsın?"

"Burada önemli olan tek rütbe öğrenci rütbesidir, o yüzden kusura bakmayın ama siktirin gidin." Omuz silkiyor ve omuzlarımı yuvarlıyorum, Arşivlerime doğru iten enerji dalgasını dağıtmaya çalışıyorum

Kapı. En azından bu Tairn'in işlenmemiş bir arazi bulduğu anlamına geliyor.

"Buldum!" Mira açık pencereden sesleniyor.

Rahat bir nefes alıyorum.

Sokağın karşısındaki kapı kulak tırmalayan bir gıcirtıyla açılıyor ve başım sese doğru savruluyor, gölgelerin arasından bir figür çıkarken korku kalbimi boğazıma fırlatıyor-

"*Vi, et! Aura gidiyor-*" Xaden başlıyor.

"Yapma!" Dönüp kendimi Aura'nın üzerine atıyorum ama olan olmuştu.

Elinden ejderha alevi gibi ateş kıvılcımları ve püskürmeler çıkıyor ve kapıyı sarıyor.

Birbirimize dolanarak yere düşüyoruz ve bir ısı dalgası yüzümün yan tarafını patlatıp geceyi aydınlatırken başımı merdiven taşına çarpmaktan zorlukla kurtuluyorum. Dehşet kalp atışlarımı ele geçiriyor, ama beni ele geçirmeden ya da daha kötüsü korkuyla dondurmadan önce onu kesiyorum.

"Çekil üstümden!" Aura bağılıyor, figür ay ışığında tökezleyip *çığlık* atarken beni kenara itiyor.

Nefesim kesildi ve bir milisaniye için korku galip geldi. Kaptan Grady yanıyor.

"Hayır!" Aura sokağın ortasında diz çökmüş halde taşın üzerinde debeleniyor. Onu korumaya yardımcı olması gereken derisinin her santimi ayak yüksekliğindeki alevlerle kaplıdır.

Ve yerde su ya da buz kullanıcımız yok.

"*Xaden!*" Ayağa kalkıp kaptana doğru koşarak bağııyorum. "Aura! Uçuş ceketini çıkar!" Alevleri söndürebiliriz. Yapmak zorundayız.

Yere yığılırken attığı çığlık hafızama kazınıyor ve yangını söndürmek umuduyla Aura'nın uçuş ceketini elinden alıp üzerine atıyorum. Kömürleşmiş etin kokusu midemi bulandırıyor ama arkasındaki binadan gelen yoğun, iğrenç duman bu kokuyu çabucak bastırıyor.

Xaden önce bana yaklaşarak beni kaptandan uzaklaştırdı ve ayaklarımızdan akan gölgeler alevleri boğarken

Çıglıklar kesildi, ama önümüzdeki binadaki yangın *kükrer*. "Siktir."

Rüzgar şiddetlenirken üçümüz de yukarı bakıyoruz.

Evler birbiri ardına alev alıp sokağa yayılırken kalbim yere düşüyor. Arazi, binalar, inşa edildikleri ahşap büyüden arınmış olabilir ama *çıra* gibi *yanıyorlar*.

"Riorson!" Mira bağılıyor, arkamızdaki evden hızla çıkıyor, Henson da peşinden geliyor. "Yap şunu! Zaten ölmüş sayılıyoruz!"

Xaden'ın kollarından kurtulup Grady'ye doğru tökezliyorum, gölgeler binaların kenarlarından yukarı fırlıyor ama alevler çoktan köprüleri yalayıp geçmiş. Lanet olası bir alev kutusunun ortasındayız.

"Efendim!" Grady'nin önüne düşüyorum ama o kımıldamıyor.

"O öldü," diye duyuruyor Xaden hava durumu gibi. "Ve ben..."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve başını sallarken, elini tekrar tekrar kaldırırken, gölgeleri bir binanın ve sonra diğerinin üzerine yönlendirirken cildinde boncuk boncuk terler görüyorum, ama rüzgarın yaydığı şeye ayak uydurmanın dünyevi bir yolu yok. Her kül, her bora başka bir yapıyı alevler içinde bırakıyor.

Kaptan Henson elinden geldiğince savaşıyor, ancak en iyi rüzgâr kullanıcısı bile kül ve kor sürüklenmesini kontrol edemez.

Gökyüzü çatlıyor ve gözlerim yukarı doğru kayıyor. Evin iki yarısını birbirine bağlayan köprü alevler içinde kalarak yıkılıyor. Xaden'ı yoldan itmek için hareket ediyorum ama Mira aramızda duruyor, kollarını kaldırmış ve parmaklarını açmış.

Bir büyücü ışığı gibi mavi bir darbe yayılıyor ve köprü tepemizde çatlıyor, ikiye ayrılıyor ve her iki tarafımıza düşüyor.

"Buradan çıkmamız gerek." Mira beni ayağa kaldırıyor, sonra da sersemlemiş Aura'yı yakasından tutup yukarı çekiyor. Kıdemli

kanat lideri yayılan yıkıma gözlerini dikmiş bakıyor.

"Yapabilirim!" Xaden gölge üstüne gölge kaldırarak bağırır.

"Bırakın gitsin," diye emrediyor Henson. "Umabileceğimiz en iyi şey

tahliye için köy meydanına giden açık yol."

Xaden'ın kolları titriyor ve korku göğsümün derinliklerine saplanıp beni iliklerime kadar ürpertiyor. Üzerinde durduğu toprak çoktan kurutulmamış olsaydı...

Herkesin görebileceğini umursamadan kendimi onun yüzüne koyuyorum ve ellerimle yanaklarını kavıyorum. "Bırak artık," diye yalvarıyorum. "Xaden, bırakmalısın. Buradan çıkmamız gerek."

İşkence görmüş gözlerini benimkilere dikmiş, akik derinliklerindeki alevleri yansıtıyor.

"Lütfen." Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. "Bunu durdurmanın bir yolu yok.

Sadece hayatta kalmak var."

Başını sallıyor ve ellerini indiriyor.

Rahatlama bir sonraki nefesimi dolduruyor, ama izin verilen süre bu kadar.

"Koşun!" Mira ikimizi de itiyor ve dar sokakta koşmaya başlıyoruz.

Ağrı ayak bileklerimden dizlerime kadar vuruyor, ama önemli değil, caddenin her iki tarafı da koştuğumuzdan biraz daha yavaş alev alırken değil.

"*Odaklan ve kasaba meydanına git,*" diye emrediyor Tairn ve ben de tam olarak bunu yapıyorum-odaklanıyorum.

Ejderhalar bu sokaklara sığamaz. Meydana varmak zorundayız yoksa ölürüz.

Enerjimin her zerresi bileklerimi taşa vurmamak için ayaklarımı yerleştirmeye, nefesimin hareketine, Xaden yanımda tempo tutarken aramızdaki boşluğa gidiyor.

Mira aceleyle önden gidiyor, bu labirent gibi köyde asla sahip olamayacağım bir kesinlikle köşeyi dönüyor ve biz de hayatlarımız için koşarak onu takip ediyoruz.

"İşte orada!" Mira, sokağın sonundaki saat kulesi görüldüğünde ve kanatlar tepemizde çırpınırken işaret ederek bağırıyor.

"Hayır!" diye bağıyor. "Önce Tairn!"

Başımı sallıyorum ve daha hızlı koşuyorum. "Git! Teine buradaysa, git!"

"Gitmiyorum-" diye tartışmaya başladı.

"Gidin ki biz de gidebilelim!" Henson bağıır.

Mira Teine'nin gelişini karşılamak için avluya koşarken Xaden kolunu fırlatıyor ve beni bir patinajda yakalıyor. Binişleri kusursuz, zamanlama mükemmelliğin zirvesinde ve Teine köyün üzerinden uçarken Mira çoktan sopalı kuyruğun ön ayağına tırmanıyor.

Henson ejderhasıyla konuşuyormuş gibi başını sallıyor, sonra tekrar Auraya bakıyor. "Sıra sende. Bir dakika kaldı."

Alevler arkamızdaki evleri tutmaya başladı.

"Bu benim hatam." Aura sağında yumruğunu sıkıyor ve geniş, korkmuş gözlerle avluya bakıyor. "Grady... gitti. Burada olduğumuzu bilecekler. Böyle bir yangını saklamak mümkün değil."

"Önemli olan tek şey dışarı çıkmamız," diyorum ona. "Başka bir şey düşünme."

"Baş üstü!" Kanatlar ayın önünü kapatırken Xaden bağıyor.

"Gökyüzündeki tek kanatlar biz değiliz," diye uyarıyor Tairn ve ensemdeki buzlar diken diken oluyor.

"Git!" Henson avluyu işaret ederek Aura'ya emir verir. "Dagolh yaklaşıyor."

"Bekle!" Bağıyorum ama o çoktan saat kulesine doğru koşmaya başladı. "Tairn yalnız olmadığımızı söylüyor."

Henson beni pek ikna etmeyen bir sesle, "Başaracak," diyor.

Kavurucu sıcaklık sırtımda alevleniyor ama Aura açık alana doğru koşarken gözlerimi ileriye dikiyorum.

Bir pençe ona doğru uzanıyor ve temas etmeleri için nefesimi tutuyorum. Pençe, Tairn'in beni kucaklamadan hemen önce yaptığı gibi kıvrılıyor-

Pençe, omurgasının ortasına yakın bir yerde ortaya çıkıyor.

Yaradan kan fışkırıyor ama wyvern onun cansız bedenini gökyüzüne sürüklerken Aura'nın çığlığı susturuluyor. Çok uzakta değil, bir ejderha körüklüyor.

Dizlerim bükülmeye çalıştığında Xaden'in kolu beni sıkıca sarıyor ve ağırlığımı destekliyor.

"*Tairn...*"

"*Altmış saniye,*" diyor, ses tonuna aciliyet karışıyor.

"Kahretsin, çabuk gelmişler," diye mırıldandı Henson, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Pekâlâ Riorson, sıra sende-"

Çabuk mu geldiler? Tüm söyleyeceği bu mu?

Gözlerini avludan ayırmadan, "Biz size hesap vermeyiz," diyor.

Ay, lacivert kanatların parıltısını yakalar, ancak Sgaeyl inmek yerine tepeden süzülür, henüz irtifa kazanmakta olan wyvern'e doğru hızlı ve sert bir şekilde uçar.

"Dunne adına ne..."

Xaden, Henson'a "Ve senin emirlerini de dinlemiyor," diyor.

Sgaeyl hamle yapıyor, sonra pençelerini wyverne geçirip sırtına *tırmanıyor* gibi görünüyor. Başı önce sola, sonra sağa savruluyor ve yaratığın kanatları serbest kalıyor.

"Hatırlat da onu asla kızdırmayayım," diye mırıldanıyorum wyvern düşüp köyün kenarında bir yere çarparken.

Xaden'in ağzının bir köşesi kalkıyor.

"*Yaklaşıyoruz,*" diye duyurdu Tairn.

"*İkimizi de al.*" Xaden'in elini tuttum. "Benimle koş."

Xaden'in kaşları bir kalp atışı kadar çatılıyor ve sonra başını sallıyor.

"*Ben at değilim,*" diye karşılık veriyor Tairn, Xaden ve ben avluya doğru koşarken, arkamızdaki sıcaklık dayanılmaz derecede artıyor.

"*Çiftler halinde devriye geziyorlar,*" diye bağıriyorum dördümüzü birbirine bağlayan patikadan aşağıya. "*Al. Bizi. İkimizi de!*" Botlarım taşa vuruyor ve ileride, Sgaeyl'in dik bir dönüşle geri döndüğünü görüyorum.

Açık havaya çıktık ve wyvern'in ortağının bizi önce göreceği ihtimalini göz ardı ediyorum,

Tairn'in bizi yakalayabileceği en geniş yere doğru daha hızlı koşuyoruz.

"*Buradayım,*" diyor ortak yolumuzun aşağısında.

"*Güven bana,*" diyor Xaden ve hangimizle konuştuğunu anlayamıyorum ama hemen başımı sallıyorum. Endişe verici bir hızla dönerek önüme geçiyor, sonra beni göğsüne doğru çekerek başlarımızı aynı hizaya getiriyor. "*Sıkı tutun.*"

Kollarımı boynuna doluyorum, o kollarını dışa doğru savururken kanal sırtına çarpıyor ve gece yarısı siyahı gölge şeritleri ikimizi de sararak beni ona bağlıyor.

Tairn'in pençeleri Xaden'in omuzlarına takılıp bizi gecenin içine çekmeden önceki kısa kalp atışlarında alevlerin üzerinde tanıdık kanat sesleri duyuluyor.

Sgaeyl'e doğru uçarken rüzgâr gözlerimi yaşartıyor, ama sağdan bir çift kanat daha yaklaşıyor. İki bacak, dört değil.

"*Sağında,*" diye uyarıyorum Tairn'i, sonra Xaden'a dönüyorum. "*Bu gölgelerle aran iyi olsa iyi olur.*"

"*Sana sahibim,*" diye söz veriyor Xaden ve bantlar geriliyor. Arşivin kapısını açarken bedenime güç doluyor, ve sıcaklık tenimi yakıyor. Tanrım, eğer ona bağlıyken çok fazla kanalize olursam.

"*Sen kullandığında çok daha yakın oldu.*"

Tairn bana hatırlatıyor ve-

Hayır, bunu nasıl bildiğini düşünmüyorum.

Kanalı kavrayıp Xaden'in teninden uzak tutmak için bir saniye uğraşıyorum, sonra enerjinin kırılma noktasına kadar yükselmesine izin veriyorum ve tamamen sağ elime odaklanıyorum.

Güç şaklıyor, içimde kırbaçlanıyor ve aynı kalp atışında uzaklaşıyor. şimşek çakıyor ve parmağımla nişan alarak onu gökyüzünden aşağı doğru çekiyorum. Isı parmağımın ucunu yakıyor, ama şimşeği dayanabildiğim kadar tutuyorum, sonra serbest bırakıyorum.

Doğrudan wyvern'in sırtına.

Yaratık yere düşüyor ve Sgaeyl kükreyerek cesedini ateş yağmuruna tutuyor. Tairn bizi nehir boyunca uzanan patikadan alıp batıya doğru götürürken o da geri dönüp onu takip ediyor.

Bu şekilde birkaç dakika daha uçuyoruz, güvende olduğumuzdan emin olmak için yeterli bir süre, sonra inip koltuklarımıza oturuyoruz ve tekrar fırlatıyoruz.

Tairn bizi alçaktan, dağların gölgeleri arasından ve sırtlardan yukarı doğru götürüyor. İki buçuk saat sonra Samara'nın yüz mil güneyindeki koğuşları geçiyoruz.

On iki saatlik limitimizin bitmesine üç saat kala kaleye geri dönmeyi başardık.

Samara'daki kapının altından geçerken Teğmen Pugh, "Ölmesine izin verdiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Xaden ona döner ve ön kolunun ağırlığıyla onu duvara yapıştırır. "Beinhaven kendini venin sanan korkak bir öğrenciydi. Senin bahanen ne? O wyvern onu şişlediğinde neredeydin?"

"Kuzeyde devriye geziyorduk." Adam kelimeleri zorlayarak söylerken yüzünün rengi domates rengine dönüyor ama ne Mira ne de ben araya giriyoruz.

"Köyün yukarısında sana ihtiyaç vardı." Xaden kolunu çeker ve teğmen duvardan aşağı kayar.

Henson ve Foley, Pugh'nun ayağa kalkmasına yardım ediyor, sonra bizden uzaklaşıp avluya doğru yürüyorlar ve arkaları bize dönük olduğunda Mira elini kaldırıyor, biz de olduğumuz yerde kalıyoruz.

"Oraya ilk ben vardım," diyor, yüzünü bize dönüyor ve uçuş ceketinin iç cebinden uzun bir zincir çıkarıyor.

Bir zamanlar sitrin rengine olduğunu tahmin ettiğim başparmak büyüklüğündeki bir taş, şimdi çatlak, puslu ve duman rengine, ayarında duruyor.

"Kahretsin." Omuzlarım çöktü. "Courtlyn bunu kabul etmezse, tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

"Bu yüzden oraya ilk ben gittiğim için memnun değilim." Mira kolyeyi bana uzatıyor, sonra tekrar cebine uzanıp katlanmış bir parşömen parçası çıkarıyor. "İşte bu."

Bir elimle kolyeyi tutarken, diğer elimle de parşömeni alıyorum ve *Yıldırım Savaşçısı*'na hitaben yazıldığını fark ediyorum.

"Kolyenin yanında duruyordu," diyor Mira ben açarken ve Xaden yanımda geriliyor.

Violet,

Kendi özgür iradenle gelmeni istesem de, seni istediğim zaman alabileceğimi hatırlatmak isterim. Umutsuzca aradığın cevapları neden benden istemiyorsun?

-T

"Theophanie." Midem bulanıyor.

Ya Andarna'nın türünü aradığımı biliyor... Ya da bir tedavi aradığımı biliyor.

Xaden heykel gibi sertleşiyor. "Orada olacağımızı biliyordu." Lanet olsun, o da var.

Belki de bunun amacı isyanı reddetmek değil, yalnızca dolaylı olarak güvendiğiniz kişilerle savaşıa girmektir.

-Boyun eğdirilmiş: Yarbay Asher Sorrengail' Krovlan Halkının İkinci Ayaklanması

YİRMİNCİ BÖLÜM

Döndüğümüzde, Senarium'daki ilerleme brifingime hazırlanmak için birkaç günümü Jesinia'nın Deverelli hakkında bulabildiği her kitabı okuyarak geçiriyorum. Bunlar, dersler, Kraliçe Maraya'nın isteğim üzerine gönderdiği kitaplar, eyerimi modifiye etmek ve Basgiath'ın üzerindeki karla kaplı zirvelerde geçirdiğim saatler arasında her gece yatağa yorgun düşünüyorum.

Cuma geldiğinde *Büyünün Karanlık Yüzü*, *Kızıl Regalia*, *Zamanımızın Belası* ve kâbus gibi bir olan *Düşmanın Anatomisi Üzerine Bir Çalışma*'yı yutmuştum ama hiçbirini bana Xaden için ihtiyacım olan cevapları getirmedi.

Jack de öyle. Bana asim ilerlemesini, yeryüzünden kanallık yapmanın koşulların ötesinde nefes almak kadar kolay olduğunu anlatmaktan çok mutlu ama bilgesinin adını vermiyor ya da onlar hakkında önemsiz bilgilerden başka bir şey söylemiyor. Ve Malek kadar emin ki Theophanie'nin sitrin için gideceğimizi nasıl bildiğini ya da hangi cevapları aradığımı söylemiyor.

Ama sonunda babamın el yazmasını üçüncü kez gözden geçirdiğimde ve o devasa araştırmanın gerektirdiği araştırmayı yaptığımda, hipotezinde nereye yönelmiş olabileceğine dair bir fikrim var. Kısmen yanılmış olmaktan korktuğum için ama çoğunlukla *haklı* çıkmaktan korktuğum için bunu kendime saklıyorum. Varrish geçen yıl araştırmanın tüy kuyruklarla ilgili olduğunu düşündüğünden bahsettiğinde, *bu* yöne gideceğini asla hayal etmemiştim.

"Gitmek istiyorum," diyor Ridoc, yönetim binasının pelüş kırmızı halısından geçip büyük salona doğru yürürken.

Doğru kelimeleri arıyor ve midemdeki bulantı fıçısını bastırmaya çalışıyorum. Halden'e sunum yapmak yeterince kötü, ama tüm Senaryum'un beni beklediğini ve büyük olasılıkla yeni bir komutan atayacağını bildiğim için kahvaltıyı atladım.

Ve ben kabul etmiyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Rhi iç çekerek diğer tarafından. "ellerinde bir kavga olacak ve zaten dersi kaçırmama izin vermeyecekler. O odaya girmemize bile izin vermiyorlar."

"Seni güvende tutabilirim," diye ısrar ediyor ve elinde soyulmamış bir portakalla bana dönüyor.

"Riorson'ın onu güvende tutacağından oldukça eminim," diyor Sawyer, koltuk değnekleri ve yeni metal protez bacağının yardımıyla Rhi'nin sağında yürürken. Bu hafta derslere bile yeniden katıldı, ancak henüz uçuş alanına gidemedi.

"Ve Mira." Babamın mektubunu alıyorum.

Piyade öğrencilerinden oluşan bir dörtlü geçebilmemiz için kenara çekiliyor ve büyük salonun devasa çift kapısı görünüyor. Cat eşiğin yanında duruyor ve daha önce hiç görmediğim uzun boylu bir uçucuya gülümsüyor.

Xaden'dan birkaç santim daha kısa görünüyor, zayıf bir yapısı ve hızlı bir gülümsemesi var. Saçları Cat'inki kadar koyu renk, yanında taşıdığı kılıcın kabzasına ve göğsünde kınında duran V hançerine vuran aynı mavi büyücü ışığını yansıtıyor.

Kaşlarım kalktı. Bu toplantıya güvendiği biriyle katılmasını istediğimde Maren'ı seçeceğini tahmin etmiştim ama Xaden'a sürekli bakmayı bırakacaksa yoluna devam etmesinden yanayım. Yine de Trager'ın onunla bir şansı olmasını umuyordum.

"Hey, sadece deneyecek misin?" Ridoc'un sesi gerginleşmekle kalmıyor, yükseliyor ve koridordaki onlarca kişinin bize doğru bakmasına neden oluyor.

"Bu gerçekten neyle ilgili?" Kolunun üst kısmına uzandım ve dördümüz kapıya bir metre kala durduk.

"Sadece... gitmem gerek." Gözlerini kaçırıyor ve portakalı iki eliyle kavırıyor. "Birimizin seninle gelmesi gerekiyor. O zamandan beri..." Bakışlarını tekrar benimkilere çevirirken koyu kahverengi gözlerinde acı parıldıyor. "Athebyne'den beri içimizden biri senin yanındaydı." Parmağını kaldırıyor. "Kardeşlerinle Cordyn'e yaptığın küçük geziye gizlice gittiğin zaman hariç. Okul dağıldı ve biz de seninle geldik. Basgiath saldırıya uğradı ve biz de oradaydık. Maren'in kardeşleri için Poromiel'e mi gidiyorsunuz? O biziz. Ayrıldık ve sen ya bir sorgu odasına sürüklenip günlerce işkence gördün ya da Aura'nın ateşiyle neredeyse kavruluyordun ve Liam burada olup sana göz kulak olsaydı bunların asla olmayacağını düşünen tek kişi ben olamam, biliyorum." Parmağını Rhiannon ve Sawyer'a doğru salladı. "İkiniz de bunun aklınızdan geçtiğini biliyorsunuz."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Minnettarım, gerçekten. Ama kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok."

"Öyle demek istemedim." İki eliyle portakalın üzerini örtüyor. "Sadece birlikte olmadığımızda kötü şeyler olduğunu düşünüyorum. Rhi gidemez -yönetmesi gereken koca bir ekip var- ve Sawyer hâlâ iyileşiyor, geriye ben kalıyorum. Ve eğer Riorson kötü şeylerin olmasını engelleme yeteneğinden yüzde yüz emin olsaydı, Liam'ı en başta ekibimize atamazdı. Adam güçlü ama yanılmaz değil."

Keşke gerçeği bilseydi. Bu kapıların ardında kaybettiklerimizin yerine kimi beklediklerini Tanrı bilir ama şimdiden sadece ikisine güvenebileceğimden eminim-Mira ve Xaden.

"Peki sen?" Sawyer koltuk değneklerine yaslanarak soruyor.

Ridoc'un gözleri kısıldı. "Ben de en az sizin kadar iyi bir dövüşçüyüm ve siz rehabilitasyona odaklanmışken ve Rhiannon birinci sınıfları hizada tutmak için onları kovalarken, Jesinia'nın bana ittiği her lanet kitabı okuyan ve fazladan eğitim saatleri geçiren bendim-" Portakalın derisi *yarıldı*. "Sizlerin bu şekilde davranmanız beni gerçekten kızdırıyor."

mizah anlayışım bir şekilde ekibimize katılma becerimi azaltıyor."

"Ridoc," diye fısıldıyorum, portakala bakarak. "Ne yaptın sen?"

"Sana anlatmaya çalışıyordum." Meyveyi bana uzatıyor ve hemen ellerimi ürpertiyor. "Mühürlerini geliştirmek için saatlerini harcayan tek kişi sen değilsin."

Başparmağımı kullanarak kabuğunu soyuyorum. Portakalın meyvesi altında kaskatı donmuş. "Bunu nasıl yaptın?"

"Her zaman havadan su çekebildim," diyor. "Ayrıca, Sawyer dinlenirken uyanmasını beklemekten sıkılıyorum - alınmayın - ve şifacıların iyi olduğu bir şey varsa, o da etrafta meyve bırakmaktır. Meyvenin içindeki suyu dondurabileceğimi fark ettim."

Aklımdan geçenleri düşünürken dudaklarım aralanıyor.

"Sorrengeil, içeri giriyor muyuz, muyuz?" Kedi aşağıdan bağıyor

Salon.

Ridoc'a baktım ve fısıldadım, "Bana birinin *vücudundaki* suyu dondurabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Yani, henüz kimse ya da canlı bir şey üzerinde elbette ama... evet, sanırım öyle."

Bu rahatsız edici. Ve görkemli. Ve korkunç. Yukarıdakilerin hepsi, gerçekten.

"Lanet olsun, dostum." Sawyer yaklaşıyor. "Diğer buz kullananlar bunu yapabiliyor mu?"

"Sanmıyorum?" Ridoc başını sallar. "Suyu havadan bile çekebilen sadece birkaç kişi olduğu ortaya çıktı."

"Sorrengeil!" Kedi tersler.

"Evet, benimle geliyorsun." Portakalı Ridoc'un eline tutuşturduktan sonra kapıya doğru ilerliyorum. "Gerçi bunun buzla hiçbir ilgisi yok - gittiğimiz yerde sihir yok - ve her şey ilk söylediğin şeyle ilgili."

"Biz birlikte olmadığımızda kötü şeyler oluyor," diyor sessizce.

Sadece güvendiğiniz kişilerle savaşa girin.

Başımı salladım ve koridora doğru ilerledik.

"Zamanı gelmişti." Cat gözlerini deviriyor ama arkadaşı sağ taraftaki kapıyı açıyor ve içeri girerken isim etiketine hızlıca göz atıyorum. *Cordella*.

Kuzeni mi?

Salondaki masa ve sıraların yarısı yanlara itilmiş, Senarium üyelerinin bize dönük oturduğu uzun orta masanın önünde açık bir alan bırakılmış ve yalnız değiller. Aetos ve Markham, grubun ortasında oturan ve Markham'ın fısıldadığı yalanları dinleyen Halden'i kuşatıyor.

Xaden masanın sol ucunda oturuyor, sandalyesi bana dönük, sanki bu toplantı Kıta'nın geleceğini değil de uçuş programını belirleyecekmiş gibi bacaklarını uzatmış, gözleri bana kilitlenmiş.

"*Sen iyi misin?*" Bakışlarım Halden'e doğru kayarken soruyorum.

"*Hâlâ nefes alıyor, yani bunu bir kazanım olarak kabul edebilirim,*" diye cevap veriyor Xaden, oldukça sıkılmış görünüyor, ancak etrafındaki gölgelerin keskin kenarları masanın aşağısındaki bulanık olanlarla tezat oluşturuyor, bu da birden fazla ışık kaynağının doğal sonucu. "*Onlar kendi rotalarını belirlediler, sen de bizimkini belirlesen iyi olur.*"

"Ah, Öğrenci Sorrengail." Halden'in gülümsemesi gözlerini aydınlatıyor ve Markham'dan uzaklaşıyor. "Tam zamanında."

"Aslında birini kaçırıyoruz." Odaya şöyle bir bakıyorum, Mira'nın hayatında ilk kez geç kaldığını fark ediyorum. Ayrıca masanın ilerisinde oturan Foley, Henson ve Pugh'u -görev gücümüzden geriye kalanlar- ve bir kişiyi daha gözden kaçırmak imkânsız: Yüzbaşı Jarrett.

"Gördüğüm kadarıyla odada iki figüran var." Morraine Düşesi omzumun üzerinden küçümseyici bir bakış fırlatıyor.

"Benim isteğim üzerine buradalar." Çenemi kaldırıyorum. "Öğrenci Gamlyn de öyle."

Ridoc yanımda sessiz kalıyor.

"Ciddi olamazsınız-" diye başlar düşes.

Halden elini kaldırarak, "Buna izin vereceğim," dedi. "Son kayıplar üzücü oldu ama bir ay geçti ve harekete geçme zamanı geldi. Sitrin sizde ve Kral Courtlyn ile bir toplantı ayarlandı. Komuta Yüzbaşı Henson'a devrediliyor." Halden önündeki rulo halindeki parşömeni işaret eder.

"*Ciddi mi lan bu?*" Xaden'a bakıyorum.

"*Tamamen.*" Ağzının bir köşesi kalkıyor. "*Onları canlı canlı yerken iyi eğlenceler.*"

Yeni paspaslanmış zemini geçip parşömeni alıyorum, sonra geri çekilip Ridoc'la aynı hizaya geliyorum ve emirlerimi hızlıca okuyorum. Yarından sonraki gün Deverelli'ye gideceğiz, kralla buluşup bir ittifak için pazarlık yapmaya çalışacağız, Andarna'nın türünü orada bulamazsak araştırmayı genişletmek için bir dayanak noktası oluşturacağız, sonra da Yüzbaşı Henson ve yönetici subay Teğmen Pugh komutasında geri rapor vereceğiz.

Markham ve Melgren Aretia'da herhangi bir *ipucu* ararken kaçırdık.

"*Bunu okudun mu?*" Emirleri ezmek için kendimi zor tutuyorum. "*Aretia'yı aramak istiyorlar.*"

"*Sikilebilirler.*"

"Hayır," diyorum Halden'a.

"?" Halden öne doğru eğilir.

"*Hayır* dedim." Emirleri ikiye böldüm. "Komutanınıza hayır. Seçimlerinize hayır. Aretia'yı aramaya hayır. *Hayır.*"

"Seni uyarmıştım," diyor Xaden masanın altından.

Halden sertleşiyor ve Calldyr Dükü gözlerini bana dikmeden önce koltuğunda kıpırdanıyor. "Yüzbaşı Jarrett mükemmel bir eklenti ve binicilerimiz arasında sahip olduğumuz en iyi kılıç ustası."

"Birkaç ay önce Teğmen Riorson'ın onun kışına tekneyi basmasını izlediğimi düşünürsek, bu biraz fazla cömertçe oldu.

Samara." Güç damarlarımda dalgalanıyor ama öfkemi kaynar halde tutuyorum. "Senin yöntemini denedik-"

"Ve açıkça başarılı oldu," diye karşı çıkıyor Halden. "Yoksa eser sizin elinizde değil mi?"

"Orada iki atlı kaybettik çünkü beni birbirini tanımayan ya da birbirine güvenmeyen insanlarla dolu bir ekiple yüklediniz. Evet, obje bende ve onu Deverelli'ye götüreceğim ama sadece *benim* seçtiğim bir ekiple." Omuzlarımı dik tutuyorum ve Ridoc'u göz ucuyla başını sallarken yakalıyorum.

Kapı arkamızda açılıyor ve hızlı, etkili adımların tanıdık ritmi saf cüretkârlığa doğru cesaretimi artırıyor.

"Geciktiğim için üzgünüm," diyor Mira, Cat ve kuzenini atlayıp sağımda durarak. "Kuzeyden çok sert bir rüzgâr esiyor. Ne kaçırdım?"

"Sanırım Violet kendini kaybetmek üzere," diye fısıldıyor Ridoc.

"Bu"-parşömenin yarısını Halden'e fırlatıyorum ve o da savaş alanında onu ölümcül kılan aynı refleksle yakalıyor-"plan bu değil ve onlar"-oturmuş atlıları işaret ediyorum-"benim ekibim değil." "

Xaden'in sırtışı derinleşiyor ve bir gösteriye hazırmış gibi koltuğuna yerleşiyor.

"Aretia'yı aramak ilk mantıklı hareket tarzı, zira elimizde bilgi olmayan tek alan orası." diye söze başlıyor Markham, yanakları kızarmaya yüz tutmuş.

"Konuşmuyorsun," diye çıkışıyorum, aylardır ilk kez bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Benimle değil. Bana kalırsa sende bir ayyaşın güvenilirliği ve bir farenin dürüstlüğü var. Kıtamızın tarihinin *yüzyıllarını* halkın bilgisinden gizlerken, Aretia altı yıllık bilgiyi kaçırmaktan şikâyet etmeye nasıl cüret edersin?"

Halden'in kaşları kalkıyor ve Mira elini kılıcının kabzasına götürüyor.

"Bırakın bir çeyreğin komutanını, üst düzey bir subayla bile böyle saygısızca konuşamazsınız!" Markham

kükrüyor, sandalyesinden kalkıyor.

"geçtiğimde kaçırdıysanız diye söylüyorum.

Senin emir komuta zincirinde *değil*." diye karşılık veriyorum.

"Ama sen benim evimdesin," diye uyarıyor Aetos. "Ve ben Melgren'in otoritesiyle konuşuyorum."

Öfke beni ele geçiriyor. "Ve ben Tairn, Andarna ve İmparatorluk'un otoritesiyle konuşuyorum. Yoksa iki *ejderhanın* da binicilerini kaybettiğini unuttun mu?"

"*Sana zaten aşık olmasaydım, şimdi olurum.*"

Xaden ayak bileklerini çaprazlayarak şöyle diyor.

"Otur, Markham," diye emretti Halden, ses tonunda bir şaşkınlık notu vardı. "Denedin ve başarısız oldun."

Markham sandalyesine gömüldü.

"Buna bir şans vereceğiz. Deverelli görevi için takımını belirle, Öğrenci Sorrengail," diyor Halden. "Ancak başarısız olursan başka bir komutan atayacağımızı ve devam etmeyi reddetmenin İkinci Aretia Anlaşması'nın şartlarını geçersiz kılacağını bil."

Xaden'a unvanını geri veren kişi.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Baskı falan yok. "Kabul edildi." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Deverelli için Görevde ekibim Teğmen Riorson, Teğmen Sorrengail, Harbiyeli Gamlyn, Harbiyeli Cordella'dan oluşacak." -Sırasını öğrenmek için omzumun üzerinden geriye bakıyorum- "Yüzbaşı Cordella, Harbiyeli Aetos, Prens Halden ve ayak parmağınızı çarpma ihtimaline karşı sizi takip eden favori muhafızınız," diyorum Halden'a. "Başarılı olduğumuzda, ilk seferden sonra üyeleri değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Kesinlikle hayır." Aetos başını sallar. "Sadece subayları alacaksınız, *uçucuları almayacaksınız* ve Riorson söz konusu bile olamaz."

Halden elini kaldırır ve Aetos susar.

Xaden o kadar hareketsiz ki nefes alıp almadığına bakmak zorunda kalıyorum.

"Kimi istersem onu alırım," diye karşı çıkıyorum. "Tahtın üçüncü sıradaki varisi olarak Catriona, Poromiel adına konuşma yetkisine sahip-"

"Peki ya *kaptan*?" diye soruyor Morraine Düşesi, yüzü ekşi bir koku almış gibi buruşarak. "İki uçağa mı ihtiyacınız var?"

"Harbiyeli Cordella da güvendiği birinin olmasını hak ediyor." Başımı Halden'a doğru eğiyorum. "Ejderhalar korkulukları geçmemiş ya da 'e tırmanmamış insanları taşımazlar, bu yüzden şanslısın ki gryphonlar bu konuda daha nazik, yoksa asla ayak uyduramazdın. Teğmen Sorrengail kendi korumalarını yaratabilen tek binicidir. Harbiyeli Aetos, Deverelli'de kullanılan en yaygın ikinci dil olan Krovilizceyi akıcı bir şekilde konuşan güvendiğim tek binicidir. Harbiyeli Gamlyn kendini benim kişisel güvenliğime adanmış durumda ve Teğmen Riorson tüm kuvvetlerimizdeki en ölümcül binici olmasa bile" - önce Aetos'a sonra Halden'a bakıyorum - "ki öyle, Tairn ve Sgaeyl'in birbirinden ayrılamayacağını biliyorsun ve ne kadar süre yolculuk etmek zorunda kalacağımızı bilemeyiz. Bu noktayı tartışmaktan yoruldum."

Aetos, "O bu savaş üniversitesinde bir profesör," diye .

"O benim seçimim."

Halden sandalyesine geri oturuyor ve bana daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor.

"*Tanımıyor,*" diye hatırlatıyor Tairn. "*Artık seni tanımıyor.*"

Doğruca Halden'e bakıyorum. "Ve Tyrrishler geçen yüzyıla kadar Deverelli ile temas halindeydi. Bu iletişim hatlarını yeniden açmak için Tyrrendor Dükü'nden daha iyi kim olabilir?"

Xaden'ın şaşkınlığı bağı koparıyor ama doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalıyor.

"*Babamın kitabını istediğin zaman okuyabilirsin,*" diyorum ona.

Morraine Düşesi, "Riorson Senarium'da bir koltuğa sahip," diye savunuyor. "Öylece *çekip gidemez*. Bir trajedi yaşanması durumunda bir varisi bile yok, ancak kızımın teklifini düşünürse yokluğunu kabul etmeye ikna olabilirim."

"*Teklif mi?*" Yüzümden kan akıyor.

"Bana unvanı geri verdiklerinden beri yaklaşık bir düzineden biri. Stres yapacak bir şey ." Parıldayan yumuşak bir oniks teli zihnime değiyor.

Kalbim sıkışıyor. Stres konusunda çok farklı fikirlerimiz var.

"En azından ne demek istediğini söyle, Ilene." Halden bir ona yan gözle baktı. "Ona güvenmiyorsun ve soyunu sadece Morraine'de değil Tyrrendor'da da görmek istiyorsun."

"O bir isyana önderlik etti!" Ellerini masanın üzerine vuruyor.

Xaden gözlerini benden ayırmadan, "Babam bir isyana önderlik etti," diyor. "Ben bir devrimin parçası oldum. Arada bir fark var.

"Bana söylenene göre, kelimelerin içinde." Ağzımın kıvrıldığını fark ediyorum.

"Ayrıca, tartışmak hiçbir şeyi değiştirmez." Xaden ayağa kalkar. "Ben gidiyorum. Lewellen yokluğumda benim adıma konuşacak ve yaşıyan tek kan bağım olan Kadet Durran'dan danışmanlık alacak. Teğmen Tavis derslerimi birlikte yönetiyor ve biz yokken bir sonraki profesörün rotasyon zamanı gelene kadar derslerimi eksiksiz olarak vermek üzere profesör rolünü üstlenecek."

"Eğer izin veririm," diye verir Halden.

Yanlış hamle, Halden.

"Kıtada *tek bir* kişiden izin istiyorum, o da kesinlikle sen değilsin." Xaden yavaşça başını çevirip masanın aşağısındaki Halden'e bakıyor ve nefes almak rahatsız edici derecede zorlaşıyor.

Halden dişlerini sıkarak, "Babamın yerine konuşuyorum," dedi.

"Doğru. Çünkü benim saygı duyduğum kişi o." Xaden'ın bakışları bana kayıyor. "Ne zaman gitmek istersin?"

"Ekselansları hazır olur olmaz Deverelli'ye uçuyoruz." Halden'in gözlerinin içine bakıyorum, yüzümü okuyamayacağına ya da tacın gücüyle Xaden'a misilleme yapacağı korkusunu hissedemeyeceğine güveniyorum.

Halden, Xaden hariç masadaki herkes gibi ayağa kalkar. "En azından emirlerin *bu* kısmına . Biz

Yarından sonraki gün yola çıkın." Kuzey kapısından çıktı ve onu ayakta kalan herkes takip etti.

Ridoc'a hızlı bir gülümsemeyle "Küçümseyici sözler yok," diyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Xaden yaklaşırken sırtarak, "İçimdeki düşünceleri sakladım," diye cevap veriyor.

"Gerçekten sinirini bozmak zorunda mıydın?" Bize ulaştığında sordum.

"Hayır." Xaden'in bakışları ağızma kayıyor. "Bunu sadece eğlenmek için yaptım."

"Drake Cordella?" Mira bağılıyor ve odanın öbür ucundan Drake'e doğru koşarken üçümüz de dönüyoruz. "Gece kanadının sürüklenmesi gibi mi?"

Kız kardeşime çekici ama ukala bir gülümseme veriyor. "Adımı duydun mu?"

"Geçen yıl Montserrat saldırısında koğuşların yıkılmasında etkili oldunuz." Gözleri kısıldı.

"Öyleydim." Sırtışı genişler.

Onu kasığından vuruyor. *Aman Tanrım.*

"Ooh." Ridoc yüzünü buruşturuyor.

"Gidiyor-" Drake dizlerine vuruyor ve Cat'in nefesi kesiliyor. "-aşağı," diye bitiriyor Ridoc.

"Sen Mira Sorrengail olmalısın," demeyi başaran Drake'in yüzünün her çizgisine acı kazınmıştı.

"Sanırım sen de beni duymuşsun." Onun seviyesine kadar çömeliyor. "Eğer bir daha kız kardeşimin hayatını tehlikeye atarsan, bıçağım dizimin yerini alır. Anladın mı?"

Şerefine, başını kaldırdı ve dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Duydum."

"Mükemmel." Omzuna vurup ayağa kalkıyor ve bana dönmeden önce Cat'i ters ters bakarak kovuyor. "Kendi takımınızı oluşturmak için tek bir şansınız var ve eski sevgilinizi, şu anki sevgilinizi, çeyreğin yerleşik ukalasını, geçen yıl sizi öldürmeye çalışan iki kişiyi - biri şu anki sevgilisi yüzünden - ve Dain *her neyse* mu seçiyorsunuz? Bunlar

Bir sürücünün üstlenebileceği en önemli görev için seçimleriniz?"

Tairn, "*Birinin bunu söylemesine sevindim,*" diye araya . "Ve... *sen.*" Bu benim en iyi cevabım değil.

"Halden'in muhafızlarını unutma," diye ekliyor Ridoc. "Eminim çok faydalı olacaklardır."

Ona gözlerini deviriyor, sonra kapıya doğru yöneliyor. Omzunun üzerinden bana, "Burada tedarik etmem gerekecek, ama görünüşe göre sevdiğin serinin bir sonraki cildini okumak için zamanım olacak," diyor.

Annemin günlükleri. Başımı sallıyorum ve zaferin tadını tatlı bir saniye için çıkarıyorum.

İhtiyacımız olan her şeye sahip olmamıza sadece *günler* olabilir: Andarna'nın ailesi, Xaden için bir tedavi ve babamın Deverelli'deki tüccardan almamı istediği her neyse.

Yarından sonraki gün yeterince hızlı gelemes.

Tyrrendor adalarla teması en son kesen eyalet oldu. Eyalet kurnaz liderliğiyle ün salmıştır, ancak bu durumda şunu da eklemek isterim: zeki.

-Boyun eğdirilmiş: Yarbay Asher Sorrengail' Krovlan Halkının İkinci Ayaklanması

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İlk gece Athebyne'de durup gryphonların hız ve dayanıklılık sınırlarını test ediyoruz. Ardından, şafak sökerken Cordyn'e ulaşmadan önce sadece kanatlıları beslemek ve sulamak için mola vererek, eyerde yirmi dört saat boyunca onları maksimum seviyeye zorluyoruz.

Herkes bu işkenceli günün gryphon'ları deniz ötesi uçuşa hazırlamak için olduğunu düşünüyor.

Bunun gerçek nedenini sadece Xaden biliyor: Geceyi yara almadan atlatmış olsa da, toprağa gereğinden fazla dokunmasına izin vermekten korkuyorum.

Drake'in getirdiği istihbaratın yardımıyla veninlerden kaçarak yanmış ve kurumuş toprakların üzerinden uçuyoruz. Bir yanımda, savaşı sona erdirmenin yolunu aradığımızı bilmeme rağmen, savaştan kaçıyor muyuz gibi hissetmekten kendini alamıyor.

Tecarus'un sarayına doğru inerken Tairn beni "*Gryphonlar yetişemez,*" diye uyarıyor. "*Özellikle de iki insanın yükünü taşıırken.*"

"Taşımak", Halden ve muhafızlarının gryphonların pençeleriyle tuttukları sepetler için kullanılan gevşek bir terimdir.

"*Onlardan birini taşımayı mı teklif ediyorsun?*" Son üç saattir göz kapaklarımı ağırlaştıran uykuyla savaşıyor soruyorum. Aşırı sıcak iklim de yardımcı olmuyor.

"*Sadece biniciler ve uçucularla yola devam etmemizi öneriyorum.*" Kanat çırpışları yavaş, gryphonlara ve bir saat önce fark edilip saraya kadar eşlik edilme ihtimalimize karşı koşumundan kurtulan Andarna'ya *hürmeten* neredeyse tembelce.

"*Bunu ne kadar istesem de, o Navarre adına konuşuyor.*" Matarama uzanıyorum, ancak saat önce boşalttığımı hatırlıyorum.

"İridleri bulduğumuzda onun bir önemi kalmayacak. Sadece Andarna olacak."

"Onlarla temas kurar kurmaz, prensi atmaktan mutluluk duyarım. 0 zamana kadar, ipuçları için insanlarla baş başa kalacağız." Sağa bakıyorum, Tairn'in kanat çırpışları arasındaki titreşimlerde Andarna'nın bakışlarını yakalıyorum. "Yorgun hissediyor musun?"

"Açlar," diye yanıtlıyor. "Kira çok sayıda keçileri olduğunu söylüyor, çünkü çevre koyunların yaşaması için uygun değil. Belki de üstün havanın yanı sıra üstün yiyecekleri de vardır."

"Kardan pek hoşlanmadığının farkındayız." Tairn son ziyaretimizde seçtiği çimenli teras yerine Tecarus'un dövüş çukurunun genişliğine yaklaşırken ılık rüzgâra doğru sırtıyıyorum.

Tairn, "Belki de Sgaeyl'in türüne benziyorsunuz," diye belirtiyor. "Onlar daha sıcak iklimleri tercih ederler."

Bu doğru. Büyük Savaş'tan önce mavilerin kuluçka alanları buraya yakındı.

Muhafızlar gelişimizi fark edip savaş çukurunun en yüksek terasına koşarken Tairn alanın ortasına inip kanatlarını kapatıyor, Andarna ise sağına daha az zarif bir şekilde iniyor.

Birkaç dakika içinde, beş ejderhamız ve iki gryphonumuz sahadaki her yeri kapladı.

Çantalarımın birini çıkarıyorum ama ikincisini eyerin arkasına bağlı bırakmakta tereddüt ediyorum.

"taşımam daha güvenli," diye hatırlatıyor Tairn sabırsızca omzunu eğerek.

"Bu, eyeri çıkaramayacağın anlamına geliyor." Onun rahatsız olmasını istemiyorum.

"Sanki düşmana karşı hazırlıksız yakalanarak soyadımı lekeleyecektim gibi-"

". " Kayışımı çözüyorum, sonra koltuktan inerken vücuduma itaat etmesi için yalvarıyorum. Kaslar, tendonlar, bağlar - hepsi inerken gıcırıyor ve patlıyor ve yere çarptığımda dizlerim neredeyse bükülüyor.

Sanki yirmi dört saattir hiç havalanmamış gibi merdivenlerden fırlayıp bekleyen iki uçucu muhafızla buluşan Cat'e ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Benimkini miyim?" Andarna omzundaki metal kayışı kemirmek için başını çevirerek soruyor.

"Hayır!" Tairn ve ben aynı anda bağıırıyoruz.

"Hayır," diye alay eder Andarna. "Güzel. Ben yiyecek arıyorum."

Tairn, "Hoş karşılandığımızdan emin olana kadar bekleyeceksin," diye emredince Andarna ona doğru bir nefes çekti, sonra arka ayakları üzerine oturup ters ters baktı. "kuyruğunu yerden kaldır. Nerede sanıyorsun? Vadi'de mi?"

Çantamın kayışlarını yaz ağırlığındaki uçuş ceketimin üzerine ayarlıyorum ve Andarna dört ayak üzerine kalkan Tairn'in arka bacağına kısa bir ateş püskürttüğünde bir kahkahayı ısırıyorum.

"Buna yanıt vermeye tenezzül etmeyeceğim," diye hırlıyor.

Önümüzde, Sgaeyl havaya fırlıyor ve Xaden onun uçup gitmesini izlerken kaşlarım çatılıyor, yüz hatları çok sevdiği o dikkatle kontrol edilmiş maskeye bürünmüş.

Aotrom, Teine ve Cath oldukları yerde kalırlar ama Kiralair, Drake'in gryphonu Sovadunn ile birlikte fırlatılır.

"Nasıl hissediyorsun?" Xaden'a ulaştığımda soruyorum, Mira'nın çoktan arenanın merdivenlerini yarılamış, kılıcını çekmiş olduğunu fark ediyorum.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Boynunu döndürüyor ve bakışlarını Sgaeyl'in geri çekilen formundan çekip üzerimde gezdiriyor, ne kadar ağırlı olduklarını görür gibi kalçalarım ve dizlerimde oyalanıyor. "Bu kadar uzun süre eyerde kaldıktan sonra vücudun mutlu olamaz."

"Ben..." Halden, Kira'nın önümüze bıraktığı bir metre boyundaki sepetten beceriksizce çıkarken duraklıyorum -ikimiz de öyle yapıyoruz. "Orada olanlardan daha iyi durumdayım."

Prens dışarı çıkarken çantası taşıyıcının kalın dokumasına takılıp kumaş onu esir aldığı anda küfür eder. Halden çantayı bariyerin üzerinden kaldırmak yerine, kayışını kopararak çantadan kurtarır.

"*Belli ki seni varise çeken şey sağduyuydu.*" Tairn'in ses tonundan alaycılık damlıyor.

"*On sekiz yaşındaydım ve o yakışıklıydı. Beni rahat bırak.*" Halden'in kızıl saçlı muhafız Yüzbaşı Winshire'ın sepetinden çıkmasına yardım etmek için acele etmediğini fark ederek irkiliyorum.

"Krallık bununla emin ellerde gibi görünüyor." Önümüzde bekleyen diğerlerine doğru yürürken Xaden çukuru çevreleyen süzölmüş taşlara bakıyor. "Gitmeye hazır olana kadar burada, bu taşların üzerinde uyursam kimse fark eder mi sence?"

"Evet." Dain ve Ridoc'a yaklaştığımızda sesim kısılıyor, ikisi de garip garip bakarken kaptan yardım tekliflerini reddediyor ve sepetinden çıkıp Halden'in soluna doğru bir metre on santim tökezledikten sonra hızlı adımlarla onun peşinden merdivenleri tırmanıyor. "Ama istersen seninle burada uyuyabilirim. Eğer ihtiyacın olan buysa." Onun riskini azaltmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Bu endişeli bakışı başkasına sakla. Kullanmam için bir neden olmadığı sürece bana bir şey olmaz, tıpkı dün gece olduğu gibi." Xaden elime uzanıp sıkıyor, sonra Halden görmeden bırakıyor.

Dain ve Ridoc çukurun dışına çıkan merdivenleri tırmanırken aval aval etrafımıza bakıyorlar. Hava son geldiğimizden biraz daha serin ama nem yüzünden uçuş ceketimin derisi tenime rahatsız edici bir şekilde yapışıyor.

"Basgiath'taki dövüş çukurunu kullanma fikrini buradan mı aldın?" Nihayet tepeye ulaştığımızda Dain omzunun üzerinden soruyor.

Xaden başını sallayarak çevremizi tarıyor.

Tecarus'un yatak cübbesiyle yakındaki avluda Cat'e sarıldığını gördüğüm anda Tairn ve Andarna çukurdan fırlıyor ve diğerleri de hızla onu takip ediyor. Mira kenarda durup kılıcını kınına sokuyor ve Tecarus'a eşlik eden iki uçucu muhafıza dar bir bakışla uyarıda bulunduktan sonra Drake sağdaki uzun boyluyu dostça, sırtını sıvazlayarak kucaklıyor.

Tairn, Sgaeyl'in gittiği yöne doğru uçarken, *"Sürpriz bir test için bir kutuya kilitlenmiş venin varsa haberim olsun,"* diyor.

Halden ve Anna verandaya ulaştığında, Barrens'i çevreleyen araziden ithal edilen son süzölmüş taş sıralarını geçiyoruz.

"Olur. Yememesi gereken hiçbir şeyi ya da kimseyi izin verme." Omurgamdan aşağı bir ter damlası damlıyor ve çantamın ağırlığını ağrıyan omuzlarımda tekrar ayarlıyorum, başım sinir bozucu bir baş dönmesi dalgasında yüzmeye başlarken sağ eklemimde hissettiğim hafif kayma karşısında sinirleniyorum. Yorgunluk, susuzluk ve sıcak vücudum için asla kazançlı bir kombinasyon değil.

"Sen tam bir asırlıksın. Belki benim türüm böyle oyunbozan olmaz. Belki de uygun gördükleri gibi ziyafet çekerler. Belki de- Ooh! Bu da ne?"

"Bir Mamut Kırmızı Boynuzlu Kaplumbağa ve kesinlikle olmaz! Kabuk dişlerinin arasına gömülecek ve ben seni ve iltihaplı bir kaplumbağa kabuğunu taşımayacağım- Buraya geri dön!" Menzil dışına uçarlarken sesi kaybolur.

Xaden süzölmüş taştan inip çukuru sarayın yemek salonuna giden mermer avludan ayıran çim şeride adımımızı attığımız anda geriliyor. Gruba ulaştığımızda *"Ben ,"* diye beni temin ediyor.

Küçük çemberdeki boş yerleri dolduruyoruz, beni de buruşuk piyade üniforması içinde hala muhteşem ve mağrur görünmeyi başaran Halden'in yanına koyuyoruz.

Yükselen güneş, isim etiketlerinin altındaki altın kraliyet nişanını parlatıp gözüme çarptığında irkiliyorum ve hemen uçuş ceketimin sade siyahına bakıyorum. Daha önce hiç gerçek savaş için yapılmış bir ceket giymemiştim, sadece eğitimde giymiştim. İsim etiketi yok, arma yok, düşman hatlarının gerisine düşersen kim olduğumu ele verecek saçlarımin dışında hiçbir şey yok, sadece ikinci sınıf öğrencisi olarak rütbemi gösteren iki adet dört köşeli yıldız var.

"İşte çocuk!" Tecarus Drake'e sırtıyor, sonra geri kalanımıza bir göz atıyor ve bakışları Halden'e takılıyor. "Ekselansları." Başını eğdi. "Bu kadar saygıdeğer bir misafir beklemiyorduk."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz Vikont." Halden her zaman sinirlerimi bozan o küçümseyici baş eğme hareketini yaptı. Sanırım hâlâ da öyle. Eli sırtımın alt kısmına doğru uzanıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Deverelli'ye devam etmeden önce bir gün, belki de gryphonların durumuna bağlı olarak iki gün dinlenmeyi umuyorduk."

Gölgeler uyluğumun arkasından yükselip kalçamın etrafında kıvrılıyor ve Xaden'a doğru yan adım atıyorum, bu Halden'in elini kaybediyorum. "*Orada hâlâ iyi misin?*"

"*Lanet olası eski sevgilin ellerini kendine saklasaydı işe yarardı,*" diye tıslıyor, gölge kalçamı sıkıca kavıyor.

"Deverelli?" Tecarus soruyor, bakışları bana doğru dönmeden önce kaşları neredeyse saç çizgisine çarpıyor. "Obje sende."

Dudaklarım-

"Var," diye cevaplıyor Halden benim yerime. Tanrım, bu huyundan hep nefret etmişimdir.

Dain bana göz devirmeye varan bir bakış atarak Halden'in hiçbir zaman en büyük hayranı olmadığını hatırlatıyor.

"Elbette," diyor Tecarus yavaşça, dikkati kalçamda duran gölgelere kayıyor. "Peki o zaman, hadi seni rahat ettirelim." Brokarlı kumaş telaşıyla saraya doğru dönüyor ve onu yemek odasına kadar takip ederken omuzlarım yorgunluktan çöküyor. "Ek güvenlik için kusura bakmayın. Güneyde ayakta kalan tek büyük şehirlerden biriyiz," diyor devasa masanın ucundan geçip havadar sarayın kapısından içeri girerken.

Buranın ne kadar nefes kesici olduğunu neredeyse unutmuşum.

Havanın hareketi için inşa edilmiştir. Güzellik, sanat ve ışık için. Beyaz mermer zeminler bile parlıyor, tıpkı mekanın içinden akan dolambaçlı havuzlar gibi şafağı yansıtıyor

geniş, merkezi merdivenin ötesinde. Venin bu kadar güneye inerse sarayın hiç şansı olmaz.

Kim inşa ettiyse bunu biliyor olmalıydı.

Mira beyaz basamakların dibinde duraksıyor ve açık merdivenden alt katta zar zor siyah sütuna bakıyor. Geçen seferki gibi, etrafında oldukça kalabalık bir grup var.

Tecarus merdivenleri çıkmaya başlarken ağır işlemeli cübbesinin kemerini sıkıca çekerek, "Tabii ki, ikamet eden uçucuların sayısı nedeniyle odalarımız sınırlı," diyor. "İki kişi kalabilir misiniz? En üst katımızda birkaç odamız var." Omzunun üzerinden sahanlığa bakıyor. "Siz hariç, Ekselansları. Doğal olarak sizin için özel bir oda ayarlayabiliriz."

Kahretsin. Bu merdiven zaten beni öldürürken iki kat daha çıkmamın imkânı yok. Dizim her adımı protesto ediyor, neme lanet okuyorum ve botlarımın altında yer kayıyormuş gibi hissetmeme rağmen tırmanmaya devam ediyorum.

"Doğal olarak." Halden'in tonu sertleşmeye başladı. Yorgunluğu belli oluyor ve eğer ayrı kaldığımız yıllar boyunca değişmediyse, bu sadece öfkesini azaltacaktır.

"Sizin odanız da boş Riorson. Yoksa *Majesteleri* mi demeliydim?" Daha önce kaldığımız kata ulaştığımızda Tecarus ekliyor. "Rütbenizin nişanını takmadığınızı fark etmekten kendimi alamıyorum." Geniş koridorun ortasında duraklayarak tüm grubun durmasını sağlıyor.

Mira'yla son ziyaretimizde kaldığımız odanın önünde olduğumuzu fark ettiğimde neredeyse ağlayacaktım ve Xaden'in olduğunu bildiğim kapıları görüyorum. En üst kata nasıl çıkacağım? "*Merdivenleri sürünerek çıkmak zorunda kalırsam beni tutmaya devam edecek misin?*" Tairn'e soruyorum.

Xaden, "*Sürünmüyorsun,*" diye cevap veriyor.

Yanlış yol. Tanrım, gerçekten başım belada.

Halden sağımdan yaklaşırken Xaden solumdan Tecarus'a, "Parlak şeyler iyi hedef olur," diyor. "Ve ben hiçbir zaman unvan ile gücü birbirine karıştıran biri olmadım."

Oh, Tanrı aşkına. Şu anda gerçekten Halden'la tartışmaya mı başladı? Gözlerimi devirecek oluyorum, sonra kırıyorum. Geçtiğimiz sonbaharda Cat ortaya çıktığında Xaden'in yaşadığı şey bu muydu?

Ridoc arkamdan homurdanıyor ve deriye çarpma sesini duyuyorum - Dain'in elinin takım arkadaşımın omzuna değdiğine şüphe yok. Mira'nın yüzünü göremediğime seviniyorum. Amari onun orada çok sinirli olduğunu biliyor.

"Ama beni hangi yetkiyle ziyaret ettiğinizi nereden bileyim?" Tecarus, inanılmaz beyaz dişlerini politik bir gülümsemeyle göstererek bize doğru dönüyor. "Bir teğmen olarak mı? Sadece bir binici olarak mı? Bir profesör olarak mı? Tyrrendor Dükü olarak mı?" Parmaklarını birbirine vuruyor. "Ya da belki de sarayıma katılmaya ikna edemediğim tek nadirenin sevgilisi olarak." Sanki Xaden ve ejderhalarımızla birlikte adalardaki malikânesinde huzur içinde yaşlanma ayrıcalığına karşılık *koleksiyonuna* nöbetçi bekçi köpeği olarak katılma teklifini hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi bakışları bana yöneliyor. "Bu teklif hâlâ geçerli."

"Cevabım da öyle." Hafifçe sallanıyorum ve görüşümün kararan kenarlarını yenmek için derin nefes alıyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var ve buna *şimdi* ihtiyacım var. Bu kez kalçalarımındaki gölgeler bölgesel değil destekleyici ve aşağıya baktığımda o kadar ince ki derilerime karışıyorlar, görmek neredeyse imkânsız. "*Teşekkür* ."

"Benim burada ne yetkim var? Prensimize soralım. Ne dersiniz, *Ekselansları*?" Halden'e *bir ağacı* bile kurutabilecek bir bakış .

Endişe enseme diken diken ediyor.

"Soruyu anladığımdan emin değilim." Halden'in çenesi titriyor ve yumrukları sıkılıyor.

Tecarus yarattığı bariz kargaşa karşısında saf bir neşeyle gülümserken Xaden'ı "*Öfkesi* *senin* *gücünü* *tetikleyebilir,*" diye uyarıyorum.

"Onun öfkesi tam da güvendiğim şey." Xaden dikkatini kraliyet nişanına verir. "Tamamen anlıyorsun. Burada bir profesör olarak mı bulunuyorum? Ya da dük? Ya da-"

"Belli ki sen lanet olası bir düksün," diye tersliyor Halden. "Lewellen bundan emin oldu, değil mi? Lanet olası krallıktaki en güçlü ikinci unvan, tüm soylardan bir *Riorson*'a gidiyor."

"Eşeklik etme-" diye başlıyorum ama gölgeler sessizlik için hafifçe , ben de ona veriyorum.

Xaden, Halden'in bariz hakaretini ustalıkla görmezden gelerek, "Yani burada bir profesörün yetkisiyle bulunmuyorum," diye açıklıyor.

"Senin *hiçbir* yetkin yok," diye Halden, Xaden'a doğru adım atarken yanaklarına renk geldi, bu sırada botları neredeyse benimkilere ulaşıyordu. "Burada rütbeli subay benim."

"Xaden, patlayacak. Sallanacak." Duvarlar. Aynalar. Masalar. Kırılabilir şeyler. Yakın olan ne varsa, gerçekten. Muhafızların Halden'e atanmak için asla gönüllü olmamalarının bir nedeni vardı. Alic'in zorba olmasının ve Cam-Aaric'in -ikisinden de mümkün olduğunca uzak durdum.

"Yani, profesör değil." Xaden'ın gözleri kısılıyor ve tüm bedenim Xaden'ın gölgeleri tarafından dik tutularak sallanmaya çalışıyor.

"Hayır!" Halden'in bağıırışı koridorda yankılanıyor. "Lanet olası bir profesör değil-"

"Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim," diye araya giriyor Xaden, sonra beni kollarına alıyor. "*Dinlendikten* sonra görüşürüz." Tecarus'un yanından geçip koridorda ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

"Emredildiği gibi iki katına çıkıyorum," diyor Xaden, odasının kapılarını açıp içeri girdiğimizde tekmeleyerek kapatıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Vücudunun uzunluğundan aşağı kayıyorum ve kalçalarımı kavrayıp dönerek beni kapıya yaslarken benimkinin tutuşmasını görmezden geliyorum. Arkamda mutluluk verici bir şekilde sağlam duruyor.

"Gerçekten mi?" Başını benimkine doğru eğiyor. "Yaptığım onca şey arasında inanmadığın tek şey *bu mu*?" Sesi yumuşuyor ve parmaklarını boynumun kenarına doğru kaldırıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Nabzın çok hızlı atıyor. Orada en az iki kez neredeyse yere yığıldığını saydım." Alçalıyor

Başını bana doğru çevirdi. "Gerçekten merdivenlerden *sürünerek* mi çıkmak istedin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Artık buna gerek yok." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Sadece on iki saat dinlenerek iki gün boyunca aralıksız at sürdün. Ayaklarını uzatıp dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum ve sana odamı verebilirdim ama bencilce..."

Ona bakıyorum.

"İçinde senin olmadığın bir yatakta uyumaktan bıktım." Başparmağı nabzımı okşuyor.

Göğsümde umut ateşleniyor. Eğer tekrar aynı yatakta uyumaya istekliyse, belki de sonunda ellerini üzerime koyacak kadar kendine güvenme şansı vardır ve bu sadece Halden'in varlığını kiskandığı için değildir. "Bana uyar."

Bir gülümsemeye ödüllendirildim, sonra göğsüne doğru çekildim, kalbinin ritmi kulağımın altında mükemmel bir davul gibi. Kendimi bok gibi hissediyorum, Xaden yavaş yavaş kendinden parçalar kaybediyor ve Basgiath'tan binlerce mil uzaktayız, yine de bu sabit ritim her şeyi bir şekilde savunulabilir kılıyor.

Onun kollarında olmak çok doğru geliyor.

"Çünkü öyle," diyor bana daha sıkı sarılarak.

Gözlerimi kırptırıyorum ve ona bakmak için geri çekiliyorum. "Bunu yüksek sesle söylemedim."

Kaşları çatıldı. "O zaman bunu bağın aşağısında düşünmüş olmalısın, çünkü niyetini zorlamıyordum."

Kalbim başka bir nedenle çarpıyor. *Hayır. Ama belki.* "Ya da mühürün büyüyor."

Gözleri parlıyor.

Biri kapıyı çalıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Xaden ve ben göğsüne bastırıyorum. "Yapma-"

"İndirin beni." Ayaklarımın üzerinde kapının diğer tarafında kim varsa onunla yüzleşiyorum.

"-inatçı." Beni yere bırakıyor, sonra yüzüm öne dönükken beni dik tutmak için ön kolunu kaburgalarımın kilitliyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve kolu sol tarafıma dolanıyor. Altın işlemeli kapı açılıyor ve Tecarus'u, arkasında hatırı sayılır bir mesafede duran iki muhafızıyla birlikte ortaya çıkarıyor.

Vikont'un bilmiş bakışları Xaden ile benim aramda gidip geliyor ama özlü bir yorum yapma zahmetine girmiyor.

Xaden açıklama yapmadan, "Çabuk olun," diye emrediyor.

"Prens bir *sepetle* gelemes," diyor Tecarus, ellerini önünde kavuşturup burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırarak. "Kraliyet ailesine yakışmaz ve nadir bulunan eşyalara, kurnaz ticaretlere ve *lükse* değer veren bir kültürde, teslim edilen eşya olarak görülürse asla huzuruna kabul edilmeyecektir."

"Ne öneriyorsun?" Göğsümdeki çöküşü ve kafamdaki şimşegi görmezden gelerek soruyorum.

"En hızlı gemimle iki günlük bir yolculuk," diyor Tecarus, beni incelerken kaşları çatılıyor. "Bu da ne demek oluyor? Güneye doğru on iki saatlik bir uçuş mu?"

"Gryphon'larla ve metinlerinin tarihsel rüzgâr modelleri hakkında verdiği bilgilerle on altıyı tahmin ediyoruz," diye cevap veriyorum, karanlığa göz kırparak. Kendimi bu kadar zorlamayalı uzun zaman olmuştu ve bunun bedelini ödüyorum.

Tecarus, "Prensle birlikte bir saat içinde yola çıkacağım," diye teklifte bulundu. "Görünüşe göre dinlenmeye ihtiyacınız olabilir."

"O iyi," diye araya giriyor Xaden. "Biraz yapışkan hissedem benim."

Gülümsememi geri alıyorum.

"Doğru." Tecarus parmaklarını bağlar. "Biz vardıkten yaklaşık on iki saat sonra kuzey sahilindeki malikâneme inmenizi öneririm. Başkentin yaklaşık on mil doğusunda, gerçi mesafeyi içeriden ölçüyorlar-"

"Ligler," diye araya giriyorum. "Gönderdiğin her şeyi okudum." Ve babamın yazdığı her şeyi.

"Mükemmel. Kıyı şeridinin geri kalanı oldukça... nasıl desek... savunmasız ve kralı ejderhaların gelişine hazırlamam gerekecek yoksa eve daha az sayıda ejderhayla döneriz."

Karnım zonkluyor.

"Güven bana, isyanımız bozulmadan geri dönecek." Xaden'in ses tonunda bir uyarı var ve ön kolu esniyor.

Tecarus, "Zaten asabi bir aristokrat için endişeleniyorum," diye çıkışıyor. "Bu listeye bir ikincisini de ekleyeyim mi?"

"Ejderhalarımız için geliyorlar ve uğraşacakları kişi aristokrat değil." Xaden'in sesi, bağırmaktan biraz daha korkutucu olan o ölümcül sakinliğe düşüyor.

"Bana onu kontrol etmeme yardım edeceğini söyle." Tecarus'un bakışları benimkilere takılıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Endişelenmen gereken kişinin o olduğunu sana düşündüren nedir?"

Tecarus iç geçirir. "Bir haritanız olduğunu göreceğim." Bağlanmış parmaklarını çenesine götürür. "Okyanusu geçerken yeteneklerini kaybetmeye hazır mısınız?"

"Öyleyiz," diye yanıtlıyor Xaden. "*Kesinlikle bir saniye rahatlamaya hazırız.*"

"Karaya çıktıktan sonra güçlerinizin yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek büyüleyici olacak. Seyirciler için istenen objeyi getirdiniz mi?" Tecarus soruyor.

"Halden taşıyor. Seyircileri o alacak," diye cevap veriyorum. Bu sefer Halden'in devasa egosu lehimize işliyor. Kralla görüşecek tek Navarrlı olma konusundaki ısrarı Xaden'i serbest bırakıyor ve bize babamın bahsettiği tüccarı aramak için zaman kazandırıyor.

"Mükemmel." Tecarus başını sallar. "Akıllıca bir söz..." Aramıza bir bakış atıyor. "Ben nadir bulunanları toplayabilirim ama Kral Courtlyn onlardan kaçır. Birbirinizden uzaklaşmayın, ne kadar nadir bir mücevher olduğunuzun reklamını yapmayın ve her ne pahasına olursa olsun tutamayacağınız bir anlaşma yapmayın."

Yaklaşık yirmi dört saat sonra, şafağın renkleriyle uçarken, gücü güneş ışığıyla takas ederken, sihre erişimim sahilin kenarında bir damladan başka bir şeye dönüşmüyor. Kayıp çarpıcı, bir an için Jack Barlowe'a acımama neden olacak şekilde ölçülemez.

Tairn ve Andarna'nın bana kanallık ettiği geceden beri ilk kez kendimi... küçük, hatta çıplak hissediyorum, geçen yıl beni sadece cesaretlendirmekle kalmayıp aynı zamanda tanımlayan güçten de yoksunum.

Bir sonraki rüzgârla birlikte tenimi ürpertici bir soğuk kaplıyor ve Andarna yükseklerden ediyor. Ses etrafımızdakilerden yankılanırken başım ona doğru savruluyor.

Tairn beklenmedik bir şekilde düşüyor, kanat çırpışları titriyor ve ben öne doğru düşüp eyerin kulplarını tutmaya çalışıyorum. Ellerim çarpıyor, bileklerimi sarsıyor ama Tairn okyanusun üzerinde düzleşirken karnım temas etmeden hemen önce vücut ağırlığımı yakalıyor. " *misin?*" Andarna için gökyüzünü tarıyorum.

"*İrkildim. Güç için büyüden yararlanıyoruz,*" diye açıklıyor Tairn.

"*Gerçekten ne kadar bağımlı olduğumuzu fark etmemiştim-*"

Andarna sağımızda hızla batıyor, kanatları öfkeli ama nafile bir hızla çarpıyor.

Tairn, "*Kancayı tak*" diye emrediyor.

"*Ben. Oldukça. Yetenekliyim.*" Her saniye irtifa kaybediyor, altımızda dalgalanan suya doğru düşüyor.

"*Tuzlanmış pulları koklamak gibi bir arzum yok. Bir kez ısladın mı kendi başınasın,*" diye uyarıyor, sonra başını kaldırıp sürüngenvari bir tavırla ileri geri çeviriyor.

"*Sorun nedir?*" diye sordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Andarna'ya doğru dalışa geçiyor ve Andarna'nın kabullenme iç çekişi, omuzları gerilirken bir hırıltıya dönüşüyor ve koşum takımının yerine otururken metalik *tıkırtıyı* duyuyorum. Kadının ağırlığı Andarna'yı saniyeliğine alçaltıyor ve sonra devasa kanatları daha sert çırparak bizi isyana doğru kaldırıyor.

Andarna şüpheli bir şekilde sessiz.

"*Tairn?*" Hemen soruyorum, midem huzursuzluktan ekşiyor.

"*Sgaeyl ile konuşamam.*" Her kelimeyi kırparak söylüyor.

"*Ya da diğerlerinden herhangi biriyle. İletişimimiz kesildi.*"

Parıldayan oniks bağa uzanıyorum ama Tairn hâlâ orada
olsa da Xaden değil.

Zaten kesildi.

Akademik çevrelerde Cordyn'in ikinci Krovlan ayaklanması için asker ve silah tedarik ettiği fısıldanıyordu, ancak araştırma beni Arctile Krallığımızda hain tüccarlar adası olarak bilinen Deverelli'ye giden Okyanus, beni şaşırtarak silahların kaynağı değil, belki de aracısı olabilirdi.

-Boyun eğdirilmiş: Yarbay Asher Sorrengail' Krovlan Halkının İkinci Ayaklanması

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kahretsin, burası çok sıcak ve tahminlerime göre, turkuaz ve aqua suların dönüşümlü lekelerinin önündeki sonsuz beyaz kumsallar dizisine yaklaştığımızda saat sadece sabah dokuz civarında olmalı.

Yumuşak yeşil tepeler, taş yapılarla bezeli plajın hemen arkasında yükseliyor. Şaşırtıcı renk bana dokumacının boyasının etkisini yitirdiği son yün partisini hatırlatıyor: sessiz, neredeyse soluk ve renk eksikliği suyun kontrastıyla belirginleşiyor. Uçuşumuz yaklaştıkça koltuğumda daha da öne doğru eğiliyor, tamamen büyüleniyorum. Tepeler hiç *de noktalı* değil.

"*şehir, değil mi? Ağaçların arasına gizlenmiş?*" Parmaklarım heyecanla eyerin kulplarının etrafında kıvrılıyor. Bölge, dört merkezi iskele ve birkaç küçük iskele ile gelişen bir liman.

"*Öyle görünüyor.*" İnsanları kadar yaklaştırmadan önce, Tairn bizi doğuya götürmek için sola yanaşıyor.

Andarna, "*Kimse görmeden beni bu şeyden çıkarın,*" diye talepte bulunur.

"*Şu çapraz cıvataların menzilinden çıkana kadar olmaz.*" Tairn dikkatle ilk tepenin dörtte biri kadar uzanan, şimdiye kadar gördüğüm en büyük çapraz cıvatalardan bir düzinesiyle donanmış, hepsi de parlak, metalik uçlarla dolu uzun taş duvara bakıyor.

Ejderha katilleri.

Andarna ilk kez tartışmıyor.

"*Burası barışa adanmış bir ada olduğuna göre, kesinlikle savaşa hazırlar.*" Midem geriliyor. Herhangi bir Navarrialının bu adaya ayak basmasının üzerinden yüzyıllar geçti ve eğer Vikont'un kral üzerindeki nüfuzunu abarttıysak,

o çapraz cıvataların bize doğru gelme ihtimali var.

Kumsal ile suyun daha önce hiç görmediğim nefes kesici bir mavi tonuna sahip olduğu bir bariyer adası arasında uçuyoruz ve yerden önce yüz, sonra elli fit yüksekliğe yavaşça alçalırken hafızama kazımaya çalışarak bakmaktan kendimi alamıyorum. Burası hakkında okuduklarım beni hiçbir şekilde burayı görmeye hazırlamamıştı.

Yorgunluğa rağmen, tek bir şeyi bile kaçırma korkusuyla gözümü bile kırpmak istemiyorum. Gerçi bütün gece uçtuktan sonra, Basgiath'a döndüğümüzde uyumak için bu seleyi daha da modifiye etmeye hazırım.

"Size verilen haritaya göre ilerideki malikne Tecarus'a ait," diyor Tairn, anakarada her birinin kendi rihtımı ve sahibinin statüsünü ve zenginliğini ilan eden bir gemisi olan bir grup zarif maliknenin yanından geçerken. Tairn omuzlarını kaydırıyor ve Andarna sağ kanadında belirmeden bir saniye önce koşum takımının klik sesi duyuluyor, ayak uydurmak için çift zamanlı atıyor.

Bir grup yaratık suyun içinde altımızdan geçerek, bir dizi zarif sıçrayışla havaya atlıyor ve biz üzerinden uçarken bağıran ve evlerine koşan insanların telaşını neredeyse telafi ediyor.

"Acaba tatları nasıl-" diye başlıyor Andarna.

"Hayır." İtirazım beni şaşırttı. "Onlar yunus ve senin atıştırmalıkların olamayacak kadar güzeller." Gördüğüm çizimlerden bile daha güzeller.

"Yumuşuyorsun." Andarna homurdanıyor.

Bana Tecarus'un Cordyn'deki sarayının daha küçük bir versiyonunu hatırlatan iki katlı geniş bir maliknenin önünde kuma iniyoruz. Uzun beyaz stnları yapının bir kısmını okyanus esintisine açık bırakıyor, ancak geri kalanını vreleyen kalın taş duvarlar bana burada da fırtınalar yaşandığını söylüyor. Palmiye ağaçları -üstlerini süsleyen aynı sessiz, soluk yeşilden geniş yaprakları olan uzun, ince şeyler-eve giden bir yol çiziyor ve kontrol ediyorum

Şimdiye kadar Tairn'le birlikte sakladığımız ekstra çantayı alarak attan inmeden önce Cordyn'in yanaşmış bir gemide uçuş standardının gerçekten bu olduğundan eminim.

Kum o kadar ince ki elimde olmadan yere düşüp gülümseyerek parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Basgiath'ta nehir boyunca uzanan kayalık dokuya ya da Cordyn'in kaba, taneli kumsalına hiç benzemiyor. Bu bende botlarımı çıkarıp yalınayak yürüme isteği uyandırıyor.

Andarna pençesini kaldırıp yanımda sallıyor ve diğerleri etrafımızda bir telaş içinde yere inerken kum taneleri bir bulut içinde uçuşuyor. *"arasına girecek."*

"Ve şimdi o kaplumbağayı yemene neden izin vermediğimi anlıyorsun," diye mırıldanıyor Tairn, başı sürekli dönerek çevremizi inceliyor. *"Geri dönmeden önce avlanmamız gerekecek. Ve artık yalnız değiliz."*

Tecarus'un malikânesinin kapısında orta yaşlı bir adam duruyor; kısa kollu, kemerli beyaz tuniği ve ona uygun pantolonu kahverengi teniyle tezat oluştururken kolları titriyor, ağzı açık bir şekilde Tairn ve Andarna'ya bakıyor.

"Bunu savaşa neden olmadan nerede yapacağımı bulacağım." Ridoc ileri atılırken ayağa kalkıyorum, sonra Aotrom kükreyince irkiliyorum.

Deverelli çığlık atıyor ve koşarak eve geri dönüyor. *"Harika bir ilk izlenim,"* diye mırıldandım, kumları fırçalayarak Avucum.

Andarna homurdanıyor, sonra kanatlarını sıkıca kapatarak suya doğru zıplıyor.

"Pençelerinden daha derine inme!" Tairn öğüt veriyor, kuyruğu neredeyse bir ağacı devirecekken dönüp onun gidişini izliyor. *"Yemin ederim, eğer boyundan büyük bir işe kalkışırsan, boğulmana izin veririm."* Aotrom Kükrer Tekrar, almak herkesin Dikkat,

Tairn'inki de dahil.

"Ne dediğini anlamıyorum!" Ridoc Aotrom'a doğru döner.

Kahverengi Kılıçkuyruk ağzını açıp daha yüksek sesle kükreyerek Ridoc'un geri koyu kahverengi saçlarını ve kaplayan benim

yapışkan tükürük tabakası içinde bir arkadaş.

İğrenç.

Ridoc yavaşça ellerini kaldırır ve yüzündeki sümüğü sıyrır. "Bana bağırmanın bir faydası yok. Konuşmadığım bir dilde bağırmak gibi."

Bir önsezi mengenesi göğsümü sıkıyor ve bakışlarım Tairn'e, sonra da onun yanından geçip Sgaeyl ve Teine'nin huzursuzca çevremizi incelediği yere doğru kayıyor. Mira ensesini ovuşturarak bize doğru yürüyor ama Xaden suyun kenarında duruyor, yüzü malikâneye dönük.

"*Sanırım sadece biz varız,*" diyorum Tairn'e, her şeyi kavramak için yavaşça dönerek.

"*Sadece biz nasıl?*" diye soruyor.

Kira pençelerini kumda gezdiriyor ve Cat onun yanında diz çökmüş, Drake onun yanında diz çökerken yüzünü ellerinin arasında tutuyor. Gryphon'u Sova, gümüş başını temizlemeye çalışır gibi ileri geri sallıyor. Cath arazinin batı noktasını koruyor, kuyruğu tedirginlikle sallanıyor ve Dain bize doğru yürürken aşağı bakıyor.

Herkeste bir terslik var.

"*Sanırım birbirleriyle konuşabilen bir tek biz varız.*" Mira'ya doğru ayaklarım kuma batıyor ve sıcak derimin içinden beni pişirmeye başladığında ceketimin düğmelerini açıyorum. "Teine ile konuşabilir misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Kıtadan ayrılır ayrılmaz bağlantıyı kaybettik."

"I..." Sertçe yutkunuyorum, sonra sesimi alçaltıyorum. "Tairn ve Andarna ile hâlâ konuşabilirim."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra hızla gruba bakıyor. "Diğerlerinin durumuna bakılırsa, bu konuda yalnız olduğunuzu söyleyebilirim." Kaşları çatılıyor. "Sence bunun nedeni iki kişiye bağlı olman mı? Yoksa Andarna yüzünden mi?"

Başımı sallıyorum, odağım Xaden'ın sırtına kayıyor. "Bilmiyorum."

"Her halükârda, hâlâ bağlantıda olmanıza sevindim." Omuzlarımı nazikçe sıkıyor. "Büyüden kopmak..."

"Kafa karıştırıcı." Yüzümü buruşturuyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Ama bağı kaybetmek?" Yüzü bir an için buruşuyor ama sonra duygusunu gizliyor. "Sanırım o serumu boğazına tıktıklarından beri biliyorsun."

"Herkesin gergin olmasının yanı sıra, birbirlerinden kopuk oldukları düşünüldüğünde herhangi bir şeyi koordine etmek de zorlaşacak," diyorum ve Sgaeyl, Andarna ve benim aramda eşit bir pozisyon almak için geri çekilen Tairn'e bakıyorum.

"Sanırım bunları denemek için bolca fırsatımız olacak." Mira çantasını omzundan indiriyor, sonra birkaç deri kese alıyor ve üzerinde tanımadığım dairesel bir koruma rünü olan bir tanesini seçip diğerlerinin yerine koyuyor. "Trissa bunları rünlerin burada işe yarayıp yaramayacağını görmek için bir test olarak gönderdi." Kesenin düğmelerini açıyor ve bana deriyi etiketleyen aynı rünle temperlenmiş, leylak renkli kuvars gibi görünen avuç içi büyüklüğünde bir dilim uzatıyor. "Bunun seni güneş ışığından koruması gerekiyor. Burada olduğumuz sürece benim için taşır mısın?" Kaşlarını kaldırıyor. "Sessizce, elbette."

Başımı salladım ve cebime attım. Burada bir ya da herhangi bir güce sahip olmak bizi daha tanıdık bir zemine oturtacaktır, ancak hiçbirimizin düşünmek istediğinden emin olmadığım bir tür ticarete kapı açar.

"!" Tecarus kapı aralığından neşeyle bağırıyor, ağır altın işlemeli fuşya tüniğiyle bize doğru yürürken kollarını gösterişli bir karşılama için açmış. "Prens Halden henüz uyanmadı ama dün gece vardığımızda kralın şansölyesiyle acil bir görüşme ayarlayabildim ve yaratıklarınızın üç fersahlık vadilerde avlanabileceğini bilmek sizi heyecanlandıracak.

Buranın güneyinde bol miktarda vahşi hayvanı var. İnsanlar menüde olmamalı."

"Anlaşıldı," diyorum ona ve hemen Tairn'e dönüyorum. *"Bir şeylerin ters gitme ihtimalinden ziyade şimdi gitmeni tercih ederim, böylece tam güçte olursun-"*

"Anlaştık." Boynunu dikleştiriyor ve kaşlarımı kaldırmama neden olan ama herkesin dikkatini çekmeyi başaran kısa havlama sesi çıkarıyor. *"Ben sakın ölmeyin."*

"Elimden geleni yapacağım."

Kuma göre normalden biraz daha fazla eğiliyor, sonra gökyüzüne doğru fırlıyor, kanatları etrafımızdaki kumu silahlandıran bir rüzgâr yaratıyor. Yüzümü korumak için ön kolumu havaya kaldırıyorum ve diğerleri Tairn'i takip ederken önümüzdeki birkaç saniye boyunca orada bırakıyorum.

Gözlerimi açtığımda, sahilde sadece biz insanlar varız: siyah giyinmiş biniciler, kahverengi deriler içinde uçanlar, Tecarus'un mülk sınırı gibi görünen şeyin iki yanında aval aval bakan Deverelli ve oldukça gösterişli bir vikont.

"Prensin öğleden sonra Majesteleri ile bir görüşmesi var, bu yüzden hepinizin dinlenmek istediğinizi varsayıyorum..." Tecarus başını yana eğiyor. "Kral Courtlyn sadece aristokratlarla konuşacağı için sanırım hiçbir şey yapmayacağım." Ridoc'a burnunu kırıştırır. "Bir banyoya ihtiyacın var."

"Atlara ihtiyacımız var." Ridoc kulağından bir parmak dolusu balçık çıkarır ve parmağından silker.

"Özür dilerim?" Tecarus balçığın yolundan çekilir.

"Violet pazarı ziyaret etmek istiyor. Kitap almakla ilgili bir şey," diye cevap veriyor Dain, Ridoc'un sağında yer alarak ona yetişirken.

Tecarus başını sallar. "Elbette. çekmeyeceksin değil mi?" "Mümkün olduğunca düşük," diye kabul ediyorum.

Bize tahsis edilmiş odalarımızı nerede bulacağımızı söylüyor ve ona teşekkür ettikten sonra suya doğru ilerliyorum. Botlarım her adımda kuma batıyor, ta ki su seviyesinin hemen üzerinde yer alan bölgeye ulaşana kadar.

Xaden ayaklarını açmış, kılıçlarını sırtına bağlamış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor ama omzum dirseğine değdiğinde başımı kaldırıp baktığımda yüzünün tamamen rahatlamış olduğunu görüyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra hayal görmediğimden emin olmak için tekrar açıyorum. Hayır, gerçekten de suya bakıyor, sanki düşman topraklarında değil de Riorson Evi'nin yukarısındaki vadideymişiz ve sihirle bağlantımız tamamen kesilmiş gibi. "Hey," diyorum nazikçe.

"Hey." Başını benimkine doğru eğiyor ve bana yumuşak ama gerçek bir gülümseme veriyor.

Sgaeyl'le konuşamadığı ve bizim bağımız da engellendiği için neredeyse ona nasıl olduğunu soracaktım ama o gülümsemeden sonra bunu yapmak çok boktan bir şeymiş gibi geliyor. "Tüccarı bulmak için yola çıkmadan önce herkes kestirmek için yukarı çıkıyor. Halden saat üçte kralla buluşacak, yani isterseniz dört saat uyuyabiliriz."

"Ben biraz burada kalacağım. Sen git." Bana doğru dönüyor ve enseme avuçluyor. "Dinlenmeye ve kesinlikle güneşten biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var. Burnun pembeleşiyor."

"Tecarus bize aynı odayı verdi..."

"Çünkü hayatına değer veriyor." Örgümün gevşek tellerini kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Biraz uyu. Buna ihtiyacın var. Ben birazdan gelirim."

"Burada seninle oturmamı ister misin?"

Sırıltısı derinleşiyor. "Açıkça dinlenmeye ihtiyacın varken mi? Hayır aşkım, yine de teklifin için minnettarım. Açıklaması zor ama bu manzaranın tadını çıkarmak için kendime biraz zaman ayıracağım." Elimi tutup göğsüne götürüyor, kalbi sabit bir ritimle çarpıyor ve Cordyn'de olduğundan biraz daha rahatlamış hissediyorum - aslında haftalardır olduğundan daha rahat. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Daha yavaş," diye fısıldıyorum.

"Burada sihir yok." Beni kendine doğru çekiyor. "Güç yok. cazibe yok. alay hatırlatma yok ki ben kurtarabileyim."

Eğer ona uzanırsam ve teklif edileni kabul edersem *herkes*. Bu sadece... barış."

Işığı getirdiğimden beri ilk kez Tecarus'un teklifini ciddi ciddi tartışıyorum.

Ayaklanma 13 Aralık 433 AU'da bir gecede, Gece Yarısı Katliamı olarak adlandırılan olayla aniden başarısızlığa uğradı.

Yabancı birlikler ortadan kayboldu ve isyancılar Poromış güçleri tarafından yataklarında öldürüldü. Bu bilim adamını özellikle kötü niyetli olarak etkileyen şey onların ortadan kaybolması değil, bariz ihanetleridir. Deverelli 'de bir deyiş vardır: *Söz kandır*. Bir ticaret yaptıklarında, bir anlaşmaya aracılık ettiklerinde, bu kanun olarak kabul edilir. Krovlan isyancılarının anlaşmanın hangi kısmına uymadıklarını merak etmekten kendimi alamıyorum.

-Boyun eğdirilmiş: Yarbay Asher Sorrengail' Krovlan Halkının İkinci Ayaklanması

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ridoc, atlarımız Deverelli'nin başkenti Matyas'ın engebeli taş sokaklarında ilerlerken bir kez daha kaydıktan sonra kendini eyerin üzerinde dik tutarak, " Bu seyahat etmek için saçma bir yol," diyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum ama Cat iki sıra geriden Mira'yla birlikte ağaçlarla kaplı çim yollarda ilerlerken Ridoc'a aynı nezaketi göstermiyor. Xaden ve benim önümde tek başına olan Drake dışında çoğunlukla çiftler halinde dizilmiş durumdayız.

Şehir havadan hayal ettiğimden daha da çarpıcı. Devasa ağaçların gölgesi altında inşa edilmiş, uçarken sadece en yüksek yapıları görülebiliyor. Geri kalanı gizli bir hazine gibi ve daha sarayın -ve Halden'in- bulunduğu tepeye bile çıkmadık. Yollar şimdiye kadar ağırlıklı olarak konutlardan oluşuyordu, yapılar uzak ve eşit aralıklarla yerleştirilmişti, limanlara ve şehir merkezine yaklaştıkça birbirlerine daha da yaklaşıyorlardı ve son bir kilometrede her biri taştan inşa edilmişti.

"Kusura bakma ama bir ejderha binicisinin bir ata sınır koyduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Cat bir kahkaha daha atarak, kapının dışındaki boyalı tabelaya bakılırsa bir çay dükkânı olduğu anlaşılan bir yerin önünden geçerken.

"Hey, atlar *ısrırır*," diyor Ridoc omzunun üzerinden ve bir kadın bizi görünce zıplayarak uzaklaşıyor, avucunu işlemeli beyaz tuniğinin yakasına yerleştiriyor.

"Peki ejderhalar tam olarak ne yapıyor?" Drake geri çağırıyor.

Mira sıkılmış bir ses tonuyla "Asla bilemeyeceksin, çünkü asla bir ata binmene izin verilmeyecek," diye tersledikten sonra her zamanki yan yan çevre taramasına geri döndü. Malikaneden ayrıldığımızdan beri tetikteydi, her ne kadar ona

Tairn menzilde ve onu çağırırsam birkaç dakika içinde her yeri ateşe verebilir.

Gerçekten ihtiyacımız olan şey, eğer böyle bir şey varsa, diğerleri için lanet olası bir iletişim rünü.

Drake'in gözleri önce Mira'ya, sonra da ağzı bir sırtışa dönüşmüş olan Xaden'a kayıyor. "Liderlik pozisyonu için benimle dövüşmediğine şaşırdım, Riorson."

Xaden alay ediyor ve sırtışı bir parça güneş ışığının altından geçerken gülümsemeye dönüşüyor. Sanki ilk yılım yeniden başlıyormuş gibi ona bakıyorum. O da hepimiz gibi kısa kollu bir üniforma giymiş ve o muhteşem kollarını ortaya çıkarmış ama beni tamamen şaşırtan ve itiraf etmeliyim ki... biraz da kafamı karıştıran şey rahat duruşu ve gülümsemesindeki rahatlık. Xaden Riorson pek çok şey ama *mutlu* olmak bunlardan biri değil. "Önce sen ölsen de olur Cordella. Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Sonra adam bana göz kırpmıyor ve ben neredeyse lanet olası atımdan düşüyorum.

Eylerden kaymamak için içgüdüsel olarak kalçalarımı sıkıyorum ve ben rahatlamayı hatırlayana kadar samur kısarak altımda sıçırıyor. Baş dönmesi sıcakta her zaman daha kötü olmuştur ve bugün kesinlikle bana bir faydası dokunmuyor.

"Gördün mü? Violet da ejderhaları tercih ediyor," diyor Ridoc.

"Ben iyiyim." Çantamı -ve onun çok değerli yükünü- yerinde tutmak için omuzlarımı kıvırıyorum.

Dain benim adıma, "O her zaman iyi bir binici olmuştur," diyor.

"Siz ikiniz gençken çok ata biner miydiniz?" Bir tavernanın önünden geçerken Xaden soruyor ve bizi gören açık hava masalarındaki beyaz tuniklerin üzerine birden fazla bira bardağı dökülüyor.

Çenem düşüyor ve başım ona doğru savruluyor.

Deri gıcırıyor ve arkama baktığımda Mira'nın eyerinde öne doğru eğildiğini görüyorum.

"Ne?" Xaden bana bakıyor, sonra kaşlarını kaldırıp diğerlerine dönüyor. Cat ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakıyor. Dain'in kaşlarının arasında iki çizgi var.

Sanki bunun hileli bir soru olup olmadığını tam olarak anlayamamış gibi, Ridoc da bir oyuna ön sıradan bilet almış gibi sırtıyor. Xaden'in bakışları bir an için benimkilere kayıyor, sonra yola geri dönüyor, sağdaki çataldan girdiğimizde, kaldırım taşı ile büyük bir ağaç arasına sıkışmış oldukça dikkat çekici tabelaya göre pazar ve limana gidiyoruz. "Çocukluğun hakkında soru sormama izin yok mu?"

"Hayır," geveledim. "Tabii ki ."

"Genelde sanki onunla birlikte büyümemişim gibi davranıyorsun," diye cevap veriyor Dain rahatça. "Sanki en iyi arkadaş değilmişiz gibi."

"Bu ata bindiğim için çok mutluyum," diyor Ridoc, dizginlerini daha sıkı kavrayarak.

Ona doğru bir bakış gönderiyorum, umarım onu bu kadroya alma kararımı yeniden değerlendirdiğimi söyler.

"Ama soruna cevap vermek gerekirse," diye devam ediyor Dain, atının üzerinde Xaden kadar rahat, "evet, ailelerimizin görev yerleri ne zaman izin verirse o zaman ata binerdik. Luceras'ta bulund yıllar hariç tabii."

"Kahretsin, çok soğuktu," diyor Mira.

"Öyleydi," diye katılıyorum, hatırladıkça içim burkuluyor. "Pratik yapmadığım zamanlarda ata binmek benim için zordu ve düşmek her zaman berbattı ama bana vücudumun farkında olma hissini de verdi. Peki ya sen?" Kalabalık bir caddeye saparken Xaden'a soruyorum.

"Sanırım yürümeden önce ata bindim." Bana hızlıca gülümsüyor. "Aslında korkulukları geçtikten sonra en çok özlediğim şeylerden biri de bu olsa gerek. Atlar çoğunlukla nereye isterseniz oraya giderler. Sgaeyl..." Sanki üstümüzdeki gökyüzünde onu görebiliyormuş gibi ağaçlara bakıyor, yüzünde özlem dolu bir ifade var. "Nereye gitmek istediğim onun umurunda bile değil. Ben sadece yolculuk için yanındayım."

"Dostum, bunu hissediyorum," diye mırıldanıyor Dain ve ben gülüyorum.

"Canlanın!" diye seslenir Drake ve cadde atlar, arabalar ve ellerinde sepetler taşıyan yayalarla dolup taşmaya başlayınca ekibin havası bir anda değişir.

sırtlarına bağlanmış. Gördüğüm tek bıçaklar bizim taşıdıklarımız.

Taş dükkânlar sıkışık çift geniş caddenin her iki yanında sıralanıyor. Kapıları esintiye açık, malları ve ürünleri öndeki arabalarda canlı kumaş tentelerin altında bir mil boyunca sergileniyor ve okuduklarımdan, bu bölgenin güneşe, altın ve baharat pazarına ve finans sektörünün bir derebeyi gibi tünediği tepenin daha yukarısına doğru ayrıldığını biliyorum.

Sahilden yarım mil uzaktayız ama havada yoğun tuz ve balık kokuları var ve işlerin neden ağaçların gölgesi altında yapıldığını anlıyorum. Bu iklimde kokuyu ya da güneşin altında her şeyin ne kadar çabuk bozulacağını hayal bile edemiyorum.

Baktığım her yerde, üzerinde pazarlık yapılan bir alışveriş, hiç tatmadığım bir meyve, hiç koklamadığım bir çiçek, hiç duymadığım bir kuş var. Bu duyusal bir şölen ve açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi tüketiyorum.

"Evimizin tamamen kasvetli bir bok çukuru olduğunu düşünen var mı?" Trafik bizi bir kumaş tüccarının önünde durdurduğunda Ridoc soruyor ve ben de kendimi neredeyse gümüş renginde parıldayan siyah bir ipek parçasına bakarken buluyorum.

Şu anda gövdemi kaplayan ejderha pullu zırha karşı bir gün bile dayanamazdı.

"Kendi adına konuş," diyor Xaden, bacağını sallayıp yanımda attan inerken. "Aretia şimdiye kadar gördüğüm en güzel ikinci şey." Dizginlerini bana uzatıyor ve o muhteşem, altın benekli oniks gözlerini, bana bakarken vücudumdaki iç çamaşırlarını eritebilecek silahlara dönüştürüyor. "Ve benim evim birincisidir."

Unh. Evet, düpedüz sıvılaşıyorum.

"Çok sert konuşuyorsun, Riorson." Ama dizginleri elime aldığımda hala gülümsüyorum.

"Tüccarımızı soracağım. Bensiz gitme." Tekrar Dain'e bakar. "Gidelim, Krovlish." Teklif

Bana değerli bir sırtıma daha yaptıktan sonra dükkanın içinde kayboluyor ve onu hızla Dain takip ediyor.

"Bu aynı adam mı?" Drake eyerin üzerinde dönerek Cat'e soruyor. "Aynı adam olması mümkün değil."

Bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve omzumun üzerinden baktığımda onun omuz silktiğini ve hızla başka tarafa baktığını görüyorum.

"Belki de babası koca bir isyana önderlik etmeseydi ve onu idam ettirip kadrana attararak ve kaç yaşındayken tüm işaretlilerden sorumlu tutarak mahvetmeseydi böyle biri olabilirdi? On yedi mi?" Ridoc düşünüyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, gözlerim kapıda. "Bu." Ve yine de... eğer tüm bunlar olmasaydı, biz yine biz olur muyduk? Yoksa ilişkimizin mucizesi, ikimizi de tamamen kıran ve çarpıştığımızda yepyeni bir şeye dönüşmemizi sağlayan trajedilerin hassas bir kombinasyonunun sonucu mu?

"Ya da Violet'i sevdiği için ona karşı hıyarlık yapmıyor da olabilir," diyor Mira, bizi görür görmez yanında bir kadını da sürükleyerek terzi dükkanına geri dönen büzük kaşlı Deverelli'bakarak. "Sanırım düşündüğümüzden daha görünür durumdayız."

"Siyah giyen bir tek biz varız," diye mırıldanıyorum.

"Ateş getirenler!" diye suçluyor adam halk dilinde, sonra da kapıyı çarparak kapatıyor ve camı tıkırdatıyor.

"Kaba." Ridoc eyerini ayarlar.

"Ve yanlış," diye mırıldanıyor Cat. "Bazılarımız sadece duygularınızla oynamak istiyor, evinizi yerle bir etmek değil."

Ben bir kahkaha atıyorum ama Ridoc tam anlamıyla homurdanıyor.

Xaden, Dain'le birlikte kumaş tüccarının kapısından içeri giriyor ve üç taş basamaktan inerken siyah kadife bir keseyi üniformasının sol ön cebine sokuyor. "Nadir kitap satıcısı, tepenin iki sokak yukarısında."

Sersemlemiş bir halde dizginlerini ona geri veriyorum ve hemen ata biniyor. "Bu kadar kolay olamaz."

"Olabilir," diyor cebine dokunarak. "Ortak bir para birimimiz yok ama değerli taşlar her dilde konuşuyor gibi görünüyor." Omzunun üzerinden bakıyor. "İyi iş, Aetos."

"Bu bir iltifat mıydı? Ne haltlar burada?" Dain bakışlarını benimkilere dikerek soruyor. "Ona bir şey mi verdin?"

Başımı sallıyorum ve Drake bizi ilerletiyor.

Xaden ve Dain'in yönlendirildiği iki sokak boyunca sıra sıra dizilmiş dükkânlar arasında ilerlerken "ateş getiren" ifadesi birkaç kez hakaret olarak kullanıldı. İkinci caddeye ulaştığımızda faaliyet telaşı, günlük bir ürün ve mal ticareti bölgesinin aciliyetinden daha çeşitli ve niş dükkanlara doğru azalıyor. Tomes and Tales'in önünde durduğumuzda, atların beklemesi için devasa bir ağacın gövdesinin yanında geniş bir alan var.

Dükkânın kendisi iki katlı, gri taşın çeşitli tonlarında inşa edilmiş ve aşağıdaki sokakların aksine, hiçbir tarafı etrafındaki binalara değmiyor. Dışarıdan bakıldığında, babamla Calldyr'de ziyaret ettiğim kitapçı ile aynı büyüklükte, Riders Quadrant'taki kütüphaneden biraz daha büyük, ancak Arşivlerin sekizde biri kadar bile değil.

Xaden yerden bana doğru uzanarak, "Sıra sende," diyor.

Bacağımı samur kısırağın üzerinde sallıyorum ve kollarına atıyorum, beni vücudunun uzunluğundan aşağı kaydırırken nasıl lezzetli bir zaman geçirdiğini fark ediyorum.

Gözlerimizi kilitli tutuyor ve orada bulduğum sıcaklık, ellerim göğsünden aşağı kayarken alevlenen ihtiyaç nefesimi kesiyor. Onu yatağımda ne kadar çok istediğimi söylemek için refleks olarak bağımıza uzanıyorum ve buranın kapalı olduğunu hatırladığımda ellerim üniformasının kumaşını yumrukluyor.

"Bağı özlüyorum," diye fısıldıyorum daha iyi düşünemedim.

"Ben de öyle. Ama ne düşündüğünü söylemek zorunda değilsin.

bilmem için," diye fısıldıyor, elleri belimden kalçalarımın doğru kayıyor. "Vücudunun her çizgisinde bunu okuyabiliyorum. Gözlerinden de belli oluyor." Yumruklarımın altında, onun

kalp atışları hızlanır. "Her zaman öyleydim. Seni beni izlerken yakaladığımda antrenman minderinde kaç kez neredeyse sıçıp batırdığımı bilemezsin."

Bunu *şimdi* mi söylüyor? Onu en yakın odaya sürükleyip kapıyı kilitleyemediğim zaman mı? Birdenbire son altı hafta sonsuzluk gibi gelmeye başladı.

Mira, "Amari'ye yemin ederim, ikiniz bir santim daha yaklaşırsanız üzerinize bir kova su atarım," diye uyararak büyüü bozuyor.

Öne düşünüyorum, alnımı yumruklarımın arasından Xaden'ın göğsüne yaslıyorum ve kollarını bana sararken kahkahasının gürlediğini hissediyorum.

"Binicilerin kanatlarını kazandıktan sonra lakapları olur mu?" Drake Mira'ya soruyor. "Çünkü seninkinin Killjoy olacağından oldukça eminim."

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Mira açıkça onu görmezden gelerek soruyor. Başımı sallıyorum ve Xaden'ın kollarından ayrılırken teslimiyetle iç çekiyorum. "Ridoc, Drake, Cat, lütfen atların yanında kalın ve işler kötü giderse kaçmaya hazır olun. Mira, Dain ve Xaden, siz Benimle gel. Umarım çabucak çıkarız."

Ridoc yazlık üniformasının tozunu alır ve dizginleri toplar. "Yakında olacağım."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Bunu güven verici bir şekilde söylemesi kaşlarımın çatılmasına neden oluyor.

"Ne?" Mira yüzümü fark ederek soruyor.

"Sadece Halden'in kralı görmeye tek başına gitmesine izin vermekle doğru yapıp yapmadığımızı merak ediyorum." Yanlış gidebilecek her yolu düşündükçe midem bulanıyor.

Ridoc, "Bize pek seçenek bırakmadı," diyor. "Courtlyn sadece aristokratların girmesine izin veriyor."

"Öyle olsa bile, aynı anda iki yerde birden olamayız." Mira kitapçıya doğru başını sallar.

Doğru.

Hiçbirimiz kılıç çekmiyoruz ama dükkânın güney tarafının ortasındaki merdivenli girişe giden kısa parke taşlı yolda yürürken ellerimiz gevşek ve hazır duruyor. Mira

İlk önce girer, çünkü kimse onunla tartışmak istemiyor gibi görünüyor ve Xaden beni en son takip ediyor, çünkü bir isyan kalıntısı olmadan kimseye gerçekten arkasını koruyacağına asla güveneceğini sanmıyorum.

Çizmelerimiz parke zemine değer değmez toz ve parşömen kokuları yoğun havayı dolduruyor ve neden yan tarafta başka bir dükkan olmadığını hemen anlıyorum. Pencereler yerden tavana kadar uzanıyor ve sağındaki duvardan boylamasına uzanan ve solumuzdaki üç ayak uzunluğundaki muadilleriyle eşleşerek tek bir tezgâha uzun, açık bir koridor bırakan, muhtemelen ulaşabileceğimden daha uzun kitap raflarının üzerine doğal ışığın girmesine izin veriyor. Kitaplar gelişigüzel istiflenmiş ama hiçbirisi rafların arkasına değmiyor, böylece hava sirkülasyonu sağlanıyor. Çok güzel... ama cehennem gibi sıcak.

Dükkânın dışındaki sıcaklığın boğucu olduğunu düşünmüştüm, o zaman içerideki sıcaklık -esinti olmadan- gerçekten bunaltıcı. Ter hemen zırhımın altında ve boynumun yan tarafında boncuk boncuk birikiyor.

Arkadaki dar merdivene doğru göz gezdiren birkaç müşteri ve tezgâhın arkasında altmışlı yaşlarında görünen, kalkık burunlu ve arkası kaygan tuzlu biberli topuzlu bir kadın var, bir defterin sayfalarını çevirirken birkaç saniyede bir sarı parmaklarını yalıyor, ama sağdaki yığınlarda kimseyi göremiyorum, bu yüzden Mira bana dönüp baktığında tezgâha doğru başımı sallıyorum.

Küçük bir oturma düzenine açılan koridorda ilerliyoruz ve Dain gözünü arkadaki müşterilerden ayırmıyor - kesinlikle bizi fark etmiş olan bir çift adam. Tezgâha yaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum, Xaden'ın soldaki son rafın arkasına kaydığını ve şu anda duvara yaslanmış, her zamanki kayıtsız can sıkıntısı ifadesini takındığını görüyorum.

Babamın beni buraya bulmam için gönderdiği şeyi çözerken beklemek için buradaki tek gölge alan gibi görünen yeri bulmuş.

Dain tezgâhın kenarına doğru ilerleyerek dükkân sahibinin dikkatini çekiyor ve Mira ile müşterilerin arasına giriyor, Mira ise oturma grubunun en ucuna doğru geri çekilerek bir çevre oluşturuyor.

Bir kitapçada.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Dükkân sahibinin bakışları, defteri kapatıp tezgâhın altına yerleştirmeden önce Dain'den Mira'ya ve bana yöneliyor.

"Dain, ona sorabilir misin-" Bir elimi tezgahın üzerine koyuyorum

Denge için.

"Ortak dili konuşuyorum," diyor kadın. "*Biz* burada, Deverelli'de eğitim görüyoruz."

Göz kırpıyorum. "Evet, doğru. Ben de Narelle adında birini tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

Gözleri parlıyor ve sağ omzumun üzerinden baktığında midem boğazıma kaçıyor.

Mira.

"Ateş getirenler!" diye bağılıyor biri.

Kız kardeşime doğru kırbaçlamak için gereken nefeste iki bıçak çekiyorum.

Arka raflardan -daha önce aptalca bir şekilde boş olduğunu düşündüğüm raflardan- iki saldırgan hücum ediyor ve içlerinden biri, benim yaşlarımda görünen bir kadın, tırtıklı bir hançeri ona doğru kaldırdığında Mira iç çekiyor.

"Mecbur kalırsak," diyor Mira, Brennan'ın yapısına ve yaşına yakın, dikenli siyah saçlı, standart beyaz ve altın rengi bir tunik giymiş gibi görünen yaşlı adam koridordan aşağı koşarken kendi silahını çekiyor. Bana doğru koşarken gözlerini öfke dolduruyor, iki uzun, tırtıklı bıçağı bana doğrultmuş.

Hançerlerimden birini ucuna doğru çevirip fırlatmaya hazırlanıyorum, vücudumu dükkân sahibinin görüş alanında kalacak şekilde eğiyorum.

Adam dört saniye içinde burada olacak. Üç saniye.

İki.

Xaden tek bir adım atıyor, sonra büyük bir koltuğu adamın yoluna doğru tekmeliyor. Karnına isabet ediyor ve nefesi dışarı fışkırıyor ama adam çabucak toparlanıyor ve bıçaklarını kaldırarak Xaden'a doğru bir bakış fırlatıyor.

"Bunu yapmak istemezsin." Xaden başını sallar.

Adam bir savaş çılgılığı atıyor, sonra sağ kolunu geri çekiyor ve ben bileğimi savuruyorum. Hançer omzuna saplanıyor ve adam uluyor, beyaz tuniği kıpkırmızı kesiliyor ve bıçağı yere düşüyor.

"Seni uyarmıştım," diyor Xaden adam dizlerinin üzerine çökerken. "Hatan, değerlendirmeni tehdit olarak *beni* hedef alacak şekilde değiştirmen ve gözlerini *ondan* ayırmandı." Mira saldırganın suratına yumruk atıp kadını bayıltırken Xaden adamın üzerine yürümeye devam ediyor. Sonra Xaden adamın elindeki bıçakları oyuncakmış gibi çekip alıyor. "Bazılarınızın kılıç taşıdığını *biliyordum*. Dünyada bir tür kesici alet bulundurmayan hiçbir toplum yoktur ve eninde sonunda... hepimiz keseriz, değil mi?"

Dain dilini şaklatıyor ve ona doğru döndüğümde hem hançerini hem de kılıcını çıkarmış olduğunu görüyorum, bıçaklardan kısa olanı dükkân sahibine, uzun olanı ise müşterilere doğrultulmuş. "Ben olsam geride dururdum," diyor kendi tırtıklı hançerlerini çekmiş olan adamlara. "Aslında, eğer bir arka kapı varsa, onu bulur ve giderdim."

Bunu yapmak için acele ediyorlar.

Yaralı adam öne doğru düşüyor, yüzüstü yere yığılmadan önce sağlam eliyle kendini yakalıyor ve Xaden onun üzerine eğiliyor.

"Bu canını yakacak," diye uyarıyor Xaden hançerimi omzundan almadan önce. Xaden bıçağı beyaz tuniğinin arkasına silerken adam çılgılık atmıyor ya da şikâyet etmiyor. "Eğer bir hançeri almaya hazır değilsen onu kaldırmamalısın."

Mira hançerlerini kınına sokar ve baygın kadının üzerine yürür. "Bu çok sinir bozucuydu. Sen

Bir şeyi mi koruyorsun? Yoksa binicilerden gerçekten nefret mi ediyorsun?" soruyor olabildiğince köşeye sıkışmış olan dükkân sahibine.

Dükkân sahibi, "Bu dükkânda sadece Narelle'i arayan ateş getiriciler var," diye cevap verir.

Bir şeyi korumak. Anladım.

Merdivenler gıcırıyor ve başlarımız toplu halde sallanırken Dain'in kılıcının açısı değişiyor.

Adam inliyor ve göz ucuyla onun yerden kalkmak için çabaladığını görüyorum.

"Hayır, hayır. Yerde kalmak herkes için daha güvenli," diye uyarıyor Xaden onu. "Seni sadece yaraladı ama ona doğru bir adım daha atarsan seni öldürürüm ve bunun uluslararası ilişkiler için kötü olduğu ortaya çıktı." Biri merdivenlerden inerken ona doğru bakıyorum ve o da yaralı kaşını kaldırıyor. "Diplomasiyi deniyorum. Ama bana göre olduğundan emin değilim."

Adam tamamen gevşiyor.

Kambur bir figür merdivenin sonuna yaklaşırken Dain duraksıyor.

Dükkân sahibi Krovlis dilinde bir şeyler bağıyor ve ben gözümü kırpiyorum. "Az önce ona-"

"Anne," diye onaylıyor Dain başını sallayarak. "Hayır, anne" dedi.

Kendini kurtar."

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedik," diyorum dükkân sahibine, annesi bastonuna dayanarak ışığa doğru yürürken. Saçları gümüş rengine dönmüş, yüzündeki çizgiler zamanla derinleşmiş ama kızıyla aynı kalkık burna, aynı koyu kahverengi gözlere ve yuvarlak bir yüze sahip. "Sen Narelle'sin," diye tahmin ediyorum.

Dain, kız yaklaşırken kılıcını indiriyor, sonra kız etrafından dolanırken kılıcını kınına sokuyor ve dükkânı olduğunu tahmin ettiğim yerin manzarasını seyrediyor.

Kalın gözlüklerinin ardından Xaden'ı, sonra Dain'i, Mira'yı ve son olarak da beni inceliyor.

sonunda başını sallar. "Ve sen de Asher Sorrengail'in kızı olmalısın, buraya onun senin için yazdığı kitapları almaya geldin."
Kalbim *durdu*.

Onu neden karanlıkta tuttuğunu anlamayacak. Çok erken gittin, birçok planını yarım bıraktın. Şimdi tek umudumuz kızlarımız arasındaki bağı seçtikleri yollara dayanacak kadar güçlü olması. Hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları olacak.

-General Lilith Sorrengail'in Kurtarılmış, Gönderilmemiş Yazışmaları

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kitaplar mı?" Fısıldıyorum, parmaklarım hala sol elimde olduğunu fark hançerin etrafında kıvrılıyor.

Narelle başını öne eğer. "Kekelemedim." Dikkatle koltuğa bakar. "Onu yerine geri koy."

Xaden kaşlarını kaldırıyor ama dediğini yapıyor, sonra odanın küçük bölümünü geçiyor ve hançerimi kalçamda kınına sokuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Şakağıma bir öpücük konduruyor, sonra sağ tarafımdaki boş yeri alıyor.

"Yerden kalk Urson, her yerin kanıyor. Kız kardeşini arka tarafa götür ve onu uyandır. Size silah taşımaya hazır olmadığınızı söylemedim mi?" Narelle şu şekilde ders veriyor o kaçırır ve dökülmüş Kan. "Lütfen Bağışlayıcı torunlarım. Kitapları sizden olmayan atlılardan koruma görevimizi biraz fazla ciddiye aldılar."

Sandalyeye gömülüyor. Xaden'"Teşekkür genç adam," diyor ve Dain'e bakmadan önce ona bir kez daha bakıyor. "Kıta'da gerçekten de çok yakışıklı adamlar var."

Xaden'in ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve ben de elimde olmadan sessizce ona katılıyorum.

"Anne." Dükkân sahibi onun yanına koşar, şüphesiz hâlâ annesine saldıracağımızdan endişe etmektedir. Urson, Narelle'in emrini yerine getirmek için acele ediyor ve Mira'nın son yumruğuyla isteksizce kendine gelen kız kardeşinin yerden kalkmasına yardım ediyor. Arka tarafta kayboluyorlar ve bize saldırdıklarını hatırlayana kadar onlar için neredeyse üzülüyorum.

"Doksan üç yaşındayım Leona, ölmedim." Kızına el sallıyor. "Yoksa siz Amaraliler ne diyorsunuz? *Malek*'le henüz tanışmadım. O sizin ölüm tanrınız, değil mi?"

Kaşlarımla bilinmeyen bir terimle çatıldı: *Amaralis*.

"O herkesin ölüm tanrısı değil mi?" Mira sırtını en yakındaki kitap rafına yaslıyor.

Başımı salladım. "Deverelli tanrılara tapmaz."

"Bu yüzden adaların en tarafsız olarak kabul ediliyoruz. Ticaret için mükemmel." Narelle omuz silkiyor. "Sizin tanrı dediğinize biz bilim diyoruz. Sizin kader dediğinize biz tesadüf diyoruz. Sizin aşkın ilahi müdahalesi dediğinize biz..." Elini uzatıyor. "Simya. İki madde birleşerek yepyeni bir şey oluşturuyor, ikinizin arasında olana benzemiyor." Xaden ve benim aramda bir bakış atıyor ve elini göğsüne koyuyor.

Kalbim sıkışıyor. Keşke bugün düşüncelerime ne kadar yakın olduğumu bilseydi.

Parmağını Xaden'a doğru sallıyor. "Torunum sevgiline doğru bir adım daha atarsa onu öldüreceğini söylediğini duydum genç adam. Ne kadar mantıksız, ne kadar romantiksin. İtiraf etmeliyim ki, Asher senden bahsederken hayal ettiğim şey bu tür kendinden emin bir şiddet değildi, ama kahverengi saçlar, o... sanırım kahverengi gözler ve ikinizin sonunda birbirinize ne kadar aşık olacağınızı tahmin etmesi? Seni neredeyse mükemmel tarif etti, Dain Aetos."

Oh, öldür beni şimdi.

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor.

Xaden iki kaşını kaldırır ve dudaklarını dişlerinin arasına bastırır.

Dain ensesini ovuşturuyor.

Mira bir kez homurdanıyor, eliyle ağzını kapatıyor, sonra *gölmekten* iki büklüm oluyor. "Özür dilerim," diye zorluyor ve doğruluyor, hızla yüzünü maskeliyor ve boğazını temizliyor, ama yine kayıyor, omuzları titriyor. "Yapamam. Yapamam işte. Bir saniyeye ihtiyacım var." Kendini toparlamak umuduyla rafların arkasına doğru yürür.

Yüzüm ejderha ateşiyle kavrulmuş gibi hissediyorum.

"Bunun nasıl gitmesini istersin?" Narelle gümüş kaşlarını çatarak üçümüze bakarken Dain bana soruyor.

"Tıpkı son on sekiz aydır olduğu gibi," diye cevap veriyor Xaden, bir saat önce Dain'e gösterdiği nezaketten eser kalmamış. "Herkes seninle birlikte olacağını sanıyor ama sonunda uçuş ceketinin üzerine benim soyadımı yazıyor."

"Ciddi misin?" Oraya gittiğine inanamıyorum. *Bir* kez oldu. Peki, tekrar bir araya geldikten sonra Samara'dan dönüş yolculuğunu da sayarsam iki kez.

"Yeniden kendin gibi hissettiğini gördüğüme sevindim." Dain tezgâha yaslanıyor. "Ama uçuş ceketlerimizin üzerinde soyadlarımız yazmıyor."

"Yine de ne demek istediğimi anlıyorsun." Xaden'ın çenesi kasılır. Narelle'in bakışları kalın camlarının ardından Xaden'ın üzerinde daralıyor.

"Sen Dain değilsin."

Xaden başını sallıyor.

"Ben Dain." Dain kısaca elini kaldırır.

"Peki ya o?" Narelle bana soruyor.

"Xaden Riorson." Sanki seçimim için babama cevap veriyormuşum gibi çenemi kaldırıyorum. "Ve o benim, sahiplenici bir eşek gibi davransa bile."

"Fen Riorson'ın oğlu." Narelle boğumlu parmak uçlarını kolçağa vuruyor. "Asher *bunu* kesinlikle tahmin etmemiştii."

"Onunla tanışmış olsaydı tanışırdı." Xaden'ın eline uzandım ve parmaklarımızı birleştirdim.

"Annemiz biliyordu," diyor Mira, kitaplığın sonundaki yerini alarak. "Bu konuda hevesli falan değildi ama aşkı gördüğünde tanırdı. Ama bize babamızın buraya geldiğinden hiç bahsetmedi."

", değil mi?" Narelle koltuğunda kayar. "Ne zaman öldü?"

"Üç yıldan biraz daha kısa bir süre önce," diye nazikçe cevap veriyorum. "Kalbi iflas etti."

Narelle'in yüzü birkaç kederli nefes için buruşuyor, ama sanki kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi başını sallıyor ve sonra başını tekrar kaldırıyor. "Babanız hayatının çalışmasını saklamak için hepinizin hayatını riske attı, tek amacı sizin onu bulmanızdı.

Violet. Sonuncusunu neredeyse dört yıl önce bana bıraktı ve ancak onu anlayacak zekâ ve kavrayışa ulaştığında sana verilmesi yönünde açık bir talimat verdi."

Kaskatı kesildim.

"Bu..." Dain başını sallar. "O

babam," diyor Mira yavaşça.

"Sende bu var." Xaden elimi sıktı.

Kuru boğazımdaki ani yumruyu yutmak için mücadele ediyorum. "Sahip olduğum en nadide eşyayı sana getirmemi söyledi." İronik bir kahkaha yükselir. "Ben de düşündüm ki..." Başımı sallıyorum, çantayı buraya kadar taşımak için harcadığımız emeğin boşa gittiğini fark ediyorum.

"Deverelli olduğunu düşündün, doğal olarak mal ve hazine ticareti yapıyoruz." Narelle ellerini kucağında kavuşturur.

"Aklımı kastetti." Mira'ya bakıyorum ama bakışları yere kilitlenmiş. "Bu yüzden benim yerime başkasını göndermememi söyledi."

"Kitaplar sadece senin için," diye onaylıyor Narelle ve Leona annesinin sandalyesinin koluna tünüyor. "Üç basit sorum var, eğer cevaplayabilirsen kitaplar senin olacak."

"Babamızın Violet için yazdığı bir şeyi kendi yargılarına dayanarak saklamaya hakkın olduğunu düşünmek küstahlık." Mira'nın ses tonu taşı rendeleyebilirdi.

Bu sıcakta bile tereddüt etmeyi reddederek, "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Sor."

Narelle kız kardeşime alaycı bir bakış attıktan sonra dikkatini bana çeviriyor. "Senin için bir el yazması bıraktı. Başlığı ne?"

"*Boyun Eğdirilmiş: Yarbay Asher Sorrengail'in yazdığı Krovlan Halkının İkinci Ayaklanması*," diye cevap veriyorum. "Ki bunu bildiğimi zaten biliyorsun. Başka nasıl burada olabilirdim ki?"

Belirgin bir sabırsızlıkla işaret parmağına vuruyor. "On dördüncü bölümde baban Krovlan ayaklanmasının Deverelli yüzünden dağıldığını ima ediyor ama ayrıntılara girmiyor.

Herhangi bir"-bakışları siyah üniformamın üzerinde geziniyor-"bilgeliğine değecek bir yazar spekülasyonlarıyla tatmin olmazdı. Söyle bana, hipotezin nedir?"

Kitaptaki *her şey* arasından bunu mu soruyor?

"Kolay. Krovla, Deverelli ile yaptıkları anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmedi. İtibarlarını kaybetmektense Deverelli aracılığını geri çekti, dolayısıyla diğer adanın birliklerini geri çekti ve ardından Poromish kral naibine isyancıları nerede bulacağını söyledi. İsyan sona erdi." Omuz silkiyorum.

"Yeterince iyi değil." Başını sallıyor ve midem bulanıyor. "Neden dağıldı? Neye aracılık edildi?"

"Bu adil değil-" diye başlıyor Dain.

Narelle bir elini kaldırarak sessiz olmasını istedi. "O cevabı biliyor."

İç çekiyorum. "Benim... bir fikrim var. Yanılmayı sevmiyorum." Ya da bu durumda haklı olmayı.

"Arkadaşların arasındasın." Gülümsemesi aksini ima ediyor.

İyiyim. Ensemde ter damlıyor ama aptal gibi görünmek için cesaretimi topluyorum. "Sanırım ejderha sözü verdiler ama yerine getiremediler."

"Onlar ne?" Mira ciyak ciyak bağılıyor.

Xaden geriliyor ve Dain bana doğru dönüyor, gözleri inanılmaz derecede geniş, ama Narelle'in yavaş gülümsemesi bana ya korkunç derecede yanıldığımı ya da trajik bir şekilde haklı olduğumu söylüyor.

"Kanıtınızı sunun," diyor bana ürkütücü bir şekilde Markham'ı hatırlatan bir ses tonuyla. "Şunu ikna et." Dain'i işaret ediyor.

Xaden'in elini sıkıca kavriyorum ve başparmağı benimkinin üzerinde geziniyor. "Kamu Bildirisi 433.323, Krovlan güçlerinin Athebyne karakolu yakınlarında, on bir Aralık 433 AU'da, Gece Yarısı Katliamı'ndan iki gün önce başarısız bir sınır ihlali girişiminde bulunduğunu kabul ediyor. Bu olayla ilgili diğer tek kayıt, sorgulamaları yöneten karakol komutanı Albay Hashbeigh'in günlüğünde yer alıyor." Dain'e bakıyorum. "Babam taslak üzerinde çalışırken bunu bana öğretti ve o zaman nedenini anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum. Sanırım sen o yıl

Zümrüt Denizi korsanlığını yenme taktiklerine falan kafayı takmış."

Dain sertleşir. "Beşinci yüzyılda bu gerçekten büyük bir sorundu."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Burada benimle kal. Kanepedeydik. Babam ateşin önünde volta atıyordu ve sen askerlerin *kuyruk tüyü* almak için Navarre'a geçmesini gülünç bulmuştun, hatırladın mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Evet, öyle. Ve baban bana, üstün dilbilim becerilerimi önemli tarihsel verileri analiz etmenin tüm alanlarına uygulamayı hatırlayamazsam, Kâtip Çeyreği için giriş sınavına girmek istersem umutsuz bir vaka olduğumu söyledi. Kâtip olmak istediğimden değil ama yine de. Güzel günlerdi. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Bu bir yere varacak mı, yoksa sadece bir nostalji anının tadını mı çıkarıyoruz?" Xaden soruyor.

"Üstün dilbilim becerilerini kullan, Dain," diye onu uyarıyorum. "Sorgulama ortak dilde kaydedildi-"

Dain'in gözleri genişler. "Ama akıncılar Krovilizce konuşuyordu ve Krovilizce'de tanımlayıcılar isimleri takip eder. Tüylü kuyruk avlıyorlardı. Ejderha."

Başımı salladım. "Sanırım Deverelli, Krovla ve isimsiz bir adayla, adanın ordusu, Krovla'nın da ejderhaları sağlayacağı bir anlaşma yaptı. Bunu yapamadıklarında anlaşma , Gece Yarısı Katliamı gerçekleşti ve Krovla Poromiel'in bir parçası olarak kaldı."

Dain kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ejderha yapıyorlardı." Narelle'e doğru bakar. "Ona inanıyorum. Sadece bunu özümsemem biraz zaman alacak. Kimse öylece... ejderha ticareti yapmaz, hele hele bebekleri sihir olmayan adalara götürmez. İmparatorluk'un gazabına uğrama riskini göze alamazsın."

"Babanın, babamın kitabının tüy kuyruklarla ilgili olduğunu bildiğini fark edene kadar bekle, bu da babamın bir noktada ona güvenmeyi bırakması gerektiğini bildiği anlamına geliyor," diye ekliyorum.

Dain'in yüzü bana doğru dönüyor ve yüzündeki şaşkın ifade keşke sözlerimi geri alabilseydim dedirtiyor.

"Üçüncü soru," diye anons ediyor Narelle ve az önce bana yaşattıkları düşünüldüğünde bu özellikle zalimce geliyor.

"Sor ona." Ses tonum arzulanan bir şey bırakıyor.

"Prensi terk etmene ne sebep oldu?" Başını yana eğiyor ve çay içip dedikodu yapmak için toplanmışız gibi gözleri parlıyor.

"Pardon?" Sanki onu yanlış duymuş olma ihtimalim varmış gibi öne doğru eğildim.

"Prens mi?" Ellerini birbirine kenetliyor. "Baban bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu, ama bardağı taşıran son damlayı bilmek istiyorum."

"Aşağı inip bu dükkânı ateşe verme şansın var mı?" Tairn'e soruyorum.

"Karanlık Olan'ın da dediği gibi, bu durum uluslararası ilişkiler için pek hayra alamet değil," diye yanıtlıyor.

"Yapardım," diye teklif ediyor Andarna. *"Ama o zaman kitaplarını alamazsın."*

"I..." Odadaki her bakışın ağırlığı tenimi öylesine kızartıyor ki, sihirden eser kalmadan tükenmenin eşiğine geldiğimi hissediyorum. "Onu terk ettim çünkü profesörlerinden biriyle hassas bir durumda olduğunu fark ettim."

Narelle öne doğru eğilir ve kaşlarını kaldırır. "Bir profesörle seks mi yapıyormuş?"

"Anne!" Leona azarlıyor.

Dain, "Tam bir pislik," diye mırıldanıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Ne yapacaktın? Navarre veliaht prensini yumruklayacak mıydın?" Ben de karşı çıktım.

Dain'in kaşları çatılır.

"Evet," diye yanıtlıyor Xaden. "Hâlâ olabilir."

"Yani Navarre tacı elinizdeyken bile kıskanç bir öfkeyle onu terk ettiniz?" Narelle dürtüyor. "Senden af dilemeye geldi mi? Onu geri aldınız mı?"

Neden bir kitapçı dükkânı sahibi olduğunu ve en sevdiği türün hangisi olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum. "Hiçbir zaman bir taç istemedim ve ayrıca Halden'in doğasında kimseden af dilemek yokturKapıyı kapattım ve onunla konuşmaya zahmet etmedim.

birkaç hafta öncesine kadar. Beni sevmedi, seilmeyi hak ettiğim şekilde sevmedi ve hiçbir güç sizi sevmeyen biriyle kalmaya değmez."

Narelle başını sallayarak yumuşak bir sesle, "Değerini biliyorsun," dedi. "Baban seninle gurur duyardı. Ona kitapları getir."

Leona ayağa kalkıp bizi oturma alanında beklettikten sonra arka tarafta kayboluyor ve ben rahatlayarak Xaden'ın yanına çöküyorum.

Mira boş çantasını omuzlarından indirip Narelle'in yanındaki boş sandalyeye bırakıyor. "Violet için onları ben taşıyım, tabii babamın bununla bir sorunu olacağını düşünmüyorsan. Onları okumayacağına söz ver." Isırgan ses tonu omurgama doğru bir suçluluk ürpertisi gönderiyor. Babam neden onları sadece benim toplamam konusunda bu kadar kararlıydı?

Narelle sadece gülümser ve ayak bileklerini önünde çaprazlar. "İşte bu yüzden onları senin için bırakmadı, canım. Hepimizin başımıza geleceklerde oynayacak bir rolü var; bu rol sadece ona ait. O Violet'i bu özel görev için yetiştirmekle meşgulken, annen seni yetiştiriyordu. Sana nasıl bir miras kaldı merak ediyorum."

Mira'nın gözleri kısıldı.

On dakika sonra kitapçıdan babamın yazdığı altı kitapla çıktık. Ve her biri şifreyle kilitlenmiş.

- - -

O öğleden sonra, Xaden ve bana verilen yatak odasının bitişiğindeki odada başımı oyma ahşap küvetin kenarına yaslıyorum ve ayaklarımın üstündeki pencerenin dışında cıvıldaşan tanımlayamadığım kuşları dinliyorum. Suyun muhteşem manzarasını göremeyecek kadar kısayım ama gökyüzü de fena değil, yaklaşan gün batımının renkleriyle yumuşuyor.

Saat kaç? Acaba Halden döndü mü? Deverelli'yi diğer adaları ziyaret etmek için bir ana karakol olarak kullanmamıza izin vermeyi başardı mı ya da yedinci cins konusunu açtı mı? Xaden'a sormak için bağa uzanıyorum, ancak burada o şekilde çalışmadığımızı anımsayınca hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Esinti beyaz perdeleri toplayıp bana doğru dalgalandırırken, su Basgiath'ta sıcak suya ulaşmamı sağlayacak ama burada, Deverelli'de kesinlikle hoş karşılanacak bir sıcaklığa kadar soğuyor.

Gerçi ayak parmaklarım budanıyor ve bana dışarı çıkma zamanının geldiğini söylüyor.

"Vi?" Xaden kapıyı çalar.

"İçeri gelebilirsin." Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Kapıyı açıp kalçalarına sardığı bir havludan başka bir şey giymeden içeri eğildiğinde tamamen kayboluyor. Tanrım, ne kadar da güzel. Saçları ıslak. Hâlâ biraz dağınık. Kaslarının çizgilerine yapışmış su damlacıkları. Karın kasları günlerce ve *günlerce ve günlerce*.

"Sadece geri döndüğümü bilmeni istedim..." Bakışları çıplak omuzlarıma takılınca, ki küvetin yüksekliğinden görebildiğinden oldukça eminim, sözcükler kayboluyor. Omuzlarım ve çok ıslak, bağlanmamış saçlarım. "Lanet olsun. Sadece... lanet olsun."

"Kalıp odamızda banyo yapmalıydınız dedim. Burada bir sürü yer var. Ridoc'unkini ödünç almana gerek yoktu." Ayak parmağımla küvetin dibindeki bakır boruya dokunuyorum. "Gerçekten de muhteşem bir tesisatları var."

"Evet." Gözleri kararıyor ve kapı kolunu tutuşu beyazlaşıyor. "O kadar ata bindikten sonra iyileşmene yardımcı olması için kaslarını için sana zaman vermenin kibarca olacağını düşündüm."

"Kibar mı? Ne kadar naziksınız." Tüm saçlarımı elimde toplayıp sol omzumun üzerinden geçirerek sıkmaya hazır hale getiriyorum, sonra ayağımla kolu iterek küveti boşaltmaya başlıyorum, ondan ve içinde dolaşmakta ısrar ettiği o inanılmaz vücuttan başka her yere odaklanmaya çalışıyorum.

"Peki iyileşmiş hissediyor musun?" Sesi alçalıyor.

"Zekam ve aşk hayatım hakkında sorgulandıktan sonra biraz açıkta kaldım ama onun dışında iyiyim." Sağ tarafa uzanarak küçük bankın üzerine bıraktığım yumuşak beyaz havluyu alıyorum, su gürültüyle boşalıyor, sonra Xaden'a sırtımı dönüp ayağa kalkıyorum ve havluyu hızla etrafıma sarıyorum.

"İyisin," diye tekrarlıyor. "Başın dönmüyor. Ağrımıyor. Yorgun değil misin?"

"Çünkü dün gece hepimiz uçtuk."

"Gauntlet'e falan tırmanmak istediğimden emin değilim"-
Sola doğru eğildim, saçlarımı küvetin üzerinde sıkıyorum

-"Ama evet, olabildiğince iyi hissediyorum." Temiz, beslenmiş ve sevdiğim adamla kıvrılmaya hazırım.

"Güzel," diyor kulağıma karşı ve belimden tutup beni kendisine doğru çevirdiğinde şaşkınlıkla nefes alıyorum.
"Çünkü kibar olmaktan bıktım."

Ağzı benimkine çarpıyor.

Aristokrasinin dilindeki en iŖe yaramaz kelime her zaman aŖk olmuŖtur ve sonsuza kadar da öyle kalacaktır. Evlilik bir hattı güvence altına almak için gerekli kötülük. Başka bir Ŗey değil. Sevginizi çocuklarınıza saklayın.

-Fen Riorson'ın Bilinmeyen Alıcıya Gönderdiği El Konulmuş Yazışmalar

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Havlumu ve sağduyumu bir **kenara bırakıp** kollarımı boynuna atıyorum ve tüm kalbimi öpücüğe **veriyorum**. Hizmetçilerle dolu bir evde ve güvenmediğim bir vikontun yanında olmamız kimin umurunda? Xaden son altı haftadır aramıza cinsel sınırlar koymuşsa? Beni sanki soluyabildiği tek hava gibi öpüyor ve önemli olan tek şey bu - önemli olmasına *izin verebileceğim* tek şey.

Islak ayaklarım fayansın üzerinde kayıyor ve sonra göğsüne doğru kaldırıldığında altlarında hiçbir şey yok. Çıplak göğüslerimin onun nemli teninde yarattığı his, dilinin etrafında soluk soluğa kalmama neden oluyor.

İnliyor, bacaklarımı beline doladığımda bir eliyle beni kıcımın altından tutuyor. Ayak bileklerimi kilitlemeden önce havlusunu doğrudan yere itiyorum, beni anlamsızca öperken bizi ten tene bırakıyor, mantığımı çalıyor ve yerine saf *arzuyu* koyuyor.

Ağızlarımız incelik ya da baştan çıkarma olmadan tekrar tekrar çarpışıyor. Burada flört ya da nazlı oyunlar yok. Hayır, açlık ve bariz, çıplak bir talep var. Mükemmel, sınırsız ve kesinlikle açgözlü.

Oda hareket ediyor, ya da belki de biz hareket ediyoruz. Her iki durumda da ışık değişiyor ve kendimi yatak odasının penceresinden birkaç metre ötedeki küçük kahvaltılık masasının kenarına tünemiş buluyorum. Etrafımızı taramak için ağzımı onunkinden ayırıyorum ama Xaden çenemi tutup beni geri çekiyor.

"Bu açıdan kimse göremez. Kontrol ettim," diye söz veriyor, sonra beni öpmeye devam ediyor, dilinin hoşgörülü darbeleriyle kafamdaki tüm itirazları siliyor.

Bekle. Kontrol etti. Bunu düşünmüş.

Tanrım, bu gerçekten .

Sıcaklık ve ihtiyaç içime hücum ediyor, her sinirimi canlandırıyor. Onu üstümde, altımda, içimde hissettiğimden beri sadece altı hafta geçmiş gibi gelmiyor, sanki *yıllar* geçmiş gibi geliyor.

Islak saçlarımı elinin etrafına doluyor, sonra başımı nazikçe geriye doğru çekiyor, öpüşmeyi kesiyor ve dudaklarını boğazıma koyuyor. Dudaklarının her dokunuşu omurgamdan aşağıya doğru bir *evet* sarsıntısı gönderiyor ve *bu* sarsıntılar hızla kalçalarımın arasında ağrıyan bir düğüm haline geliyor.

Tırnaklarım saçlarını tırmıklıyor ve daha fazlası için eğiliyorum, benimle ustaca oynadığında yumuşakça inliyorum. Sert dudaklarını, yumuşak dilini ve pürüzlü kirli sakalını her avantajı için kullanıyor, ta ki sadece boynumu öperek beni boşaltabileceğinden emin olana kadar.

"Tenini seviyorum," diyor köprücük kemiğime doğru ilerleyerek. "Çok yumuşaksın."

Nabzım ve ellerim omuzlarının güçlü çizgisine kayıyor, sıcak teninin ulaşabildiğim her santimine dokunuyorum. Onu yatağa yatırmak ve son altı haftadır benden sakladığı her bir çizgiyi yalamak istiyorum ama pozisyon değişikliği için bunu durdurmasını göze almamın imkanı yok.

Saçlarımı bırakıyor, sonra iki eliyle göğüslerimi avuçluyor. Ağzını bir tepe noktasına indirip dilini ve dişlerini kullanarak taptığında hızlı bir nefes çekiyorum. Vay *anasını*, bu çok iyi hissettiriyor. Vücudum onun dokunuşuna aç kalmış durumda ve diğerine geçtiğinde iniltimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor şakacı bir gülümsemeyle. "Kimsenin duymasını istemem."

Beni asıl etkileyen gülümsemesi, oluşturduğu zevk sisini deliliğe varan bir korku kırıyor. "Benimle alay edemezsin." Başımı sallıyorum.

Elleri kalçalarıma doğru kayıyor ve tam boyuna göre ayağa kalkıyor, bana bakan o muhteşem gözleri şaşkınlıkla dolarken kaşları kırışıyor.

"Yani, yapabilirsin," diye hemen ağızımdan kaçırıyorum, ellerim masaya düşüyor. "Sadece seni istiyorum, sana *ihtiyacım* var ve koyduğumuz kuralların seks içermeyen yönüne saygı duymak için gerçekten çok çalışıyorum ve eğer benimle alay edersen-"

O *sırıttıyor* ve ben ilişkimizin kafasına hançer fırlatma aşamasına geri dönmeyi tartışıyorum. "Burada sihir yok."

"Evet, biliyorum." Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum ve kalçalarımı kapatmak için hamle yapıyorum ama o kalçalarımın arasında duruyor.

"Burada sihir yok," diyor tekrar, başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Seni istediğimiz kadar, senin kaldıracabileceğin kadar becerebilirim ve kontrolü kaybedemem."

"Oh." Tüm vücudum bir yay kirişinden daha sıkı çekiliyor ve nefesim kesiliyor.

"Oh." Başparmaklarını kalçalarımın iç kısımlarında gezdiriyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Bu ilgini çekecek bir şey gibi mi geliyor?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve elleri esniyor. "Eğer öyleysen. Sanki..." Yutkunuyorum. "Sadece kendini rahat hissetmediğin bir şey için seni zorlamak istemiyorum."

Elimi tutuyor ve sert aletinın etrafına sarıyor. "Rahat değilmişim gibi mi hissediyorsun?"

Refleks olarak elimi sıkıyorum ve boğazından kısık sesle inliyor, gözleri kayarak kapanıyor. Ne kadar sıcak, ne kadar kalın, ne kadar mükemmel olduğunu görünce içim daralıyor.

"Kahretsin Violet, bunu bir daha yaparsan bu iş *birkaç dakika* içinde biter." Gözlerini açtığında çaresizliğin bir sınırı var ve elimi vücudundan uzaklaştırırken dişlerinin arasından tıslıyor. "Senden uzak durmam tamamen senin iyiliğin içindi, benim değil, inan bana. Uyandığım andan uykuya daldığım ana kadar seni istiyorum. Seni *haya1*."

Dudaklarım ayrılıyor ve sıcaklık göğsüme yayılıyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Dizlerimi kavırıyor. "Ve burada, lanet olası güçlerime sahip değilim. Beni yanlış anlama, bunun çok iyi olduğum bir kısmı var-"

Midem bulanıyor. Venin kısmı.

"Ama gölgeler yok," diye devam ediyor, "niyet yok, daha küçük büyüler yok? Bu evdeki herkesin sen geldiğinde nasıl ses çıkardığını duymasını engellemek için bir ses kalkanı bile oluşturamıyorum ve bu..." Çenesi esniyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, elimin tersiyle kirli sakalını sıyrıyorum. Derimin altında vızıldayan o sürekli güç akışının olmaması beni... bütünden daha az hissettiriyor.

"Ve Sgaeyl ile konuşamıyorum," diye ekliyor. "*Seni* hissedemiyorum bile, bu beni öldürüyor. Ama tüm bunların karşılığında?" Yaralı kaşları kalkıyor. "Dünyada en sevdiğim şeyi yapabiliyorum, o da seni becermek. Şimdi telafi etmem gereken yaklaşık altı haftam var ve aşkım, zaman kaybediyoruz."

Ellerimi yanımda birleştiriyorum ve vücudumu görünce gözleri karardığında gülümsüyorum. "Madem ısrar ediyorsun."

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büküyor ve dizlerimi birbirinden uzaklaştırıyor. "Israr ediyorum."

Dizlerinin üzerine çöküp ağzını üzerime koyduğunda gülüşüm aniden bir iniltiye dönüşüyor.

Oh. *Lanet olsun.*

Alay etmiyor ya da oynamıyor - hayır, hemen dilini klitorisimin etrafında döndürüyor ve iki parmağını içime sokuyor. "Kahretsin, tadını özlemişim."

"Xaden!" Zevk sistemimde güç gibi sarsılıyor, damarlarımda vızıldıyor ve mideme iniyor. O olağanüstü yetenekli parmaklarını hareket ettirmeye başladığında bir sonraki inlememi yakalamak için elimi ağzıma kapatıyorum, dili vücudumu sadece onun için yaratılmış bir enstrüman gibi çalmak için ritimle çalışıyor.

Gerginlik toplanıyor ve sarılıyor ve dik durmak, bir elimle dengede kalmak ve diğer elimle inlemelerimi bastırmak için yapabildiğim tek şey bu. Bocalıyorum, bedenim sallanıyor ve Xaden ağzıma uzanıyor.

Elini dudaklarıma götürüp avucuna sert bir öpücük kondururken kalçalarım yüzüne ve diğer eline doğru sallanmaya başlıyor, parmaklarının her hamlesinde, dilinin her fiskeinde yaklaştığını hissettiğim yüksekliğin peşine düşüyorum.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Onu içimde, kollarını etrafımda, sesini kafamın içinde istiyorum... Sonuncusu hariç hepsine sahip olabiliriz ve bu fazlasıyla yeterli.

Çok iyi. Hem de çok iyi. Nefesim kesiliyor ve kalçalarım sertleşiyor.

Parmaklarını kıvırıyor ve dilini klitorisime doğru fırlatıyor ve ben *çözülüyorum*. Doruk noktam sert ve hızlı bir şekilde vuruyor ve beyaz-sıcak zevk beni tekrar tekrar vuran parlak dalgalar halinde kenara çekerken, içimde yarışırken nefesimi keserken avucuna karşı bağırıyorum.

Artçı şokları benden acımasızca çıkarıyor, sonuncusu da titreyerek geçene kadar bedenimi çalıştırıyor.

"Bu ağzın yaratabileceği tahribat için söyleyecek sözüm yok. Buraya gel." Bileğini öpüyorum, o da ayağa kalkıyor ve başparmağını alt dudağında gezdiriyor. Ateşim bir derece daha yükseliyor ve bakışlarım onun üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor.

Benim. Onu gördüğümde aklıma gelen tek kelime bu.

"Bana öyle bakmaya devam et..." diye uyarıyor, bana doğru sinsice yaklaşarak. Ellerini kalçalarımın altından geçiriyor ve beni masanın üzerinde daha da geriye kaldırıyor.

"Ve sen ne yapacaksın?" Üzerime tırmanıp ağırlığını avuçlarının üzerine verirken topuklarımı yüzeye çıkararak uzanıyorum.

"İyi noktaya değindin." Ağzını benimkine doğru indiriyor ve kolları hafifçe titriyor. "Sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım." Kalçalarını desteklemek için dizlerimi kaldırıyorum ve sikinin başını girişime getirmek için bedenlerimizin arasına uzanıyorum. Temas anında ikimiz de nefes alıyoruz ve gözleri parlıyor.

"Emin misin? Benim ne olduğumu biliyorsun," diyor yavaşça ve yüzünde korkuya benzer bir şey titreşiyor.

"*Kim* olduğunu biliyorum." Ellerimle yanaklarını okşuyorum. "*Şimdi*, Xaden. Telafi etmen gereken altı haftan var, unuttun mu?"

Başını sallıyor, bakışlarını benimkilere kilitliyor, sonra bir elini kalçama götürüyor ve uzun bir hamleyle içime giriyor, tek hissedebildiğim o olana kadar beni santim santim içine alıyor. Onun baskısı, gerginliği, verdiği his o kadar mükemmel ki, bu bağlantıyı özlediğim için aptal gözlerim *karıncalanıyor*.

"Sen iyi misin?" Gözleri irileşir ve kalçaları geri çekilir. "Ben iyiyim!" Bacaklarımı ona doladım. "Sadece bunu özledim."

"Ben de." Alnını benimkine yaklaştırıyor ve kalçalarını döndürüyor, içime batıyor. İkimiz de inliyoruz.

"Kafanın içinde olmayı özledim." Geri çekiliyor, sonra tekrar ileri atılıyor ve ben *yıldızları* görüyorum. Asla doyamadığım o derin, yavaş ritme başladığında zevk iliklerime kadar işliyor. "Böyle olduğumuzda senin her parçana sahip olmayı seviyorum."

"Aynen." Kollarımı boynuna doluyorum ve tutunuyorum, ter vücutlarımızı hızla kayganlaştırırken her nefis itışı karşılamak için eğiliyorum. "Benimle konuşmana bayılıyorum..." Parmaklarım dudaklarının üzerinde kayıyor. "Ağzın başka bir şeyle meşgulken bile."

Sırıtıyor, ama kalçalarımı döndürdüğümde kayıyor ve inliyor. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi? Kaçma şansın vardı. Kaçmalıydın Vi." Her iddiasını daha sert, daha derin bir itişle noktılıyor, bu da beni nefes almak için zorluyor, altımızdaki ahşap gıcırdarken *daha fazla* ve *evetten* öteye giden makul bir düşünce için.

Ağzını kendime doğru çekiyorum ve içimde yeniden, öncekinden daha derin ve daha sıcak bir şekilde yükselen hazzın içinden nefes alıyorum. "Asla kaçmayacağım. Sen ve ben, ne olursa olsun."

"Sen ve ben," diye tekrarlıyor, kalçaları beni masaya doğru iterken alnında boncuk boncuk terler oluşuyor ve masa gıcırdayarak bizimle birlikte sallanmaya başlıyor.

"Sadece durma." Durmanın beni öldürebileceğinden oldukça eminim. Kollarımla, bacaklarımla sıkıca tutunuyorum, ağırlığını ön koluna verirken, başımın arkasını eliyle yastıklarken ve içime girip beni daha yükseğe çıkarırken her şeyimle ona yapışıyorum.

Yerçekimi değişmeden bir saniye önce tahta kırılıyor ve düşerken midem çukurlaşıyor.

Tenim onunkine sadece çarpma anında değişiyor.

Bir koluyla beni göğsüne bastırdı, diğer koluyla da dizleri aksilikten nasibini aldı.

"Sen iyi misin?" Yüzümü boynuna gömüp soruyorum.

"Ben iyiyim. Üç metre düştük, otuz değil." Gülüyor ve ayak bileklerimi ezmemeye dikkat ederek bizi yıkılan masadan parke zemine yuvarlıyor. Sonra kaldığı yerden devam ediyor, ama bu sefer ben tırazana yeterince yakın olduğum için ona destek oluyorum.

"Bekle." Başımın üzerinden uzanıp bir yastık alıyor, sonra kalçalarımın altına kaydırıyor. Bir sonraki hamle öyle tatlı bir noktaya çarpıyor ki *tadını* alabiliyorum.

Ben onun için tekrar tekrar eğilirken, sıktığı dişlerinin arasından aldığı her nefesin, inanılmaz vücudunun her gergin çizgisinin, aramızdaki zevk daha da sıkılaşırken beni uyuşturan her öpücüğün tadını çıkarırken, çılgılığımı ağzıyla boğuyor.

Ve tanrılar olsun, mümkün olduğunca uzun süre dayanıyorum. Bitmesini istemiyorum, sonsuz arzulara geri dönmek istemiyorum. Baskıya karşı savaşıırken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, yaklaşan dalgadan kaçınamayacağımı biliyorum, kalçalarının her dönüşü beni ona doğru sürüklerken değil.

"Benim için kendini bırakmalısın, aşkım." Xaden alt dudağımla ısıyor. "Ben..." Nefesim kesildi, vücudum onunkinin altında kıvrıldı. Lanet olsun.
çok iyi hissettiriyor.

"Öylesin." Eli karnımda geziniyor. "Buna neden karşı koyduğunu bilmek için kafanın içinde olmama gerek yok. Bu tek sefer değil Vi. Bütün gece bizim. Benim için gel."

Bütün gece, bütün cennetlerden daha iyi geliyor.

Aşırı hassas klitorisimi sevdiğimi bildiği hassas basınçla okşarken parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve *paramparça* oluyorum. Orgazm içimde dalgalar halinde yükselirken dikiş yerimden fırlıyorum. Dalgalar tekrar tekrar kırılırken inlemelerimi bir öpücükle yutuyor ve sonra tekrar aşağı inerken ellerinin yumuşak vuruşlarıyla beni tekrar bir araya getiriyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor ağzıma karşı ve ancak ben titreyen, mutlu bir karmaşa içinde yere düştüğümde, kendi ruhunu arar gibi beni öpüyor ve son birkaç sert itiş ve alçak bir iniltiyle kendi tamamlanışını buluyor.

Sırtını yıkıma vererek bizi yana döndürürken ona sıkıca sarılıyorum ve başımı pazularına yaslıyor.

Kalp atışlarım sakinleşirken alnındaki yara izinin çizgisini takip ediyorum ve o beni sırlı, yumuşak bir ifadeyle izlerken yüzünün hatlarını tekrar hafızama kaydediyorum. Burada gerçekten *biz olabilmemiz* için çok fazla eksiklerimiz var, ama bu tutunmak istediğim bir versiyon, dönüşme tehdidinin onu rahatsız etmediği, bana onu nasıl öldüreceğimi öğrenmem gerektiğini söylemediği bir versiyon. "Burada kalabiliriz," diye fısıldıyorum.

Kaşları seğiriyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Burada, bu odada mı?"

"Burada Deverelli'de olduğu gibi." Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Tearus'un teklifini kabul edebilirim... eğer Tairn ve Andarna kabul ederse. Ben bir tedavi bulana kadar tüm ilerlemeyi durdurmanız anlamına geliyorsa eminim bunu yaparlar. Ben araştırmayı yaparken sen ve Sgaeyl burada kalabilirsiniz."

Başparmağını dudaklarımın üzerinde kaydırıyor.

"Acı çekiyor." Göz kırpyorum.

Bunu nasıl kaçırmış olabilirim? Suçluluk duygusu omuzlarıma çöktü.

"Sanırım tüm ejderhalar öyle, itiraf edeceklerinden değil ama büyüden uzakta hayatta kalabileceklerini ya da en azından evlerinde olduğu gibi gelişebileceklerini sanmıyorum. Ben asla Sgaeyl'e acı veremem." Nasırlı elini boynumun yanından geçirip kaburgalarımın üzerinden geçirerek belimin eğimine yerleştiriyor. "Ve sevdiğin herkesi terk etmene asla izin veremezdim."

Boğazımın ortasına bir kaya parçası yerleşiyor. Biri kapıyı çalıyor.

"Hey...uh..." Ridoc kapıdan sesleniyor.

Yüzüm kızarıyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Hepimiz iyiyiz," diye sesleniyor Xaden hınzır bir sırıtışla, Kalçamı okşuyordu.

"Evet, bu... harika," diyor Ridoc. "Hayır, ben-" Sesi boğuklaşıyor.

"Bakın, burada bir sorunumuz var," diye Cat.

Dain, "Kapıya doğru bağlamak işe yaramayacak," diyor.

"Oradan uzaklaşın!" Mira öğüt veriyor ve hem Xaden hem ben ayağa fırlıyoruz. "Violet, kapıya bak."

O koridorda kaç kişi var?

Xaden banyoya benden daha hızlı gidiyor ve havlumu kapı aralığından fırlatıyor, kendi havlusunu kalçalarına sararak dışarı çıkmadan önce yakaladığımdan emin oluyor.

"Kapıyı bu şekilde açamazsın," diye tıslıyorum ona, üstümü örtüyorum ve kıyafetlerimi giymenin ne kadar zaman alacağından yakınıyorum.

"Sen de yapamazsın ve babanın o pislikle evlenmeni planladığını duyduktan sonra seni havluyla Aetos'a göstermeyeceğime eminim," diye karşılık veriyor Xaden, eli kapı kolunda, aynı sessizlikte.

Xaden kapıyı açarken yenilgiyi fark edip duvara doğru adım atarak gözden kayboluyorum.

"Her birinizin bizi ziyaret etme onurunu neye borçluyuz?" diye soruyor. "İçinizden iki kişinin

Burada saklanan herhangi bir irid olmadığını doğrulamak için güney rotası?"

Sessizlik cevap verir.

Sola doğru eğildim, Xaden'ın omzunun üzerinden baktığını görecek kadar. "Evet, masa kırılmış. Şimdi, neye ihtiyacınız var?" "Siz ikiniz onu tamamen , değil mi?" Ridoc soruyor kahkahanın sınırında. "Birinci sınıfta odasından çıkarılırken kimsenin fark etmemesi gereken gardırop gibi mi?"

"Ne?" Mira'nın sesi yükseliyor ve ben duvara yaslanıp başımlı utanç içinde geriye atıyorum.

"*Bir* akşamımı mahvetmeye çalışacak kadar önemli ne olabilir ki?" Xaden tersler.

"A haberci geldi." Dain diyor. "Kral Courtlyn Halden'i *tutmaya* karar verdi."

Karnım zonkluyor.

"Halden için çok kötü." Xaden omuz silkiyor.

"Xaden!" Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve ağzı geriliyor.

"Planladığımız gibi uçuyoruz ama Tecarus'un sana ihtiyacı var." Dain devam ediyor. "  eri alabilecekleri tek *aristokrat* sensin." "Gitmelisin," diye fısıldıyorum.

Xaden bana doğru bakıyor ve güzel yüzünden sayılamayacak kadar çok duygu geçiyor. İstek. Çaresizlik. Yalvarış. Hayal kırıklığı. Öfke. İstifa. "Siktir. Tamam." Kapıyı suratlarına çarptı. "Gitmemiz gerek."

Kaynak büyüden uzaklaştırıldıktan sonraki ilk yirmi dört saat içinde, bir asim olan denek dengeli bir görünüm sergilemiştir.

Ancak geri çekilme, öznenin gerçek doğasını hızla ortaya çıkardı,

deneğin derhal çalışmanın ikinci aşamasına aktarılmasını gerektirmiştir. Sonuçları kategori altında otuz üç B grubu ile bulunabilir: YANGIN NEDENİYLE ÖLÜM ve ardından

kırk altı C kategorisi altında: ZEHİRLE ÖLÜM.

-Yüzbaşı Dominic Prishel'den Düşmanın Anatomisi Üzerine Bir Çalışma

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Deverelli gün batımında güzeldir ya da en azından adayı gerçekten takdir etmek için zaman ayırmaya konsantre olabilseydim öyle olurdu.

Bunun yerine, Sgaeyl'in önündeki yamaç boyunca yarışırken Tairn'in ağaç tepelerine gerçekten çarpmadan ne kadar yakın uçabileceğini düşündüğüne odaklanıyorum.

Andarna'nın küçümsemesine rağmen, Tairn ona kendi güvenliği için geride kalmasını emretti.

"Çapraz cıvataların menzili dışında olduğumuza emin misin?" Eyerimin kulplarına yaslanarak soruyorum, çantam bana ağırlık yapıyor, sanki hafif boyum onun aerodinamiğini etkileyebilirmiş gibi.

"Bu şekilde dönmek için değil, kıyı şeridini savunmak için yapılmışlar. Bizim zekamızı ne yazık ki hafife alıyorlar."

Yine de, çapraz cıvataların varlığı bu adanın bize zarar vermek istediği anlamına geliyor. Ve muhtemelen zaten veriyor.

"Acı çekiyor musun? Andarna mı?" İleride bir su kemerinin kalıntılarını destekleyen dört devasa gri sütunun yamacın etrafında kıvrıldığını ve saraylarına giden yolu işaretlediğini gördüğümde soruyorum.

"Bunu sana sorduran nedir?" Okuduğumu hatırladığım kadarıyla sanat bölgesinde olduğu anlaşılan açık bir alandan geçerken hırçın ses tonu ona cevap veriyor ve biz geçerken bir bağırış korusu duyuluyor ve sonra kayboluyor.

Üzgünüm ama kraliyet ailemizi kaçıırırsanız ejderhalarımızla ödünüzü koparırsınız. Bana oldukça adil görünüyor.

"Neden bana söylemedin?" Xaden'a kalmamızı önerdiğim ve bunu fark etmediğim için duyduğum suçluluk omuzlarıma çöküyor.

"Acı içinde yaşıyorsunuz. Dizin her sızladığında ya da eklemlerin her kaydığında beni uyarmam gerektiğini mi hissediyorsun?" Kanat atışları bile değişiyor, daha kesik kesik hale geliyor. "Burada bile kalp atışlarının yükseldiği ve bilincini kaybetmeye yaklaştığın birkaç an oldu ama sen özel bir not düşmedin."

Asırlık su kemerini takip ederek sola doğru eğilirken ben de onunla birlikte eğiliyorum. "Bu benim için sadece günlük hayat. Bu senin için normal değil."

"Andarna hiçbir sorun belirtisi göstermiyor. Rahatsızım, sinirliyim ve güç kaynağımdan, kuvvetimden ve eşimin düşüncelerinden kopmuş durumdayım ama ben hala Murtcuideam ve Fiaclanfuil'in oğlu Tairneanach'ım, soyum-"

"Tamam, evet, anladım. Sen her yönden üstünsün." Sanki şimdiye kadar ezberlememişim gibi, tüm o kendini beğenmiş laflarını söyleyemeden sözünü kesiyorum.

Topografyayı takip ederek düzleştiriyoruz ve başımızın üzerinde çok fazla uzaklaşmadan önce yapabildiğim kadarıyla düzeni alıyorum. Tairn'in büyüklüğü savaşta belirgin bir avantaj ama altımda ne olduğunu görmeye çalışırken tam bir baş belası.

Saray daha önce tanık olduğum hiçbir şeye benzemiyor. Sadece dört katlı yapı tepenin yamacına oyulmakla kalmıyor, aynı zamanda önündeki yüz metrelik çayır da öyle. Gerçekten muhteşem, bin yıl önce tamamlandığında bir mühendislik harikası ve geleneklerinin bir kanıtı olarak hala güç merkezi ve Kıta'daki geçmiş krallıkların pek çok eski kalesi gibi harabeye dönmemiş.

Açıklığın ortasındaki patikada küre şeklinde parlayan yumuşak mavi ışık, güneş tepelerin ardında batarken ve biz sessiz yeşil çimenlere doğru inerken yolumuzu aydınlatıyor. Alan, kanatlarını tamamen açmış iki ejderhanın genişliğini taşıyacak kadar geniş, ancak onları geri çekmiş olsalardı muhtemelen dört ejderhayı taşıyabilirdi.

"Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?" Biz yaklaşırken Tairn soruyor, inişimizi yavaşlatmak için kanatlarını çırpıyor.

"Okuduklarıma göre resmi alanlarının çoğu dışarıda, tıpkı kralın odaları gibi, ilk ağaç sırasının hemen ötesinde, yani teoride... evet." Gümüş uçlu mızraklar taşıyan panik halindeki muhafız müfrezesinin üzerinden uçarken vücudumu iniş için konumlandırıyorum, sonra bizi akkor halindeki mavi küreler sırasının soluna indiriyor. "Beni içeri alacaklarından değil."

Sgaeyl ve Xaden sağ tarafa iniyor.

Kemerimi çözüp Tairn'in omzuna doğru ilerlerken bağırmalar başladı. "*Planda bir değişiklik yok mu?*" Tartışmalı bir yüzleşme olacağı kesin olan bu durum için sinirlerimi çelikleştirerek soruyorum.

Lanet gücümü geri istiyorum ve *hemen* istiyorum.

"Hiç. Sonuna kadar seninle olacağım Gümüş Olan."

Attan inerken verdiği söz beni rahatlatıyor, çantanın ağırlığı çarpma anında omurgamı sarsıyor. Silkindikten sonra mavi kürelerin sıralandığı yolun ortasında beni bekleyen Xaden'a doğru yürüyorum. Kılıçları sırtına bağlı, ama hançerleri kolayca ulaşılabilir bir yerde ve Navarre'dan bizimle birlikte getirdiği, bana *her ihtimale* karşı olduğunu söylediği büyük boy çantayı taşıyor.

Sanırım bir ada krallığının prensinizi kaçırmaması *her ihtimale* karşı olarak nitelendirilebilir.

Yola adımımı atıp yanından geçerken kürelerden birine iki kez bakmaktan kendimi alamıyorum. Mavi parıltı tek bir ışık kaynağından değil, yarı saydam kanatları olan düzinelerce büyük, biyoluminesan böcekten kaynaklanıyor ve hepsi de-Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Onlar Fallorinia güveleri."

"Ne?" Xaden yolumda yürürken botları kayalık patikada çıkırdıyor.

"Fallorinia güveleri." Soğuk cam küreye dokunuyorum. "Kıtada onlardan yok, sadece kardeş türlerinden var. Bal peteğinden beslenirken ışık saçarlar. *Sör Zimly'nin Deverelli Faunası Rehberi*'nde okumuştum ama ışık için onlardan yararlandıklarını bilmiyordum. Çok zekice. Zehirli ama zekice."

"Elbette yaptın," diye karşı çıkıyor Xaden. "Ama muhtemelen yolumuza bir düzine öfkeli muhafıza konsantre olmalıyız."

"Haklısın." Örgümü omzuma atıyorum, her zamanki gibi toplamak için zamanım olmadığına lanet ediyorum ve yaklaşan kızgın beyaz giysili Deverelli sürüsüyle yüzleşmek için dönüyorum. Sanırım on saniyeden az vaktimiz var ve bu mızrak uçları hiç de düşmanca görünmüyor. Ellerim yanlarımdaki kılıfların yanında sallanıyor ama Xaden ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki o kadar da endişeli değilmiş gibi duruyor.

Ama gözleri grubu düzenli bir şekilde tarıyor, şüphesiz hepsini tehdit kategorilerine ayırıyor. Sanki fark etmeyecekmişim gibi sürekli burnunu kıvrıp yoldan çıkan sağdaki tilki benzeri kadına ve bir ustanın huzurunda olduğunun farkında olmadan gölgelerin arasında kaybolmak için elinden geleni yapan soldaki erkek meslektaşına odaklanıyorum.

"Bakın, daha fazla kılıç," diyor Xaden. "Ben de sizi silahsız bir toplum sanıyordum."

Ortadaki mavi kuşaklı kişi öne çıkıyor ve bağırmaya başlıyor. Sadece birkaç kelime seçebiliyorum, bunlardan ikisi *dur* ve *öldür*.

"Şu Dain'i gerçekten kullanabiliriz," diye fısıldıyorum.

Xaden, "Hayatımın geri kalanında bunu söylediğini bir daha duymadan yaşayabilirim," diye yanıtlıyor.

Bağ da gerçekten işimize yarayabilir.

"Aranızda ortak dili konuşabilen var mı?" Yükseltilmiş mızraklarının tırtıklı gümüş bıçakları göğsümüzden yaklaşık bir metre uzaktayken soruyorum.

Duraklıyorlar ve ben de sağımdaki burnu parlayana uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Dördüncü Kral Courtlyn'in sarayına girmeniz yasak," diyor Mavi Kanat, kılıcını bize doğru doğrultarak ama bir tepkiyi hak edecek kadar yaklaşmadan, "Deverelli' hükümdarı, ticaretin efendisi, birliklerin bekçisi, mahkemenin yargıcı ve eski eserlerin mirasçısı."

Sözlerini bitirdiğinde kaşlarımı düz tutmakta zorlanıyorum. "Kulağa mütevazı geliyor," diyor Xaden. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Sabırsızlanmayacaksın." Mavi Kanat öne doğru adım atıyor, kılıcını kaldırmış.

Sağımdaki kadın kılıcını benimle Tairn'in yavaş ama istikrarlı yaklaşımı arasında ileri geri sallarken ellerim kılıflarımın yanında esniyor. Başı alçakta, neredeyse yerle aynı hizada ve kanatları korunmak için sıkıca kapanmış. Eğer onun yerinde olmasaydım, muhtemelen altıma sığıyor olurdum.

Xaden sıkılmış bir iç çekişle, "Yapacağız," diye karşı çıkıyor. "Bana verilen rol bu olduğu için diplomatik olmak *için gerçekten* çok çabalıyorum ama bunu anlayacağın şekilde ifade etmeme izin ver. Kralınız bizim şerefsiz prensimizi kaçırdı ve içimden bir ses onun burada kalıp sefil hayatının geri kalanında *sizin canınızı* sıkmasını istemiyor ama bu, sadakati karmaşık biri için evde işleri zorlaştırır, yüzden o *şerefsizi* geri almam gerekecek."

Aaric.

Mavi Kuşak'ın kaşları çatılıyor ama kılıcı inmiyor.

"Şimdi," diye emrediyor Xaden. "Bu akşam görmem gereken *çok* daha önemli şeyler var."

Sağımdaki Flare Nose kılıcını tamamen Tairn'e doğru savuruyor ve kolunu geri çekerek tam bir savaş çılgılığıyla saldırmaya hazırlanıyor.

Tairn'in çenesini düşürüp kükremesiyle aynı anda kılıcımı çekiyorum, ses bir düzine metre yakınımızdaki tüm cam küreleri paramparça ediyor ve kulaklarımı çınlatıyor.

"*Bu gerçekten gerekli miydi?*" Sağ kulağım bir ay boyunca çalışmayacak.

"Hayır, ama bunu eğlenceli buldum."

Muhafız mızrağını bırakıyor ve orada öylece duruyor, birkaç saniye yaprak gibi titriyor, sonra yavaşça dönüp bize bakıyor, kahverengi gözleri fiziksel olarak mümkün olandan daha geniş, bronz teni aniden solgunlaşıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorlar."

Titreyerek bakışlarını benimkilere yöneltiyor, sonra yere çöküp oturuyor.

Mavi Kuşak'ın kollarında belirgin bir titreme var ama kılıcını hâlâ elinde tuttuğu için ona hak veriyorum. "Sen. Giremezsin. Giremezsin."

"Ben Xaden Riorson, Tyrrendor Dükü." Xaden başını eğiyor. "Muhtemelen beni bekliyordur."

Mavi Kanat göz kırpmıyor, sonra bana bakıyor. "Peki ya sen?"
anasını. Ağzım açıldı-

"Eşim," diye cevaplıyor Xaden kayıtsızca. "Violet Sorrengail."

Ne oluyor lan? Çenem öyle sert kapandı ki dişlerim birbirine vurdu. Bağımızı geri istiyorum ve hemen şimdi geri istiyorum. En azından tartışmadan böyle bir şey açıklayamaz.

"Tebrikler mi yoksa üzüntüler mi sırayla?" Tairn başını kaldırır.

"Kapa çenenizi." Sevdiğim adama fırlatmamak için hançerimi kınına soktum.

"O halde." Mavi Kuşak mızrağını tamamen yukarı kaldırır ve diğerleri de onu takip eder. "Silahlarınızı burada bırakırsanız, size masaya kadar eşlik edeceğiz."

"Böyle bir şey olmayacak." Başımı sallıyorum. Burası benim yıldırımımı ve bağımı aldı. Onları bırakmam için Malek'in kendisinin hançerlerimi kınlarından çıkarması gerekecek.

Xaden, "O ne dediyse o," diye onaylıyor.

Mavi Kanat öfkeleniyor. "Biz silaha inanmıyoruz-" "Tabii siz... siz değilseniz," diyorum yavaşça. "Mavi Kanat'ın dişlerinin büyüklüğü?" Tairn ve Sgaeyl'i işaret ediyorum. "Bir de ateş var. Kılıçlarımız endişelerinizin en küçüğü."

Tairn kükürt kokulu bir buhar üflüyor ve Mavi Kuşak çenesini kaldırarak diğerlerine oldukları yerde kalmalarını emrediyor, ardından Xaden ve beni patikadan aşağıya doğru yönlendiriyor.

Sgaeyl ve Tairn açıklığın ilk barikatına, açık hava sarayının resmi girişini işaretleyen iki kalın palmiye ağacı sırasına ulaşana kadar bizi takip ediyor.

"Yaratıklarınız burada kalsın," diye talepte bulunur Mavi Kanat. "Bu isteğinizi ileticeğiz," diye yanıtlıyor Xaden.

Tairn, "*Bunların üzerinden görebiliyoruz,*" diye belirtiyor.

"*Unutmayın, diplomasi A planıdır.*" Xaden'in elini tutup ona yaklaşıyorum ve kürenin aydınlattığı yolda yürürken, solda çeşitli oturma düzenlerinin olduğu açık hava kabul odası gibi görünen bir yerden ve sağda müzisyenlerini bekleyen enstrümanların olduğu bir müzik odasından geçiyoruz.

"Duvar yok," diye belirtiyor Xaden. "Tavan yok. Yağmur yağdığında ne yapıyorlar?"

"Tenteler." Odanın uzunluğuna uzanan, içindekileri kumaşla korumaya hazır uzun ahşap rayları gösteriyorum. "Ve eş?" Fısıldıyorum. "Biz evli değiliz."

Sırıttıyor. "Fark ettim. Ama 'kız arkadaş' o *kalıcı* tondan yoksun. Seni daha rahat ettirecekse, Navarrian aristokrat çevrelerinde *eş kelimesi* oldukça gevşek kullanılır. Calldyr Dükü'nün son yıllarda dört farklı eşi olduğundan eminim. Bu unvan size sadece buraya davet edilmenizi sağlıyor, ayrıca unvanımın koruma ve ayrıcalıklarını da veriyor-"

"Korunmaya ve ayrıcalıklara ihtiyacım yok-" Bir sıra palmyenin daha yanından geçerken başımı sallıyorum.

"Ah." Elini göğsüne doğru kaldırdı. "Beni reddedeceğini hiç düşünmemiştim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun zamanı değil." Şakalar beklemek zorunda.

"Ne zaman ?" Bana bir sonraki bakışında yüzde yüz ciddi.

Kalp atışlarımla birlikte ayaklarım da neredeyse tökezliyor. Onunla *gerçekten* sonsuza dek birlikte olma fikri bile göğsümün olası bir savaş alanına ait olmayan bir özlemle sızlamasına neden oluyor. "Ölümü riske atmadığımız zaman-"

"Her zaman ölüm riskiyle karşı karşıyayız." Başparmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Doğru," diye itiraf ediyorum kaldırım taşlı zeminde yürüyüp sarayın yemek salonuna girerken.

Oda, her biri pastel renkler ve hafif tunikler ve elbiselerle donatılmış, arkalıksız sandalyelerde oturan on ince giyimli Deverelli'nin oturduğu sekiz dairesel masadan oluşan iki sıra halinde düzenlenmiştir. Masa örtüleri işlemeli, yer sofraları altın fincanlar ve kristal kadehlerle abartılı ve mücevherler her masanın ortasından yayılan yumuşak mavi ışıktaki parlıyor ve odanın uzunluğu boyunca uzanan küreler muhafız sıralarını ve kılıçlarını aydınlatıyor.

Açık hava odasının sonunda, beş kişilik U şeklinde bir masanın bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü var. Deverelli Kralı olduğunu tahmin ettiğim bir adam masanın ortasında oturuyor, elinde mücevherli bir hançeri döndürüyor ve masanın sağ ucundaki Halden'e bakıyor, sanki hançeri onun üzerinde kullanıp kullanmayacağına karar verememiş gibi.

Kaptan Winshire'dan iz yok ama Tecarus, Courtlyn ve Halden arasında olmaksızın herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Xaden.

"Düşündüğümde daha gençmiş," diyorum kral hakkında. Yaklaşık kırk yıl kadar. Courtlyn, Xaden ve benden sadece birkaç yaş büyük görünüyor. Yüksek elmacık kemikleri ve güçlü bir çene üzerinde uzanan koyu altın-kahverengi teni, kurnaz kahverengi gözleri ve omuz hizasında siyah saçlarıyla yakışıklı biri ama Xaden ve beni bulup hızla değerlendirmesindeki hız beni biraz rahatsız ediyor.

Xaden'in eli benimkinin etrafında sıklaşıyor ve dudaklarını kulağıma değdirmek için eğiliyor. "Buradaki gölgeler benim değil. Hançer kullanma becerini biliyorum. Kendini koruma yeteneğini küçümsemiyorum ama Halden'i yarattığı karmaşadan kurtarmaya çalışırken akıl sağlığım için lütfen yanımda kalır mısın?"

Başımı sallıyorum. Nasıl etmeyeyim? Arkasına saklanmamı istemiyor, beni güvende tutmak için Tairn'le de bırakmadı. Sadece yanımda kalmamı istiyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Elimi bir kez sıkıyor, sonra bırakıyor, dövüşmemiz gerekirse diye ikimizi de serbest bırakıyor ve Mavi Kanat'ın işaretiyle ilerliyoruz, belli ki harcadığımız zamana sinirlenmiş.

Kral Courtlyn biz yaklaşırken soldaki çifti el sallayarak uğurluyor, Tecarus'un kulağına fısıldadıklarını dinliyor ve çift ayrılırken hizmetkârlar tabakları ve fincanları değiştirmek için koşuşturuyor.

Koridorda yürürken Xaden'a sessizce "El sıkışmazlar," diyorum. "Sözlerini sakınmaz ya da boşa harcamazlar. Sadece işlerine geldiğinde çift anlamlı konuşurlar. Statüye, servete, bilgiye ve sırlara değer verirler - takas edilebilecek her şeye. Bir kez sözünüzden dönerseniz, bir daha asla güvenilmezsiniz."

"Ne demek istediğimi söyle. Yalan söyleme. Zengin, hak sahibi bir pislik gibi davran.

Anladım." Başını sallıyor.

Son masalara ulaştığımızda Halden'in bakışları benimkilerle buluştuğunda öfke parlıyor ve yumruğu altın çatalının etrafını sarıyor.

Ona kendini toparlaması için sessiz ve ince bir ricada bulunuyorum, o da çatalı masaya bırakıp çenesini sıkıyor.

"Tyrrendor Dükü," diye yüksek sesle anons eden Mavi Kanat, sol taraftaki kürsüye çıkan dört basamağı işaret ederek, "ve eşi Violet Sorrensail."

Yeterince yakın.

Xaden önce merdivenleri çıkıyor, bakışlarıyla zemini, sandalyeleri, masayı ve hatta yer ayarlarını taradıktan sonra elini uzatıyor. Gereksiz ama tatlı bir davranıştı, ben de kabul ettim ve peşinden yürüdüm. "Adım Sorrengail," düzeltiyor Mavi Kanat.

Ben uçtaki koltuğa oturuyorum, Xaden da Courtlyn'in sağına en yakın olana.

"Ne yaptın sen?" Halden'a aradaki uçurumu soruyorum.

"Doğrudan konuya giriyorum," diyor Courtlyn, mücevherli Hançer. "Bundan zevk alıyorum."

"Sana bir şey yaptığımı düşündüren nedir?" Halden tabağının üzerine eğilerek meydan okuyor.

"Önceki tarih."

Hizmetçiler diğer üç kişinin arkasına geçip bulaşıkları kaldırır.

"Akşam yemeğini kaçırdığınızı söylediğim için üzgünüm," diye anons ediyor Courtlyn, "ama tatlı birazdan gelecek."

"Ne yaptın Halden?" Xaden benim için tekrarlıyor.

"Buraya tam olarak bunun için gönderildim." Halden'in yanaklarına renk gelir ve avuçlarını masaya vurur. "Deverelli'yle diplomatik bağlantıları yeniden kurdum ve istediği eser karşılığında bir ejderha isyanıyla bir arama görevi başlatmak için Tecarus'un malikanesini kullanmak için izin istedim ve bu yeterli olmayınca, teklif ettim-"

"Sana ait *olmayan* bir şeyi verdin!" Courtlyn Tecarus'un üzerine atılır ve hançeri Halden'in eline saplar.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin. Midem çalkalanıyor.

"*Majesteleri!*" Tecarus yüzündeki kan çekilerek karşı çıkar.

Elimi Xaden'in dizine atıyorum ve Halden'in şok içinde yere bakarken yaptığı gibi çığlık atmamak için sıkıyorum.

Xaden geriliyor ama sıkılmış kayıtsızlık maskesini bir profesyonel gibi takıyor.

"Bir çocuk gibi ağlamayı kes." Courtlyn sandalyesine geri oturur ve kristal kadehinden bir yudum kırmızı şarap alır.

Halden eline bakarak nefes nefese kalıyor ama çığlıklar kesiliyor.

Courtlyn, "Çekin, elinizi sarın, bir şifacıya diktirin, iki hafta içinde iyileşirsiniz," diye öğüt veriyor. "Kesik kemiklerinin arasında, etli kısımda. Tendon yok. Nişancılığım çok iyidir." Kadehini Halden'e doğru kaldırır. "Tecarus'a saygı duyduğum için şanslısın, çünkü yaptığın şey affedilemez."

Halden mücevherli bıçağa bakarak, "Hançeri ben verdim," diye ısırtıyor. Antika gibi görünüyor, gümüş bir

sapı ve kabzasını süsleyen tırnaklarım büyüklüğünde zümrütler.

"Hayır, değildi." Courtlyn başını sallar.

"O benim," diyor Xaden ve yüz hatlarımı düzgün tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Daha doğrusu öyle olmalıydı. Bu Aretia'nın Kılıcı, Birleşme sırasında Reginald tarafından kraliyet kasası için tahsis edildi."

"Evet!" Courtlyn'in kadehi Xaden'a doğru sallanırken, her iki yanımızda birer tane olmak üzere üç hizmetkâr etrafımızdaki basamakları tırmanıyor. "Duygularınızı kışkırtabileceğini bile bile bu özel hediye seçmesi çok etkileyici. Normalde bu tür yadigârlar söz konusu olduğunda, mülkiyeti sahiplenmeyi düşünürüz, ancak bu durumda Ekselansları'nın sözü çoktan bozuldu, bu yüzden anlaşmasını yapamadım. Fidyе piyasasında ne kadar edeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum, ya da belki klasik şantajı düşünebilirim. Şüphesiz Kral Tauri, oğlunun burada kalması durumunda pek çok şeye razı olacaktır."

Tecarus, "Onu öylece tutamazsınız," diye karşı çıkıyor.

"Neden olmasın? Bana bunun sende kalmasını istediğini söylememiş miydin?" Courtlyn beni işaret etti.

"Ben sözümden dönmedim!" Halden homurdanarak hançerin kabzasını kavrarırken, hizmetkârlar masanın her iki tarafının ortasına birer kapalı tabak koyuyor. Görünüşe göre tatlıyı paylaşıyoruz.

"Umarım biraz beklemenizin sakıncası yoktur," diyor Courtlyn ve hizmetkârlar elleri yuvarlak bakır örtülerin üzerinde beklemeye başlıyorlar. "Küçüklerim geldi." Koridorun aşağısını işaret ediyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Tairn ve Andarna canlanıyor, bağ boyunca dikkat çekiyor, üç saf beyaz panter bize doğru yaklaşırken altın enerjisi yoğunlaşıyor. Onların türünü sadece kitaplarda görmüştüm ve hiç beyaz olarak görmemiştim. Zarif, zarif ve çok güzeller ve yaklaştıkça... kitaplarda kalmalarını daha çok istiyorum. Pençeleri *kocaman*.

Rüzgâr sırtımdaki ağaçları hışırdatıyor ve bir ürperti omurgamı boydan boya kat ediyor.

Bu sarayın tamamı açık havada ve her şey onların elinde.

Onların akşam yemeği olmak gibi bir arzum yok.

"Muhteşem değiller mi?" Courtlyn gururlu bir baba gibi hayret dolu bir ses tonuyla soruyor. "Shira, Shena ve Shora. Onları yavruyken ben büyüttüm. Hepsi avcı. Hepsi hırçın. Hepsi bir hırsızın kokusunu almakta usta." Halden'a doğru sivri bir bakış fırlattı.

Midem bulanıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. "Çek şunu ve elini *hemen* bandajla," diyorum ona. Xaden masadan kalkmak için hamle yaptı-

Courtlyn elini kaldırır. "Bunu onun için yaparsan anlaşma yapma şansımız ortadan kalkar." Kadehini yere bırakıyor. "Tıpkı babanın yaptığı gibi, hoşuna gitmese bile anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirebileceğini bilmem gerek."

Xaden bir kez başını sallıyor, yüzü okunmaz bir maske gibi, ama bacağı elimin altında geriliyor.

Sanırım sır saklayan tek kişi babam değilmiş. "Şimdi, Halden!" Varise bağlamakla ilgili bir sorunum yok. "Şimdi! Panterler yolu yarıladi.

Halden hançeri bir tıslamayla çekip çıkarır, sonra da *kendi* hançeriymiş gibi kılıfına sokar ve yarayı peçetesiyle çabucak sararak elinden geldiğince pansuman yapar.

"Şimdi bu iş bitti." Courtlyn Xaden'a döner. "Sanırım onun istediği anlaşmanın aynısını sen de istersin?"

Elim Xaden'ın dizinde sıkışıyor.

Xaden, "Halden'in ne talep ettiğini bilmediğim için aynı fikirde değilim," diyor. "Ancak diplomatik kanalları yeniden açmak ve Vikont Tecarus'un malikânesini, en fazla sekiz ejderhadan ve eşit sayıda gryphon'dan oluşan bir durak noktası olarak kullanmak için izin almak istiyoruz; bu, söz konusu yaratıklar için vahşi av avlama haklarının güvence altına alınmasını ve tüm taraflar için güvenlik sözü verilmesini gerektirecektir."

Courtlyn kadehinin sapını baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. "Sadakatinizi kime borçlusunuz, Majesteleri? Babanız bir asiydi. Duyduğuma göre siz de aynı kumaştan kesilmişsiniz ama yine de unvanınızı geri aldınız, peki kime sadakat yemini ediyorsunuz?"

Panterler kürsüye yaklaşp etrafımızı sarmak için ayrılırken, alışkanlıkla çantamın sağ yan cebine uzanıp kanalı alıyorum. Kürenin tanıdık ağırlığı elimi rahatlatıyor ve yemin ederim bir uğultu hissedebiliyorum, sadece kafamda olduğunu bildiğim hızlı bir ısı artışı, ama yine de rahatlatıcı.

"Navarre mı," diye devam ediyor Courtlyn, "yoksa Tyrrendor mu? Yalan söyleyin ve bu tartışma bitsin. Kita olmadan da gayet iyi idare ettik."

Xaden başını eğerek kralı inceliyor. "Violet."

Kalbim iki kat hızlı atıyor.

"Benim sadakatim her şeyden önce Violet'e, diğer *herkese*," diyor Xaden. "Sonra Tyrrendor'a. Sonra da layık olduğu anlarda Navarre'a -genellikle Violet'in ikamet ettiği zamanlarda."

Dengede duran şey göz önüne alındığında bu umursamaz bir cevap ve şimdi kesinlikle zamanı değil, ama lanet olsun onu daha da çok sevmeme neden olmuyorsa.

"İlginç." Kral kadehini çevirmeyi bırakır.

"Anlaşmamızla birlikte ticaretin yeniden başlayacağını varsayıyorum," diyor Xaden, "bu her iki taraf için de faydalı olacaktır, çünkü veninlerle savaş halinde olduğumuzu duyduğunuza eminim. Eğer müttefikimiz olmaya karar verirsiniz-"

"Oh, biz veninle hiç işimiz olmadı." Courtlyn başını sallıyor. "Savaş adaları yok eder, ekonomileri bloke eder. Ancak savaşta olanlara tedarik sağlamak... paranın olduğu yer orası. Biz her konuda tarafsız kalırız ve hep öyle kaldık. Hangi tanrıya taptığınız ya da hangi büyüye erişebildiğiniz fark etmeksizin dünya için ticareti, büyümeyi ve bilgiyi bu şekilde sürdürdük."

"Ama onlar buradaydı, değil mi?" Gözlerimi hafifçe kısıyorum, şimdi tam arkama tünemiş bir panter olduğunu fark ediyorum.

Ben. Hâlâ tabağımızı kapalı tutan hizmetkârın etrafına bakmak için öne doğru eğildim. "Onları yendin mi?" *Ya da iyileştirdin mi?*

Courtlyn ters ters bakar. "Adamızın zayıf ve fethedilebilir olduğunu ima etmek, aşmak istemeyeceğiniz bir çizgidir. Böyle bir varsayım güvenli ve istikrarlı ticaret üzerine kurulu bir ekonomi için felaket olur. İnsanlar istikrarsız adalara yatırım yapmazlar." Parmaklarını şıklatır.

Panterler, gece rutinini anlatan bir rahatlıkla kürsüye sığıyor.

"Seni bir ev kedisinin yemesine izin vermeyeceğim."

Tairn homurdanıyor.

"Olduğun yerde kal ve Sgaeyl'i yanında tut," diye bağıyorum ve panter Xaden'la benim arama girip yumuşak tüyleri koluma sürtünürken parmak eklemlerim kanalın etrafında beyazlaşıyor.

"Shora çok güzel, sence de öyle değil mi?" Courtlyn, Xaden'a hoşgörülü bir gülümsemeyle ağzını kıvrıp cevap beklemeden Halden'e doğru ilerliyor. "Umarım sakıncası yoktur ama benimle yemek yemeye alışıklar. Majesteleri, Shira'nın bugünkü özel yemeğinin her zerresini hak ettiğini unutmayın." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırır ve parmaklarını kıvrır.

Hizmetkârlar bakır örtüleri çıkarır, sonra da kürsüden inerler.

Aman Tanrım, bu adada yürümüş en büyük inekten kesilmiş olması gereken dev bir kırmızı et parçası.

Panter-Şira boğazını sıkıyor, kuyruğunu sallıyor ve Baide'nin bizi bulduğu o gün piyade öğrencilerinin de böyle hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Xaden'ın eli benimkini kapatıp sıkıyor ve ben de masanın öbür ucundan taş suratıyla bana baktığını görüyorum, sonra bakışlarını takip ediyorum-

Kaptan Anna Winshire'ın başı Halden ve Tecarus arasındaki tabağın üzerinde yatıyor, kısa, çilek sarısı bukleleri belirgin.

Çenem gevşiyor. *Malek*, Courtlyn Halden'in özel korumasını öldürdü... ve onu *kedisine* servis ediyor.

Hasta olacağım.

Boğazımda safra yükseliyor ve hızla yutkunuyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum ama tek kokladığım et ve kan.

"Seyretme," diye fısıldıyor Xaden ve bakışlarımı kaçırıyorum.

Courtlyn, "Yiyin," diye emrediyor ve panterler *saldırıyor*.

Pençeleri aramızdaki masaya iniyor ve devasa bir çene açılarak tabaktaki eti kapıp sürüklüyor, yemeğini önce kürsüye, sonra da yere taşıırken beyaz keten üzerinde kanlı bir iz bırakıyor.

Diğerleri de onu takip eder.

Halden'e baktığımda, o boş tabağına bakıyor, tamamen donmuş bir halde.

"Ne kadar güzel yaratıklar, değil mi?" Courtlyn soruyor.

Şoku göz kırparak atlatıyorum ve kanalı masanın üzerine koyuyorum. Ölüm ve ben eski dostuz ve Anna'yı gerçekten tanıyor değildim. Ama bu cüretkârlığın eşi benzeri yok.

"Muhafızımı öldürdün," diyor Halden yavaşça.

"*Hırsızın* hazinemde bulundu," diye karşı çıkıyor Courtlyn, "üzerinde altı çalıntı hazine ve *senin* el yazınla yazılmış henüz ulaşamadığı beş hazinenin daha listesiyle."

Midem bulanıyor ve bakışlarım Halden'inkilere atlıyor. "Sen yapmadın."

"Bunların hepsi *bize* ait eşyalar!" Göğsünü yumruklayarak ayağa kalkar ve sandalyesi kürsüye doğru düşer. "Hakkımız olanı geri almak hırsızlık değildir!" Boynundaki bir damar şişkinleşir.

Muhafızlar kürsünün kenarına doğru ilerleyerek panterlerin etrafında bir çember oluşturuyor ve ben de elimi Xaden'inkinin altından kaydırarak masa örtüsünün altından uyluğumun alt kısmındaki kılıflara uzanıyorum.

"*İşler boka sarmak üzere,*" diye uyarıyorum Tairn'i. "*Bunu Sgaeyl'e nasıl ilet.*"

Onaylarcasına gürler ve palmiye ağaçları uzakta sallanır.

"Senin hakkın mı?" Courtlyn meydan okuyor, sesi uğursuz bir melodiyle yükseliyor.

"Burada hırsızlığın cezası nedir?" Xaden fısıldar. "Bir kraliyet evinden mi?" İçime odaklanıyorum. "Kararname yirmi-iki..." Çekiniyorum. "Hayır, yirmi üç, ölümdür." Çalıştım ama hukuk uzmanı sayılmam.

"Halden onların yasalarına göre suç ortağı mı?"

"Onların sistemi bizimkine benzemiyor. Kararnameleri birbiriyle çelişebiliyor ve Courtlyn onların mahkemesinde oturuyor, yani..." Kelimelerim birbirine karışıyor. "Bilmiyorum. Belki de."

Halden'i kendim boğmak isteyebilirim ama *hırsızlık* yaptığı için burada idam edilmesine izin veremem.

"O eşyalar benim, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi geçen yüzyılda verilen hizmetler karşılığında takas edilen mallar olarak alındı!" Courtlyn bağırır ve yemek yiyenler masalarında sessizliğe gömülür, geriye sadece panterlerin yemeklerini yerken çıkardıkları ses kalır.

Bekle. Geçen *yüzyıl* mı? Omuzlarım düşüyor ve zihnim dönüyor, geçen yıl Halden'in sınırlarımızın ötesinde olup bitenlerle ilgili ne yapacağını sorduğumda Aaric'in söylediklerini hatırlıyorum. *buradayım, değil mi?* Aaric, Halden'in harekete geçmeyeceğini ima etmişti.

Ama bu çok daha kötü.

Halden sadece bilmekle kalmadı; başrolde de oynadı.

Halden, "Çaresizliğimizden faydalandınız," diye suçluyor.

"Paha biçilmez büyülü eserleri adil olmayan koşullarda kabul ettiniz ve şimdi düpedüz hırsızlığınızı gerçek bir anlaşmayla düzeltmeye çalıştığımızda kişisel korumamı infaz mı ediyorsunuz? Siktirin gidin! Ne senin, ne hilekârlığının ne de bu Tanrı'nın unuttuğu adanın bir parçası olmak istiyoruz!" Halden ileri atılarak masanın kendi bölümünü itti ve masa ortadaki boşluğa devrildi.

Oh. *Kahretsin.*

Courtlyn'in bakışları buza dönüyor ve uğruna çalıştığımız her şeyin birkaç saniye içinde dağılışını izlerken kaburgalarım içe doğru bükülüyormuş gibi hissediyorum. Tecarus geriye doğru sıçırıyor, sonra hızla merdivenlerden iniyor ve ben onu hiç suçlamıyorum.

Halden bizi mahvetti. İhanetin ekşi tadı ağzımı dolduruyor, ama metalik öfkenin acı seli bir sonraki kalp atışıyla onu uzaklaştırıyor.

"Yeter, Halden!" Xaden ayağa kalkıyor ve ben de yavaşça aynısını yapıyorum, etrafımızdaki muhafızları, arkamızdaki panterleri ve kalabalığın içinde gizli silahlar için çarşafaların altına uzananları izliyorum.

"O bir hırsız ve tüm sarayımın önünde onurumu zedeliyor!" Courtlyn Xaden'a bağırır ama Xaden parmağıyla Halden'i işaret eder.

"Artık bizim adımıza konuşmuyor." Xaden çantasını omzundan indirip bir *çınlamayla* masanın üzerine bıraktı. "Eğer Navarre'la anlaşmayı kabul etmeyecekseniz, o zaman Tyrrendor'la kabul edin ve sizi temin ederim ki kıyınızdaki tek isyan Aretian binicileri ve onların uçucu muadilleri olacak, yasalarınıza uyacak ve geleneklerinize saygı gösterecekler ve karşılığında, güveniniz için en büyük minnettarlığım!" Sırt çantasının üst kapağını açıyor ve yavaşça geri çekiyor, nefesimi kesen zümrüt işlemeli bir kabzanın bir santimini ortaya çıkarıyor. Tesadüf olamayacak kadar hançere benziyor.

Kalbim tekliyor. Bu olamaz. O yapamaz. Ona izin vermeyeceğim. "Hayır." Xaden'ın elini tuttum ve onun geri kalanını göstererek. "Eğer düşündüğüm şey buysa, o zaman kesinlikle hayır."

"Vi..." Başını iki yana sallayıp gözlerime bakıyor ve bu anları bizim için kolaylaştıran bağı özleyen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. "Bir ittifak kurmanın ve hıyarı kurtarmanın tek yolu bu olabilir."

"Yeterince fedakârlık yaptın. Bunu ben hallederim." Ağır çantamı omuzlarımdan indirip onunkinin yanına koyuyorum.

"Kesinlikle olmaz!" Halden bağırır.

Xaden ona, bu saçmalıktan bıktığını belli eden bir bakış atar.

"Navarre adına konuşma yetkisine yalnızca ben sahibim!" Halden öfkelenerek krala doğru tehditkâr iki adım attı. "Eyaletlerle anlaşma yapamazsınız, hele hele şantajla unvan sahibi olmuş bir hainin oğluyla hiç yapamazsınız. Ben krallığımızın tek sesiyim!" Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve sağ elinin etrafındaki bağ kıpkırmızı oluyor.

Courtlyn iç çeker, sonra kadehine uzanır ve bir yudum alır. "Yeterince dinledim ve bu iş sıkıcı olmaya başladı. Tecarus yaşayabilir. Diğerlerini öldürün."

Bazen diplomasi en iyi kılıçla yapılır.

-Kaptan Lilith Sorrengail'in Günlüğü

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Muhafızlar hareket et içinde ve her şey gider için tam, acil bok.

Xaden iki kılıcını da çekiyor, sonra bir tanesini boşluğa Halden'e fırlatarak beni şaşırtıyor, o da iki hançerimi avuçladığım aynı nefeste sol eliyle yakalıyor.

Bu gece ölmüyoruz.

"Kimseyi öldürmemeye çalışın," diyor Xaden, muhafızlardan ilki panterlerin arasındaki basamakları tırmanırken bile. "Uluslararası ilişkiler ve hepsi."

"Bunu *ona* söyle." Pantere bakıyorum, hâlâ meşgul olduğu için şükrediyorum. "*Aşırı tepki verme,*" diye uyarıyorum Tairn'i, umarım bu benim son isteğim değildir. "*Bu anlamaya hâlâ ihtiyacımız var.*"

"*Melodrama düşkün olduğumun ima edilmesine içerliyorum,*" cevap veriyor ama Xaden muhafızla kılıçlarını çarpıştırıp sonra da göğsünün ortasına bir tekme atarak onu merdivenlerden aşağı yuvarlarken sol tarafımda birkaç misafirden daha fazlasının çığlık atmasına neden olan belirgin, tabak çingiraklı bir kükreme *duyuluyor*.

Bir muhafız merdivensiz kürsünün ucuna tırmanırken sola doğru dönüyorum ve Courtlyn'in kitabından bir hareket çekerek hançerimi eline saplayıp çekiyorum. Bağırarak geriye doğru düşüyor ve ayağa kalktığımda iki muhafızın daha arkamızda aynı manevrayı yaptığını ve Xaden ile benim aramdaki boşluğu doldurduğunu görüyorum.

Kemikler çatırdıyor ve bir ceset muhafızların etrafından uçuyor ama panterlerin ötesinde bekleyen yarım düzine daha var.

En yakın muhafızın benden en az bir adım ve elli kilo fazlası var ve eğer kollarındaki yara izleri bir ölçüyse,

Dövüşe yabancı değil. Ama o Xaden değil.

O daha dövüş pozisyonu alamadan saldırıyorum ve kas hafızasının devreye girmesine izin veriyorum, ilk kesiğim kalçasının dış tarafına derin bir şekilde iniyor, sonra da eğilip uzun mızrağının savrulmasını önliyorum. Onlar yakın dövüş için yaratılmamış, ama ben öyleyim.

Iskılıyor, mızrağı masaya saplıyor, cam kırılıyor ve bana dizinin arkasındaki tendonları üzümlere kesmek için zaman veriyor. Bir savaşçı için uzun sürecek bir yara ama en azından onu öldürmeyecek.

Kükrüyor, yana doğru devriliyor ve kürsüden düşüyor, ama ben ayağa kalkmadan başımın arkasında bir ağrı patlıyor ve yukarı doğru çekiliyorum... lanet olası örgüm tarafından.

Bir kol göğsümü çantalarımızın arasındaki kanlı plakaya itti ve yüzüm keskin bir cam parçasını kıl payı kaçırdı. Mızrak kanalımı parçaladı. "Ejderhaların ölmenden önce çığlık atıyor mu, ateş getiren?" diye kulağıma tısıyor muhafız, sırtıma eğilirken. "Sen öldükten sonra yok olmaları dakikalar mı sürüyor? Yoksa anında mı?"

Öfke damarlarımda fırtınalar estiriyor, erimiş bir öfke seliyle kafa derimden aşağıya doğru derimi ısıtıyor. "Cehaletin hayret verici."

Tanrı esnekliğimi korusun, sol kolumu arkamda salladım ve koluna derin bir bıçak sapladım.

Bağırarak ayağa kalkıyor ve ben de elimin topuğunu masaya vurarak enerjimin tümünü geriye doğru sarsılmaya harcıyorum ve başımı yüzüne çarpıyorum. Kemikler çatırıyor ve ağırlığı kayboluyor.

Döndüğümde, elmacık kemiğıme çarpan bir dirsek darbesiyle karşılaşıyorum. Derim yarılıyor, kulaklarım çınlıyor ve masaya sırt üstü düşüyorum, bir el boğazımı tutup sıkarken gözlerimdeki yıldızları kırıştırıyorum.

"Violet!" Xaden bağırıyor ve ben de bıçağımlı saldırgan kola saplayıp dizimi Mira'nın bile yapabileceğı bir hamleyle itiyorum.

gurur duyardı. Adam düşüyor ve kürsü titrerken ilk nefesimi almak için öksürüyorum.

Kılıcımı sağımdaki deve doğru kaldırıyorum ama bir kılıcın kabzası önce şakağına ulaşıyor. Adam yere yığılıyor ve Xaden onu ayağıyla platformdan aşağı itiyor.

Tairn, "*Bu* kadar yeter," dedi.

Andarna, "*Kendi başına ayakta duruyor,*" . "*Oh. Belki de artık çok fazlalar.*"

"Oynamayı bırakın ve buna bir son verin! Bineklerini öldürmenin tek yolu bu!" Courtlyn arkamızdan bağılıyor.

Courtlyn'in arkasından bir düzine muhafız daha içeri doluşurken Xaden boş eliyle yüzüme uzanıyor, çenemi kavriyor ve yanağıma mavi ışığa doğru çeviriyor. Halden'in hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için değerli bir saniye ayırıyorum. Yerde yatıyor, göğsü kıpırdıyor, gözleri kapalı - bilinçsiz olabileceğini düşünüyorum ama hiç kan görmüyorum.

"Xaden, arkamızda," diye uyarıyorum o zonklamaya başlayan yarayı incelerken. Cevap vermeyince bakışlarım onunkilere kayıyor ve nefesim kesiliyor.

Onu daha önce savaşta gördüm, üzerine gelen buz gibi öfkeyi, hatta öldürücü sükûneti gördüm. İnsandan silaha dönüşümüne şahit oldum, stratejinin şefkatin önüne geçmesini izledim - tıpkı eğitildiğimiz gibi.

Ama bu... o oniks gözlerde dönen şey daha önce hiç görmediğim bir fırtına. Öfkeden bir adım ötede, sanki Dunne'ın kendisi onun gözlerine girmiş ve şimdi bana . O Xaden, ama değil.

"Xaden?" Fısıldıyorum. "Önemli bir şey değil. Gerçekten. Antrenman minderinde daha kötülerini de yaşadım."

"Hepsi öldü amına koyayım." Sözü ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve muhafızlar aynı anda silahlarını çekerek masaya hücum ediyor, belli ki son başarısız saldırıdan ders almışlar.

İkide iki...on iki. *Kahretsin.*

İrkiliyorum ve dövüşmek için geri çekiliyorum ama Xaden kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Kılıcı masaya çarpıyor ve beni tamamen şaşırtarak alnımın üst kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Metal yere çarpıyor.

Etrafımızdan çığlıklar geliyor ve başımı sola çevirip Xaden'ın uzanmış elini bükülmenin ortasında buluyorum. Kemik çatırtılarının o eşsiz sesi bunu takip ediyor ve etrafımızı saran her muhafız yere düşüyor, kafaları doğal olmayan açılarla bükülüyor.

Belli belirsiz gölgeler dağılıyor ve belimdeki bant tanıdık bir okşayışla düşüyor.

Hayır, hayır, *hayır*.

Sessizlik çöküyor, iğrenç, nemli havadan daha kalın ve kalbim ağlıyor, beynimin zaten bildiğinden başka bir cevap talep ediyor çünkü az önce olanlar için sadece bir mantıklı açıklama var - ama bu bile mümkün olamaz çünkü burada sihir yok.

Tairn bağ boyunca kılanıyor ve Andarna titriyor. İkisini de hissedebiliyorum, olması gerekenden daha yakınlar ama Xaden'la aramda hâlâ bir bağ yok.

"Sen..." Courtlyn kekeliyor. "Ne yaptın sen?"

Bakışlarımı hışırdayan palmiyelerden oluşan duvar boyunca sola, dağılmış ölü Deverelli muhafızlarının ve onları mutlulukla inceleyen panterlerin üzerinden Xaden'ın göğsüne doğru sürüklüyorum ve masanın diğer tarafında da aynı şeyden başka bir şey bulamıyorum.

Onlarca kişiyi öldürdü.

Haçerlerimi kınına sokan sadece kas hafızası.

Elinden bir şey düşüyor ve metalik bir *çınlamayla* terk edilmiş kılıcına çarpıyor. Dürtüyle küçük nesneyi kapıyorum ve parmaklarımı kanalımdan çıkan çakıl taşı büyüklüğündeki alaşım parçasının etrafına kapatıyorum. Sanki Xaden'a az önce kaybettiklerinin bir kısmını verebilirmişim gibi, alaşımın soğukluğunu, ön cebime sokmadan önce tamamen enerjisiz olduğunu fark ettiğimde acı ruhumu parçalıyor.

"Sana zarar verdiler," diye fısıldıyor özür dilemeden. "Seni öldüreceklerdi."

Neden olduğu önemli değil. Şu anda değil. Düşman bir adada etrafımız sarılmışken, Xaden'ın neye dönüştüğünü bilmeyen atlılar bize eşlik ederken ve onun öldüğünü görmekten memnun olacak Navarrian kraliyetiyle karşı karşıyayken olmaz.

Neden olduğu daha sonra konuşulacak bir konu.

"Violet." Fısıltısındaki yakarış beni her şeyden daha hızlı bir şekilde kendime getiriyor ve başımı kaldırıyorum. Burnunun kenarını ovuştururken gözleri sımsıkı kapalı.

"Buraya gel," diyorum sessizce, ayak parmaklarımdan ucunda yükselip yüzünün yan tarafını kavıyorum, ellerimi şakaklarına doğru kaldırarak onu gözden uzak tutuyorum. Courtlyn'in sandalyesi kürsüde gıcırıyor. "Bana bak."

Xaden'ın gözleri . Kırmızı, irislerini çevreliyor ve çok sevdiğim altın beneklerini tüketiyor ama bu gözlerin ardında hâlâ o var. Bedenimi tepki vermemesi için zorluyorum, sonra alnını kendime çekiyorum. "Seni seviyorum ve seni buradan çıkarmamız gerekiyor, bu yüzden bana güvenmelisin. Ben söyleyene kadar hareket etme."

Başını sallıyor.

"Otur. Başını ellerinin arasına al ve orada kal." Onu bırakıyorum ve o da tam olarak dediğimi yapıyor, sanki yaptığından utanıyormuş gibi başını öne eğiyor.

Tairn ve Andarna'ya "*Yardıma ihtiyacım var*" dedim.

"*Biz hazırız,*" diye yanıtlıyor Tairn. Tanrıya şükür hep aklımdalar.

"*Andarna, zamanı geldiğinde nazik ol.*" İlk kez, söylendiğinde evde kalmaması konusunda nasihat etmek bile istemiyorum, ancak bu planlandığı gibi gitmezse koşum takımını taksa iyi olur.

"*Yıldırımınız nazik mi? Çalışmalarını eleştiriyor muyum?*" Huffs.

Courtlyn hâlâ masanın arkasında duruyor, panterlerden biri de onun yanında, mahkeme arkamızda histerik bir tonda mırıldanırken yüzünün her çizgisine panik kazınmış durumda.

"Sgaeyl'i mümkün olduğunca yaklaştırmayı istiyorum," diyorum Tairn'e, sonra da Courtlyn'e pişmanlık dolu bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sunuyorum. "En içten özürlerimizi sunarız ama Navarre'da biniciler bize saldırdığınızda öldürmek üzere eğitilirler ve kısıtlamalarımız ancak bir yere zorlanabilir. Gördüğünüz gibi Dük biraz pişmanlık duyuyor ama az önce krallığımızın iki soylusunu öldürmeye çalıştınız." Yaltaklanıyorum. "Müzakereler için iyi bir görünüm değil. İkinci raunda başlayalım mı? Bu sefer ben yöneteceğim."

"Sihrimiz yok." Courtlyn'in gözleri açılıyor ve sanki daha fazla muhafız çağırıp çağırmamaya karar veriyormuş gibi bakışları odanın içinde geziniyor.

"Sözlerine dikkat et," diye uyarıyor Tairn. "Sgaeyl burada. Bu ağaçların arkası gittikçe daralıyor."

"Ve yine de buradayız. Benim bir şimşek kullanıcısı olduğumu biliyor muydun?" Başımı yana eğiyorum.

Courtlyn yutkunuyor. "Tecarus buna benzer bir şeyden bahsetmişti."

"Ne oldu?" Halden mükemmel bir zamanlamayla ayağa kalkıyor ve başındaki büyüyen yumruyu ovuyor.

Courtlyn'in göğsü her saniye daha hızlı inip kalkıyor ve içindeki paniğin patlamaya hazır bir baraj gibi yükselişini izliyorum. Sağ elimi kınıma götürüyorum ve patlamasını bekliyorum. "Shira!" diye bağılıyor, beklediğimden de hızlı.

"Violet!" Halden bağılıyor ve Xaden'ın sırtı elimin altında taşa dönüyor, ama sözüne sadık kalarak kılını bile kıpırdatmıyor.

Ben de bilmiyorum.

"Hayır!" Courtlyn çığlık atıyor, gözleri dehşet içinde arkamda kilitleniyor. Ağız bir karışık açık kalıyor ve Deverelli grubu çok sesli acı çığlıklarına boğuluyor.

İnsanlar can havliyle kaçışıp koridoru boşaltırken onu uyarıyorum: "Sen olduğun yerde kal, o yaşasın."

"Vay anasını," diyor Halden kaşlarını kaldırarak ve ayağa kalkarken yalpalıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve yüzüme yavaş, gururlu bir gülümseme yayılıyor. Andarna ön pençeleriyle muhafızların bedenlerinin üzerinde duruyor, kanatları sıkıca kapanmış, siyah kuyruğu ileri geri sallanırken Shira'yı ön dört dişinin arasında nazikçe tutuyor, hırlayan kedinin pençeleri herhangi bir zarar veremesin diye güvenli bir şekilde dışarıda. Andarna küçük kedinin ejderha salyasıyla ıslanmaması için dudaklarını bile büzmüş. Ne kadar düşünceli.

"Shira..." Courtlyn ağlıyor.

"Görüyorsun ya, işte *benim* küçüğüm." Courtlyn'e doğru sırtarak dönüyorum ve burnumu kırıştırıyorum. "Onu çocukluğundan beri ben büyüttüm - aslında Tairn ve Sgaeyl de büyüttü ama siz anladınız. Andarna müttefiklerimizi yemiyor - büyüklerinin ona öğretmeye çalıştığı bir şey bu- ama ergenlerin nasıl olduğunu bilirsin. Herhangi bir günde dinlemek isteyip istemediklerini asla bilemezsiniz." Omuz silkiyorum. "O halde pazarlık yapabiliriz, ben sana bu dünyada bulunan en nadir hazineyi veririm ve Shira da güzel bir banyoya ihtiyaç duyarak uzaklaşır ya da Tairn ve Sgaeyl'i buraya çağırabilirim ve Kıtaya geri uçmadan önce hepsi küçük panter atıştırma malıkları yiyebilir. Seçim sizin. Ama her iki durumda da, ejderhaların binicilerinden daha uzun yaşadığını bilmelisin, bu yüzden bizi öldürmeyi başarsaydın, yollarındaki her şeyi yakıp yıkmadan ve İmparatorluğun geri kalanına ne yaptığını söylemek için geri dönmeden önce onları *gerçekten* kızdırmış olurdun. Eğer başlamaya hazırsanız, Tyrrendor Dükü'nün bize bir daha saldırmayacağınıza dair iyi niyetle yola çıkmasına izin vermeye hazırım."

Courtlyn'in yüzü düşüyor ve içeri girdiğimizden beri ilk kez Xaden'a bakarken gerçekten de yaşına benziyor. "Anlaştık."

"Kralım!" diye bağılıyor biri arkamdan.

"Sorun yok, Burcet!" Courtlyn geri sesleniyor. "Ticaret bakanım müzakereler için kalacak, maliye ve"-onlara doğru bakıyor-"dışişleri" ile birlikte."

"Olması gerektiği gibi." Başımı salladım, sonra elimi Halden'a uzattım. "Bana *iki* silahını da getir."

Halden'in başı hücumla geri çekilir.

"Şimdi," diye ekliyorum, belki şaka yaptığımı düşünür diye.

"Müzakereleri mahvetmenin yolu, Riorson." Ters ters bakar ve onları fırlatıp atar.

Çelik bir takırtıyla masaya düşüyor ve ben de Xaden'in kılıçlarını sırtında kınına sokup hançeri Tyrrendor'un Kılıcı'yla birlikte çantasına koyuyorum. "Her şey hazır." Xaden'in sırtına dokunuyorum ve o da ayağa kalkıp çantasını omzuna atmadan önce Courtlyn ve Halden'dan uzaklaştı.

Başını eğik tutuyor ama gözlerini açıp bana bakıyor. "Üzgün değilim ama üzgünüm."

"Seni seviyorum." Yüzünün kenarlarını kavriyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Sgaeyl ağaçların hemen arkasında. Yadigârları Aretia'ya götür ve orada eyaletle ilgili ne işin varsa hallet." Bakışlarını tutarken boğazım düğümleniyor, kırmızıyı gördüğümde içimden gelen savaşıma ya da kaçma içgüdüsünü bastırıyorum. Hızla ayağa kalkıyorum ve ağzına sert, hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bir hafta içinde Basgiath'ta görüşürüz."

"Bir hafta," diye söz veriyor ve sonra gidiyor, kürsüden inerken başını öne eğiyor, Andarna'yı geçince kaldırıyor ve kibirli bir eşek gibi ağaçların arasından ilerliyor.

Courtlyn'e dönüyorum ve üç bakanının bize doğru ilerlediğini fark ediyorum.

Kralın bakışları nefret ve takdirin eşit olduğu bir parıltıyla üzerimde daralıyor. "*Pervasız* olanın gittiğine göre gergin misin?"

Boğazımı temizliyorum ve Tairn ağaçların *üzerinden geçip* başını eğerek masa örtülerinin nefesiyle hareket etmesini sağlarken yer sarsılıyor. "Hayır, pek sayılmaz. Ejderhalar çabuk sinirlenmeleriyle bilinir ve Andarna'nın çenesi muhtemelen biraz yorulmuştur, bu yüzden bu işi hızlandırmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Courtlyn başını sallıyor.

"Dükün bu akşam erken saatlerde yanında otururken belirttiği şartların aynısı ve Xaden Riorson'un muhafızlarınız tarafından kışkırtıldığı ve saldırıya uğradığı göz önüne alındığında, bu geceki faaliyetlerle ilgili olarak onu suçlayacağınız her türlü suçtan affedileceğini ve istediği zaman isyanımızın bir üyesi olarak Deverelli'ye dönmesine izin verileceğini de ekleyeceğim." Gülümsedim.

Courtlyn gürlüyor ve bakanları kürsüye doğru ilerlerken protesto sesleri çıkarıyor.

"Ya da eve gidebiliriz ve Kral Tauri'ye bu geceki eylemler hakkında ne düşündüğünü sorup oradan devam edebilirim." Omuz silkiyorum.

"Kabul edildi," ısırtıyor Courtlyn.

"Mükemmel. Şimdi, sitrini ittifak için ödeme olarak kabul edeceğinizi umuyorum ama prensin suçları için tazminat almanız gerektiğini de kabul edin." Çantamın üstünü açıyorum ve kıtanın buraya kadar taşıdığım sert metalik kabuk parçalarını çıkarıyorum. En küçük parçalar avucumu kaplıyor ve en büyük kısmı orta boy bir köpeğe rahatlıkla sığıyor. Tabanı masanın üzerine, parçaları da içine koyuyorum ve renk tonlarının alttaki en koyu oniksten üstteki en parlak gümüşe nasıl geçtiğine hayret ediyorum; sertleşmiş pulların her bir halkası bir sonrakinin içine yerleşiyor ama asla ayrılmıyor, sadece yavru hazır olduğunda çatlayan, çıkıntısız, pürüzsüz bir dış katman oluşturuyor.

"Bir ejderha yumurtası kabuğu." Courtlyn pek de etkilenmemiş bir halde kelimeleri uzatıyor. "Yaratıklarınız ne kadar muhteşem olursa olsun, bir kabuk gördünüz mü hepsini görmüş sayılırsınız."

"Bu değil." Ağzımın bir köşesi kalkıyor ve parmağımı iç kenarı boyunca gezdiriyorum, onun yüzlerce yıldır zamanını beklediğini, dinlediğini, beklediğini hayal ediyorum. Kolumda bir enerji akımı oluşuyor ve bu his karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu türünün tek örneği. Kıtada sahip olduğumuz tek iride ait. Yedinci ejderha türü. Aradığımız Andarna'nın türü."

"İnanmamı bekliyorsun-" Courtlyn önce irkilir, sonra da şaşkın şaşkın Andarna'ya bakar.

Arkama bakıyorum ve bitki örtüsüne karışmayı seçtiğini görüyorum, böylece Shira havada asılı duruyor, bilinmeyen sivri uçlu bir mengene tarafından asılmış gibi görünüyor.

"Evet."

"Ve bu da onun kabuğu." Courtlyn yaklaşıyor.

"Evet, öyle. Bunu sana hediye etmem için bana izin verdi." Ağır yapıyı ona doğru itiyorum.

"*Ağzımın suyu akmaya başladı,*" diye beni uyarıyor.

"*Sadece biraz . Harika gidiyorsun.*"

Courtlyn başını sallayarak kabuğu inceliyor. "Evet, evet." Başını kaldırır. "Tek bir şartla. O" -parmaklarını Halden'e doğru sallar- "bir daha asla adama ayak basmayacak yoksa hayatı mahvolur."

"Tamamdır."

"Violet!" Halden tartışıyor.

Courtlyn'e "Tamamdır," diye tekrarlıyorum.

"O zaman anlaşma sağlandı." Courtlyn başını eğiyor.

"Anlaşma sağlandı." Ben eğildim ve Andarna Shira'yı tükürdü. Panter kız kardeşlerini de yanına alarak yanımızdan hızla geçti.

"Unnbriel'den başlayacaksınız, değil mi? Ne de olsa en yakın ana ada orası." Courtlyn başımı sallamamı bekledikten sonra Andarna'nın kabuğuna baktı ve masanın etrafından dolaşarak bana doğru geldi. "Eğer uygunsanız, sizin için aracılık edebileceğim başka bir takas daha var."

"Dinliyorum."

Bazen Parapet'e, Harmanlama eylemine bakıyorum ve
ejderhaların
Unnbriel. Bizim hain dediğimiz şey onların ilkokul anlayışı.

-Unnbriel: Dunne Adası yazan Teğmen Asher Daxton

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ciddi olamazsın," diye fısıldıyor Rhi yanımda, üç gün sonra Savaş Dosyası'nda Profesör Devera birinci sınıflara Malek Körfezi'nin iki yüz mil batısında orta büyüklükte bir şehir olan Vallia'nın düşüşünü sorarken.

Veninler Krovla'da yeniden hareketlenmekle kalmadı, biz yokken geçen sekiz gün içinde Cygnisen'in uçucu öğrencileri de geldi. Savaş Dosyası artık sadece ayakta durulabilecek kapasitenin ötesinde. Basamaklar bile oturma yeri olarak kullanılıyor.

Ridoc, Rhi'nin diğer tarafından, "O kesinlikle ciddi," diye cevap veriyor ve hemen yakalayıp tekrarladığım, elimle bastırmaya çalışıp başaramadığım dev bir esneme sesi çıkarıyor.

Lanet olsun, çok yorgunum. Her kasım ağrıyor, midem her şeyi yemek mi yoksa hepsini dışarı atmak mı istediğine karar veremiyor ve haritaya odaklanmaya çalıştığımda çift görmeye başlıyorum. Bu sabah Athebyne'den uçtuk ve sınırlarımızı zorladığımız için General Aetos'un emriyle doğrudan Savaş Dosyası'na gönderilerek ödüllendirildik. En azından babamın kitaplarını odamda tutmayı başardım ve Imogen'den ilk olarak tutsağımı hayatta tuttuğunu öğrendim.

"Senin ve Xaden'ın... hizmetlerini... silah karşılığında takas etmenizi mi istedi?" Sawyer, Ridoc'un sağından öne doğru eğilip protezinin üst kısmını ayarlayarak soruyor. "Deverelli'nin tarafsız olduğunu sanıyordum. Bir orduları bile yok."

Xaden. Notlarımın üzerine neredeyse Şubat ayının ortasına denk gelen tarihi karalarken ellerim kalemimin etrafında kenetleniyor. Gözlerinin etrafındaki halkalar kalıcı hale gelmeden ve şakaklarındaki damarlar kızarmadan önce daha kaç kez kayabilir? O yatak odasında bir anlığına, ilerlemesini durdurmak için geçici bir çözüm bulduğumu düşünmüştüm ama büyüünün olmadığı bir adada bile güvende değildi.

"Ya da belki de ada onun için güvenli değildi," diye araya giriyor Tairn.

Yumruğu görmezden geliyorum.

"Biraz sessiz olur musun?" Cygnisen omuz bandı ve üçüncü sınıf rütbesi olan kahverengi saçlı bir uçucu dönüp Sawyer'a bakıyor ve kaşlarını çatmasından nefret etsem de itiraf etmeliyim ki gözlükler ona gerçekten yakışıyor.

"Onu geri çevir-" Ridoc başlar, sonra el ilanını takdir etmek için duraklar. "*Merhaba* Cygnisen. Basgiath'a hoş geldin diyebildin mi?" Yarın sabah başka birinin yatak odasından çıkacağını bilecek kadar çok kez gördüğüm bir gülümseme takınıyor.

El ilanı alay ediyor. "Ben ikinci sınıflarla çalışmam."

"İyi ki üçte bir gibi sikişiyorum." Ridoc sırtıyor. "Ayrıca, görev ekibindeyim, bu da bana ek bir cazibe katıyor."

El ilanı sahibi koltuğunda dönmeden önce bu ona ikinci bir bakış ve bir anlık ilgi kazandırır.

"Bu özgüveni nereden buluyorsun, Gamlyn?" Maren sol tarafımdan soruyor.

Ridoc homurdanıyor. "Gauntlet'ten sağ çık. Ondan sonra, bir reddin seni öldürmeyeceğinin farkındasın." El ilanına doğru eğiliyor. "Bu arada, üçüncü sınıflar genellikle en üstte oturur, ama bana yakın olmak istersen, o da sorun değil."

El ilanı başını eğiyor ve kalemini masaya vuruyor. Bir kahkahayı bastırıyorum ve Sawyer başını sallıyor.

"Sawyer'a Deverelli Ordusu'ndan bahset," diye hatırlatıyor Ridoc bana, birinci sınıflardan biri yüksek yer stratejisiyle ilgili kolay bir soruyu beceriksizce sorarken koltuğuna geri yerleşiyor.

"Ah, doğru." Tekrar esniyorum ve uykuya dalmamı engelleyeceğini umduğum bir güç çatırtısıyla Arşiv'in kapısını açıyorum. İtiraf etmeliyim ki, yeniden kendim olmak güzel. "Bir tane var. Onlara sadece muhafız diyorlar. Yani evet, ticaret için silahları var, sadece reklamını ."

"Seni bir silah olarak istemeleri garip. Onların büyüü yok," diyor Cat Maren'ın solundan. "Sen korkutucusun

yıldırım, Sorrengail, ama onsuz..." Hepimiz ona doğru bakıyoruz ama o sadece omuz silkiyor. "Ne? *Hepiniz* bunu düşünüyordunuz. Ben sadece söyledim."

"Yukarıda düşman birliklerinin hareketlerinden daha önemli bir şey mi oluyor, Demir Takım ikinci sınıfları?" Devera sorar ve konferans salonu sessizleşir.

Sıcaklık enseme hissediliyor ve koltuğuma gömülüyorum.

"Yani..." Ridoc başının yan tarafını kaşır. "Sorrengail şu anda tüm Kıta'yı kurtarmaktan sorumlu sayılır, o yüzden belki-

"Rhi'nin eli ağzını kapatır. "Kesinlikle olmaz. Özrümüzü kabul edin, Binbaşı."

Devera alaycı bir tavırla kaşlarını çatıyor ve masaya yaslanıyor. "Deverelli'ye yolculuğun nasıldı, öğrenci? Hepimizi kurtardın mı?"

Kafalar bana doğru dönerken deri ceketler her yönden gıcırıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Prensin liderleri sorguladığına inanıyorum ama daha sonraki araştırmalar için adaya diplomatik erişim sağlamamıza olanak tanıyacak bir anlaşma yaptık." Yeni müttefikimizin *zayıf* görünmesini istemediğime dair nazik bir hatırlatma da ekleyerek, Xaden'ın yaptıkları konusunda Courtlyn'in sessiz kalmasını bizzat kendim bir kurban gibi söz vererek sağladım.

"Konuşmamız gereken tek şey bu mu?" diye soruyor, yüz ifadesi rahatsız edici bir şekilde anneminkine yakın, ben de başımı sallıyorum.

Cat bıkkın bir iç çekişle, kalemini defterine vurarak, "Tüccar adasındaki onca dükkân varken bizi *kitapçıya* götürdü," diye ekliyor ve ben de dikkatimin başka bir yere kaymasıyla biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Kulağa bizim Violet gibi geliyor." Devera gülümsüyor. "Madem bugün bu kadar konuşkansın Sorrengail, neden bize Vallia'daki saldırının nesinin bu kadar endişe verici olduğunu anlatmıyorsun?" Arkasındaki haritayı işaret ediyor.

Kahretsin, gerçekten dikkat etmeliydim. İki kalp atışı boyunca haritayı taradım, bazı bayrakların

Bir zamanlar kırmızı olan yerler artık gri ve kırmızı Braevick'in kuzeyinden çekildi ve genel olarak mide bulandırıcı bir şekilde güneybatıya doğru ilerliyor.

"Güneye doğru bir hareket olduğunu gösteriyor," diye cevaplıyorum. "Aretia'daki koşulları kaldırdığımızda, venin rotasını değiştirdi, Pavis gibi fethedilmiş bölgeleri terk ederek Poromiel'in Navarre sınırına yoğunlaştı ve şimdi Basgiath kuluçka alanlarını vurmaya amaçlayan bir saldırı olduğunu biliyoruz. Güneybatıya ilerlemek stratejide bir değişiklik olduğunu gösteriyor." Cordyn'den wyvern ile bir günlük uçuş mesafesinden daha az uzaktalar ama tek amaçları beslenmekse kat etmeleri gereken çok fazla toprak var. Ama durum böyle olsaydı, harita bu kadar önceden planlanmış görünmezdi.

"Bu strateji hakkındaki en iyi tahmininiz?"

Midem bulanıyor. "Bir şekilde Aretian koşullarını biliyorlar ve düşmelerinin kaçınılmazlığı için pozisyon alıyorlar."

Odada bir mırıltı dalgalanıyor.

Devera başını sallar. "Ben de öyle düşünüyorum." Kanım dondu. Ama nasıl?

- - -

Sonraki hafta bir bulanıklık içinde geçti. Hiç bu kadar çok çalışmak zorunda kalmamıştım... ya da Xaden için bu kadar endişelenmemiştim.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Senaryo bir hafta içinde Unnbriel'e gitmemizi bekliyor ve ben gerilmeye başladım. Gözlerinin etrafındaki halkaların solması için sekiz gün yeterli olmalı, değil mi?

Tabii Asim'e geçmediyse. Bu düşünceyi olabildiğince uzağa itiyorum.

Sınıfta öğrenmediğim, poligonda tükenmişliği zorlamadığım, uçuş manevralarında kıcımlı dondurmadığım, Maren'in bana hediye ettiği mini tatar yayı ile pratik yapmadığım, Imogen ile her kasımı kırılma noktasına kadar çalıştırmadığım veya

Andarna, Tairn'in neden en kötüsü olduğu konusunda ayrıntılı bilgi veriyor

-dönem-akıl hocası dönem-her dönem, ekibimden vakit ayırabilenlerle birlikte babamın kitaplarını okuyorum. Dain ve benim, babamın şifre kilitli kitapları açmak için bıraktığı ipuçlarını çözmemiz iki akşamımızı alıyor ve çözdüğümüzde, kız kardeşime bile söyleyemiyorum, çünkü kariyeri boyunca ilk kez kişisel izin aldı.

Peki bunları yapmadığım zamanlarda? Ekibimle birlikte dövüş çukurundayım, ya kendi eğitimimiz için ya da en sevdiğimiz aktivite haline gelen, bir şeyler öğrenme umuduyla birbirimizin canına okunmasını izlemek için çeyreğin geri kalanına katılıyorum.

Bu öğleden sonra, takımımızdaki tüm ikinci ve üçüncü sınıflar amfi tiyatronun sol alt sıralarında oturmuş, kucaklarında Jesinia'dan bir kitapla otururken, İkinci ve Dördüncü Kanat'tan diğer iki takım, bugün ders vermek üzere rotasyonla gelen Profesör Carr'ın rehberliğinde önümüzde alıştırma yapıyor. Garrick ve Bodhi hemen altımızdan, duvara yaslanmış bir şekilde bize bakıyor, her ikisi de arada bir kitaplarından başlarını kaldırdıklarında başlarını sallıyorlar.

İkinci sınıflardan biri bir ateş patlamasıyla uçuyor ve adam kış üstü yere düşerken hepimiz yukarı bakıyoruz, saçlarından hala alevler yükseliyor.

"Sıra sende." Bodhi Garrick'e bir yumruk atar ve Garrick hızla mindere doğru koşmaya başlar. Bileğinin bir hareketiyle alevler söner ve oksijensiz kalır.

"Biraz yaklaşmalarına izin vermek, sence de öyle değil mi?" Garrick Profesör Carr'a sorar.

"Oh, bu çok iyi olacak." Ridoc, Unnbriel'in savaş gelenekleri üzerine Kita'nın en redakte edilmiş kitabını kucağına koyuyor ve Sawyer da onu takip ediyor. Sawyer uçuş manevralarında bize katılmadı ama derslere katılacak kadar iyi hissetmesine sevindim. Hazır olduğunda, hatta sadece bu konuda konuşmaya hazır olduğunda, bu onun dönüşü için iyiye işaret.

"Ballsy," diye onaylıyor Rhi diğer tarafımdan, başparmağıyla adalardaki hava durumuyla ilgili bir kitaptaki yerini işaretliyor.

Profesör Carr gözlerini Garrick'e diker ve kollarını kavuşturur. "Bir yara izi ona bir dahaki sefere biraz daha hızlı kullanması gerektiğini hatırlatır. Ölmüş değil ya."

Garrick, "Alev ona asla *dokunmamalıydı*," diye savunuyor.

"Belli ki en iyisini bilecek kadar *eğitim* almamışsın. metodoloji," diye Carr. "Güçlü arkadaşlara sahip olmak sizi iyi bir eğitmen yapmaz."

Garrick'in çenesi, sigara içen ikinci sınıf öğrencisiyle birlikte minderden inerken titriyor ve adam takımına geri dönüyor.

"Pisliğin teki," diyor Bodhi, sonra duvara yaslanıp Braevick'ten aldığı ilk masal koleksiyonunu okumaya devam ediyor. Karanlık güçlerin aşkla ya da iyi işlerle iyileştirildiği ya da ay tutulması sırasında sadece en uzak adada bulunan nadir bir yılanın zehrini içtikten sonra dolunayın altında çıplak dans ettiği ya da... bir şeylerin hikayelerini arıyor.

Herhangi bir şey.

Babamın kitabını gizleyen boş deri kapağı düzeltiyorum ve Unnbriel'in mahkemesine farklı seviyelerde giriş için dövüşle yargılamayı anlatan bölümü tekrar okuyorum, sonra sol omzumu bir irkilemeyle döndürüyorum. Sertleşmiş trapezius kasımı zorlamak da itiraz eden eklemi yatıştırmaya yardımcı olmuyor.

"Dün gece ona çok sert davrandın," diye homurdanıyor Garrick Imogen'e, Bodhi'nin elinden kitabını alırken.

Tüm bu okuduklarımıza rağmen, Jesinia'nın masasında ne olduğunu düşünmeye başlayamıyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Imogen arkamdan, agresif bir şekilde bir sayfayı çevirirken.

"Ben iyiyim." İkisine de bir bakış attıktan sonra sayfayı çevirmeye devam ediyorum. Babamın hırçın adaya ilişkin gözlemleri keskin, neredeyse klinik, ancak her zamanki içgörüsünden yoksun. Bu kitapla babamın yazdığı kitap arasında belirgin bir fark var.

Yirmi üç yaşındayken ve Kâtip Çeyreği'nden çıktığında, ofisinde benim için bıraktığı el yazması.

Ama adaları ne zaman ziyaret etti? Ya da Dain'in varoluşunun belası haline gelen ilkel sözlükleri yazacak zamanı?

"Son bir saat içinde her bir eklemimi en az üç kez döndürdüm." Garrick'in sesi keskinleşir. "Bence bu hafiflemen gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır." Imogen bir sayfa daha çeviriyor. "Carr'la yaşadığın hayal kırıklıklarının acısını benden çıkarma. Violet çok fazla şey yaptığımızı düşünürse bana söyleyecektir."

Quinn omzunun üzerinden eğilmiş, Kraliçe Maraya'nın venin ve tıbbi kullanımları hakkında gönderdiği bir kitabı okurken, işaret parmağını döndürerek Garrick'e geri dönmesini önerdiğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Bu kitaplara ulaşmanın ne kadar zor olduğu , Garrick'in muhtemelen buradan kütüphanesinin olduğu yere kadar *yürüyebileceğini* düşünmek çılgınca.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra öne doğru eğilip dirseklerimi Bodhi'nin başının hemen üzerindeki duvara dayıyorum. "Hey, Bodhi?" Sadece ikimizin duyabileceği şekilde fısıldıyorum.

"Hey, Violet?" diye cevap veriyor, başını kaldırarak.

"İkinci mühürün ne?" Sesimi daha da alçaltıyorum. Kaşlarını kaldırıyor, sonra Garrick'e bakıyor.

"Yok."

"Yani benim bildiğim ama eninde sonunda senin kullandığını göreceğim *bir* silahın yok mu, yoksa mı?"

Ağzının bir köşesi, bana kuzenininkini hatırlatan alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Benim yok. Tıpkı Xaden gibi. Neden?"

"Merak ettim," diye itiraf ediyorum. "Ve bencilce, Halden'in konuşmasını engellemek gibi havalı bir şey yapabileceğini umuyorum." Deverelli'deki performansından sonra diğer adalarda ne yapacağını ancak Tanrı bilir.

"Eğer yapabilseydim, bu bir sonraki keşif gezisine gidebileceğim anlamına mı gelirdi?" Gözleri parlıyor.

"Dikkat edin," diyor Garrick ve isyan kalıntısı taşıyan bir birinci sınıf öğrencisi, İkinci Kanat'ın yeni terfi etmiş kanat lideri Timin Kagiso'yla birlikte çukura girerken ikimiz de ileriye bakıyoruz. "Başka birinin yanmasını engellemeye çalışalım."

Aura öldüğünde İkinci Kanat'ın yönetici subayının başka bir ateş kullanıcısı olduğu anlaşıldı.

"Başlıyorum." Bodhi kitabını duvara bırakır ve takımın sonuna yakın mindere bir adım daha yaklaşır.

"Stirling'i kıdemli kanat lideri yaptıklarına hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyor Sawyer, Panchek'in diğer liderlik üyeleriyle birlikte izlediği sıralara bakarak.

Cat, Trager'ın omuzlarındaki bir düğümü çözerken "Iris Drue'dan daha iyi," diyor. "Elinden gelse bütün uçucuları yataklarında öldüreceğinden eminim."

"Doğru," diye onaylıyor Sawyer, dikkati merdivenlerden yukarı kayıyor. "Şu anda hepinizin fizik dersi olduğunu sanıyordum."

Lynx, Baylor, Avalynn, Sloane, Aaric ve Kai sağ tarafımızdaki merdivenlerden inerken Rhi ve ben de onun görüş alanını takip ediyoruz. Birinci sınıflar burada.

"On dakika önce çıktım," diye yanıtlıyor Sloane, bakışları üzerimizde -daha doğrusu kitaplarımızda- gezinirken. "Yardım etmeye geldik."

"Mükemmel." Rhi başparmağını omuzlarının üzerinden geçiriyor. "Üçüncü sınıfların arkasındaki boş sıra. Oturun ve izleyin."

"Demek istediğim bu değil." Sloane kollarını kavuşturuyor ve bana ağabeyini hatırlatan bir şekilde çenesini kaldırıyor. "Artık görevinden sen sorumlusun, değil mi?"

"Evet." Midem bulanıyor.

"Yardım etmek istiyoruz." Kitapları işaret ediyor.

Ridoc başını sallıyor. "İlk yıl zaten yeterince zorken bir de bunlar eklenmesin."

Ona katılıyorum.

Avalynn, Ridoc'u tamamen görmezden gelerek, "Çiftlerden bir ejderha eksik" diyor. "Biliyorsun, bir sebepten dolayı ayrılman gerekiyorsa."

Rhi başını yana eğiyor.

"Tek sayılar beni rahatsız etmez-" diye başlıyorum.

Imogen, "Sorrenghail birinci sınıfların gitmeyeceğini söyleyemeyecek kadar kibar," diyor.

"Ya da yardım etmek," diye ekliyor Garrick omzunun üzerinden.

Baylor Garrick'e ters ters bakarak, "Sana sormadım," diye meydan okuyor. "Son baktığımda biz gerçek Demir Takımı'ydık ve sen de yedek öğretmendin."

"Bu benim seçeceğim bir kavga değil." Baylor'a kaşlarını kaldırıyorum. "Tabii kışının tekmelenmesini istemiyorsan," diye teklif ediyor Garrick.

Bir gülümseme parıltısı.

Dain merdivenlerden inerken, "Otur ya da kımılda," diye emrediyor. Gözlerinin altındaki halkalar kaşlarını çatıyor. Babamın ipuçlarını çözmek, kendi dersleri için çalışmak ve kanat lideri olarak görevleri arasında çok fazla şey üstleniyor ve bunun en büyük nedeni benim.

"Yardım etmeye çalışıyoruz," diye karşı çıkıyor Sloane, yanakları bir an için kızarıyor ve daralan bakışları Dain'den uzaklaşıyor.

"Hayatta kalarak yardım edebilirsin," diye karşı çıkıyor Dain, Rhi'nin yanındaki kenara kayarak oturuyor ve çantasından babamın Unnbriel için ayrı olarak ciltlenmiş sözlüğünü çıkarıyor. "Carr bana mührünü eğitmeyi reddettiğini söyledi."

"Sen ne?" Kitabımı kapattım.

"Gerçekten başka bir Mairi'nin kaybının yasını mı tutacaksın?" Sloane, Dain'e karşılık verir.

"Onun ölümü *her zaman* başımın üstünde olacakSeninki değil." Dain'in sesi keskinleşir. "Artık birinci sınıfları şımartmıyorum, o yüzden eğit. Senin. Signet'inizi."

"Pislik," diye fısıldıyor ve yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor.

Ona attığı bakışa kaşlarını kaldırıyorum, çünkü onu koltuğundan bıçaklamak mı istiyor yoksa-

Garrick "Siktir," diye mırıldanıyor ve Wingleader Kagiso'dan çıkan ateş birinci sınıfa doğru akarken hepimizin kafası çukura doğru dönüyor.

Bodhi mindere doğru üç hızlı adım atıyor, sonra elini çeviriyor ve ateş sönüyor. Carr'la hemen bir tartışma başlıyor ama ben bunu görmezden gelip odağımı Sloane'a çeviriyorum.

"Neden antrenman yapmıyorsun?" Ona soruyorum.

"Tek yaptığın bir şeyleri yok etmek olsaydı antrenman yapar mıydın?" Bakışlarını çukurdan ayırıyor. "İnsanları öldürmek mi?"

Güç, sıcak ve ısrarcı bir şekilde kemiklerimde uğulduyor. "Bilmiyorum," diyorum sessizce. "Yapar mıydım?"

Rhi'ye bakıyor.

"Bana bakma. Ona katılıyorum." Rhi başını sallar ve kitabının harita bölümüne geçer.

Sloane'un omuzları düşer. "Ben sadece bir şeyin büyüsünü bozmayacak şekilde yardım etmek istiyorum. Ve geçen yıl ikinci sınıflarınız gidip Kıta'yı kurtarıırken sizin bir kenarda oturmaktan memnun olacağınızı hiç sanmıyorum."

Kelimelerim kifayetsiz kalıyor ve Aaric suskunluğumu fark ederek onun arkasından tek kaşını kaldırıyor.

Bir başka birinci sınıf öğrencisi Kagiso'ya karşı çukura girerken Sawyer yavaşça, "Sağlam nokta," diyor.

"Liam-" diye başlıyorum.

"Kendi seçimini yaptı," diye hatırlatıyor Sloane. "Biz de kendi seçimimizi yapıyoruz." Kollarını kavuşturuyor. "Ve benden olabildiğince hazırlıklı olduğunuzdan emin olmamı isterdi, bu hiçbirimizin sizinle gelmemesi anlamına gelse bile."

Rhi ve ben bakışıyoruz, o da başını sallıyor.

"Peki." Koltuğumda dönüp Imogen'in ayaklarının dibindeki ağır çantayı aldım ve en zararsız görünen metinleri aramaya koyuldum. "Al bakalım." Yığını Sloane'a veriyorum. "Bunları oku ve her biri hakkında bir sayfalık rapor yaz-"

Kai iki adım geriden, "*Hay sikeyim*-" diye inliyor.

"Sızlanmak yok. Yardım etmek istediğini söylemiştin," diye araya giriyor Rhi, Bodhi duvara dönerken.

"Ve onları en kısa zamanda bana geri getir," diye bitiriyorum. "Teşekkür ederim." Sloane onları diğerlerine verir, sonra

Bana, Rhi'ye ve Dain'e bir bakış attıktan sonra ekibinin geri kalanını merdivenlerden yukarı doğru takip ediyor.

Aaric elinde mitoloji üzerine bir kitapla bekliyor. "Kâtipler görev raporunuzu henüz yayınlamadı. Ne kadar kötü geçti?"

Ridoc alay ediyor. "Senin kibirli kardeşin-"

"Bize bir saniye izin verin," diye sözünü kesiyorum, sonra kitabımı koltuğuma bırakıp Rhi ve Dain'in yanından geçerek merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Halden Halden'dı," diyorum Aaric'e sesimi alçaltarak. "Halden şeyler yaptı ve Halden tarzı sonuçlara neden oldu, bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Aaric'in çenesinde bir kas esniyor ve kitabı sıkıca kavlıyor. "Birini öldürttü mü?"

Başımı salladım. "Koruması, Kaptan Winshire."

Çukura doğru bakıyor. "Görevinizi tehlikeye attı mı?" "Hayır. Halden kendini Deverelli'den men ettirdi ama ben ihtiyacım olan şeyi başarabildim." Bu sadece Xaden'a mal oldu. Tanrım, bu sefer ona ne kadar mal olduğunu bile bilmiyorum.

Aaric başını sallıyor, sonra ağabeyininkine benzeyen gözleri ve daha farklı olamayacak bakışlarıyla bana bakıyor. "Boyundan büyük işlere mi kalkıştın Violet?" diye soruyor sessizce.

"Hayır." Yutkunuyorum.

Gözlerini kısıyor, sonra başını sallayarak sınıf arkadaşlarını merdivenlerden yukarı doğru takip ediyor.

Döndüğümde ikinci ve üçüncü sınıfların hararetli bir tartışmaya girdiklerini görüyorum, hepsi Rhi'nin etrafında o kadar sıkı toplanmış ki onu ortada zar zor görebiliyorum.

"Sanırım Deverelli'den Unnbriel'e uçuyorsunuz, sonra-" diye başlıyor Trager.

"Deverelli'ye, sonra Athebyne'ye, sonra da buraya mı?" Cat araya giriyor. "Bu uçuşun ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sonra Hedotis, sonra Zehyllna, Loysam ve küçük adalar için bu yolculuğu iki katına mı çıkarıyorsun? Hayır." Başını sallar. "Hayır. Deverelli'yi üs olarak kullanmak bile uçuş süresini boşa harcamak demek."

Dain'in omzuna doğru eğildim.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Dain.

Rhi parmağını harita üzerinde gezdiriyor. "Bu enleme gelene kadar ağırlıklı olarak batıdan esen rüzgârlar var." Deverelli'nin kuzey kıyılarını işaret ediyor. "Bu enlemde

noktası değişiyor, bu yüzden rapor vermek için geri döndüğünüz her seferde ters bir rüzgarla karşı karşıya kalıyorsunuz."

"Ejderhalar bunu kaldırabilir," diyor Maren sessizce.

"Gryphonlar yapamaz," diye bitiriyor Bodhi, Garrick'in yanında duvarın üzerinden bakarken.

Ridoc, "Kısacası boku yedik," diye belirtiyor. "Tüm adaları aramamız beş aydan çok daha uzun sürecek."

Rakamlar kafamda uçuşuyor. Sorun büyük adalar değil. Cerlian Denizi'ni çevreleyen bir düzine küçük ada sorun teşkil ediyor. Bu son yolculuk sekiz gün sürdü ve bu sadece Deverelli'ye kadardı.

"İlginç bir okuma mı?"

O sese doğru dönüyorum. En alt basamaktaki Xaden'i görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonra bir haftadan uzun bir süre önce çekip gittiğinden beri ilk derin nefesimi aldığım da sakinleşiyor. "Merhaba," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilere kilitlemeyen önce yüzünün her bir ayrıntısını inceliyorum. Gözlerinin akı berrak ama renginde bir şey var...

"Merhaba," diye cevap , benim ona baktığım gibi o da bana bakıyor.

"İyi görünüyorsun." Bağa uzanıyorum ve kalkanlarının bana yol verdiğini hissettiğimde neredeyse rahatlayarak eriyorum. Işıltılı oniks, tanıdık bir dalgayla zihnimi sarıyor ve ben de bariyerlerimi indiriyorum. "*Sen de iyi hissediyorsun.*"

"Uyudum," diye cevap veriyor. "*Ve kendimi tuhaf bir şekilde... iyi hissediyorum.*" Boğazını temizliyor. "*O yatak odasıyla ilgili komik bir şey var.*"

"Aretia'da mı?" Uçuş ceketinin kenarlarından çekiştirip onu kendime doğru çekmemek için elimi duvarın sert kenarına .

Bakışları ağzıma düşüyor ve ısınıyor. "*Eskiden çok severdim ama şimdi sen dayanamıyorum.*"

"*Bunu özlemişim.*" Bu bağa yaslanıyorum, sanki yeterince uğraşırsam bir şekilde içine girebilirmişim, kendimi içimize gömebilirmişim gibi. Yakınlık açısından, bu daha da iyi-

"*Seksten daha iyi,*" diye bitiriyor Xaden ve ben niyetimi okuması konusunda ona ders vermek yerine başımı sallarken buluyorum kendimi.

Bu değildi.

Gözlerim açıldı. Ridoc gibi mührünü mü geliştiriyor? "Evden haber var mı?" Bodhi arkamızdan soruyor ve ben irkiliyorum.

"Riorson Evi'nin nasıl olduğunu duymak istemiyorsan hayır. çatı onarımına ihtiyacı olduğunu ya da en yaşlı Sorrengail'in bir sonraki sefer için şimdiye kadar gördüğüm en büyük sağlık çantasını nasıl gönderdiğini." Xaden kuzeninin yanından Garrick'e bakıyor. "Sadece Profesör Tavis'e ihtiyacım var." Bir adım öne çıkıyorum ama o başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "Basgiath'tayız."

Tamam. Kurallara geri dönelim.

"*Sonra görüşürüz?*" Garrick'in merdivenlerden kayarak geçebilmesi için yoldan çekiliyorum ve Xaden uzaklaşmadan önce başını sallarken güneş gözlerindeki kehribar beneklere vuruyor.

Amber.

Beni onu kovalamaktan alıkoyan şey sadece irademin gücü. Bunun yerine, Rhi'nin etrafında devam eden tartışmaya geri dönüyorum.

"O zaman Deverelli'yi atla ve doğruca oraya uç!" Bodhi Unnbriel adasını işaret ediyor.

"Gryphonlar !" Kedi bağırır.

Dikkatim bir adadan diğerine dağılıyor. Burada on gün. Orada yirmi gün. Loysa'nın dış kısımlarına ve küçük adalara ulaştığımızda gidiş-dönüş bir ay. Midemi ekşi bir his kaplıyor ve yavaşça çalkalanmaya başlıyor. Sorun, yolculuklar arasında Senaryum'a rapor vermek. Xaden'ın yeterli zamanı yok, Aretian koşuşlarının da yok.

Andarna, "*Empyrean hangi seçimi yaparsan yap yanında olacaktır,*" diye söz veriyor ama Tairn sessiz, hiç şüphesiz zorunlu sessizlik döneminden sonra nihayet Sgaeyl ile konuşabilmenin heyecanı ile meşgul.

Gitmeliyiz ve *hemen* gitmeliyiz.

"Kuralların canı cehenneme." Sesimi yükseltiyorum ve herkes susuyor.

Cat haritaya bir alıştırma diski fırlatıyor ve ben onun üzerine işlediği ses kalkanı rününü tanıyorum.

Ona minnetle bakıyorum, sonra diğerlerine bakıyorum. "Tedarik ediyoruz ve gidiyoruz. Planlandığı gibi Unnbriel'e gidiyoruz, ama sonra... emirlere itaat etmiyoruz. Adalar arasında geri uçmayız. Onun türünü bulana kadar rapor vermeyeceğiz ya da geri dönmeyeceğiz."

Rhi'nin kaşları imkansız yüksekliklere çıkar. "Bu bir ay sürebilir."

"Ya da hava durumuna bağlı olarak daha uzun," diye tahmin ediyor Maren. "Sizi askeri mahkemeye verecekler," Sawyer bize hatırlatıyor. "Bu Muhtemelen doğru plan, ancak doğrudan emirlere karşı geliyorsunuz..." Başını yana doğru eğiyor. "Yine de yedinci cinsle geri dönen ekibi askeri mahkemeye çıkarmak zor."

"Mükemmel bir nokta." Ridoc başını sallar. "Hâlâ Prens Pompous'u almak zorunda mıyız?"

"Evet." Dain öne doğru eğiliyor ve kollarını dizlerine dayıyor. "Bazı adalar o olmadan bizimle konuşmaz. Aklıma hemen Hedotis geliyor."

"Bu..." Bodhi'nin gözleri bana dikildi. "Buraya gel." Ses kalkanını geçip çukurun dış kaldırım taşı halkalarına indiğimde büyü dalgalanıyor. "Neler oluyor, Sorrengail? Çünkü kuralları sikip atmaya, emirleri görmezden gelmeye ve protokole karşı gelmeye varım ama bu acele-"

"Gözleri." Yumruklarımı sıkıyorum ve sesimi fısıltıdan daha yumuşak bir hale getiriyorum. "Deverelli'deki alışımından... Xaden'in gözlerindeki benekler altın rengine dönmedi. Hâlâ kehribar rengindeler." İnsanlar fark etmeden ya da durumu daha da kötüleşmeden bir tedavi bulmalıyız.

Bodhi'nin yüz hatları gevşer. "Kahretsin," diyor sessizce. Yüz ifadesindeki umut kayboluyor, ama benimkini çalmasına izin vermeyi reddediyorum. "şey bende." Elini cebine atıyor ve S ve A olarak işaretlenmiş iki şişeyi uzatıyor. "İstersen daha fazlasını getirebilirim."

Serum ve Antidot.

"Teşekkürler." Kimse görmeden hemen cebime atıyorum. "Onları kullanmayı planlamıyorum-"

"Yapmak *zorunda* kalabileceğinizi fark etmenize sevindim," diye araya giriyor.

"Bir tedavi bulacağız," diye söz veriyorum hissettiğimden çok daha emin bir şekilde.

Bodhi'nin ağzı gerilir. "Gitmek için adam öldürürüm ama Garrick'i de yanında götürmelisin."

İkimiz de ne demek istediğini söylemiyoruz.

diye Garrick'i al.

Biri minderde bağırıyor ve ikimizin de kafası o yöne doğru sallanıyor.

Kagiso bir kez daha ateş püskürterek çığlık atan ikinci sınıf öğrencisini geriye doğru savuruyor ama alevler dehşete düşmüş esmere gittikçe yaklaşırken Carr müdahale etmiyor.

"Ona yardım et," diye fısıldıyorum.

"Geri çekilmem emredildi." Çığlıkları yoğunlaştıkça Bodhi geriliyor ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor.

Bir sonraki alev patlaması birkaç santim yakınına geliyor. "Kullan!" Carr bağırıyor. "Savun kendini!"

Pençe Bölümü'nün ikinci sınıf öğrencisi elini minderin üzerinde genişçe açıyor ve *çığlık* atıyor. Renk, elinin etrafında bir daire çizerek akıyor ve minderi gri bırakıyor.

Hassiktir. Midem sıkışıyor ve şaşkın şaşkın bakıyorum.

Tam önümüzden dönüyor. Yoksa başından beri onlardan biri miydi? Xaden onu hissetmiş olmalı, değil mi? Az önce buradaydı. Yoksa o mu onu hissetti? Hançerimi avuçluyorum.

tribünlerden nefes sesleri ve çığlıklar geliyor.

"Carr!" Panchek emrediyor.

Profesör onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor, alaşım saplı bir hançer sallıyor ve onu doğrudan Harbiyelinin sırtına, kalbine saplıyor.

Aynen böyle. O *öldü*. İnfaz edildi. Soru yok, onu iyileştirme şansı yok, hiçbir şey yok.

Bodhi titrer. "Al. Garrick."

Sadece savaş tanrıçasına tapan bir kültürde, kan tercih edilen kurbandır ve korkaklık nihai

Günah.

-Unnbriel: Dunne Adası yazan Teğmen Asher Daxton

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Planları harekete geçirmek ve her şeyi bir araya getirmek on gün sürüyor ve zaman beni sorgu odasındaki sürekli su damlası gibi yıpratıyor, son sinirlerimi de gıcırdatıyor. Her derste talimatlara göre oturuyorum ve kollarım yorgunluktan düşene kadar kılıç kullanma pratiği yapıyorum ama Xaden'ın gözlerini, Signet Sparring sırasında onu her gördüğümde benekleri tekrar altına dönüşür diye izlemekten vazgeçemiyorum.

Asla yapmazlar.

Mart ayının ilk Cumartesi gününün sisli şafak öncesi saatlerinde çoğumuz uçuş alanında toplandığımızda, harekete geçme kaygım derimin altındaki böcekler gibi hissediliyor. Halden'e bunun sadece Unnbriel gezisi olduğu yalanını söylediğimiz için nefret ediyorum ama içimde bunu umursamayan bir yan da giderek büyüyor.

O lanet bir sorumluluk.

Cat'le şaşırtıcı derecede kolay geçen bir tartışmanın ardından ekibimiz Trager ve Maren'i de kapsayacak şekilde genişledi - kısmen Trager'ın iyileştirme eğitimi nedeniyle, ama daha çok ihtiyaç duyduğumuzda ayrılabilmemiz için. Ekibimizdekiler bekleyen gryphon ve ejderha sıralarına yaklaşırken Mira'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu gelişmeden pek de memnun değil. Sanırım mektubumda bu kısımdan bahsetmeyi unuttum.

"Nerelerdeydin?" Biraz yalnız kalabilmek umuduyla gruptan ayrılarak soruyorum. Yoğun sisin içinde hızla kayboldular.

"İzindeyim," diye cevap veriyor. "Sen burada Senaryum'un emirlerine karşı gelme planları yaparken, ki bu görev komutanı olarak senin ayrıcalığın tabii ki." Şu anda omurgamı öldüren büyük boy çantaya, sonra da ayaklarının dibinde duran çantaya bakıyor. "Mektuplar zekiceydi. Hatta incelikli. Paketler? O kadar da değil."

"Sana nasıl mektup gönderebileceğimi sorduğumda Pançek'in bana tek söylediği *izinli* olduğun . Ortadan kayboldun." Gözlerim kısılıyor ve dondurucu havaya bir nefes buhar veriyorum. "Ve taşımak zorunda olduğumuzda çantalarımızın büyüklüğüne yardım edemeyiz."

"Deverelli'de yeterince erzak bulamamaktan mı endişeleniyorsun?" Halden arkamdan soruyor.

Mira kaşlarını yukarı doğru kaldırıyor ve ağzını oynatmadan *ben demiştım demeyi* başarıyor.

Xaden, "Daha çok yine bir şeyleri berbat edeceğinden endişeleniyorum," diyor ve ben de dönüp onun Garrick'le birlikte sisin içinden bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Halden'in omurgası sertleşir. "Benimle böyle konuşamazsın Riorson."

"Oh, güzel. Ben de ne zaman tartışmaya başlayacağınızı merak ediyordum." Mira kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Yoksa ne yaparsın? Kendinizi başka bir adadan men mi ettireceksiniz? Tecarus'un gemisinde kıyıda uzakta mı oturacaksın? Siz zaten ölü bir yüksünüz, *Majesteleri*. Gerçekten bir de zarar mı vereceksiniz?" Xaden yanımda duruyor ama döndüğünden beri yaptığı gibi ellerini kendine saklıyor. "*Herkes burada mı?*"

"*Dain yolda.*"

"Deverelli'deyken Navarrian işlerini yürüttüğüm için özür dilemeyeceğim-" diye başlıyor Halden.

"Lanet olası görevden sorumlu olan bizlerden görevle ilgili önemli bilgileri sakladığın için özür dilemeye ne dersin?" Xaden, Halden'in alanına girerek karşı çıkıyor, gölgeler ayaklarının etrafında şişiyor. "Biz olmasaydık, ölmüş olurdun."

Kahretsin.

Garrick'e bakıyorum, o da sanki bir şey yapması gereken benmişim gibi bana bakıyor.

Andarna, "*Prensi öldürsün,*" diye öneriyor ve yular şingirtisini yaklaşık yirmi metre arkamda duyuyorum. "*Bizi iyi temsil etmiyor.*"

Tairn, "*0 bir sorun olmayacak,*" diye bizi temin ediyor. Keşke ben de bunun yarısı kadar emin olsaydım.

"Harika bir başlangıç yaptık," diyor Drake, diğer uçucuların yoğun sisin içinde beklediği gryphon hattına doğru ilerlerken. Buradan şekillerini zar zor görebiliyorum.

"Gözümün önünden çekil," diye emrediyor Halden.

"Beni yapamaman seni öldürmeli." Xaden'in ağzının bir köşesi kalkıyor. "Neden küçük sepetine girmiyorsun?"

"Siktir git." Halden'in yanakları kızarır ama tek bir adım geri çekilir.

"*onu öldürüp öldürmemen umurumda değil,*" diyorum Xaden'a, "*ama . Aretia'da neredeyse Cat'in kafasını koparıyordum, bu senin lafın değil miydi?*"

"*Seni öldürtecek,*" diye karşılık veriyor Xaden. "*Bu işe yaramayacak.*"

"*Halden'in hesabına ölmeyeceğim.*"

Ridoc solumdaki sisin içinden çıkıyor, Halden ve Xaden'a şöyle bir bakıyor ve yanıma doğru ilerliyor. "Harman gibi hissettiriyor, değil mi? Heyecan verici. Korkutucu. Gitmemiz gerektiğini biliyoruz ama kışımıza tekme yi yemek üzere olma ihtimalimiz de var."

"Doğrudan Athebyne'e uçmaktan hiç hoşlanmadım," diyor Halden sisin içinde. "Bugün sadece yarı yolda uçacağız."
_"

Başka bir çift kanadın vuruşuyla sis girdaplanır ve bir ejderha sola, Ridoc'un hemen arkasına inerken yer titrer.

Halden aval aval bakar ve geriye doğru tökezler.

Ejderha mavi burnunu yer seviyesine indirip Halden'e doğru derin bir nefes çekene kadar sis pençelerin dış hatları dışında her şeyi gizliyor.

Molvic de neyin nesi...

Midem bulanıyor.

Tairn bana, "*Sana ilk doğanın sorun olmayacağını söylemiştim,*" diye hatırlatıyor.

"Molvic?" Ridoc hafifçe öne eğiliyor, sanki Mavi Çomakkuyruk'un burnu boyunca uzanan yara izi yanlış anlaşılabilir miş gibi.

"Hayır!" Omuzlarımı yuvarlıyorum, çantamı bırakıyorum ve Xaden ile Halden'in yanından geçip sisin içine doğru koşuyorum. "Bunu yapmayın!" Onu Dain'in yanında bize doğru yürürken bulmadan önce otuz adımdan daha az yol almıştım.

Aaric sırt çantasının kayışını sıkmak için çekiştirerek, "Halden hepinizi öldürürken bir kenara oturup izlemeyeceğim," diyor. Dunne'in hatırı için, savaşa hazır bir uçuş ceketi bile yok.

"İstediğin bu değil," diye hatırlatıyorum ona. "Kardeşinin hareketlerinin seni zorlamasına izin verme" -Dain'e işaret parmağımı sallıyorum- "ve sen de bunu yapmasına izin verme!"

Dain iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde göğsüne doğru kaldırır. "Bunun suçlusu nasıl *ben olabilirim?*"

Bir cevap bulmaya çalışıyorum. "O birinci sınıf öğrencisi ve sen de kanat liderisin!"

Dain burnunun kenarını ovuşturuyor ve parmaklarını gözlerinin altındaki ağır, koyu halkaların üzerinden dışarı doğru itiyor. "Vi, sanırım bu konuda benden daha üstün."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Xaden soruyor, o kadar yakınımdaki sıcaklığını aniden sırtımda hissedebiliyorum.

"İstemek mi? Hayır." Aaric başını sallar. "Ama buna ihtiyacım var. Halden'in *senin* hayatını zindan etmesini umursamasam da, sinirlendiğinde derin bir nefes alıp üçe kadar sayamadığı için Kıtayı kara büyücüler tarafından ölüme mahkûm etmesini umursuyorum."

"Kulağa harika geliyor." Xaden'in eli sırtımın küçük kısmını okşuyor. "Bununla aran iyi mi?" Bana doğru bakıyor.

Aaric'in çenesini ve yeşil gözlerindeki kararlılığı inceledikten sonra yenilgiyle başımı sallıyorum. "Hepimiz kendi seçimlerimizi yapabiliriz ve eğer bu sizin seçiminizse, ben de bunu desteklerim."

Aaric başını sallıyor, Xaden ve ben de onunla ve Dain'le birlikte ejderhalarımıza doğru ilerliyoruz... ve Halden'e.

Mira'nın Ridoc, Garrick ve Halden'le birlikte beklediği yere vardığımızda Xaden, "Görünüşe göre o sepete ihtiyacın olmayacak," diyor. "Kendimize başka bir prens bulduk."

Halden'in genişleyen bakışları küçük kardeşine kilitlenirken çenesi yere çarpıyor.

"O kadar şaşırmış görünme," diyor Aaric selamlarken.

"Bakma..." Halden yavaşça başını sallıyor. "Bu krallığın her yerinde senin için genelevler ve kumarhaneler aramamıza izin verdin ve tüm bu süre boyunca *burada mıydın?*"

"En sevdiğin uğrak yerlerini aramaya gitmen

Ben sadece yanlış yaptığın yerin başlangıcıyım," diye yanıtlıyor Aaric. "Sen bir *binici* misin?" Halden bağırır.

"Ejderhanın ima ettiği gibi." Ridoc Molvic'i işaret eder.

"Öldüğünü düşünmenize izin verebilirdi," diye mırıldanıyor Mira. "Babamız duyduğunda öyle olacak-" diye başlıyor Halden. "Siktir git ve söyle ona." Aaric omuz silkiyor. "Ya da yapma. Ben gerçekten

Umurumda değil. Siperleri geçtim çünkü senin ve babamın karanlık güçler konusunda bir *bok* yapmayacağınızı bilerek oturmaktan bıktım ve şimdi oturup tek umudumuzu yerle bir etmenizi izlemeyeceğim. Kraliyet temsilcisi olarak ben gideceğim."

Halden sertleşir. "Kesinlikle olmaz, Cam."

"Aaric'i kullanıyor ve kesinlikle kullanacak," diye karşı çıkıyorum ve eski sevgilimin beni korkutmayan tehditkâr bakışlarını üzerime çekiyorum. "Deverelli'den men edildin ve iyi gününde iki yaşındaki bir çocuğun öfkesine sahipsin, Halden. Aaric bir binici. Havada ve yerde bize ayak uyduracak ve son sekiz aydır onun ekibinde olduğum için, işler kötü gittiğinde kendini nasıl toparlayacağını bildiğine dair sana söz verebilirim."

Halden'in bakışları Aaric'e kayar. "Kraliyet kasasına giren sendin."

"Evet." Aaric başını sallıyor.

"Babam *beni* suçladı." Halden öne doğru bir adım atıyor ve geçmişimiz büyük olasılıkla onun öfkelenmesine neden olduğu için ensemden küçük bir suçluluk duygusu beliriyor. "Basgiath'ta mı kaldın? Yoksa asilerle birlikte mi uçtun?"

"Cevabı zaten biliyorsun," diye Aaric.

Halden, Sliseag kadar kızarır. "Çeyreğe geri dön. Tek kraliyet mensubu ben olacağım-"

Aaric, "Sepetini taşıyacak bir gryphon bulmakta sana iyi şanslar," dedikten sonra başka bir şey söylemeden Molvic'e doğru yürür.

"Şey, ne kadar garip olsa da..." Ridoc kaşlarını kaldırır.

Xaden, Halden'e "Eminim uçuş alanından çıkış yolunu biliyordur," diyor ama prensin bakışları mavi ejderhanın pençelerine kilitlenmiş durumda.

"Violet." Halden sesini alçaltıyor ve yavaşça bana bakıyor. Gözlerindeki yalvarış beni göğsümden vuruyor.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum.

Halden bir kez başını sallar. "Sana söz veriyorum." Sırayla her birimize bakıyor ve sözü bir tehdide dönüşüyor. "Hepinize."

- - -

Bir günümüzü Athebyne'de, diğerini Cordyn'de geçiriyor, yolculuğun iki ayağı arasında gryphonları dinlendiriyoruz. Taşımaları gereken sepetler olmadan çok daha az yoruluyorlar, ancak güçlerini artıracak büyü olmadan, yola devam etmeden önce Deverelli'de dinlenmek için iki gün ayırmamız gerekiyor.

İkinci gün, Mira'yı ilk yolculuğumuzda tahmin ettiği şeye ikna eder: Bazı rünler Kıta dışında çalışır. Şimdi sıra hangileri olduğunu ve *nedenini* bulmaya geldi. Her birimize test etmemiz için bir avuç dolusu çok renkli kuvars disk verildi. Güneş yanığı olmadığım için minnettarım -ama bunun ametist disk mi yoksa Xaden'ın geçen yıl bana verdiği hançerlerden birinin üzerindeki rün mü olduğunu anlayamıyorum- ama her şeye sinirleniyorum

Mira'nın benimle konuşmak istediği tek şey rünler.

Yolculuğun sekizinci gününün erken saatlerinde güneybatı Deverelli kıyı şeridi gözden kayboluyor ve açık denize doğru ilerledikçe renk sudan gece yarısı mavisine dönüşüyor.

Ve ufukta gördüğüm tek şey su.

Eğer altımızda kendi yolculuklarını yapan gemiler olmasaydı, hiçliğe doğru uçmaktan biraz daha fazla endişe duyardım.

"Sinirlerini dokuz saat sonra Unnbriel'e ulaşıcağımız zamana sakla," diyor Tairn bana. *"Seninkileri de rüzgârın yön değiştireceği zamana sakla,"* talimat veriyor aşağıda bekleyen Andarna'ya.

Tanrım, umarım babamın verdiği haritalar doğrudur. Ejderhalar tam olarak tekne değildir. Yorulduklarında öylece yüzemezler ve şu andan itibaren dokuz saat, toplam uçuş süremizi on ikiye çıkaracak.

Gryphon'lar sekizden fazla olan hiçbir şeyi sevmezler.

Hava akımı öğlen saatlerinde değişiyor, bulutlar açıldıkça bize bir kuyruk rüzgârı veriyor ve Andarna, Tairn'in yanından ayrılıp özgürlüğünün tadını çıkarıyor. Kanat çırpışları güçlü, ancak sol kanadındaki fark, güç için büyü olmadan çok daha görünür. Her bir vuruş tendonlarını tam olarak uzatmak için zorluyor ve hafifçe eğilmesi uzun sürmüyor.

Andarna bir rüzgârla savrulduğunda endişe dikenli parmaklarını boğazıma doluyor ama o tekrar düzene girerken ağzımı kapalı tutuyorum.

"İrtifa kaybetmeyin," diye uyarıyor Tairn onu. *"ticaret gemilerinin hangi silahlarla donatıldığını bilemeyiz."*

Sgaeyl'e biraz daha yaklaşıyor, *"Kendi sesinden bıktığın oluyor mu?"* diye soruyor.

"Asla," diye onu temin eder.

Önümüzdeki sekiz saat boyunca beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığından, Tairn'in soyunun ilk üyesinden, Büyük Savaş sırasında başarılı bir şekilde bağ kuran ilk siyah ejderha olan Thareux'a kadar soyunun efsanelerini anlatmasını dinliyorum ve sonra duruyorum.

Görünüşe göre işin içine insan girince hikaye anlatılmaya değer olmaktan çıkıyor.

Tairn karayı gördüğünde güneş öğleden sonra açılmasına doğru kaymıştır.

"*Otuz dakika!*" diye Andarna ve bana anons ediyor, ardından diğerlerini uyarmak için dişlerini titreten bir kükreme çıkarıyor.

Dizilişimizi kontrol etmek için eyerde dönüyorum. Herkes olması gereken yerde, merkezdeki nöbetçi pozisyonundan Aotrom'un burnuna doğru geri çekilen Kiralair hariç. "*Tam zamanında. Kiralair kayboluyor.*"

Tekrar ileri döndüğümde ve tepelik sahil şeridi görüldüğünde Tairn, "*Gryphon'ları getirmek zorundaydım,*" diye mırıldanıyor.

Deniz, koyu maviden beyaz şapkalı deniz mavisine geçiş yapıyor ve birkaç mil önümüzde bir liman kenti gibi görünen krem rengi kumsallara çarpıyor.

"*Bu Soneram olmalı.*" Kesinlikle Dunne adasını bulduk. Çapraz cıvatalar da dahil olmak üzere savunma duvarlarını buradan seçebiliyorum ve babamın çizimlerinde detaylandırdıklarından çok fazla değişmemişler. "*Şişlenmekten kaçınalım, olur mu?*" Tairn'e soruyorum.

Tairn oflayıp puflayarak diğerlerinin önüne geçiyor, sonra sağa yanaşarak kuzeydoğu kıyı şeridi boyunca ilerliyor ve liman şehrine geniş bir mesafe bırakıyor.

Elimi alnıma koyarak öğleden sonra güneşini engelliyorum ve sahili tarayarak şehir surlarının bittiğini fark ediyorum. "*İki ya da üç mil sonra başka bir kasaba var, sonra en az kırk mil boyunca hiçbir şey yok.*"

Babamın kitabını yazmasından bu yana geçen otuz küsur yıl içinde genişlemedikleri sürece.

Kasabayı ve önemli tahkimatlarını geçiyoruz ve yerleşim yeri görmeden on dakika daha yol aldıktan sonra, Tairn iç kısımlara dönüyor, düzeni bozuyor ve diğerlerinin önünde uçuyor.

"*Sgaeyl ile kal,*" diye emrediyor

Andarna'ya. Andarna sıkıntıyla oflar.

"*Plana sadık kal,*" diye hatırlatıyorum ona.

"*Plandan nefret ediyorum,*" diye yanıtlıyor.

Kumsallar burada daha kayalık; dar kum şeridi, yerini görebildiğim kadar uzanan sık bitki örtüsünden oluşan tepelere bırakmadan önce kayalarla kaplı.

Hepsi Deverelli ile aynı sessiz yeşil.

"*Şurası,*" diyor Tairn, kıyıdan birkaç mil içerideki bir yamacın yaklaşık yarısında uygun büyüklükte bir açıklık buluyor ve bir çevre taramasından sonra nihayet çayırın tam ortasına iniyoruz.

Kuşlar bir renk cümbüşü içinde ağaçlardan fırlayıp hızla kaçıyor.

Tairn'in içinden alçak bir gümbürtü yankılanıyor, hırıltı olacak kadar güçlü değil ama yavaşça dönüp ağaçların kenarlarını tararken ve kuyruğunu bel hizasındaki otların arasında gezdirirken bizi akşam yemeği yapmayı düşünebilecek herhangi bir şeyi uyarmak için kesinlikle yeterince yüksek.

Bir turu tamamladıktan sonra "*Bu görür,*" diyor.

Birkaç dakika sonra diğerleri tepemizde beliriyor, Sgaeyl önden gidiyor. Kanatları bir an için açıklığa gölge düşürüyor, etrafımıza inmeden önce inişlerini yavaşlatmak için alevleniyorlar.

Andarna sağımıza, Sgaeyl solumuza inerken yer titriyor. Teine, Aotrom, Cath, Chradh ve Molvic arkamıza iniyor ve biz büyük bir daire oluştururken gryphonlar boşlukları dolduruyor.

Her bir diş ve pençe grubu ağaçlara bakıyor.

"*Duydun mu?*" Tairn başını eğiyor ve öne doğru yürüyor.

Etrafımızdaki orman doğal olmayan bir sessizliğe büründü. "*Buradaki hayvanlar sizi yırtıcı olarak tanıyor, bu kesin.*"

"*Güzel.*" Omzunu eğiyor ve ben de attan inme işlemine başlıyorum, temel ihtiyaçlarım dışında her şeyi eyerimin arkasına bağlı bırakıyorum.

Deverelli'ye rakip olan boğucu sıcak ve neme uyum sağlamak için herkes atletlerine -ya da benim durumumda zırhıma- kadar soyunuyor ve ardından hızlı bir şekilde alanı emniyete alıp taze su için yakındaki bir derenin yerini tespit ediyoruz.

Su. Ardından Cat ve Trager avlanmak için ormana doğru yola çıkarken, isyanın yarısı da aynı şeyi yapmak için yola çıkar.

Teine, Tairn ve Aotrom'u gökyüzünde takip ederken Mira, "Şimdilik yalnızız ama uzun sürmeyecek," diyor. "Birileri onları görecek."

"Güzel. Aaric kraliçeleriyle görüştükten sonra yolumuza devam edebiliriz." Elimi soluk yeşil çayır otlarının üzerinde gezdiriyorum ve ateş çukuruna dizmek için büyükçe bir taş alıyorum. "Burada bir ittifak olma ihtimali çok düşük. İsyancılar için büyüden ayrılmanın ne kadar acı verici olduğunu düşünürsek, Andarna'nın türünün buraya yerleştiğinden şüpheliyim."

"Ya büyü olmadan yaşamayı öğrenirlerse?" Mira, siyah turmaline benzeyen boncuklu bir bileziği bileğinde döndürerek soruyor ve Dain, Maren ve Aaric ile birlikte bir pişirme şisi inşa ederken Ridoc ve Garrick'in ateş yakmasını izliyor.

"Yapabilirler mi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum usulca, gözüm bileziğe takılıyor. Metalik boncukları tutan düğümlerle ilgili bir şey beynimin arkasını gıcıklıyor ve yemin ederim ki gözümü kaçırmadan önce birkaç saniyeliğine parşömen kokusunu alabiliyorum. "Tairn bunun yaşam sürelerini nasıl etkilediğine dair ayrıntı vermiyor."

"O ve Sgaeyl bir tür eş draması mı yaşıyor?" Mira kendi taşını alıyor.

"kadarıyla hayır. Neden?" Soruyorum ve açıklığın ortasına doğru geri dönmeye başlıyoruz.

"Yolculuk boyunca birlikte avlanmadılar." Elindeki taşı kolunun altına sıkıştırıp bir tane daha alıyor.

Xaden'in Drake'le birlikte Sgaeyl ve Andarna'nın yanında devriye gezdiği alana bakıyorum. "İçlerinden birinin her zaman grupta birlikte olması gerektiğini düşünüyorlar." Onunla ancak bu kadar gerçeğe yakın konuşabilirim.

Bana yarı doğruyu görebiliyormuş gibi bakıyor.

Konuyu değiştirelim.

"İzindeyken nereye gittin?" Ona sordum.

Karar veriyormuş gibi ağzını büzüyor. "Büyükannemi görmeye gittim."

"Deaconshire'a mı uçtun?" Yani, bu da bir seçim sanırım.

"Bir mezarlığı ziyaret etmek için özel izin aldığımı mı düşünüyorsunuz?" Bana yan gözle bakıyor.

Kaşlarım saç çizgime ulaşmak için ellerinden geleni yapıyor. "Büyükanne *Niara*'yı görmeye mi gittin?" Fısıltıyla bitiriyorum.

Mira gözlerini devirir. "Fısıldamana gerek yok. Ailemiz seni duyamaz."

Emin olmak için etrafımızı kontrol etmek istiyorum. "Annem ve babamla konuşmayı bıraktı..." Başımı salladım. "Ben doğmadan önce olmuş olmalı çünkü onu hatırlamıyorum bile. Babamın annemle evlenmesiyle ilgili bir şey, değil mi?"

Mira başını sallar. "Sen daha küçük bir çocuktun," diyor. "Tam da saçlarının at kuyruğu yapacak kadar gürleştği yaşlardaydın." Bu anıyı hatırlayınca gülümsüyor ama gülümsemesi kayboluyor. "İletişimi bitiren de Büyükanne Niara değildi. Tam tersi olduğu ortaya çıktı."

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kıskançlık hızlı ve derin bir bıçak gibi saplanır. Annem ve babam onun ailesi hakkında neredeyse *hiç* konuşmazlardı. Bilezik oradan mı geldi?

"Luceras'a gitmelisin." Bana endişe ve korkunun tuhaf bir bileşimiyle bakıyor, ağzı geriliyor. "Onunla kendin konuş."

"Mezuniyetten önce aldığım tüm izinlerle mi?"

"Mükemmel bir nokta." Tarlada başka bir taş arıyor.

Sadece bana söyleyecek kadar mükemmel değil. İyi. Geçen yıl bana bir şey öğrettiyse, o da hepimizin sır saklamaya hakkı olduğudur. *Ama bu benim ailem.*

"Belki okumak istersin diye babamın kitaplarını getirdim." Başka bir konu değişikliği öneriyorum ve tekrar ateş çukuru taşları aramaya başlıyorum. Zemin ayaklarımızın altında sağlam, yani en azından çamur içinde uyumayacağız.

Mira'nın kaşları çatılır.

"Çoğunlukla gelenekleri kapsıyor," diye geveledim. "Ama her kitapta bir bölümün tamamını her adanın özgü flora ve faunasına ayırıyor. Çok kapsamlı." Benim de alnım buruşuyor. Gevezelik ediyorum ama aramızda genişlediğini hissettiğim boşluğu dolduracak *bir şeyler* bulmaya çalışmaktan da kendimi alamıyorum. "Büyükanne Niara, kırlangıçların ve ispinoz kuşlarının göç düzenleri gibi şeyleri incelemek için nasıl zaman bulduğunu söyledi mi? Ya da Fallorinia güvelerini? Üç sayfa boyunca breeson kökü ve kellenweed ekiminden bahsediyor, sonra zakia meyvelerinden ve kuşlar Hedotis'e çok geç göç ederse meyvelerin nasıl olgunlaştığından ve sürünün küçük sarı gagaları maviye boyanarak öldüğünden bahsediyor."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Kulağa korkunç geliyor." Kaskatı kesiliyor ve iki taş da kollarında olacak şekilde yer değiştiriyor.

Taşımı tutuyorum. "Büyükanne Niara onun adaları incelediğini biliyor muydu?"

Dudakları aralanıyor ama sonra başka tarafa bakıyor. "O biliyordu. Kitapları da yalnız sana bıraktı, hatırladın mı? Kuşların göçünü ya da güveleri bilmeme kesinlikle gerek yok."

"Mira-" Siktir.

Beni geride bırakarak adımlarını hızlandırıyor ve ben yavaş bir iç çekiyorum.

"*Bunu dinlemek utanç vericiydi. Bunu daha da garip hale getirebilir misin?*" Andarna azarlar.

"*Git bir şeyler avla.*"

Bir gözümüz sürekli ormanda olacak şekilde kamp kuruyoruz, Trager ve Cat'in getirdiği tavşanları pişiriyoruz, ateşin etrafına yatakları seriyoruz ve uyumadan önce nöbetleri belirliyoruz, diğerleri binicilerine ve uçucularına nöbette eşlik ederken iki ejderha ve eş sayıda gryphon tarafından her zaman çevreleniyoruz.

Ridoc'unkine rakip olacak kadar iğneleyici bir mizah anlayışı olduğunu öğrendiğim Maren ve Drake ile ilk sırayı alıyorum.

Xaden, Mira ve Garrick ile birlikte ikinci olur.

Xaden sonunda battaniyenin altına girdiğinde yıldızlar parlıyor, tıpkı benim gibi botlarına kadar tamamen giyinik. Kolunu belime doluyor, sonra sırtımı göğsüne yaslıyor. Yarı uykulu bir halde gülümsüyorum, sonra daha da yaklaşıyorum. Odunlar çarpışıyor ve Dain sönmekte olan ateşin üzerine bir parça daha odun atıp ateşi körüklerken gözlerimi kırıştıtararak açıyorum.

"Bir şey var mı?" Fısıldıyorum.

"Henüz değil," diyor Xaden kulağıma doğru, vücudunu benimkine dolayarak ve devriye sırasında aldığı üşüme hissi çabucak kayboluyor. "Gitmek zorundalar."

Başımı sallıyorum ve midemde kök salan korkuyla savaşıyorum. Yem olmak kesilmiş süt gibi çöküyor.

Kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor ve nefes alış veriş arkaında dengeleniyor.

Çoktan uykuya dalmış olan Tairn'e "*Gün doğumunun kaybolmasını bekle,*" diyorum. "*Ona verebileceğimiz kadar dinlenmeye ihtiyacı var.*" Unnbriel'in işi gücü dövüşmek ve o aramızdaki en iyisi.

Tairn homurdanarak onaylıyor.

"*Kalk!*" Tairn bir an gibi gelen bir süre sonra bağırıyor ve gözlerim ufku süsleyen pembe ve turuncu bir çizgiyi görmek için açılıyor.

Ürkek bir nefes alıyorum ve Xaden'ın eli kalçamın üzerinden geçerek beni yerimde tutuyor. Arkamızdaki çimenler ritmik bir şekilde hışırdıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Bu paylaştığımız bağa erişmek için *harika* bir zaman olabilirdi. Sağ elim üzerimizi örten battaniyeyi yumrukluyor ve Xaden'ın eli üst uyluk kılıfıma kayıyor.

"Buraya gelmek bir hataydı," diyor bir adam ortak dilde, sesi alçak, üzerimize eğilirken. "Büyün burada sana yardımcı olmayacak, ateş getirici."

Battaniyeleri yırtıyorum ve Xaden hançerimi çekip tek bir yumuşak hareketle adamın boğazının kenarına getiriyor.

Bir sonraki hançerimi elime alıp deri zırhına baktığımda, dirseklerindeki ve kollarının altındaki zayıf eklemleri fark ettiğimde askerin kahverengi gözleri açılıyor. Ağaçlardaki yapraklarla aynı soluk yeşile boyanmış ve göğüs plakasının üzerinde bir at nalı üzerinde çapraz iki kılıçtan oluşan bir amblem damgalanmış.

"Sorun değil." Xaden yavaşça doğruluyor ve geri çekilirken hançerin ucunu askerin boğazının dibinde tutuyor. "Bıçakları getirdik."

Bir tanrıyı diğlerinden üstün tutmak akıllıca değildir. Kıskanç,
muazzam bir panteon arasında iltimas göstermektense
hepsinden uzak durmak daha iyidir.

-Binbaşı Rorilee'nin Tanrıları Yatıştırma Rehberi, İkinci Baskı

OTUZUNCU BÖLÜM

H iki hançer alarak Xaden'in yanında duruyorum; asker geri çekilip en az birkaç düzine olduğu anlaşılan at sırtındaki meslektaşlarına katılıyor; hepsi de sol kalçalarında kılıçlar ve sağ kollarında kınlı hançerler taşıyor.

Fi ve diğerleri aynı şekilde takım arkadaşlarımızın yataklarından çekiliyor ve üçüncü nöbette görevli olmayan herkes ellerinde silahlarla ayağa kalkıyor. Görünüşe göre bütün bir müfrezesini bizi karşılamaya göndermişler ve hepsinin yüzünde farklı derecelerde aynı kana susamış gülümseme var.

"İki süvari bölüğü tepelerde pusuya yatmış," diyor Tairn ve ben de araziye hızlıca bir göz atıp uzun ağaçların arasında birkaç çift altın göz görüyorum.

Andarna, "*Ben bir Unnbrish atı denemek isterim,*" diye düşünüyor.

Tairn ve ben aynı anda "*Hayır,*" diye cevap veriyoruz.

Andarna bağıın altında iç çekiyor. "*Bir gün kibarca sormayı bırakacağım.*"

"Ateş püskürten silahlarınızı alıp adamızdan ayrılmalısınız," diye uyarıyor askeri, diğerleri atlı süvarilerinin önünde sıraya girerken.

"T wo tepelerdeki şirketler," diye fısıldıyorum Xaden'a, ağzımı mümkün olduğunca az oynatmaya dikkat ederek.

"Yakında," diyor Xaden askere ve elinin tersini benimkine sürtüyor.

Hepsi birbirine çok benziyor. Önümüzdeki her asker, cinsiyetine bakılmaksızın aşağı yukarı aynı boyda 1.80'den birkaç santim uzun, aynı kaslı yapıya ve sık kırılmış saçlara sahip. Ve hepsi de derilerinde aynı amblemi taşıyor, ancak boyunlarının diplerindeki farklı nişanların rütbeyi gösterdiğini tahmin ediyorum.

"Ortak dili konuşuyor musunuz?" Dain, Mira'yla birlikte sağma uzanıyor ve takımımız, kuvvetlerimiz arasında sivil bir on fitlik mesafe bırakarak onların müfrezesiyle karşı karşıya geliyor.

Liderleri gözlerini Xaden'dan ayırmadan, "Dilinizi bilmem bu göreve komuta etmem için seçilmeme neden oldu," diye cevap veriyor.

"Vaktimi boşa harcamayı seviyorum," diye mırıldanıyor Dain, sonra Unnbriel'in dil özeti olduğunu anladığım küçük kitapçığı uçuş ceketinin göğüs cebine sokuyor.

Tam önümdeki sarışın, keskin çeneli asker bana bir göz atıyor, bakışları elimdeki ve kalçalarımındaki hançerlere takılıyor.

"Kraliçenizle resmi olarak görüşme talep ediyoruz." Xaden bir adım öne çıkıyor, eli hâlâ hançerime sarılı.

"Reddedildi," diye cevaplıyor kaptan. "Varlığına layık olmayanlarla görüşmez ve kampınıza kadar yürümenin ne kadar kolay olduğu göz önüne alındığında, değerli olma şansınız" - bakışları sıramızın üzerinde geziniyor ve boyumu hızlıca değerlendirdikten sonra alay ediyor - "minimum."

Siktir et onu.

Ejderhalar ve gryphonlar etrafımızdaki ağaçlardan çıkıp müfrezeyi gevşekçe çevrelerken dallar sallanıyor.

"İşi kolaylaştırdık, Kaptan." Tairn arkamdan alçak sesle ve acımasızca homurdanırken başımı yana eğip hançerimi ucunu sıkıştırmak için çeviriyorum. *Tam da sevdiğim gibi.* "Emin olun, bunu zorlaştırabiliriz de."

Müfreze çığlık atarak kaçmıyor ama yanımdan geniş gözlerle bakan sarışın askerin yeşil deri pantolonunda koyu leke yayılıyor. Parapet'ten sonra kesinlikle bir koşucu olacaktı.

"Merak etme," diyorum hızlı bir gülümsemeyle. "Bu alışılmadık bir tepki değil." Ama bu kalbimin hafifçe sıkışmasına neden oluyor. *"Hiç ejderha görmediler."*

Andarna, *"Ailem bu adada değil,"* diye belirtiyor, hayal kırıklığı bağdan aşağı akıyor ve binlercesi gibi üzerime dökülüyor

İğne izleri.

Omuzlarımı silkeleyip üzerimden atmaya çalışıyorum. İhtiyacımız olan son şey ölü bir asker ve bozulmuş bir ittifak. *"Ve lütfen duygularına dikkat et. Burada kalkan olamam."*

Asker bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve gözlerini kısarak tam olarak anlamadığım ama kesinlikle *zayıf* ve *küçük* bir şeyler söylüyor. Hançerimi tekrar çeviriyorum ve kabzasından yakalıyorum.

"Senin..." olduğunu düşünmüyor. Dain başını sallar. "Biliyor musun? Boş ver." Orta parmağını askere doğru kaldırır.

"Bizi yakmanız kraliçemizle görüşmenizi sağlamayacaktır." Kaptan çenesini kaldırır.

"Hayır, ama dövüşte en iyinizi yenmek bize yenildiğimiz rakibin rütbesinde mahkemeye giriş hakkı kazandırır," diyor Xaden, ağzında bir sırıtma oynarken başını eğerek.

Kaptanın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Kanunlarımızı biliyorsunuz."

"Öyle." Xaden bana doğru işaret ediyor. "Ve ben de onunla birlikteyim. Kılıcımı zaten boğazına dayadığıma göre, sanırım bu daha yüksek becerilere sahip birine geçmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Kaptan yavaşça dönüyor, bakışları başımızın üzerinde geziniyor ve Tairn hırlıyor. "Ateş püskürtenler kalıyor."

Sgaeyl soldan saldırıyor ve dişlerini bir askere o kadar yaklaştırıyor ki, kadın nefes nefese kalırken saçları yana savruluyor.

Xaden kaptanlarına, "Becerilmemi söyledi," diye cevap veriyor.

Kaptan göz teması kurmadan Sgaeyl'e doğru bakar. "Sadece yarısı gelebilir. Akıllıca seçim yapın. Son ve tek teklif."

Xaden başını sallıyor, sonra bize doğru dönüyor ve Garrick'e kılıcını uzatıyor. "Kimi almak istiyorsun?" diye soruyor bana.

"Ben mi?" Göz kırpiyorum.

"Senin görevin," diye yanıtlıyor.

Hay sikeyim. Derin bir nefes alıyorum ve Dain'i geçip Mira'ya bakıyorum. "Xaden meydan okuyacak. Navarre adına Aaric konuşacak. Poromiel için Cat..." Boğazım daralıyor, iki kişi kaldığımı fark ediyorum.

Mira başını sallar. "Sağlam seçimler. Oyalanmayı bırak."

"Dain ve ben." Bu da en güçlü ikinci savaşıımızı ve kız kardeşimi geride bırakıyor.

"Aetos?" Garrick sorar.

Xaden, Garrick'in sırtını sertleştiren bir ses tonuyla, "Komutayı sorgulama," diye uyarıyor.

"Kaptan görev için bizim dilimizi konuştuğu için seçildiğini söyledi, bu yüzden yaygın olduğunu varsayamayız," diye açıklıyorum. "Arada birkaç kelime öğrenebiliyorum ama zamanımı Hedotik öğrenmek için harcadım ve gerisini Dain aldı."

Garrick'in çenesi titriyor ama bir kez başını sallıyor.

"*Dur tahmin edeyim. Ben burada kalacağım,*" diye Andarna.

"*Öğreniyorsun,*" diye yanıtlıyor Tairn.

Bakışlarımı Mira'nınkilere çeviriyorum ve orada beni bekleyen bir yargı bulamıyorum. "Akşama kadar dönmezsek, burayı yerle bir edin."

- - -

Unnbriel'in başkenti **Eistol**, iç kesimlere doğru yirmi dakikalık bir uçuştan daha kısa bir mesafededir, ancak süvarilerin sarp araziden ve sırtın üzerinden geçerek ağır tahkimatlı şehre ulaşması iki saat sürer.

Şehrin kendisi beni Tairn'i getirme konusunda tereddüde düşürüyor. Eistol kırlara hükmediyor, kilometrelerce uzanan en yüksek tepeyi kaplıyor. Çeşitli taş tonlarında bir dizi teraslı daire şeklinde inşa edilmiş, ancak yapılarının çatıları tek tip soluk mavi renkte. Her bir teras Tairn'in ağırlığını taşıyabilecek kadar kalın bir duvarla çevrili ve en alttaki bir düzine insanlı çapraz direği destekliyor. Üstteki sekiz tanesinin sayıları daha az ama orantılı ve Deverelli'nin aksine bunlar birden fazla yöne sallanıyor.

Burası ejderhalarla savaşmak için inşa edilmiş, gerçekten burada bulunmuş olsalar da olmasalar da.

"*O srglere bu kadar yakın olmanızdan hoşlanmıyorum,*" diyorum bağ boyunca, her halkanın içindeki yükseltilmiş metal kapılardan tek sıra halinde geçen süvari müfrezesine dikkat ederek. Tek bir emirle şehre yürüyerek girmek ya da kaçmak imkânsız olurdu.

"*Eş seçiminizi beğenmedim ama yine de ,*" diye yanıtlıyor Tairn şehre yüzlerce metre yukarıdan yaklaşırken, batıdan bir fırtına gelirken oluşuma liderlik ediyor.

"*nc halka,*" diye hatırlatıyorum ona beşinci *halkanın* zerinde süzülürken.

"*Ben de oradaydım. Hatırlıyorum,*" diye cevap veriyor, kanatlarını çırpıyor ve şehrin en yüksek üçüncü halkasına doğru dalışa geçiyor.

Dalarken eyerimin kemeri kalalarımaya baskı yapıyor ve geleceğini bildiğim kanat ırpışını bekliyorum... ama gelmiyor.

"*Tairn?*" İnsanlar sokaklarda koşuşturuyor, hızla yaklaşan duvarları çevreleyen yapıların içine dalıyorlar. Yakında yavaşlamazsa, duvarları yerle bir edeceğiz. "*Tairn!*"

İ geçiriyor, sonra kanatlarını açıp bir kez pompalıyor ve üçüncü halkanın duvarına uzunlamasına inmeden önce beni kemiklerimi titreten bir ivme değişimiyle sarsıyor. Penelerinin altındaki kaya parçalanıyor ve bir düzineden daha az bir mesafede duran çapraz cıvataya doğru başını eğiyor.

İstasyonu yöneten askerlerden ikisi geri çekiliyor, ancak üçüncüsü cesurca fırlatma ünitesinin ahşap tabanının içinde kısmen gizlenmiş bir şekilde duruyor, bir eli manivela mekanizmasının üzerinde dururken diğeri silahı bize doğru döndüren ahşap tekerleği yavaşça çeviriyor.

Eyerimin kemerini zyorum ve daha iyi bir görüş noktası için hızla yükseliyorum, hançerim zaten elimde.

Sgaeyl apraz cıvatanın karşı tarafına inmeden bir saniye önce gölge üzerimize düşüyor ve boğazından kısık sesle hırlayıp burun deliklerini açarken askerin başı ona doğru sarsılıyor.

Asker iki elini de silahtan kaldırır.

Taşıdığım silahlar hariç her şeyi Tairn'in eyerine bağladıktan sonra omzuna doğru ilerliyorum, sadece Cath, Kira ve Molvic'in arkamdan geldiğinden emin olmak için duraklıyorum.

"İndiğin yere dikkat et yoksa de utandırırısın," diye uyarıyor Tairn ve aşağı bakarken midem bulanıyor. Birkaç adım bile sağa , elli metrelik duvarın kenarından düşeceğim.

"Anlaşıldı." İçer doğru nişan alıyorum ve kayarak birinci ve ikinci pençesinin arasındaki duvara iniyorum.

Xaden ve ben onlara ulaştığımızda, üç asker de kendilerini çapraz cıvata kulesinin içine atmışlardı. Onlara zarar vermek istemediğimizi söylemek için ağzımı açıyorum ama Xaden'ın solundaki taş zemindeki ahşap kapı itilerek açılıyor ve süvari yüzbaşısının kafası içeri giriyor.

Askerlere ders veriyor ama seçebildiğim tek kelime *seyirci*. Sonra elinin bir hareketiyle bizi karanlığa doğru çağırıyor. "Beni takip edin."

Önce Xaden içeri giriyor, ben de onu taş merdivenlerden aşağıya doğru takip ediyorum. Doğal ışık taş işçiliğindeki küçük yarıklardan yolumuzu aydınlatıyor ve zemin kata doğru ilerlerken iki kapıdan geçiyoruz.

"Onlar da duvarların içinde," diyorum Tairn'e. Babam ya bu kısmı atladı ya da savunmanın iç işleyişini hiç görmedi. Ben ikincisi üzerine bahse girerim.

"Akıllıca," diye onaylıyor Tairn.

Subay basamakların dibindeki kapıyı iterek açtı ve Xaden'la birlikte taş binaların arasındaki, Xaden'ın omuzlarından belki bir karış daha geniş, gölgeli bir ara sokağa girdik. Kılıçlarının kabzaları kayayı kazımaya birkaç santim yaklaşıyor. *"Bu yapıdan birkaç şey öğrenebiliriz. Bir asker düzinelercesini durdurabilir."*

Sokağın sonuna varıyoruz ve arnavut kaldırımlı açık sokağa giriyoruz. Otuz metre genişliğinde görünüyor ve eğer babamın kayıtları doğruysa, yerleşim bölgesinin bir parçası,

Ancak caddede sıralanan deri giysili askerlerin hiçbirisi ev gibi değil, sadece birkaçı sessiz yeşil deriler giyiyor. Soluk mavi giysili askerlerin bacaklarında metal zırhlar var. Ama gümüş giyenler bir sonraki kapının önünde duruyor, kılıçlarını çekmişler, zırhlı göğüs plakalarının metali sabah ışığını yakalıyor.

En azından kapı siperi indirilmemiş.

"Burada bekleyin." Yüzbaşı bizi ortaya doğru götürüyor, sonra mavili askerlerden biri soldan bir şeyler bağırınca oradan ayrılıyor.

Xaden ve ben sırt sırta durmak için hareket ettik.

"İki düzine kadar varlar ve sadece ikimiz varız," diye fısıldıyorum, bakışlarım askerden askere atlıyor, her kapının önünde iki kişi olduğunu fark ediyorum.

Sgaeyl yukarıdan homurdanıyor.

"Dört," diye hatırlatıyor Xaden sessizce, serçe parmağını benimkine sürterek. "Ve şu anda bu bağı gerçekten özlüyorum."

"Ben de." Gökyüzü ağır bulutlarla kararırken, ellerimi kılıçlarıma yakın tutarak muhafızlara saldırmaları için bir sebep vermiyor, karar vermemi yavaşlatmakla tehdit eden korkuyla savaşıyorum.

Sağımdaki muhafızlar ayrılıyor ve kaptan içeri giriyor, onu Aaric, Dain ve Cat takip ediyor.

Bize ulaştıklarında Cat "Misafirperver bir grup" diye not düşüyor.

"Bu taraftan," diye emrediyor yüzbaşı, sonra da bir sonraki kapıyı kapatan gümüş giysili askerlere doğru ilerliyor.

Süvari subayını takip ederken Xaden, Aaric'e "Yakın dur ve kendini öldürtme," diyor. İki yanımızda yürüyen askerler, Tairn ve Sgaeyl duvardan bıkışlar gibi bizi izlemekle yukarı bakmak arasında gidip geliyorlar.

Biz kapıya yaklaşırken askerler tartışmaya başlıyor ama ben sadece *tehlike* ve *kutsallığı* seçiyorum.

Sgaeyl ve Tairn duvarda yürürken Dain arkamdan "Yarışmanın bu... istasyonda yapılmasını istiyorlar," diye yorumladı.

üstümüzde, ayak uyduruyor. "Ana tapınaklarına daha fazla yaklaşmamızı istemiyorlar."

"İlgilendiğimiz onların tapınağı değil," diye mırıldanıyor Cat onun yanında.

Tartışmayı kaptan kazanmış olmalı çünkü muhafızlar geçmemize izin vermek için ayrılıyorlar. Göğüs plakalarına bakıyorum ve ortasında bir pençe tarafından tutulan çapraz iki kılıçtan oluşan kazınmış sembolü görüyorum - Dunne'in amblemi.

Kalın kapının altından geçerken Tairn'e "Bizimkine benziyor," diyorum. *"Sembolünde bir pençe var, bu da ortak kökene işaret ediyor."*

Bir sonraki bölüme girerken *"Şimdi odaklan, sonra analiz et"* diyor.

Burada konut yok, sadece her iki taraftaki duvarların içine inşa edilmiş teraslı oturma alanlarından oluşan iki sektör var ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük tapınağın önünde açık bir meydan bırakıyor. Kolaylıkla Tairn'in yüksekliğinde. Uzun, beşik çatısı şehrin geri kalanıyla aynı soluk maviyle döşenmiş ve ön tarafı tutan altı geniş sütunun tamamı gri granit. Cilalı taşlar ışıktaki parlayarak neredeyse gümüş gibi görünmelerini sağlıyor ve her biri farklı bir sembolle oyulmuş. *Kılıç. Kalkan. Ateş. Su. Pençe.* Bakışlarım sağdaki son sütuna ulaştığında taşlarım kalkıyor. *Kitap.*

Tüm savaş araçları.

Bu sütunun yanında tanrıçanın yontulmuş bir anısı, çatının en alt çizgisine kadar uzanan parlak gri bir heykeli yer alıyor. Sol elinde bize doğru dönük bir kılıç, diğer elinde ise şakağının sağ kenarını koruyan bir kalkan tutuyor. Uzun saçları gövdesinin bir yanından aşağıya doğru örülmüş ve zırhlı bir göğüs plakası ile uzun, kuşaklı cüppeler giymiş.

"Vay canına," diye fısıldıyor Cat, üniformalı muhafızlar arkamızdan süzülüp plazanın kenarlarında yerlerini alırken, biz de teraslı oturma yerlerinin arasındaki koyu renkli taşlara doğru ilerliyoruz.

Mavi cüppeli görevliler tapınak merdivenlerinde yükseliyor ve adımlarım duraksıyor.

Her birinin saçı gümüş rengi. Gri değil.

Beyaz değil.

Gümüş.

Vasilerin artık çocuklarını tercih ettikleri tanrıya hizmet etmeleri için adamlarına izin verilmemektedir. Tanrılara ömür boyu hizmet etme kararı, reşit olma yaşından sonra ve kişinin özgür irade.

-Kamu Duyurusu 200.417 Çeviri: Racel Lightstone

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Başın mı dönüyor?" Xaden kısık bir fısıltıyla sorar.

"Hayır." Onlara doğru yürürken bakışlarım bir görevliden diğerine atlıyor. Hepsinin boyları, şekilleri, cinsiyetleri ve ten renkleri farklı ama saç renkleri mavi cübbeleri kadar tek tip.

En üst basamaktaki görevlilerden biri ellerini çırpıyor ve açık mavi tunikler giymiş bir grup çocuk Dunne heykelinin arkasından koşarak basamakları tırmanıp ona doğru koşuyor. Bakışlarım sonuncusuna, en fazla on yaşında görünen bir kız çocuğuna kilitleniyor. Esmer kızın gümüş uçlu saç örgüsü sırtında sallanırken daha küçük bir çocuğu kucağına alıyor ve içeri sokuyor.

O gözden kaybolurken nefesim beni terk ediyor. "Violet," diye fısıldıyor Xaden.

"Saçları-"

"Biliyorum." Yalpalıyorum ve o da elini belime koyarak beni sabitliyor.

Yirmi bir yıldır benimki gibi saçlı olan birini hiç görmedim. Ne kadar kısa keserse kessin, onunki hep gümüş rengi mi oluyor? Eklemleri iflas mı ediyor? Kemikleri kırılıyor mu? Bilmek istiyorum. Bilmek .

Tairn üzerimizde sinsice dolaşırken süvari yüzbaşı surlara doğru bağırıyor ve hizmetkârların hepsi bellerindeki kemerlerden kılıçlarını çekerek beni sarmal düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Dedi ki, 'Onları getirdim,'" diye tercüme ediyor Dain, Xaden'ın solundan, biz bir tiyatro sahnesi gibi hissettiren bir yerde düz bir çizgi oluştururken. Ya da bir savaş brifingi sahnesi.

"*Bıçaklar çok şirin,*" diyor Tairn.

"*Saçları,*" diye cevap verdim. "*Saçları benimkilere benziyordu.*"

"*Önce hayatta kal ki sonra merak edebilesin. Odaklan.*"

Metal gıcırdıyor ve solumuzdaki en yüksek sıranın üzerinde bir kapı yükseliyor. Bir an sonra, iki kişi tünelden dışarı adım atıyor.

"Xaden'ın rakibi mi?" Tairn'e soruyorum.

"Yaşlanan bir general ve bir baş rahibe ile savaştığı sürece hayır."

Soldaki kırışmış saçlı ve zengin kahverengi tenli orta yaşlı adam gümüş giysili muhafızlarla aynı üniformaya sahipken, onun yanındaki daha yaşlı, açık tenli kadın sadece tapınak görevlilerinin uzun soluk mavi cübbelerini değil, aynı zamanda kalçasında kınında bir kılıç taşıyor.

Daralmış bakışları üzerimizde geziniyor, sonra solundaki adam Unnbrish dilinde seslenirken bana sabitleniyor.

"Muhafızların komutanı olduğunu söylüyor ve kraliçeleriyle gerçekten görüşmek isteyip istemediğimizi soruyor," diye tercüme ediyor Dain.

Dunne'a Xaden'in buna hazır olması için dua ederek, "Ona istediğimizi söyle ve bunu almak için onların geleneklerine uyacağız," diye cevap veriyorum.

Dain yavaşça tercüme eder ve süvari yüzbaşı onlara katılmak için tırmanırken çift merdivenlerden aşağı iner. Yüzbaşı rapor verir ve komutanın ağzı, hançerini çekip yüzbaşının deri zırhının omuz kayışlarını kesmeden önce düzleşir.

Yeşil deri basamaklara düşüyor ve kaptan başını eğiyor.

Cat, Aaric'in sağına fısıldayarak, "Sanırım bu rütbenin indirilmesi anlamına geliyor," diyor.

"Her dilde," diye katılıyor Aaric.

Merdivenlerden inerken komutanın sesi meydanda gürleyip kayada yankılanıyor ve Dain elinden geldiğince hızlı bir şekilde tercüme ediyor.

"Elde edebileceğimiz tek şey ölüm, ama..." Dain duraklar. "Kahretsin, sanırım en güçlü savaşçılarımızı getirmemizi söyledi ve kraliçeleriyle konuşmaya layık olup olmadığımızı test edecekler."

Xaden başını sallıyor. "Ona hazır olduğumu söyle."

Dain mesajı tekrarlar ve komutan iki kez alkışlar. Üç çıplak silahlı asker tünelden çıkar ve

göğsüm sıkışıyor. Ortadaki kadın, Dain değilse bile Sawyer'la aynı boyda olmalı ve onun yanındaki iri yarı adamlar da Xaden'la aramızdaki boy farkıyla yukarıda yükseliyorlar. Sanırım onlar ikiz.

Omurgamdan aşağıya doğru inen ürpertinin ne şiddetli rüzgârla ne de güneşin tepemdeki fırtına bulutlarının ardında kaybolmasıyla bir ilgisi var.

"Belki de bu stratejiyi yeniden düşünmeliyiz," diye fısıldıyor Cat. Evet, bir kez olsun onunla birlikteyim.

Xaden, "Sizin strateji dediğinize onlar hukuk diyor," diye yanıtlıyor.

Savaşçıların komutanlarının ve tapınağın baş rahibesinin arkasından indiği her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Meydana ulaştıklarında, bir sinek kuşu kanatlarını nabzıma göre ayarlayabilir.

"Costa!" diye bağılıyor duvarlardaki muhafızlar ve sağdaki savaşçı kas yüklü kollarını kaldırıyor.

"Marlis!" diye bağırır diğer muhafızlar ve kadın çenesini kaldırır.

"Palta!" Bir nakarat daha duyulur ve soldaki ikiz boynunu kırar.

Komutan elini kaldırır ve o konuşmadan önce askerler sessizliğe gömülür.

"Bunun şampiyonumuz mu yoksa liderimiz mi olduğunu soruyor," diye tercüme ediyor Dain.

"Yakın ama hayır. Xaden'ın şampiyonumuz mu yoksa prensimiz mi olduğunu sordu. Utanma, Aetos. Kelimeler kulağa yeterince benzer geliyor." Aaric öne doğru bir adım atar ve ardından komutana, kulağa ucsuz *bucaksız* bir Unnbrish gibi gelen bir dille cevap verir.

Çenem düşüyor ama "Navarre "dan başka bir şey anlayamayacak kadar hızlı konuşuyor.

Söyledikleri komutanın ve rahibenin cevap vermeden önce duraklamasına neden oluyor, bakışları tekrar bana yöneliyor.

"Ciddi misin lan sen?" Dain tersledi. "Neden bize akıcı konuştuğunu söylemedin?"

"Hiç sormadın." Aaric yüzünü bize dönerken kılıcının kabzasına uzanıyor. "Onlara kim olduğumu söyledim

ve savaşan ben olurdum."

"Sen ne?" Sesim paniğimle birlikte yükseliyor.

"Seyirciye ihtiyacı olan benim," diye yanıtlıyor. "Ben ne kardeşimim, ne de babam ve başkası varken saklanmayacağım-" Keskinleştirilmiş çeliğin ilk birkaç santimini çekiyor.

"Hayır!" Ona doğru ilerliyorum ama Xaden önce davranıp Aaric'in elini tutuyor.

"Prens ya da değil, sen lanet olası bir birinci sınıfsın ve ikimiz de seni yerin dibine sokabileceğimi biliyoruz. Hocaların gerçek hayat tecrübesiyle boy ölçüşemez." Kılıcı kınına geri sokmaya zorluyor. "Ve hayır, sen baban ya da kardeşin değilsin, işte tam da bu yüzden savaşmayacaksın. Yaşamana ihtiyacımız var. *Krallığınızın* yaşamana ihtiyacı var." Xaden, Aaric'in üniformasının yakasını kavırıyor ve dönerek onu tekrar yanımdaki hizaya zorluyor. "Onlara hazır olduğumu söyle."

Lanet olsun, ikisini de o ringde istemiyorum.

"Mümkün olan her yol," diye hatırlatıyor Andarna. "Benim türüm burada olmasa bile, onları görmüş olabilirler. Onları biliyor olabilirler."

"Karanlık Olan'ı düşünme," diye azarlıyor Tairn. "Navarre'ın sınırları savunmak için bu ittifakın askerlerine ihtiyacı var, böylece atlılar saldırıya geçmek için serbest kalacak."

Her iki durumda da, birileri savaşıyor.

"Aynı şey senin için de söylenebilir." Aaric'in boynunda renk yükseliyor ve Xaden'a başını sallıyor.

"Düşersen Tyrrendor Bodhi'nin ellerinde güvende olur." Xaden sesini alçaltıyor ve bu düşünce midemi bulandırıyor. "Bu onurla ilgili değil. Bunu intikamın olarak düşün. Kardeşine ne yaptığımı hatırla ve *onlara anlat*."

Yüzümden kan akıyor. Xaden Halden hakkında konuşmuyor.

Aaric Unnbrish dilinde bir şeyler söylüyor ve tüm bu süre boyunca Xaden'a ters ters bakıyor.

Xaden onu bırakır, sonra Dain'i kontrol eder.

"Senin en güçlü olduğunu söyledi," diye itiraf ediyor Dain, sonra komutan konuşmaya başlayınca tekrar tercüme ediyor. "Ve sana rakip olarak Costa'yı seçtiler."

İkizlerden biri. Xaden'ın yanından geçip savaşçının çoktan meydanın ortasında, rahibenin yanında durduğunu görüyorum. Merdivenlerden inerken olduğundan daha korkunç görünüyordu. Kalın boyun. Kocaman kollar. Neşeyle tehditkâr bir gülümseme. Silahlarla donatılmış yürüyen bir cephanelik gibi ve bronzlaşmış kollarındaki yara izleri bana acıya yabancı olmadığını söylüyor. Rahibe ön kolunun arkasına bir hançer sapladığında ve adam hiç irkilmediğinde bu varsayım doğrulanıyor.

İlk yağmur damlası yüzüme çarptığında kan damlıyor, alttaki koyu renkli taşlara sıçrıyor ve arkamızdaki askerler *tezahürat* yapıyor.

"Bu babamın kitabında yoktu." O taşların *nasıl* bu hale geldiğine dair şüphelerim ve Xaden'ın eşiyle karşılaşmış olabileceğine dair giderek büyüyen korkum midemi bulandırıyor.

"Geliyor," diye anons ediyor Dain ve Xaden, Marlis ve Palta'nın yanından geçerek yaklaşan rahibeyle yüzleşmek için dönüyor.

Gümüş kaşlarını Xaden'a kaldırıp elini uzatırken alnına kazınmış Dunne amblemi dövmesi kırışıyor. Ortak dilde, "Savaş Tanrıçası, değerini kanıtlamadan önce ödemesini talep ediyor," diyor.

En az yetmiş beş yaşında olmalı. Böyle bir dövmenin tanınmayacak kadar solması ne kadar sürer? Midem boğazıma düğümleniyor. Bu mümkün değil-

Tairn sinirli bir profesör gibi, "*Odaklan,*" diye bağılıyor.

Xaden önce çifte kınını, sonra üniformasının üstünü silkiyor ve sol ön kolunu uzatırken üzerinde kısa kollu bir atlet kalıyor. Baş rahibe bıçağı adamın derisine saplıyor ve kan akarken dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum, sonra da botlarının yanındaki taşlara damlıyor. Bu bir

Doğru. Vücudumdaki her hücre onun oraya tek başına gideceği düşüncesine isyan ediyor. Xaden Costa'nın niyetini okuyamıyor - ikinci mühürünün ona verdiği üstünlüğe sahip değil. Üniformamın yakası çok sıkı, derisi artan nemde çok yapışkan, sıcaklığı çok boğucu geliyor. En üstteki düğmeyi koparıyorum, sonra kollarımı ön kollarıma doğru itiyorum, uzaktan gelen gök gürültüsü sesleri onu kullanmadaki yetersizliğimle alay ediyor.

Lanet gücümü geri istiyorum. Onlarla birlikte, Xaden bu meydandaki en ölümcül kişi değil. Ben . O sadece benim yüzümden orada ve bu dövüşü üstlenen ben olmalıyım.

Xaden bana bakıyor, sonra üniformasının üstünü uzatıyor.

"Çok büyük," diye fısıldıyorum, sıcak kumaşı ellerinden alıp göğsüme sarılırken bakışlarımız çarpışıyor.

"Biliyorum." Kollarını çifte kının içine sokuyor ve göğsünde bağlıyor. "Garrick bunu kaçırdığı için çok kızacak." Sırıttıyor, sonra boynumun arkasını kavriyor ve dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. "Hemen döneceğim."

Ama ya değilse? En iyi dövüşçüler bile savaşta ölür.

Kibirli çünkü o en iyisi. En azından Costa'ya doğru yürürken çarpan kalbimi yavaşlatmak için kendime böyle söylüyorum. Rahibe yanıma doğru ilerlerken öfkenin sıcaklığı yerini hızla korkuya bırakıyor. Sınavlardan geçmeyi anlıyorum -tüm hayatım boyunca Kâtiplik Çeyreği'ne giriş sınavına hazırlandım- ama bu bana Askerlik Günü'nde korkuluklarda yürümek kadar duygusuzca geliyor.

"Dunne'ın yöntemlerine katılmıyorsun," diye tahmin yürütüyor rahibe, gözbebekleri büyümüş bir halde bana bakarken sesi yaşlılıktan çatlıyor. Oh *harika*. O sütunların ötesinde ne içtiklerini sadece Dunne'ın kendisi biliyor.

"Bunu zayıf bir karakter testi olarak görüyorum," diye cevap veriyorum.

"Yine de karakter her zaman kan döküldüğünde ortaya çıkar, öyle değil mi?" Rahibe bana doğru bakıp Aaric'in önünden geçiyor, bakışlarıyla önce onu, sonra Cat'i değerlendiriyor ve dikkatini Dain'e çeviriyor. "Şimdi silah pazarlığı yapacaklar."

"En büyüğü olmadan savaşıyor." Costa ve komutana yaklaşırken Xaden'in arkasını izliyorum.

"Sanırım bu konuda haklı olabilirsin." Rahibe Sgaeyl'in nöbet tuttuğu duvara bakıyor. "Bu yüzden onun tek başına savaşmaması gerektiğine karar verdim." Ben daha ona soru soramadan, bıçağı Dain'in kolunun üzerinden geçirip üniformasını kesiyor.

Lanet olsun.

Şaşkınlıkla tıslıyor, sonra yarayı tutuyor. Kan parmaklarının arasından akarak taşın üzerine damlıyor.

"Hayır!" Dain'e doğru uzanarak
bağırıyorum. "Tanrılar," diye
fısıldıyor Cat.

". " Dain başını sallar.

Xaden bize doğru dönüyor, kaşlarının arasında çizgiler oluşmuş, ben de alışkanlıktan bağımıza uzanıyorum ama elim yine boş.

"Bunu yasaklıyorum." Aaric yanıma yaklaşıyor ve kılıcını çekiyor. "Onun yerine ben savaşacağım."

"Yapamazsın." Başımı sallıyorum. Bu *lanet* olası
Buralarda ölüm dilekleri?

Rahibenin gözlerinin kenarları yumuşak bir gülümsemeyle kırışıyor. "Gördün mü? Karakter kan döküldüğünde ortaya çıkıyor." Cat'e bakıyor. "Sen bir yabancısın, diğerlerinden farklı giyinmişsin ama varlığın sana değer verdiklerini gösteriyor." Bakışları Aaric'e kayıyor ve başını eğiyor. "Sen halkının prensisin, onurlusun ama en iyilerimizden kurtulabileceğini düşünecek kadar da aptalsın. *Bu* savaş alanına adım atarsan o güzel yeşil gözlerine ne olacağını bilmiyor musun? Ölümünü kabul etsen bile, Dunne bugün yeteneğini kanıtlaman için seni seçmedi."

Aaric'in çenesi titriyor.

"Sen en küçüğüsün," diyor bana küçümseyerek, sonra Dain'e dönüyor. "Bu da seni şampiyonunun yanında savaşmaya itiyor."

"Dain..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Eğer benim kararlarım yüzünden ona bir şey olursa.

Tairn, "*Bu iş ilginç bir hal aldı,*" diye belirtiyor.

"*Bu ilginç değil. Bu dehşet verici.*" Cevabımı yapıştırdım. "Bunu ben hallederim." Dain üniformasının üstünü çıkarıp

Bana. "Seninle gelmeyi kabul ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum."

Kaburgalarım geriliyor ama başımı sallıyorum. "Dikkatli ol." Onun üstünü de yığına ekliyorum ve Xaden'a doğru ilerlemeye başlıyor, o da onu yarı yolda durdurmak için harekete geçmiş bile.

"Palta!" diye bağırır rahibe, sesi taşa yankılanır. Parmak uçlarından kan damlayan ikinci ikiz öne çıkarken muhafızlar onaylarcasına haykırıyor.

Bakışlarım kalan savaşçıya, Marlis'e kayıyor ama neyse ki katlanmış kollarında bir kesik yok.

"Söyle bana, bu yolu kendin mi seçtin?" Rahibe yıpranmış bakışlarını benimkilere çeviriyor.

"Annem-" diye başlıyorum ama sonra Dain'in beni her seferinde kadrandan çıkarmaya çalıştığını hatırlıyorum ve o ve Xaden silah pazarlığı yapmak için rakiplerine yaklaşırken yüzümü öne çeviriyorum. "Ben hayatımı seçtim."

"Ah, o zaman adağını tamamlamadığımız iyi oldu." "Benim *neyim*?" Hastanede ne tür ilaçlar veriyorlar?

Tapınaklar burada mı?

"Ama tapınağı özlemiyor musun? Genellikle dokunuş öyle bir özlem yaratır ki, yardım edemezsiniz ama geri dönersiniz. Ya da belki artık başka bir tanrıyı tercih ediyorsun." Benim çıkışıma görmezden gelerek Tairn'e bakıyor ve sonra gözleri Xaden'a kayıyor. "Eğer seçmeye karar verirsen, *bizi* hâlâ potansiyel yolların arasında görüyorum. Dunne seni kabul edecektir. Onu seçmek için çok geç değil."

Kadına kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben *onu* seçtim." İster Xaden'dan ister Tairn'den bahsediyor olsun, cevabım aynı.

"Ah." Yağmur damlaları düşmeye devam ederken hançeri budaklı elinde çeviriyor. "Öyle olsun. Tanrıçamız savaşların en güçlü savaşçılar tarafından kazanılabileceğini öğretir,

en zayıflarımız tarafından da kaybedilebilirler. Bugün her ikisi de test edilmelidir."

Ön kolumda bir acı patlak veriyor ve bir saniye sonra, taze kan bilenmiş kenarından aşağı akarken hançeri kaldırıyor.

Kanım. Görünüşe göre dövüşeceğim.

Bitki örtüsü böylesine canlı renklere sahipken, en basit bir giysiyi bile boyamak için dört kat daha fazla indigoya ihtiyaç duyulması şaşırtıcı değil. Merak etmeden duramıyorum. Kıtamızın renkleri istisna mı, yoksa adalar mı?

-Unnbriel: Dunne Adası yazan Teğmen Asher Daxton

BÖLÜM OTUZ İKİ

Kan sol ön kolumun üst kısmından aşağı süzülerek parmak uçlarımdan damlıyor. Tynan'ın Harman sırasında bana verdiği yara izine eşdeğer bir yara izim olacak. Acının yakıcılığına rağmen dişlerimi sıkıyorum ve yukarı bakıyorum.

"Marlis'le yüzleşiyor!" diye bağırıyor rahibe ve arkamızdaki askerler tezahürat yapıyor.

Xaden bana doğru dönüyor, gözleri rahatlatıcı olamayacak kadar dehşete yakın bir şeyle parlıyor, sonra da pazarlık ettikleri silahlara geri dönüyor.

Marlis kaslı kollarını açarak meydanın içine doğru ilerler. Elinden dökülen kan taşlara sıçrıyor. Daha ağır bir zırhın ağırlığına alışmış gibi hareket ediyor ve keten saçlarının kısa tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırarak kızıla boyuyor.

Üç savaşçı. Planları hep buydu.

"*Haksızlık!*" Altın öfke bağdan damarlarıma doğru akıyor ve tenimi ısıtıyor.

"*Öfken ona yardım etmeyecek. Kendine hakim ol,*" Tairn. "Hayır!"

Aaric bana uzanıyor, ve ben Dain'in ve Xaden'in üniforması ellerinin arasında.

"Evet." Kollarımı serbest bırakmak için hızlıca kendiminkini çıkarıp Aaric'in yığınınına ekliyorum ve beni zırhım ve atletimle bırakıyorum. Bu bunaltıcı sıcakta neredeyse rahatlıyorum. Cat'e "Kımıldamasına izin verme," diyorum. Yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor. Meydanın *ortasına* doğru yürürken etrafa saçılan yağmur damlaları tenimi serinletiyor.

Ama Andarna'nın öfkesi dağılmıyor. Benimkiyle karışıyor, attığım her adımda büyüyor. Ben zayıf *değilim*.

Marlis ben beni süzüyor, sonra omuzlarını yuvarlayarak bir kahkaha atıyor.

Dain ve Xaden'ın arasına girerken ona "Daha büyüğünü indirdim," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ve ortak dili konuşmadığını merak ediyorum.

Dain'in ağzı seğiriyor ama tercüme etmiyor.

Gümüş üniformalı komutan Xaden'a, "Üçü için de aynı şey geçerli olmalı," diyor ve bana acıyarak bakıyor.

"O zaman hançerler," diyor Xaden.

Başım Xaden'a çarpıyor. "Kılıçların senin en iyi-"

"Hançerler," diyor Xaden komutana ve üç rakibimizin gülümsemesini kazanıyor.

"Katılıyorum," diye karışıyor Dain.

Onları geçersiz kılabilirim. Bu benim görevim. Ama hançerleri seçmek bana avantaj sağlasa da, ikisi de aynı tür silahlarla ölümcül değiller. "Anlaştık."

"Demek öyle." Komutan başını sallıyor ve diğer üçü silahlarını bize doğru koşuşturan tapınak görevlilerine teslim ederek silahsızlanmaya başlıyor. "Üçün en iyisi."

Xaden ve Dain kılıçlarını bir görevliye teslim eder.

Mavi cüppeleri hızla tarıyorum ama benimki gibi saçları olan kızıdan hiçbir iz yok. Sağ taraftaki hareket dikkatimi çekiyor ve Dunne'ın heykeline baktığımda, gözlerinin altın renginde parladığına ve bir anlığına bana doğru baktığına neredeyse yemin edebilirim.

Bir kez olsun Andarna istediğim yerde kalsa iyi olurdu.

Xaden yanlarında taşıdığı dört hançer hariç tüm silahlarını çıkarırken bana "Hızını kullan," diye talimat veriyor. "Nişan al-"

"Dur." Elimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin ne kadar hızlı attığını görünce kaşlarım çatılıyor. Bir yağmur damlası ön koluma sıçrıyor. "Bu sadece mindersiz bir meydan okuma. Dain maçı kazanır. Sen kendininkini kazanırsın. Ben de benimkini kazanacağım."

Xaden'in çenesi bükülür.

"Ne yaparsan yap, beni izleme. Dikkatinin dağılmasını göze alamazsın." Göğsüne dokunuyorum. "Ve sakın ölme." Üç adım geri çekilip, ulaşamayacağı bir yerde iki hançerimi kınından çıkarıyorum.

Sonra Marlis'le yüzleştim. Tahminim doğru çıktı; benden en az on santim ve elli kilo kadar daha kaslı. Uzanma ve güç de onda, bu yüzden çeviklik ve hız benim olmalı.

Dain ve Xaden kendi rakiplerine doğru dönüyor, iki yanıma da manevra alanı bırakacak kadar mesafe koyuyorlar.

Diğer herkes meydandan ayrılırken komutan "Başlayın" emrini verdi.

Odak noktam Marlis'e ve iki hançerinden sadece birini avuçlayıp etrafımda dönmeye başladığında geniş ağzının kendini beğenmiş eğimine daralıyor.

Bu sadece bir meydan okuma. Xaden ve Dain diğer minderlerde.

Hadi gidelim.

Marlis dengemi bozmaya çalışarak iki kez sahte hamle yaparken sol hançerimi ucunu sıkıştırmak için çeviriyorum ve diğerini döndürerek bıçağın koluma paralel olmasını sağlıyorum.

Biraz daha korkmuş ve biraz daha az öfkeli olsaydım, bu işe yarayabilirdi. Buna kanmak ve ıslak taşa kaymak yerine sol bileğimi savurarak hançerimi omzuna fırlatıyorum.

Beklendiği gibi kaçıyor ve bıçak uçup gidiyor. Bu fırsatı değerlendirip ona saldırıyorum, sağ yumruğumu gövdesine doğru savurarak göğsünü kesiyorum - burada bıçaklamak yok.

Onun ölmesini istemiyorum, sadece teslim olmasını istiyorum.

Yanımda biri bağıırıyor ama bakışlarımı Marlis'e kilitliyorum. Dain kendi başının çaresine bakabilir. Baş etmek zorunda.

Marlis şaşkın bir gülümsemeyle geriye doğru dans ediyor, her kaçıyor. *Daha hızlı*. Enerjimi hıza ve hamleye harcıyorum, sonunda kaburgalarının yan tarafına temas ediyorum -

Göğüs plakası tarafından korunmayan bir bölge. Ben geri çekilirken kan gümüş üniformasını lekeliyor ama geri yeterince hızlı değilim. Aynı anda tıslıyor ve kendi hançerini yan tarafıma öyle bir saplıyor ki kaburgamın çatladığını *duyuyorum*.

Bıçağı ejderha pullu zırhımı sıyrıp geçiyor ve darbenin etkisiyle yana doğru sendeliyorum, sol kolumun altında patlayan mide bulandırıcı acıyı engellemek için kontrollü ve derin nefesler alıyorum. Cephaneliğimdeki hiçbir zihinsel numara yıldız parlaklığındaki acı dalgalarını kontrol altına alamıyor ama çelik arkamda çınlarken boğazıma doğru yükselen çığlığı bastırmayı başarıyorum. Xaden'ın dikkatini dağıtmayacağım. Adrenalin devreye giriyor, güç gibi içime akıyor.

Marlis şaşkınlıkla kılıcına bakıyor, sonra bakışlarını benimkilere kaldırıyor, ürkütücü bir hayranlık ve takdir olduğunu düşündüğüm küçük bir parıltıyla bana bakıyor. "Sen de yaparsan zırhımı çıkarırım," diye ortak dilde teklifte bulunuyor ve bana acının en kötüsüyle nefes almam için değerli, gerekli saniyeler veriyor.

"Ben almayayım." Bacağından yakalamak için fazla uzun ve kendimi gereğinden fazla gösteremeyeceğim kadar güçlü. Elimdeki tek şey kaldıraç ve bu da onu dengesizleştirmek için yaklaşmak anlamına geliyor. Yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başlarken sol parmaklarımdan ikisini ona doğru kıvırıyorum.

Gözleri parlıyor ve bileğini geri çekiyor.

Fırlattığında zaten yere düşüyorum.

Bıçak tepemden o kadar yakından geçiyor ki ısığını duyabiliyorum, ardından botların ıslak taşa ritmik vuruşları geliyor. Bıçağımın kontrolünü elimde tutmaya dikkat ederek, kollarımdaki tüm güçle kendimi yukarı itiyorum ve o gelmeden bir an önce ayaklarımı altına alıyorum.

Boğazımı kesiyor ve Xaden'ın acı içinde tısladığını duyunca geriye doğru sıçırıyorum.

Onu kontrol etmek için tüm içgüdülerime karşı koyuyorum ve Marlis'in bir sonraki saldırısını engellemek için sağ ön kolumu havaya kaldırıyorum. Kemiklerimi titreten bir güçle vuruyor ve ön kolumu kesiyor.

Şimdi.

Bıçağımı bırakıyorum, acı vurmadan önce sahip olduğum her saniyeyi kullanarak kanlı kolumla onun aşağı doğru savuruşunu takip ediyorum, bileğine uzanıyorum. Yağmur derisini kayganlaştırıyor ama onu tutup ağırlığımı omzuma vererek elini yere doğru itiyorum ve vücudunun geri kalanını da kendi momentumuyla birlikte sürüklüyorum.

Tökezliyor ve ben de gövdeyi yukarı doğru çekip dizini tutarak açıklığı yakalıyorum. Parmaklarımı birleştirerek göğsüme doğru kilitliyorum, ardından omzumu hızla üst uyluğu ile kalçası arasındaki cebe sokuyorum.

"Daha hızlı! Aetos zaten baygın!" Marlis bana doğru savrulurken Andarna uyarıyor, bıçağı yüzüme doğru uçuyor.

Sikeyim.

Marlis'in bacağına sıkıca tutunuyorum ve ağırlığımı eklemine doğru vererek onu tamamen dengesizleştirip geriye doğru itiyorum.

Kılıcı yere çarpıyor ve sırtı taşa çarparak devrilmiş bir heykel gibi düşüyor. Bağırıyor ama bacağını tutmaya devam ediyorum ve ancak altımdan kurtulmaya çalışıp göğsüme doğru döndüğünde bırakıp ellerine atıyorum.

Göğüs plakasının metali taşa sürtünürken bileklerini arkasına geçiriyorum, sonra oturup kollarını kalçalarımınla kilitliyorum. Üzerimizdeki gökyüzünde ışıklar yanıp sönüyor ve yağmur çarşafı halinde yağıyor.

"Hayır!" diye çılgılık atıyor, beni uzaklaştırmak için yukarı doğru eğiliyor.

"Evet." Bir hançer çekiyorum ve gök gürlerken ucunu boynunun yan tarafına bastırıyorum. "Şimdi, teslim ol." Soluma hızlı bir bakış Andarna'nın değerlendirmesini doğruluyor. Dain yerde baygın yatıyor, omzundan görebildiğim kadarıyla kan birikiyor ve Palta'nın botu boynuna dayanmış.

"Asla." Marlis geriliyor.

"Seni yakaladım!" Yağmurla birlikte kolumdan akan kan, tuniğini pembenin benekli bir tonuna dönüştürüyor.

"Belki," diye itiraf ediyor, yüzünü sağa çevirip yanağını yere dayayarak. "Ama Costa *ona* sahip."

Bıçağımı boynuna dayayarak sağa doğru bir bakış atıyorum, sonra iki kez dönüp bakıyorum.

Costa, Xaden'ı sırtından yakalamış, hançeri Xaden'in yüzüne birkaç santim uzaklıkta. Xaden savaşıyor, kanlı elleri Costa'nın bileklerine dolanmış, bıçağın saplanmasını ama Costa'nın ağırlığıyla yavaşça alçalıyor.

HAYIR.

"Beni sabit tutmak mı? Yoksa ona yardım mı edeyim?" Marlis sorar. "Seçenekler, seçenekler."

Xaden bıçağın yüzüyle buluşmasına saniyeler kaldı ve Dain'in o çizmenin altında nefes alıp almadığını sadece tanrılar bilebilir.

Öfke, kafa derimden aşağıya doğru beni yiyip bitiriyor, tenimdeki yağmuru cızırdatan bir ısı dalgasıyla damarlarımda fırtınalar koparıyor. Hançerimi boynundan çekiyorum, çeviriyorum ve tek bir yumuşak hareketle fırlatıyorum.

Bıçağım Costa'nın omzunun etli kısmına saplanıyor ve Xaden'in Costa'nın bıçağını düşürmesi için gereken bir kalp atışı boyunca gövdesi gevşeyerek gürlüyor. Bıçak taşın üzerinde sekiyor ve ben hemen başka tarafa bakıyorum, fırlatılan bıçağı uyluğumdan çıkardığım bir diğeriyle değiştiriyorum ve bir saniyeden kısa bir süre içinde ucunu Marlis'in boynuna bastırıyorum.

"Teslim ol!" Öfkem iliklerime kadar işliyor. Göz ucuyla Xaden'in Costa'nın suratına bir yumruk attığını, sonra da hançerimi rakibinin omzundan çekip boğazına dayadığını görüyorum.

"Hayır!" Marlis bağılıyor ve hava çok aşına olduğum bir şekilde yükseliyor.

Burada tehlikedeyiz.

"Lanet olası *verim!*" İçimdeki sıcaklık dışarı doğru fırlıyor ve sesimle birlikte kırılıyor.

Şimşek aşağı doğru iner ve sağa sola çarpar. Kaya çatlar. Gök gürültüsü hemen ardından

ve ardında sadece yağmurun pıtırılarını ve sessizliği bırakıyor. İrkildim ama boynunu kesmemeyi başardım.

"Teslim oluyorum," diye fısıldıyor Marlis, gözleri altımda kocaman. "Teslim oluyorum!" diye bağıyor.

Costa'nın kafası bize doğru savruluyor ve Xaden yumruğunu çenesine indiriyor. Dövüşçü tamamen baygın bir şekilde yana devriliyor.

"O... teslim oluyor!" diye bağıyor komutan ve muhafızlar içeri dalıyor.

Kılıcımı çıkarıp Marlis'in üzerinden sürünüyorum, sonra uzakta şimşekler çakarken sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Palta uzaklaşıyor ve Cat ile Aaric ona doğru koşarken Dain'in nefes alıyor gibi görünmesi beni rahatlatıyor.

Yukarı baktığımda Andarna'yı duvarda Sgaeyl ve Tairn'in arasında, siyahın çeşitli tonlarında endişe verici bir hızla dalgalanan pullarıyla bulduğumda yağmur yüzümden aşağı akıyor. "*Sen iyi misin?*" diye soruyorum.

"*Ben... kızgıyım,*" diyor, ön pençeleri duvarın kenarlarını çatlatırken başı yılankavi bir şekilde dönüyor. "*Onların kanunları bir maç diyor, üç değil.*"

"O sen miydin?" Xaden yanıma geliyor ve ben de yaralarını kontrol etmekle meşgul oluyorum. Şu anda kollarında iki kesik var, birinin kesinlikle dikilmesi gerekecek ve çenesi şimdiden morarmış durumda. "Yıldırım. Sen miydin?" diye tekrarlıyor, çenemi baş ve işaret parmakları arasında kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Yani..." Ateş. Öfke. *Patlama*. Tuhaf. "Sadece tesadüf." *Ya da Dunne*. "Burada sihir falan yok."

"Doğru." Kaşlarının arasında iki çizgi belirliyor ve bakışları üzerimde geziniyor, sonra koluma takılıyor. "Siktir, kesilmişsin."

Yağmur dindiğinde ona "Senden daha kötü değil," dedim. "Ama sanırım bir kaburgasını kırdı."

Gözleri kayarak kapanıyor ve enseme avuçluyor, ardından alnıma sert bir öpücük konduruyor. "Teşekkür . Bu atış

muhtemelen hayatımı kurtardı."

"İyi ki ıskalamamışım, yoksa aynı şeyi söyleyeceğini sanmıyorum." Hançerimi kınına sokarken kolum titriyor ve eli kayıp gidiyor.

"Hiç ıskalamıyorsun." Başımın üzerinden bakıyor. "Görünüşe göre Aetos'un omzuna dikiş atılması gerekecek ama Aaric onu kendine getiriyor."

"*İyyim* dedim ya!" Marlis bağırıyor.

"Evet, Majesteleri," diye cevap veriyor biri.

Hayır, *hayır, hayır*. Midem bulanıyor. Lütfen bana Unnbriel Kraliçesi'nin boğazına bıçak dayamadığımı söyleyin.

Kraliyet cellatlarından oluşan bir manga olacağından emin olduğum şeyle yüzleşmek için yavaşça dönüyorum. Bir sıra muhafız, kollarını zırhının üzerine kavuşturmuş birkaç adım ötede duran Marlis'in arkasında saygılı bir mesafede bekliyor.

"Eee?" diye soruyor, ağzı sıkıntıyla büzülmüş. "Üç zaferden ikisi. Seyircini hak ettin."

Kalbim iki kez atmaya başladı. "Kim olduğunu bilmiyordum."

"Yapmaman gerekiyordu." Başını yana doğru eğiyor. "Konuşacak mısın, yoksa tüm bunlar boşuna mıydı?"

"Aaric-" Arkadaşlarımıza doğru bakıyorum.

"Ben sadece beni en iyi anlayanlarla konuşurum," diye araya giriyor Marlis. "Ve sen benim zamanımı boşa harcıyorsun, Amarali." Bu kelimeyi bana bir hakaret gibi savuruyor.

Derin bir nefesle kendimi destekleyerek çenemi kaldırıyorum. "Buraya iki sebepten dolayı geldik. Birincisi, yedinci ejderha türünü arıyoruz."

Marlis gözlerini kısar. "Eğer böyle bir şey varsa bile, bu ada *yüzyıllardır* ateş püskürtenler görmedi. Korkarım boşuna aramaya gelmişsiniz. İkinci amacınız nedir?"

Zaten bu kadarından şüphelendiğimi düşünürsek, bu tam olarak ezici bir darbe değil, ancak bağdan gelen hayal kırıklığının kederli nabzı bana Andarna'nın aynı şeyi hissetmediğini söylüyor.

Kraliçe Marlis'e "Müttefikler," dedim. "Kıtadaki herkesin hayatına mal olabilecek bir savaşın içindeyiz ve müttefiklere ihtiyacımız var."

"Ve senin için savaşacağımızı mı düşünüyorsun?" Marlis sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Bizimle *birlikte olmayı* umuyordum."

"Hmm." Önce Xaden'a, sonra da duvarın tepesine bakıyor. "Hizmetlerimizi karşılayamazsınız."

"Dene beni." Umarım Aaric kasada ne varsa vaat ettiğim için beni affeder.

"Bunu nasıl yaptın?" Marlis soruyor.

"Seni indireyim mi?" Fırtına geçip giderken ve yağmur çiselemeye başlarken cevap veriyorum. "Bu bir kaldıraç meselesiydi, dengeni bozmak için eklemeni hedef almak-"

"Kaldıracın ne olduğunu biliyorum," diye tersliyor. "Yeteneklerini hafife aldığım ve beni dengemi bozacak kadar yaklaşmana izin verdiğim için beni yere serdin. Bunu nasıl yaptın?" Arkamı işaret ediyor.

Hareketi takip ederek dönüyorum ve kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Duvara teraslı oturma yerleri ortadan çatlamış ve yıldırımın düştüğü yerdeki kaya kömürleşmiş. "Ben ," diye cevap veriyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Sende

hiç

Burada kullanmam için sihir var."

Aaric, Dain'in ayağa kalkmasına yardım edip başının yan tarafını tutarken Xaden yanıma geliyor.

"Yine de siz gelmeden önce yedi yüz yıldır ayakta duran bir şeyi yok ettiniz." Gözleri hafifçe kısıldı. "Belki de seni kutsayan gerçekten Zihnal'dır. O adayı ararken sana iyi şanslar. Acımasız bir çizgileri var."

"Yani bizimle savaşmayacak mısınız?" Konuya bağlı kalmaya çalışarak ve umutsuzca umut besleyerek soruyorum. Başka hiçbir ordu bu kadar etkili olamazdı.

"Sanırım şimdilik bir ittifak için Deverelli yaklaşımını tercih ediyorum," diye yanıtlıyor. "Adamızda dinlenmeniz gerektiğinde ormanlarımızda barınabilir, kendiniz ve binekleriniz için avlanma hakkına sahip olabilirsiniz. Ama yanımızda savaşmaya gelince

Korkarım ki bu bedeli ödemek istemezsiniz." Gitmek için döner.

"Ne istiyorsun?" Aaric, Cat ve Dain bize doğru gelirken arkasından sesleniyorum. "En azından fiyatını söyle."

"The aynı şey herkes içinde ve ADALAR arzuluyor." Duraklıyor ve omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Ejderhalar."

Bir ejderhanın bağlılığını sadakatile karıştırmayın. Eğer bir ejderhanın binicisini kendi tőrünün iyiliğine tercih etmesini bekliyorsanız, iki şeye hazırlıklı olun: hayal kırıklığı ve ölüm.

-Yarbay Kaori'nin Ejderhalar için Saha Rehberi

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meydan sessizleşiyor ama en azından arkamdaki üç ejderhadan alevler fışkırmıyor, ikisinin *kızgın* olduğunu biliyorum.

Xaden geriliyor ve takım arkadaşlarımız hızla diğer tarafımda bir sıra oluşturuyor.

"Ciddi olamazsın." Unnbriel Kraliçesi'nin gülünç önerisi karşısında başımı sallıyorum.

"Ejderha istiyoruz," diye tekrarlıyor sinir bozucu bir baş hareketiyle. "Tamamen yetişkin değiller elbette. Sizin türünüz onların çok dik başlı, çok kibirli olmasına izin verdi."

"*Ona* küstahlığını *göstereceğim*," diye tehdit ediyor Tairn ve pençelerini taş duvarlarda sürüklerken çıkardığı korkunç sestten irkiliyorum.

Molvic ve Cath duvarın sınırlarını zorlayarak diğerlerinin yanına sertçe inerken, "*Gerek yok*," diye söz veriyorum.

Kraliçe tamamen döner ve sanki Tairn onun ne demek kanıtlamış gibi bir kaşını kaldırır. "Bize diyelim ki... on iki yumurta getirin - her cinsten iki tane - ve ben de ordumu *Kıta*'ya getireyim." Yumurta mı? Midem bulanıyor ve Tairn uyarırcasına homurdanırken bir adım geri çekiliyorum. *İkinci Krovlan ayaklanması*. Babam haklıydı. Ama tüy kuyrukları yüzünden aramıyorlardı; öyle olduklarını düşündükleri için arıyorlardı...

şekillendirilebilir mi?

Sgaeyl duvardan sıçrayarak Xaden'ın birkaç metre soluna iniyor. Damlayan dişlerini göstererek başını eğdiğinde havayı sülfür kokusu dolduruyor.

Muhafızların bir kısmı merdivenlerin tepesindeki kapıya doğru kaçır ama çoğu kalır.

Etkileyici.

Kraliçe Marlis büyülenmiş bir halde Sgaeyl'e bakıyor. "Ne diyorsunuz?"

"Eğer bir binici olmak istiyorsan, çeyrek on beş Temmuz'da korkulukları geçenleri kabul ediyor." Adrenalinin geçtikçe kaburgalarındaki ağrı zonklamaya başlıyor. "Ve ejderhalar binicilerini seçer, tam tersi değil."

"Elbette bir kraliçe buna layıktır." Sgaeyl'e gerçekten *dokunmaya* çalışacakmış gibi elini kaldırıyor.

Sgaeyl çenesini açarken hırıltısının tonu yükseliyor-

"Güven bana, unvanlardan etkilenmez." Xaden Sgaeyl'e bakıyor. "Eğer istiyorsan anlarım ama onun ölümü son derece sakıncalı olur. Bir muhafız ya da başka bir şey seçebilir misin?" Sesindeki mutlak duygusuzluk ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Altın rengi gözleri ona doğru daralıyor ama yavaşça dişlerini sıkıyor.

"Bu teklifi kabul edebileceğimizi düşünmek bile sizi değersiz kılıyor," diyorum kraliçeye. "Biz *ejderha* ticareti yapmayız."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Marlis elini indirir. "En azından şimdilik bu öfkene tutun. Ama kendini daha çaresiz hissettiğinde tekrar ziyaret et. Onları tanıdığım kadarıyla, kendilerini korumaya oldukça adanmışlar ve belki de bir düzine yumurta geri kalanları kurtarmak için o kadar da kötü bir bedel değildir." Başka bir şey söylemeden oradan ayrılır ve muhafızlar tarafından çevrelenerek teraslı koltuklardan yukarıdaki geçide tırmanır.

Kendini adamış.

Tapınağa doğru bakıyorum ama görünürde mavi bir cübbe yok ve merdivenlerin önünde nöbet tutan gümüş üniformalı muhafız müfrezesi artık hoş karşılanmadığımıza dair yeterli bir uyarı görevi görüyor.

Terk edilmiş silahlarımızı bulmak ve çayıra geri dönmek için gereken zaman arasında, açıklığa varana kadar bir saat geçiyor. Trager, Cat onu Tairn ve Andarna'nın indiği yerin karşısındaki Dain'e yönlendirmeden önce ona doğru koşuyor. Kolumdaki ve sürekli, zonklayan acıya rağmen attan inmek o kadar uzun sürüyor ki

lanet eyerde uyuyup bu kesimde kendi tarla sargımı tutuyorum, ama sonunda yere inmeyi başarıyorum.

Çünkü eğer yapmazsam Tairn'in bunu yaşamama asla izin vermeyeceğini biliyorum.

"Kullandın mı?" Birkaç adım atmama fırsat kalmadan Mira yüzüme bakıyor.

"Ne?" Kaburgalarımı tutuyorum ve Unnbrish askerlerinin çevredeki ormana doğru çekildiğini görüyorum.

"Kullandın mı?" Mira omuzlarımdan tutup yüzümü inceleyerek tekrarlıyor. "Aaric ve Cat bana neler olduğunu anlattı."

"Sakin ol." Endişeli kız kardeşime kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir fırtınaya yakalandık. Birden çok kez yıldırım düştü ve neyse ki *çok* yakından düşen bir yıldırım kraliçenin ödünü kopardı. Burada büyü falan yok. Neden insanlara bunu hatırlatıp duruyorum ki? Kullanabiliyor musun?"

"Hayır, elbette değil ama yine de ejderhalarınla konuşabilirsin." Xaden yaklaşırken iç geçiriyor ve ellerini indiriyor. "Bizimle müttefik olmadıkları için üzgünüm. Dunne'a sadık bir adanın en iyi şansımız olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de." Rahibeyi hatırlayınca kaşlarım çatılıyor. "Saçlarımin uçları ne zaman gümüşe döndü?"

"Dönmek mi?" Mira'nın yüz ifadesi benimkini yansıtıyor. "Bu şekilde büyüdü. Sen iyi misin? Bayılanın Dain olduğunu sanıyordum."

Xaden bize ulaştığında onu "Ben iyiyim," diye temin ediyorum. Elbette ailem beni *adamadı*. Bu uygulama iki yüzlü yıllarda, hatta Poromiel'de daha önce yasaklanmıştı. "Baş rahibe sadece dağıtan bazı tuhaf şeyler söyledi." Ve ben de aptalca ona izin verdim. Bundan daha zeki olmam gerekirdi.

"Eminim yapmak istediği gibi," diyor Mira. "Bu ne demek oluyor?"

saçınla ne ilgisi var?"

"Benimle aynı saça sahip bir kız gördüm."

"Gerçekten mi?" Mira'nın kaşları çatılır. "Bu çok tuhaf. Adalardan gelen bir ailemiz yok ki."

"Değil mi? Bunun kalıtsal olabileceğini hiç düşünmemiştim.
-" Kaburgalarım derin bir nefes almama itiraz edince irkildim.

"Seni sarmamız gerek." Xaden'ın ağzı geriliyor. "Tamircimiz olmayabilir ama en azından iyileşmesi için kemikleri yerinde tutabiliriz ve Trager dikiş gerekip gerekmediğine bakmalı."

"Dikişe ihtiyacı olan sensin," diye karşı çıkıyorum. "Ama sargıya evet. Herkesin mümkün olduğunca çabuk ayrılmaya hazır olduğundan emin olalım. Burada mecbur olduğumuzdan daha fazla kalmak istemiyorum."

"Anlaştık."

- - -

Drake'in önerisiyle gryphonları tam gün dinlendirdikten ve on üç saatlik bir uçuştan sonra, Hedotis'in krem rengi taşlarla kaplı başkenti Vidirys'in kenarındaki kayalık sahile indiğimizde sabah olmuştu.

İtiraf etmeliyim ki, keşfetmek için en çok heyecanlandığım ada burası. Bilgi ve barış üzerine kurulu bir topluluk mu? Evet, lütfen.

Hava bu kadar güneyde biraz daha soğuk ve attan inmeden önce eldivenlerimi çıkarıyorum. Darbe aldığımda sarılı kaburgalarım çığlık atıyor ve ilerlemeden önce nefes almak için bir saniye duruyorum. "*Burada bitki örtüsü daha da solgun,*" diyorum botlarımın altında zar zor yeşeren deniz otlarını ezerken.

Tek tük çalılar bile- *Bekle.*

Sarmaşık bir çalının yanına çömelip dokuz köşeli yaprakları not ediyorum, sonra daha da yaklaşıyorum. "*Bu tarsillaya benziyor ama kabuğu neredeyse beyaz.*"

"*Belki de kıttadan büyü zayıflıyordur?*" Tairn düşünüyor. "*Yine de nasıl yoktan daha az olabileceğinden emin değilim.*"

"sevmedim." Andarna tek bir pençesiyle çimenleri kazıyarak sadece nemli kumu ortaya çıkarıyor. "Benim türüm buraya yerleşmez. Buradan gitmeliyiz."

"Bunu örtbas et. En azından sormak zorundayız. Ayrıca, Xaden için bir tedavi bulmak için bilgelik adasından daha iyi bir yer var mı?" Xaden yanıma ulaştığında şehre bakıyorum. "Çok güzel ama her şey tekdüze." Yaklaşık elli metre ötede tek sıra tüccarlar var ve sonra üç katlı binalar başlıyor. Hepsi aynı renkte ve eşit uzaklıkta pencerelere sahip, her birinin altında sepetlerde aynı sessiz çiçekler asılı. "Orijinal yapıları yaklaşık yüz elli yıl önce yerle bir ettiler ve babamın niyet dediği şeyle yeniden inşa ettiler."

"Bu biraz tedirgin edici," diye onaylıyor, omuzlarımızın arasından geriye bakarak. Yanağındaki ve alnındaki küçük kesikler kabuk bağlamış ama çenesindeki morluk bugün daha kötü görünüyor. "Ve liman da yok. Limanı olmayan bir kıyı şehri."

Ticaret gemilerinin hepsi kıyı şeridinde demirlemiş durumda ve uçuş sırasında birkaç sandaldan daha fazlasının yanından geçtik. Küçük tekneler sahilde sıralanmış, sanki burada mahsur kalmış gibi kumların üzerine çekilmişler. Bilgelik adası olduğu için mantıklı bir yaklaşımdan uzak.

"Bu seferki sizsiniz, değil mi?" Ridoc, Cat ve Maren ile birlikte soldan yaklaşırken soruyor. "Girmek için bir sınava falan mı girmen gerekiyor?"

"Üçlü hükümdarlıkla görüşebilmek için birimizin bilgeliğini kanıtlaması gerekiyor," diye cevap veriyorum.

"İnsanları yüksek liderlik için seçtiklerine inanamıyorum," diye mırıldanıyor Cat, şehre ısıracakmış gibi bakarak. "Kasaba konseyleri mi? Elbette, ama doğuştan eğitim almamış birinin liderlik becerilerine sahip olduğunu nasıl doğrulayabilirsiniz?"

"Doğuştan eğitilmiş olmanız sizi daha nitelikli yapmaz," diye karşılık veriyor Aaric sağdan, Trager onun yanında. "Aranızda Halden tarafından yönetilme ihtimalinden gerçekten heyecan duyan var mı?"

Kedi burnunu kırıştırır.

"Geçerli bir argüman," diye Trager.

Bekle, bana mı öyle geliyor yoksa Cat ona gerçekten sırtı mı?

Andarna, "*Sadece sen değil,*" diye belirtiyor.

"Kollarını göreyim." Trager Xaden ve benim önümde durmak için hareket ediyor ve evet, Cat hareketi tamamen takip ediyor.

Xaden onunkini yaparken ben de sol kolumu uçuş ceketimden kurtarıyorum. Kan lekeli bandaj alttaki kesiğe takılınca yüzüm buruşuyor. Çıkarmak için hafifçe çekiştiriyorum ve kesiğin ortasından, Trager'ın dün derime diktiği altı dikişin tam arasından bir kan damlası yükseliyor.

Trager başını koluma doğru eğerek, "İyi görünüyor," diyor ve boynunun yan tarafında ağız şeklinde bir çürük gördüğümde gülümsememi bastırıyorum. "Enfeksiyon yok, şişlik yok." Derimi delip geçmek için elinden geleni yapan son dikişe kaşlarını çatıyor. "Yine de bu dikiş yerinde durmak istemiyor görünüyor."

"Olur böyle şeyler." Kolumu döndürüyorum. "Dikişlerle iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler." Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor, sonra Xaden'a bakıyor. "Senin sıran- *Kahretsın*."

"Bir şeyim yok." Xaden'ın kolu, on dört dikiş gerektiren derin kesik boyunca kırmızı ve kızgın.

"İyi değil." Onun alanına girdim ve kesiği inceledim. "Brennan'ın sağlık çantasında biraz Lorin merhemi getirdim. İltihaplanmaya yardımcı olacak ve küçük enfeksiyonlarla savaşıyor ama önümüzdeki birkaç saat içinde sana sürmemiz gerekiyor." Rüzgâr esip bacaklarımızı kuma buluyor ve ben sırtımı esintiye dönerek Xaden'ın kolunu mümkün olduğunca koruyorum. "Kumdan çıkana kadar bekleyelim."

Başını sallıyor ve yarayı hızla sarıyor.

"Çünkü bu işe yaramaz," diye Mira Drake'e. Garrick ve Dain'le birlikte ölü bir kuşun yanından geçerken.

İğrenç.

"Gerçekten de öyle," diyor Drake, muhtemelen başka herkesi büyüleyecek ama kız kardeşimi öfkeliendirecek bir sırtışla. "İki çatallı Pelson uçuş formasyonu yaparsın-"

"Ve wyvern o ortamda güçlerinizi böldüğünüz için sizi iki kat daha hızlı avlar." Mira başını sallıyor.

Xaden ve ben ceketlerimizi tekrar giyiyoruz.

"Belli ki Pelson'ı anlamıyorsun." Drake elini kuzenine doğru kaldırdı. "Söyle ona, Cat. Kapalı bir ortamda, bir Pelson manevrası-"

"Mira'ya hiçbir şey söylemeyeceğim." Cat başını sallıyor. "Bu Syrena ile tartışmak gibi bir şey."

"Oh, hadi ama. Maren? Biri benim tarafımda olsun," diye yalvarıyor Drake.

Maren yüzünü buruşturuyor. "Sağ kroşesini gördün mü?" "Gördüm," diye itiraf ediyor Drake.

Mira soluma geçerek, "Pelson'ı tanıyorum," diyor. "Pelson'ı uzun uzadıya inceledim çünkü *yıllarca* senin manevralarını yenmek benim işimdi. Ve teorini kanıtlayacak gerçek dünyadan hiçbir örneğin yok. Konuşmayı kes." Yeni yaralar bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Xaden yan gözle bakarak, "Drake, beni kızdırmaya başlıyorsun," diye uyarıyor. "Buna bir son vermelisin." Ses tonu buz gibi.

Garrick bana doğru bakıyor ve ağzı geriliyor. *Bu kadar* zararsız bir şeyin tetiklemeyeceği kesin-

"Misafirimiz var," diye uyarıyor Tairn.

Sahili pazara bağlayan kalın ahşap yürüyüş yolunda yarım düzine insanın yürüdüğünü görmek için odağımı ileri doğru çekiyorum. "Xaden."

Başını kaldırıyor ve bana yaklaşıyor.

Grup çeşitli pastel renklerde tunikler ve elbiseler giymiş, tek omuz modası sadece tarih kitaplarında ya da sahnede gördüğüm bir şey. Yaklaştıkça kumaşlar rüzgârda dalgalanıyor, hepsi huşu içinde ejderhalara bakıyor.

Öndeki orta yaşlı adam dişlek bir gülümsemeyle ortak dilde "İnanılmazlar," diyor. Saçlarında

Kırmızı bukleler arasında iki gümüş şerit. "Ve sizi karşılamak için sahile kadar yürümeye değer." Tuniğinin karmaşık metalik işlemeleri, bastonunun tepesindeki ışıltılı kırmızı mücevher gibi paradan bahsediyor.

Şu ana kadar adada gördüğüm en parlak renk patlaması.

"Ve sen olabilir misin?" Xaden soruyor.

"Nerede benim terbiyem?" Adam boş bir elini kalbinin üzerine koyar. "Ben Faris, üçlü hükümdarlığın ikincisiyim. Diğer ikisi törende durmaktan hoşlanıyor elbette ama ben sizinle tanışmak için beklemenin bir faydasını görmüyorum ve bu yüzden buradayım." Hafifçe eğiliyor, sonra doğrulurken bakışlarını kaldırıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum ve bakma dürtüsüne karşı savaşıyorum. Gözleri o kadar mavi ki aslında... mor. Ben de babamın kitabın o bölümünü abartarak yazdığını sanıyordum.

"Hedotis'e hoş geldiniz." Gülümsemesini bana çeviriyor. "Çok sıra dışı gözleriniz var. Tamamen mavi, yeşil ya da altın rengi değil, hepsinin bir karışımı. Büyüleyici."

"Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

"Adamızda benimkiler oldukça yaygındır," diyor. "Ev halkımı sizinle resmen tanışmak ve güzel şehrimizde size eşlik etmek için getirdim. Eğer uygunsanız, kuzeydoğu kıyısındaki evimizde dinlenmeniz için yerimiz var." Sahili işaret ediyor, sonra omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Sevgilim, gelip bir merhaba demez misin? Karım adına özür dilerim. Talia sizin muhteşem ejderhalarınızdan etkilenmiş gibi görünüyor."

"Buradayım aşkım," diyor Talia, soluk yeşil elbisesi ve uzun siyah saçları rüzgârda uçuşarak adamın arkasındaki patikadan yukarı doğru yürürken. Xaden'ın yanına gidiyor, sonra bakışlarını kaldırmadan önce parmaklarını hızla birbirine bağlıyor. Koyu kahverengi gözleri hemen Xaden'ın üzerine yerleşiyor ve bariz, hissedilir bir şokla parlıyorlar.

"Bir sorun mu var?" Faris soruyor.

Xaden'ı umutsuz bir yoğunlukla inceliyor, bu da bizi garip bir bölgeye sokuyor ve Xaden da aynı şeyi hissediyor olmalı,

Yanımda bir taş parçasına dönüştüğü düşünülürse.

"Oh, *kahretsin*." Garrick'in yüzünün rengi atar.

"Xaden?" Talia fısıldayarak elini kaldırıyor, sonra hızla bırakıyor. "Gerçekten sen misin?"

Kaşlarım saç çizgime çarptı.

Xaden bana doğru uzanıyor ve korunmaya ihtiyacım varmış gibi elini kalçama sarıyor. "Anne."

Bu ayları bilgiye en az benim kadar saygı duyan diğerk
insanlarla geçirmek hayatımın deneyimi oldu. Ancak zekâları
ve bilgelikleri bana ilham verse de, kurnazlıkları beni
korkutuyor.

-Hedotis: Kaptan Asher Sorrengail'den Hedeon Adası

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xaden'in annesini tanımayı hayal ettiğim onca yol arasında, oğlu onu görmeyi reddederken onu kendi evinin yatak odasının kapısında tutmak kesinlikle aklıma gelmemiştir.

"Çok nazıksınız." Bir elimle az önce getirdiği gümüş tepsideki atıştırmalıkları dengelerken diğer elimle altın kapı kolunu kavıyorum. "Bunları aldığından emin olacağım. Mektuplarımızı gönderdiğiniz için de teşekkür ederim."

Fen Riorson'ın çizimlerini gördükten sonra, Xaden'in görünüşü olarak ona benzediğini kesinlikle söyleyebilirim, ancak Talia'dan da izler var. Xaden onun yüksek elmacık kemiklerini, uzun kirpiklerini ve hatta kulaklarının şeklini paylaşıyor, ancak biyolojik bağı inkar edilemez kılan gözlerindeki altın benekler.

Umarım Andarna'nın türü, Xaden'in altınını nasıl tamamen geri getireceğini bilir.

"Deverelli'ye giden bir geminin yazışmalarınızı almak için limanda olması büyük şans." Talia boyunun avantajını kullanarak başımın üzerinden yatak odamıza bakıyor, gözleri öyle özlem dolu ki acıma duygusu göğüs kafesimi sarıyor, sonra da daraltıyor. "Konuşmak isteyebileceğini umuyordum?"

Kesinlikle değil.

"Dinleniyor." Hızlı, sempatik bir gülümsemeyi zorluyorum ve kapıyı yaklaştırarak görüş alanını daraltıyorum.

"Akşam yemeğine ne dersiniz? Ailenin geri kalanıyla tanışmalı."

Ne *berbat* bir fikir. Sabahtan beri neredeyse katatonik durumda ve kadın hiç tanımadığı insanlarla bir parti mi vermek istiyor? "Soracağım, ama bu onun için çok fazla olabilir-"

"O zaman küçük tutacağız." Talia'nın yüzü bakışlarıyla birlikte düşüyor ve dudaklarını büzerek altın sarısı küçük çizgiler oluşturuyor

ağzının etrafında. "O doğduğunda ben çok gençtim," diye fısıldıyor kapı çerçevesine bakarak. "Sözleşmenin süresi dolduğunda hâlâ gençti. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim ve şimdi burada olduğuna göre..." Yavaşça bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Anlıyorsun, değil mi?"

Amari aşkına, buna ne demem gerekiyor? Elbette birinin onu nasıl terk ettiğini anlayamıyorum ama

-

"Ona gerçeği söyle. Ondan nefret ediyor," diye öneriyor Tairn. "Sgaeyl de öyle. Hayat veren bu sabah yanmadığı için şanslı, yine de Sgaeyl'in hâlâ seçeneklerini düşündüğünü sanıyorum."

Çünkü Talia'nın kiminle evli olduğunu düşünürsek, bu uluslararası ilişkiler için *harika* olurdu.

Andarna, "Bu onun annesi," diye çıkıyor. "Sen olsan ne yapardın Violet?"

"Annelik ilişkilerini soracak kişi ben değilim," diye cevap veriyorum. Keder hızlı ve derin bir şekilde kesiliyor, kalbime doğru küçük bağlarını geren acıma duygusuna güç veriyor. "Onu tanımak istemeni anlıyorum," diyorum Talia'ya. "O her yönüyle muhteşem biri-"

"O zaman bırak-" Bana doğru bir adım attı.

"Akşam yemeği," diyorum, yerimde durarak. "Yemeğe çıkmak isteyip istemediğine bakacağım. Ama eğer istemiyorsa, buna da saygı duymak zorundasın. Sen itersen, o da iki kat daha sert itecektir."

Elini kapının pervazına dayar ve gözlerini düşünceli bir şekilde kaydırır. "Peki ya tüm üçlü yönetimle bir toplantı yapacağınıza söz veririm? İhtiyacın olan şey bu, değil mi? Belki de zekânı değerlendirmek için arayacakları bazı cevaplar verebilirim."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve acıma duygusu biraz daha azalıyor. "*İhtiyacım* olan şey Xaden'in iyi olması. Eğer bu evi ateşe vermek ve bu adada başka hiçbir şey yapmadan gitmek anlamına geliyorsa, o zaman ona bir meşale vereceğim." Kahretsin, bu tepsi gittikçe ağırlaşıyor.

Duruşu yumuşuyor ve benim alanımdan çıkıyor, eli yanına düşüyor. "Onun duygularını kendi görevinin önüne koyduğuna göre onu seviyor olmalısın," diyor sessizce, sanki bu bir vahiymiş gibi.

"Evet." Başımı salladım. "Benim için Aretia'yı riske atmasının yanında bu hiçbir şey."

"Aretia'yı riske attı," diye fısıldıyor sulu bir gülümsemeyle. "O zaman o da seni seviyor. Babası asla yapmazdı..." Başını sallıyor ve saçları elbisesinin arkasında hışırdıyor. "Önemli değil. Onunla akşam yemeği yemek umduğumdan çok daha iyi olurdu. Bize katılmaya istekli olup olmadığını öğrenmek için birkaç saat içinde birini göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Krem rengi uzun koridorda ilerlemesini bekliyorum, sonra kapıyı kapatıyorum ve her ihtimale karşı kilidi çeviriyorum.

Sonra tepsiyi iki elime alıp Xaden'ı bulmaya gidiyorum.

Bize verdikleri oda belli ki seçkin konuklar için tasarlanmış. Yüksek, tonozlu tavanları; karmaşık bir şekilde oyulmuş mobilyaları; sofistike sanat eserleri; ve dört kişinin rahatlıkla yatabileceği bir yatağı var. Her şey krem rengi, soluk yeşil ve altın rengi dokunuşlar, hepsi de dokunulamayacak kadar güzel bir şekilde mükemmel. Siyah uçuş ceketlerimiz narin masanın sandalyesinin üzerine örtülmüş olarak fena halde yersiz görünüyor ve çantalarımız ve botlarımız o kadar kirli ki onları ekteki banyo odasına ısrar ettim.

Geniş odayı geçip kapalı verandaya açılan çift camlı kapılardan birini açtığımda halı çıplak ayaklarımın altında yumuşacık. Yüksek balkon evin bu tarafında sağda kalan diğer dört yatak odasıyla bağlantılı, bu yüzden Garrick'i Ridoc'la birlikte korkuluğun kenarında oturmuş, sırtları okyanusa dönük halde bulmak şaşırtıcı değil.

Ama minderli koltuğu boş bulmak beni şaşırttı.

Ridoc kaşlarını kaldırıp başını soluma doğru eğdi ve ben de işarete uyararak adamların ve

Korkuluktan atladıklarında koltuğun önündeki dekoratif masaya otururlar.

"İyi şanslar." Garrick omzuma vurdu ve ikisi verandadan aşağıya doğru çekildiler.

Xaden'ı koltukla zırhımın bağlı olduğu köşedeki parmaklığın gölgeli zeminde, okyanus esintisinde kururken buluyorum. Sırtını duvara dayamış, çıplak kollarını dizlerine dayamış, bakışlarını uzaklara dikmiş, üzerinde boks pantolonu ve atletiyile oturuyor.

"Aşağıda bir kişilik daha yer var mı?" Ben soruyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra yarım bir gülümsemeye zorluyor. "Senin için mi? Ben kanepeye geçiyorum."

"Aklından bile geçirme." Gövdemi bükmemeye ve kaburgalarımı kızdırmamaya dikkat ederek parmaklığın yanına sıkışıyorum, sonra oturuyorum ve tepsiyi önümde yere koyuyorum.

"Bunlar çantandan düştü." Yumruğunu açtı ve Bodhi'nin bana verdiği iki şişeyi ortaya çıkardı.

Kahretsın. "Teşekkürler." Şişeleri aldım ve pantolonumun cebine koydum.

"Eğer Sgaeyl'in geçici olarak bile olsa bağı isteyerek engellediğim için beni yakacağını düşünmeseydim, bu küçük bir-iki kombinasyonu kesinlikle evde seni ele geçirmeme yardımcı olurdu."

Yutkunuyorum. "Sana bende olduğunu söylemeliydim."

"Bana bir açıklama borçlu değilsin." Gözlerimin içine baktı. "Bunu aldığına sevindim. Sgaeyl'le olan bağlantımı kaybetmek istemiyorum, hele ki veninlerle savaşmak için mühürümü hâlâ kullanabiliyorken, özellikle de takıntılı bir şekilde seni avlayan biri varken. Ama eğer herhangi bir anda kendimde olmazsam o serumu boğazıma sokmaktan çekinme. Sana zarar vermektense güçsüz olmayı tercih ederim." Tepsiye bakıyor. "Annem mi?"

Güzel konu değişikliği.

"Sana yemek getirdi ama aslında sadece seninle konuşmak istiyordu." Küpeştedeki boşluklardan okyanusla buluşan kum bakıyor ve dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. Tairn ve Andarna pullarını okyanusta güneşlendirirken

Sgaeyl kumsalda, başı aşağıda, gözleri kısık, su hattı boyunca sinsice ilerliyor.

Sgaeyl yanından geçerken Xaden, "Nedense volta atıyor," diyor. "Ona sorabileceğimden değil." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Cevap vereceğinden değil."

"Endişeleniyor." Yeni iyileşmiş yarasına bakıyorum. Güzel, şişlik biraz azaldı bile.

"Endişelenmek onun doğasında yok. O anlık sorunu çözmeyi ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmeyi sever." Eğilip kristal bir kaseden tarçın serpilmiş bir kuru incir koparıyor, sonra da inceliyor. "Tabii ki üzerinde şeker var. Sanki yedi yaşımdaki o küçük gerçeği hatırlamak son on üç yılı telafi edecekmiş gibi."

Tekrar eğilip boş tabağa bırakıyor ve ben devam edeceğini umarak sessiz kalıyorum. Daha önce annesi hakkında hiç konuşmamıştı.

"Bunca zamandır Poromiel'de yaşadığını sanıyordum. Bana Hedotis'li olduğunu bile söylemedi. İkisi de söylemedi." Başını duvara yaslıyor. "Şimdi daha iyi anlıyorum - neden ailesini hiç ziyaret etmediğini, renkli her şeye neden bu kadar aşık olduğunu, nane çayı eşliğinde anlattığı masalarda savaşız yaşayan mor gözlü insanlardan bahsederdi."

Dalgalar aşağıdaki sahile çarpıyor ve Sgaeyl dönüp bize doğru volta atıyor.

Tairn'e, *"Diğerleriyle birlikte avlanıp avlanmayacağını görmelisin,"* diye öneriyorum.

"Sormaktan çekinmeyin. Ben izlerim. Suyu yakın olduğundan emin ol ki seni ateşe verdiğinde kendini söndürebilesin," diye yanıtlıyor.

"Viladrit denen bir mineral," diyorum Xaden'a, parmaklarındaki şekeri silerken. "Babam adada çok yaygın olduğunu, yedikleri ve içtikleri her şeyin içinde bulunduğunu yazmıştı. Soluk göz renklerini mora çeviriyormuş."

"Bunu bilmeni seviyorum." Elini dizime bırakıyor. "Babanın gözleri değişti mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Her zaman benimkiler gibi elaydılar." Bu anıya gülümsüyorum. "Sanırım burada yeterince uzun kalmadı." Hala adaları incelemek için ne zaman vakti olduğunu anlayamıyorum, ama belki büyükannem biliyordur, eğer Mira'nın yaptığı gibi onunla konuşmaya cesaret edebilirsem.

"Adada sadece Andarna'nın türünü arayacak ve üçlü hükümdarlıkla konuşacak kadar uzun süre kalacağız" -dişlerini sıktağında çenesindeki çürük dalgalanıyor- "ve annem onlardan biriyle evli. İroni şiirsel."

Ona doğru dönüyorum ve kaburgalarım itiraz edince irkiliyorum. "Bu akşam yemeğe çıkmak istiyor."

"Siktir et." Yüz ifadesi geçen yıl benim yanımdayken takındığı aynı aşılmaz maskeye dönüşüyor.

"Xaden." Yüzünün yan tarafını kucaklıyorum ve başparmağımı yara izinin kenarında gezdiriyorum. "Beni dışlama."

Gözleri benimkilere kaydı. "Asla." Bir kolunu arkama atarak iki eliyle kalçalarımı kavıyor ve beni dikkatlice kucağına kaldırıyor. "Akşamımı geçirmek için akşam yemeğinden çok daha iyi yollar düşünebilirim." Dişlerini kulağımın kabuğunda gezdiriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Sen yapamaz mısın?"

Boynumun yan tarafını öpüp dilini beni bir su birikintisine çevirdiğini bildiği noktaya değdirdiğinde midemde aniden alevlenen sıcaklık karşısında nefesim kesiliyor.

"Büyü yok," diye hatırlatıyor bana, elini karnımdan aşağı kaydırarak. "Kontrolü kaybetme tehlikesi yok."

Parmakları bel kemerimin altından geçerken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, çoğunlukla önerdiği şey kulağa harika geldiği için, ama kısmen de onun istediğim için. İmzalarımızın yarattığı heyecanı, onun gölgelerinin alevlenmesini, benim şimşeklerimin çakmasını, engelleri kaldırıp onun sesini duymanın zihnimi doldurmasını özlüyorum. Dokunuşumun altında çözöldüğünü hissetmeye ihtiyacım var. Kontrolü kaybetmek bizi biz yapan şeyin bir parçası.

Elini pantolonumun içine sokarak, "Topak topak yataklar yok," diye devam ediyor. "On adım ötede takım arkadaşları yok. Garip akşam yemekleri yok. Sadece sen, ben ve o yatak."

Ne hakkında konuşmamız gerektiğini hemen hatırlayarak inliyorum. "Kulağa ne kadar lezzetli gelse de..." Ağzı kulak mememle oynarken parmaklarım kalçasına gömülüyor. "Seks gerçek sorunu çözmeyecek."

İç geçiriyor, sonra başını kaldırıyor. "Biliyorum."

Fikrimi değiştirip onu yatağıma sürüklemeyi önce kucağından kalkıyorum. Ayağa kalkıp iki elimle korkulukları kavrayıp suya bakarken hızlı hareketin keskin acısıyla tıslıyorum.

"Siktir." Xaden ayağa fırlıyor ve kollarını nazikçe bana doluyor. "Çok özür dilerim. Kaburgalarını unutmuşum. Üstünde sürünmemi bırak, uçuyor bile."

"Uçmamak bir seçenek değil." En kötüsü geçerken burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. "Ve bana dokunduğun için asla özür dileme."

Çenesini başımın üstüne bırakıyor. "Seni iyileştirememekten nefret ediyorum."

"Sihrin olmadığı bir hayatta en iyi ilaç zamandır," diye düşünüyorum, Cat ve Trager'ı sahilde el ele yürürken gördüğümde ağzımda bir gülümseme belirliyor. "Şuna bakın."

"Onlar için iyi. Yıllardır onun hasretiyle yanıp tutuşuyor." Elleri korkulukta benimkilere destek oluyor ve vücut ısı okyanus esintisinden gelen soğuğu engelliyor. "Ne kadar acı çekiyorsun? Ağrın varsa yemek boyunca oturmanı istemiyorum."

Annesiyle konuşmak istiyorsa ona engel olmayacağım, özellikle de benim annemle aynı fırsatı yakalamak için neler verebileceğimi bilerek. "Kıvrılmadığım sürece çok kötü değil. Ya da çok derin nefes almadığım sürece. Ya da Andarna'yı kaldırmadığım sürece." Şaka düz düştü.

"Böylece yemeğe kadar oturabilirsin." Sesindeki çatışma beni kollarında döndürüyor.

"Sadece sen istersen." Ona bakıyorum.

"Yapmamı ister misin?" Yutkunuyor.

"Bu seçimi senin yerine ben yapmayacağım." Ellerimi göğsüne götürüyorum, en son ne zaman herhangi bir konuda kararsız kaldığını ve yetersiz kaldığını hatırlamaya çalışıyorum.

Gözleri kısılıyor ve geri adım atıyor. "Sence yapmalıyım, değil mi?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Başımı sallıyorum. "Ve muhtemelen bu konuda sana tavsiye verecek en iyi kişi ben değilim-"

"Bir tepsiyi kapıdan içeri itmesi için geçen üç dakika içinde seni büyülediği için mi?" Aramıza biraz daha mesafe koyarak verandadan aşağıya doğru çekiliyor.

"Çünkü annem yeni öldü."

Kıpırdamadan duruyor ve pişmanlık anında yüzünü kaplıyor. "Özür dilerim Violet."

"Öyle olmana gerek yok. Sadece diyorum ki, bir geceyi seninkiyle konuşarak geçirmen gerekip gerekmediğini soracak kişi ben değilim, çünkü ben benimkiyle on dakika geçirmek için *her şeyimi* verirdim." Elimi göğsümün üzerine koyuyorum, sanki içindeki kederi ait olduğu yerde tutmak için bir duası varmış gibi. "Çok fazla sorum var ve tek bir cevap için adam öldürebilirim. Belki de Garrick'le konuşmalısın çünkü sana vereceğim her tavsiye kendi kederim tarafından zehirlenecektir. Senin için en iyisi neyse onu yapmalısın. Buradan ayrıldıktan sonra ne ile yaşayabilirsen. Yapacağın seçim bana kalırsa en doğrusu olacak. Tüm desteğim seninle."

"Doğru bir seçim var mı bilmiyorum. O senin annen gibi değil." Sgaeyl kendi ayak izlerini takip ederek tekrar yanından geçerken ellerini boynunun arkasında birleştiriyor. "On dakika istemeni kesinlikle anlıyorum. Ben de senin *için* istiyorum. Doğru ya da yanlış, annenin yaptığı her şey seni ve kardeşlerini korumak içindi. Sizi korurken öldü."

"Biliyorum." Boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum.

"Annem beni terk etti." Elleri iki yanına düşüyor. "Biliyorum," diye tekrarlıyorum fısıltıyla, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

tekrar onun için. "Çok özür dilerim."

"Onuncu doğum günümde bana çikolatalı pasta yedirip o gece ortadan kaybolduktan sonra on dakikamı nasıl hak ediyor? Ben onun için bir sözleşmenin yerine getirilmesi. Başka bir şey değil. Bana nasıl baktığı ya da şüphesiz sana söylediği saçmalıklar umurumda değil. Onun evinde olmamızın tek nedeni üçlü yönetimden biriyle evli olması ve ihtiyacımız olanı elde etmek için bunu kullanmakta bir sorun görmüyorum."

Göğsüm her kelimedede biraz daha çatlıyor, sonra tamamen yarıyor. Gittiğini biliyordum *ama nasıl* gittiğini bilmiyordum.

"Ve bunun bununla bir ilgisi olduğunu düşünmeyin." Gözünü işaret ediyor. "Duygudan yoksun olduğum anların farkındayım. Sen ve Garrick'in küçük *oh hayır* bakışlarını paylaşmanıza gerek yok. Ben zaten hissediyorum. Küçülen bir parçam takas ettiğim parçaların içinde yüzmeme gerektiğini haykırırken donmuş bir gölün üzerinde kaymak gibi ve bu duygular yüzeyin hemen altında, ama *lanet olsun* daha hızlı kayıyor ve çok daha az dağınık. Bu bok mu?" Parmağını tekrar eve doğru sallıyor. "Dağınık, acı verici ve sinir bozucu ve eğer bu parçamı vermeyi , yardım et Malek, verirdim. Şimdi anlıyorum. Bağımlılık yapan sadece güç değil; *bunu* hissetmeme özgürlüğü."

"Xaden," diye fısıldıyorum, o sözlerini bitirene kadar kan kaybından ölüyorum.

Verandadan buharlar yükseliyor ve kafalarımız, Sgaeyl'in Tairn genişliğinde durup üst dudağını kıvrarak Xaden'a baktığı sahile doğru savruluyor.

"Volta atmayı bırak ve bir şeyler ye," diye yalvarıyor ona. "Aç olduğunu biliyorum ve büyüden bu kadar uzakta canının yanmasına dayanamıyorum, o yüzden acını biraz hafiflet ve ava çık. Ben iyiyim."

Çenesini düşürüyor ve öyle bir kükrüyor ki kulaklarım anında . Cam kapılar eğilir ve dişlerini kapatmadan önce küçük masa titrer. Üç errisbirds dışarı uçuyor

Solumdaki ağaçta iki siyah saçlı çocuk koşarak evden çıktı ve kargaşanın ne olduğunu gördüler.

"Sgaeyl," diyor Xaden usulca, verandanın kenarına doğru yürürken.

Üç ağır adım geri gidiyor ve arka pençesi evin üzerinden gökyüzüne doğru fırlamadan önce neredeyse çocuklardan birini ezerken kalbim tekliyor. Kuyruğu o kadar yakın sallanıyor ki, gözden kaybolmadan önce ağaçlardaki yaprakları kesiyor.

İyi ki errisbirdler gitti.

"*En azından seni ateşe vermedi.*" Tairn hızla onu takip ediyor ve Andarna da kanadını tamamen açabilmek için mücadele ederek peşinden gidiyor.

Hepsi elektriksiz bir şekilde mücadele ediyor. "Siktir." Xaden'ın gözleri kayarak kapanır.

"Simeon! Gaius!" Hizmetçilerden biri üç kat altımızdaki evden koşarak çıkıyor, kumda koşarken eteklerini yukarı kaldırıyor. "İyi misin?" diye soruyor Hedotik bir sesle.

"Bu inanılmazdı!" diye bağıyor büyük çocuk, yumruklarını gökyüzüne doğru kaldırarak.

"Gidebiliriz," diye teklif ediyorum Xaden'a. Aramızdaki mesafeyi geçip kollarımı beline doluyorum. "Hemen şimdi."

"Annem üniformalarımızı yıkatıyor." Örgümün gevşek tellerini kulaklarımın arkasına doğru fırçalıyor.

"Yani üşüyeceğiz. Söyle ve gidelim." Yanağımı çeviriyorum ve kulağımı kalp atışlarına dayıyorum. "Benim için önemli olan tek şey sensin."

"Aynı." Çenesini başımın üstüne indiriyor. "Bütün bir koridoru atlayamayız," diye homurdanıyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor. "Burada olmak için emirlere itaatsizlik ettik."

"Yapabiliriz." Kalbinin sabit ritmini dinliyorum ve eve doğru yürürken hizmetçinin çocuklarla uğraşmasını izliyorum. "İsyan avlanır, Andarna'nın türünün yuva olarak en mülayim adayı seçmediğinden emin olmak için bir geçiş yapar ve biz de gideriz. Hedotis bir savaşa girmediyse ya da

herhangi bir krallıkla savaşı *girmiş* olamaz. Bize yardım etmeyecekler." Elimi omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Ve annenin şu anda nerede olduğunu biliyorsun. Eğer ihtiyaç duyarsan geri dönebilirsin. Onlar da senin on dakikan."

"Ve sen de ummuyorsun-" Talia elbisesinin kumaşını yumruklayarak altımızdaki evden dışarı koşarken sözleri aniden sona eriyor.

"Çocuklar!" diye bağıyor Hedotic, taş avlunun kenarına koşuyor ve çocukları kollarına alıyor. "İyi misiniz?" Geri çekiliyor ve genellikle bir savaştan sonra Mira'dan kazandığım gibi onlara bir kez daha bakıyor.

"Biz harikayız!" diyor yaşlı olanı geniş bir sırtısla. "Değil mi, Gaius?"

"Anne, kükreyişini görmeliydin!" diye ekliyor küçük olan başını sallayarak.

Anneciğim. Bu kelimeyi yanlış söylediğimi umarken midem vücudumdan dışarı fırlıyor.

Xaden geriliyor ve kalbinin hızla çarpmaya başladığını duyuyorum.

"Kükrediğini duydum ve bu yeterince heyecan vericiydi," diyor Talia çocuklara, ellerini saçlarında ve yüzlerinin kenarlarında gezdirerek. "Ama siz iyisiniz. İyisiniz," diye tekrarlıyor başını sallayarak. "Elda, onları temizler misin? Üçlü akşam yemeği için bize katılacak ve Faris'in ailesi çocukların geceyi orada geçirmesini istiyor."

Hizmetçi "Elbette," diye cevap verir ve çocukları eve sokar.

Talia kalır, nefesini tutarken omuzları titrer.

"Ne dedi o?" Xaden soruyor.

"Üçlü hükümdarlık yemeğe geliyor." Önce en kolay kısımla başlıyorum. "Ve çocuklar..."

"Onlar onun, değil mi?" Ses tonu buz gibi bir küçümsemeye dönüşüyor. "Evet," diye fısıldıyorum, Talia masaya dönerken ona daha sıkı sarılıyorum. eve bakmadan.

"Büyük olan muhtemelen kaç yaşında? On bir mi?" Kollarını indirdi. "Geri dönmemesine şaşmamalı. Sadece evlenmedi; yepyeni bir aile kurdu." Gülüşünde eğlenilecek bir şey yok.

"Çok özür dilerim." Ona bakmak için geri çekiliyorum, ama ifadesi düz.

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Kollarımdan ayrılıyor ve uzaklaşırken korkutucu derecede dokunaklı hissediyorum. "Bu duyguyu memnuniyetle değiştirebilirim."

Bağımlılık yapan sadece güç değil; bunu hissetmeme özgürlüğü. Sözleri kafamda tekrar çalıyor ve yeni bir korku kök salıyor, sinsice midemin çukuruna yerleşiyor. Yeni kanalımı getirdiğimi biliyor mu? Çantamda tam şarjlı bir alaşım parçası olduğunu?

O denize bakarken "Bunu takas etme," diye yalvarıyorum ve gözleri sertleştikçe ve aşmam bir *yılımı* alan savunmayı yeniden dirilttikçe kelimeler içimden daha hızlı dökülüyor. "Acı. Dağınıklık. Onu bana ver. Ben tutarım. Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama bir yolunu bulacağım." Parmaklarımı birleştiriyorum. "Hissetmek istemediğin her şeyi tutacağım çünkü senin her parçanı seviyorum."

"Ruhumu zaten elinde tutuyorsun ve şimdi de acımı mı istiyorsun? Ağgözlü oluyorsun, Violence." Elimi ağzına ve bırakmadan önce parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Siktir et. Annemle akşam yemeği kulağa harika geliyor. Sanırım önce elimi yüzümü yıkayacağım."

Beni verandada bırakıyor, düşüncelerim Tairn'in uçabileceğinden çok daha hızlı akıyor. Üçlü hükümdarlık yemeğe geliyor. Bu gece bizi test edecekler. *Çocukları gönderdiler.*

Tehlikeli olduğumuzu mu düşünüyorlar? Yoksa *onlar* mı?

Bir ihtiyacımız var. Rhi ya da Brennan ne yapardı?

Kahretsin. ne getirdim? Brennan sağlık setini gönderdi.

-

Brennan sağlık kitini gönderdi.

Mira'ya ihtiyacım var.

"Andarna, o çocuklar evden çıktıklarında, olabildiğince görünmez bir şekilde onları takip etmeni istiyorum," diyorum.

"Entrika mı çeviriyoruz? Plan yapmaktan hoşlanırım." "Plan yapıyoruz."

İki saat sonra, Mira ve ben aşağı inerken değerli cam şişeyi iki elimle tutuyorum. Şimdi sakarlık yapmanın sırası değil. Talia'yı yemek odasında, soluk yeşil önlüklü, mavi kenarlı bir havluya tırnaklarını ovuşturan cılız bir adamla akşam yemeğini tartışırken buluyoruz.

"Violet?" Umut gözlerini aydınlatıyor ve bize doğru yürümeden önce adamı başından savıyor. "Ona sordun mu?" Bakışları Mira'ya doğru kayıyor.

Kız kardeşim kollarını kavuşturuyor ve masayı inceliyor.

"Akşam yemeğinin harika olacağını söyledi," diyorum Talia'ya. Tam olarak yalan. Ellerim bardağın etrafında dönerek içindekileri gözlerden koruyor. "Geri kalanlar uçacak ama altı kişi gelebiliriz. Bunun aramızda bir barış teklifi olabileceğini düşündüm ve belki..." Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırıyorum ve şişeye bakıyorum.

Mira bıkkın bir iç çekişle, "Tartışmayı bırak da ver şunu ona," diye emrediyor. "Kız kardeşim bunun suları yumuşatmaya yardımcı olabileceğini ve bu geceyi ilgili kişiler için biraz daha az garip hale getirebileceğini önermeyecek kadar kibar. Xaden'a evini falan hatırlatır."

Talia kaşlarını kaldırıyor, ben de şişeyi ve içindeki susuz kalmış açık yeşil yaprakları uzatıyorum. Şaşkın bir gülümsemeyle hediye alıyor. "Bu..."

"Kurutulmuş arinmint,"
diye cevap veriyorum.
Tanrılar Brennan'ı
korusun.

Bilgelik Tanrısı, yatıştırılması en zor olanıdır. Hedeon sadece kendisine dua etmeyenlere cevap veriyor gibi görünüyor.

-Binbaşı Rorilee'nin Tanrıları Yatıştırma Rehberi, İkinci Baskı

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yemek odası da evin geri kalanı gibi tek renkli ve dairesel masanın karşısında oturan üç kişi, başları olmasa soluk yeşil duvara tamamen karışacaktı. Nairi, Roslyn ve Faris, babamın kutsal tören cübbeleri olarak tanımladığı kıyafetleri giymişler. Pastel yeşil renkte olsalar ve başlıkları açık olmasa bile, kâtip cübbelerine biraz fazla yakın görünüyorlar.

Masadaki on kişi arasında, Faris'in yanında oturan Talia en gergin görünen kişi ve Xaden her nasılsa benim yanımda tamamen kendi halinde görünüyor. Anlık gülümsemeler ve şefkatli dokunuşlar artık yok.

Yeni yıkanmış üniformasıyla yanımda oturan adam, olduğumdan çok, Askerlik Günü'nde siperde tanıştığım adama benziyor. O kadar soğuk ki, etrafımızdaki sıcaklığın düşmesini bekliyorum.

Beş servis elemanı aramıza yayılmış, her birinin eli tabaklarımızı örten gümüş bir kubbenin üzerinde. Faris bileğini sallayınca midem bulanıyor. Sunucular sözsüz komuta karşılık vererek yemeğimizi örten kubbeleri kaldırıyor.

"Kafa olma. Kafa olma. Kafalı olma," diyorum içimden, ama Aaric'in sağımdan gönderdiği yan bakışlardan, düşündüğüm kadar sessiz olmadığımı tahmin ediyorum. Neyse ki tabağımda kızarmış tavuk, patates ve karnabahar gibi görünen bir şeyle karıştırılmış bir çeşit dolma var. Kafa yok.

Faris ortak dilde "Ve servisimiz yapıldı," diye anons ediyor.

"Bu yemek için Hedeon'a teşekkür ediyoruz," diyor Nairi, yine ortak dili kullanarak. "Topraklarımızdaki barış için, hediye etmeyi uygun gördüğü bilgelik ve gelişmenin verdiği memnuniyet için

ilişkiler. Ona fedakârlıkta bulunduğumuz günkü hatamızın özel itirafını sunuyoruz. Açlığı sadece zihinlerimiz bilsin."

Hedotikler, "Açlığı sadece zihinlerimiz bilsin," diye tekrarlıyor ve Aaric'in bunu hiç kaçırmaması beni şaşırtmıyor.

"Hadi yiyelim," diyor Faris, içinde soğuk nane çayı olan kristal kadehini kaldırıp bana doğru işaret ederek. "Ve hediyeniz için teşekkür ederim. Talia'm bunu sunmaktan büyük mutluluk duyuyor."

"Ona neşe getirdiğim için mutluyum," diye cevap veriyorum ve bir şey bekliyormuş gibi kadehini havada tutarken garip bir sessizlik oluyor.

"Bir şey değil." Xaden çayından derin bir yudum alıyor ve gereğinden biraz daha sert bir şekilde bırakıyor.

Faris'in gülümsemesi kayboluyor ama sonra o da içiyor. Hepimiz içiyoruz ama yemeğe başlarken yaşadığımız garipliği hafifletmiyor.

"Şehrimizi nasıl buldunuz?" Roslyn soruyor, gülümsediğinde kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Görmediğimizi düşünürsek bunu söylemek zor." Mira tabağının kenarından bir limon dilimi koparıyor ve bardağa atıyor.

"Umarım bunu yarın değiştirebiliriz," yanıtlıyor Roslyn, satranç maçı için değerli bir rakip bulmuş gibi Mira'yı inceleyerek.

"Testi geçtikten sonra mı?" diye sordum. "Bu da öyle bir , değil mi? Gelenek olduğu üzere resmi bir ortamda değiliz, şahitler de yok ama bizi test ediyorsunuz."

Cat çatal bıçak takımını tabağına koyuyor ama Aaric hiç istifini bozmadan tavuğuna yumuluyor.

"Talia tanık olarak görev yapacak." Nairi bir patatesi dilimliyor. "Ve ilişkilerin hassas doğası göz önüne alındığında gayri resmi bir ortamın en iyisi olacağını düşündük."

Talia'nın omuzları içe doğru kıvrılır.

"Yani *bilgisizliğimle* annemi toplum içinde utandırırsam diye mi?" Xaden arkasına yaslanır

ve kolunu benimkinin arkasına uzattı. "Bu senin korkun mu anne?"

"Hayır." Talia'nın bakışları Xaden'a kayıyor ve omurgası dikleşiyor. "Bu geceyle ilgili suskunluğum kendi utancımдан kaynaklanıyor, çünkü Faris'ten kişisel bir iyilik istedim, böylece konuşma sırasında daha rahat olabilirsin. Zekân konusunda endişelenmiyorum Xaden. Sen her zaman zeki bir çocuk oldun." Kadehine uzanırken eli titriyor.

"Bana bir şey söyle. Sen öldüğünde ejderhaların da ölüyor mu?" Faris konuyu değiştirerek soruyor.

"Ejderhaya göre değişir," diye cevap veriyorum. "Ama genellikle hayır." "Gryphonlar yapar," diye ekliyor Cat.

"Ömür boyu bağlanırlar."

Faris göz kırpmıyor. "Hayatını bir başkasınıninkine bağlamak, özellikle de bir insan gibi kırılgan ve kolay kırılabilir bir şeye bağlamak, aptalca bir şey gibi görünüyor." Kaşları çatılıyor. "Bu seçiminden dolayı gryphon'una saygı duyuyor musun?"

"Ona olduğu gibi saygı duyuyorum ve aldığı kararlara güveniyorum," diye yanıtıyor Cat. "Gryphonlar ve onların insanlara bağlanmak için yaptıkları fedakârlıklar Büyük Savaş kazanmamızı ve ondan sonra yüzyıllar süren savaşlarda hayatta kalmamızı sağladı."

"Bir kraliyet mensubu gibi konuştun." Nairi'nin gözleri Cat'e dikildi. "Talia senin Poromiel tahtı için sırada olduğunu söylüyor."

"Eğer Kraliçe Maraya çocuk sahibi olmayı seçmezse, o zaman amcam hüküm sürecek ve sonunda kız kardeşim mükemmel bir kraliçe olacak." Tartışmaya meydan okurcasına çatalını ve bıçağını eline alıyor.

Nairi'nin bakışları Cat'ten Xaden'a ve Aaric'e kayıyor. "Burada çok fazla genç asil var. Çok fazla potansiyel ittifak var. Neden birbirinizle sözleşme yapmıyorsunuz? Geleceğinizi kurmamak ve krallıklarınızı birleştirebilecek varisler sağlamamak... aptalca görünüyor."

Tavuk ağzımda kuruyor ama Mira bana "*Bu insanlara inanabiliyor musun?*" der gibi bakıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Kardeşim kral olacak," diyor Aaric, tavuğunu normal bir akşam yemeğiymiş gibi dilimleyerek. "Korkunç bir kral olsa da. Varisler ve ittifaklar beni ilgilendirmiyor. Bu savaşta savaşacağım, büyük olasılıkla öleceğim ve bunu başkalarını koruduğumu bilerek yapacağım."

"Onur hiçbir zaman bilgelikle eşdeğer olmamıştır." Nairi iç çeker, sonra Xaden'a bakar. "Peki ya senin mazeretin? Aylar önce unvanınızın size iade edildiği haberini aldık."

Bu da güncel bilgilere sahip oldukları anlamına geliyor. İsyanı biliyorlardı. Fen'in idamını. Boğazımı yakıp kavuran öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum ve Talia'ya pek de dostça olmayan bir bakış fırlatıyorum. Biliyordu ve onu orada *bıraktı*, geri bile dönmedi.

Xaden çatalını bir parça patatese saplıyor ama kolunu sandalyeme dolamaya devam ediyor. "O zaman *bildiğin* gibi ben bir döküm, prens değil."

"Tyrrendor Navarre'ın en büyük eyaleti," diyor Talia çl hkmete, oğlunu savunmak için acele ederek. "Topraklarının büyük bir kısmı koğuşlarının ötesinde yer alıyor, bu yüzden krallığa bağlılığı her zaman diğerlerinden daha zayıf olmuştur. Bu savaş sırasında Tyrrendor'un egemenliğini yeniden kazanması beni şaşırtmaz, bu yüzden ömür boyu sürecek bir ittifak sağlandı" -gülümsemesi azalıyor ve Xaden ile bana bakıyor- "güvence altına alındı. Ama sen değilsin..."

Xaden yavaşça çiğniyor, sonra herkes ona bakarken yutkunuyor. "Aşk hayatım hakkında size bir açıklama borçlu değilim."

Talia irkiliyor, sonra ellerini kucağına koyuyor ama dikkati Cat'e kayıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Cat, gümüş takımlarını yine bırakarak. "Ben evet dedim, o hayır dedi. Violet'le tanıştı ve şimdi onlar... onlar. Kıtadaki en güçlü binicilerden ikisi oldular, yani bu açıdan Violet'le ittifakı belki de *daha akıllıca*. İkisi isterlerse Kita'yı parçalayıp yeniden şekillendirebilirler. Ayrıca şu anda başka biriyle birlikteyim."

Göğsüm şaşkın bir minnettarlıkla daralıyor, ama ona doğru baktığımda sadece gözlerini deviriyor.

"Böylesine avantajlı bir ittifakı bozmak..." Nairi başını Xaden'a doğru sallıyor. "Akılsızca."

Lanet olsun.

Akşam yemeği midemde çalkalanıyor. Zekamızı yargılamıyorlar; yaşam tercihlerimizi inceliyorlar.

Faris, Nairi ve Roslyn'e bakarak, "Ama kolayca halledilebilir," diyor. "Üç... mesela dört yıllığına sözleşme yapmaları büyük bir bilgelik ve unvanlarına bağlılık göstergesi olurdu."

Roslyn başını sallıyor. "Tyrrendor'a bir varis kazandıracak ve Poromish kanını soyuna katacak kadar uzun."

Hasta olacağım.

Garrick alaycı bir kahkaha atar. "Eğer kan bağı bağlılık anlamına gelseydi, burada sorgu altında oturuyor olmazdık." Sağ tarafındaki Talia'ya bakar. "O senin oğlun, değil mi?"

Çayı bardağın dibine kadar içiyor.

Nairi Garrick'in sözlerini duymazdan gelerek başını salladı ve "Anlaşmalı bir evlilik çok akıllıca olur," dedi. "Sabah tapınakta yasal işlemleri yaptırabilir, ardından da yarın öğleden sonra savaşlarında bize yardım etmeleri için yalvaracaklarını duyabiliriz."

Arkamdaki ahşap gıcırıyor. Xaden sandalyemi kavrayarak, "Kâğıtları hazırla," diyor.

Boğazımda safra yükseliyor. Ne halt ediyor bu?

Cat'in kafası bize doğru dönüyor, Mira ve Garrick aval aval bakıyor ve Aaric yemeye devam ediyor.

Lanet olası bonoyu *hemen* geri istiyorum.

"Ah, işte başlıyoruz!" Faris iki kez alkışlar. "Ne mükemmel bir karar. Üç yıl mı, dört yıl mı olsun?"

"Ömür boyu. Daha azı kabul edilemez." Xaden elini enseme doğru kaydırıyor. "Belgelerdeki tam adı Violet Sorrengail. İki R."

Göğsüne bir hançer saplamakla onu öpmek arasında kaldım.

Mira sırtıtışını bastırıyor.

"Benim soyadım unvana bağı ama seninkini alabiliriz," diye teklif ediyor Xaden ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde hafifçe yumuşuyor.

Garrick, "Tireleme yapabilirsiniz," diye öneriyor. "Ya da birleştirebilirsin?"

Riorgail? Sorrenson?"

"Kastettikleri bu *değildi*," diye fısıldıyorum Xaden'a.

"Ne demek istedikleri umurumda değil," diye son ses cevap veriyor ve üçlüye bakarken parmakları ensemden bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bilgimizi sorgulayabilir, binici ve uçucu olarak onurumuzu ya da adanmışlığımızı test edebilirsiniz. Bilmeceler, sahte senaryolar, satranç oyunları sunun, umurumda değil. Ama bir kadınla evlilik sözleşmesi yapmak için sevdiğim tek kadını terk edeceğimi düşünüyorsanız, o zaman bilgelik eksikliği benim değil sizindir."

"Sadece üç yıl," diye yalvarıyor Talia, gözlerinde panik yükseliyor. "Ve sonra tekrar bir araya geleceksiniz. Elbette ittifakımızın, bilgimizi paylaşmanın potansiyeli bu fedakârlığa değerlidir. Tyrrendor'u düşün."

Xaden öne doğru eğiliyor ve eli boynumdan kayıyor. "Tyrrendor için feda ettiğim şeyleri düşünemezsin. Babamı kaybettim, özgürlüğümü kaybettim, çok-" Sözü yarıda kesiyor ve ben ayaklarının dibinde dönen gölgeleri görmeyi bekleyerek yere bakıyorum. "Violet *kendim* için yaptığım tek seçim. Üç yıl boyunca onu feda etmeyeceğim. Tek bir *gün* için bile. Beni terk etmemiş olsaydın, beni *tanıyor* olsaydın bunu bilirdin."

"Seni terk etmek istemedim!" Başını sallıyor ve Faris'in kaşları onaylamaz bir şekilde çatılıyor. "Baban seni götürmeme izin vermezdi-"

"Babam hakkında konuşma. Onun ölümünü *izleyen* benim." Xaden boynuna kadar uzanan yadigârı işaret ediyor. "Geldiğini bildiğin bir savaşla yüzleşmesi için bir çocuğu bıraktın, karanlık güçlerin istilasına uğradığını bildiğin bir kıtada."

"Seni alamazdım," diye tekrarlıyor. "Sen Tyrrendor'un varisisin."

"Kalabilirdin," diye karşılık veriyor ve gerçek acısını gizlediğini bildiğim ses tonundaki buz yüzünden kalbim sızlıyor. "Benim annem olabilirdin."

Elimi dizine koyuyorum, acısını biraz olsun dindirebilmeyi diliyorum.

"Beni babanın yanında ya da Mairi'nin kocasına yapıldığı gibi gizlice idam ederlerdi. Ben en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım!" diye savunuyor.

"Senin için." Ağzının alaycı bir köşesi kalkıyor. "Kabul ediyorum, kendin için iyi olanı yaptın. Üçlü hükümdarlığın bir üyesinin karısı olmak varken kim Tyrrendor'un dul düşesi olmak ister ki? İki çocuk annesi? Huzurlu bir sahilde, huzurlu bir şehirde, kendi iyiliğinden başka bir şeye hizmet etmeyen bir adada yaşayın."

Nairi, "Bir röportaj sırasında bu hararetli duygu gösterisi hiç yakışık almıyor," diye mırıldandıktan sonra tavuğunun son lokmasını da çatalından geçiriyor.

"Görüşme başlamadan bitti," diyor Mira, kadehinin sapını parmaklarının arasında döndürerek. "Violet'in bu odadaki en zeki insan olması umurunda değil. Ya da Xaden'ın onu kurtarmak için Basgiath'ı parçaladığını, sonra da yapılacak en doğru şey bu olduğu için Navarre için savaşmaya döndüğünü. Ya da Cat'in krallığına yardım etmek için mümkün olan en düşmanca ortamda yaşadığını. Kraliyet temsilcimiz olsun diye Aaric'in nefret ettiği ışığa adım atmak zorunda kalması ya da Garrick'in bedeli ne olursa olsun Xaden'ın yanında durması umurunuzda değil. En başta buraya gelerek bilgeliğin yoksun olduğumuzu kanıtladık. Hiçbir zaman bilginizi paylaşmayacak ya da bizimle müttefik olmayacaksınız."

"Doğru." Nairi cübbesinden bir yeşim taşı çıkarır ve tabağının önüne koyar. "Ve burada konuşulan ilk gerçek bilgelik parçası ilgimi çekti. Şimdi söyle bana, şehrimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

Mira bana baktı ve ben mesajı aldım. *Benim sıram.*

"Havadan bakıldığında mükemmel bir şekilde düzenlenmiş görünüyor." Dik oturuyorum. "Hepsi de pazarlar ve toplantılar için merkezi buluşma yerlerine sahip, zarif bir şekilde orantılanmış mahallelerden oluşan bir koleksiyon."

"Mükemmel," diye onaylıyor Roslyn, kendi yeşim taşını parmak eklemlerinin üzerinde yuvarlayarak.

"Ve zalim." Değerlendirmemi Xaden'in gurur duyması gereken düz bir ses tonuyla yapıyorum. Elimi kendi eliyle kapatıyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Roslyn taşı kavıyor ve elini kucağına koyuyor. "Lütfen, devam edin." Bu bir istekten çok bir tehdittir.

"Şu anki şehri inşa etmek için var olan bir şehri yerle bir ettiniz, değil mi?"

"Sermayemizi artırdık, evet." Roslyn'in gözleri kısılıyor. "Küçük kasabalar on yılın sonuna kadar gençleşmelerini tamamlamış olacaklar."

"Ve bunu yaparken şehrin tarihi temelini, vatandaşlarınızın nesiller boyu yaşadığı evleri yok ettiniz. Evet, güzel ve verimli ama aynı zamanda öyle olmayan şeylere karşı tahammülsüzlüğünüzü de gösteriyor." Sertçe yutkunuyorum. "Bir limanınız yokmuş gibi görünmesini de şaşırtıcı buluyorum."

"Derinliklerinde ne olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezken su üzerinde maceraya atılmak akıllıca değil-" Faris telaşlandı.

Akuafobik mi?

Roslyn elini kaldırdı. "Kendi kıtalarının adını bile bilmeyen bir gruptan eleştiri mi almamız gerekiyor?"

Derin bir nefes kaburgalarımı acıyla rahatsız ediyor ve Xaden'in eli sıkılaşıyor.

Amaralis. Diğer iki ada da bizi böyle çağırıyor. Tabii ki öyle. Diğer tüm adalar panteonun bir üyesine tapar ve biz de hepsini kutlasak da birini diğerlerinden üstün tutarız. Amari.

"Eski kraliyet kayıtlarına göre adı Amaralys, ancak Poromish kayıtlarının Amelekis dediğine inanıyorum. Krallıklarımızın üzerinde anlaştığı tek şey Büyük Savaş'tan sonra Kıta olarak adlandırmaktı," Aaric diyor, sonunda

Tabağını temizledikten sonra çatal bıçak takımını yere bıraktı. "Sanki denizin ötesinde başkaları yokmuş gibi Kıta'dan sadece Kıta olarak bahsetmemiz oldukça küstahça, ancak o kadar uzun süredir savaşa parçalandık ki, herhangi birinin bizim tek bir şey olduğumuzu düşünmesi zor... herhangi bir şey."

Tanrı aşkına, Aaric başka neye ?

"Bu kadar çok şey biliyor gibi görünen biri için oldukça sessizsin," diyor Nairi.

"Boğazımı hedef alan oyunun kurallarını anlayana kadar ağzımı kapalı tutmayı tercih ederim. Rakibimin karakterini ve zekâsını değerlendirmeme yardımcı oluyor." Sırayla her birine bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sizi eksik buluyorum ve sizi müttefik olarak istediğimden emin değilim. Ordunuz yok ve herkese açık olması gereken bilgi konusunda cimrisiniz."

"Ve yine de bizim iyiliğimizi mi istiyorsun?" Nairi'nin kaşları havaya kalkıyor ve hızla göz kırpmıyor.

"Ben mi?" Aaric başını sallıyor. "Hayır. Buradayım çünkü Halden öfkesini kontrol edemiyor ve Violet sadece en korkunç savaş ejderhalarımızdan birini değil, aynı zamanda bir iridi de bağladı - yedinci cins. Karanlık savaşçılar yayılıyor. Biz burada otururken insanlar ölüyor. Gittiğimiz her gün savaş haritasını tahmin edemeyeceğimiz şekilde değiştirebilir. Ve krallığım, kralın emri altında mülteci kabul etmeyen pisliklerle dolu, bu yüzden iridlerin izini sürmek sadece sayımızı artırmak için değil, belki de altı yüz yıl önce veninleri nasıl yendiğimizi bulmak için en iyi umudumuz.

"Eğer tüm bilgeliğinizle bu çözüme uyuyorsanız, o zaman harika. Değilse, görünüşe göre burada tek başardığımız şey, evde bolca aile kızgınlığı ve yargılamasını sürdürmek. Bana kalsa, yemek için teşekkür eder ve testinizi geçemeyen insanlara ne yaptığınızı öğrenmeden buradan giderdik."

Roslyn yüzünü buruşturarak koltuğunda kayarken, "Partinizdeki en yüksek asalet mensubusunuz," diyor. "Bu sana bağlı değil mi?"

"Asalet rütbeye etki etmez, en azından benim için." Aaric bana doğru bakıyor. "Andarna Violet'i seçti ve bizimle birlikte daha yüksek rütbeli dört subay olsa da, bu Violet'in görevi. Komuta onda. Erkekler konusundaki şüpheli zevki dışında, Violet'in *bilgeliğine* çocukluğumdan beri güvenirim."

Gözlerimiz buluşuyor ve ona küçük bir gülümseme atıyorum. Kapı açılıyor ve hizmetçiler içeri doluşuyor. Yemek tabaklarımızı alıp mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere geri döndüklerinde oda sessizleşiyor.

"Yedinci bir cinse gerçekten bağlı mısın?" Roslyn bana soruyor.

"Öyleyim." Çenemi kaldırıyorum. "Kendi türü Cont-Amaralis'i terk ettiğinde o geride kaldı ve biz onları arıyoruz. Şimdi, bizimle bir ittifak hakkında konuşmakla ilgileniyor musunuz?"

"Merak ediyorum." Roslyn elindeki taşı tabağının önüne koyuyor. "İkisi bitti. İyi gidiyorsun." Faris sırtıyor. "Ne yazık ki,

oybirliğiyle karar verilmeli ve ben yaklaşımında biraz daha kurnazım. Söyle bana, eğer gerçekten bilgi arıyorsan, neden Hedeon'a tapmıyorsun? Neden müttefiklik yerine bilgelik arayan diğerleri gibi burada ikamet etmiyorsun? Kütüphanelerimiz eşsizdir, üniversitelerimiz öğrenme ve kültür merkezleridir, ölüm değil."

"Bana bilgelik için asla dua edilmemesi, kazanılması gerektiği öğretildi ve her ne kadar kütüphanenizden keyif alsam da, veninler hakkında bilgi içermediği sürece ilgilenmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sevdiğim insanlar süzülerek ölüme mahkûm edilirken bir adada saklanmayacağım."

Kapı Faris'in arkasında tekrar açılır ve bir garson içeri girer. "Efendim, tatlı için hazır mısınız?"

"Öyleyiz," diye yanıtıyor Faris ve adam mutfağa dönüyor.

"Lütfen bana Talia'nın haftalardır stokladığı çikolatalarla bir şeyler yaptığını söyle. Yemin ederim, gelen her sevkiyatı satın aldı ve bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorsun," diye alay ediyor Nairi, ama bir saniye sonra ağzı

cüzdanları ve sandalyesini ayarlıyor. "Gerçi bu gece tatlı yemek istediğimden emin değilim."

Roslyn karnını tutarak, "Ben de," diye onaylıyor.

"Ne tür bilgiler?" Faris gülümsemesini keskinleştirerek bana soruyor. "Belki de onları yok edecek bir silah?"

Kapı açılırken Xaden, "O zaten bir tane," diyor ve Faris'in gözleri hafifçe bana kayıyor.

Servis elemanları içeri giriyor, sonra yemeklerimizi önümüzdeki masaya yerleştiriyor.

Oh...*kahretsin*. Gümüş bir çatal, mükemmel dilimlenmiş bir parça çikolatalı kekin yanında durmaktadır.

Xaden'in eli benimkinin üstünde gevşiyor.

"Hâlâ en sevdiğin mi?" Talia'nın sesi heyecanla yükseliyor. "Doğum gününün ay sonuna kadar olmadığını biliyorum ama artık buradasın."

Xaden, Halden'in Anna'nın kafasına baktığı gibi pastaya bakar.

"Phyllis," diye sesleniyor Faris hizmetçilerden birine, onlar mutfağa geri dönerken. "Görünüşe göre dördümüzün de çatalları eksik."

"Elbette. Onları hemen getireceğim," diye yanıtlıyor kadın kapı kapanmadan önce.

"Lütfen bizi beklemeyin." Faris bize el sallıyor. "Çikolata Deverelli'den bu kadar uzakta nadir bulunan bir ikramdır."

Ve haftalardır biriktiriyor. Zihnim yarışmaya başladı.

Haftalarca. Geleceğimizi biliyordu.

İttifak için Deverelli yaklaşımını tercih ederim. Kraliçe Marlis de böyle demişti.

Courtlyn diğer adalara haber vermiş olmalı.

Talia Xaden'in geleceğini biliyordu.

"Artık hoşuna gitmiyorsa, sorun değil." Talia'nın gülümsemesi titrer. "Seninle olduğumdan daha uzun süredir senden uzaktayım ve zevklerin değişebileceğini biliyorum. Ne de olsa artık bir yetişkinsin. Ama sizinkinin olmaması ihtimaline karşı, dört tarif denedik ve sanırım bu tarif Aretia'dakine en yakın olanı. Sen

aşçılar yemek pişirirken mutfağa gizlice girerdi.

."

"Hatırlıyorum." Xaden bakışlarını annesiyle buluşturmak için sürüklüyor. "Ve hâlâ en sevdiğim."

Sahilde şaşırmış gibi davrandığı sahne sahteydi. Midem bulanıyor. Bu yanlış. Yanlış *bir şeyler* var. Kaçırmamam gereken bir detayı kaçırdım.

Gülümsemesi aydınlanıyor ve Faris kolunu onun omzuna doluyor.

"İyi iş çıkardın, aşkım." Onun yanağına bir öpücük kondurur.

Bakışlarım Mira'nınkilere kayıyor ve kaşları çatılıyor. Elini masanın üzerinde geriye doğru kaydırıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Oyuna getiriliyoruz. Talia Xaden'ın geleceğini biliyordu, bu da Faris'in bildiği anlamına geliyor... ve bizi test etme yaklaşımında daha *kurnaz*.

Dördünün de çatalları yok.

Pastanın içinde bir şey var.

Xaden çatalına uzanıyor ve parmaklarım dizine saplanıyor. Bakışları benimkilere kayıyor, kaşlarının arasında iki çizgi oluşuyor.

Başımı sallıyorum, sonra sağ elimi uzatıp çatalı Aaric'in elinden kapıyorum.

Kedi çatal bıçak takımını düşürür ve tabakta tıkrıdar.

Garrick ağzına bir lokma daha götürerek, "Bunun tadı tıpkı evim gibi," diyor.

Amari, üçte birini yedi bile. "Dur!" Kalp atışlarım kendi üzerinde geziniyor.

Garrick duraksıyor, sonra bir çatal dolusunu tabağa koyuyor. "Başlayabileceğimizi söyledi-" Bir kez göz kırpmıyor, sonra yalpalıyor. "Hissediyorum... Hissediyorum-" Gözleri kapanırken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor ve masaya doğru yığılıp kalıyor.

"Garrick!" Xaden bağırarak masadan uzaklaşırken Aaric hamle yapıyor ve Garrick'in kafasını yüzeye çarpmadan yakalıyor.

Aaric'in bakışları çılgınca Xaden'a doğru kayıyor. "Nefes almıyor!"

Hedotis'te ikamet etmek isteyenler için yapılan vatandaşlık sınavı bana Kâtip Çeyreği'ne giriş sınavını hatırlatıyor, ancak bizim sınavımız potansiyel bir öğrencinin ne kadar öğrendiğini ölçmek için tasarlanmışken, onların ne kadar öğrenmediğini kanıtlamaya yönelik.

-Hedotis: Kaptan Asher Sorrengail'den Hedeon Adası

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Mira, Cat ve ben ayağa kalkarken sandalyeler taş zeminde gıcırıyor. "*Buraya gel!*" Bağırıyorum ve panik keskin tırnaklı ellerini kalbimin etrafına sarıp sıkıyor.

Tairn, "*Yola çıktım bile,*" diye yanıtlıyor.

"*Chradh-*"

"*Öfkeli ama söyleyebileceğim kadarıyla binicisini kaybettiği için acı çekmiyor.*"

"*Az önce ormanın bir kısmını ateşe verdi,*" diye ekliyor

Andarna. "Riorson, o-" diye tekrarlamaya başlıyor Aaric.

"Seni ilk seferinde duydum." Xaden kollarını Garrick'in omuzlarının altından geçirip onu sandalyesinden kaldırıyor, sonra yere yatırıp yanında diz çöküyor.

" ne koydun?" Faris'e masanın etrafında dönerek soruyorum.

Gülümsemesi şakacıdan zalime dönüşüyor ama cevap vermiyor.

"Trager'ı getirin!" Mira emrediyor ve arkamdan bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Xaden kulağını Garrick'in göğsüne dayıyor. "Yavaş ama atıyor."

"Nefes almasını sağlamalıyız-" diye başlıyor Aaric. "O lanet olası *mavi.*"

"Farkındayım." Xaden Garrick'in burnunu sıkarak kapatır, sonra ağzını Garrick'inkinin üzerine kapatır ve nefes verir.

Garrick'in göğsü yükseliyor.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıp ayağa kalkıyorum ve Talia'yı korku dolu gözlerle Garrick'e bakarken buluyorum. "Pastanın içinde ne vardı?" Ona soruyorum.

İrkildi. "Hiçbir şey." Garrick'in dilimine bakarken kaşları çatılıyor, sonra kendi dilimine uzanıyor. "Sadece-"

"Senin için değil canım." Faris tabağını alıyor, sonra yüzünü buruşturuyor, elini karnında gezdirirken başını öne eğiyor.

"Ne yaptın sen?" Talia o kadar hızlı geri iter ki sandalyesi arkasındaki duvara düşer ve tertemiz yüzeyde bir iz bırakır.

"İstediğin gibi onları test ettim," diyor ona sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Burada, evimizin mahremiyetinde, rahat edebilecekleri bir yerde."

Nairi ve Roslyn tabaklarını itiyor, Mira saldırmaya hazır bir şekilde rahatsız bakışlar atıyorlar.

"*Oğlumu* mu zehirledin?" Talia çığlık atıyor.

"Oğlunuz onu yemeyecek kadar akıllıymış," diye yanıtlıyor Faris. "Adamız affedici olmayabilir. Gurur duymalısın, kızgın değil."

Garrick'in pastasından kalanları alıp burnuma götürüyorum. Çikolata, şeker ve belki biraz da vanilya gibi kokuyor ama- İşte. Derin nefes alıyorum, hastalıklı tatlı bir şeyin ipucunu yakalıyorum. Güneşte uzun süre kalmış meyve gibi.

"yavaşlıyor," diyor Aaric ve Xaden en iyi arkadaşı için tekrar nefes alırken kulağını Garrick'in göğsüne dayamış yattığını görmek için arkama bakıyorum.

Zihnim yarışmıyor, *uçuyor*. Her şey olabilir. Toz haline getirilmiş ve una eklenmiş, sıvılaştırılmış ve yumurtalarla karıştırmış veya glazüre eklenmiş. Yerli ya da ithal olabilir. Elimdeki tek şey babamın saha rehberi. Brennan'ın yardım edebileceğinden bile emin değilim.

Bakışlarımız çarpışırken Xaden "Violet," diye yalvarıyor. O oniks derinliklerdeki panik beni başka hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sarsıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi yavaşlatmak için kalp atışlarımı sabitliyorum. "Onu bulacağım," diye söz veriyorum. "Ölmesine izin vermeyeceğim."

Xaden başını sallar ve Garrick için tekrar nefes alır.

Pastayı son bir kez koklayıp yere bırakıyorum ve Faris'in bizi merakla izlediğini görüyorum. Talia yavaşça kavisli duvara yaslanıyor, Xaden'ı izlerken kollarını ortasına sarıyor.

"Silah çektiğin kısım bu mu?" Faris oturduğu yerde kıpırdanarak bana soruyor. "Aceleci arkadaşının ne içtiğini söylemezsem beni öldürmekle mi tehdit?"

"Hayır." Kalçamı Talia'nın oturması gereken masaya yaslıyorum. "Burası seni çoktan öldürdüğümü söylediğim kısım."

Faris'in gülümsemesi kaybolur. "Yine de ben nefes alıyorum ve arkadaşın almıyor." Ama vücudu geçirmesini engellemeye çalışıyormuş gibi dönüyor ve ağzını kapatıyor.

"Oh, gayet iyi nefes alacaksın." Diğer üçüne bakıyorum. "Hepiniz alacaksınız. Sizi öldürecek olan safranız kana dönüşene kadar kusmanız. Yaklaşık on dakika içinde başlayacak. Merak etmeyin, sadece bir saat sürer. Ölmek için biraz sefil bir yol ama elimdekilerle çalıştım."

Nairi sandalyesinden fırlar ve dizlerinin üzerine çökerek yere kusar.

Mira'ya "Kahretsin, zamanlamam kötü," diyorum.

"İki bardak içti." Nairi midesindekileri boşaltırken Mira burnunu kırıstırıyor ve bir adım geri çekiliyor.

"Yaptığımız her şeyi içtin ve yedin," diyor Faris, yüzündeki kan çekilerek. "Ben izledim."

"Yemekten önce yapmadın." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Yemekten önce sadece altımız vardık. Merdivenlerden inerken herkese aperatif olarak ne verdiğimi merak ediyor musun?"

Gözleri parlıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Sen bilirsin." Talia duvardan aşağı kayarken yan gözle bakıyorum, yumruğuyla bir çığlığı bastırıyor. "Test zamanı. Arinmint'in ihraç edilmesinin neden yasadışı olduğunu biliyor musun? Aretia dışına çıkarmanın neden kurallara aykırı olduğunu?"

"Lanet olası çay," diye tıslıyor Faris, Talia'ya ters ters bakarak.

Boş kadehini kaldırıp ters çeviriyorum. "Ve sen hepsini içtin." Ona dudak büktüm, sonra kadehi masaya geri koydum. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Bunu, birlikte içki içeceğimiz beklenmedik bir olay için saklıyordum."

Testinizde başarısız oldunuz ve kaldıracı ihtiyacınız var ama siz bana panzehirinizi verin, ben de size benimkini vereyim."

"Beni yenemezsin." Başını sallıyor. Öfke tenimi karıncalandırıyor.

"Ve arkadaşımı cezasız bir şekilde zehirleyemezsin." Başımı eğiyorum, midemdeki paniğin yüzüme yansımaya izin vermiyorum.

"Arkadaşın önümüzdeki yirmi dakika içinde ölmüş olacak ve ben de seni muhafızlarım tarafından katledilirken görmek için kırk dakikam olacak. Panzehiri odanızda bulamayacağımızı mı sanıyorsunuz?" Sesi yükselir.

Ev titrer ve kulakları yırtan bir uğultu çatalları tabaklara vurur.

"Size iyi şanslar dilerim." Sesimi düz tutmayı başarıyorum. "Senin vasat muhafızların var. Benimse ölümcül eğitilmiş on binicim ve uçucum, dört gryphon'um ve *yedi* öfkeli ejderham var. İhtimaller benim lehime."

Faris'in yüzü kızarır. "Blöf yapmadığınızı nereden bileceğim? Bize verdiğiniz şeyin ölümcül olduğunu?"

"Bilmiyorsun." Omuz silkiyorum. "Ama sen ya da karın kan kismaya başladığınız anda, korkarım panzehirin size bir faydası olmayacak. Zaman geçiyor."

Kapı arkamızdan açılarak duvara çarpıyor. "Oh *lanet olsun.*" Drake hemen dışarı Trager içeri koşar, diğerleri de arkasından. "Ona ne verdiler?" diye sorar uçucu, yere düşerek Xaden'in karşısındaki dizler.

"Bunun üzerinde çalışıyorum," diyorum ona. *Ve başarısız oluyorum.*

Faris kendi hayatına, hatta karısının hayatına yönelik bir tehdide karşılık vermiyor. Bu sahip olduğum tüm temel içgüdülere aykırı. Xaden'in başının dertte olduğunu anladığım anda panzehiri verirdim.

"Kendin gibi düşünmeyi bırak," diye emrediyor Tairn. "*Onun gibi düşün.*"

"Kaybetmektense ölmeyi tercih eder." Korku her kelimenin kenarından damlıyor. "*Bana söylemeyecek.*"

"O zaman ona sormayı bırak."

"Violet!" Xaden bağıırır.

"Kalbinin daha güçlü atmasını sağlamalıyız." Trager bir elini Garrick'in göğüs kafesinin üzerine koyar, sonra da tüm ağırlığını aşağıya verir. "Onun için nefes almaya devam et."

Faris'in arkasından kapı açılır ve bir hizmetçi soluk soluğa kalır, ardından kapıyı çarparak kapatır ve çığlık atar.

Bakışlarım Mira'ya kayıyor. "Bu evde bizi öldürebilecek diğer her şeyi senin halletmeni istiyorum." Sonra kapıya doğru bakıyorum ve Dain'in Cat ile Ridoc'un arkasında durduğunu görüyorum. "Babamın Hedotis hakkındaki kitabını getir. Yatağımın sağ tarafındaki çantamda."

Dain başını sallar ve koşmaya başlar.

"Evi *şimdi* mühürleyeceğiz," diye emrediyor Mira. "Bu katta üç kapı var. Cordella, sen ön tarafı al. Cat ve Maren, arka taraftaki verandayı tutun. Ben yan tarafa bakacağım. Ridoc ve Aaric, Violet'le kalın." Hançerlerini çekip iki hasta kadının yanından geçerek hizmetkârların girişinden mutfağa doğru ilerliyor.

Aşçı.

"Ridoc, benimle gel!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, sonra Mira'nın açık bıraktığı kapıdan geçip mutfağa koşuyorum.

Beş hizmetçi büyük, dağınık bir masanın etrafında, elleri omuzlarında, avuç içleri dışa dönük bir şekilde durmaktadır. Ocakta iki kişi daha var, biri lavabonun başında, ikisi de taş fırının yanında.

"Aşçı nerede?"

Bana bakıyorlar.

Hedotic'e geçerek "Aşçı nerede?" diye tekrarlıyorum.

Bizi yeni bulan kadın hizmetçi sağındaki kapıyı işaret ederken titriyor. İki kılıç çekiyorum ve işçilerin yanından geçip içeri girerken Ridoc'a arkamı kollaması için güveniyorum.

- Bu bir kiler.

Kavanozlar ve meyve sepetleriyle dolu raflar duvarları kaplıyor.

Cılız adam irkilir ve neredeyse bir kavanoz yumurta turşusu gibi görünen şeyi düşürür.

"Pastanın içine ne koydun?" Hedotik bir şekilde soruyorum.

"Bana söyleneni yaptım." Kavanozu rafa geri koyar, sonra aşağı uzanır ve bloktan bir bıçak çeker.

"Yapma bunu." Bıçaklarımı kaldırıyorum. "Sadece arkadaşımı neyin öldürdüğünü söyle ve yaşa."

Bana saldırıyor ve ben de hançerlerimi art arda fırlatarak her iki kolunun derinliklerine saplıyorum. Kan dirseklerine doğru akıyor ve mutfak bıçağını düşürüyor, sonra elleri titrerken kollarına bakarak bağıyor.

"Sana bunu yapmamayı söylemiştim!" Üç adım atıyorum, sonra iki hançerimi de kabzalarından çekip çıkarıyorum ve karnına bir tekme atıyorum.

Rafların arasına doğru tökezliyor.

Yan tarafımda dayanılmaz bir acı patlıyor ve son otuz saniyeyi bir şekilde geri sarabilecek ve kırık kaburgamı kurtarabilecekmiş gibi tüm kaslarımı gererek soluk soluğa kalıyorum. *Kahretsin*, bunu hiç düşünmemiştim.

Aşçı titreyen ellerini yalvarırcasına bir araya getirir ve tırnaklarının altındaki mavi yarım ayları ortaya çıkarır. "Lütfen. Hayır. Benim bir karım var. Ve iki çocuğum."

Mavi.

Mavi kenarlı bir havlu kullanmıyordu. Ellerindeki maviyi ovalıyordu.

Kilerden yavaşça geri çıkıyorum ve Ridoc'u kapıyı buluyorum, uçuş ceketinin düğmeleri açık, kılıcı çekilmiş. "Mavi bir şey arıyoruz."

"Bana bu adada gerçekten renkli bir şeyler olduğunu mu söylüyorsun?" İkimiz de yeni terk edilmiş çalışma masasını kaplayan tencere, tava ve tabaklara bakıyoruz, sonra ona doğru ilerliyoruz. Ridoc kılıcını kınına sokar, bir tencere alır, krem rengi içindekileri kontrol eder ve tekrar yerine koyar. "Lanet olası kuşlar bile beyaz-"

Errisbirds.

Mavi tırnaklar. Olgunlaşmış meyve kokusu.

Bu . "Ne olduğunu biliyorum-"

Aşçı hışımla kilerden çıkarken bağıyor ve hem Ridoc hem de ben dönüp duruyoruz.

Uçuşumun ortasında aşçının mutfak bıçağını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Sağa doğru kaçıyorum, sonra aşçıya doğru ilerliyorum, acıyı sanki başkasına aitmiş gibi bastırıyorum ve Courtlyn'in kitabından bir hareket çekiyorum. Bileğimin bir hareketiyle hançeri fırlatıyorum ve aşçının kanlı elini lanet olası kapı çerçevesine sabitliyorum.

Bunu hak etmiyormuş gibi feryat etmeye cüret ediyor.

"Orada kal," diye emrediyorum Hedotic'e, sonra Ridoc'a doğru dönüyorum.

Ridoc aşağı bakarken ciğerlerimden hava fışkırıyor. Aşçının bıçağı böğrüne saplanmıştı.

Keşke sen ve Sawyer da bizimle olsaydınız, ama Ridoc'a sahip olduğum için minnettarım, her ne kadar alaycılığı Mira'nın sinirlerini bozsa da.

-Harbiyeli Violet Sorrengail'in Harbiyeli Rhiannon Matthias ile Yazışmaları

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"Ridoc!" Korku içime doluyor, Ocak ayındaki bir kar fırtınasından daha soğuk, tökezleyerek ilerliyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Kelimeler kafamın içinde saf bir inkâr ilahisi oluşturuyor.

"Bu... talihsizlik," diyor Ridoc sessizce, yan tarafından çıkan bıçağa bakarak.

Ridoc olmaz. *Kimse* değil, ama özellikle Ridoc değil.

Böyle bir şey olmayacak. Bir daha olmaz. Evden binlerce mil uzaktayken ve o henüz mezun olmamışken, aşık olmamışken ya da *yaşamaya* başlamamışken olmaz. "İyisin," diye fısıldadım. "Sen orada kal, ben Trager'ı bulurum-"

Ridoc bıçağın kabzasına uzanıyor.

"Hayır!" Elini tutmak için üzerine ama bıçağı çoktan çekip çıkarmıştı. Kan akışını durdurmak için avuç içlerimi yan tarafına bastırdım... ama hiç kan yoktu. Gömleğinde de delik yok, sadece uçuş ceketinde iki kesik ve tezgahda bir kesik var.

Bıçak uçuş ceketinin kenarına saplandı... *ona* değil.

Ridoc aşçıya doğru uçuyor ve ellerim karnından kayıyor.

"Pislik!" Ridoc bağırıyor ve ben de dönerek onun aşçının yüzüne yumruk attı. "*Dört* üniformam var, ama sadece *bir tane*

lanet olası uçuşu ceket, ve "-punch-"nefret"-punch -"Dikiş!" Ridoc hançerimi aşçının elinden çekip alıyor ve adam kapının pervazından aşağı kayıyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Tanrı aşkına, sizin *medenî* bir ada olmanız gerekiyordu!" Bıçağımı aşçının tuniğine siliyor, sonra dönüp bana doğru yürüyor. "Bir mutfak aşçısının iki eğitimli katile saldırmasındaki hikmet nedir?" Yüzü düştü. "Vi, iyi misin?"

Nefes almak için yutkundum ve başımı salladım. "Evet. Sadece düşündüm... ama ben iyiyim. Ve sen de iyisin. Garrick dışında her şey yolunda, bu yüzden-"

Anlayış gözlerini yumuşatıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni hızlı ama nazik bir sarılmanın içine çekiyor. "Evet, ben de seni seviyorum."

Başımı sallıyorum ve ayrılıyoruz. "Pastanın içine ne koyduklarını biliyorum."

"Güzel." Ridoc kapıyı işaret ediyor ve ikimiz de yemek odasına doğru geri dönüyoruz. "Ve bunun için bir yama istiyorum, Violet. Bir görev takımı yaması. Anladın mı?"

"Açık ve net." Yemek odasına ilk ben giriyorum ve Talia çıkırcırken Xaden ve Trager Garrick'i izlerken üçluden ikisinin öğürdüğünü görüyorum. Aaric elinde hançerle masanın kenarında bekliyor, Faris ise kollarını karnına sarmış kambur bir şekilde oturuyor.

Xaden, "Kendi başına nefes alıyor ama çok az," diyor. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Neredeyse." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Kitap." Dain babamın saha rehberini masaya doğru kaydırıyor. Aaric onu yakalıyor, sonra da uzatıyor.

"On dakika içinde ölmüş olacak," diye mırıldanıyor Faris.

"Hayır, yapmayacak." Kitabı çevirip ihtiyacım olan bölüme geliyorum, sonra zakia meyvelerine ulaşana kadar parmağımı babamın çizdiği bitki örtüsü tablosunda gezdiriyorum.

MAYALANMAYA BIRAKILDIĞINDA ZEHİRLİDİR. BİR SAAT İÇİNDE BOĞAZIN ARKASINA İNCİR VEYA KİREÇ İLE TEDAVİ EDİN.

Teşekkür , baba.

"Buldum," diyorum Xaden'a, sonra kitabı kapatıp Dain'e bakıyorum. "Üst katta, odamızın yanındaki verandada gümüş bir tepsi var. İncirleri getir."

Dain başını sallar, sonra koşmaya başlar.

Aaric'e işaret ediyorum ve o da masadan kayıyor. "Su dolu beş küçük fincana ihtiyacım var. Taze, tuzsuz. Bir tanesi Dain için."

Mutfağa yönelir ve Ridoc da onu takip eder.

Xaden'a "Ona nasıl yutturacağımızı bul," diyorum, sonra masanın kenarına yaslanıp Faris'e doğru eğilirken kaburgalarındaki acıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Dünyamızın geleceği için bir savaş veriyoruz. Bu bir rekabet olmamalı. Mantık ve bilgelik bize yardımcı olmanızı, böylece *dönüşmemenizi* emrediyor."

Dain koşarak içeri girerken, "Bu *senin* savaşın," diye homurdanıyor.

Dain'e "Ez, küp küp doğra, ne yaparsan yap boğazına kaçacak kadar suyla karıştır," diyorum.

." Bir sandalyenin üzerine çıkar, sonra masanın üzerinden yürür ve Garrick'in kafasını temizledikten sonra atlar. Sonra o da mutfağın içinde kaybolur.

"Bu *bizim* savaşımız olacak." Faris titrerken eğildim. "Evimizdeki büyü'nün son zerresini de tükettikten sonra buraya gelmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Güvendeyiz." Bana ters ters bakıyor. "Burada sihir yok."

"Aptal, aptal adam." Başımı sallıyorum. "Boşaltacaklar *sen*."

Acıyla inlemeden önce gözleri bir an parlıyor.

Dain incir bulamacı ve bir kaşıkla döndüğünde Xaden ve Trager Garrick'in yanındadır. Aaric ve Ridoc ikişer küçük bardak su taşıyarak onları takip eder.

Onları teker teker alıp arkama, Faris'in ulaşamayacağı bir yere koyuyorum, ardından adamlar Garrick'in boğazına solüsyonu indirmeye çalışırken paniğe kapılmamak için tırnaklarımı avucumun içine geçiriyorum.

Babamın dediğine göre bir saati varmış ve henüz-

Garrick tükürür, bulamacın bir kısmını tükürür ama gözleri açılır.

Xaden ona uyanması ve içmesi için bağırırken rahatlayarak sarkıyorum. Bardak boşalmadan önce dört büyük yudum alıyor ve geriye düşüyor, başı Trager'ın kucağına iniyor.

Xaden'ın endişeli bakışları benimkilere takılıyor.

"Biraz zaman ver," diyorum nazikçe. "Bir saatin . O iyi olacak."

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor, çürük dalgalanıyor ama başını sallıyor.

Roslyn yerde usulca ağlarken Faris'e, "Şimdi Garrick'in önümüzdeki birkaç dakika içinde uyanması için dua et," diye fısıldıyorum. "Hedeon'a ya da seni dinleyecek her kimse, düşündüğün kadar zeki olmadığın için dua et, çünkü seni buradan canlı çıkarmasının *tek* yolu bu."

Faris'in mor gözleri bana dik dik bakıyor. "Neden uyanıp beni öldürmesi için dua edeyim ki?"

"Garrick değil." Başımı sallıyorum. "Xaden. Sgaeyl, Navarre'daki en acımasız ejderhalardan biri olarak bilinir ve onu seçmesinin bir sebebi var."

Bakışlarından korku akıyor.

Arkama yaslanıp bekliyorum.

Üç dakika sonra Garrick inleyerek gözlerini açar. "Bu benim en sevmediğim ada."

Dudaklarımdan rahatlamış bir kahkaha dökülüyor ve Xaden'in başı sanki Zihnal'a ya da belki de Malek'e en iyi arkadaşına sahip çıkmadığı için teşekkür ediyormuş gibi geriye düşüyor.

"Sen kazanmadın," diye tersliyor Faris.

"Ölüyorsun. Sanırım bu seni kaybeden olarak nitelendiriyor." Masadan kayıyorum.

Xaden ayağa fırlıyor ve yanımdan hızla geçerek Faris'i sandalyeden çekip duvara doğru itiyor.

Oh, *kahretsin*. Ben de blöf yaptığımı sanıyordum. Xaden, Faris'e kemik kıran bir sağ kroşe vurunca midem bulanıyor.

"Onu zehirledin mi?" Onu tekrar duvara çarptı. "*Onu* zehirlemeye mi çalıştın?" Kalçasından bir bıçak çıkarır ve Faris'in boynuna dayar.

"Vay, vay." Ridoc onlara doğru yürüyor. "Berbat olsalar bile potansiyel müttefikleri öldüremeyiz."

Xaden, Ridoc'a damarlarımdaki kanı donduran bir bakış fırlatıyor. Bu o değil.

"Hayır." Düşünmeden hareket ediyorum, aralarına giriyorum ve Ridoc'u elimle göğsüne bastırarak geri itiyorum. "Hayır."

Ridoc kaşlarını kaldırıp geri çekiliyor ve ben Xaden'a dönerken Dain'in gözleri kısılıyor.

"Bana bak." Ön kolunu tutuyorum ama Faris'in boğazından geri çekilmiyor. Bıçağın ucunda ince bir kan çizgisi beliriyor. "Bak. Bana. Bana."

Xaden'ın bakışları benimkilere düşüyor ve midem bulanıyor. Sanki sevdiğim adam kılığına girmiş bir yabancıya bakıyor gibiyim.

"Buzdan çık," diye fısıldadım. "Kendini topla ve bana geri dön çünkü sana ihtiyacım var. Buna değil. *Sana*."

Gözleri tanıma ile titriyor. Bir saniye sonra Faris'ten uzaklaşıyor, kılıcını indiriyor, yanımdan geçiyor, Ridoc'u, Aaric'i ve Dain'i, kendi annesini, Garrick'i ve Trager'ı geçip kapının yanındaki duvara yaslanıyor. Kılıcını kınına sokuyor ve kollarını kavuşturup koltuğumun önündeki tabağa bakıyor.

"Burada bir planın var mı?" Dain bakışlarını Xaden'dan bana çevirerek soruyor. "Yoksa boşa mı kürek çekiyoruz?"

"Bir planım var." Sayılır. Bu plan Faris'in boyun eğmesi uzadıkça hızla bozuluyor. Üçlü hükümdarlığı öldürmek ihtiyacımız olan ittifakı sağlamayacak ve doğal olarak Faris de bunu biliyor. "Herkesi uçmaya hazırlayabilir misin?"

Dain başını sallar. "Aaric, Trager'ın Garrick'i taşımasına yardım et ve onu Chradh'a doğru götürmeye başla. Ridoc, hadi herkesin eşyalarını toplayalım."

Hepsi hareket etti, Xaden ve beni üçlü ve annesiyle bıraktılar.

Faris'e sandalyesini işaret ederek, "Otur," diye emrediyorum ve beni çok şaşırtarak oturuyor. "Panzehir için sizden ne kadar ücret almalıyım?"

"Malek'le tanış," diye hırlıyor.

"Karınız on yıl boyunca orada yaşadığına göre Tyrrendor hakkında daha fazla şey bilmemeniz çok yazık." Masanın kenarına doğru ilerliyorum. "Her şeyin Arinmint'i. Bu gece keşfettiğimiz şeyin benim değil de senin cehaletin olması ironik."

"Buradan asla canlı çıkamayacaksın," diye yemin ediyor.

"Yapacağız." Dört bardağı önüme koyuyorum, sonra sol ön cebimden dört şişe çıkarıyorum. "Tek sorun buradan bir ittifakla mı, bir anlayışla mı yoksa yeni seçilmiş bir üçlü hükümdarlıkla mı ayrılacağımız."

Homurdanıyor ama ben şişeleri bardak başına birer tane olmak üzere suya dökerken bakışları hareketlerimi takip ediyor. Berrak sıvı hızla siyaha dönüyor ve çamurlaşıyor.

"Ne olacak?" Faris'e soruyorum.

"Ekibim burada neler olduğunu biliyor. Şehir muhafızları ejderhalarınızı gökyüzünden vuracak," diye uyarıyor.

"Bundan şüpheliyim." Aaric'in kullanmadığı çatalı alıp bulamaçları karıştırıyorum. "Çünkü birazdan kız kardeşim muhafızlarınızdan birini getirecek ve sen de onlara bizi bırakmalarını söyleyeceksin, çünkü yeni keşfettiğimiz müttefikliğimiz"-acı içinde kıvranırken dizlerini göğsüne bastıran Talia'ya bakıyorum-"kan bağına dayanıyor. Sanırım birinin anlaşmalı evliliği istediği gibi , çünkü karının oğlu Tyrrendor Dükü. Doğal olarak bu ilişkiyi beslemek istersiniz."

"Bana asla güvenemezsin. Gittiğin an sana sırtımı dönerim."

"Yapmayacaksın." Başımı sallıyorum. "Çünkü dediğiniz gibi, çalışanlarınız burada neler olduğunu biliyor. Onları kesinlikle sessiz tutabilirsiniz ama *bizi* sessiz tutamazsınız. Kendi evinizde alt edildiğinizi bilseler, adanızın bir sonraki iktidar teklifinizi destekleyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Midesi kabarırken yumruklarını sıkıyor ama kusmuyor. "Bunu nasıl yaptın?"

İşte ilerleme *budur*. "Arinmint tıpkı normal naneye benziyor, bu yüzden ihracatı yasaklandı. Tek başına, sütle demlendiğinde ya da limon veya biraz papatya ile çay haline getirildiğinde, uyku ve iyileşme için harikalar yaratır. Ancak onu diğer sıradan bitkilerle, örneğin tarsilla çalısının rendelenmiş kabuğuyla birleştirdiğinizde ölümcül bir zehre dönüşür ve tarsilla tüm sahilleriniz boyunca yetişir." Kaburgalarımı incitmemeye dikkat ederek eğildim, böylece onun göz hizasına geldim. "Bana nedenini sor

Sen tek bir kelime bile etmeden buradan uçup gideceğiz."

"Neden?" diye homurdanıyor.

"Çünkü oğullarınızı seviyorsunuz." Gülümsüyorum. "Bu yüzden onları bu gece evden gönderdin."

Korku gözlerini genişletir.

"Dışarıda neden sadece altı ejderha olduğunu sor." Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum ama nefesleri endişe verici derecede hızlı gelmeye başlıyor. "Eğer dramatik olacaksan, sana cevabı vereyim. Çünkü yedincisi şu anda ailenizin evindeki pencerenin yanında oturuyor, çocuklarınızın uyuduğu yerde - saklıyor olabileceğiniz herhangi bir silahın menzilinden çıktığımızı öğrenene kadar orada kalacak."

Onay bağı dolduruyor ve Tairn'in göğsünün gururla kabardığını hayal ediyorum.

"Bu imkansız." Faris başını sallar. "Birileri görmüş olmalı."

"O ejderha bir irid olduğunda değil."

Ter alnından aşağı damlıyor, kaşlarında birikiyor. "Yapamazsın. Onlar çocuk."

"Gerçekten bu riski almak istiyor musun?" Ayağa kalkıyorum ve ilk bardağı ona doğru uzatıyorum. "Yoksa içmek ve yaşamak mı istiyorsun?"

"Faris!" Talia ağlıyor. "Lütfen!"

"Beni zekanla alt edemedin. Bunların hiçbiri olmadı." Bardağa uzanıyor.

"Seni *tek başıma* alt edemedim," diye itiraf ediyorum.

"Babam yardım etti."

Panzehiri tutuyor. "Gözler. Gözlerini tanımalıydım. Sen Asher Daxton'ın kızısın."

"Onlardan biri, evet." Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Ve diğeri şu anda evinizin komutasını elinde tutuyor. Seçiminizi yapın."

İçiyor.

Biz uzaklaşırken Xaden annesine bile.

Andarna bize katılana kadar çapraz cıvata menzilinden çıkıyoruz, sonra gece boyunca uçarak ticaret yolları boyunca kuzeybatıya doğru ilerliyoruz. İridleri aramak için sadece iki büyük adamız kaldı ve Theophanie tarafından avlanmamak ne kadar hoşuma gitse de, tüm küçük adaları iyice araştırmak için burada yeterince uzun kalamayız. Utuğumuz her gün eve dönme süremizi uzatıyor; burada en az endişeleneceğimiz şey, bulmak için emirlere itaatsizlik ettiğimiz yardımı yanımızda getirmesek bizi bekleyen askeri mahkeme olacak.

Sabah , hala kara görünmüyordu.

Göğsüm kalıcı bir mengeneye sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Tanrım, eğer yanılıyorsam, sadece Garrick'in ölümüne sebep olmakla kalmayacağım, geri kalanımızın da sonu olacağım.

Eyerde bir uyuyup bir uyanıyorum, yorgunluğum kaburgalarımdeki acıya ağır basabilen tek şey. Neyse ki taşıdığım güneş kalkanı rnnn gücü hâlâ yerinde ve sıcaklık arttı tenim yanmıyor. Güneş tam tepemizdeyken, Zehyllna'ya giden takımadaların güneydoğu ucuna ulaşıyoruz.

En ufak bir fırtına belirtisinde yutulacak kadar küçük görünen ilk adanın üzerinden geçerken Tairn, "*Anakaraya ulaşmamız bir saat daha sürer,*" diyor.

"*Diğerleri o dayanabilir mi?*" Andarna çoktan göğsüne bağlanmış durumda.

"*Onlara tam olarak soramıyorum ama kimse kanatlarımı kırmadı, bu da iyiye işaret.*"

Ya da hepsi çok yorgun.

Kaburgalarımın izin verdiği ölçüde dönüyorum ve gryphonların çoğunlukla oluşumun merkezini tuttuğunu görüyorum. "*Kiralair biraz geride kalıyor.*"

"*mi?*" Tairn arkasına bakmıyor. "*Yoksa Silaraine mi?*"

Elimle güneşi engelliyorum ve ikinci sıradaki gryphonlara odaklanıyorum. "*Haklısın. Görünüşe göre*

Silaraine'e ayak uydurmak için geriye düştü." Ancak Cath ve Molvic'in arkaları bir sıra daha geride.

"Biliyorum." Bir sonraki adanın ve onu dört bir yandan çevreleyen suların üzerinden geçiyoruz. *"Görünüşe göre Catriona geride kalmaya değecek birini bulmuş."*

Uçuşun son kısmı için yerleşirken bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor. Onun tahminine göre, beyaz kumlu plajların, sallanan palmye ağaçlarının ve el sallayan insanların yanından uçmamız yaklaşık bir saat sürecek.

"Bu... alışılmadık." Kıyı kasabasının üzerinden geçerken kimse çığlık atıp kaçmıyor ya da çapraz direklerden oluşan duvarı . Sadece el sallıyorlar.

"Tedirgin edici," diye katılıyor Tairn.

"Sevmek kötü bir şey değil." Andarna koşumundan çıkıp Tairn'in sağına doğru uçarken, bir grup çocuk kollarını açmış tarlada koşarken kanadını eğiyor.

Yeşil yapraklı ağaçların üzerinden geçerken rahat bir nefes alıyorum. Belki renk Kita'daki tonlar kadar zengin değil ama Hedotis'in tek renkli düzeninden sonra kesinlikle hoş bir manzara.

Pırıl pırıl bir nehir bizi tepelere doğru götürüyor ve bir platoya ulaşmadan önce güneşten sırlıklam olmuş bir şelaleyi geçtikten sonra dolambaçlı nehir yatağı boyunca batıya doğru devam ediyoruz.

Üç şelale ve yükseklik artışından sonra başkent Xortrys ortaya çıkıyor ve nefesimi kesiyor.

Devasa, kavisli bir şelalenin dibinde yer alıyor ve nehrin şehrin etrafından ayrılma şekli onu kendi başına bir ada gibi gösteriyor. Şehrin surları suyun içinden yükseliyormuş gibi görünüyor ve ötesindeki yapılar her türlü mimari mantığa meydan okuyor; sanki ihtiyaç duyuldukça mevcut binaların üzerine dikey eklemeler yapılmış ve şehir gökyüzüne doğru büyümüş gibi.

Tairn'e *"Güney köprüsü ana kapıdır," diye* hatırlatıyorum ve o da nehrin güney kolu boyunca sola doğru ilerleyerek suyu kesen devasa yapıya doğru uçuyor.

"Bu bir kapı mı? Yoksa bir amfi tiyatrosu mu?" Tairn köprünün sonunda büyük bir açıklık gördüğünde soruyor.

"Uhh... ikisi de mi?" Batıdaki ağaç hattı boyunca yüzlerce, belki de binlerce kişinin sığabileceği sıra sıra banklar dizilmiş.

Ve yarısı dolu.

"Sizce bu normal mi, yoksa..." Diğer seçenek biraz midemi bulandırıyor.

"Bizi bekliyorlar," diye heyecanla cevap veriyor Andarna, Tairn'den önce alana iniyor. Sol kanadını genişçe açarken titriyor ve bizden bir saniye önce tarlanın tam ortasına iniyor.

Tairn kanatlarını içeri sokup Andarna'nın yanına doğru ilerlerken kalabalık coşkulu bir tezahüratla ayağa kalkıyor. Birkaç kişi tribünlerden fırlayıp köprüye doğru koşmaya başlar, canlarını kurtarmak için kaçamayacak kadar güler yüzlüdürler.

"Haberleri yayıyorlar." Tairn başını yavaşça çeviriyor ve ben de onun hareketini taklit ederek uçuş gözlüklerimi kaldırıp şimdiye kadar karşılaştığımız en tuhaf ve potansiyel olarak en tehlikeli varışa bakıyorum. Sayıca bizden fazla olmalarına rağmen kimse bize karşı silah kullanmıyor ya da yaklaşıyor; sadece izliyorlar.

Tribünler Tairn'in başının üzerinden yirmi metre kadar yükseliyor ve takımımız tek ve uzun bir sıra halinde inerken tribünlerdeki insanlar daha yüksek sesle tezahürat yapıyor. Her ejderhanın gelişiyle yeryüzü titriyor ama gryphonlar kendilerini zarifçe düzene sokuyorlar. Havadaki heyecan canlı, elle tutulur bir şey, kulaklarımda uzaktaki şelaleden daha yüksek sesle kükrüyor, boğucu sıcak ve nemden daha büyük bir azimle tenime yapışıyor, sanki coşkuları bulaşıcıymış gibi damarlarımda uğulduyor.

"Bu çok garip." Sağ tarafa bakıyorum ve Andarna'nın tek bir pençesiyle bakımlı çimleri kazımaya çalıştığını görüyorum. "Yakın dur."

"*Biraz daha yaklaşırsa altında kalacağım,*" diye karşılık veriyor, pençelerini yere vurarak.

"*Çimlerini parçalamayı bırak, onlar-*" Tairn başını yere eğiyor ve o kadar derin nefes alıyor ki ciğerleri genişlerken yanları alev alıyor. "*Bunu hissediyor musun?*"

"*Neyi hissetmek?*" Kalabalıktan gelen uğultu giderek artıyor ve bir enerji dalgası vücuduma hücum ediyor, bana şunu hatırlatan bir hisle enseme diken diken ediyor... Nefesim kesiliyor.

Sihir.

Zihlni'nin arasında yaşamak için şansı rehberiniz ve kaosu standardınız olarak kabul etmeye hazır olmalısınız.

-Zehyllna: Zihnal Adası yazan Binbaşı Asher Sorrengail

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yaprakların neredeyse tamamen yeşil olmasına şaşmamalı. Zehyllna'nın büyüğü var. Kanalize edecek ya da düzgün bir şekilde kalkan oluşturacak kadar değil, hatta kullanacak kadar da değil ama Tairn ve Andarna'dan bağlara sızan iki güç ipliği olduğu kesin.

Terden ölmek için uçuş ceketimi çantama tıktırıyorum ve hızlıca attan iniyorum. Tairn ağrıyan kaburgalarımın hürmeten daha da alçalıyor ve sahaya çıkarken teşekkür etmek için pençesinin üzerindeki pulları okşuyorum.

Sağımda Andarna, bir görüntüye tam olarak odaklanamıyormuş da bir başkası dikkatini çekiyormuş gibi başını sürekli sağa sola sallıyor; solumda ise Ridoc, Aotrom'a bakıp kalabalığın gürültüsünden duyamadığım bir şeyler söylüyor. Onun hemen ötesinde Trager kahkahalarla başını geriye atıyor, sonra Silaraïne'in gümüş tüylü çenesinin altını kaşımak için uzanıyor.

Gryphon ona daha kolay erişebilmek için başını eğiyor ve gözlerini kapatıyor.

Ulaşamayacağı bir yerde olduğu için bu kaşıntının ne kadar zamandır olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"*Konuşabiliyorlar mı?*" Ekibimizin sırasını görecektik kadar ve aynı sahnenin biniciler ve uçucular arasında da yaşandığını izliyorum. Xaden bile Sgaeyl'in önünde duraklamış durumda, ancak aralarında geçebilecek herhangi bir konuşma onun istediği gibi gitmiyor gibi görünüyor.

"*Hepimiz yapabiliriz,*" diye yanıtlıyor Tairn, neredeyse bir memnuniyet iç çekişi diyebileceğim bir sesle.

Kendime gülümsemek, son birkaç haftadır en yakın ilişkilerinden mahrum bırakılan arkadaşlarımla mutluluğuyla eğlenmek için bir saniye veriyorum. Sonra başımı kaldırıp

Yavaş yavaş sessizleşen ve yerlerini alan insan kalabalığına bakıyor ve kınından çıkarılmış tek bir silah bulamadan sıraları aşağıya doğru tarıyor. Kalabalığı renkler dolduruyor, ancak ön sırada oturan herkes kayısı tonunda aynı kolsuz tunikleri giymiş.

Gösterdikleri heyecana rağmen hiçbiri bizi selamlamak için öne atılmıyor. Hatta katılanlar, kalabalığın görüşünü bir saniye bile engellemek istercesine, sahaya girerken en sağdaki koltuklara tırmanıyor.

Zihnime bir gölge dokunuyor ve gülümsemem derinleşiyor.

"*Merhaba,*" diyor Xaden bana doğru adımlarken, ağzının kenarları kıvrılıyor. Uçuş ceketini de çıkarmış ve üniformasının kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı.

"*Merhaba.*" Kıtadan binlerce mil uzakta bir şekilde *evimi* bulmuş olarak sırtıyorum. "*Sgaeyl ile her şey yolunda mı?*"

"*Bağırıyor ama bunu sessizliğe her zaman tercih ederim.*" Yanıma ulaştığında çenesindeki bir kas patlıyor, sonra kalabalığa dönüyor. "*kadar hızlı sıraladığına bakılırsa son bir haftasını benim yanlışlarımı listelemekle geçirdiğine eminim.*"

"*Özür dilerim.*" Elimin tersini onunkine sürüyorum.

"*Kızgın olmakta sonuna kadar haklı.*" Parmaklarımızı birleştiriyor ve çevremizi incelerken sıkı sıkı tutuyor. "*Bana bir söz daha vermeni istiyorum Violet.*"

"*Kulağa ciddi geliyor.*" Adımlarında belirgin bir sıçramayla bize doğru ilerleyen Ridoc'a gülümsüyorum. Diğerleri de çok gerisinde değil.

"*Bana bak.*" Xaden keskin emrini başparmağını benimkinin üzerinde gezdirerek yumuşatıyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve bakışlarındaki yoğunluk karşısında gülümsemem azalıyor. "*Ne için söz vermemi istiyorsun?*"

"*Bunu bir daha asla yapmayacağın.*"

Göz kırpiyorum. "*Daha açık olmanız gerekecek.*"

"*Kendini Ridoc ve benim arama koydun-*"

"Arkadaşıma vurabilirmişsin gibi geldi." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ve sen de tam olarak kendinde değildin."

" İstedğim de bu." Korku yüzüne yansıyor ama hemen ardından onu maskeliyor. "Sana ne yapmış olabileceğimi bilemezsin. tek şey bu."

"Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa şehre gelen sirke eşdeğer miyiz?" Ridoc soruyor.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye yüzüncü kez itiraz ediyorum. "Geçen yıl beni öldürmek istediğinde bile bana asla zarar vermedin. Duygularından yoksun olduğunda bile, sen hala... sensin."

Cat, Ridoc'a "Kesinlikle şov biziz," diye cevap veriyor.

"Bu benim en sevdiğim ada olabilir." Trager Cat'in elini tutuyor. "Sen ne düşünüyorsun, Violet?"

"Ben, hiçbir kısıtlama ya da sebep olmadan." Xaden kaşlarını indirir.

"Yaklaşmak için çok tehlikeli olduğunu buna ben karar versem nasıl olur?"

"Sanırım ne zaman yaklaşılamayacak kadar tehlikeli olduğumu biliyorum." Eğiliyor.

"Onlara aldırmayın." Ridoc'un sesi şarkı söylüyor. "Onlar... etraflarındaki herkesi görmezden geldiklerinde ve var olan tek insan kendileriymiş gibi davrandıklarında ne yapıyorlarsa onu yapmaya geri döndüler."

"Bunu, onu nasıl öldüreceğimi bilmem gerektiğini düşünen adam mı söylüyor?" Çenemi kaldırıyorum. "Hangisi Xaden? Yaklaşmak için çok mu değerliyim? Yoksa hangi gölgenin senin olduğunu bilmesi gereken ben miyim?"

Bana Sgaeyl'in gurur duyacağı bir bakış atıyor ve ben de bakışlarını tutuyorum. "Seni incitirsem kendimle yaşayamam." Güneş gözlerindeki kehribar rengi benekleri yakalıyor ve ses tonundaki yalvarış karşısında neredeyse yumuşuyorum.

"Ve orada durup Ridoc'a zarar vermeni izlersem kendimle yaşayamam." Elini sıkıyorum. "Güvenliğim için tüm sorumluluğu alıyorum. Sen şu anda rüzgârda sallanan dev bir savaş uçağısın Xaden, ama sen benim savaş uçağımsın ve benim olsan de aynı şeyi yapardın."

"Hey, yaşadığınız anı bölmek istemem," diyor Ridoc, "ama herkes burada ve elçileri bu tarafa doğru geliyor."

Dikkatimizi sahaya çevirdiğimizde Xaden, "*Bu tartışma daha bitmedi,*" diye uyarıyor.

"*Dövüşü daha sonra tekrar kazanmaktan mutluluk duyarım.*" Elini son bir kez sıkıyorum, sonra turuncu bir tunik ve ona uygun bir kın giymiş bir kadın yarı boyumda koni şeklinde bir nesne taşıyarak bize doğru yürürken bırakıyorum. "*Seni seviyorum.*"

"*Çok inatçı.*" İç çekiyor. "*Seni seviyorum.*"

Tüm ejderhalar uyarı için başlarını eğiyor.

Kadın irkilmiyor ama kalabalık sessizleşiyor.

Sakin bir nefes alıyorum ve Zihnal'ın kendisine bu karşılaşmanın bir öncekinden daha iyi geçmesi için dua ediyorum.

"Zehyllna'ya hoş geldiniz!" diyor kadın ortak dilde, sonra yaklaşırken sırtıyor, beyaz dişleri koyu kahverengi yanaklarıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Neşeli kahverengi gözleri, siyah bir halesi, havadar bukleleri ve kalın kıvrımlarıyla çok güzel. "Ben Calixta, bugünkü şenliklerin sahibesiyim."

Şenlik mi? Kaşlarım bu terim karşısında çatılıyor ve Ridoc topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

Xaden'in kafası eğilir.

Calixta botlarımdan yaklaşık beş adım ötede duraklıyor, sonra takımımıza bakıyor ve Zehice konuşmaya başlıyor.

Göz kırpıyorum. Yaptığım tüm çalışmalar tamamen işe yaramazdı. Sayfadaki hiçbir şey beni konuşulduğunu duymaya hazırlayamazdı. Bir kelimenin diğerine geçtiği, akıcı bir dil.

Dain sağımdan yavaşça cevap veriyor, kelimeler acı çekiyormuş gibi çıkıyor.

Aaric, Xaden'in yanından iç geçiriyor ve sonra sanki burada doğmuş gibi konuşmaya devam ediyor.

Dain onu öldürmeye hazır görünüyor.

"Mükemmel!" Calixta ortak dilde cevap verir. "Size keyif verecekse sizin dilinizde konuşmaktan mutluluk duyarım." O

bana döndü. "Çevirmeniniz bu görkemli toplantının liderinin siz olduğunuzu söylüyor."

Bu kelimeden gerçekten nefret etmeye başlıyorum. "Ben Violet Sorrengail. Bir umut için geldik-"

"Bir ittifakı güvence altına almak!" Işıldıyor. "Evet! Seyahatlerinizin haberi birkaç hafta önce bize ulaştı ve o zamandan beri bekliyoruz."

"Burada mı?" Ridoc soruyor. "Hepiniz burada mı bekliyordunuz?" "Tabii ki hayır." Alay ediyor. "İnsanlar festivale geliyor

Ejderhaları ilk görenlerin kendileri olması umuduyla zamanları oldukça gerekçelendiriyorlar. Ve Zihnal kesinlikle bugünü seçen birlikte!" Bakışları kargaşanın üzerinde geziniyor. "İrid hangisi?"

Geri çekiliyorum. "*Courtlyn*?"

"*Courtlyn*," diye onaylıyor Xaden.

Andarna başını kaldırıyor ve Tairn bağı homurdanıyor.

"*Kendini vermenin yolu*." Gözlerimi ona dikiyorum.

"Siyah görünüyor," diyor Calixta.

Andarna göz kırpmıyor ve pulları renk değiştirerek arka plana karışıyor.

"O," diye düzeltiyorum Calixta'yı. "Adı Andarna ve Contin'deki tek irid o-" Yüzümü buruşturuyorum. "Amaralys'te. Türünün geri kalanını ve kara büyü kullananlara karşı savaşta bizimle birlikte savaşmasını umduğumuz müttefikleri arıyoruz."

"O muhteşem biri." Calixta alçak ve derin bir şekilde eğilir.

Andarna tekrar parıldıyor, pulları siyaha dönüyor, sonra Tairn ona bir nefes üflediğinde başını eğiyor.

"Kraliçemiz bizi aradığınız için çok memnun ve yardımınıza koşmak için can atıyor. Ejderha türüne her zaman saygı duyduk." Başını Silaraine'e doğru eğiyor. "Ve tabii ki gryphonlara da."

Bu kadar kolay olmasına imkan yok. Babam giriş için rastgele seçilen oyunlar hakkında yazmıştı. "Kraliçenizle konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Krallığımız adına konuşması için bir Navarre prensi getirdik."

"Elbette!" Calixta cevap verir. "Ama önce-"

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Ridoc nefesinin altında. Ben de aynen öyle düşünmüştüm.

"-Zihnal'ın senin için hangi hediyeleri seçtiğini görmeliyiz," diye bitiriyor. "Eğer oynamaya ve tanrısının şansın size sunduğu hediyeği kabul etmeye istekliyseniz"- bir parmağını kaldırır

"Şikayet etmeden, kraliçemizin beklediği şehrimize girmenize izin verilecektir."

Xaden'a *"Hediye değil, zar ya da masa oyunu bekliyordum,"* diye itiraf ediyorum.

"Burada bir numara var," diye uyarıyor Xaden. *"Ama onu okumak için yeterli güç yok."*

"Ya biz... şikayet edersek?" Ben soruyorum.

Yüzündeki tüm eğlence izleri siliniyor. "Kaderinizi şansın belirlediğini, Zihnal'ın size büyük bir servet bahşedebileceğini veya onu alabileceğini kabul etmiyorsanız, o zaman sizinle müttefik olamayız. Fırtınada yelkenlerini ayarlamayanları kabul etmeyiz."

O kadar da rastgele bir oyun seçimi değil. Hayal kırıklığıyla nasıl başa çıktığımızı görmek istiyorlar.

"yok," Xaden. *"Buna saygı duyabilirim."*

Önce sola, sonra sağa bakarak, Trager'dan başlayarak ekibimizdeki herkesin gözleriyle karşılaşıyorum. Teker teker başlarını sallıyorlar, sağdaki Mira'yla bitiriyorlar, o da hemen ardından gözlerini deviriyor.

"Yapacağız," diyorum Calixta'ya.

"Harika!" Kalabalığa doğru döner ve içi boş külahın sivri ucunu ağzına götürerek bağırır.

Kalabalık kükrüyor.

"Oynayacağımızı söyledi," diyor Aaric bana, Xaden'ın etrafını görmek için öne doğru eğilerek.

"Geçen yıl dergileri çevirirken bu dil becerileri neredeydi?" diye sordum.

Bana başka bir kafa kazanmışım gibi bakıyor. "Ben bir diplomat olmak için yetiştirildim. Diplomatlar ölümlerle konuşmaz."

"Sen yapmadı düşünmek Biz gerekir
Biliyorum sen konuşmak Her şey akıcı mı?"
Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ve Aetos'un katılma nedenini geçersiz kılmak... Ridoc bize ne diyordu? Görev ekibi mi?" Aaric başını sallar.

"Bakalım Zihnal size ne hediye !" Calixta omzunun üzerinden şöyle der ve kalabalığa doğru yürür.

Basamakların sağ tarafından beş kişi çıkar; dördü bir masa, biri bir sandalye ve bir kanvas çanta taşımaktadır.

"Sanırım takip ediyoruz," diyorum diğerlerine.

Tarlada bir sıra halinde yürüyoruz ve ben bir esnemeyi bastırıyorum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, yataklarımızı o kadar çabuk bulabiliriz. Nöbet tutmadan uyuduğumuz son geceyi hatırlayamıyorum. Deverelli, belki?

"Sana dumanı tüten bir keçi boku yığını verse de umurumda değil," diye öğüt veriyor Mira. "Kimse şikâyet etmiyor. Anladın mı? Gülümse ve ona teşekkür et. Bu bir ordu için son şansımız."

"Ya inek bokuysa?" Ridoc sorar. "O çok daha ağırdır."

Drake sol taraftan, "Şikâyet etmek yok," diye çıkışıyor.

Ridoc, "Lanet olsun, ailemle seyahat etmek gibi bir şey," diye mırıldanıyor.

"*Ne düşünüyorsun?*" Masa kalabalığının yaklaşık yirmi metre önündeki alana kurulurken Xaden'a soruyorum.

"*İnek bokuyla uğraşmaya degecek bir orduya sahip olsalar iyi olur.*" Bakışları sürekli olarak bölgede geziniyor. "*Ve arkamızda ejderha ateşi olsa bile iki bine on bir olmasından hoşlanmıyorum.*"

"*Anlaştık. Hadi şu bitirelim.*"

"*Mükemmel bir fikir. Öğle yemeği bulmak istiyorum,*" diyor Tairn.

Mobilya taşıyıcılarından üçü dağılıyor ve Calixta'yı masanın arkasındaki sandalyede bize dönük, iki adamı da sağında bırakıyor. En yakındaki külahı tutuyor.

"Dur," diyor Calixta, masanın kenarından yaklaşık bir metre uzaktayken elini uzatarak.

Duruyoruz.

Bir böceği yüzümden uzaklaştırıp gökyüzüne bakıyorum, yaklaşan bulutların bizi sıcaktan koruyacağını umuyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Sanırım Zihnal beklerken derilerimizin içinde pişmemize karar verdi.

Calixta kanvas çantaya uzanıyor, sonra ön kolumun genişliği kadar kalın bir deste kart çıkarıyor. Yüzümün büyüklüğünde ve arkalarında parlak turuncu bir desen var. "Her kart bir hediyei temsil ediyor," diyor ve kartları pratiğe işaret eden bir beceriyle karıştırıyor.

En yakındaki adam kalabalığa tercümanlık yapıyor, sesi koninin içinden yükseliyor ve sağındaki daha uzun boylu olan da işaret ediyor.

Calixta kartları yüzü aşağı bakacak şekilde masanın üzerinde uzun bir yay çizerek yayar. "Zihnal'ın size seçmeniz için ilham verdiği kartı çekecek ve hediyeinizi alacaksınız."

Adamlar tercüme ediyor ve kalabalık beklentiyle mırıldanıyor.

"İki bin kişinin bizi hediye açarken izlemek için toplanmasına imkân yok." Kalabalığın hayranlık dolu bakışları midemi bulandırıyor.

Xaden, *"Boktan kartı seçme,"* diye yanıtlıyor.

"Öne çıkın ve seçin." Calixta Mira'yı işaret eder.

Vücudumdaki her kas geriliyor ve bir baş dönmesi dalgası ayaklarımı birbirinden ayırmama neden oluyor. *Şimdi olmaz,* vücuduma yalvarıyorum.

Mira masanın sağ kenarına doğru yürür ve duraksamadan bir kart çeker.

Calixta onu alır ve gülümser. "Zihnal size şarap hediye ediyor!" Bize boyalı şarap şişesini gösteriyor, ardından erkekler tercüme ederken şişeyi kalabalık için döndürüyor.

Alkışlar anında yükselir ve orta yaşlı, kıvrıcık kahverengi saçlı bir kadın elinde bir şişe şarapla sol ön sıradan öne doğru koşar.

"Teşekkür ederim," diyor Mira kadın ona uzatırken ve Calixta tercüme ediyor.

Kadın başını eğiyor ve Mira bana doğru dönmeden önce bu hareketi yansıtıyor.

"Buna ihtiyacım olacak," diyor sahte bir gülümsemeyle, sonra kadın aceleyle yerine otururken sıraya geri dönüyor.

Calixta teker teker bizi ileri çağırıyor, sıraya doğru ilerliyoruz.

Maren, parlak kel kafalı, kısa boylu, gülümseyen bir adamdan iki turuncu tunik alır.

Dain'in kartından bir el çıkıyor ve Dain elini yanına gelen kadına uzattığında kadın onun öyle sert bir tokat atıyor ki Dain'in başı bize doğru dönüyor.

Calixta'nın bana doğru baktığını gördüğümde yutkunuyorum ve yüzüme boş bir ifade yerleştiriyorum. Mesaj alındı: Başkalarının hediyelerinden de şikayet edemeyiz.

Dain iki kez göz kırpmıyor, sonra kadına teşekkür ediyor ve başını eğiyor.

Ridoc bir homurtuyu zorlukla bastırıyor ama ben ona yan gözle bakınca yüz hatlarını hemen düzeltiyor.

"*Gülme,*" diye uyarıyorum Xaden'ı, bir başka baş dönmesi dalgasıyla savaşırken.

"*Ben daha çok o vuruşun sonuçları hakkında endişeliyim,*" diye yanıtlıyor profesyonelce sıkılmış ifadesini kaybetmeden. "*Ve onu yapan kadını biraz kıskanıyorum.*"

Garrick'e paslanmış çelik bir kova verilir.

Aaric'in eline kırık bir el aynası geçer ve adam aynayı ona uzatır uzatmaz başparmağını keser.

Xaden kartını seçerken kalbim sanki minderdeymişim gibi çarpıyor.

Kendisine ayağı büyüklüğünde, kalaylı menteşeleri ve kenarları olan boş bir cam kutu verilir. "*Tokat yemekten iyidir.*"

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor ama ileri doğru adım atarken çarpan kalbimi sakinleştirmiyor. Kemerin en sol ucundaki kartı seçiyorum, sonra Calixta'ya uzatırken nefesimi tutuyorum.

"Pusula!" diye anons eder ve adamlar tercüme eder.

Bronz tenli ve kısa siyah saçlı uzun boylu bir adam sağdan öne doğru geliyor ve ben de ona doğru dönüyorum. Koyu renk gözleri bir an için beni inceliyor ve kısa sürede garipleşiyor.

Çenemi kaldırıyorum ve sanki tepkimi değerli bulmuş gibi hafifçe başını sallarken ağzı bir sırtışa dönüşüyor. Elini sessizce uzatarak bana koyu renkli bir zincir üzerinde siyah bir pusula uzatıyor. Alırken yere bakıyorum ve ibrenin kuzeye yakın bir yeri göstermediğini fark ediyorum. Bozulmuş.

Şimdi sırtmanı anlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve başımı öne eğiyorum.

"Akıllıca kullan," diye cevap veriyor, eğilirken gözleri bariz bir şekilde benimle alay ediyor.

Sıraya geri dönerken Xaden'a "*Bozuk pusula,*" diyorum.

"*Onu benim hiçlik kutuma koyabilirsin,*" diye yanıtlıyor. "*Onları üzerinde tutacağız.*"

"*Bu şeyi eve taşımayacağım.*" Ama şimdilik zinciri başımın üzerine kaldırıyorum.

Ridoc masaya doğru ilerlerken Xaden, "*Zihnal'dan gelen bir hediyeyi çöpe atmak kötü şanstır,*" diye ders veriyor.

Ridoc üzerinde boyalı bir çift dudak olan bir kart çeker ve kalabalık alkışlar.

Bu gidişle, Ridoc'a yaklaşan sırık gibi sarışın adamın ona bir kutu dudak allığı ya da belki de ölü bir inekten kesilmiş bir çift dudak uzatmasını bekliyorum. Bunun yerine adam Ridoc'un yüzünün iki yanını tutuyor, sonra her iki yanağına da gürültülü bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ederim," diyor Ridoc ve ikisi selam verip ayrılıyor. Sıradaki yerini almadan önce kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Cat'e başparmağım büyüklüğünde sallanan bir yakutu olan altın bir kolye verildi.

Sırada Drake var.

"Pençe!" Calixta boyalı sembolü yüksekte tutarak anons eder ve adamlar tercüme ederken kalabalık alkışlar.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, çünkü bir ayı sağdan ilerliyor, kocaman yumrukları iki yanında sallanıyor.

Drake ürkmüyor.

Kendimi kaçınılmaz olarak gelecek olan yumruğa hazırlıyorum ve adamın tırnaklarının keskin noktalar halinde törpülenip törpülenmediğini merak ediyorum.

Drake'in önünde durur ve tuniğinin ön cebine uzanır.

Ve miyavlayan bir *kedi yavrusu* çıkarır.

Drake turuncu tekiri iki eliyle tutuyor, sonra teşekkür edip eğiliyor.

"*Yolculuğun geri kalanında bu şeyle ne edeceğiz?*" Xaden soruyor.

"*Andarna'nın onu yemesini engelle.*" Yüzümün kenarından boncuk boncuk ter damlıyor ve başım dönmeye başlayınca sendeliyorum ama dik duruyorum.

"*Başın mı dönüyor?*" Xaden omzum onun koluna yaslınsın diye yana kayarak soruyor.

"*Herkes gibi benim de biraz uyumaya ihtiyacım var,*" diye cevap veriyorum ama biraz da ona yaslanıyorum.

Trager merkezden bir kart çeker ve Calixta'ya verir.

"Ok!" Boyalı bir oku ortaya çıkaracak şekilde yüksekte tutar, sonra da seyirciye doğru çevirir. Adamlar tercüme eder ve kalabalık sessizliğe gömülür.

Trager geriye doğru sendeliyor. Üç beceriksiz adımla bize doğru dönerken zaman yavaşlıyor. Bakışları Cat'e doğru kayıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp sallanıyor.

Kalbinden bir ok çıkıyor.

Ridoc ve ben onu yakalayamadan öldü.

Bazen şans tanrısının verebileceği en iyi hediye yokluğudur.

-Zehyllna: Zihnal Adası yazan Binbaşı Asher Sorrengail

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayır. Hayır. Hayır.

Ridoc ve ben onu sırt üstü yatırırken Trager'ın görmeyen gözlerine bakıyorum ve sol taraftan boğuk bir ses geliyor.

Ridoc'un göğsü kabarıyor ve parmaklarını Trager'ın boğazının yan tarafına bastırırken titriyor. Bana bakıyor ve başını sallayarak zaten bildiğim şeyi söylüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama boğazımdan hiçbir şey geçmiyor.

"Sakın tepki verme!" Xaden'in kanat lideri sesi kafamın içindeki uğultuyu bastırıyor ve elleri omuzlarımı kavlıyor.

Ayağa kaldırıldığımda Ridoc'un gözleri kapanıyor ve başını eğiyor.

Trager öldü. Bu benim görevim. Benim sorumluluğum. Benim hatam.

"Bana odaklan," diye emrediyor Xaden, beni kollarının arasında döndürerek.

"Siz tepki verirsiniz, o boşuna ölmüş olacak."

Başım dönüyor ve dünya yeniden yavaşlıyor, düşüncelerim hızla atan kalbimin sesiyle boğuluyor. Kaburgalarım çarpıyor ve ben sağa bakarken kulaklarımın içinde atıyor.

Drake Cat'i geride tutarken kolları şişiyor ve eliyle ağzını kapatıyor.

O boğuk ses. Çığlık atıyor.

Kulağına fısıldarken Drake'in yüzü bir kalp atışı süresince buruşuyor.

Ayakları tekmelemeyi bırakır ve adamın göğsüne yaslanır.

Garrick Ridoc'u tekrar düzene sokar, sersemlemiş bakışları yere kilitlenmiştir. Hayır, yere değil. *Trager'ın bedenine.* Garrick'in elleri Ridoc'un omuzlarını birkaç kalp atışı daha sabitledikten sonra onu sessiz, bekleyen kalabalığın önünde kendi başına durması için bırakır.

Xaden "*Şiddet*" diyor.

Dikkatim ona doğru kayıyor ama Ridoc'un yanından geçip tarlanın diğer tarafına baktığımda dikkatim dağılıyor. Her ejderha başını eğmiş ve bize doğru tutuyor ama gryphonların hepsi içe, Silaraine'e doğru bakıyor.

Boynu bükük, gümüş tüyleri güneşte parlayarak öne doğru tökezliyor. Üç adım. Dört. Beş.

Kiralair onu takip ediyor, sonra Sila'nın yanına gidiyor ve gryphon'un ağırlığının bir kısmını omuzluyor. Sila bir adım daha atmak için zorlanıyor, sanki yeterince çabalarsa Trager'a ulaşabilecekmış gibi. Ama önce ayak bilekleri, sonra da omuzları gevşiyor ve yere yığılıyor; kafası yere çarpmadan önce gagası Kira'nın yanından aşağı kayıyor.

Gryphonlar yavaşça kalabalığa dönerken gözlerim doluyor ve tırnaklarım nemli avuçlarımı ısıyor, hepsinin gözleri ejderhalarımızinkilerle aynı anda daralıyor.

Andarna, ruhumu sarsan bir keder ve öfke dalgasıyla bağdan aşağı kükrüyor.

"*O öldü,*" diyor Tairn ve Kira bir kanadını Sila'nın bedeninin üzerine uzatıyor.

Yüzümün sol tarafında ıslak bir şey iz bırakıyor.

"*VIOLET!*" Xaden bağırıyor ve sesi sisi yarıp geçiyor. "*Bunu senin için yapamam. Keşke yapabilseydim ama komutanın sende olduğunu biliyorlar.*"

Komuta bende. Bu kelimelerden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Tam bir nefes çekiyorum, sonra bir tane daha ve dünya normal hızına geri dönüyor. Öfke omurgamı sertleştiriyor ve Trager ve Sila için ağlayan parçamı kesip atıyorum, geriye sadece Basgiath'ın beni olması için dövdüğü silah kalıyor. Ama durumun gerektirdiği benim kılıcım değil.

Savaşmak çok kolay olurdu. Yaptıkları için hepsini öldürmek uygun bir ceza olacaktır.

Xaden'ın elinden kurtulup yavaşça kalabalığa doğru döndüğümde amansız güneş derime vuruyor. Aaric'e ve sıkılı, kanayan yumruklarına, Garrick'e bakıyorum.

kovanın yanındaki düzene geri dönüyor ve Mira'yı bana bakarken buluyorum. Ağzının söyleyemediğini gözleri söylüyor.

Bunu hallet. Kolunu Maren'e dolamış, el ilanını dik tutarken bile annemize hiç bu kadar benzememişti.

Ve annemiz bu savaşta savaşma şansımız olsun diye öldü. Eğer burada başarısız olursak, bize sundukları orduyu kaybederiz. Başarısız olursam, bir takım arkadaşımızı, *bir yıl arkadaşımızı* daha boş yere kaybetmiş olacağız.

Başımı sallayarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve Calixta'nın karşısına geçip okçuyu onun yanında buluyorum.

Beni Trager'ın cesedine götüren iki adımı atıyorum ve onun ve Sila'nın hayatını alan yıpranmış adamla gözlerimi kilitliyorum. Başımı eğmeden önce çenemi kaldırdığımda kalabalığın sessiz bakışlarının ağırlığı kararlılığımı daha da pekiştiriyor.

Ve insanlığımın bir parçasını daha dışarı atıyorum. "Teşekkür ederim."

Siktir et onları.

- - -

Sekiz saat sonra Mira, Xaden, Aaric ve ben, ekibimizin geri kalanının Trager ve Sila'nın cesetleriyle birlikte beklediği ay ışığıyla aydınlanmış alana dönüyoruz. Seyircilerden oluşan bir grup hâlâ tribünlerde oturmuş içki içip kutlama yapıyor.

Tairn ben yaklaşırken bir altın gözünü açıyor, sonra kapatıyor ve Sgaeyl'in başı sırtında olduğu halde tekrar uykuya dalıyor. Andarna kendini güvende hissedecek kadar yakın, ama çocukluğundan bir kanat boyu daha uzakta sızmış durumda.

Cath hariç tüm gryphon ve ejderhalar uyuyor ve kızıl, tribünlerde gizlenen izleyicilere nöbet tuttuğunu hatırlatmak istercesine kılıç kuyruğunu sallıyor. Yorgunlukları için onları suçlayamam. Unnbriel'den bu yana hiç ara vermeden uçtular ve bugün biz pazarlık yaparken Andarna'nın türünü aramak için bu adayı taradılar.

Ve iridler burada değil. *Hiçbir yerde değiller.* Midemde ateş yanyor ve ilk kez, onları bulamazsak ne olacağını düşünmeme izin veriyorum. Andarna ezilecek. Melgren öfkelenecek. Aetos hepimizi görevi ihmalden hücreye atacak.

Savaşı karanlık güçlere karşı kaybedebiliriz.

Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"En azından zaten düşmanla birlikteyiz," diye homurdanıyor Tairn.

"Uyumaya devam et."

Xaden düşman değil. Ona da bulaşmış.

Cat'i Kira'nın yanına oturmuş, başını Maren'in omzuna yaslamış ve diğerlerini de yakınarda gezinirken buluyoruz. Onlara katıldığımızda herkesin bakışları bize doğru dönüyor.

"Bitti mi?" Drake soruyor.

"Bitti," diye cevaplıyor Mira. "Aaric garip bir şekilde bizim lehimize olan şartları kabul etti. Önümüzdeki birkaç ay içinde bir öncü birlik gönderecekler ve kırk bin askerin tamamını kabul etmeye hazır olduğumuzda da birliklerinin geri kalanını gönderecekler."

Drake başını sallıyor ve Cat'e doğru bakıyor. "Binlerce çapraz direğe adam yerleştirebileceğiz, bekleyen piyadeler için wyvern'leri yere sürebileceğiz, devriyeleri artırabileceğiz-"

Cat bakışlarını kaldırmadan, "Anlıyorum," diye araya giriyor. O benden daha iyi, çünkü ben *anlamıyorum.*

"Hepiniz yemek yediniz mi?" Ridoc'a sordum.

Başını sallıyor. "Bize yiyecek getirdiler ve kasabada yatak teklif ama..." Bakışları sola, Sila ve Trager'ın yattığı yere yöneliyor. "İyi seçim," diyor Xaden, elini Sila ve Trager'ın yattığı küçük

Sırtımdan.

"Onu gömmeliyiz," diyor Maren ve bir an için çenesi titriyor. "Ve onu yakmalıyız. Gryphonlar... yakılmayı tercih ederler."

"Onu da yakmalıyız." Cat'in sesi düz, gözleri boş. "Onunla birlikte olmak isteyecektir." Gözlerini kırptırıyor, sonra bize bakıyor. "Burada olmaz. Onların hiçbir parçası burada kalmayacak."

"Anlaşıldı." Başımı sallıyorum, kaburgalarım ciğerlerimdeki havayı ezmekle tehdit ediyor. İsteddiği her şeyi ona borçluyum. Maren'e de. Ve Neve, ve Bragen, ve Kai ve... Boğazıma bir kaya parçası sıkışıyor. Hepimizi hayatta tutmak için bu kadar çok çalışmışken Rhi'ye Trager'ı kaybettiğimi söylemek zorunda kalacağım.

"Yani onları sabah güneşe, Loysam'a mı götüreceğiz?" Dain kollarını kavuşturmuş Garrick'in yanında durarak soruyor. "Bu gece biraz dinlenmezlerse isyan sahili geçemez."

"Orada da olmaz. Hastalıklı bir merakla kemiklerinden geriye ne kaldıysa kazmayacaklarına dair kimseye güvenemeyiz." Cat başını sallıyor. "Kuzeye bir günlük uçuş mesafesinde düzinelerce ıssız küçük ada var. Birini seçin."

"Cat, bu bizi haritadan saptıracak-" diye başlıyor Drake.

"Seç *birini*," diye Cat. "Onları yaktıktan sonra bunun" - etrafımızı işaret ediyor- "bize yaptığı tüm iyi şeylere geri dönebiliriz. Bence programdan birkaç gün kaybetmeye değer."

Sova'nın başı sağa doğru yükselir ve gagasını tıkırdatır. Drake ona doğru bakar ve sonra başını sallar. "Bana uyar."

"Bu çok fazla karışıklık yaratır mı?" Maren sanki Cat hemen yanında değilmiş gibi sessizce bana soruyor.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Malek'e teslim edildikten sonra ayrılabilir ve küçük adaları üç kat daha hızlı arayabiliriz. Çoğu sadece bir uçuşa ihtiyaç duyacaktır." Cat'in gözlerinin içine bakıyorum. "Hazır olduğunuzda Loysam'a doğru yola çıkacağız."

Başını sallıyor. "Bu bizim son şansımız, değil mi? Adalarımız tükeniyor."

Sözlerinin yüzüme vurduğu sinsi gerçeği görmezden geliyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. "Bu da yakın olmamız gerektiği anlamına geliyor. Küçük adalar ve Loysam elimizdeki tüm haritaların sınırını oluşturuyor." Böylesine yüksek bir maliyetle tamamen başarısız olma ihtimali yutulamayacak kadar ağır.

Tribünlerdeki grup sanki lanet olası bir meyhanedeymiş gibi şarkı söylemeye başlar, sanki bugünkü *kutlamalar*

Kutlama.

"Harika, o zaman eve gidebileceğiz... tabii hâlâ oradaysa." Cat dizlerini göğsüne çekip tribünlere doğru bakıyor. "Bu gece burada uyuyacağız."

Herkes aynı fikirde.

"Cat, çok üzgünüm-" diye başlıyorum.

"Olma." Başını Maren'in omzuna yaslıyor. "Gelmesini isteyen bendim."

Yarım saat sonra, ejderhaların oluşturduğu çemberin içine, birbirlerine birkaç adım mesafede yataklar serildi ve nöbetler belirlendi. Daha önce hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum. Kemik yorgunluğu yorgunluğun ötesine geçiyor ve bedenim bunun için acı çekiyor. Baş dönmeleri, her eklemimdeki çığlık atan ağrılar, kaburgalarımındaki ağrılar, dikişlerimi kazıma isteği ve kendimi bir arada tutmaya çalışmaktan kaslarımdaki düğümler gün geçtikçe daha da kötüleşiyor.

Ama sırtımdan yıldızlara bakarken benimle en çok zihnim oluyor ve bana elimizdeki her şeyi ve başarısız olduğum her yolu hatırlatıyor. Mira buna aptalca bir iş diyordu ve belki de haklıydı.

Xaden yanıma uzanırken üzerimize hafif bir battaniye çekiyor, sonra da kolunu karnıma doluyor. "*Üçüncü nöbetten önce altı saatimiz var. Dinlenmeye çalış.*"

Kaburgalarımı koruyarak sağ omzumun üzerine dönüyorum, sonra başımı pazularının üzerine koyup ona bakıyorum. "*Bugün donup kaldım.*" Bu itiraf zihnimde bir fısıltı gibi.

Kaşları çatılıyor ve elini kalçamın üzerinde gezdiriyor. "*O senin sınıf arkadaşındı. Donup kalmadın; şoka girdin. Bu anlaşılabilir bir şey ve bu yüzden ekip olarak seyahat ediyoruz.*"

"*Sırf beni seviyorsun diye iyi davranma.*" Elimi atletinin ince kumaşına, tam kalbinin üzerine koyuyorum. Botlarımız dışında hâlâ giyinik durumdayız ve gerekirse her an uçmaya hazırız. "*Bu benim görevim. Trager ve Sila öldü. Cat'in kalbi kırıldı. Ve ben donup kaldım.*"

"*Lider konumundaki herkes emrindeki birini kaybeder.*" Elini dalgın dalgın benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Bel. *"Kendini toparladın ve görevi tamamladın."*

"Hayatları pahasına." Göğsüm daralıyor, sadece ona verebileceğim itirafı zapt etmek için savaşıyorum. *"Ben liderlik etmek için yaratılmadım. Mira ya da hatta Drake liderlik etmeli. Onlar yapmazsa, o zaman sen yaparsın."*

"Şu anda kararlarım güvenilir olduğu için mi?" Alaycı bir iç çekiş. *"En iyi liderler işi asla istemeyenlerdir. Bu senin görevin çünkü Andarna seni seçti. Tairn seni seçti."* Eli yüzüme doğru kalkıyor. *"Çeyrekte bize asla söylemedikleri şey, rütbenin iyi ve , ama ikimiz de biliyoruz ki savaş alanına uçtuğumuz anda, emirleri verenler insanlar değil. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ejderhalar arasından bir general tarafından seçildin. Liderliğe adım atmayı seçebilirsin ya da o seni sürükleyebilir. Her iki durumda da en önde yer alacaksın."*

Sözleri, arkasına saklandığının farkında bile olmadığım bir inkâr kalkanını delip , daha önce görmediğim için kendimi aptal gibi hissettiğim, apaçık ortada olan bir gerçeği ifşa ederken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tairn her zaman lider olacak ve ben de her zaman onun binicisi olacağım.

Codagh Melgren aracılığıyla konuşuyor, tersi değil.

"O zaman Tairn kötü bir seçim yaptı." Boğazımdaki yumru büyüyor ve kendime acıma duygusu ile Tairn'inkinden daha büyük bir güce -öfkeye- yönelme dürtüsü arasında kalıyorum.

"Uyandığında bunu ona söyle ve bakalım senin için nasıl olacak." Xaden parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. *"Sadece duruma ayak uydurmakla kalmadığın, onu sahiplendiğin anları da gördüm. Deverelli. Unnbriel. Hedotis'in tüm üçlü hükümdarlığını zehirledin, Tanrı aşkına. Sonunda bu özgüveni sadece kucaklamayı değil, da öğrendiğinde kim olacağını hayal et."*

"Sen mi?" Gülümsemeye zorladım.

"Benden daha iyi." Başparmağı alt dudağıımı sıyrıyor.
"Öyle olmalısın. Tyrrendor'u korumama yardım edeceğine söz vermiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." Başımı salladım. "Ciddiydim. Senin yanında olacağım." Yorgunluk nefesimi yavaşlatıyor ve göz kapaklarımı ağırlaştırıyor. "Andarna'nın türünün ve karanlık güçler hakkında derlediğimiz araştırmaların arasında, seni iyileştireceğiz." Gözlerim teslim oluyor, kayarak kapanıyor.

"Benim için bir tedavi yok." Alnıma bir öpücük konduruyor. "İşte bu yüzden benden daha iyi olmalısın. Sadece sen varsın."

Zorunlu askerlik oranları ikinci bir emre kadar her vilayet için iki katına çıkarılmıştır.

-Public Notice 634.23 Percival Fitzgibbons tarafından transkripsiyonu yapılmıştır

KIRKINCI BÖLÜM

Şafakta kuzeybatıya uçuyoruz.

Aotrom Trager'ın bedenini ön pençesiyle kavırıyor. Tairn Sila'yı taşıyor.

Haritanın doğru çizilmiş olması umuduyla ticaret yollarının ve büyük adaların güvenliğini geride bırakarak derin sularda süzülürken okyanus mavinin gördüğüm en siyah tonuna dönüşüyor.

Gece çöktüğünde ve okyanus sadece ayın yansımasını gösterdiğinde, korku karnımı ekşitiyor. Eğer hata yaptıysak, ejderhalar geri dönüp Zehyllna'ya uçabilecekler ama gryphonlar başaramayacak.

Trager ve Sila'yı küçük bir adaya gömmeyi seçmemizin, taşınmayı kabul etmedikleri takdirde diğerlerini de gömmemize neden olma ihtimali var.

Gecenin bir yarısı, Tairn karayı fark ettiğinde pes etmeye ve geri dönmemizi emretmeye hazırdım.

Teşekkürler, Amari.

Bir daha Zihnal'a dua edeceğimden emin değilim.

Küçük adanın ve tek çukur uçlu tepesinin çevresini taramak yaklaşık on dakika sürüyor ve ıssız olduğundan emin olduktan sonra, neredeyse Tairn'in kanat açıklığı kadar geniş bir kuzey sahiline iniyoruz.

Ay ışığının bir oyunu olabilir ama kumun siyah olduğundan eminim.

Güç içimde dalgalanıyor ve enerji Navarre'dakinin yarısı kadar bir yoğunlukla tenimde çatırdıyor.

Sihir bulduk. Hem de Zehyllna'da olduğundan çok daha fazlasını.

Grup, plajın içinden geçen yakındaki bir dereden tatlı su arar ve isyancıların susuz kalmamasını sağlar,

sonra ormanın kenarlarından odun toplamak için hızlıca çalışın.

Gelgit çizgisi ile arkamızdaki orman arasındaki geniş kumsalın yüksek noktasına yük üstüne yük taşırken ensemden aşağı ter damlıyor.

Ateş yakıldıktan sonra omuz omuza duruyoruz, Aotrom başını eğip odunları ateşe verirken sırtımız ormana dönük. Ateş geceyi aydınlatıyor ve sıcaklık yüzümü yıkıyor.

Maren'in omuzları titriyor ve Cat alevlere bakarken kolunu en iyi arkadaşının koluna doluyor.

Yüzlerindeki acı karşısında boğazım düğümleniyor ve Xaden parmaklarımızı birleştiriyor.

"Silaraine ve Trager Karis," diyor Drake sol taraftan, sesi parlak ateşin gürültüsü ve arkasından gelen okyanus dalgaları üzerinde gürlüyor. "Onur, sevgi ve minnettarlıkla ruhlarınızı Malek'e teslim ediyoruz."

Ve böylece bitti.

Dereye yakın bir yerde kamp kuruyoruz ve uçucular gece boyunca sırayla ateşin başında nöbet tutuyor. Sabah olduğunda alevler birkaç santimden fazla yükselmemişti.

Ridoc'la birlikte dereye su tulumlarını dolduruyoruz ve kampa geri döndüğümüzde diğerlerini kasvetli bir tartışma içinde buluyoruz.

Drake bir eliyle haritayı, diğer eliyle de kıpır kıpır yavru kediye tutmaya çalışarak, "Sanırım rotamızdan saptık," diyor. Kâğıt o kadar çok katlanmış ki köşelerinde delikler oluşmuş.

"Ver şunu bana." Mira beni şaşırtarak haritayı değil, yavru kediye alıyor ve bir eliyle onu göğsüne bastırıyor.

"Onun adı Brokoli, o değil," diye mırıldanıyor.

Ona bıyıkları çıkmış gibi bakıyor. "Yavru bir kediye *Brokoli* adını mı verdin?"

"Kimse gerçekten brokoli *istemez*, ama sizin için iyi, bu yüzden bana uygun görünüyor." Omuz silkiyor. "Şimdi, bu açıkça eski bir volkanın kalıntıları" - yüksek tepeyi işaret ediyor

"ve böyle bir oluşum için ilk işaret burada." Parmağı küçük adaların kuzeydoğu tarafındaki küçük bir takımadanın detaylı resminin üzerinde geziniyor.

Yer işaretlerini karşılaştırmaya başladım.

Xaden kollarını göğsünde kavuşturup haritayı incelerken, "O kadar uzağa uçmadık," diyor.

"Neden Havuç değil?" Mira yavru kedinin çenesinin altını kaşıyarak soruyor. "O turuncu."

Drake haritadan başını kaldırarak, "Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak için, Sorrengail," diye cevap verdi.

Alay ediyor. "Buralarda bir yerde olduğumuzu tahmin ediyorum" - Mira daha güneydeki açık okyanus bölgesine dokunuyor - "ve harita bunu göstermiyor. Haritacıları bu kadar uzağa gönderdiğimiz pek söylenemez."

"Burnun kenarından başka bir ada görebiliyorum." Aaric başıyla sahili işaret ediyor. "Molvic iki tanesini geçebilir."

"*Tairn?*" Andarna'nın uyumasına izin vererek tekil bağımızı soruyorum. Son derece yorgun ve buraya gelirken kanadı her zamankinden daha fazla titredi.

"*Volkanik oluşumlardan oluşan bir ada zincirinin güney ucundayız,*" diye cevap veriyor. "*Haritadaki hiçbir şeyle uyuşmuyor, ancak bir saatlik mesafede batıda büyük kayalıklara benzeyen başka bir kara kütlesi var.*"

Mira'nın yanına sıkışıp haritayı inceliyorum, sonra Tairn'in tarifine uyan adayı buluyorum ve haritacının kayalıklar için kullandığı sembolü not ediyorum. Sonra parmağımla doğuyu takip ediyorum ve sadece açık su buluyorum. "Tairn'in görebildiği kadarıyla burada olduğumuzdan oldukça eminim." Başımı kaldırıp Maren'in omzunun üzerinden açık suya bakıyorum. "Sanırım bu tarafta yüzlerce ada var, haritacıların kaydettiği birkaç düzine değil."

"Ve sen de hepsini aramamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Drake alnını buruşturan bir kuşkuyla sorar.

Mira'ya bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Benim kararım değil."

Xaden tıpkı geçen yıl yaptığı gibi beni izliyor, sanki cevabı biliyormuş ama kendi başıma bulmamı istiyormuş gibi.

"Bugün yapabildiğimiz kadar." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ağızı yukarı doğru seğıriyor. "Beş gruba ayrılıyor. Maren ve Cat kuzeydeki haritalanmamış adaları alacak. Drake ve Dain bu eyreğı alsın." Gryphonların yorgunluğunu da hesaba katarak batımızdaki en yakın adaları işaret ediyorum. "Aaric ve Mira, siz buraya gidin; Xaden ve Garrick, siz bunları alın; Ridoc ve ben de bu bölümü alacağız." Parmağımla yaklaşık iki saat uzaklıktaki doğru zincirine doğru sürüklüyorum. Kafamı kaldırdığımda herkes bana bakıyordu. "Ne? Gryphonları yakın tuttum ve benzer uçuş güçlerine sahip ejderhaları eşleştirdim" - bakışlarım Xaden'inkini buluyor ve grup eşleştirmelerimle eğlenmiyor - "bizimki hariç. Tairn ve Sgaeyl, bu adaların geri kalanı aynı büyü seviyesine sahipse, ayrıldıklarında iletişimde kalmak için en iyi şansa sahipler. Bir günlüğüne ayrılırlarsa grup için daha iyi olur."

Yaralı kaşlarını kaldırıyor.

"Bugün sadece sen ve ben, tatlı ayıcık." Garrick kolunu Xaden'in omzunun üzerinden geçiriyor. "Merak etme," diye eğilip fısıldıyor. "Sana çok iyi bakacağım." Bir gamzesi parlıyor.

"Güneş altıdan biraz sonra batacak, bu da bize dokuz saat verir." Başımı sallıyorum, bundan oldukça memnunum. "Hava kararmadan önce burada buluşalım. Eğer bir şey bulamazsak, yarın grup olarak güneydoğı adalarına doğru gider, sonra da Loysam'a uarız." İkmal yapmamız gereken yere.

"Sağlam plan," diyor Mira.

"Yangın sönene kadar gidemeyiz," diyor Maren. "Kimse Malek'e sunduğı bir adağı gözetimsiz bırakamaz."

Cat ağırlığını huzursuzca kaydırıyor, buradan başka bir yerde olması gerektiğı izlenimini veriyor.

"Ridoc ve ben yanana kadar kalacağız." Tekrar Andarna'ya bakıyorum. Nefesleri derin ve ormanın kenarında uyurken bile, pulları kumdan daha siyah bir tonda. "Bu Andarna'ya dinlenmesi için bir saat kadar zaman kazandıracak. Başka sorusu olan var mı? Yorum? Endişeleriniz?"

"Bana uyar." Drake haritayı katlıyor ve grup çantalarını hazırlamak için dağılırken Xaden bana bakıyor.

Ridoc aramızda bakışıyor. "Ben... başka bir yere gidiyorum." Sönmekte olan ateşe doğru yürüyor.

"Bana liderlik etmemi söyleyip sonra da bunu nasıl yaptığıma kızamazsın." Omuz silkiyorum.

Aramızdaki mesafeyi geçiyor, eğiliyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor. "Akşam olmadan dönmüş ol, aşkım."

Bileğini kavriyorum, gözlerine bakarken onu bir saniye daha tutuyorum. Benekler hâlâ kehribar rengine. "İyi misin?" Fısıldıyorum. "Büyü var ve koğuş yok."

"Bu..." Yüzünü buruşturuyor. "Çok cazip ve buna ihtiyacım bile yok. Ama ayaklarımın altındaki gücü hissedebiliyorum ve bunu yapmak için yeterli güce sahip olsam da-" Mürekkep gibi siyah bir gölge bacağımdan yukarı, gövdemin etrafına kıvrılıyor ve yüzümün yan tarafını okşuyor. "Tam gücümde olabileceğimi bilmek zor, eğer sadece..." Yutkunuyor ve bileğini sıkıca kavriyorum. "Ama yapmayacağım."

"Seni tetikleyen bir şey olmadığı sürece hayır." Tedirginlik geri çekilen gölgenin peşine takılıyor, vücudumdan aşağı kayıyor ve ardında tüylerimi diken diken ediyor. "Seni Garrick'le göndermemin diğer nedeni de bu."

Xaden geriliyor. "Kanal açarsam diye mi?"

Başımı sallıyorum. "Yani yapmıyorsun. Son seferinde benim yüzümden yaptın. Ben bir tetikleyiciyim."

İrkildi. "Sen bir tetikleyici değilsin. Kaybetmeyi düşünemediğim tek şey sensin. Seni korumak için silah kullanmak her zaman bir içgüdüydü, ama şimdi... kontrol edilemez oldu."

"Biliyorum." Kolundaki iyileşmekte olan kesiği inceliyorum, sonra elini kaldırıp avucunun ortasından öpüyorum. "İşte bu yüzden Garrick'le gidiyorsun. O da serum taşıyor."

"Pekâlâ." Belimi kavriyor. "Ruhumun sahibi sensin derken ciddiye dim. Artık tamamen kendim gibi hissettiğim tek yer sensin. Sen bir tetikleyici değilsin," diye tekrarlıyor, sonra bir öpücük daha çalıp uzaklaşıyor. "Akşam görüşürüz."

"Bu gece," diye sesleniyorum. "*Seni seviyorum.*"

Yanıt olarak bağa sıcaklık yayılır.

Ekipler fırlatılıyor ve Tairn sahilde gözleri kısılmış bir şekilde bana doğru ilerliyor.

"*Benimle başlama.*" Aotrom, Tairn'in yanından geçip suyun ayak bileklerini kapladığı yere doğru kanatlarını sıkıca kavrayarak koşarken başımı sallıyorum. "*Bu gece dönecek.*"

"*Haftalardır eşinle iletişim kuramadığında ve kendi bundan mahrum kaldığında ben de aynı şeyi söyleyeceğim,*" diye homurdanarak ormana doğru ilerliyor. Sallanan ağaçlar onun geçişini işaret ediyor.

"İnsanlar çiftleşmez!" sesleniyorum.

"*Aşağılığınızın bir başka işareti.*" Uzakta tahta çatırdıyor.

"Huysuz herif," diye mırıldanıyorum, dalgaların botlarına tam olarak ulaşmadığı suyun kenarında duran Ridoc'a doğru yürürken.

"*Bunu duydum.*"

Aotrom, Ridoc'tan on adım ötede kayarak durur, burnunu sığığa sokar ve kumsaldan yukarıya, Ridoc'un inciklerine doğru hücum eden bir dalga yaratır.

"Neden böyle bir pisliksin?" Ridoc kollarını yana doğru açar. "Bir çift bot getirdim-"

Andarna'nın ağaçların arasında uyuduğu yerin önünde duruyorum. Suya yaklaşmaya hiç niyetim yok. Xaden bugün kaburgalarımı sarmışken olmaz.

Aotrom başını kaldırır, sonra dişlerinin arasından su püskürterek Ridoc'u saçlarının ucundan botlarının parmak uçlarına kadar tamamen ıslatır.

Eyvah. Ayaklarımı çaprazlayıp oturuyorum ve sırtımı Andarna'nın omzuna yaslıyorum.

"Hiç adil değil!" Aotrom sudan sahile doğru yürüyüp ormanın içinde kaybolurken Ridoc gözlerindeki damlaları siler. "Ben hâlâ kazanıyorum. Bu sayılmaz!" diye sesleniyor ejderhasının ardından. Bir an duraklar ve "Çünkü bir görevdeyiz!" diye bağırır.

Başını sallıyor ve botları her adımda ezilerek bana doğru ilerliyor.

"Bilmek istiyor muyum ki?"

"Beni geri alıyor çünkü son raundu ben kazandım." Sırıttıyor. "Bir kovayı dolduracak kadar kaşıntı tozu aldım ve birkaç hafta önce uçuş manevralarından hemen sonra ensesindeki pulların arasına damlattım. Vale'deki herkesin onu alt ettiğimi anlamasını önlemek için tüm vücudunu nehre daldırmak zorunda kaldı."

"Sizler tuhafsınız." Andarna'nın yirmi yıl sonra nasıl bir yer olacağını bilemesem de, huysuz bir ihtiyarla bağ kurduğum için aniden *çok* memnun oldum.

"Öyle mi?" Ridoc botlarının bağcıklarını çekiştiriyor. "Yoksa geri kalanınız tuhaf olanlar mı?" Omuz silkiyor ve botlarını çıkarıp Andarna'nın önündeki kuma koyuyor. "Umarım gitmemiz gerekmeden önce biraz kururlar. Ben yeni kıyafetler alacağım." Kampa doğru yöneliyor, sonra çantasını alıp ormana doğru yürüyor.

"Aklına bir şey gelmesin," diye fısıldıyorum uyuyan ejderhamın kulağına, başımı güneşin ısıttığı pullarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Yer titriyor.

"Amari'ye yemin ederim, Tairn, eğer bana su sıkarsan -" Yer tekrar tekrar titriyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kum atlayışları. Su püskürüyor. Ve önümüzde taze ejderha izleri uzanıyor.

Ama ne Tairn ne de Aotrom burada.

Endişe omurgama tırmanıyor ve kaburgalarımı destekleyerek yavaşça yükseliyorum. Sol elimle bir hançer çekiyorum, sonra sağ avucumu gökyüzüne doğru çeviriyorum ve kendimi Tairn'in gücüne açıyorum. Damarlarıma sızıyor ve Andarna'nın omzunun etrafından dolanıp kendimi en savunmasız olduğu boynunun önünde konumlandırırken tenimde mırıldanıyor.

Sıcaklık yüzüme çarpıyor ve sülfür kokusu havaya siniyor.

"*Tairn?*" Bakışlarımı kumsal boyunca sallıyorum, ama orada hiçbir şey yok, sadece sabah güneşinin dalgalar üzerindeki parıltısı var.

"*Huysuz şeylerle meşgulüm.*"

On metre önümdeki kum hareket ediyor, sanki kumsal yarılıyormuş gibi dizi oluk oluşturuyor.

Pençeler esniyor gibi.

"*TAIRN!*" Önümdeki hava parıldayıp iki devasa burun deliğinin arasında pırıl pırıl gök mavisi pullara dönüşürken kalbim dört nala atıyor.

"*Sıkı tutun!*" Tairn talep ediyor. "*Geliyorum!*"

Önümdeki ejderha nefes alıyor, sonra geri çekiliyor ve başını eğip altın gözlerini kismadan önce sivri dişlerini tam olarak görmemi sağlıyor. Andarna uykusundan hışırıyor ve görüş alanımın kenarlarındaki hareket her iki yöne de bakmama, sonra da bakakalmama neden oluyor.

Farklı tonlarda altı ejderha sahili dolduruyor ve hepsi de Sgaeyl'in büyüklüğüne rakip. Başlarını teker teker aşağı indirirken devasa pençeleri kumu kazıyor.

Nefesim kesiliyor.

İridleri biz bulmadık, onlar bizi buldu. Biz bulduk. *Buradalar.*

Buhar yüzüme çarpıyor ve midem sıkışıyor.

Buradalar ve *gerçekten* büyük dişleriyle çok yakınlar.

Tam önümüzdeki burun delikleri açılıyor ve bir kalp atışından daha kısa bir sürede alçaktan acı verici bir şekilde yükseğe çıkan, kayan düdüğü gibi bir ses kafamı dolduruyor.

"*Merhaba, insan.*"

Ejderha soyu hakkında bildiklerimiz, bilmediklerimizin yanında
hiç kalır.

-Yarbay Kaori'nin Ejderhalar için Saha Rehberi

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Bu da ne böyle? Geri çekilip iride , bıçak elimde gevşemiş.

Ejderhalar olmadıkları insanlarla konuşmazlar, ancak bu derin, hırçın ses kesinlikle Tairn'e ait değil.

"Ne oluyor-" diye başladı Ridoc, arkamdan gelerek. "Kahretsin."

O bana doğru koşarken ejderha kafalarının yarısı ona doğru sallanıyor, diğer yarısı ise gözlerini ve devasa çenelerini bana doğru çeviriyor.

"Mutlu muyuz?" diye soruyor çıplak ayaklarıyla yanıma ulaşırken. "Korkuyor muyuz?"

Başımı salladım.

"*Neden bana cevap vermiyorsun?*" diye sorar ejderha.

"*Belki de dişi insan zekâdan yoksundur,*" diye yüksek bir ses araya giriyor ve sağdaki ejderha başını kaldırıyor.

Çenem düştü. Sanırım kibir evrensel bir ejderha özelliği.

"*Sadece şaşırdı.*" Andarna ayağa kalkıyor ama başını diğerleriyle hizada tutuyor. "*Ve sen onun yüzündesin.*"

Tam bir şok yaşadım ve altı ejderha da bir adım geri çekildi.

"*Teşekkür ,*" diyor Andarna.

"Bizim dilimizi mi konuşuyorsun?" İridlere soruyorum.

"*Biz büyüyüz,*" diye cevap veriyor erkek, sanki dünyadaki en bariz sebep buymuş gibi.

"Az önce kişisel alanınıza saygı mı gösterdiler?" Ridoc fısıldar, sonra ellerini kulaklarına götürür ve irkilir. "O da neydi öyle?"

"*Sizi duyamıyormuşuz gibi konuşmanız çok kaba,*" diyor sağdan bir kadın.

Ridoc'un gözleri genişler.

"Bize bıçak kaldırmak daha saldırgan bir davranış." Kıvrak öğretmen sesi sanırım soldan geliyor.

"Seni tanımıyorum ve ona zarar vermene izin vermeyeceğim." Pulları yeşile dönene ters ters bakıyorum.

"Ve bir hançerin yeterli olduğunu düşünüyorsun." Burun delikleri parlıyor. "*Haklı olduğuna inanıyorum Dasyn. İnsan dışısı zekâdan yoksundur.*"

Kaba. Ama ilk kısımda haklı. Hançeri kınına sokuyorum.

"*Sen iridsin.*" Önümüzdeki erkek konuyu değiştiriyor, dev kafası Andarna'yı incelerken eğiliyor.

Pulları siyahtan ormanın yeşiline dönüşüyor, sonra maviye dalgalanıyor, tıpkı erkek gibi gökyüzünü yansıtıyor. "*Ben Irid'im.*"

"Vay ," diyor Ridoc. "O Andarna mıydı?"

"Sanırım o ıslık sesini çıkardıklarında seni iridlere bağlıyorlar," diye mırıldandım.

"Yine de dinlenme rengi olarak siyahı mı seçtin?" diye soruyor kadın sağdan Andarna'ya.

"Benim evimde kabul edilebilir-" Öfkeyle nefes alıyor. "*Navarre'da.*"

Sol çaprazımdaki başını kaldırıyor. "*Kriter o.*"

Diğer beşi irkilir ve geri çekilir. "Bu iyi bir şey mi?" Ridoc işaret ediyor.

"Bilmiyorum," diye karşılık veriyorum, bize biraz daha yer açtıklarında kalp atışlarım hafifliyor.

Kanat sesleri havayı dolduruyor ve karanlık üstümüze çökerken iridlerin başları gökyüzüne doğru kalkıyor. Tairn sertçe yere iniyor, yeri gök gürültüsü gibi sarsıyor, sırtındaki pençeleri Ridoc'un solundaki ve Andarna'nın sağındaki kuma saplanıyor.

Kalbim tekliyor ve geldiği için daha çok rahatladığıma mı yoksa iridlerin saldırması durumunda ikisini de kaybedeceğim düşüncesiyle daha çok korktuğuma mı karar veremiyorum.

Ejderhalar tam olarak tahmin edilebilir değildir ve ben hiçbir şey bilmiyorum hakkında.

"İnsanım benim," diye uyarıyor Tairn kuyruğunu sallayarak. Dişlerini iridlere geçirirken arkamızdaki ağaçlar çatırdıyor ve çarpıyor. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum ama tek görebildiğim onun karnı ve iridlerin bacakları.

"Hayır!" Andarna onun altından sıyrılıyor ve sanki ona bakıyormuş gibi dönüyor. "Ona zarar vermeyecekler. Onlar benim ailem." Bir daire çiziyor. "O benim de insanım."

Midem bulanıyor. Ailesi olabilirler ama onları tanımıyor ve hepimizi öldürme ihtimalleri var. Onları bulmaya çalışmakla o kadar meşguldük ki bulduğumuzda ne olacağını pek düşünmedik.

"Navarre'da insanlar o kadar nadir mi ki paylaşmak zorundasınız?" diye çıkışıyor soldaki dişi.

"Altında başka bir tane yok mu?" diye sorar farklı bir ses.

Sol tarafa bir şey damlıyor ve bakışlarım gülümseyen Ridoc'un yanından geçiyor.

Aotrom Tairn'in yanında sürünerek ilerliyor, ağaçların arasından çıkarken açıkta kalan dişlerinden tükürük damlıyor. Boğazından alçak sesle hırlayarak, tercüme edilmesine gerek olmayan bir uyarı veriyor.

Benimkini.

"Bizim insanlarla bir ilgimiz yok," diye açıklıyor erkek. "Ve ikinizle de bir kavgamız yok. Sadece iridlerle konuşmaya geldik."

"Andarna," diye düzeltiyor Tairn.

"Andarna," diyor sağdaki dişi nazikçe.

Tairn, Ridoc ve ben onun ön pençelerinin arasında durana kadar dikkatli adımlarla geri çekiliyor, arkadakiler kuyruğunun az önce açtığı boşluğu dolduruyor.

"En azından şimdi ölmeden önce bir şeyler görebiliriz," diye işaret ediyor Ridoc, sonra omuz silkiyor.

"Ölmeyeceğiz," diye karşılık veriyorum. Rhi ve Sawyer'ın bunu görmek için burada olmalarına duyduğum özlem, tehlikede olmadıkları için duyduğum minnettarlığa eşit.

Tairn'in başı tam üstümüzde, Aotrom'un ki ile aynı hizada duruyor.

Belli ki bu konuda Ridoc'a katılıyor.

Andarna bize doğru dönüyor, gözleri hissedilir bir heyecanla dans ediyor. "*Gördün mü? Sana zarar vermeyecekler.*"

"*Anlıyorum.*" Onun için anı öldürmek istemediğimden başımı sallıyorum.

"*Aman Tanrım.*" Sağdaki kadın soluk soluğa kalıyor.

"*Kuyruğuna ne yaptın?*" Soldaki geri döner.

Andarna VİNÇLERonu boyun için kontrol et onu Akrepkuyruk.

"*Yok bir şey. Sorun yok.*"

Bakışlarım iristen irise sıçırıyor, birden altıya kadar sayarken midem daha da kötüleşiyor.

Hepsi tüy kuyruklu.

"*Size ne yaptıklarını anlatın*" diye soruyor karşıımızdaki erkek.

"*Bana mı yapıldı? Kuyruğumu ben seçtim.*" Andarna'nın sesi savunmacı bir şekilde değişiyor. "*Çocukluktan ergenliğe geçişte hakkım olduğu gibi.*"

İridler sessizliğe bürünür ve bu iyi bir şey değildir.

Ortadaki erkek uzanıyor ve kuyruğunu gövdesinin etrafına sarıyor. "*Bize bunu nasıl seçtiğini anlat.*"

İridler teker teker yere uzanırken Andarna başını tam boyuna kaldırır.

"Bu gerçekten hikaye zamanı mı?" Ridoc işaret ediyor. "Sen de benim kadar biliyorsun," diye karşılık veriyorum.

Elleri havada uçuşurken ağzının bir köşesi kıvrılıyor. "Her şeyin bir ilki vardır."

Tairn ve Aotrom aynı pozisyonu alırken tahta çatırdıyor ve bizi Tairn'in uzanmış pençeleri arasında bırakıyor.

Andarna hemen önümüzde sağda oturuyor, kuyruğu kumun üzerinde sallanıyor. "*Kabuk yıllarımda göz kırpıp bilincimi kaybettim-*"

"Bir süre burada kalacağız," diye işaret ediyor Ridoc, sonra da kıcını kuma gömüyor.

O hikayesini tutsak bir dinleyiciye anlatırken ben de yavaşça kendimi alçaltıyorum.

Ancak Sunum'u anlattığında iridler ona sorular yöneltmeye başlar.

"Neden kendini bir insana sunasın ki?"

"Hayır, onlar kendilerini bize sunuyorlar." Andarna'nın kuyruğu titriyor. "Böylece Harman'a devam etmelerine izin verip vermeyeceğimize ya da onları birer iz haline getirip getirmeyeceğimize karar verebiliriz."

Tüm iridlerin nefesi kesildi ve Ridoc ile ben şaşkın bir bakış paylaştık.

Sanırım insanlara bağlanmıyorlar.

"Navarre'daki inimin en büyüğü olduğum için, Yararlanma Hakkıma itiraz edecek başka kimse yoktu," heyecanla ve biraz da gururla devam ediyor, bu da beni gülümsetiyor. "Ve böylece Harman başladı."

Onun bakış açısından dinlemek büyüleyici.

"Neden hasada katılıyorsunuz?" diye soruyor soldaki kadın.

Andarna, "İnsanlarımızı bağ kurmak için seçtiğimizde buna böyle diyoruz," diye açıklıyor. "Ben de ormana gittim-"

"Çocukken mi bağlandın?" diye bağılıyor sağdaki erkek.

Tairn boynunu öne doğru uzatır ve hırlar. "Ona sesini yükseltmeyeceksin."

Andarna başını çevirir ve gözlerini Tairn'e diker.

"Bunu benim için mahvetme."

Acı bağa saplanıyor ve Tairn geri çekiliyor, başı Ridoc ve beni korumak için geri çekiliyor.

Ahh. Göğsüm sıkışıyor, ama ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok ve diğerlerinin beni duymasını riske atmadan bunu söylemenin bir yolu yok.

Andarna hikâyemize devam ediyor. Onlara Jack ve Oren'den, onu nasıl savunduğumdan, Xaden ve isyandan bahsediyor.

"Doğal olarak zamanı yavaşlattım," diyor yatak odamdaki saldırıyı anlatırken.

"Çocukluk yeteneğini bir insan için mi kullandın?" diye soruyor soldaki dişi.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye işaret ediyor Ridoc. "Ben ," diye karşılık veriyorum.

"*İnsanım için.*" Andarna başını öne eğiyor. "*Ben onun bir parçası olduğum gibi o da benim bir parçam. Aramızdaki bağı küçümsüyorsun.*" Bu son kısım ergen alaycılığı kokuyor.

"*Özür dilerim,*" diyor kadın.

Ridoc kaşlarını kaldırarak, "Kahretsin, bu cins özür diliyor," diye işaret . "Belki de direnmeliydik."

Gözlerimi deviriyorum.

"*İnsanlarla bağ kurmuyor musunuz?*" Andarna soruyor ve ben de öne doğru eğilip kollarımı dizlerime dayıyorum.

"*Biz insanlarla birlikte yaşamıyoruz,*" diye cevap veriyor.

"*Sadece mı varsınız?*" Andarna'nın başı dönerek onlara bakar.

"*Yüzlerce kişiyiz,*" diye yanıtlıyor sol taraftaki erkek, ilk kez konuşarak. "*Lütfen devam edin.*"

Boynuzlarındaki girdap deseni bana Andarna'nınkini hatırlatıyor.

Belki de aynı .

Her ayrıntıyı aktarırken bir saatten fazla zaman geçiyor, sanki bir yönünü unutmak olacakları değiştirebilirmiş gibi.

Onlara önce Savaş Oyunları'nı, sonra da Resson'ı anlatmaya başladığında kaslarım geriliyor ve kendi anılarımın araya girmesine karşı koyuyorum, Liam ve Deigh'den bahsettiğinde yükselen kaçınılmaz keder dalgasıyla savaşıyorum.

"*Ve böylece savaşa uçtum!*" Dört ayak üzerinde zıplıyor.

Birden fazla daralmış altın göz var.

"*Ve Violet benim gücümü kanalize etti-*"

İkisi de sertçe nefes alıyor ve midem düğümleniyor. "Bu işin onun düşündüğü kadar iyi gittiğini sanmıyorum," diye işaret ediyorum.

Ridoc'a.

"Neden? O inanılmaz biri," diye karşılık veriyor. "Cesur.

Vahşi.

Kötücül. Empyrean'ın saygı duyduğu her şey."

Ama iridlerin ona bakışı aksini söylüyor.

"Ve zamanı yavaşlattık ki saldırabilsin!" Andarna hikayeyi sahneye ait bir coşkuyla anlatıyor. "Ama kanalize etmek için çok fazla büyü vardı ve ben hala küçüktüm. *Bedenim Rüyasız Uyku'yu talep ediyordu...*"

Birkaç saat sonra, Xaden'ı nasıl iyileştirmeye çalıştığımızdan bahsetmeden iridleri günümüze getirdiğinde, hepsi soru sormayı bıraktı. Aslında, o bitirdiğinde ürkütücü bir sessizlik içinde yatıyorlar.

"Bu yüzden buradayız," diyor. "Bizimle savaşmak için eve gelip gelmeyeceğinizi sormak için. Büyük Savaş sırasında veninlerin nasıl yenilgiye uğratıldığına dair bilgi aktarılıp aktarılmadığını ya da onları nasıl tedavi edeceğinizi bilip bilmediğinizi görmek için." Kuyruğu beklentiyle titriyor. "Ve ailem hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Ortadaki erkek gözlerini bana diyor. "Ve onun bir genç olarak kanalize olmasına izin mi verdin? Onu savaşa mı götürdün?"

Ağzım açılıyor, sonra suçluluk duygusu omuzlarıma çökünce kapanıyor. Kendimi sorgulamadığım hiçbir şey söylemiyor.

"Bu benim seçimimdi!" Andarna bağıyor.

Sağdaki dişi iç çekerek kumsaldaki kumları savuruyor. "Bize kanadını göster."

Andarna karar veriyormuş gibi bir an geriliyor, sonra kanatlarını açıyor. Sol kanadı bükülüyor ve onu uzatmak için zorluyor, ama bu çabanın altında ipek dokuma titriyor. "Genelde . Sadece yorulдум."

Dişi uzaklara bakıyor, güneş kıvrık boynuzlarına vuruyor. "Yeterince gördük."

"!" Andarna kanatlarını kapatıyor. "Sadece ikinci bir kas grubum eksik ve Violet'i taşıyamıyorum. Yaşlılar bunun rüzgâr direnci ile kanadımdaki gerginliğin hassas dengesiyle ve Violet'in ağırlığının koltuğumun altındaki omurga disklerine binmesiyle ilgili olduğunu söylediler. Ama sorun değil çünkü Tairn var ve her gün benimle birlikte çalışıyor, yaşlılarla da. Ben yorulduğumda, o beni taşıyor."

ama sadece uzun yolculuklarda." Koşumuna bakıyor ve ağırlığını gergin bir şekilde değiştiriyor.

Ortadaki erkek, *"Lütfen bir anlık mahremiyet ihtiyacımızın küstahlığına izin verin,"* diyor.

Çok kabalar... kibarlar.

Andarna oturuyor, iridlerin sesleri aklımdan uçup gidiyor.

Altısı da suya giriyor, pulları okyanustan sadece bir ton daha koyu renklere dönüşüyor.

"Sanırım engellendik," diye işaret ediyor Ridoc. "Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap veriyorum.

Andarna başını bize doğru çeviriyor ve ben de gerçekten güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir teklifte bulunuyorum.

Bir an sonra, iridlerden üçü doğrudan sudan fırlar ve sonra gökyüzünde kaybolur.

"Bu hiç iyi değil," diye imzalıyorum.

Ridoc yavaşça, "Belki de sadece diğerlerini almaya gidiyorlardır," diye işaret ediyor.

Soldaki üçü, Andarna'ninkine benzer boynuzları olan sessiz erkek, ortadaki ve sağdaki dişi. Bize doğru yürüyorlar, sudan çıktıklarında pulları tekrar soluk mavinin tonlarına dönüşüyor.

Göğsüm daralıyor. Her şeyin cevabını biliyor olabilirler... ya da tarihimiz hakkında bizim kadar bilgisiz olabilirler.

"Testi geçtim mi?" Andarna sorar.

Kaydırmalı düdük sesi tekrar çalıyor ve kulağımı kanatacağından emin olduğum kadar yüksek bir sesle tizleşirken irkiliyorum.

"Test mi?" diye soruyor ortadaki erkek, Andarna'ya bakarak.

"Sadece beni test ediyordun, değil mi? İnimizi ziyaret etmeye uygun olduğumdan emin olmak için? Nerede bu arada?" Sesindeki umut, ayakta olsaydım dizlerimi keserdi.

"Test edilen hiç sen olmadın." Kadın iç geçiriyor ve bana bakıyor. Tüylerim diken diken oluyor. *"Sen ."*

Başım geriye düşüyor ve midem vücudumdan fırlıyor. "Özür dilerim?"

"Öyle olmalısın." Dişi pençelerini kumda esnetiyor.

"Başarısız oldun."

Tairn hırlıyor ve bu sefer Andarna onu durdurmuyor.

Andarna kuyruğunu yere vurarak, "*Violet beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı,*" diyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Anlamıyorum."

Üçlü beni açıkça görmezden geliyor. Erkek olan Andarna'ya, "*Onun yaptıklarını savunuyor olman, toplum olarak başarısızlıklarının bir kanıtı,*" diyor.

Ridoc ayağa kalkıyor ve kollarını yanımda kavuşturuyor.

"*Violet beni seviyor!*" Andarna bağılıyor, kafası üçünün arasında dönüyor.

"*Seni kullanıyor.*" Kadının gözleri hüznle doluyor ve kaşlarının pulları çatılıyor. "*Savunmasız bir çocuktan faydalandı. Gücünü bir savaş aracı olarak kullandı, erken büyümeye zorladı ve bak ne hale geldin.*"

Aniden boğazıma dolan kayayı yutmak için mücadele ediyorum.

"*Bozulduğumu düşünüyorsun,*" diye tıslıyor Andarna.

"*Senin bir silah olduğunu düşünüyoruz,*" diye cevap veriyor erkek.

Dudaklarım ayrılıyor ve Tairn'in göğsünden bir gümbürtü yükseliyor.

"*Teşekkür .*" Andarna'nın pulları onlarınkini yansıtmak için titriyor.

"*Bu bir iltifat değildi.*" Sözleri keskinleşiyor. "*Bizim ırkımız barış için doğmuştur, diğerleri gibi şiddet için değil.*" Andarna'ya dönmeden önce Tairn'e tek bir bakış atıyor. "*Kriter olarak geride bırakıldınız. Büyümelerinin ölçüsü, sükûneti ve tüm canlılarla uyumu seçme yetenekleri. Geri dönüp bize insanların evrim geçirdiğini, koruma taşlarının altında çiçek açtıklarını ve artık büyüyen bir silah olarak kullanmadıklarını söyleyeceğini ummuştuk ama bunun yerine bize tam tersini gösterdin.*"

Kollarımı belime doluyorum, o da onu -bizi- dilim dilim doğruyor.

"*Ve ejderhalar da derslerini almamışlar. Sen*" - merkezdeki erkeğin bakışları Aotrom'a atlıyor
- "*İnsanını buzla donatmışsın*" - odak noktasını Tairn'e kaydırmaya cesaret ediyor- "*seninkini yıldırımla silahlandırmışsın.*"

Ridoc, "Sinyaller bu şekilde çalışmıyor," diyor.

"*Ve sen*" -erkek bakışlarını Andarna'ya indirir- "*bizim umudumuz, bu insana kullanması için çok daha tehlikeli bir şey , değil mi?*"

Düşman Krovla boyunca ilerlerken
Suniva'ya tam bir isyan yerleştirmek imkansız, size dört
ejderha ve binicilerini sunuyoruz. İttifakımızın ruhuna uygun
olarak, en değerli kaynağımızdan bir sevkiyat
bekleyebilirsiniz-
Silahlar, sizin takdirinize bağlı olarak kullanılacak.

-General Augustine Melgren'in Kraliçe Maraya ile Resmi
Yazışmaları

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bana *ne* verdi? Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

Ridoc bana doğru bakıyor ve ben de omuz silkerek başımı sallıyorum.

Andarna'dan ikinci bir mühür göstermedim.

"Büyünüzü, hatta kuyruğunuzu bile silah haline getirdiniz," devam ediyor en uzun irid. *"Nefret ettiğimiz şeye, dehşete dönüştünüz."*

O yapmadı. Öfke gücümü yüzeye çıkarıyor. "O bir korku değil!" Andarna'nın terazisi

kararır, bu saçmalığı bir saniye daha dinleyemez.

"Hayır, sen." Erkek başını bana doğru çeviriyor.

"O, senin onu yarattığından başka bir şey değil."

Tırnaklarım avuç içlerimi ısırtıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Anlamıyorum..." Andarna'nın kuyruğu önümdeki kumun üzerinde geziniyor ve ben de sınıra saygı göstererek geri çekiliyorum. *"Bizimle dönmeyecek misin?"* diye soruyor. *"Taptığın barışa ulaşmamıza yardım etmeyecek misin?"*

"." Erkek başını kaldırıyor ve ben de onun görüş açısını takip ediyorum. Chradh ve Sgaeyl geri döndüler, tam da başarısızlığımıza şahit olmak için tam zamanında. *"Yolculuğunuzun bir kısmını izledik ve aradığınızın barış değil, zafer olduğunu hiss ediyoruz."*

Spiral boynuzlu erkek Andarna'ya bakıyor ama sessiz kalıyor.

Kalbim çarpmaya başladı. Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor. Son umudumuz gözlerimin önünde azalıyor. Her şeyi riske attık ve yardım etmeyecekler.

"Barış, siz olmadan ateşleyemeyeceğimiz Aretian koruma taşını gerektirir!" Andarna hırlıyor.

"Bunun nasıl karşılıklı bir sorun olduğunu anlamıyorum," diye yanıtlıyor kadın.

"İnsanların öleceği umurunda değil mi?" Andarna kuyruğunu sırtının üzerinde kıvırıyor.

"Belki de yapmalılar." En uzun boylu erkek göz kırpmıyor. "Belki de yozlaşmış olanlar toprağın tamamını yutmalı. Ancak açlıkla karşı karşıya kaldıklarında dönüştükleri kötülükle yüzleşebilirler. Ya ölecekler ve toprak yeniden canlanacak ya da dönüştükleri iğrençliklerle yüzleşip değişecekler."

Değişim. Kalbim boğazıma fırladı.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" Andarna soruyor ve kanat çırpışları havayı doldururken Tairn'in bağından aşağıya endişe damlıyor. Xaden ve Garrick neredeyse geldiler.

"Yavruları evrim geçirebilir belki," diye düşünüyor dişi, Sgaeyl ve Chradh'ın yirmi metre ötedeki derenin yanına inişini izlerken. "Diğerleri de geldi. Yola ."

Hayır, hayır. Panik omurgama tırmanıyor. Başarısız olamayız. Bu olamaz.

0.

Xaden ve Garrick siyah kumlu sahilde atlarından inerler, Tairn başını Sgaeyl'e doğru çeviriyor. İlettiği her neyse, iki ejderhanın bize doğru gelmesini engelliyor ama binicilerini değil.

"Kara büyücünün tedavisi bu mu?" Andarna başını yılan gibi hareket ettirerek soruyor. "Evrimleşmek için mi?"

Nefesim göğsümde donuyor.

Dişinin altın rengi gözleri yarıklara kadar daralıyor.

"Tedavisi yok."

Tedavisi yok mu? Sözleri fiziksel bir darbe gibi çarpıyor ve dizlerim bükülmekle tehdit ediyor.

"Eğer ruhlarını takas ederlerse, kesinlikle geri alabilirler."

Andarna karşılık veriyor.

"Bu bir ticaret değil," diye ders veriyor kadın. "Ruh, kara büyücüler büyüsünü çalarken toprak tarafından tutulmaz. Güç alışverişi ruhu her seferinde bir parça öldürür ve ölümün tedavisi yoktur."

Xaden ve Garrick, uçuş ceketleri olmadan, kılıçları sırtlarında, savaşın mükemmel bir örneği olarak yolumuzda ilerlerken gözlerini iridlerden ayırmıyorlar.

Ruhu ölmedi.

"En azından bize Büyük Savaş'ta karanlık sahiplerinin nasıl yenildiğini anlatmayacak mısın?" Andarna, zamanının az olduğunu biliyormuş gibi kelimeleri daha hızlı akarak soruyor.

"Görünüşe göre, eğer burada soruyorsanız, öyle değilmişler," diye yanıtlıyor kadın.

Spiral boynuzlu erkek, Ridoc ve benim arkamdan dikkatlice geçip sağ tarafıma doğru ilerleyen Xaden ve Garrick'i izliyor.

"Bizim türümüz yardım etmiş olmalı," diye tekrar dener Andarna. "Karanlık savaşçıları yakabilirim. Onları yenmenin anahtarı biz miyiz?"

"Umutsuz." En uzun boylu erkek sırtını suya sokar.

"Leothan, yeterince dinledim."

Diğer erkek burun deliklerini genişletiyor. "Yapmadım."

"Bağdan bizi duyabiliyorlar," diye çabucak Xaden'a işaret ediyorum. "İşler iyi gitmiyor."

Başını sallıyor.

"Bize yetişmek ister misin?" Garrick bize doğru eğilmiş devasa kafaları inceleyerek işaret ediyor.

Ridoc, "Andarna'nın bir silah olduğunu ve bunun da bir şekilde kötü bir şey olduğunu düşünüyorlar," diye belirtiyor. "Bize yardım etmek için geri gelmeyecekler ve insanlığın en eski sorunu olan birbirimizi öldürmeyi nasıl durduracağımızı çözemediğimiz için hepimizin ölmeyi hak ettiğini düşünüyorlar."

",," diye işaret ediyor Xaden.

"Ve venin için bir tedavi yok," diye hızla devam ediyor Ridoc ve daha fazlasını söylemesini engellemek için ellerini tutmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ruhları ölüyor, yani onları kurtarmak için onları yenme fikrimiz suya düşüyor."

Sikeyim.

Andarna'nın pençeleri kumda Xaden'ın kafası öne eğiliyor.

"Sen sihirlisin," diyor diři, ses tonunda bir hüžün notası var. "Ve yine de onu řiddet için kullanmaya çalışıyorsun."

"Barışın sadece ayrıcalığını bildiğiniz halde barış vaazları veriyorsunuz," diye veriyor Andarna. "Hepiniz benim için bir hayal kırıklığısınız."

"Bunda ortak bir zemin buluyoruz," diyor en uzun boylu erkek. Ne göt ama.

Tairn homurdanarak kumu güşletiyor ve ağačları titretiyor; Andarna'nın pulları dalgalanarak en koyu siyaha dönüşüyor ve sağ ön bacağına doğru çekiliyor.

"Önümüzde uzun bir uçuş var ve burada kazanılacak hiçbir şey yok," diye devam ediyor erkek, suya doğru bir adım daha geri çekilerek. "Dünya sizin için hazır değildi ve bu sizin hatanız olmasa da sizi kabul edemeyiz."

Nefesim kesiliyor ve Xaden'ın elini tutuyorum. "Neler oluyor?" Garrick işaret ediyor. Belki de bunu duymamaları en iyisi.

"Leothan farklı düşünüyor olabilir" -en uzun boylu erkek diğetine bakıyor- "ama çoğunluğumuz senin sadece isim olarak irid olduğuna karar verdi Andarna. Adamıza girmene ya da öğrenmene izin verilmeyecek. Burada ayrılıyoruz ve size barış diliyoruz."

Barış mı? Xaden'ın elini sıkıca kavriyorum.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," diye homurdanıyor Andarna.

En uzun erkek havaya fırlamadan önce suda çömeliyor, pulları gökyüzünün kendisi olmadan önce bir kalp atışı boyunca parılıyor.

"Az önce ne oldu?" Xaden sorar.

"Sanırım kaybettik," diye fısıldıyor Ridoc.

Andarna'nın burnu düşüyor ve kemikleri parçalayan acı bağdan aşağıya doğru akıyor, ama gözlerime batan ikinci dalgada ortaya çıkan utanç.

"Andarna, hayır," diye fısıldıyorum. "Sen vahşi, akıllı, cesur ve sadıksın. Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Sen mükemmelsin."

"Ben... değilim," diye hırlıyor ve başını bana doğru çeviriyor.

"Onu bağladığınızda genç olduğunu bilmiyor muydunuz?" Leothan soruyor, altın rengi bakışları dördümüzü de inceliyor.

"Yapmadım," diye yüksek sesle cevap veriyorum. "Görmeliydim ama yumurtadan çıkan yavrular ve gençler Rüyasız Uyku sonrasına kadar Vadi'de saklı ve güvende tutulur. Yüzyıllardır kimse bir tane bile görmemişti, bu yüzden ergenlik çağına gelene kadar hepsinin altın tüy kuyruklu olduğunu fark etmedik."

"Ne oluyor-" Garrick seğiriyor. "Kahretsin, acıyor!"

Xaden yüzünü buruşturuyor, başını eğiyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor.

Sanırım sadece düdük muamelesi gördüler.

"Tekdüzelik, tüm yavruların cins ya da yuva ayrımı yapılmaksızın bakılmasını sağlar-" Xaden yukarı bakınca Leothan irkilir.

Kadın geri çekiliyor ve damlayan dişlerini gösteriyor. "Kendinizi bununla nasıl aynı hizaya getirebilirsiniz?"

"Bağ" demek için garip bir yol, ama her neyse.

"Tekrar söylüyorum, onun çocuk olduğunu bilmiyordum," diye itiraz ediyorum. "Beni suçla, onu değil!"

"İğrençlik." Kadın gözlerini kısarak hakaret ediyor.

Xaden'da.

Başımı Xaden'a doğru çeviriyorum ve nefesim kesiliyor. Gözlerinin kenarları parlak kırmızı parlıyor.

"Senin türün kurtuluşun ötesinde." Dişi Sgaeyl'e ters ters bakar ve sonra gözden kaybolur.

Leothan bir kalp atışı kadar daha Xaden'ı inceliyor, sonra gözden kayboluyor ve dalgalar durdukları yere hücum ediyor. Görünmez kanat çırpışlarından çıkan rüzgâr yüzüme çarpıyor ve üzerimize kum savrulurken gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onların varlığı daha önce olduğu gibi zihnimden kayıp gidiyor. Gözlerimi açtığımda Xaden'ın gözleri normale dönmüştü.

Ya da daha doğrusu, yeni normal. Oniks derinliklerinde hâlâ kehribar lekeleri var.

"Siktir." Parmakları parmaklarımdan kayarken sesi ölçeği kesebilirdi.

"*Sen bir abom değilsin-*"

Kalkanlarını indirip beni engelliyor.

Sağ tarafımızdan yürek parçalayıcı bir iniltiye yakın bir ses geliyor ve Garrick'in yanından geçip Andarna'nın ormana doğru çekildiğini, pullarının altın rengine dönüştüğünü görüyorum.

"*Andarna.*" Ona doğru ama o da beni engelliyor.

"*Onu yakaladım.*" Tairn üzerimizden yükseliyor ve onun peşinden ormana doğru yürürken kuyruğu sol taraftaki bir ağacı deviriyor. "*Teine ve Molvic yaklaşıyor.*"

"*Yapabilirim-*"

"*Sadece birimiz yanmaz,*" diye hatırlatıyor bana ve bitki örtüsünün içinde kayboluyor.

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Sanırım bir tedavi bulmaya bu kadar takılmanın nedeni o." Ridoc'un suçlaması bir kova buzlu su gibi yüzüme çarpıyor ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

Oh. *Lanet olsun.*

"Evet." Bana başını salladı. "Gözlerinin kırmızıya döndüğünü gördüm." "Ridoc-" diye başladı Xaden.

"Senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum, *kara büyücü,*" diye homurdanıyor Ridoc, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Vi, itiraf etmek ve bana neler döndüğünü anlatmak için tek bir şansın var."

Mümkünse düşmanı gündüz avlayın. İşaretleri gecenin gölgeleri tarafından o kadar kolay gizlenir ki, aramızda dolaştıklarını görmek beni şaşırtmaz.

-Venin, Nightwing Drift'ten Kaptan Drake Cordella'nın Özeti

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ridoc, diğerleri inmeden önce hikâyenin mümkün olan en kısa versiyonunu dinliyor ve Mira attan inerken biraz yalnız kalana kadar bekleyebilirse ona her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. "Onlara önce iridlerden bahsetmeliyiz," diye bitiriyorum aceleyle.

Ağzı geriliyor ve kahverengi gözleri Xaden'a dikiliyor. "Diğer dördü henüz dönmedi mi?" Mira içeri girerken soruyor Aaric'le birlikte kampa girdi, çantasını bir omzuna asmıştı.

"Henüz değil," diye cevap veriyor Garrick arkamdan. "Ama hava tamamen kararana kadar hâlâ birkaç saatimiz var."

Mira eşyalarını yatağının yanına bırakırken Ridoc'a "Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kimse cevap vermeyince Mira'nın kaşları çatılıyor ve bakışları dördümüz arasında gidip geldikten sonra gözlerimi inceleyerek son bulan yoğun bir bakışla bana odaklanıyor. "Violet?"

Boğazım daralıyor. Gerçeği öğrenirse ne yapacağını bilmiyorum.

"İridler Andarna'yı reddeden bir grup pislik," diyor Ridoc. "Yani, oldukça boktan bir gün oldu." Hikâyeye başlıyor ve nabzım yavaşça sabitleniyor.

"Andarna nasıl?" Mira soruyor.

"Harap olmuş." Sahile bakıyorum ama o ve Tairn henüz dönmemiş. "İridlerin yardım edeceği ya da en azından koruma taşını ateşleyeceği umuduyla geldiğimizi biliyorum ama o gerçekten sadece ailesini tanımak istiyordu."

Garrick'in çenesi kıpırdıyor ve Xaden kollarını kavuşturuyor.

"Diğerleri yakında döner," diyor Ridoc. "Ne yapacağız? Yarın Loysam'a mı uçacağız?"

"Bunun bir anlamı yok." Xaden'a bakıyorum ama o sessizliğini koruyor. "Loysam'ın muhafızları var ama ordusu yok. Diplomatik bir bağ kurabiliriz ama bir savaşı kazanmamıza yardımcı olmazlar."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Xaden bana bakarken okyanus esintisi saçlarını karıştırarak soruyor.

Tanrım, o gerçekten çok güzel ve sadece dış görünüşü değil. Onunla ilgili her şey - sadakati, zekası, benden başka kimsenin göremediği yumuşak yanları... hatta sıradan acımasızlığı bile beni esir alıyor. Peki ya eksik olan parçaları? İridlere göre *ölüm*? Onlar olmadan da yaşayacağız.

O benim için hâlâ bir bütün. Dünyadan kanalizasyon olmasını engelleyebildiğimiz, bu arzuyu kontrol etmesinin bir yolunu bulabildiğimiz sürece, iyi olacağız. Olmak zorundayız.

"Eve gitmeliyiz." Bu sözleri söylemek bir kesinlik, bir başarısızlık hissi yaratıyor ve bu his insanı derinden yaralıyor. "Yokluğumuzda kim bilir neler oldu." Tek bildiğimiz, hatların düşmüş olabileceği ve Theophanie'nin odamda bekliyor olabileceği.

Mira alaycı bir tavırla, "Herkes için askeri mahkeme," diyor.

Garrick başını sallıyor ve suyun üzerinden dışarı bakar. "Teknik olarak, haritada iki gün boyunca kuzeydoğuya uçarsan Dralor Kayalıkları'na varırsın."

"Gryphonlar buna kesinlikle *bayılırdı*." Ridoc alay ediyor. "Kiralair'in Molvic'in pençesine sarıldığını göremiyor musun?"

"Sadece büyük ejderhalar iki gün üst üste uçabilir," diyor Xaden. "Tairn. Sgaeyl. Molvic, belki."

"Adalardan geçeceğiz," diye karar verdim. "Herkesi eve götürmek için en güvenli yol bu... Hedotis'e gelince ıssız bir kıyıda kamp kurduğumuz sürece. Orada yasaklı olduğumdan oldukça eminim."

Diğerleri geldikten ve durumumuz açıklandıktan sonra, Ridoc bana sohbet etmek için beklemeyi bıraktığını söyleyen bir bakış fırlatıyor.

Ridoc'la birlikte avlanma bahanesiyle ormana gittiğimde Xaden ve Garrick pek heyecanlanmadılar.

Akşam yemeği. Ridoc'un taşıdığı akik ses kalkanı rününü alarak, ormana doğru beş dakika kadar yokuş yukarı yürüyoruz, dönüş yolumuzu bulabilecek kadar yakın ama Aotrom'un eskortu sayesinde mahremiyet sağlayacak kadar uzakta duruyoruz.

Kahverengi Kılıçkuyruk sadece meraklı değil; çok kızgın.

Ridoc'a Xaden'la ilgili tüm hikâyeyi anlatırken midem bulanıyor ve yılın başında sırlarımı sakladığımda en yavaş affedenin Ridoc olduğunu hatırlıyorum. Bitirdiğimde, ışık soluk renk lekelerine dönüştü ve o önümde volta atıyor, benden başka her yere bakıyor.

"Birbirimize gerçeği söyleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Elleri kıvrılıyor.

"Bu benim sırrım değildi ki söyleyeyim." Bir ağaca yaslanıp Ridoc'un önümde bir ileri bir geri kısa yürüyüşlerini izliyorum. "Bunun boktan bir özür olduğunu biliyorum ama Xaden'i güvende tuttuğum için üzgün değilim."

"Bu bir özür *değil* Vi." Önümde duraklıyor, yüzünde adını koyamayacağım kadar hızlı bir şekilde milyonlarca duygu geçiyor.

O haklı.

"Sana söyleyemediğim için üzgünüm ama biri öğrenirse onu da Barlowe gibi hapse atarlar ya da daha kötüsü öldürürler." Kollarımı kavuşturdum.

Kaşlarını kaldırıyor ve boynunu öne doğru uzatıyor. "Ve belki de yapmaları *gerektiğini* düşünen tek bir zerren bile yok mu?"

"Hayır. O kötü değil." Çenemi kaldırıyorum.

"O da o değil," diye karşı çıkıyor. "Bu yüzden Hedotis'te aramıza girdin. Kontrol tamamen onda değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Herhangi birimiz hiç tam kontrol sahibi olabildik mi-" diye başlıyorum.

"Yapma bunu." Parmağıyla beni işaret etti. "Benimleyken olmaz." "O Barlowe değil. Uzaktan alakası bile yok. Bana hiç zarar vermedi. Şimdiye kadar sadece kurtarmak için kanallık yaptı, önce Basgiath'ta, sonra sınırın ötesindeki bir savaşta ve sonra da Courtlyn bizi Deverelli'de öldürmeye çalıştığında."

Ben dışarıda bırakıyorum

Başığımındaki hafif renk değişikliği. Ridoc'la bu çizgiyi aşmayacağım.

"Vay anasını, üç kez kanallık mı yapmış?" Ridoc'un kaşları havaya kalktı. "Ve bunu büyü olmayan bir adada yapmayı başardı?"

"Kanalımda bir parça alaşım vardı."

"Gerekirse onu Barlowe gibi besleyebileceğini bilmek güzel-" Alay ediyor. "Bu yüzden Barlowe'u hayatta tutuyordun. *Lanet* olsun Violet, kendi hayatına hiç yok mu senin? Yoksa şu anda sadece Riorson'la mı ilgileniyoruz?"

"Bana *hiç* zarar vermedi," diye tekrarlıyorum. "Ve o hâlâ bir inisiye. *Beslenmeye* ihtiyacı yok." Kelimenin tadı ağzımda kül gibi. "Bunu bir daha yapmadığı sürece, şu anda nasılsa öyle kalacak."

"Tıpkı seni takip eden gümüş saçlı gibi bir karanlık savaşçı." Ridoc tekrar volta atmaya başlar.

Başım geri çekildi. "Ona hiç benzemiyor."

"Kıtadaki en acımasız ejderhalardan birine bağlı," diye devam ediyor savunmamı görmezden gelerek. "Bu... harika."

"Sgaeyl'i o kontrol etmiyor." Ridoc'un dönüşünü ve yürüyüşe yeniden başlamasını izliyorum. "Aslında, şu anda onunla neredeyse hiç konuşmuyor."

"Ben de onu suçlamıyorum," diyor Ridoc bir duraksamadan sonra, Aotrom'a katılarak. "Ve bunu Emphyrean'dan sakladı-" Sağımda durdu, sonra yavaşça bana doğru döndü. "Başka kim biliyor?"

"Xaden ve benim dışımda mı? Garrick, Bodhi ve Imogen."

Ridoc göz kırpmıyor. "Hepsi bu kadar mı? Sadece beşiniz mi?"

"Ve şimdi de sen."

"En azından kulüp ayrıcalıklı," diyor alaycı bir şekilde, sonra ellerini saçlarının arasına sokuyor. "Ve hepsi *ona* sadık."

"Şey...evet." Ağırlığımı değiştiriyorum. "Kurtarmaya çalıştığımız kişi o."

Gölgelikte gözlerini deviriyor. "Hay sikeyim. Bu sırlarla buraya nasıl geldik yine?" Parmağı havaya kalkar. "Boş ver, ben zaten biliyorum-Riorson. *Tekrar*. Bir tema seziyorum."

"Basgiath, Karanlık Sahipleri'nin Bilgesi'ni öldürmeseydi düşecekti," diye hatırlatıyorum ona. "Bize verdiği şey -anneme verdiği şey- wardstone'u aşılacak için zamandı. Eğer daha fazla güç için kanalize olmasaydı hepimiz ölmüş olacaktık. O olmasaydı Kita düşerdi."

"Sadece savaştığımız şeyin ta kendisi olmak için." Başını iki yana sallıyor. "Bunun ironisi pek çok düzeyde var, özellikle de onun artık Tyrrendor *Dükü* olduğunu düşündüğünüzde." Kolları iki yanına düşüyor. "Krallığımızı, eyaletimizi içeriden parçalayabilir. Bizi gümüş bir tepside veninlere teslim edebilir. Barlowe bir hiçti. Senarium'da oturan bir karanlık büyücümüz var."

Onu bu kadar mı görüyor? Sadece başka bir karanlık savaşçı mı?

"O bizim tarafımızda. Bizim için savaşıyor." Ağacı itiyorum. "Savaştan *sonra* diğer tüm binicilerden daha fazla venin öldürdü, hatırladın mı?"

"Seninle oynamadığından nasıl emin olabiliyorsun?" Kaşları çatılır.

"Çünkü onu tanıyorum!" Sesim yükseliyor.

"Pekâlâ." Ridoc aşırı bir şekilde başını sallar. "Birlikte oynayalım. Diyelim ki hâlâ yüzde seksen Xaden."

"Doksan," diye karşılık veriyorum.

"Ehh." Omuz silkiyor. "Karanlık kullananlar için dört rütbe var ve senin adam zaten üç kez kanalize oldu. Bence yüzde seksen matematiksel olarak cömertçe bir oran, ama tabii ki varsayımsal bir amaç uğruna senin hayal dünyanda yaşayacağız. Asim olana kadar ne kadar zamanımız var? Fiziksel olarak bir Bilgenin çağrısını reddedemeyecek hale gelene kadar mı?"

"Eğer kanalize olmazsa-"

"Her zaman kanallar!" Parmak uçlarında buz oluşuyor. "Şaka yapmayı seviyor olmam, seninle aynı şeyleri okumak konusunda ciddi olmadığım anlamına gelmez. İnisiyelerin güçten uzaklaştığına dair hiçbir kayıt yok."

"İşte bu yüzden bir tedavi bulmalıyım." Sesim kesiliyor.

"Az önce bize öyle bir yer olmadığını söylediler." Kolunu sahile doğru sallıyor.

"Ve bu bilgiyi işlemek için yaklaşık beş dakikam vardı." Öfke ve korku duygularımı kontrol etmek için savaşıyor ve her ikisi de gücümü yüzeye çıkararak tenimi yakıyor. "Tecarus'la kitaplar için anlaşma yapmaktan Andarna'nın türünü aramaya kadar son birkaç ayda yaptığım her şey Kıta'ya hizmet etmek içindi, aynı zamanda onun için bir tedavi bulmak ve en olası kaynaktan bir tedavi olmadığını duymak için miydi?" İçimdeki ısı yükselirken başımı sallıyorum, paniğimle birlikte katlanarak büyüyor. "Bununla ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Tüm cevaplara sahip değilim, Ridoc. Tek bildiğim, ister unutulmuş bir kitapta ister karanlık bir büyücünün kafasında olsun, onları bulmam gerektiği, çünkü Liam'ı şimdi de Trager'ı ve *annemi* bu savaşta kaybettim ve sevdiğim adamdan vazgeçmeyeceğim!"

İçimdeki güç kırılıyor ve dışarıya doğru alevleniyor. Şimşek Ridoc'un arkasındaki ağaca çarpıyor ve gök gürültüsü anında patlayarak kemiklerimi titretiyor.

"Siktir!" Ridoc kulaklarını kapatarak ve ağaca doğru dönerek bağırır.

Gövde ortadan ikiye ayrılırken kalbim tekliyor ve yarılar sallanıyor... sonra da düşüyor. Parmaklarımı kaldırıyorum, çarpmayı yumuşatmak için daha küçük bir büyü çağırıyorum, ama ağır parçalar bu alandaki becerilerime denk değil. Yarımlar önümüzde bir sıra halinde yere çarpıyor, sonra alevler içinde patlıyor.

"Lanet olsun." Ridoc ellerini dışa doğru savurur ve ince bir buz tabakası her iki yöndeki yarılar boyunca ilerler. Alevler cızırdıyor ve sönüyor. "Şimdi Riorson beni *gerçekten* öldürecek," diye mırıldanıyor Ridoc ama şakası boşa çıkıyor. Bana doğru döndü.

"Teşekkür ederim." Közleri işaret ediyorum, sonra iç çekiyorum. "Ve özür dilerim."

"Hangi kısmı için?"

". " İtiraf fısıltıdan biraz daha güçlü. Başını sallıyor.

"Onu kurtaracağım." Boğazım düğümleniyor. "Ve sadece onsuz yaşamayı düşünemediğim için değil. Onu sevmeme bencelim ve belki de son zamanlarda biraz kendime zarar veriyorum-"

"?" Ağacı işaret ediyor.

"-Ama eğer onu kurtaramazsam..." Sesim düşüyor. "Eğer onu *iyileştiremezsem* ve o..." Bunu söyleyemem. "Acil durumlar için serum bulunduruyorum ama Ridoc, onu kendi tarafımızda tutmalıyız yoksa bu savaş çoktan kaybedildi. Gerçekten dönüşürse olabilecekleri bir yana, şu anda onu tam gücüyle durdurabilecek bir binici bile yok. Yapabileceğimi de söylemeyin, çünkü gerçek şu ki yapamayacağım. Mührümü onun seviyesine getirsem bile, ki bu onun geçirdiği yılları alır, onun bana zarar verebileceğinden daha fazla ona zarar veremem. O benim her şeyim."

Ridoc'un omuzları düşer. "Peki sınır nerede? Hangi noktada onu savunamayacak kadar ileri gitti?"

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. "Öyle bir şey yok. Gerçekten geçebileceği bir tane bile yok."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Ya sevdiğin birine zarar verirse? Bu fikrini değiştirir mi?"

"Yapmazdı." Başımı sallıyorum. "Bunca aydır yapmadı. Yapmayacak."

Omuzlarımı sıkıyor. "Yeterince iyi değil. Çekip gitmen için geçmesi gereken gerçek, mantıklı bir çizgi söyle, ben de sırrı saklayayım. Bulabildiğin her lanet kitabı taramana yardım edeceğim. Ne pahasına olursa olsun erkeğimi kurtaracağım mantrası için buradayım ve bir kırılma noktası olduğunu kabul edersen bu korkunç derecede tehlikeli durumda senin yanında olacağım. Kendiniz için biraz mantık bıraktığınız sürece tüm inancınızı ona verebilirsiniz."

"Ben... Onu sevmemeyi hayal bile edemiyorum." Ellerimi kollarının üzerine koyuyorum.

"Onu sevemeyeceğini hiç söylemedim." Omuzlarımı nazikçe sıkıyor. "Birini bıraktıktan sonra onu sevebilirsin. Ama bana bir sınır olduğunu söylemelisin."

gitmesine izin verecek. Çünkü eğer bir tane olmazsa, kaybedeceğimiz sadece o olmayacak, Vi."

Göğsüm sıkışıyor. "Ben asla-"

"Onu kurtarmak için kanal açar mısınız? Yoksa çizgi bu mu?"

Sertçe yutkunuyorum, koğuş taşı odasında gücümün taşı aşılamaya yetmediği o bir saniyelik nefesi hatırlıyorum.

"İşini kolaylaştıracaksa, onu teslim edebileceğim bir hat seç," diye fısıldıyor Ridoc. "Bunun gerçekleşme ihtimali düşündüğün zaman bana şimdi söyle, böylece oraya ulaşırsa, karar senin omuzlarında olmaz."

Vücudumdaki her kas geriliyor.

"Peki ya Tairn ya da Andarna'ya zarar verirse?" Ridoc öneriyor. "Bana yardım etmek zorundasın Vi, yoksa doğruca senin hayatını o sahildeki herkesin hayatından üstün tutacağını bildiğim tek kişiye gideceğim."

Mira.

Duruma Ridoc'un perspektifinden bakmaya çalışıyorum ve bu hiç de hoş değil. "İyi. Varsayımsal olarak, sebepsiz yere başka bir biniciyi öldürmesi ya da sivillere zarar vermesi gerekir. Arkadaşlarıma, ejderhalarıma zarar vermeli. Beni... incitmeli," diye fısıldayarak bitiriyorum. "Eğer bana zarar verirse, o artık o değildir."

Ridoc başını sallıyor, sonra alnını benimkine değdiriyor. ". İşte orada." "İşte " diye tekrarlıyorum.

Ellerini bırakıyor ve kampa doğru geri dönmeye başlıyoruz. "Boktan şeyleri kendine saklamayı bırak," diyor. "Bu kavgayı tekrar yapmak istemiyorum. Dördümüz birlikte, ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz. Riorson için bile olsa bunu bozma. Yaptığın bir şeyi Rhi'ye, Sawyer'a ya da bana söylemekten korkuyorsan, çünkü bizi kaybedeceğimizi biliyorsan, o zaman ya bunu yapmamalısın ya da bir şeylerin kaybolmasını hak ediyorsun demektir."

"Not edildi." İç çektim. "Onları özlüyorum."

"Ben de." Kolunu omuzlarıma doladı. "Rhi daha iyi ders veriyor."

"Oldukça iyiydin." Tairn'in bacağı çapındaki dev bir ağacın yanından sola dönerken ağızımı bir gülümseme kaplıyor.

Ve Xaden'ı diğer tarafta, bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirmiş, kollarını kavuşturmuş ve omzunu gövdeye yaslamış halde bulur.

Ridoc'un eli omzumda esniyor ama aniden durduğumuzda bırakmıyor.

Xaden yaralı kaşlarını kaldırıp not alıyor.

"Tam bir muamma," diyor Ridoc. "Gördüğünüz gibi, eğer elimi düşürürsem, yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi görünür. Ki öyle bir şey yapmadık. Ama elimi burada bırakırsam, öfkeyle üzerime atlamayacağından emin değilim.

-" Sol elini boynunda gezdiriyor. "Yardımcı olmuyorum," diyorum ona.

"Korkunç olduğun için senden *korktuğumu* düşünmeni de istemiyorum," diye ekliyor Ridoc. "Ki korkmuyorum."

"Öylesin. Neye karar verdin?" Xaden soruyor, yüzü mükemmel bir can sıkıntısı maskesi.

"Beni öldürmekle tehdit etmeyeceksin değil mi?" Ridoc karşı çıkıyor. "Ben boş tehditler savurmam."

Zihinsel olarak uzanıyorum ama Xaden'ın kalkanları hâlâ sıkı sıkıya kilitli.

Ridoc başını öne eğer. "Yani beni öldürmeden önce tehdit etmeyecek misin? Yoksa beni gerçekten öldürmez miydin?"

Xaden yarı omuz silkiyor. "Sen seç."

"Kes şunu." Doğrudan Xaden'a bakıyorum ve bakışları benimkilere kayıyor, hafifçe ısınıyor.

Ridoc, "Rhiannon ve Sawyer'a söylüyor," diye ısrar etti, sonra durup düşündü. "Ve Jesinia'ya."

Kalbim neredeyse duracaktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hepsi bu mu?" Xaden soruyor ve alaycı bir tavır mı yoksa ciddi bir tavır mı sergilediğini anlayamıyorum.

"Ben de Mira ve Brennan'ı tercih ederdim ama ilk üçüyle başlayabiliriz," diyor Ridoc, Xaden'a bakarak. "Söylediğin herkes senin hayatına onunkinden daha çok değer veriyor-"

"Bu doğru değil," diyorum.

Xaden, "Bilen herkes Violet'e olabildiğince uzağa ve hızlı koşmasını söyledi," diyor. "Ben de dahil."

"Bildiğim iyi oldu." Ridoc omuz silkiyor. "Rhi. Sawyer. Jesinia. Sırrınızı saklamak için tek şartım bu."

"Konuştuğumuz şey bu değildi," diye tıslıyorum ona.

"Şartlarımızı konuştuk," diyor Ridoc, sonra tekrar Xaden'a bakıyor. "Bu ikimizin arasında. İlerlemenizi yavaşlatmanın bir yolu olması ihtimaline karşı Jesinia'nın aslında ne araştırdığını bilmesi gerekiyor. Sawyer, Rhi ve ben her derste Violet'le birlikte olabilecek tek kişileriz ve yurt odalarımız onunkinin hemen yanında. Kendini koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahip ama başına gelecekleri düşününce fazladan gözlerden zarar gelmez."

Xaden geriliyor.

"Evet, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Ridoc başını sallar.

Alnım kırışıyor. "Şey, ben bilmiyorum."

"Eğer ilerler ve tamamen dönüşürse-" Ridoc başlıyor.

"Ne zaman," diye düzeltiyor Xaden. "İnkâr ve ben arkadaş kalmayız."

Ridoc'un kaşları kalkıyor. "Pekâlâ o zaman. Tamamen dönüştüğünde ya da yanlış rütbeye sahip biri onun ne hale geldiğini fark ettiğinde, daha önce bahsettiğin nedenlerden dolayı onu öldürmek zorunda kalacaklar Vi."

"Bu ne..." Düşünce silsilesini mantıksal sonucuna kadar takip ettiğimde midem bulanıyor, sonra hemen yakıcı bir öfkeyle doluyor. Bakışlarımı Xaden'inkilere sürüklüyorum. "Beni öldürmek *seni* öldürmenin en kolay yolu." Tıpkı ilk yılımdaki gibi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Xaden'ın çenesi sıkılır.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye düzeltiyor Ridoc.

"Kötü işlerin yapıldığı her yerde kötü işler yapıyor olacaksınız."

Dudaklarım ayrılıyor.

"Rhi. Sawyer. Jesinia," diye tekrarlıyor Ridoc.

"Aetos değil mi?" Xaden soruyor. "Özellikle Dain." "Kesinlikle olmaz," diye araya giriyorum. "O seni öldürür."

"Deneyebilir," diye yanıtlıyor Xaden. "Bu girişim kesinlikle işleri garipleştirecektir."

Ridoc, "Bu konuda Violet'e katılıyorum," diye ekliyor. "Aetos'un kural çiğneme konusunda kat ettiği mesafeden gurur duysam da, bu seviyeye gelmeye hazır değil. Rhi. Sawyer. Jesinia."

"Tamamdır," diye cevaplıyor Xaden. "Ama açık olalım. Güvenliği söz konusu olduğunda kime söylediği umurumda değil."

"Güzel." Ridoc başını sallıyor, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Oh, ve sadece açıklığa kavuşturalım, oradaki grev değildi"-aramızda işaret "biliyorsun. Biz değildik." İrkildi. "Yani, bizdik çünkü onu kızdırdım ama biz değildik... *biz*, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Farkındayım," diye yanıtlıyor Xaden. "Birincisi Violet'e güvendiğim için, ikincisi de"- Ridoc'a küçümser bir bakış atıyor -"Yeterince büyük bir grev değildi."

Ciddi misin? Alay ediyorum.

"Huh." Ridoc bir şeye karar verir gibi başını eğiyor, sonra sallıyor. "Hayır. Sen ve ben henüz sik şakalarına geri dönmedik. Gerçi o noktaya hiç gelmedik. Hâlâ kızgınım."

"Öyle olmalısın." Xaden ağaçtan inip bize doğru yürüyor. "Ve Violet'in zamanı geldiğinde beni öldürebilecek kapasitede olduğundan emin oluyorum. O ve ben arasında kalırsam, onu seçerim. Olduğum diğer adamı öldürürüm."

Gözlerim aptalca kalbimi verdiğim bu güzel göt herife dikiliyor. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Vay anasını. Bu asilce mi? Sapkınca mı? Karar veremiyorum." Ridoc omzuma vurdu, sonra kampa doğru geri dönmeye başladı. "Bekâr olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İkinizin ciddi sorunları var."

Ağaçlardan ayrılırken Xaden, "Senin yapman gereken *avı* Garrick halletti," diye sesleniyor.

Ridoc tepeden aşağı inerken başparmağıyla selam veriyor.

Xaden yüzümü inceliyor, sanki tam da bu andaki her ayrıntıyı ezberlemek zorundaymış gibi bana bakıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve başını bir kez sallayarak geri çekiliyor.

Kalbim sıkışıyor. "İğrenç yorumun yüzünden aramıza biraz mesafe koyacaksın, değil mi?"

İrkildi, bu da benim için bir onaylama sayılır. "Sen-" diye başlıyorum.

"Diğer iki irid henüz karar vermemiş gibi duruyordu," diye araya girdi. "Ve bence onları sen aldın çünkü Andarna'nın Harman'da ne kadar genç olduğunu bilmiyordun." Çenesi patlıyor ve o çok sevdiği sıkılmış, rahatsız olmamış maskesine geri dönüyor. "Sonra beni gördüler. Uğruna her şeyi riske attığımız tüm bu görevin benim yüzümden başarısız olduğuna adım gibi eminim. Çünkü burada seninleyim."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldıyorum.

"Ama bu doğru." Gölgeler botlarının kenarlarına dağılıyor ve sahile doğru bakıyor. "Sgaeyl'in ötesine geçmeden *ancak* bir ay dayanabildim." Başını iki yana sallıyor. "O sahilde sadece sen ve Ridoc, sen ve Dain ya da sen ve... benden başka herhangi biri olsaydı, iddia ettikleri adaya gidiyor olma ihtimaliniz çok yüksekti, Andarna'nın türünü tanıma şansı olacaktı, geri dönmeyi ve Aretian wardstone'u ateşlemeyi kabul edeceklerdi ve şehrimi kurtaracaklardı, tüm eyaletimi kurtaracaklardı." Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Yani evet, bence iğrençlik yorumu -ve temsil ettiği şey- ikimizin de bu görev için, eyaletim için ve senin için mümkün olan en kötü şey olduğum inkar edilemez gerçeğini düşünmemiz için bir dakika ara vermemizi gerektiriyor."

Kalbim onun için, kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini suçlu hissettiği için acıyor.

"Pekâlâ." Kollarımı göğsümde kavuşturup onunla kavga mı etsem yoksa onu teselli mi etsem diye düşündükten sonra farklı bir yol izlemeye karar veriyorum. "Gerçekler göz önünde bulundurulur. O ana ihtiyacım yok. Durumumuz ne olursa olsun Tairn ve Sgaeyl yüzünden bu görevde olacaktın. Seni dinlemeden hakkında hüküm vermeleri çok saçma.

ama bu onların karakteri hakkında bir açıklama, sizin değil. Ve eğer bunu kafanda çözmek için biraz zamana ihtiyacın varsa, tamam." Başımı ona doğru eğiyorum. "Ama bu seni sevmek şeklimle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmez."

Elleri esniyor.

Ondan uzaklaşıp kampa doğru geri dönüyorum. "Kara kara düşünmeyi bıraktığında bana haber ver ve bir sonraki saldırımın ne kadar büyük olacağını görelim. O zamana kadar, yarın eve uçuyoruz."

- - -

Gryphonlar yorgun düşüyor ve Deverelli'ye ulaşmamız on gün sürüyor; burada bir metal parçası kopunca Andarna'nın koşum takımını tamir etmek için fazladan bir gün harcıyoruz.

Xaden tüm bu lanet süre boyunca mesafesini koruyor. Andarna zar zor konuşuyor.

Cat yürek parçalayıcı derecede sessiz, öyle ki *keşke* bir iki sözlü sataşmada bulunsa *diyorum*.

Ve başarısızlığın ağırlığı altında ezilmek üzereyim.

Günü Poromiel üzerinden yolumuzu çizmek için kullanıyoruz ve karanlık güçlerle karşılaşma ihtimalimizi en aza indirmek için bizi Cordyn ile Draithus arasında karaya çıkaracak bir rota seçiyoruz. Kıtaya doğru yola çıktığımızda, Mira bana en az bir düzine kez iyi olup olmadığımı sordu ve Dain'in bakışlarımla buluşmadan önce gözleriyle sürekli olarak Xaden ve benim ne kadar uzakta oturduğumuzu ölçmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olsa da, akıllıca çenesini kapalı tutuyor.

Eyerde uyumaktan çok korktuğum için uçuş sırasında sürekli çevremizi venin için tarıyorum. Gölden yansıyan her güneş ışıltısı midemi bulandırıyor ve uzaktaki her fırtına kulpları sıkımda neden oluyor. Mantıken, Theophanie'nin koşualların ötesinde olduğumuzu ve istediği zaman saldırabileceğini bilmesinin mümkün olmadığını biliyorum ama Anca'da olacağımı da bilmemeliydi. Ya uçuş planımız işe yarar ya da Theophanie saldırmamayı seçer ve

Boş arazilerin üzerinden uçmamıza rağmen, bir wyvern devriyesi bile bizi durdurmadan koğuşlara ulaştık.

Bu kadar kolay olması beni daha da endişelendiriyor.

Hepimizin geleceğini bildiği askeri mahkemede tutuklanmaktan kaçmak için koğuşların hemen içinde yıldızların altında bir gece geçirdik ve ayrıldığımız günden üç buçuk hafta sonra Basgiath'a uçtuk.

Tairn'in heybelerini uçuş alanına indirirken, yardımımıza gelecek bir orduyu güvence altına almış olsam bile zafer duygusu yok. İridleri kaybetmenin ezici başarısızlığı dilimde büyüyen bir küf gibi, yediğim ve içtiğim her şeyi ekşitiyor, kelimelerime ve ciğerlerimdeki nefese bulaşıyor. Hayal kırıklığı, çamurlu arazide attan inerken kendimi tamamen kokuşmuş hissedene kadar artıyor ve yayılıyor.

Andarna doğruca Vadi'ye uçtu. Tepenin ardında gözden kaybolurken konuşmadı bile. En çok onun üzüntüsü acıtıyor.

"Violet!"

Dönüyorum ve hemen Rhiannon'un sarılmasıyla yutuluyorum. Kolları beni sımsıkı sarıyor ve ben de karşılık vermek için çantamı bırakıyorum. Belki Kaori'nin sahanın öbür ucundaki öğrencilere bağırma sesinden ya da Rhi'nin saçlarının kokusundan ya da geri döndüğümüz ama evimizde olmadığımız gerçeğinden kaynaklanıyor ama kaybettiklerimizin büyüklüğü hemen gözlerime batıyor ve boğazımı tıkıyor. "Sizi gerçekten özledim. Burada olduğumuzu nereden biliyordun?"

"Feirge içeri gireceğinizi söyledi, biz de akşam yemeğimizi bitirdik. Seni gördüğüme çok sevindim." Rhi sulu bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Sen iyi misin?"

Soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ağzımı açıp kapatıyorum.

"Rhi!" Ridoc yan taraftan bize çarpıyor, ikimizi de kollarıyla sarıyor, iki haftalık sakal uzaması yüzümün yan tarafını çiziyor. "Lanet olsun, o yolculukta sana ihtiyacımız vardı. Violet

kontrolden çıktı. Bir kraliçenin kışını tekmeledi, Xaden'in annesini ve üç Hedotik devlet başkanını zehirledi ama bize bir ordu sağladı."

Bizi ileri geri sallarken Rhi bir kahkaha atıyor. "Peki sen ne yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım. Birkaç yangın söndürdüm, bir aşçıyı yumrukladım." Beni bırakıyor, sonra bastonuna hafifçe yaslanarak yürüyen Sawyer'ı kucaklıyor. "Bu iyi bir şey. Bu doğru."

"Eve döndüğünüze sevindim çocuklar," diyor Sawyer, yüzü Ridoc sayesinde benimkinin yanında ezilmiş.

"Ben de." Sarılınca rahatlıyorum.

"İşte oradalar! Buraya gel!" Ridoc bağılıyor, hala kucakta.

Maren gülüyor ve diğer tarafıma doğru koşarak içeri girmeye çalışıyor ama Cat sadece iç geçiriyor.

"İstisna yok," diyor Ridoc ve Cat'i Sawyer'la arasındaki çemberin içine çekiyor. "Tatlı ikinci sınıflar, yine bir arada." Gitmemize izin veriyor ama biz çemberde kalıyoruz.

Rhi'nin bakışları sayar gibi bir kişiden diğerine atlıyor ve gülümsemesi bozuluyor.

"Trager'ı kaybettik," diyorum ona usulca.

"Ne?" Rhi geri çekilir, yüzü asılır.

"Nasıl?" Sawyer'ın omuzları düşer.

"Zehyllna," diye cevap veriyor Cat, sonra boğazını temizliyor. "Kalbe ok. Ama bundan bir ordu çıkardık, yani-" Sesi kesiliyor ve tekrar boğazını temizliyor.

"Çok üzgünüm," diyor Rhi, bakışları Maren'den Cat'e kayarken.

"Biz de öyleyiz," diye fısıldıyor Maren.

"Ve başarısız olduk." Önce Sawyer'ın, sonra da Rhi'nin gözlerinin içine bakarak ilk kez yüksek sesle söylüyorum. "İridleri bulduk ama gelmiyorlar. Başarısız olduk."

"Kahretsin." Rhi'nin yüzü tamamen düşer.

"Mevcut siyasi iklim göz önüne alındığında bunu duymak hayal kırıklığı yaratıyor."

Ayrılıyor ve Tairn'den hatırı sayılır bir mesafede duran ve bize ters ters bakan General Aetos'a doğru dönüyoruz. Diğerleri oraya doğru ilerlerken Dain'e bakmıyor bile.

Xaden, Garrick ve Drake arasında duraksıyor ve ikimiz de General Aetos'a odaklanmadan önce bakışlarımız bir kalp atışı kadar çarpışıyor. *Askeri mahkeme üç...iki...*

"Emirlere itaatsizlik ettiğiniz için alacağınız cezayı daha sonra tartışacağız." General Aetos Drake'e bakar. "Ailenin yanlış tarafında doğmuş olman çok kötü." Bakışları Cat'e kayıyor. "İyi haber ise tahtına bir adım daha yaklaşmış olman."

Kedi beyazlaşır. "Syrena?"

Midem bulanıyor ve Mira'nın sırt çantasının kayışını kavradığını görüyorum.

"Bu senin kız kardeşin mi?" Aetos üniformasının cebine uzanıp bize doğru yürürken soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Maren, böylece Cat'in cevap gerek kalmıyor.

"Ah. Doğru. Şu meşhur el ilanı." Aetos bir mektup alıyor ve Cat ya da Maren'e cevap vermeden bana uzatıyor. "Bu kafa karıştırıcı yazı size yaklaşık bir saat önce geldi. Bilgilendirmeniz sırasında bunu tartışmak için sabırsızlanıyorum."

Parşömeni sıkıca kavriyorum, kırık mührüne dikkat ediyorum. "Syrena Cordella hayatta mı?" Bu şekilde uzatması çok zalimce.

"Son duyduğuma göre iyiymiş." Aetos anlamlı bir şekilde kâğıda bakar.

Teşekkürler, Amari.

Cat derin bir nefes alarak sallanıyor ve ben de zaten açılmış olan mektubu açıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

El yazısını gördüğümde yüzümden kan akarken tüylerim diken diken oluyor.

Menekşe-

Umarım yolculuğunuzda harika vakit geçirmişsinizdir, gerçi uçarken isyanınız biraz bitkin görünüyordu

Pavis. Her şeyden önce aradığın tek şey bendeyken neden bu kadar çaba harcadığını merak ediyorum. Bir sonraki randevumuza kadar arkadaşlarınla geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Merak etme, tüm ayarlamaları yapıyorum.

-T

Parşömeni refleks olarak buruşturuyorum ve bakışlarım Xaden'a kayıyor.

"Ne oldu?" Başını eğiyor.

"*Theophanie.*" Tam bir nefes almakta zorlanıyorum. "*Gittiğimizi biliyordu. Pavis'in üzerinden uçtuğumuzu görmüş ve biz önce bir şekilde bunu buraya getirmiş.*"

Ağzı gerilir. "*Sana burada ulaşamaz.*"

"*Ve yine de yaptı.*" Kağıdı cebime atıyorum ve General Aetos'un beni bir şahin gibi izlediğini fark ediyorum.

"Amcam iyi mi?" Cat'in sesi yükselir. "Artık söyle bize."

Tecarus. *Hassiktir.*

"Sen üç hafta boyunca adalarda Tanrı bilir neler yaparken," diyor Aetos, gözleri sertleşerek, "Suniva karanlık güçlerin eline geçti."

Maren'in nefesi kesilir ve bir anlık sessizlikte dehşet hakim olur. "Kraliçe Maraya öldü."

Majesteleri, ne yazık ki Birleşme Parşömenlerinin yerine geçecek bir kanun bulamıyorum. Kraliçe Cesur Alondra yönetimindeki Eyalet Taahhütnamesi (207.1)- eyaletlerin ordularını kraliçenin yönetimi altında birleştiren Poromish çatışması için standart - İkinci Aretia Anlaşması ile sona ermiştir ve tüm güçlerin kontrolü geldikleri eyaletlere dönmelidir. Önerim

Yeni bir İl Taahhüdü talep etmek mevcut çatışmamızı kapsıyor. ~~Zorunlu askerlik oranlarındaki artıştan sonra eyaletler asla aynı fikirde olmayacaktır. Benim tavsiyem: şu anda ordumuzun en büyük bölümüne komuta eden Tyrrendor dükünü kızdırmayın. Siktir et. İşimden nefret ediyorum.~~

-Kraliyet Arşivcisi Albay Agatha Mayfair'in Gönderilmemiş, Taslak Halindeki Yazışmaları

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liderlik, eşyalarımızı odalarımıza yerleştirdikten sonra bizi tamamen ayırıyor, sonra da kâtiplerle birlikte on iki saat boyunca sorguluyor. Aetos yanlışlıkla Kral Tauri'nin Aaric'in geri dönmesine o kadar minnettar olduğunu ve her türlü cezayı yasakladığını ağzından kaçırdığında, duygusal rahatlama anında ezici bir yorgunluk hissiyle sonuçlanıyor, ancak bitmek bilmeyen sorgudan bir erteleme istemiyorum. Kararları ben verdim ve eğer bu uzun süreli sorgulama benim tek üniversite yansımamsa, bunu şikayet etmeden kabul edeceğim, özellikle de ekibin diğer üyelerinin de güvende olduğunu bilerek.

Seyahatin ayrıntılarını o kadar çok kez, o kadar uzun saatler boyunca gözden geçiriyorlar ki, hikayelerimizde boşluklar mı arıyorlar yoksa bize rehberlik edecek nadir metinlerden daha fazlasına sahip olduğumuzdan mı şüpheleniyorlar diye endişelenmeye başlıyorum. Sıkıcı ve yorucu ama en azından Markham'ın seanslarıma katıldığı birkaç seferde odanın öbür ucundan yüzünün kıskançlıkla buruştuğunu görebiliyorum.

asla göremeyeceği şeyler gördüm, varlığından haberdar olmadığı tarihin parçalarına dokundum.

Tıpkı babam gibi.

Mira ve Garrick, sorgulamamızın son günü olan yirmi sekiz Mart'ta cepheye geri gönderilirler. Drake Cordyn'e doğru yola çıktı. Brennan kaburgalarımı onarmak için Aretia'dan geldi. Xaden profesörlük görevine iade edilirken Senaryum toplantılarına çağrılır.

Geri kalanımız da sınıfına geri dönecek.

Üç haftadan uzun bir süre kaçırdığım için sadece fizikte tamamen kayboldum ve tarihte hafifçe kafam karıştı, çünkü yolculuktan önceki tüm çalışmalarımın Braevick'in Birinci Porom yönetiminde Cygnisen'i özümsemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Eğer değilse

Rhi'nin notları için üçümüz akademik olarak boğulurduk ve eminim Aaric de Sloane için aynı şeyi hissediyordur.

Ancak geri döndüğümüz ilk günkü Savaş Dosyası, üç hafta içinde ne kadar hasar verilebileceğini gösteriyor. Suniva düşen tek şehir olmaktan çok uzak. Aslında, coğrafi olarak konuşursak, aykırı bir şehir.

"Bu mümkün değil," diye fısıldıyorum, oturduğum yerden haritaya bakarken. Bu kadar geniş bir alanı bu kadar çabuk kat etmek için kaç tane karanlık savaşçı gerekirdi? Rhi ve ben sabahın erken saatlerini bilgi alarak geçirdik ama bu konu hiç açılmamıştı.

"Her şey çok hızlı geliyor." Rhiannon kalemini ve kâğıdını çıkarır.

Ridoc, Rhi'nin sağından, "Hızlı derken, biz yokken Krovla'nın yarısının kırmızıya boyandığını kastediyorsanız, evet, *hızlı* iyi bir terim diyebilirim," diye not düşüyor.

"Uçuşunuzda bunlardan hiçbirini görmediniz mi?" Sawyer soruyor.

"Hayır." Kalemimi sıkıca kavıyorum. "Pavis harabelerinin üzerinden uçtuk." O kadar çok kırmızı leke var ki, hepsi birbirine karışmış. Sadece güney ucu ve Krovla'nın batısı kurtulmuş. Cordyn hâlâ ayakta, ama ne kadar süreyle? "Sivil kayıplar?"

Rhi'nin ağzı gerilir. "Bilinmiyor ve sınırlar karmakarışık. İnsanlar her yöne kaçıyor. Draithus büyük bir tedarik sıkıntısıyla karşı karşıya. Çok fazla insan çok hızlı."

Midem düğümleniyor. Mira ve Garrick, ikisi de Draithus'a gönderildi.

"Çünkü kralınız kimsenin içeri girmesine izin vermiyor." Kedi öfkelendi.

Birkaç kafa hızla başka yöne bakmadan önce ona doğru dönüyor. Bütün gün böyleydi, öğrenciler fısıldaşıyor ve bize bakıyorlardı.

"Ne?" Geride kalanlar yerlerine otururken Maren'in arkasından bakmak için öne doğru eğildim. "Hâlâ sivilleri almıyor muyuz?"

"Sanırım sorgunun o kısmını atladılar," diye yanıtıyor.

Ya da sadece Navarrialılarla röportaj yapmışımdır.

Profesör Devera, Profesör Kiandra ile birlikte en öndeki yerini , "Yolcularımıza tekrar hoş geldiniz," diyor. "Anladığım kadarıyla, Zehyllna ile yapılan bir ittifaktan bize kırk bin askerlik bir ordu sağladılar." Bana hafifçe başını sallıyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum. "Bu da savaşın gidişatını değiştirmeye yardımcı olabilir."

Ama birincil hedefimizi güvence altına alamadık. Ve bir takım arkadaşımızı kaybettik. Tüm bu suçluluk duygusunu taşımak için Imogen'la spor salonuna geri dönmem gerekecek.

Maren solumdan, "Çıkmaza girmeye razıyım," diyor. "Ayrıca yeni misafirlerimize de hoş geldiniz." Devera'nın bakışları Aaric'in sırasının sonunda nöbet tutan siyah binicili iki kaptan. "Lütfen kendinizi olabildiğince rahatsız edin."

Aaric, Sloane ve Baylor'a ters ters baktıktan sonra öne doğru bakıyor. Devera, "Savaş stratejisine geçelim," diye duyurdu.

"Nerede olmalı

Kırk bin askerimizi nereye koyacağız?" diye sorar ve ardından ikinci Kanat'tan bir birinci sınıf öğrencisini çağırır.

"Wardstone'u korumak için burada konuşlanmış olmalılar," diye cevap veriyor kıvrıkcık saçlı adam.

Imogen tepemizden, "Evet, çünkü veninlerin gittiği yer *orası* gibi görünüyor," diye takılıyor.

"Sıradaki," diye emrediyor Devera.

"Cordyn'in düşmemesi için hattı tutmak üzere güneye gönderilmeliler," diyor Cat çağrılmadan.

Devera, "Bu onları mükemmel bir şekilde kullanmak olurdu," diye onaylıyor, "yine de amcanızın güç merkezi olduğu bu tür bir kararda önyargılarınızın devreye girip girmediğini merak ediyorum."

Kral Tecarus.

"Diğer yolcularımız ne düşünüyor?" Devera bakışlarını üzerimizde gezdirerek soruyor.

Tyrrendor'a yaklaşan batı hattına bakıyorum ve önyargı konusunda bana da aynı şey söylenmesin diye ağzımı kapalı tutuyorum.

"Bölünmeliler," diye cevap veriyor Dain üstümüzden. "Yarısı yeni kralı ve bölgeden geriye kalanları savunmak için güneye, yarısı da batı hattına."

"Tüm birlikleri Poromiel'e mi konuşlandıracaksın?" diye soruyor ve masadaki en sevdiği yerine oturuyor.

"Onlara ihtiyaç duyulan yer orası," diye kışkırdığım bir kesinlikte cevap veriyor. "Ve buradaki atlılar savunmaya geçmeden önce, Krovla'nın batı hattını korumanın karanlık sahiplerini Tyrrendor ve Elsum'dan uzak tuttuğunu ve Kral Tecarus'u savunmak için ittifakımıza bağlı olduğumuzu unutmayın."

Cat, "Ve o ordunun bedelini ödeyen de bir uçucuydu," diye ekliyor.

"Sağlam noktalar," diye itiraf ediyor Devera. "Şahsen ben birlikleri üçe böler, çoğunu Aetos'un önerdiği hatlara, geri kalanını da ileri karakollarımıza yerleştirirdim." Kaşlarım çatıldı. Neden karakolların koğuşlar içinde daha fazla askere ihtiyacı olsun ki? "Eğer koğuşları kaybetmeye başlarsak, Kıta'da güvenli bir liman kalmayacak."

"Tam olarak kimin için güvenli?" Maren mırıldanıyor.

Sawyer, "Zaten korunan karakolların düşmesi ya da koğuşlarını kaybetmesi zor," diye düşünüyor.

Tabii cephaneliklerin risk altında olduğunu düşünmüyorlarsa. Tek gereken güç kaynağında bir kesinti olması ve koğuşların çökmesi.

"Yönetimin ne karar vereceğini göreceğiz." Devera duraksıyor ve elleri masanın kenarına takılıyor. "Bugünkü konunun hassas bir konu olduğunu biliyorum -çoğunuzun orada bir ailesi olduğunu biliyorum- ancak istihbarat raporları geldiğine göre Suniva'nın düşüşünü tartışmamız kritik önem taşıyor."

Sanki odada bulunanların yarısı kanalize olmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi, odanın içinde anında bir gerilim uğultusu yükseliyor.

"Kaçınız bunun nasıl biliyor?" Devera'nın bakışları üzerimizde geziniyor.

Üçüncü Kanat'tan ikinci sınıf bir uçucu elini kaldırıyor ve Devera ona başını sallıyor. "Hiçbirimizin tüm detayları bildiğini sanmıyorum ama hazırlıksız yakalandıklarını biliyoruz. Yirmi venin duydum-"

Sağdan biri, "Ben daha çok otuz olduğunu duydum," diye karşı çıkıyor.

"İşte bu yüzden bu brifingi yapıyoruz." Devera kaşlarını kaldırıyor. "Yanlış bilgi ve söylentilerle eğitim yapmanın bize bir faydası yok." El ilanına tekrar bakıyor.

"Gökyüzünden düşerek Suniva'nın elli metrelik duvarlarını kullanılmaz hale getirdiler," diye devam ediyor el ilanı, "sonra bir... yangın çıkardılar. Herkesin yanarak öldüğü doğru mu?"

Karnım zonkluyor. Ölmek için daha korkunç bir yol düşünemiyorum.

"Maalesef, evet." Devera başını sallıyor. "Yangın ünlü tekstil bölgesinde başladı ve rüzgârla savrulan veninler olduğunu düşündüğümüz şeylerin yardımıyla, daimi ikametgâhta bulunan dört sürüklenenin çabalarına rağmen şehrin çoğunu hızla yuttu, hepsi de yok oldu. Kraliçeyi korumak için dört kişilik bir isyancı grubumuz vardı. Bir binici ve iki ejderha canlı çıkmayı başardı, bu da elimizde söylentiler yerine gerçeklerin olmasının tek nedeni. Tahmini kayıplar yirmi beş bin civarında."

Vay anasını.

İki sıra aşağıdaki bir yolcu başını sallıyor ve omuzları titriyor.

"Ateş onlar için işin çoğunu yaptı," diye devam ediyor Devera, "yaklaşık on iki wyvern'den oluşan sürülerinin üç koordineli birime ayrılmasına izin verdi."

"On iki wyvern'ün Suniva'yı alt etmesine imkân yok!" diye bağıyor sağdaki bir uçucu.

"On iki wyvern. On iki venin," diye cevaplıyor Devera gözünü kırpmadan. "Dördü çevreyi tutmak için, dördü doğrudan saraya uçmak için, dördü de kışlalara ve cephaneliğe odaklanmak için. On iki tanesi yirmi beş bin kişiyi ortadan kaldırdı. Duygularınızı bir kenara bırakın," diye talimat veren Devera çenesini kaldırarak, "bu kaybın sonucunu varsayımsal olarak değiştirmenizi sağlayacak soruları sorun."

Oda sessizleşir ve tek bir el bile kalkmaz.

Yirmi beş bin kişi. Daha önce hiç bu kadar çok kayıp verilen modern bir savaşı incelememiştik. Amari aşkına, bazı sınıf arkadaşlarımızın ailelerini öldürmekle kalmayıp kraliçelerinin de canını alan bir savaşı nasıl inceleyeceğiz? Daha bir hafta bile olmadı.

Devera sağına bakar ve Profesör Kiandra odanın kenarından sahnenin ortasındaki masaya doğru ilerler.

"Eğer bu taktiği parçalamazsak," diye öğüt veriyor Kiandra, "tekrar kullanacaklar ve bir sonraki geldikleri şehir sizinki olacak. Suniva krallığımızın başkentiydi ama dördüncü büyük şehrimizdi. Başkalarının da aynı şekilde düşmemesini sağlayarak ölenleri onurlandırılıyorsunuz. Bundan ders almalıyız. Zor olduğunu biliyorum ama birkaç ay içinde siz üçüncü sınıflar ön saflarda olacaksınız. Bu da Diasyn'i savunmanız anlamına gelecek." Üstümüzdeki birini işaret ediyor. "Ya da sen" -parmağını sola sallıyor- "Cordyn'i savunacaksın."

"Sormaya başla," diye emrediyor Devera. "Düşünmeye başlayın, yoksa hepimiz ölürüz."

"Cephanelikte ne vardı?" Xaden'ın sesi koridorda yankılanıyor.

Arkama bakıyorum ve onu kapı aralığında, Bodhi'nin yanında, kollarını kavuşturmuş ve çenesini kilitlemiş halde buluyorum. Kalbim yerinden fırladı. Onu görmeyeli üç gün olmuştu. Eve dönerken uzattığı sakalı kesilmiş ve isim etiketi üniformasına geri takılmış. İçgüdüsel olarak bağa uzanıyorum ama kalkanları kalkmış.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve ikimiz de dikkatimizi odanın önüne çevirmeden önce temas kurduğu milisaniye boyunca ısınıyor.

"Kendi başlarına düşünmek zorundalar, Profesör Riorson." Devera kaşlarını çatı.

"Cephanelikte ne vardı?" diye tekrarlıyor.

Kiandra başını sallıyor. "Altı sandık dolusu yeni teslim edilmiş alaşım saplı hançer ve evet, venin hepsini aldı."

Herkesin ilgisi öne doğru kayıyor ve çenemi kaldırmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor. Her karakolda belki *iki* sandık var.

"Poromish kuvvetleri neden lanet hançerleri kullanmadı?" Ridoc soruyor.

Devera, "Çünkü *lanet* hançerler sadece birkaç saat önce gelmişti," diye cevap veriyor. "Ve cephanelik vurulan ilk hedef oldu. En iyi tahminimize göre onları dağıtacak zaman yoktu."

"Neden oraya altı sandık gönderilsin ki?" Caroline Ashton soruyor.

"Suniva'nın sadece bir dağıtım yeri olması gerekiyordu. Sabahları sandıkları diğer şehirlere götürmek için driftler ayarlandı," diye yanıtlıyor Kiandra.

Kahretsin. Venin sevkiyatı biliyordu. Tek mantıklı açıklama bu.

"Dağıtım programını kaç kişi biliyordu?" Ben sordum. "Tam ." Devera beni işaret ediyor. "Cevap çok fazla çok. Saflarımızda hainler var."

Nabzım atmaya başladı. Dışarıda, aramızda saklanan kaç tane Barlow var? Fırsat kolluyorlar mı? Signet Sparring çukurundaki öğrenci dönüşü, bazılarımızın doğru koşullar altında dönüşmeye istekli olduğunu kanıtladı. Belki *bu* odada bile.

"Fark edilmeden Suniva'ya nasıl ulaştılar?" Rhiannon soruyor. "Şehri çevreleyen alan yüzlerce mil boyunca temizdi. Uçaklar ve isyan ekibimiz devriye geziyor olmalıydı."

"Mart ayında Suniva'da yaygın olan nedir?" Kiandra cevap olarak soruyor.

Biliyorsam ne olayım. Bu noktaya kadar eğitimimizin bir parçası değildi.

"Fırtınalar," diye cevap veriyor Kai, Aaric'in sağından. "Mart'tan Haziran'a kadar, saat beş gibi gelirler ve gece yarısı giderler."

Kiandra başını sallıyor. "Fırtınayla birlikte uçtular." Birinci sınıflardan biri, "Yani üstünde mi?" diye soruyor.

Birinci Kanat'tan bir başka birinci sınıf öğrencisi, "Hayır, aptal," diye karşı çıkıyor. "O yükseklikte hayatta kalamazlar."

"Bazı fırtınalar üzerinden uçulacak kadar alçaktır," diye düzeltiyor Devera, "bu yüzden sınıfta daha dikkatli olmalısın, Payson. Bu durumda, bulutun *içinde* uçtular."

Bulut içinde mi? Bunun için... İmkânı yok. Bu imkansız.

Yeterli eğitimle değil.

"Bu hiç mantıklı değil," diye sesleniyor üçüncü sınıflardan biri tepemizden. "Yıldırımın yaygınlığı nedeniyle kesinlikle gerekli olmadıkça bu koşullarda uçmak kabul edilemez bir risktir. Bunu bize uçuş manevralarının ilk ayında öğretmişlerdi."

Odanın çoğu aynı fikirde mırıldanıyor.

"Bu yüzden devriyeler durduruldu." Devera ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakıyor.

Imogen, "Belki de kaç wyvern'in öldüğü umurlarında değildir," diye karşı çıkıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve koltuğumda ağırlığımı değiştiriyorum. "Neyin var?" Rhiannon fısıldıyor.

"Nasıl yaptıklarını biliyorum," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle, kalemimi sıkıca kavıyorum.

"O zaman bir şey söyle," diye dürtüyor Rhi, sanki yine birinci sınıftaymış gibi.

"Haklı çıkmak istemiyorum," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle. "Bu bir ilk," diye mırıldanıyor Cat.

Devera başını yana eğerek tek kelime etmeden bana sesleniyor.

Midem bulanıyor. Tanrım, gerçekten söylemek zorundayım o.

"Wyvern'lere biniyor olsalar umurlarında olurdu."

diğer üçüncü sınıf öğrencisi Imogen'e karşılık veriyor. "Ruhları olmayabilir ama hayatlarına değer veriyorlar ve hiçbir mantıklı binici fırtınada uçmaz."

"" Siktir, gerçekten söyledim.

Her kafa bana doğru dönüyor ve Devera başını sallıyor.

"Aralık ayında buradaki savaş sırasında yaptığım gibi saldırılarımı bir bulutun içine yönlendirebilirim," diye devam ediyorum. "Bu da teorik olarak doğal saldırıları kontrol edebileceğim ve bir fırtınanın içindeki bir isyanı nispeten güvenli bir şekilde hareket ettirebileceğim anlamına geliyor... yaklaşık yirmi yıllık bir pratikten sonra." Kalemimi defterimin üzerine bırakıyorum. *Theophanie*. "O da onlarla birlikteydi, şimşegi kullanan kişiyle. Tekstil yangınının bu şekilde başladığını ve muhtemelen diğer ejderhaları yok eden şeyin de bu olduğunu tahmin ediyorum."

Devera, "Rapor da bunu gösteriyor," diye yanıtlıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. *Kahretsin*. "Bir sürüyü fırtınanın içinden geçirdikten sonra tüm bunları yapmak..." Başımı salladım. "O bir Maven olmalı." Ben de eğitim almam gerekirken üç haftasını sihirsiz adalarda bir umut serabının peşinden koşarak geçirmiş lanet olası bir ikinci sınıf öğrencisiyim.

"Büyük olasılıkla," diye onaylıyor Devera, Mira'nın Zehyllna'ya baktığı gibi bakıyor bana: beklenti. Sonra bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Şimdi bu özel saldırıyı nasıl alt edeceğimizi tartışalım. Hangi mühürler fark yaratabilirdi? Hiçbir şey masanın dışında değil. Bu tür bir tehdit karşısında en değerli hedeflerinizi korumak için kimi gönderirsiniz?"

Birisi, "Suyu kullananlar yangına yardım edebilirdi," diyor.

"Riorson'ı gönder," diyor Caroline Ashton. "Elimizdeki en güçlü binici o ve bir düzineden fazla wyvern'ı geride tuttu. Riorson oradaysa böyle bir şey olmaz."

Doğru, ama ne ? Bunun olmasını engellemek için yeryüzünden kanalize olabilir miydi? Omzumun üzerinden bakıyorum ama Xaden çoktan gitmiş.

"Alevleri kontrol edebilecek kadar güçlü bir ateş kullanıcımız yok mu?" Baylor soruyor. "O Güney Kanadı'nda görevli bir binbaşı."

"Binbaşı Edorta Athebyrne'de görev yapıyor," diye onaylıyor Devera. Rhiannon yan gözle bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

"Bir şey söyleme sırası sende," diye fısıldıyorum. "Tereddüt etme."

"Asla olmaz. Varsayımlarda bile olmaz." Etrafımızdaki insanlar farklı işaretler söylerken Sawyer başını Rhi'ye sallıyor.

"Bir Harbiyeliyi karşı tarafa gönderemezsin-"

"Sorrenghail'i gönderiyorsun," diye duyurdu Rhiannon.

"-bir Maven," diye bitiriyor Sawyer fısıltıyla. "Ama yine de yaptın. Lanet olsun."

Cat ve Maren Rhi'ye aval aval bakarken Sawyer koltuğunda daha da çöküyor.

"Hiçbir şeyin ihtimal dışı olmadığını ," diye ekliyor Rhi, gözlerini ileri dikerek. "Sorrenghail, Violet'in orada olduğunu bilmedikleri sürece, yıldırım kullanıcısı da dahil olmak üzere aynı buluta saldırarak yaklaşmakta olan wyvern'ün bir kısmını ortadan kaldırabilirdi."

"Peki ya yaparlarsa?" Devera soruyor. "Birinin onlara hançerlerin hareket ettirildiğini söylediğini unutmayın."

Rhi yutkunur ve nefes alışları .

"İşini yap." Hatırlatmayı fısıldıyorum. "Bu sadece bir varsayım."

Omurgasını dikleştiriyor. "O zaman Sorrenghail'in ikisinden daha iyi olması gerekiyor."

Ama ben . Saatin geri kalanında dikkatim dağınık, Theophanie ile aramızdaki oyun alanını eşitlemek için kullanabileceğim farklı taktikleri ve bir gerçek dışında elim boş dönüyorum. Beni canlı istiyor.

Savaş Brifingi sona eriyor ve bir sonraki dersimize kadar iki değerli saatimiz var; Ridoc bu süreyi Sawyer, Rhi ve beni Arşiv'e gitmeye ikna etmek için kullanıyor.

Sawyer'ın fazla zorlanmaya ihtiyacı yok.

"Gerçekten birkaç gün daha bekleyemez miydik?" Tünelde yürüyüp sorgu odasına giden merdivenleri geçerken Ridoc'a fısıldıyorum.

Rhi ve Sawyer, beni cepheye gönderme kararını tartışmaktan dikkatlerini veremiyorlar.

"Hayır," diyor Ridoc. "Yapamayız. Bir gün Battle Brief, bir gölge kullanıcısının Cordyn'i nasıl alt ettiğini anlatacak ama sen koltuğunda oturuyor olmayacaksın çünkü onu durdurmak için seni çoktan öldürmüş olacaklar."

"Cevabını zaten biliyorsan pek de Savaş Dosyası sayılmaz." Sahte bir gülümseme gösterdim.

Sawyer solumdaki Rhi ile tartışırken, "Basgiath benzersiz bir vakaydı," diyor. "Okulu savunuyorduk ve Violet'e savaşa girmesini emredemeyeceğiniz için birinci sınıfları bunun dışında tuttuk. Hazırlıklı değillerdi."

"Dur," diyorum ona. "Bir takım lideri olarak beni sadece arkadaşı olarak değil, bir değer olarak görmek onun görevi."

Arşiv kapısında görevli kâtibin yanından geçerken Sawyer, "Hâlâ bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum," diye mırıldanıyor.

Öndeki masaya ulaştığımızda Rhiannon ona "Bu bir savaş," diye hatırlatıyor. "Ve bence henüz uçmayı düşünmemiş olman bile saçmalık."

Ridoc ve ben birbirimize *oh* der gibi baktık.

"Yapamam," diye fısıldayarak karşılık veriyor, bastonunu protezine vurarak. "Bu şöyle olmaz. Henüz hazır değil."

Jesinia'yı sormaya gerek yok. Mükemmel bir şekilde sıralanmış masalarında oturan kâtipler sınıfı, bizi gördükleri anda birilerini arka tarafa koşturuyor.

"Sliseag'a sorabilirsin-" Rhiannon başlıyor.

"Sliseag Tairn değil," diye tıslıyor Sawyer. "Ondan benim için istisnalar yapmasını isteyecek değilim, hele ki en başta tekrar bağ kurma riskini göze almışken."

Birkaç kâtip başını kaldırır, sonra hızla başka tarafa bakar. "zamanınızı danışarak ile geçirmeyi tercih edersiniz."

Emekliler mi?" Rhi karşı çıkıyor. "Sen hâlâ bir binicisin Sawyer." "Belki de biraz yavaşlamalıyız," diye öneriyor Ridoc.

Sawyer'ın yüzü kızarır. "Kusura bakma ama bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Rhi."

Rhi'nin dikkatini çekecek kadar ona doğru eğiliyorum, sonra başımı hafifçe sallıyorum. "Konu değişikliği," diye fısıldıyorum.

Ağzını büzüyor ve iç geçiriyor. "Riorson'la aranızda neler oluyor?" diye soruyor, sesini benimki kadar alçak tutarak. "Savaş Brifingi sırasında onu gördüğünde gülümsemekten başka bir şey yapmadın."

"Kara kara düşünüyör." Omuz silkiyorum.

Ridoc, buzla kaplı yamasının dikilmemiş bir köşesini bastırarak, "Bu da bir kelime," diyor.

Jesinia elinde sicimle bağlanmış küçük bir kâğıt paketle Arşiv'in arka tarafından çıkıyor. Hızla bize doğru ilerliyor ve kitap boyutundaki paketi masaya koyup bana doğru iterken Sawyer'a hemen bir gülümseme hediye ediyor.

"Merhaba," diye işaret ediyor ve lanet olsun ki sırtışı ağzımın kenarlarını çekiştirmiyor.

"Merhaba," diye işaret ediyor ve bize doğru dönüyor. "Raporlarını okumak eğlenceliydi, ama bana seyahatini yüz yüze anlatabilmen için geri dönmen iyi oldu." Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bu sabah sana kuryeyle geldi, Aetos tüm postalarını açtığı gibi onu da açamadan yakaladım."

"Teşekkür ederim," diye imzaladıktan sonra paketi elime alıyorum. Bir kitap olamayacak kadar yumuşak, şekillendirilebilir bir şey ve üzerinde adımın ve kadranımın yazılı olduğu etiket Chantara'daki bir terziye ait.

Tuhaf.

"Özel bir yere ihtiyacımız var," diye işaret ediyor Ridoc.

Rhi'nin kaşları çatılır. " oluyor?" diye sorar. "Lütfen,"

diye işaret ediyor Ridoc Jesinia'ya.

Başıyla onaylıyor, sonra bizi Arşiv'in ön duvarını kaplayan özel, penceresiz çalışma odalarından birine götürüyor ve içeri girmemizi işaret ediyor.

Sawyer'la birlikte ilk ben giriyorum, diğerleri de onu takip ediyor. "Sliseag'in Tairn olmadığını biliyorum," diye fısıldıyorum masanın arkasına doğru ilerlerken. "Ayrıca işleri farklı yapmanın zor olabileceğini de biliyorum, özellikle de mükemmellik ve tekdüzelik isteyen bir ortamda."

"Mükemmellik ve tekdüzelik *üreten* bir ortam." Sawyer sertleşiyor, masanın karşısındaki Rhi ve Ridoc'a bakarak neden burada olduğumuzu tekrar soruyor.

Oh. Şimdi anladım. "Benim için uçmak... farklı bir şekilde buna değer," diyorum otururken nefesimin altında. "Ama bunu hissedip hissetmediğin

Sliseag'dan yardım istemek de sadece sizin cevaplayabileceğiniz bir soru."

"Sanırım koltuğumu koruyabilirim," diye sessizce itiraf ediyor. "Bunların çoğu uyluk çalışması. Beni korkutan montaj."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Ona sordum.

Jesinia takip edilip edilmediğimizi kontrol eder gibi kapı aralığında bakıyor, sonra da kapıyı kapatıyor.

Sawyer başını sallıyor. "Koşu için çalışıyorum ve tırmanış için protezde ayarlamalar yapıyorum. Kendimi umutlandırmadan önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor." Bakışları Rhi'ye kayıyor.

Jesinia bize doğru dönerken, "Onu asla hayal kırıklığına uğratamazsın," diye atılıyorum.

"Arkadaşımız mı? Asla. Takım liderimiz mi?" Yüzünü buruşturuyor.

"Burada olmamanız gerekiyor," diye işaret ediyor Jesinia, "onlar gelip sizi dışarı atmadan elinizi çabuk tutun."

Ridoc sandalyesinde sonuna kadar geriye yaslandı ve bana baktı. "Neler oluyor?" Rhi ikisinin arasına bakarak işaret ediyor bizden.

"Söyle onlara," diye işaret ediyor Ridoc. "Yoksa ben ."

İç çekiyorum. Gergin olmanın bir anlamı yok. Arkadaşlarıma ya güvenirim ya da güvenmem.

"Xaden yavaş yavaş venin'e dönüşüyor," diyorum ve işaret ediyorum. Rhi'nin gözleri açılıyor ve öne doğru eğiliyor. "Konuş."

Sanırım sana aşık olmaya o gece ağaçta seni işaretlilerle izlerken başladım, ama Tairn'in eyerini bana verdiği gün takla atmaya başladım. Biraz kendini vereceksin ama gerçek şu ki, insanların bilmesini istediğinizden daha nazıksınız. Belki de *senin* daha nazık.

-Harbiyeli Violet Sorrengail'in Ekselansları Teğmen Xaden Riorson, On Altıncı Tyrrendor Dükü ile Yazışmaları

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Uzakta şimşekler çakarken, görünmez bir el boğazıma dolanmış, havada asılı duruyorum. Korku damarlarımda dolaşüyor, ama mücadele ettikçe nefes borum daralıyor, nefes almak zorlaşıyor.

"Onunla savaşmayı bırak," diye emrediyor Bilge. "*Benimle savaşmayı bırak.*"

Sen öldün. Bu gerçek değil. Dudaklarım kelimeleri oluşturmayı reddederken zihnimde bu cümleleri tekrarlıyorum. Bu sadece bir kabus.

Çok içgüdüsel, korkunç bir kabus.

İçimdeki mücadele tükeniyor ve onun önünde yere düşüyorum, dizlerime vuruyorum ve yanmış havayı soluyorum.

Andarna çılgılık atıyor, öfke ve acıyla böğürüyor ve başım tepeye doğru savruluyor... fırtınaya doğru. Mavi ateş yamacı yalayıp geçiyor, Draithus'un şehir surlarına ulaşıyor, yoluna çıkan sivilleri yutuyor.

"Ne kadar duygusal." Bilge önümde çömelerek çene çalıyor. "Merak etme. Zamanla kaybolacak."

"Siktir git." İleri atıldım ama görünmez bir güç tarafından dizlerimin üzerine geri itildim.

"Bu sefer ona yardım etmene izin vereceğim," diye söz veriyor Bilge, cüppesini bronzlaşmış kollarının uzunluğuna doğru iterek. "Sadece teslim ol. Bana gel. Ait olduğun yeri kabul et ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlük bulacaksın."

"Peki ya ?" Rüyaya oynayarak soruyorum.

"O zaman seni dize getirmenin yollarını bulacaksın." Bilge cübbesinden bir kılıç çıkarır ve bir sonraki şimşek çakması kabzanın üstünü süsleyen zümrütlerde yansır.

Görüş alanımın kenarındaki esintide gümüş saçlar uçuşuyor ve Tyrrendor'un kılıcı göğsüme doğru koşuyor.

UYAN! Çığlık atıyorum, ama ağzım çalışmıyor-

Penceremin dışında şimşekler çakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ellerim yukarı doğru titriyor, terli uzuvlarım battaniyeye dolanıyor.

Kalbim küt küt atarken yorganı itiyor ve parmaklarımı göğüs kafesimde gezdiriyorum. "Tabii ki kesik yok, seni aptal," diye mırıldanıyorum. Bu sadece lanet olası bir rüyaydı. Çok içgüdüsel bir rüya ama yine de bir rüya.

Ayaklarımı yere doğru sallıyorum, sonra kollarımı ortama dolayıp kalkıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Yağmur, vadinin üzerinden ana kampüse doğru olan manzarayı kapatan tabakalar halinde cama saldırıyor.

Tairn ve Andarna uyuyor ama Xaden ile paylaştığım bağda bir kıpırdanma var. Kalkanları düştü ama uykunun sisli bariyeri aramızda duruyor.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum, kalbim yavaşça sakinleşirken yirmiye kadar sayıyorum. Bilge öldü, ama o .

Theophanie çok gerçek ve Basgiath'ta bana ulaşabiliyorsa, arkadaşlarıma da ulaşabilir... onlardan bir sır daha sakladığım için haklı olarak hayal kırıklığına uğramış olanlara. Tanrıya şükür Xaden'ın düşman olmadığını, hâlâ bizim tarafımızda savaştığını anladılar.

Theophanie'nin Xaden'ın peşine düşmesi ne kadar sürer?

Boğazım sıkılıyor ama bu sefer nefes borumu tıkayan kendi korkum. Kontrol etmek için hâlâ bir kanala ihtiyaç duyduğum bir mührü mükemmelleştirmek için onlarca yılı olan bir karanlık kullanıcıyla nasıl savaşabilirim ki?

Mart ayının sonundayız. Güçlerime sahip olalı daha bir yıl bile olmadı.

Mart ayının son günü.

Jesinia'nın önceki gün bana uzattığı pakete bakıyorum. Eşikte bıraktığım yerde duruyor, bir ucu açık. Kağıdın açılışında, narin bir kağıdın kenarları

Deverelli İPEK gecelik ve bornozDökülme dışarı
ile el yazısıyla yazılmış bir not.

Senin yanında uyuyamadığım geceler için. - X

Göğsüm tıpkı açtığımda olduğu gibi sıkıştı. Bir şekilde beni Deverelli'de kumaşa bakarken görmüş, satın almış ve biz diğer reyonlara bakmaya gitmeden önce siparişi vermişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sonra öne doğru eğilip alnımı soğuk cama dayıyorum ve bu hissi kâbusun sona erdiğine dair eminliğimi pekiştirmek için kullanıyorum. "Sana ihtiyacım var. Kara kara düşünmeyi bırak."

Belki de kendi tekniklerinden birini denememin zamanı gelmiştir. Kaleme ve kağıda uzanıyorum.

- - -

"Bu manevranın amacı, hatırlayacağınız gibi, yerde mümkün olduğunca az zaman geçirmek," diye ders veriyor Kaori o sabah Xaden'ın yanında dururken, tüm bölümümüzün binicileri düzendeymişiz gibi otururken uçuş alanında sesini yükseltiyor... çoğunlukla.

Sawyer iki sıra geride Sliseag'ın pençeleri arasında duruyor ve Tairn de Feirge'nin yanında, ait olduğumuz yerde onun arkasında durmak yerine, yakınlık adına her ikisinin de kanatları kıvrılmış halde bekliyor.

"Ben tam olarak ait olduğum yerdeyim," diye karşı çıkıyor.

"Keşke bir gryphon olsaydın da bu seferlik ."

"Keşke iki yıl önce Threshing'e katılmasaydım," diye karşı çıkıyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor. *"Bize katılmak istemediğine emin misin?"* Andarna'ya soruyorum.

"Seni taşıyamadıktan sonra bir anlamı yok." Bağı kapatıyor.

Müthiş. Kalbim yeni bir düşüşe geçti. Yine çok zorladım. Ya da belki çok az.

Tairn yaşlıymış gibi iç geçiriyor.

"Bu yeni savaş türünde," diye devam ediyor Kaori, "yerde daha az zaman geçirmemiz her zamankinden daha önemli, ancak görevinizi at üstündeyken başaramayacağınız anlar olacaktır. Koşarak iniş yapmaya, rakibinizi yenmek için silah kullanmaya ve ardından başarısız olursanız ya da sayıca az olursanız 'savaş bineği' dediğimiz şeyle gökyüzüne çıkmaya hazır olmalısınız. Yerde kaldığınız her saniye sadece sizin değil, sahada kalmaları halinde ejderhanızın da hayatını tehlikeye atar." Kaori bir elini kaldırarak alanın en sağ ucunda cüppeli bir figürün projeksiyonunu canlandırır. "Profesör Riorson?"

Kahretsin. Bırakın "savaş atı"nın gerektireceklerini, diğer sınıf arkadaşlarım gibi inişte bile ustalaşamadım.

"İlk alıştırma için," diyor Xaden, sesi sahada gürleyerek, "rakibinizin mührü bilinmiyor ve siz yalnızsınız. Manevrayı tamamlayabildiğinizi gösterdikten sonra takımlar halinde çalışacağız. Birinci sınıflar, sizden sadece taktiği öğrenmenizi istiyoruz, böylece yaklaşan Aretia rotasyonunuz sırasında pratik yapabilirsiniz. Silah kullanma konusunda endişelenmeyin; hepinizin yapamayacağını biliyorum." Xaden sıramızı inceliyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmekten kendimi alamıyorum. Geceleri uyuyor olabilir ama bu iyi değil ve bu konuda bir şey yapamamaktan nefret ediyorum. "Bugünkü dövüş çukurun burası." Bakışları benimkileri buluyor. "Onu yakmamaya çalış."

"Ha. Çok komik."

"Seninle asla bilemezsin," diye cevap vererek beni şaşırttı.

Bodhi önce koşarak inişi günlük antrenmanının bir gibi , ardından momentumu kullanarak projeksiyona devam ediyor, sol elini büküyor ve diğer eliyle kılıcı savurarak sahte modelin başını kesiyor.

Cuir, Bodhi'ye geri dönmek için sert bir şekilde eğiliyor ama yol çok dik ve yeşil kılıçkuyruğu dönüşü yaparken tepenin yarısındaki küçük bir kaya parçasını deviriyor.

Bodhi projeksiyondan koşmaya başlar ve Cuir hızını yavaşlatırken sol ön ayağını uzatarak karşılık verir. İkisi, Bodhi'nin Cuir'in pençesine atlamasına yetecek kadar uzun süre paraleldir ve Bodhi koltuğa tırmanırken ejderha çoktan hızlanarak irtifa kazanmaya başlamıştır.

Boku yedik.

"Ben bunu yapamam." Bu kendinden şüphe değil. Sadece gerçek.

"Yapacaksın," diye karar verdi Tairn. *"Sadece görünmeyecek."*

Haklısın. Çünkü çarpışmanın etkisiyle çamurlu uçuş alanında yüzüstü yatarken ölmüş olacağım.

"Bazen Bodhi'nin her konuda ne kadar mükemmel olduğunu unutuyorum," diyorum Xaden'a. Dünkü Savaş Özeti sırasında kimsenin aklına o gelmemiştii, oysa akla gelen ilk isim o olmalıydı. İşaretlere karşı koymak en iyi saldırı aracı olmayabilir, ama lanet olsun ki çok iyi bir savunma değil.

"O benim kuzenim," diye yanıtlıyor Xaden, gözlerini bana kilitleyerek.

"Tabii ki istisnai biri."

"Hmmm. Tıpkı senin gibi, ama kibirsiz." Başımı yana eğiyorum. *"Belki de yanlış-"*

"Yaşayan son akrabamı öldürmek utanç verici olurdu." Xaden başını benimkinin aynısı olacak şekilde eğiyor, sonra doğruluyor ve bugün ona iki üvey kardeşi olduğunu hatırlatmamayı seçiyorum. *"Ve bu iş böyle yapılır,"* diye sesleniyor. *"Bu senaryoda küçük ejderhalar avantajlı. Manevra kabiliyeti çok önemli, yüzden kendinize bir iyilik yapın ve girişimden önce yaklaşımınızı konuşun. Kampüste sadece bir tamircimiz var."*

Ve Nolon'un bana dokunmasına izin vermektense Aretia'ya uçmayı tercih ederim

Tairn'e *"Belki de bir ay beklemeli ve Aretia rotasyonunda olduğumuzda denemeliyiz,"* diye öneriyorum.

"Ya da hiçbir şeyi kırmayabilirsin," diye çok yardımcı bir şekilde öneriyor.

Birinci Manga başlıyor. İlk iki manevra başarılı. Bir sonraki öğrenci çarpışma sırasında bacağını kırar.

"Ah," diye tıslıyor Rhi dişlerinin arasından ve bana doğru bakıyor. "Bunu yapabilecek kadar iyi misin?" diye soruyor birinci sınıf öğrencisi uzvunu kucaklayarak .

"Bunu yapmak için hiçbir zaman iyi değilim," diye cevap veriyorum. "Yine de yapıyorum."

"Kulağa doğru geliyor." Başını sallıyor, sonra gözleri tarlanın karşısındaki bir şeye takılıyor.

Görüş alanını Xaden'a kadar takip ediyorum ve başımı sallıyorum. "Yapma." Daha fazlasını açık açık söyleyemem ama neden bahsettiğimi bilmiyor da değil.

"Yapmamak çok zor," diye itiraf ediyor özür dilemeden. "Ama deniyorum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Yeni eyer kayışımı ayarlıyorum ve bu sabah bitirdiğim dikişlerin tutması için dua ediyorum. Önümde bağlı bıraktığım orijinali gibi kalçalarımı koltukta tutmak yerine, bu bir kemer gibi belimi sarıyor ve ne kadar manevra kabiliyetine ihtiyacım olduğuna bağlı olarak sıkabileceğim veya gevşetebileceğim üç farklı çentikle önden tokalanıyor.

İkinci sınıftan biri koşarak iniş yapıyor ama Kırmızı Sabahkuyruğu'nun pençesi için sıçramayı kaçırıyor ve çamura çarpıyor.

İrkildim. Bir hareket gözüme çarpıyor ve bakışlarım Xaden'ın arkasındaki tepeye doğru ilerliyor, Andarna'yı elli metre yukarıdaki bir çıkıntıya tünemiş halde buluyorum, pulları Tairn'inkilerle aynı renkte. "*Fikrini mi değiştirdin?*" Doğru miktarda cesaretlendirici olduğunu umduğum bir ifadeyle soruyorum.

"*Hayır.*" Kuyruğu fırlamadan bir saniye önce titriyor, kanatlarının emin vuruşlarıyla çıkıntıdan sıçrıyor, kutu kanyonun sırtına tırmanıyor ve üzerine çıkıyor.

Hay sikeyim. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

Söyleyemiyorum ya da yapamıyorum

Ona yardım etmek için doğru *olan her şeyi*.

"*Alışmaya çalışıyor,*" diyor Tairn.

Tarlaya bakıyorum ve Xaden'ın beni izlediğini görüyorum.
"Etrafta dolaşıyor."

First Squad beş başarılı manevra, dört başarısız iniş denemesi ve iki başarısız fırlatma ile sona erer ve toplamda üç kırık kemik ve bir kanlı burunla sonuçlanır.

Rhi, "Bu savaşta bizim için iyiye işaret değil," diyor.

"Umalım da doğru yapmak için zamanımız olsun." Bulabildiğim en destekleyici yorum bu. "Takım lideri sensin, bu yüzden örnek olsan iyi olur. İyi şanslar. Sakın ölme." Ona doğru bir gülümseme gönderiyorum.

"Teşekkürler." Gülümsemesine karşılık veriyor, sonra göğsünü şişiriyormuş gibi yapıyor. "Yamayı onurlandıracağım."

"Öyle olduğunu gör." Feirge'nin öne doğru adım atmasını ve Tairn'den kurtulduktan sonra fırlamasını izliyorum.

Xaden bana doğru bakıyor ve bir saniyeliğine maskesi düşüyor, göğsümü sıkan bir özlem görüntüsü veriyor.

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Senin yanındayken daha iyi ," diye itiraf ediyor.

"Yatağımı nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Profesör ya da değil, içeri nasıl sızacağınızı bildiğinden eminim." Elimi uçuş ceketimin cebinde gezdirip küçük paketimin güvende olduğundan emin oluyorum. *"Tabii hâlâ kara kara düşünmüyorsan."*

"Şu anda tam zamanlı bir iş."

"Bu program dersten sonra bana bir dakika ayırmanıza izin veriyor mu?"

Başını sallıyor.

Feirge yaklaşır ve Rhiannon alçalırken ön pençesine doğru hareket eder, ardından mükemmel bir koşu inişi gerçekleştirir. Elini kaldırıyor ve bir bıçak beliriyor. Onu keserken projeksiyon dalgalanıyor, sonra Feirge geri dönerken hızla geri dönüyor.

Sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Rhi atlayışı kaçırmıyor. Kahretsin, çok iyi.

Tairn, Imogen ve Quinn'in sıralarını almalarını bekler, ardından Ridoc özellikle gösterişli bir takla atarak yere inerken bana bir dizi emir verir. Buz ellerinden uçar

ve Aotrom'a doğru koşmadan önce herhangi bir sahne performansına yakışır bir selamla ekiplere dönüyor. Başaramayacağını düşündüğüm bir kalp atışı var, ama vücudunu Aotrom'un pençesinin üzerine sallıyor ve ikisi havalanıyor.

"*Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?*" Tairn çömelirken uçuş gözlüklerimi indirerek ona soruyorum.

"*Boynunu kırmadan görevi tamamlamanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum.*" Güçlü kanat çırpışlarıyla havalanıyor ve yer yarılıyor. "*Son saniyeye kadar bekle ki bizi utandırmayasın.*"

"*Çok cesaret verici,*" diye takılıyorum. Tairn tırmanıyor, sonra kanyonun tepesinde sertçe sola yatarken ağırlığımı ayarlıyorum. Hedefe doğru daldığımızda kalbim çarpmaya başlıyor ve bir elimle kanalı kavrarken diğer elimle eyerimin tokasına uzanıyorum.

"*Henüz değil!*" diye tersliyor.

"*Sadece hazırlanıyorum.*" Arşivin kapısını açıyorum ve kanyonun duvarları etrafımızda hızla yükselirken enerjiyi göğsümün merkezinde yoğunlaştırmaya odaklanarak gücünün bana akmasına izin veriyorum.

İki yanımda renkler bulanıklaşırken Tairn "*Kemerini çöz,*" diye emrediyor ama bakışlarımı hedefe odaklayıp beni koltukta tutan deriyi çözüyorum. "*Hareket et.*"

Eyerin kemerini sağ elimle tutarak ayağa kalkıyorum, o diğerleri gibi düzleşmeden doğrudan hedefe doğru alçalırken rüzgârın direnciyle neredeyse tökezliyorum.

"*Ne yapıyorsun sen?*" Xaden homurdanıyor.

"*Şu anda meşgulüm, aşkım.*" Kalkanlarımı indiriyorum ve yer korkunç bir hızla yaklaşırken kalbim boğazımdan fırlamakla tehdit ediyor.

"*Şimdi!*" Tairn bağırır.

Kemerini bırakıyorum ve omzuna doğru koşuyorum, sonra sıçırıyorum.

Baş döndürücü bir kalp atışı boyunca havadayım, dünyanın sesleri havanın hücumu, göğsümdeki davul sesi ve kanat çırpışlarıyla tamamen bastırılıyor. Düşüyorum

Tarlaya doğru düşerken midem ağzımın çatısına kadar yükseliyor. İçimde biriken güç inişimi yavaşlatmaya yetmiyor ama kollarımı sanki bir şansları varmış gibi yana atıp vücudumdaki tüm kasları kilitliyorum.

Pençeler omuzlarımda kenetlenip sıkışıyor ve beni yerime kilitliyor.

Rüzgâr esiyor ve Tairn düşüşümü yerden birkaç metre uzakta durdurup beni serbest bırakırken momentum değişiyor. Kanatları bir kez çırpılıyor ve ayaklarım sahaya çarpmadan önce dizlerimi bükme için zar zor zamanım oluyor. Ayak parmaklarımdan omurgama doğru acı verici bir protesto dalgası yayılıyor ve hedefin altı metre önüne indiğimde kafamın içinde çalan bir zil gibi patlıyor.

Lanet olsun, ben ölmedim.

"*Daha hızlı!*" Tairn kanatlarını bir kez daha çırpıttı.

Projeksiyona odaklanıyorum, sağ elimi kaldırıyorum ve bir güç *çatlağı* bırakıyorum, sonra parmaklarımı aşağı doğru çekerek enerjiyi gökyüzünden sürüklüyorum. Şimşek çakıyor, o kadar parlak ki görüşümü engelliyor ve gök gürültüsü hemen duyuluyor, kutu kanyonun duvarlarında yankılanıyor.

Işık geri çekildiğinde, projeksiyonun tabanından dışarıya bir yanık izi parlar.

Evet!

Kollarımı havaya kaldırıyorum ve pençelerim göbeğimi sarıyor. Tairn beni sağ arka pençesiyle sabitliyor ve tırmanmaya devam ediyor.

Yamacı yakından gördüğümde midem bulanıyor ve birkaç saniye sonra etrafımızda havadan başka bir şey yok. Bize yer açmak için yüz metre daha yükseliyor ve ben adrenalinin sistemime dolmasını memnuniyetle karşılıyorum çünkü henüz işimiz bitmedi.

"*Şimdi.*"

Vücudunu dikey konuma getirdi ve beni *fırlattı*.

Tıpkı ilk yılımızdaki gibi, tek farkı bunu yapmak istememiz. O düşerken ben yükseliyorum ve aşağı bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu yol ölüme uzanıyor. Bu tamamen güvenle ilgili.

Omzunun üzerinden yükseliyorum, o da kanatlarını çırpıyor.

Ayaklarım teraziyle buluşuyor ve o ileri atılırken sivri ucundan uzak durmaya dikkat ederek en yakın dikeninin dibine tutunuyorum.

"*bulabileceğinize inanıyorum,*" diyor gururla ve alanın üzerinde uçarken düzleşiyor.

"Ben . " Eyere doğru ilerledim, sonra kemerin sallanan iki ucundan tuttum ve kendimi bağladım. Başardık.

İnip aldığımızda kalbim hâlâ dörtlü atıyor.

"Bu... alışılmışın dışındaydı," diyor Kaori.

Tairn göğsünde alçak sesle gürlüyor.

"Ve işe yaradı," diye karşı çıktım, tarlanın öbür ucundan bağırarak.

" oldu," diye yanıtlıyor Xaden, ağzının bir köşesi kalkıyor.

"*Seni seviyorum amina koyayım.*"

"*Nasıl ?*" Gülümsememe engel olmaya çalışmıyorum.

Alay ediyor.

Kaori itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonra grubun geri kalanını öne doğru yönlendiriyor.

Baylor inişte dizini yüzüyor. Avalynn

köprücük kemiğini kırıyor.

Sloane tüm egzersizi bana Liam'ı anımsatan bir zarafetle tamamlıyor ama bunu kullanıyormuş gibi bile yapmıyor.

Lynx yüzü çamur içinde ve burnu kırık bir şekilde çıkar.

Aaric hiç terlemeden projeksiyondan yirmi metre uzağa iner ama hedefe saldırmak yerine Xaden ve Kaori'ye doğru dönerek avuç içi büyüklüğünde bir balta fırlatır.

Uçup giderken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama Xaden, Kaori'nin bir adım önüne inip bıçağı çamura saplarken irkilmiyor bile. Projeksiyon kayboluyor.

"Sanırım o kazandı," diyor Rhi.

Xaden, Aaric geri çekilmeden önce bir kez başını sallıyor, ardından Molvic'in üzerine atlamak için koşmaya başlıyor.

"Kesinlikle öyle diyebilirim," diye katılıyorum.

Bugünkü manevralar tamamlandıktan sonra ejderhalar havalandı ve ben Xaden'i yalnız yakalamak için geride kaldım.

sınıf arkadaşlarımla sitem dolu bakışları.

Kaori bir şey söyleyecekmiş gibi yaklaşıyor ama alanın ilerisine inen bir Kızıl Kılıçkuyruk dikkatini çekiyor. Sadece çenesini eğip ejderhaya doğru yürüyor ve beni alanın uzak ucunda Xaden ile yalnız bırakıyor.

"Bunu izlemek dehşet vericiydi." Xaden'ın bakışları benimkileri delip geçiyor. "Ve muhteşemdi."

"Senin için her gün böyle hissediyorum." Gülümsüyorum, sonra elimi uçuş ceketimin cebine sokup parşömene sarılı bir paket ve bir mektup çıkarıyorum. "Sana bir şey aldım. Hediye şimdilik, mektup sonrası için."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Kaşları çatılır ama ikisini de alır ve mektubu cebine koyar.

"Aç şunu." Kalbim küt küt atıyor. Umarım doğru seçimi yapmışımdır, çünkü pastaya benzeyen bir şey getirmek için kesinlikle çok erken.

Katlanmış parşömeni açıyor, sonra siyah metal bilek kelepçesine bakıyor.

"Bu oniks," diyorum ona, tokayı ve bandın içine yerleştirilmiş yassı, dikdörtgen taşı incelerken. "Ve bu da Riorson Evi'nin tepesindeki kulenin bir parçası."

Bakışları benimkine kayıyor ve yumruğu manşetin etrafına dolanıyor.

"Tamire ihtiyacı olduğunu söylemiştin, ben de Brennan'dan kırık parçalardan birini senin için yaptırmasını istedim. İşler kötüye gittiğinde, umarım ona bakabilir ve her şey bittiğinde orada birlikte oturduğumuzu hayal edebilirsin. İşte benim tutunacağım hayal bu: sen ve ben, el ele tutuşmuş, şehre bakıyoruz." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kelepçeyi elinden alıp bileğine takıyorum, sonra da metal kapağa hafifçe vuruyorum. "Tanrıya şükür uyuyor. Tahmin etmek zorundaydım-"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Çok yumuşak. Yumuşak. Mükemmel. "Teşekkür ," diyor.

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Seni seviyorum." Başını kaldırıyor ve elleri yanaklarımdan bir okşayış gibi kayıyor. "Ama daha da kötüye gideceğim. Gerçekten kaçmalısın."

Kara kara düşünmeyi bitirmedim. Mesaj alındı.

"Gelmeyeceğim gerçeğini kabul etmeye hazır olduğunda beni bul." Yavaşça geri çekiliyorum. "Asla yapmayacağım."

"Kırk yedi gün." Gözlerimi arıyor ve nefesini . "*Deverelli'deki alışımından kanallık yaptığımdan beri bu kadar zaman geçti.*"

"*Eve gelmeden önce yakındığın bir aydan daha uzun bir süre bu.*"

"*Yeterince uzun değil.*" Gözleri kararlılıkla parlıyor ve göğsümde umut alevleniyor.

"Kendinizi kontrol altında hissetmeden önce aklınızda bir sayı var mı?"

Çenesi esniyor. "Kontrol muhtemelen sadece kaçınılmaz olanı uzatıyor, ama bende bir tane var... istikrarı gösterebilir."

"Paylaşmak ister

misin?" Başını

sallıyor.

" ne kadar burada olanları bölmek istemesem de-" Bölgeden bir ses yükseliyor ve ikimiz de dönüyoruz, Kaori alandan ayrılırken Felix'i sırtında dolu bir çantayla bize doğru yürürken buluyoruz.

Hayal görmediğimden emin olmak için üç kez göz kırpiyorum. "Aretia'yı terk etmeyeceğini söylediğini sanıyordum?"

"Basgiath'tan nefret ediyorum." Sakalındaki gümüş bulutu kaşıyor. "Ama ölmekten nefret ettiğim kadar değil." Uçuş ceketinin cebinden bağlı bir deste mektup çıkarır ve Xaden'a uzatır. "Bunlar *sizindir majesteleri.*"

"Aretia'dan haber var mı?" Xaden onları alır.

"Taşra işleri." Felix başını sallıyor. "Ve dün koğuşlardan iki wyvern geçti."

Karnım zonkluyor.

"Şimdi ne kadar uzağa gittiler?" Xaden soruyor ve başımı ona doğru çeviriyorum.

Bu ilk kez olmuyor.

"Bir dağın yamacına çarpmadan yaklaşık bir saat önce." Felix gümüş kaşlarını kaldırır. "Bu yaklaşık on dakika daha-"

"Geçen haftadan daha iyi," diye bitiriyor Xaden ve ben gözlerinin altındaki halkaları anlamaya başlıyorum.

"Koğuşlar zayıflıyor." Bariz olanı söylüyorum.

"Başarısız oluyorlar," diye düzeltiyor Felix, şimdiden kollarımı ağrıtmaya başlayan bir bakışla bana dönerek. "Ve Carr'ın sana talimat vermesine izin vermeyeceğini öğrendiğime göre, sanırım işe geri dönsek iyi olacak."

"Rotasyon için yaklaşık bir ay içinde Aretia'da olacağım. Buraya kadar gelmene gerek yoktu." Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Ve bir ayımız olduğundan emin olsaydım, beklerdim." Gözlerini kısar.

Oh.

Bu iş bittiğinde, bize verecekleri kadar izin almalı ve hepsini Aretia'da harcamalıyız. Her gün ölüm tehdidi olmadan hayatın nasıl olması gerektiğini anlayabiliriz.

Gündüzleri sevdiğin eyaleti yönetirsin, geceleri de benimle yatağa girersin. Ya da her zaman Meclis salonunda sana katılabilirim. En iyi işlerinden bazılarını o tahtta yapıyorsun.

-Harbiyeli Violet Sorrengail'in Ekselansları Teğmen Xaden Riorson, On Altıncı Tyrrendor Dükü ile Yazışmaları

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Üç hafta sonra, takımımız Signet Sparring'den dönerken kollarımı zorlukla kaldırabiliyorum. Tanrım, Carr'ın ders vermek için dönmesinden nefret ediyorum. Vücudumdaki sayısız kas ağrıyor ve Felix'in bana yaptırdığı iş sayesinde kürek kemiklerimin arasında kalıcı bir düğüm var. Sınıfta olmadığım, yemek yemediğim ya da Imogen'la çalışmadığım her saniye, Felix beni dağın zirvesine çıkarıp silah kullanmamı sağlıyor. Ama hedefim geliştikçe ve vuruşlarım arttıkça, dünyanın geri kalanı boka sarıyor gibi görünüyor.

Xaden'la çoğu gece aramızdaki bağ üzerinden konuşuyoruz ama yine de benimle baş başa fiziksel zaman geçirmeyi reddediyor.

Batı hattı geri çekiliyor ve karanlık savaşçılar her ölüm atışında nefesimi tutmama neden olan bir hızla Draithus'a doğru ilerliyor. Bu hızla, birkaç hafta içinde şehrin surlarına ulaşacaklar. Ya da taktik değiştirip doğrudan şehre doğru uçabilirler.

Xaden Tyrrendor'a çağrıldığında başımızın belada olduğunun tüm çeyrek farkında ve bu endişe çukuru onun gittiği her gün daha da büyüyor. Şimdi on günden fazla oldu, okuması için bir yığın mektubum var ve Tairn'in yanında olmak imkansız.

Ve Andarna basitçe... ortalıkta yok.

Vadi'nin içine girip en azından olanlar hakkında *konusmasını* talep etmeden önce ona tam olarak ne kadar zaman vermem gerekiyor?

"Bugün iyi iş çıkardın," diyor Imogen, Aaric ve Lynx hemen önümüzde Piyade Çeyreği'nden ana kampüse girerken sarmal düşüncelerimi yarıp geçerek. Aaric'in iğrenç muhafızları her zamanki gibi arkamızda takip ediyor. "Gerçi ben

Son ma sırasında Ridoc'un seni indirip indirmeyeceğini merak ediyordum."

"Sonunda Imogen'in standardına yükseldim!" Ridoc kapıdan geçebilmemiz için geride kaldığını söylüyor.

Quinn gülüyor.

Imogen omzunun üzerinden, "Aklını kaçırmama izin verme," diye öğüt veriyor.

Rhi sağımdan, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle, "Oh, bulacak," diye cevap veriyor. Jesinia da dahil olmak üzere hiçbirimiz Xaden'a yardım edecek bir şey bulamadığımızdan beri bu onun daimi ifadesi gibi görünüyor. Gerçeğin yükünü taşımalarından nefret ediyorum.

Xaden'in durumu, Draithus'a doğru çekilen batı hattı ve sınırlarımızı açıp açmama tartışması yüzünden Aretian binicileri ile Navarrialılar arasında artan kızgınlık arasında, tüm bu yer, ipi sıkıca çekilmiş ve sadece ateş emrinin verilmesini bekleyen bir yay gibi hissediyor. Ve biz de oklarız.

"Carr'ın bugün ders vermek zorunda olması çok kötü," diyor Sawyer, Ridoc'la birlikte arkamızda yürürken. Bastonunu birkaç haftadır kullanmıyor ama kimse onu kullanması için zorlamıyor.

"Tavis'i yatak odanda kilitli falan mı tutuyorsun, Cardulo?" Ridoc alay ediyor.

Imogen gerilir ve gözleri cinayetin bedelini hesaplar. "Buna değmez." Başımı sallıyorum, sonra göz ucuyla Ridoc'a omuz attı. "Hâlâ Draithus'ta."

"Oh." Ses tonu tamamen değişıyor. "Sen ve Quinn ne zaman geri dönüyorsunuz?" Üçüncü sınıfların Midland'daki görev yerlerini doldurması o kadar yaygınlaştı ki, neredeyse bir sınıf haline geldi.

Büyük salona yaklaştıkça sesler yükseliyor.

Quinn, "Aretian rotasyonu boyunca sizinleyiz," diye cevap veriyor. "*Haftalarca* bizimle takılıp kaldınız," diye dalga geçiyor.

Imogen'in bakışlar slaytlar benim yol.

"Hayır kaytarma üzerinde Antrenmanını. Bu gece spor salonunda."

"Oh, iyi, ben de ne zaman tekrar ağrıyacağımı merak ediyordum," diye karşılık veriyorum. "Yarından sonraki gün hala Aretia'ya gidiyor muyuz?" I

Rhi'ye sor.

"Hareket sabah beşte." Başını sallıyor, sonra Sawyer'a bakıyor. "Kararını verdin mi?"

"çalışıyorum," diye yanıtlıyor ve çenesini esnetiyor.

"Pekâlâ." Rhi bana doğru bakıyor. "Ve sanırım Kaori, Felix ve Panchek liderimiz olarak bizimle geliyorlar," diye ekliyor nazikçe.

"O üçü mü?" Xaden değil mi? Kaşlarım havaya kalktı. Felix anlaşılabilir biri ve Kaori de en sevdiğim profesörlerden biri ama Andarna'yı görme umuduyla grubumuza eşlik etmeyi seçtiğinden şüpheleniyorum. Ve o da görülme havasında değil. Belki Xaden çoktan orada olur? En azından Sgaeyl ve Tairn'in hatırı için.

"Özür dilerim, öyle olmasını umduğunuzu biliyorum-" Rhi başlıyor.

"Ortaya konan karara uyacaksınız!" diye bağılıyor bir adam büyük salondan.

Aaric başını eğiyor, sonra kapının hemen önünde duraklıyor ve ekibi garip bir şekilde durduruyor.

"Ne yapıyorsun-" Lynx başlıyor.

Aaric kolunu Lynx'in göğsüne atar ve onu geri çeker, kapı patlayarak açılmadan ve Calldyr Dükü uçarak içeri girmeden hemen önce Sawyer'a çarpar.

Halının ortasına kış üstü düşer, mücevherli paltosuna dolanır.

Vay anasını. Gözlerim açıldı.

Lewellen kapıdan içeri girerek, "Tekrar söyle," der.

Onun burada ne işi var?

Tüm piyade muhafızları duvardan iner ama Calldyr onları elinin tersiyle iterek ayağa kalkar ve bir elini yüzünde ve sarı sakalında gezdirir. "Bir eyaletin arzusu asla krallığın iyiliğinden daha ağır basamaz!"

Ah, Lewellen Xaden'in Senaryum koltuğuna vekalet ediyor olmalı... ama genellikle Calldyr'de toplanırlar. Savaş konseyi için mi buradalar?

"Sivilleri ölüme terk eden bir krallığa hizmet etmek istemiyorum!" Lewellen hırlıyor.

"Onları içeri alırsanız, hizmet edecek bir krallık kalmaz." Calldyr burnunu kaldırıyor. "İleri karakolları gerekli alışımlar dışında her şeyden arındırarak zaten zayıflattık ve bunun Suniva'da bize ne getirdiğine bakın. Atlılar gönderdik. *Kayıp* atlılar. Daha ne yapmamızı istiyorsun? Mevcut nüfusumuzun iki katını besleyemezken açlıktan ölmemizi mi?"

"Sen hayatında bir gün bile acı çekmemiş, kendini , şımarık bir çocuksun-"

"Yeter." Xaden kapıdan içeri giriyor ve kalbim duruyor. Bakışları kuzeye çekilmiş bir pusula gibi benimkine atlıyor.

O *burada*. Onu görünce içime çekiyorum, sonra yutkunuyorum. Sertçe. Gözlerindeki kehribar daha parlak görünüyor, ama daha hafif değil. Göğsümde yeni, keskin bir sızı yayılıyor. Yine yeryüzünden mi kanalize oldu? Yoksa altmış altıncı günde miyiz?

"Tartışma sona erdi," diyor Xaden, Calldyr'e doğru giderken Lewellen'in yanından geçmeden önce gözlerini benimkilerden . "Size nezaketen bilgi verildi. Senarium'a söyle ya da söyleme. Çok da umurumda değil."

"Yapamazsın." Calldyr, sırtı duvardaki bir kalkan ekranını sallayana kadar geri çekilir.

"Ama yine de yapacağım." Xaden, Calldyr'e bir metre kala durdu ama gölgeler ayaklarının dibinde kıvrılıp koridora yayıldı.

Calldyr bunu fark ediyor, sonra da kalkanlardan birine ona gerçekten yardımcı olabilecekmış gibi bakıyor.

"Endişeleniyor muyuz?" Rhi nefesinin altında sorar.

Xaden'in gözlerindeki öfkeyi katalogluyorum ve başımı sallıyorum. Kızgın ama o, o. Yine de her ihtimale karşı gölgeleri izleyip en karanlık olanı tespit ediyorum.

"Bunu yasaklıyorum." Halden koridora doğru adım atar, onu iki muhafız takip eder.

O da mı burada? Oh, bu kötü.

"Umurumda değil." Xaden iki adamı da görebilmek için döner.

"Ve *bum*, bu bir gösteri," diye fısıldıyor Ridoc.

Sawyer, "Ben paramı Riorson'a yatırıyorum," diye ekliyor.

Halden bize doğru bakıyor, bakışları benden Aaric'e atlıyor, sonra ekibin geri kalanını görünce sertleşiyor. "Bu tartışmayı özel olarak yapsak daha iyi olur."

Xaden, "Bu tartışma bitmiştir," diye karşı çıkıyor.

"Ooh, kanat lideri sesini kullandı," diyor Ridoc nefesinin altında.

"Sınırlarınızı açmayacaksınız!" Halden'in yüzü lekelenir.

Tyrrendor sivilleri mi alacak? Göğsüm aynı hem daralıyor hem de ısınıyor. "*Seni seviyorum.*"

"Eyaletimle ilgili ne istersem onu yaparım." Xaden'in gözleri tehlikeli bir şekilde Halden'e dikildi. "*Başka bir devrim başlatmak üzere olsam bile mi?*"

"Özellikle o zaman."

"*Senin* ilin mi?" Halden omuzlarını dikleştirir. "Bu *benim* krallık!"

"Evet, büyük miktarda bölgeyi yönetmek için ilk sıradasın," diye kabul ediyor Xaden. "Ama *şimdi* kendi topraklarımı yönetiyorum. Draithus'un saldırmasına *haftalar* var ve Tyrrendor sınırlarını açacak. Medaro Geçidi'ne tırmanmak isteyen tüm Poromish sivillerini alacağız. Otuz bin insanı gerçekten ölüme mahkûm eder miydiniz?"

Draithus'un haftaları mı var? Ne gibi yeni bilgiler geldi?

Mira. Sallanıyorum ve Rhiannon dirseğimi tutarak beni sabitliyor.

"Onların insanlarını bizimkilere tercih mi ediyorsun?" Halden'in yumrukları kıvrılır.

Lewellen, "İnsanlarımızı tehlikeye atmıyorlar," diyor. "Bu onlar ya da biz durumu değil. Ne koşularımızı riske atıyorlar ne de baskın yapıyorlar-"

"Kararımı savunmak zorunda değilsin," diye araya giriyor Xaden ve tüm dikkatini Halden'e çeviriyor. "Sınırlarımızı açıyoruz."

"Askerlerimi Tyrrendor'a getirdiğimde kendinden bu kadar emin olacak mısın?" Halden tehdit ediyor.

Buna cesaret edemez.

Etrafımdaki her öğrenci doğruldu, Aaric bile.

Gölgeler kararır ve Xaden'ın gözlerinden duygu akar, Halden'e doğru tek bir adım atarken geriye sadece soğuk ve acımasız bir hesaplama kalır. "Sen *bir* prenssin, prens değil. Birliklerini Tyrrendor'a sokarsan Aaric kendini bir anda tahtın ilk sırasındaki kişi olarak bulacak."

Sikeyim.

Muhafızlar kılıçlarını çekiyorlar.

"*Buzdan çık,*" diye bağıryorum ve içimde kavurucu bir güç dalgalanıyor.

"Bir prensi tehdit etmek akıllıca değil. Peki ya Cam?" Halden'in bakışları bize doğru dönüyor. "Küçük kardeşim bu konuda ne diyecek?"

"Aaric," diye düzeltiyor Aaric. "Ve ben onun tarafındayım." Xaden'ı işaret ediyor. "Aretian, hatırladın mı? Riorson yeni bir taşra taahhüdü imzalamayacaksa, *birliklerinizin* muhtemelen üçte biri gibi ben de artık *onun* emir komuta zinciri altındayım."

Halden'in çenesi bir kez esniyor. İki kez. Sonra Xaden'a ters ters bakar. "Seni uyarmıştım."

Xaden, Halden'in varlığından korkmama neden olan bir ses tonuyla, "Ve size bilgi verildi," diye yanıtlıyor.

Halden topuğunun üzerinde dönüyor ve muhafızları ve Calldyr peşinde olduğu halde yanımızdan hışımla geçiyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Lewellen yumruğunu Xaden'ın omzuna vurur ve salona doğru yönelir. "Diğerlerine de söyleyeceğim."

"Sivilleri mi alıyoruz?" Xaden'a ulaşmak için Lynx'i geçiyorum.

"*Bana geri dön.*"

Soğuk gözleri kanımı dondurarak bana doğru bakıyor ve sonra bir kez daha bakıyor.

"Öyleyiz." Başını sallıyor, sesi yumuşuyor. Kendisiyle savaştaymış gibi iki kez sertçe göz kırpmıyor ve sonra gölgeler dağılıyor ve bakışlarındaki buz çözülüyor. Geri döndü. "Bunun onlara pek bir olmayacak. Bir wyvern yolu yarıladi

Aretia dün gökyüzünden düşmeden önce. Bir düzine daha denedi-" Duraksıyor. "Rotasyonunuz iyi olmalı ama fazla vaktimiz yok. En fazla bir ay."

Bu, Mira'nın tahmin ettiğinden korkunç derecede daha erken. "İsyan Aretia'da kalabilir-" diye başlıyorum.

"Hepimiz kalacağız," diye kabul eder Rhi.

"Hayır." Xaden başını sallıyor. "Savaşta nispeten uzak olduğumuz zamanlarda öğrencileri Aretia'ya götürmek bir şeydi, ama ön saflara geçersen onları orada tutmak başka bir şey."

"Ama-" Gölge fısıltıları arkamdan alışılmadık bir düzende yayılırken duraklıyorum.

Maren'in nefesi kesildi.

"Ne oluyor lan?" Ridoc fısıldar.

Xaden arkama bakıyor ve gözleri parlıyor. "Bu mümkün değil," diyor Imogen.

Dönüp hançerime uzanıyorum ve tamamen donuyorum.

Lynx koridorun ortasında durmuş, tepeden tırnağa titreyerek ellerini saran karanlığa bakıyor.

"Her şey ." Rhiannon Lynx'in yanına koşar. "Nefes al. Sen sadece..."

"Tezahür ediyor," diyor Xaden, kendini Lynx'in önüne koyarak. "Sakin korkma. Seni savunuyorlar. Korku. Öfke. Her neyse, duygularını dengelersen geri çekileceklerdir."

Manifesto mu? *Gölgeler mi?*

"Yapamam-" Vaşak başını sallar ve gölgeler kollarından yukarı doğru süzülür.

"Yapabilirsin," diye güvence veriyor Xaden. "Gözlerini kapat ve kendini en güvende hissettiğin yeri düşün. Devam et."

Lynx gözlerini kapatır.

"İyi iş çıkardın. Şimdi derin nefes alın ve kendinizi orada hayal edin. Sakin. Mutlu. Güvende." Xaden gölgelerin uzaklaşmasını izliyor.

Lynx'in nefesleri düzleşir ve elleri yeniden ortaya çıkar.

Xaden, Rhiannon'a "Onu *hemen* Carr'a götür," diye emredince Rhiannon başını salladı.

Ekip Lynx'i koridorun sonuna kadar götürüyor ama ben geride kalıyorum, şok ayaklarımı haliye yapıştırıyor. "Anlamıyorum. Sen bizim neslimizin gölge koruyucususun."

"*Artık değil. Büyü biliyor.*" Xaden yavaşça bana dönerken omuzları çöküyor, yüz düzeltmeden önce kaşları özür dilercesine çatılıyor. "*Denge o.*"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Ben... gitmeliyim." Sesi kızgın kömürlerin üzerinde kazınmış gibi çıkıyor. "Aetos, taşra meselelerine uzun süre katılmadığım için profesörlüğümden istifa etmemi istedi ve ilk kez ona katılıyorum, özellikle de bunu gördükten sonra. Burada olmamalıydım."

Odasına demek istemiyor. *Gitmeyi* kastediyor.

Panik kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Kal." Ona doğru uzanıyorum ama başını sallıyor ve bir adım geri çekiliyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, koridorda konuşlanmış muhafızların farkındayım. "*Lütfen benimle kal. Tüm bunların ötesindeki gelecek için savaş. Altmış altı gün, değil mi?*"

Gidemez, şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Gözlerindeki umut tükenmişken olmaz.

"Lewellen'de bana ihtiyaç var. Melgren alaşım için Talladyum üretimimizi iki katına çıkarmamızı istedi, bu da madencileri zorluyor ve zorunlu askerlik duyurusundan sonra huzursuzluk var. Tyrrendor'da Aretia'dan daha fazlası var." Sola, en yakın pencereye doğru bakıyor. "*Sana söyledim, kontrol sadece kaçınılmaz olanı uzatıyor. Belki de istikrar aptalca bir umuttur.*"

Lewellen koşuışların ötesinde, tabii bilmediğim iki hançer kutusunu oraya taşımadıysak. Eğer bu ruh haliyle koşuışlardan ayrılırsa.

"Bu konuda size yardımcı olacak koca bir meclisiniz var." Kendimi onun görüş alanına sokarak hareket ediyorum. "*Vazgeçemezsin. Lynx'in gölgeleri ortaya çıkarması umurunda değil. Savaşmak zorundasın. Bunu kendin için yapmayacaksan, benim için yap.*"

Bakışları benimkine kayıyor.

"Eğer dönersen bana ne olur?" Ellerim iki yanımda kıvrılıyor. "Teslim olursan Tairn ve Sgaeyl'e ne olur?"

Xaden'in çenesi bükülür.

"Veninler haftada bir kez ziyaret edilir mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Onların bağı senin dönüşmenden sonra da devam ediyor mu? Ya bizimki? Sen ve ben ömür boyu bağlıyız Xaden Riorson. Seninle birlikte dönüşmem mi bekleniyor? Vazgeçersen ejderhalarımızı hayatta tutmanın tek yolu bu mu?"

Yüzünde binlerce duygu uçuşuyor... ve sonra yok oluyorlar.

Buzun üstünde.

Midem bulanıyor.

"Kal," diyorum. "Ya da benimle Aretia'da buluş. Sevdiğim adam kalıyor. O savaşır."

"Riorson?" Lewellen büyük salonun kapısından sordu. "Luceras maden üretimiyle ilgili konuşmak istiyor."

"Zaten sahip olduğum şeyi kabul etmek zorundasın," diyor Xaden bana. "Sevdiğin adam artık tamamen kendine ait değil." Lewellen'in yanından geçip büyük salona doğru yürüyor ve kalbimi de yanında götürüyor.

Cephaneliğimdeki tüm silahlarla savaştım ama yeterli olmadı.

Duvara yaslanırken omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Bunun ne hakkında olduğundan tam olarak emin değilim ama Güçlü birini sevmenin ne kadar zor olabileceğini." Lewellen sempatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Onunki gibi bir unvanı taşımak bazen yıpranan bir ip gibi hissettirebilir, kişisel olarak istedikleriniz ve halkınızın ihtiyaçları arasında sürekli parçalanırsınız."

"Peki ya neye ihtiyacı var?" Ben soruyorum.

Lewellen duraksıyor, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. "Onun yıpranmasını önlemek için *sana* ihtiyacı var, bu da bazen eyaletin iyiliği için istediklerini -ya da ihtiyaçlarını- bir kenara bırakmak anlamına gelebilir. Bunu herhangi birinden istemek korkunç derecede haksızlık olur, hele ki yüzyıldır ilk kez yıldırım kullanan birinden." Lewellen'in sesi yumuşar. "Sana son derece saygı duyuyorum,

Öğrenci Sorrengail, ancak bu, eyaletin önümüzdeki bin yıl boyunca izleyeceği yolu belirleyecek çok önemli bir zaman. Sizin amacınız da en az onunki kadar büyük ve eğer bu amaç Tyrrendor'un ihtiyaç duyduğu şey olmanızı imkânsız kılıyorsa-"

"Tyrrendor, Xaden değil mi?" Ben ikisi için de savaşıyorum ama o bunu bilmiyor. Kulağına göre, Tyrrish'in işleriyle ilgilenmek yerine Xaden'dan benimle kalmasını istediğim bir tartışmaya girmiş.

Bir nöbetçi yer değiştirerek ikimize de yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

"Onlar artık bir ve aynı." Bunu öyle bir nezaketle söylüyor ki kızmak çok zor. "İkiniz de çok gençsiniz, çok zorlu mühürlere sahipsiniz. Ve eğer onun unvanının getirdiği değişikliklere uyum sağlamamayı seçerseniz-" Kendini durduruyor, sonra iç çekiyor. "Umarım siz ikiniz tüm bunlar arasındaki dengeyi bulursunuz."

Ortaya koyduğu şeylerin hiçbirisi eşit ya da *dengeli* görünmese de ondan vazgeçiyorum.

"Dengeden kastın Tyrrendor'un birinci, Xaden'ın ikinci, ilişkimizin üçüncü sırada yer alması ve benim kişisel ihtiyaçlarımın da bir kolaylık meselesi olması." Bunu yüksek sesle söylemek her şeyi sert bir perspektife oturtuyor.

"Onun gibi bir şey." Ağzının kenarlarından hüzün akıyor.

"Xaden benim için önce gelir." O kadar fedakârca söyleniyor ki, annemin ortaya çıkıp kafamın arkasına bir şaplak atmasını bekliyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ama ben asla aşık olduğu kadın olmaktan vazgeçmeyeceğim ki senin *düşündüğün* gibi bir paspasa . Biz zaten dengeliyiz çünkü *ikimiz* de kendimiz ve birbirimiz için güçlüyüz. Benim *ben* olmama ihtiyacı var ve sana söylüyorum, Tyrrendor'u güvende tutmaya yardım edeceğime söz verdim, ama onun pahasına *değil*."

"O da senin için aynı şeyi söyleyecektir. İlişkinizi bu kadar tehlikeli yapan da bu." İç çekiyor. "Dediğim gibi, bunu yapmak zor.

Güçlü birini seviyorum ve bu her iki taraf için de geçerli."

Koridora geri döner ve kapıyı kapatır.

Ama Xaden iktidarda değil. Güç onda.

Ve kayıyor.

Tairn'e "*Giderse bana haber ver,*" diyorum ve sonra sınıfa gidiyorum.

Xaden iki saat sonra uçuyor.

Bir ejderha son uçuşunu ve binicisininkini belirler.

-Madde Bir, Bölüm İki Ejderha Süvarisinin Kodeksi

BÖLÜM KIRK YEDİ

"Bunu ilk kez denediğinde beni burada istediğine emin misin?" Sawyer'a iki gün sonra sabah dört buçukta Tairn, Andarna ve Sliseag ile uçuş alanının ortasında dururken soruyorum. "İşler kötü giderse seni yakalayacak en iyi kişi ben değilim."

Çantasının kayışlarını sıkıyor. "Hayır, ama kırımın üstüne düşersem görmesini istediğim tek kişi sensin."

"Ya da bacağınızı kırarsanız yardım çağırmaya gitmek?"

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Umalım da öyle bir şey olmasın."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sliseag'a elimle işaret ediyorum. "Teşekkürler ama Jesinia'yla konuştum. Ben hazırım. İhtiyacım olan

Bunun daha pratik tarafı için..." Sliseag'a doğru başını sallıyor, sonra ve protezinin iç kısmındaki bir kolu çekiyor. Botunun burnundan ucu kavisli, yassı, iki inç genişliğinde bir metal parçası çıkıyor. "Ve bu benim ilk seferim değil. İkinci bir görüşe ihtiyacım var çünkü dün benim için pek iyi gitmedi."

"Bunu sen mi yaptın?" Oldukça havalı.

"Evet." Ayağa kalkar ve Sliseag'ın sol ön bacağına bakar. Kırmızı Kılıçkuyruk Sgaeyl'den daha küçük ama Sawyer'ın denemek üzere olduğu şey düşünüldüğünde pençeleri hâlâ devasa. "Bu sıradaki pul deseni birbiriyle örtüşmüyor." Yukarı doğru işaret ediyor. "Ve teoride, tırmanırken kancanın her pulun tepesini yakalaması gerekiyor, ama düşmeden oraya ulaşamıyorum-"

Sliseag başını üzerimize kaldırıyor ve gözlüklerimden silmek zorunda kalacağım bir buhar soluyor.

Ugh. Yapışkan olmak için çok erken.

"Senden *bahsetmiyordum*," diye karşı çıkıyor Sawyer. "Sanki ölçek modelini tartışmamışız gibi."

için-"

Sliseag bizi tekrar ısıtıyor, sıcaklık yüzümü yakıyor. Biraz daha ısıtırsa derimi su toplatacak.

Tairn öne çıkıyor ve bana doğrultulmasını asla istemediğim bir şekilde başını Sliseag'a doğru eğiyor ve Andarna da hemen onu takip ediyor.

"Çünkü buna mecbur kalmanı istemiyorum!" Sawyer, gözlerini kısıp Sliseag'a doğru bağırır.

Bu ölmek için gerçekten saçma bir yol olurdu.

"*Buna cesaret edemez,*" diye uyarır

Tairn. Sawyer, "Bırakın deneyeyim,"

diye karşı çıkar. Sliseag dişlerini gösterir.

Sawyer sağ sırtını gösteriyor.

"*Diğer binicilerin ejderhalarıyla olan ilişkilerini asla anlayamayacağım,*" diyorum bağın aşağısında. Ben de kendiminkini zar zor anlıyorum ama Andarna'ya geniş bir alan bırakmak işe yarıyor gibi görünüyor, çünkü o burada. Rotasyonumuz boyunca geride kalabileceğinden değil ama bunu bir zafer olarak ilan ediyorum.

Tairn, "*Bunu gerekiyor,*" diyor.

"İşte gidiyoruz." Sawyer omuzlarını yuvarlar, sonra Sliseag'ın pençesine doğru koşar.

Botunun ucu çamura saplanmadan önce iki adım atar ve öne doğru düşer.

Kahretsin. Çantasına doğru hamle yapıyorum ve iki elimle tutarak Sawyer'ı uçuş derilerini fırlatmadan önce dik tutuyorum. Omuzlarımın ikisi de patlıyor, ama eklemler üzerimde sublukse olmama nezaketini gösteriyorlar.

Sawyer çizmeye bakarak, "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

"Gördün mü?"

"Biliyorum." Cihaza bakmak için çömeliyorum. "Kolu tekmeleyerek açabilir misin?"

"Teoride," diye cevap veriyor. "Ama muhtemelen bunun için biraz küçük ve bugün hareket etmeden önce değişiklik yapmak için zamanım yok."

"Peki, olduğu gibi deneyelim. Aretia'da değişiklik yapabilirsin. Hiçbirimiz geride kalmanı istemiyoruz." Botlarımın altında çamur eziliyor

Ben ayaktayken. "Koşabilirsin, değil mi?"

Sawyer başını sallar. "Yapamamıştım bunu denemezdim. Yürüyüşüm bozuk çünkü esnekliği tam olarak sağlayamıyorum ve eskiden gibi bacağının tamamını koşacak kadar çevik ."

"Bunun üzerinde çalışabiliriz." Başımı salladım. "Daha önce gibi koşmaya ne dersin, ve tam ivmenin değiştiğini hissettiğinde, sanki geri düşmek üzereymişsin gibi, kolu aç.

Tıpkı tasarladığın gibi ayağını yakalamalı. ve yolun geri kalanını sen tırman."

Sawyer bana bakıyor. "Gauntlet'i böyle yaptın, değil mi?"

"Sayılır. Ağırlığının geriye doğru kaydığını hissedene kadar bekledim, sonra tahtaya bir hançer sapladım ve kendimi yukarı çektim. Ama nedense Sliseag'ın bu yaklaşımı takdir edeceğinden şüpheliyim." Ağızımın bir köşesi kalktı.

Sliseag sanki aynı fikirdeymiş gibi bir nefes daha çekiyor -bu kez buharsız-.

"Bir deneyeceğim." Sawyer kolu kapatır, sonra kendi kendine başını sallar. "İşte gidiyoruz." Koşmaya başlar ve Sliseag pençelerini esneterek pençesini düzleştirir. Sawyer'ın uzun bacakları tırmanışın ilk yarım düzine metresini tüketiyor ve ilerlemesi durduğunda nefesimi tutuyorum.

Kolu tekmeliyor, sonra Sliseag'ın bacağına tutunuyor, ayağı, yakalamadan önce kalbi durduran bir saniye boyunca tutunacak bir yer bulmak için teraziyi kazıyor.

"!" Bağırıyorum. "Tırman!"

Sol botu tasarladığı gibi çalışarak sabit duruyor ama sağ botu kayıyor ve Sliseag'ın kırmızı pullarında bir çamur izi bırakıyor.

Tekrar denediğinde göğsüm sıkışıyor, sonra tekrar, aynı sonuçla.

"Siktir!" diye bağırır ve alnını Sliseag'ın bacağına yaslar.

Andarna yaklaşarak, "*Kuyruğumun ucunu kıvrıp onu güçlendirebilirim,*" diyor.

Şimdi kaburgalarım bambaşka bir nedenle geriliyor. Döndüğümüzden beri söylediği ilk olumlu şey bu.

"*Bu onurlu bir teklif,*" diyorum ona, sonra Sawyer'a tekrarlıyorum.

"Hayır!" diye bağıırır. "Teşekkürler, ama hayır."

Sliseag göğsünde alçak sesle gürlüyor ve ben yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek çaresizce orada duruyorum.

"Çünkü aynı şey değil," diye karşı çıkıyor Sawyer, ses tonundan hayal kırıklığı fışkırıyor ve benimle konuşmadığını biliyorum. "Benim için risk alan sensin ve senden onursuzluk yapmanı istemeyeceğim..." Sessizleşiyor.

"*Benim için omzunu eğdiğinde böyle mi hissediyorsun?*" Tairn'e soruyorum. "*Dishonored?*"

"*Ben Kıta'daki en büyük ikinci ejderha ve saygı duyulan bir savaşçıyım. Hikâyelerim efsanevidir. Eşim eşsizdir. Başarılarım eşsiz-*"

"*Bu sorumu değiştirmez.*" Övgülerini sıralamaya başlamadan önce sözünü kestim.

"*Benim şerefimi lekelemek için duruşumu değiştirmekten çok daha fazlası gerekir,*" diye yanıtıyor.

"*Ama benim önümde kendini hiç alçaltmak zorunda , değil mi?*

Naolin için değil, ya da-"

"*Bizden önce gelen hakkında konuşmayız.*" İstirap verici bir acı bağı sarıyor ve seçtiğim kelimelerden hemen pişmanlık duyuyorum.

Andarna başını kaldırıyor ve suçlayıcı altın gözlerini bana diyor.

"*Biliyorum.*" Ellerimi evrensel teslimiyet işareti olarak havaya kaldırdım.

Sawyer kolları titremeye başlarken, "Bu konuda öyle hissetmediğimi biliyorsun," diyor. "Bunu aşmıştık! Benim yerimde hangi binici olsa aynısını yapardı." Başını sallıyor ve bir sonraki ölçeğe uzanıyor, sonra kendini yukarı çekerek zorlukla kazanılmış bir ayak mesafe kazanıyor. "Tabii ki seni suçlamıyorum! Bu değil-" Başı yana doğru savrulur,

Sliseag'inkine doğru. "Hayır, cezalandırmıyorum- Amari'nin hatırı için, bir kelime söylememe izin verir misin?"

Bunu takip eden sessizliğe bakılırsa Sliseag buna uymamaktadır.

Çantam her geçen dakika daha da ağırlaşırken ağırlığımı değiştiriyorum ve alt omurgam sızlanmayı bırakıp bağırmaya başlıyor.

"Çünkü benim bacağım senin hayatına değerdi ve hâlâ da değer!" Sawyer bir sonraki ölçeğin eklemine ulaşamayınca tersliyor. "Tabii ki aynı şeyi hissetmene izin var-" Eli önceki tutuşuna geri kayıyor. "Ah."

Sliseag oflayıp puflar, sonra sol bacağını uzatarak pençesini çamurda kaydırır. Yavaşça, yürünebilir bir eğim derecesine iner.

Sawyer bırakıp yavaşça yükselirken boğazım düğümleniyor. Parapet'teki bir öğrenci gibi kollarını dışa doğru uzatıyor, sonra ben çevresel görüşümde bir hareket yakalarken adım adım yukarı doğru ilerliyor.

Tairn, "*Yıl arkadaşlarınız geliyor,*" diyor.

Sliseag'in omzunun üst kısmına ulaşp kollarını indirirken gözlerimi Sawyer'a kilitliyorum. Sonraki hareketleri binlerce kez yaptığı bir rutin gibi görünüyor ve birkaç hızlı adımla koltuğu buluyor.

Sawyer yerleşirken Sliseag boyunun tamamına kadar yükseliyor ve ben de daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum.

Koltuğunda rahatlarırken ona sesleniyorum: "Görünüşe göre oraya bir ya da iki kez çıkmışsın."

"Sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum," diye sırtarak bağılıyor. "Ata binebilirim."

"Binebilirsin," diye kabul ediyorum, gülümsemem anında ve geniş. "Şimdi, oraya nasıl gittiğin mi önemli, yoksa sadece onun seni seçmiş olması mı?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Gülümsemesi yumuşar.

"Anlıyorum." Başımı sallıyorum, sonra Andarna'ya dönüyorum ve yolu sadece ona doğru daraltıyorum. "*Bana bak.*"

Bana bir bakış attı.

"*Yas tutabilirsin.*" Benim sözlerim işe yaramazsa, belki *onunkiler* . Altın gözleri benimkilere kilitlendi.

"*Yas tutabilirsin,*" diye tekrarlıyorum. "*Ve bu konuda konuşmaya hazır olduğunda, ben burada olacağım.*"

"*Kederin hakkında konuşmuyorsun,*" diye karşı çıkıyor. "*O da konuşmuyor.*" Kuyruğu Tairn'e sallanıyor.

Haklı olduğu bir nokta var. "*Oraya geliyorum,*" diyorum yavaşça. "*Ve o da mükemmel değil.*"

Burun delikleri genişliyor ve pulları genellikle tercih ettiği mor tonlu siyaha doğru parılıyor.

Başımı sallayıp konuyu kapatıyorum ama bu kesinlikle bir ilerleme gibi geliyor.

"Amari'ye teşekkürler," diye fısıldıyor Rhi sol tarafıma gelip Sawyer'a sırtarak.

"Sawyer! Şu haline bak!" Ridoc kollarını zaferle havaya kaldırarak ileri doğru koşar.

Sliseag başını sallar ve Ridoc'un birkaç metre önünde dişlerini sıkar.

"Uzaktan bak!" Ridoc geri çekilir, kolları hâlâ yukarıdadır. Maren'e çarptığında döner ve Maren gülerken ona sarılır.

Sawyer koltuğa yeniden alışmaya odaklanırken Rhi sessizce, "Yardım edemedim," der. "Onu hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Hayır. Sen tam onun ihtiyaç duyduğu kişiydin." Kolumu onunkinin arasından geçirdim. Kahretsin, bu paket çok ağır. "Sen bizim arkadaşımızsın ama aynı zamanda takım liderimizsin. Senin önünde düşmek istemiyor; hiçbirimiz istemiyoruz. Sizi gururlandırmak istiyoruz. Bizden sorumlu olmaya alışkın olduğunu ve işinde gerçekten olağanüstü olduğunu biliyorum..."

Ridoc Maren'i yere bırakıyor, ardından Cat'e uzanıyor, Cat de ona sarılmayı kollarını dik tutarak ve gözlerini devirerek kabul ediyor.

"Ama?" Rhi yan gözle bana bakıyor.

"Ama bunun daha hızlı olmasını sağlayamazdın." Diğerlerine doğru yürüyoruz. "Ne sen, ne ben, ne Ridoc, ne de Jesinia. Her zaman ikisine bağlıydı. Bu sadece onların zaman çizelgesinde olacaktı."

Ridoc, Nevee doğru dönüyor ve üçüncü sınıf pilotu Neve kaçarken ona sanki bir çift göz daha büyümüş gibi bakıyor

ve Bragen'e çarpar. Quinn'le birlikte yanından geçerken elini kaldıran Imogen'e doğru döner.

"Bunu aklından bile geçirme Gamlyn," diye uyarıyor.

"Çok sıcak ve yumuşacıksın!" Quinn kolunu Imogen'in omuzlarına dolayarak şöyle diyor.

"Sadece senin için." Sawyer'a bakar. "Seni ait olduğun yerde görmek güzel, Henrick!"

Ridoc dönüp kollarını Dain'e doluyor, o da kaşlarını kaldırıyor, sonra yavaşça elini kaldırıp Ridoc'un sırtını iki kez garip bir şekilde sıvazlıyor. "İyi görünüyorsun Sawyer!" Dain seslenir, sonra Cath'e doğru ilerlemeye devam eder.

"İyi iş Matthias," diyor Bodhi yanından geçerken Rhi'ye. "Öğrencini koltuğuna geri oturtmuşsun."

"Ben yapmadım-" diye söze başlıyor ve kolunu kendi kolumla sıkıyorum. "Kendisi yaptı ama biz onunla gurur duyuyoruz. Teşekkürler, bölüm lideri."

Bodhi, Xaden'inkine o kadar yakın bir gülümsemeyle başını sallıyor ki tüm göğüs kafesim geriliyor. Ne Bodhi'nin ne de Dain'in görev programları ve başarısız görevimiz nedeniyle rune kursuna katılma şansları olmadı, bu yüzden ikisini de rotasyonumuza aldık.

"Şuna bakın!" Ridoc bize doğru koşuyor ve bizi kucaklıyor. "Dünyada her şey yolunda!" Kolları gevşiyor ve geri çekiliyor, bakışları özürle ıslanmış. "Yani, Riorson'a olanlar dışında."

"Ne demek istediğini anladım." Çantamı kaydırıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Ve umarım onu orada görürüm."

Umut, Aretia'ya doğru yola çıktığımızda rüzgâra dayanıklı küçük bir yolcu gibi saklanıyor ve Tyrrish sınırının hemen içinde kamp kurduğumuzda bir şekilde gece boyunca yaşıyor. İtiraf etmeliyim ki, bir wyvern devriyesi tarafından fark edilme ya da Theophanie tarafından bulunma endişesi olmadan uçmak özgürleştirici. Gryphon'ların aylarca uzak kaldıktan sonra hâlâ yükseklığe dayanabileceğinden emin olduktan sonra yolculuğun son ayağına başlıyoruz, Aretian koğuşlarının yalnız korumasına giriyoruz.

O akşam Aretia'nın yukarısındaki vadiye inmek eve dönmek gibi geliyor ama Xaden burada değil. Ya da Sgaeyl yok, ki bu da aynı anlama geliyor.

"*Bu berbat bir şey,*" diyorum Tairn'e derin bir iç çekerek. O da aynı fikirde homurdanıyor.

Panchek'in hiddetli protestosu üzerine biraz fazla yaklaşıncı Andarna Kaori'yi tersliyor, sonra ben Tairn'den inerken bir koyun sürüsünün peşine düşüyor.

"Özür dilerim," diyor profesör, kara, kesik kaşlarını çatarak. "İsteyerek yapmadım-"

"Evet," diye araya giriyorum. "Ve neden geldiğini anlıyorum, ama onu incelemene izin vermeyecek. Burada bile."

"Anlıyorum." Kaori başını salladı, sonra yemyeşil bitki örtüsü ve karla kaplı tepeleriyle yüksek asma vadiye baktı. "Bencilce, bu Empyrean'ın nasıl çalıştığını da görmek istedim. Sanırım Panchek de bu yüzden peşime takıldı."

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Onlara sormada iyi şanslar."

"Sen Hazır mısın?" Rhiannon sorar olarak o yaklaşımlar zıplayan ayak sesleriyle.

"Evet." Arkadaşımın mutluluğu karşısında sııttım. "Hadi aşağı inelim de aileni gör."

Dain sağımda belirirken, "Düzenimizi korumayı tercih ederim-" diye başlıyor.

Rhiannon ve ben ona aynı hizada baktık.

"-yarın sabah," diye hızla düzeltti. "Aile her şeyden önce gelir."

Rhiannon hızlı bir gülümsemeyle "Önce aile," diye onayladı ve yanından geçerek eve inen kayalık patıkaya doğru ilerledi. "Onun da rün eğitimi için gelmesi gerektiğini anlıyorum ama neden bizim takım?" Rhi fısıldıyor.

"Ben de aynı sebepten buradayım." Bodhi solumuzda beliriyor ve eski bir arkadaşını selamlar gibi yüzünü güneşe doğru kaldırıyor. "Bu en iyi takım."

"Buranın ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum," diyor Ridoc, uçuş ceketinin düğmelerini açarak.

"Burası bir kuluçka alanı," diye hatırlatıyor Rhiannon ona geniş bir sırtıyla. "Eminim şu anda burada bu kadar ejderha varken Vadi'yle neredeyse aynı sıcaklıktadır."

"Fırtınayı atlattık ama bahse girerim yarın hava sıcaklığı düşer." Ceketimin düğmelerini açıyorum, bu bölgeyi kuluçka alanı olarak tanımlayan büyülü bariyeri geçtiğimiz anda donacağımın farkındayım.

Elbette, Riorson House'a vardığımızda hava buzul gibiydi.

Tanrım, bunu görmek bile onu özlememe neden oluyor.

Ekip, muhafızları geçip ön kapıdan geçerek, dev basamaklar gibi dağın içine yerleştirilmiş beş tam kat yukarı bakan devasa girişe giriyor. Günün bu saatine göre sessiz. Ya da belki de koridorlar artık öğrencilerle dolup taşmadığı için boş görünüyordur.

Kaori şaşkın bir ifadeyle arkasını döner.

Felix onun sırtını sıvazlıyor, sonra Kaori'yi götürmeden önce Rhiannon'a bir şeyler söylüyor.

"Gözler üzerimde!" Rhiannon'un sesi yankılanarak herkesin dikkatini çeker. "Önceden belirlendiği gibi yataklarınızı bulun. Bu gece istediğinizi yapabilirsiniz ama yarın saat yedide toplanma var, o yüzden bir taverna bulmak için iki kere düşünün derim."

Ara verip ilk merdiveni tırmanıyoruz.

Rhi hemen önümdeki Maren'e, "Buradan mümkün olduğunca çabuk çıkalım," diyor.

"Kardeşlerimi görmek için sabırsızlanıyorum." Maren heyecanla alkışlıyor, elinin arkasındaki uzun gümüş yara izine ışık vuruyor. Son birkaç yıldır aramızda bir şekilde yara almamış tek bir kişi bile olmadığına eminim. "Cat, geliyor musun?"

Sahanlığa ulaştığımızda başını sallayarak, "Küçük dehşetleri görmek benim için sorun olmaz," diyor.

"Vi?" Rhi omzunun üzerinden sorar.

"Elbette," diye başımı hızlıca sallayarak cevap veriyorum.
"Aileni seviyorum." "Sawyer ve ben de gidiyoruz." Ridoc
üçüncü kata çıkıyor.

Zemin.

"Pekâlâ," diye sesleniyor Rhi merdivenleri tırmanırken. "Kim evime gitmek isterse, kırk dakika içinde fuayede buluşalım, bu da size banyo yapma ve üstünüzü değiştirme şansı verecektir. Kükürt gibi kokarak içeri girerseniz annem sizi evinden kovar, şaka bile yapmıyorum."

Sahanlıkta duraksıyorum, bakışlarım önümdeki basamaklardan solumdaki koridora kayıyor.

"Lütfen bana kaybolduğunu söyleme," diyor Bodhi merdivenlerden en son çıkarken.

"Tabii ki hayır." Başımı yavaşça sallıyorum. "Sadece burada bir odam yok ve nerede uyumam gerektiğinden emin değilim."

Alay ediyor ve koridorun aşağısını işaret ediyor. "Senin bir odan var. Hareket etmedi."

"Burası onun odası," diye sessizce düzeltiyorum onu. "Ve çok düşünceli." "Evdeyiz Vi. Öyle davran." Sırıttıyor, sonra arkasını dönüyor

sağdaki koridorda geriye doğru yürüyordum. "Yatağında uyu. Uyumazsan daha çok kara kara düşünecek."

Odasında kaybolduğunda iç geçiriyorum ve sonra sola dönüp kendi odama gidiyorum.

Kol dönmüyor, ben de bileğimi oynatıyorum ve mekanizmanın açıldığını hayal ediyorum, kilidi açmak için daha az sihir kullanıyorum.

İçeri girmek gerçeküstü. Koğuşlardan geçerken tenimdeki sihir karıncalanıyor. Eşyalarımızın çoğunun Basgiath'ta olması dışında, tıpkı Aralık ayında bıraktığımız gibi görünüyor. Kapıyı kapattıktan sonra çantamı omuzlarımdan indirip Resson'da bıçaklandıktan sonra ben uyurken Xaden'in onca gün boyunca beklediği sandalyeye koyuyorum.

Yatak aynı koyu mavi, büyük pencerelerin yanındaki perdeler akşam ışığına açık ve koleksiyonundaki her kitap sağımdaki gömme raflarda tam olarak ait olduğu yerde duruyor.

Masanın üzerinde son dersimden kalan birkaç acınası r n denemesi ve en üst çekmecede unutulmuş bir defter var. Dolabı kontrol ediyorum ve kazaklarımdan birini, her birimiz için birer üniformayı ve annesinin ona yaptığı battaniyeyi sa  köşeye sıkı tırılmı  halde buluyorum.

Ve *tanrılar*, onun gibi kokuyor. Saf özlemin ani ve keskin darbesiyle g  s m yarılma tehlikesi geçiriyor. Burada da izimi bırakmı ım. Banyo odası hâlâ sa ımda kullandığım sabun gibi kokuyor ve sabun kalıbını bıraktı ım yerde buluyorum. Temizlenmek için birkaç dakika ayırıyorum, sonra yeni bir üniforma giyiyorum, yarı yarıya Xaden'ın her an içeri girip bana g n m hakkında soru sormasını bekliyorum.

Sanki bu oda zamanın kendisinden koparılmış gibi, aynı anda birlikte ya adı ımız ama ya amadı ımız dünyanın küçük bir köşesi. Aradan aylar ge ti inin tek göstergesi komodinin  zerindeki Zehyllna'dan gelen cam kutu ve içinde duran zümrüt saplı Aretia Kılıcı. Tepesine yakın tek bir ta ı eksik ama altı yüz yıl boyunca Navarrianların elinde kaldıktan sonra hiç de kötü görünmüyor.

Biri kapıyı çalıyor ve ben saate bakıyorum. 
 imdiyen kırk dakika mı oldu?

Kapıyı açıyorum ve Brennan'ı diğer tarafta buluyorum. Gözleri yorgun, ama bana standart kardeş bakışını atarken gülümsemesi ı ıl ı ıl.

Elimde değil, ben de yapıyorum, yeni bir yara izi ta ımadı ı için memnun ayrılıyorum.

"Beni içeri  ek." Elini uzatıyor. "Buraya son gelişinde ko u larla oynadı."

"Tabii ki yaptı." Karde imin elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Beni hemen kucaklıyor.

Son on saniye içinde gülümsemesini kaybetmiş bir şekilde geri çekilene kadar bu nadir huzur anının tadını çıkarıyorum.

"Tamir edilecek bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Emin misin? Çünkü buraya her gelişinde ölümden bir santim uzakta oluyorsun." Beni inceliyor.

Yalan söylüyorsun.

"Eminim."

"Güzel." Kapıyı tekmeleyerek kapatır. "Ses kalkanı sadece kapı kapalıyken çalışıyor, değil mi?"

"Doğru." Endişeyle birkaç adım geri çekildim. "Sorun nedir?"

Brennan'ın yüzü düşer ve yere bakar. "Onu iyileştiremem."

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepimiz sağlıklıyız. Buraya gelirken kimse yaralanmadı."

Başını kaldırıyor ve gözlerindeki keder beni geriye doğru sendeletiyor. "Xaden. Onu iyileştiremem Vi. Geçen hafta burada olduğu her gün denedim."

Yeterli nefes almakta zorlanıyorum. "Biliyorsun."

"Biliyorum." Bir kez başını salladı. "Nolon onunla çalışmaya başladığında Jack'in olduğundan daha ileride olmalı. Çok üzgünüm."

Bu ölçü birimi akıl almaz. "Ben de."

"Tüm yerel tapınaklarda sessiz sunular yapmayı, büyüü toprağa geri itmeyi, hatta kuluçka alanındaki yumurtalarla oturmayı bile denedik. İkimizin de aklına gelebilecek her şeyi denedik, gerçi dün Lewellen'dan gönderdiği mektupta tuhaf bir şey vardı-" Bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyor. "Sen... gülümsüyor musun?"

"Dün mü?" Umutlu küçük kıvrımla savaşıma bile çalışmıyorum.

Brennan başını sallıyor. "Basgiath'taki *lekeyi* onarmayı denemek istiyor."

"İyi fikir." Artık sırtışımda küçük bir şey yok. Düşünceli olabilir ama pes etmedi.

472 AU, Willhaven, Braevick: Bir ev haricinde köy, bir bilge olduğu tahmin edilen tek bir venin tarafından bir gecede kurutuldu. Hayatta kalan üç kişi arasındaki tek yetişkin onu

"Şaşırtıcı derecede yaşlanmayan.

Saçları evlendiğimiz günkü kadar siyahtı, ama beklediğim yaşlılık çizgileri yerine kırmızı halkalı gözlerinden dışarıya doğru dallanan şişkin kırmızı damarlar vardı."

Yeniden Dirilişi, bir zaman çizelgesi, yazar Pierson Haliwell

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gece Tecarus'un gönderdiği son kitabın sayfalarını karıştırıp saçlarımı kuruturken gök gürültüsü yatak odamın pencerelerini tıkırdatıyor.

Kral olduğu halde anlaşılmamızı unutmadı ve ben de Xaden'dan vazgeçmiyorum, özellikle de kendinden vazgeçmediği ortadayken. Cevap dışarıda bir yerde ve biz onu bulacağız. Brennan'ın haberdar olması bu umudu güçlendiriyor. Belki Xaden'ı iyileştiremez ama kardeşimin çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur.

Masamın üzerindeki alıştırma rünleri karmaşasına bakıyorum ve bir an için Trissa'nın öğleden sonranın büyük bir kısmını bize öğretmek için harcadığı gecikmeli etkinleştirme rünü üzerinde çalışmayı düşünüyorum. Amacı mevcut, hareketsiz bir rünü alıp içine daha fazla büyü katarak onu "açmak". Gerçek kullanımı? Hiçbir işe yaramıyor, çünkü o lanet şeyi çalıştıramıyorum.

Cat ilk denemede doğru yaptı.

Imogen hemen ardından geldi.

Kai dikenli siyah saçlarının uçlarını yaktı.

Dain, Bodhi, Rhi, Ridoc... ben hariç herkes sonunda bir tanesinde ustalaştı. Henüz bir mühür tezahür ettirmemiş olan Aaric bile daha küçük büyülerin karmaşıklığını başardı.

Her neyse. İki haftalığına buradayız. Eninde sonunda doğru yapacağım, yapamazsam da bu yüzden takımlar halinde çalışıyoruz. Her şeyde iyi olmak zorunda değilim.

Deverelli ipek geceliğimin sürekli kayan askısını omzuma geri çekiyorum ve Tecarus'un kitabındaki sayfayı çeviriyorum. Okuduğum bir sonraki pasajda kaşlarım kalkıyor ve bir model yakaladığımdan emin olmak için bir kez daha üzerinden geçiyorum. *Bu üç oldu.*

Gök gürültüsü tekrar duyuluyor ve sanki bir arkadaşım tarafından oyuna çağrılmış gibi içimde güç yükseliyor. Doğudan yanlamasına geliyormuş gibi görünen yağmuru izliyorum, sonra komodininin üzerindeki kanalı alıp akmasına izin veriyorum.

Felix ortadaki alaşımı hançerlere güç verenlerle aynı boyutta derecelendirdi ve ben okurken aynı anda birden fazla iş yapıp onun ödevini de yapabilirim. Dunne, yarın beni daha fazla pratik yapmam için dağlara götürmeden önce en az üç tanesinin aşılmasını bekleyeceğini biliyor. Beni veninler ve Aretia arasında duran tek şeymişim gibi eğitiyor ve koşuşlar her geçen gün azalırken onu suçlayamam. Lewellen'deki eyalet meseleleriyle Xaden ilgilenirken, Theophanie'ye karşı elimizdeki en iyi şey benim... en azından ofansif olarak.

Biri yatak odamın kapısını çalıyor.

Kitabı kapatıp kanalla birlikte komodinin üzerine koyduktan sonra kapıyı açmak için yatağımdan kalkıyorum. Saat onu geçiyor, yani ya Rhi dün geceki gibi sohbet etmek istiyor ya da Brennan mutfakları yağmalamak için bir ortak arıyor. Her iki durumda da, bu elbise neredeyse transparan, bu yüzden giderken gardıroptan bir bornoz alıyorum.

Eşikten bir nefes ötede parıldayan oniks kalkanlarıma vuruyor ve kapıyı açmak için cübbenin bağını bırakıyorum. Kalp atışlarım önce tekliyor, sonra .

Xaden uçuş derileriyle kapıda duruyor, iliklerine kadar ıslanmış, saçlarından yağmur damlıyor. Gözlerinde savaş öfkesi, sanki burası olmak istediği hem son hem de tek yermiş gibi.

"Merhaba." Elim kapının kolunda esniyor. "*Neden bana burada olduğunu söylemedin?*" Tairn'e soruyorum.

"*Onun gelişinden haberdar edilmeyi istemediniz, sadece gidişinden haberdar edilmeyi istediniz.*"

Lanet olası anlambilim.

"Bana gitmemi söyle, gideceğim," diyor Xaden, sesi kömürlerin üzerinde kazınmış gibi çıkıyor. "Sadece yetmiş üç gün oldu."

"Buraya gel." Kolu bıraktım ve yer açmak için geri çekildim.
"Donmuş olmalısın-"

Bir saniye önce koridorda duruyordu, bir saniye sonra elleri saçlarımda ve ağzı benimkindeydi.

Tanrım, *evet*. Dudakları soğuk ama dili ağzımın içinde gezinirken lezzetli bir şekilde sıcak. Öpücük vücudumdaki tüm sinir uçlarını uyandırıyor ve bana Deverelli'den bu yana ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyor. Seyahatler, diğer sürücülerle olan yakın ilişkilerimiz ve onun kontrolü kaybetme korkusu derken, tenini tenimde hissetmeyeli haftalar oldu.

Ondan gelen bir öpücük, gücün tenimde uğuldaması, ihtiyacın *yakınlaşma* ve *daha fazlası* dışındaki tüm düşüncelerin önüne geçmesi için yeterli. Söz konusu o olduğunda her zaman *daha yakın* ve *daha fazla*.

Kapı arka planda bir yerde kapanıyor ve kilit sesini, çantasının yere çarpma sesini, sırtındaki kınının tokasını açıp omuzlarının üzerinden kaydırırken ıslak derinin sürtünme sesini duyuyorum, öpüşmeye bir kez bile ara vermiyor. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi ağzımı alıyor, tamamen, bütünüyle, sanki kendine pervasız olma izni vermiş ve bundan en iyi şekilde yararlanacakmış gibi.

Dilimi ağzına alıyor ve ben içimdeki çılgınlıktan, fiziksel teması ne kadar özlediğimden dolayı inliyorum. Ellerim göğsüne doğru yükseliyor ve ceketinin soğukluğu sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor. O fırtınada ne zamandır uçuyordu? Yavaşça itiyorum. "Bekle."

Hemen duraklıyor ve gözlerimin içine bakacak kadar başını kaldırıyor. "Burada olmamalıyım, biliyorum. En azından henüz değil."

"Kastettiğim bu değildi." Parmaklarımı uçuş ceketinin düğmelerinin arasından geçiriyorum ve sanki benimle bu odada kalırsa dünyadaki her sorunu çözebilecekmişiz gibi kumaşa tutunuyorum. "Tabii ki burada olmalısın. Sadece Lewellen'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim." Odağı dudaklarıma kayıyor ve o kadar hızlı ısınıyor ki neredeyse onu durdurduğuma pişman olacağım. "Sonra Tirvaine'e doğru yola çıktım ve kendimi evimizde buldum." Kelimeler yavaşça geliyor, sanki ondan koparılıyorlarmış gibi. "Ya da en azından sen mezun olduktan ve ikimiz de buraya atandıktan sonra olacak."

"Zaten evde." Nabzım atıyor. Gelecek hakkında en son ne zaman korkudan başka bir şeyle konuştuğunu hatırlayamıyorum. "Dokuz saat yanlış yöne uçtun," diye takılıyorum, uçuş ceketinin üst düğmesini açıyorum, sonra diğerini.

"Farkındayım amına koyayım," diye fısıldıyor sırtarak. "Lewellen'de çok kızgındım ve o zihinsel buzda kayıyordum ama babam öldükten sonra beni büyüten iki adamı yumruklamak yerine kendimi tuttum." Bu itirafından dolayı onu kınayacakmışım gibi gözlerimi arıyor ama ben sadece düğmelerinden aşağı doğru inip dinliyorum. "Koğuşların ötesindeydik, ama herhangi bir güce ulaşmadım çünkü o durumda bile beni sıfırinci güne geri götürebileceğini biliyordum ve sıfırinci gün bana *seni* vermiyor. Tırnaklarımla kazıyarak kendime geldim ve oradan ayrıldım."

"Kontrolünü korudun." Son düğmesini çözerken gururlu bir gülümseme ağzımı çekiştiriyor.

Başını sallıyor. "Kaderimi görmezden gelmiyorum. Zamanla benden çok o olacağım bir nokta geleceğini biliyorum." Yutkunuyor. "Ama umut ne kadar tehlikeli olsa da haklısın, bunun için savaşmalıyım. Şimdilik dengeli olduğumu düşünüyorum ve daha yetmişinci günümde olduğumu biliyorum."

"Elinizdeki bu sihirli sayı nedir?" Üç haneli rakamlara bakıyorsak Tanrılar bana yardım etsin.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Yetmiş altı. Bu Barlowe'un ilk önemli kanallanmasından (uçurum olayı) sonra drenaj yapmadan geçirdiği en uzun sürenin iki katı. Seni umutlandırmak istemedim ama yetmiş altı gün yapmanın ilerlemeyi durdurabileceğimi göstereceğini düşündüm."

Göz kırpıyorum. "Üç gün mü?" Umutlarım sadece yükselmekle kalmıyor, uçuyor.

"Kapına gelmek için yetmiş altıncı güne kadar bekleyeceğimi söylemiştim ama Sgaeyl, eğer kapına gelirim

koğuşların ötesinde kontrolü elinde tutabilir..." Eğiliyor, ağzımın birkaç santim üzerinde duruyor.

"O zaman kontrolü bende tutabilirsin?" Utanmadan cümleyi bitmesini istediğim şekilde bitiriyorum. Buz gibi soğuk su köprücük kemiğime damladığında nefesim kesiliyor, onunkine bu kadar yakın olan bedenimin yükselen sıcaklığını bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. "Doğru koşullar altında." Başını sallıyor, sonra bir adım geri çekilip sıırılsıklam olmuş uçuş ceketini çıkarıyor, ben de onu takip edip bornozumu silkerek giysilerin aynı anda yere düşmesini sağlıyorum. "Bu olabildiğince iyi olabilir ve geçirdiğimiz her saniyeyi istiyorum-" Cümlesinin ortasında durdu, bakışları bariz, hissedilir bir açlıkla boylu boyunca üzerimde geziniyor ve dokunduğu her santimetreyi ısıtıyor. "Oh

Siktir," diye inliyor.

"Bu koşullar ne olabilir?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne istiyorsa, neye ihtiyacı varsa, onun. Ben onunum.

"Giyiyor musun..." Bir elini bana doğru kaldırıyor, sonra yumruğunu sıkarak geri çekiyor.

"Benim için yaptığın gecelik mi? Evet. Dikkatin dağılmasın. Hangi koşullar?" Tekrarlıyorum, sonra dilimi şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Bu öpücük yeterli değildi. Onun için açlıktan ölüyorum ve eğer o hazırsa, ben de mutlu bir şekilde ziyafet çekmeye hazırım.

"Dikkati dağınık değil. Takıntılı. Görünüyorsun..." Kıvrımlarımı daha önce hiç görmemiş gibi incelerken gözleri kararıyor. "Belki de yetmiş altıncı güne kadar beklemeliyiz." Geri çekiliyor ve kapı koluna uzanıyor.

Kesinlikle *olmaz*.

"Şu kapıyı açarsan pantolonunun kenarını tahtaya iğneleyip seni önümüzdeki üç gün boyunca orada bırakırım." Şifonyerin üzerindeki hançerlerime anlamlı anlamlı bakıyorum. "Eğer istediğin buysa yatağımıza kıvrılıp uyuyabiliriz ama lütfen benden kaçmayı bırak."

"*Kesinlikle* uyumak istemiyorum." Kapıyı itiyor ve aradaki mesafeyi tüketirken nabzım hızla atıyor.

Bize. "Ve senden kaçma konusunda tamamen yeteneksizim." Parmakları ensemdeki saçların arasından geçiyor ve yüzümü kendine doğru eğerek çekiştiriyor. "Tamamen... ben olmadığım da bile, her neysem hala seni arzuluyor, sana ihtiyaç duyuyor, sadece *seni* istiyor."

Bu fazlasıyla aşına olduğum bir duygu.

"Ben de seni seviyorum." Ellerimi göğsünde birleştiriyorum, parmak uçlarım yakasına yakın ıslanmış kumaş parçalarını sıyrıyor ve ayak parmaklarımın üzerine kalkıp onu öpüyorum. Kaynamış olan ihtiyaç iki kat daha güçlü bir şekilde geri geliyor ve yumuşak ve tatlı başlayan öpüşme birkaç saniye içinde akıl almaz derecede sıcak bir hal alıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, ellerimiz dolaşüyor ve bu odanın dışındaki her şey kaybolup gidiyor, gerçekten önemli olan şey tarafından alt ediliyor: biz.

Bir elini kalçamın arkasına doluyor, sonra kaldırıyor. Dünya dönüyor ve o başını kaldırdığında arkamda duvarı buluyorum. "Seni sevmeyi hak ettiğin şekilde sevseydim, bildiğim tek huzur biçimi olduğunu görmezden gelir ve aramıza binlerce kilometre koyardım çünkü *istikrar* hala bir *bütün değil*." Bakışları ağızma düşüyor. "Bunun yerine, burada komplo kuruyorum, oluşturduğum tehdidi hafifletmek için mümkün olan her yolu düşünüyorum, böylece bu çok saydam ipeği inanılmaz vücutundan koparabilir ve kendimi içine gömebilirim."

"*Evet, lütfen.*" Bu düşünceyi bir kenara itip bacaklarımı beline doluyorum ve kalçalarımı saran soğuktan nefesim kesiliyor.

"*Violet.*" Çenesini esneterek bana bakarken iniltisi zihnimi dolduruyor.

"Neyi hak ettiğime ben karar veririm." Şu anda bedenim kesinlikle onu hak ettiğini biliyor. Ayak bileklerimi kilitliyorum ve soğuğu küçük bir titremeye kabul ediyorum. Onu kısa sürede ısıtacağım. "Hangi riskleri almaya hazırım. Şimdi, *hangi* koşullar Xaden?"

"Seni üşütüyorum." Başının arkasına uzanıp tişörtünü çekiştirmeden önce kaşları bir an çatılıyor.

Benim. *Hepsi* benim.

"Yine de bir şekilde bana zarar verebileceğini düşünüyorsun." Gömlek yere düşerken kollarım boynuna dolanıyor, tüm bedenim çıplak göğsüne ve kalbinin üzerindeki yara izine doğru geriliyor. Gövdesinin her çizgisini yalamak istiyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki sana sahip olabileyim."

Belimi avuçluyor, sonra başını eğip ağzını boynuma dayıyor. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Sadece sabun." Sonra zihnim lapaya dönüyor ve başım taşa yaslanıyor. Ağzına her dokunuşum, kan dolaşımımı dolduran, gücümle karışan ve kalçalarımın arasında biriken bir elektrik atışı.

"Sadece sen varsın." Boğazımın kenarından öpüyor, sonra dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar çene çizgimden aşağı iniyor. "Bana kırmayı sevdiğin tek şeyi vermeni istiyorum."

Beynimi, yarattığı şehvet sisi içinde çalışmaya zorluyorum. "Kontrol."

"Kontrol." Başını sallıyor.

"Tamamdır." Alt dudağını emiyorum ve sonra bırakırken dişlerimi üzerinde gezdiriyorum. "Sende zaten var." Ellerini üzerime koyduğu anda bir macun kadar yumuşak oluyorum.

"Keşke bilseydin." Başını sallıyor ve parmaklarını kaburgalarımın yukarı kaydırarak göğsümü avuçluyor. Geceliğimin ipeğini hassas meme ucumun üzerinde tekrar tekrar gezdirirken nefesim kesiliyor. "Sana karşı olan kontrolüm bir yanılsamadan ibaret. Sen benim taptığım bir tapınaksın. Uyluklarının sıkılması, nefes nefese küçük çığlıkların, sikimin etrafına gelme hissin ve her şeyden önemlisi, bu ağızdan çıkan en sevdiğim üç kelimenin sesi için yaşıyorum." Başparmağıyla dudaklarımı okşadıktan sonra başımın arkasını kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ellerimi senden uzak tutmak *hayatımın* başarısı oldu ve sen tek bir dokunuşla disiplinimi paramparça etme gücüne sahipsin."

Eriyorum ve eline doğru eğiliyorum. Beni duvara yaslaması iyi bir şey, çünkü parmaklarıyla yaptıklarını bir kenara bırakın, bu itirafın yarısında dizlerimin tutmayacağını biliyorum. "Sana dokunma. Anladım."

"Öyle mi?" Gölge bantları omuzlarından akarak bileklerimi sarıyor ve bir kalp atışı sonra ellerim başımın üstündeki duvara sabitleniyor. "İhtiyacım olursa alabileceğin bir şey mi bu?"

Gölgeler, nefesimi kesen sürekli bir okşayışla avuçlarımın ve parmaklarımın üzerinden akıyor.

"Evet." Sertçe yutkunuyorum. "Aslında rahatsız edici derecede sıcak."

Ağzının bir köşesi yavaş bir gülümsemeye dönüşüyor ve gölgenin şeritleri bacaklarımın üzerinde eller gibi gezinerek etek boyumu kalçalarımın doğru itiyor. "Bunu aklımda tutacağım."

O gölgeler iç uyluğum boyunca sertleşirken sırtım eğiliyor. Kullanmak için parmağını bile kaldırmadı. Tüm bunları zihniyle yapıyor. Gücün rahatça daha da ateşli. "Başka? Çünkü yakında bana gerçekten dokunmaya başlamazsan, bunu kendim yapacağım ve sana izleteceğim."

"Bunu aylar önce yapmalıydık." Gözleri parlıyor ve göğüs ucumu başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarlıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor." Kalçalarım ona karşı sallanıyor. O sert ve tam orada, ona umutsuzca ihtiyaç duyduğum yerden sadece birkaç kat kumaş uzakta.

Ağzıyla göğsümün noktasını kapatıyor, beni inletmek için ipek parçasını ve dişlerini kullanıyor.

"Xaden," diye pervasızca yalvarıyorum, kalçalarım belinin etrafında sıkışıyor.

Başını kaldırırken gözlerindeki tüm alay izleri kayboluyor. "Serumunuz var mı?"

"Çantamda. İster misin?" Şimdi ilerleme kaydediyoruz.

Başını iki yana sallar. "Sgaeyl içimi boşaltırdı. Ama eğer istersen onu boğazımdan aşağı itmeni istiyorum-" Yüzünü buruşturuyor. "Siktir et. Burada kaç tane hançeriniz var?"

"İki tane." Hangi hançerleri sorduğunu sormaya gerek yok.

"Şunu dört yapalım." Bir tanesini kalçasından çıkarıp Sağımdaki kitaplığın üzerine koyuyor, sonra daha küçük bir sihirle diğerini komodinin üzerine bırakıyor. "Korktun mu?"

Aylar önce söylediği sözleri hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. önce.

"Hayır." Silahları kullanmama gerek kalmayacağını bildiğim için dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sana ilk kez kılıç kaldırıyor olmayacağım."

Şaşkın şaşkın bakıyor, sonra sırtıyor. "Bunun bizim hakkımızda ne söylediğinden emin değilim."

Zehirli mi? Olabilir. Biz miyiz? Kesinlikle.

"Birbirimizi defalarca öldürmeyi tartıştığımızı ve her seferinde bundan kaçındığımızı mı?" Onu öpüyorum, dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum çünkü o benim ve bunu yapabiliyorum. "Bunun geleceğimiz için iyiye işaret olduğunu söyleyebilirim. Eğer gerçekten kan dökmeye çalışsaydık, endişelenirdim."

"Kafama hançer fırlattın." Elleri kalçalarımı kavlıyor ve ağzı boğazımdan aşağı kayıyor, boynumla omzumun birleştii yeri emmek için oyalanıyor.

Tanrım, bu çok *güzel*.

Ateşim en az bir derece yükselirken bir nefes çekiyorum. Daha başlamadan beni eritecek. "Kafanın hançer fırlattım. Büyük fark var." Kalçalarımı döndürmem onun alçak sesle inlemesine neden oluyor. "Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, beni gerçekten öldüreceğini düşündüğüm herhangi bir anda seni bıçaklayacağım, tamam mı? Sadece kanalıma elime koy ve bana dokun artık." Kahretsin, az önce bunu söyledim.

Ve ben etkilenmedim bile.

"Kanal yok." Elleri esniyor, beni sert boyuna doğru çekiyor ve ağzını değdirebildiği her santim çıplak teni öpüyor.

Tam burada, bu kitapların tehlikeli bir şekilde yakınında yanacağım, ama en azından yağmur hala cama yağıyor. "Yani, burası senin evin. Ayarlamak istiyorsan." Kalbim sıkışıyor. "Beni tam güçte istiyorsun."

"Seninle işimi şansa bırakmayacağım." Bileklerimdeki gölgeleri gevşetiyor ve ağzı köprücük kemiğim boyunca fısıldarken ellerim omuzlarına düşüyor, omurgamdan aşağıya doğru zevk karıncalanmaları gönderiyor. "Acaba

Hançeri de tutmak ister misiniz? Yoksa ulaşılabilir bir yerde mi?"

"Ona ihtiyacım yok. Silah benim." Antrenman sahasındaki sözlerini aynen kullanıyorum ve parmaklarımı saçlarına daldırıyorum, o beni sistematik bir şekilde çözerken umutsuzca hayatımın en önemli konuşmalarından birini yapmaya çalışıyorum.

"Biliyorum." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve daha fazlası için eğildiğimde geri çekiliyor. "Kapını çalmama izin vermemin tek nedeni bu. Fikrini değiştirmek ister misin?" Sanki ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi, yani birbirimizi reddetme ihtimalim varmış gibi gözlerimi inceliyor.

"Bizim kapımız," diye düzeltiyorum. "Seni seçiyorum. Bunun getireceği her türlü riski seçiyorum. Senin her parçanı görüyorum, Xaden: İyi yanlarını. Kötü yanlarını. Affedilemez olanı. Söz verdiğin şey buydu ve istediğim de bu - her şeyini. Kendimi idare edebilirim, gerekirse sana karşı bile."

Bakışları kararıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Parmak uçlarımı kalıntısının üzerinde gezdiriyorum, bana izin verdiği sürece onu hissetmenin tadını çıkarıyorum.

"Eğer kayarsam..." Başını sallar. "Siktir, *Violet*."

Adımı söyleme şekli -bir kısmı inilti, bir kısmı dua- beni mahvediyor. "Yapmayacaksın. Yetmiş üçüncü gün, unuttun mu?" Başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum. "Ama kendini daha iyi hissedeceksen yetmiş altıya kadar bekleyebiliriz."

Çenesi parmaklarıma çarpıyor. "Artık beklemek yok."

Çoğu tanrı tapınak görevlilerinin hizmet sürelerini seçmelerine izin verirken, sadece iki tanesi ömür boyu adanmışlık gerektirmektedir:

Dunne ve Loial. Çünkü hem savaş hem de aşk ruhları geri dönülmez bir şekilde değiştirir.

-Binbaşı Rorilee'nin Tanrıları Yatıştırma Rehberi, İkinci Baskı

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağızlarımız çarpışıyor ve tutuşuyoruz. Artık alay yok. Artık şüphe yok. Dili dudaklarımın arasından kibirli bir sahiplenmeyle geçiyor ve ben inleyerek parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum. Daha fazlası için eğilmeme ve yeterince hızlı vermediğinde alt dudağını ısırmama neden olan derin, uyuşturucu öpücüklerle ağızımı tekrar tekrar alıyor.

Kalçalarını döndürürken taş sırtımda gıcırdıyor, ama mükemmel noktaya ulaştığında tek hissettiğim yakıcı bir zevk. "*Bir daha,*" *diyorum,* sonra da ağızına verdiğinde inliyorum.

Beni içine çektiği ateş beni yiyip bitirmekle tehdit ediyor ve aramızda *hâlâ çok fazla* kıyafet var.

Eli kalçamın ve elbisemin buruşuk eteğinin altından kayıyor ve iki parmağının arkasını kalçalarımın arasında, iç çamaşırlarımın kumaşının üzerinde gezdiriyor. "*Benim için sırılsıklam olmuşsun,*" diye .

Bu kışkırtıcı derecede hafif dokunuş, karnımın derinliklerinde biriken çatırdayan ıstıyı daha da artıran bir güç dalgası uyandırıyor.

"*Ne kadar da farkında.*" Sırıtiyorum, parmaklarına karşı sallanıyorum ve dilini teslim edersem onu kaybedecekmişim gibi öpüyorum. "*gördün mü?*"

Dudaklarıma karşı bir kahkaha atıyor ve sonra hareket ediyoruz. Yatağı her an sırtımda hissetmeyi bekliyorum ama ayak bileklerimi çözüp ayaklarımı yüksek arkalı koltukla yatağımızın arasına, yere koyarak beni şaşırtıyor.

Sonra ağızı tekrar benimkinin üzerinde, zaten çok sıcak olan ateşi daha fazla dayanamayacak şekilde körüklüyor. Kıyafetler uçuşuyor.

Belindeki düğmeye uzanıyorum.

Geceliğimi başımdan çekeştirecek kadar uzun süre öpüşmeyi kesiyor.

Pantolonunun su dolu derisini itiyorum. Beni iç çamaşırlarımdan sıyırdı.

Eğer soyunmak bir yarışsa, kesinlikle ben kazanırım, ama o botlarıyla şaşırtıcı derecede hızlı. Bana ne *kadar* kazandığımı hatırlatmak için tek bir bakış yeter.

"Benim," diye fısıldıyorum, parmaklarımla karın kaslarının oyulmuş kenarlarında geziniyorum. Sırtımın alt kısmını avuçlayıp beni kendine doğru çekerken, "Etkisinin geçmesini bekliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" diye soruyor, koltuğa oturuyor ve beni kucağına .

Dizlerim kaslı kalçalarını kavırıyor ve kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyor. "Benim olduğunu hatırladığımda hissettiğim tam huşu." Ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdiriyorum. "Bir mucize eseri sana dokunabilen tek kişi benim."

"Benim için de henüz etkisi geçmedi. Gececeğini de sanmıyorum." Bakışları bağlanmamış saçlarımla ve vücudumun üzerinde ejderha pullarını kesebilecek kadar keskin bir açlıkla geziniyor. "*Sensiz son kez burada olduğumda düşündüğüm tek şey buydu.*"

Oh, evet. Kendimi alçaltmaya başlıyorum, onun her santimini içimde hissetmeye fazlasıyla hazırım.

Sikinin başı kalçalarımla arasından kayarken dişlerinin arasından tıslıyor ve klitorisime sürtündüğünde ben de aynısını yapıyorum, vücudumdaki her hücreye kıvılcımlar gönderiyorum. "Henüz değil," diyor dişlerini sıkarak.

Parmaklarım omuzlarına saplanıyor. "Beni bekletirsen gerçekten ölebilirim-"

"Bekleyeceğini hiç söylemedim." Önce dizlerimden birini, sonra diğerini yastıklı sandalye kolunun üstüne kaldırıyor ve elleri kıcıma doğru kayarken hınzır bir sırıtışla bana bakıyor.

"Tutun, aşkım."

Nereye diye sormadan, gölgeler ellerimi döşemeli sandalyenin arkalığının üst kısmına çekip orada tutuyor. "Sen ne-"

"Tapınma." Kıcıımı kaldırıyor ve kalçalarımı doğrudan ağzına götürüyor.

Mükemmel dilinin ilk darbesinde çığlık atıyorum ve sadece elleri ve gölgeleri çökmemi engelliyor. Beyaz-sıcak ihtiyaç içimde şimşek gibi çakıyor ve tekrar yaptığında güç, tenimde titreşen bir frekansa yükseliyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

"*Sana asla doyamayacağım.*" Xaden gece için başka bir planı yokmuş gibi yalıyor, kirpikliyor ve emiyor, beni tamamen akılsızlaştırıyor, kalçalarım daha fazlası için sallanırken beni yerinde tutuyor.

"Xaden," diye inliyorum. Zevk ve güç sarmalı, sıcak ve acil, içimde o kadar sıkı sarılıyor ki kaslarım kilitleniyor ve kalçalarım titremeye başlıyor. "Durma."

Beni uçurumun kenarına gönderdi.

Şimşek çakıyor, odayı aydınlatıyor ve hemen ardından gök gürültüsü geliyor, ben sayısız parçaya bölünüyorum, gelen, gelen ve gelen mutluluk dalgalarıyla paramparça oluyorum. Xaden vazgeçmek yerine iki parmağını içimde kaydırıyor ve diliyle aynı anda hareket ediyor ve azalması gereken orgazm, biraz daha keskin olmasa da aynı derecede parlak olan ikinci bir orgazma dönüşüyor.

"*Çok kaygansın, bir hamlede içine gireceğim,*" diyor ben alçalmaya başlarken, kollarım titreyerek sandalyenin arkasına doğru gevşekçe düşerken. "Orada kal." Karnımı öpüyor, sonra altımdan kayarak çıkıyor.

Gölge bağlarını çekiştiriyorum, ama onlar sıkı sıkıya tutuyor. Kahretsin, ona dokunmak, onu öpmek, onun benimkine yaptığı gibi kendimi onun bedenine adamak istiyorum. Ama ihtiyacı olan şey buysa-

"Sen sahip olabileceğim her fantezisin." Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve ürperiyorum. Sağ dizimi koltuğa doğru çekiyor ve sol dizini arkama koyarken sandalye gıcırdıyor. "Bana ağzını ver."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve üzerime kıvrılıp beni sert ve derin bir şekilde öpüyor.

Aletin başını yerine kaydırıyor, sonra ağzını benimkinden kaldırıyor. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

"Asla olmayacak." Gözlerinin içine bakıyorum. "Becer beni. Seviş benimle. Al beni. Şu anda içime girdiğin sürece buna ne isim verdiğin umurumda değil." "İhtiyaç", hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değil, onu tamamen tutmak için ne kadar çaresizim.

"Şifonyerin üzerindeki hançere ulaşabilirsin eğer-" diye başlıyor ve ben onu bir öpücükle susturuyorum. İnliyor, sonra kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve beni aşağıya, beni santim santim muhteşem bir şekilde alan uzun, yuvarlanan itiş gücüne doğru çekiyor. "*Siktir, evimde gibi hissediyorum.*"

Sonuna kadar ittiğinde ikimiz de çığlık atıyoruz. Basınç, gerginlik, bu açıyla ulaştığı derinlik, hepsi yüce bir şekilde mükemmel. Bileklerimdeki gölgeleri çekiştirmeyi bırakıp sandalyenin arkasını kavıyorum, böylece bir sonraki hamlesine doğru sallanabiliyorum.

Enfes olduğu kadar acımasız da olan derin, vurucu bir ritme başlıyor ve her dönüşü bir öncekinden daha iyi oluyor. Tanrıya şükür bu odada bir ses kalkanı var, yoksa bizi ta Meclis odasından duyacaklardı. Yeterince derin öpüşemiyoruz, yeterince yakınlaşamıyoruz ve çabalarımız sadece tenimizde ter damlacıkları oluşturmaya yarıyor. O bizi ileriye doğru sürükledikçe, nefesi dudaklarıma değdikçe, bir eli saçlarıma dolandıkça, diğeri beni kalçalarının her çırpınışına doğru çektikçe, çığlık çığlığa ağlamaya başlıyorum.

O sarmal gerilim bu sefer daha da derinleşiyor, gücümü çekiştiriyor, hava etrafımızı sarana kadar zevk ve elektriği iç içe geçiriyor. "Xaden," diye fısıldıyorum. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Tanrım, bilmiyorum bile.

"Seni yakaladım," diye söz veriyor, sesi boğuk. "*Gücüm, bedenim, ruhum, hepsi senin.*" Bir elini karnımdan aşağı kaydırıyor ve aşırı hassas klitorisimi hafifçe okşuyor. "*Neye ihtiyacın varsa al.*"

Sadece o. Tek ihtiyacım olan bu ve onun mümkün olan her parçasına sahibim.

Paramparça oluyorum, serbest bırakılma beni ele geçirirken kalçalarım sarsılıyor, beni bedenimden ötesinde var olan herhangi bir aleme fırlatıyor, sonra beni basamaklı zevk çığlarında boğuyor. Tekrar tekrar şimşekler çakıyor ve Xaden bir lanet mırıldanıp gölgeler uçuşmadan önce dumanın kokusunu alıyorum.

Lanet olsun.

"Sadece masa. Sorun yok," diye yemin ediyor ve beni sandalyeden kaldırıp tekrar kucağına oturmam için çevirdiğinde kesinlikle kemiksizim.

Üzerine çöküyorum, gözlerinin kapanışını izliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Ellerim-"

"Şu anda endişelendiğim ellerin değil." Dişlerini gıcırdatıyor ve şifonyerin kenarına tutunmak için uzanıyor. Bu pozisyon değişikliğini açıklıyor. Tutunduğu tek şey mobilya da değil. Ter alnını kaplıyor, nabızı boğazında atıyor ve karın kasları karnıma karşı o kadar sert ki taş gibi duruyor.

"Bırak," diye emrediyorum, dizlerimin üzerinde yükselip tekrar batıyorum, onu vahşileştirdiğini bildiğim daha hızlı bir tempoda ona biniyorum.

"Siktir." Başını arkaya atıyor ve boynundaki kaslar geriliyor. "Violet. Sevgiler. Yapamam-"

"Yapabilirsin." Ellerim boynunun iki yanına gidiyor ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Bedenim. Ruhum. Gücümün hepsi burada. Beni seviyorsun. Bana asla zarar vermeyeceksin. Bırak beni, Xaden." Tenimde uğuldamaya yetecek kadar güç çağırıyorum, ona şu anda savunmasız olmadığımı söylemeye yetecek kadar ve sonra utanmadan bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin her bir onsunu alıp bağdan aşağı itiyorum.

"Oh *kahretsin*." Kolları geriliyor ve kalçaları bir, iki kez kırılıyor ve üçüncüsünde odayı gölge dolduruyor, bizi karanlığa gömüyor ve yere metal çınlamaları gönderiyor. Başını omzuma bırakıyor ve serbest kalırken boynuma doğru iniyor. "*Seni seviyorum*."

Göğsüne yaslanıyorum, mutlu bir şekilde yorgunluktan gevşiyorum ve karanlık kayboluyor, odayı ve dışarıda şiddetlenen fırtınayı bir kez daha ortaya çıkarıyor.

"Tahta-" diye başladı, ellerini kaldırarak.

Bizi erkenden mezara sokmasın diye istemeye istemeye başımı kaldırıyorum ve sandalyenin arkasından bakıyorum.

"Görünürde bir iz yok." Kalbim kabarıyor.

"Parmak izi bile mi yok?" Altımda geriliyor.

"Bir tane bile değil." Gözlerinin içine bakıyorum ve gülümsüyorum. "İstikrarlısın." "Şimdilik," diye fısıldıyor ama gözleri parlıyor. "Ve ben de

" Kollarını bana doluyor ve ayağa fırlayarak beni yatağımıza doğru taşıyor.

"Bir yere mi gidiyoruz?" Beni taşıyabilecek kapasitede olduğunu bildiğim halde ona tutunuyorum.

"Küvet," diyor sinsi bir sırıtışla. "Sonra şifonyer. Sonra da yatak."

Henüz bitirmediğim ev ödevimi tamamen görmezden geliyorum. "Mükemmel plan."

Majesteleri, Tyrrendor bu vesileyle mevcut çatışmamız için Eyalet Taahhüdü asker talebinizi resmi olarak reddediyor. Basgiath Harp Akademisi'ndeki profesörlüğümden istifa ederek, şu anda askerlik hizmetindeki tüm Tyrrish vatandaşlarının komutasını üstlenmiş bulunuyorum.

-Ekselansları Teğmen Xaden Riorson, On Altıncı Tyrrendor Dükü'nün Majesteleri Bilge Kral Tauri ile Resmi Yazışmaları

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmurun ilk damlaları düşerken bahar yeşili çayır çimenleri botlarımın altında eğiliyor. Burada olmamalıyım. Burada ne olduğunu biliyorum. Ama yine de defalarca buraya çağrıldım.

Bu onun hayatını kurtarmanın bedeli.

Şimşek gökyüzünü yarıyor, Draithus'un yüksek duvarlarını ve uzaktaki spiral kulesini aydınlatıyor ve gökyüzündeki düzinelerce kanadı belirginleştiriyor. Yeterince hızlı hareket edersem, bu sefer oraya varacağım.

Ama bacaklarım itaat etmiyor ve her zaman yaptığım gibi tökezliyorum.

Hiçlikten çıkıp doğruca yoluma giriyor ve kalbim sanki atışlarının hızını artırmak göğsümün içine batmasını engelleyecekmiş gibi çarpıyor.

"Beklemekten yoruldum." Bilge cübbesinin kapüşonunu geri çekerek kırmızı çerçeveli gözlerini ve şakaklarında kök gibi dallanan kırmızı damarları ortaya çıkarır.

"Ben senin değilim." Avuçlarımı çeviriyorum, beni tanımlayan gücü çağırıyorum ama kendi paniğimden başka hiçbir şey yükselmiyor. Bıçaklarıma uzanamadan havaya doğru çekiliyorum. Buzlu parmaklar boynumu sarıyor, savaşmak için fazla buharlı ama neredeyse hava akışını kesecek kadar güçlü. Acı boğazımı yakıyor.

Pislik.

Benim sihrim burada hiç işe yaramaz ama onunki her zaman işe yarar.

"Sen bizimsin." Bilge'nin gözleri kötülükle daralıyor. "İstediğimi getireceksin"- her kelimeyle daha da sıkışıyor, ciğerlerime sadece bir damla hava girmesine izin veriyor-"ya da o ölür. Beklemekten bıktım ve böyle bir ödülü kazanmasına izin vermeyeceğim."

Çılgılığını duyduğumda gökyüzünde tanıdık bir kanat kümesi arıyorum ama yağmur şiddetle başlarken hiçbirini bulamıyorum.

Blöf yapıyor.

"Sen." Kelimeyi zorla . "Yap. Yapma. Sahip. Ona."

Kollarını indiriyor ve ben çimlerin üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum, benden esirgediklerini yerine koymak için nefes üstüne nefes çekiyorum.

"Ama yapacağım," diye yemin eder. "Çünkü onu bana getireceksin."

Lanet olsun, yapacağım. Öfke korkuyu kesiyor ve sol elimi yere vuruyorum. Yağmur, uçuş ceketimden akıyor ve parmaklarımı ıslak çimenlerde esnetip parmaklarımı genişçe açarken, kalıntılarımın kenarından dereler halinde akıyor.

Elim... benimkine benzemiyor-

İşte orada. Altımdaki topraktan güç akıyor, eğer tutunduğum imkânsız hayalleri bırakıp Zihnal'ın bana biçtiği kaderi kabul edecek cesarete sahip olursam onların güçlerini yok etmeye hazır ve istekli.

Sadece uzanmam gerek ve güvende olacaklar. Güvende olacak.

Hayır. Bu yanlış.

Bu bir rüya. Sadece bir rüya. Yine de her gece beni burada tutuyor. Kabusun ağırlığıyla savaşıyor, elimi yerden çekiyorum.

"*Uyan!*" Bağıriyorum ama ses çıkmıyor.

"Bu şehir düşecek. Sırada sizinki var," diye söz veriyor Bilge.

"*Uyan!*"

Başımı kaldırdığımda Tyrrendor'un Kılıcı'nı boğazımda buluyorum. Bilge kolunu geri çekiyor-

Vücudum sarsılıyor ve gözlerim açılıyor. Tarla yok. Bilge yok. Kılıç yok. Sadece penceremize vuran hafif yağmur damlaları, bacaklarıma dolanan battaniyelerin sıcaklığı ve Xaden'ın belime dolanan kolunun ağırlığı var. Fırtınanın en kötüsü geçti.

Ciğerlerimi sonuna kadar doldurmak göğsümdeki çarpıntının hafiflemesini sağlıyor ama kulağıma çarpan nefesler daha hızlı geliyor ve her saniye daha da hırpalanıyor.

"Xaden?" Ona doğru dönüyorum ve elimi yüzüne götürüyorum. Teni terden nemlenmiş, kaşları çatılmış ve çenesi öyle bir sıkılmış ki dişlerinin gıcırdadığını *duyuyorum*. Bu gece kâbus gören tek kişi ben değilim.

"Xaden." Doğrulup elimi çıplak omzuna götürüyorum ve hafifçe vuruyorum. "Uyan."

Kendini sırt üstü yere atar ve başı dönmeye başlar.

"Xaden." Yüzündeki gözle görülür acı karşısında göğsüm sıkışıyor ve kendimi bağdan aşağı atıyorum. "*Xaden!*"

Gözleri açılıyor ve dolgun bir solukla doğruluyor, sonra ellerini kalçalarının yanına, yatağın üzerine koyuyor.

"Bir şeyin yok," diyorum nazikçe ve bakışları benimkilere doğru kayıyor, vahşi ve perili. "Kabus görüyordun."

Gözlerindeki uykuyu kırıştırıyor, sonra başını sallayarak etrafı hızlıca tarıyor. "Odamızdayız."

"Odamızdayız." Parmaklarımı omuzlarında gezdiriyorum ve kaslar yumuşuyor.

"Ve sen buradasın." Bana doğru bakarken omuzları düşüyor.

"Ben buradayım." Sol elini tutup kendi elime bastırıyorum. Yanak.

". " Kaşları çatıldı. "Her şey mi?" Ne hikmetse hemen beni soruyor.

"Ben de kötü bir rüya gördüm." Omuz silktim. "Fırtına yüzünden olmalı." "Öyle olmalı." Bakışları beni geçip pencereye doğru kayıyor.

"Buraya gel." Beni daha yakına çekiyor, sonra yüz yüze gelecek şekilde yatırıyor. Bir saniye sonra battaniyeyi değil ama çarşafı üzerimize çekiyor ve elini kalçama yerleştiriyor. "Bana seninkini anlat."

Çarşafı kolumun altına sıkıştırıyorum ve diğer elimi yastığımın altına sokuyorum. "Resson'dan beri kullandığının aynısı."

"Aynısından mı?" Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyor. "Bana kötü rüyalar gördüğünü söylemiştin ama tekrarladığını hiç söylememiştin."

"Tekrarlayan bir kabusum var. Önemli bir şey değil." Uzakta gök gürlüyor ve o sessiz kalıyor, benim

Devam edin. "Genellikle bir tarlada oluyor ve uzakta bir savaş var. Andarna'nın çığlıklarını duyabiliyorum ama ona ulaşamıyorum." Boğazım düğümleniyor ve elimi göğsüne götürüyorum. "Bilge orada ve beni her zaman bir cep saatinden daha ağır değilmişim gibi havaya kaldırıyor. Ne tekme atabiliyorum, ne çığlık atabiliyorum, ne de hareket edebiliyorum. Beni tehdit ederken orada öylece kalakalıyorum."

Geriliyor. "Sage olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Ona bir şey getirmemi istedikten sonra Tyrrendor'un Kılıcı'nı boğazıma dayadı. Sanki bilinçaltım seni bana karşı kullanacakları konusunda beni uyarmaya alışıyor."

"Başka ne var?" Kalbi parmaklarımin altında çarpmaya başladı.

Hatırlamaya çalışarak göz kırpıyorum. "Nasıl bildiğimi açıklayamam, çünkü onu sadece uzaktan gördüm, ama son birkaç seferdir Draithus'un yakınındaydık."

"Emin misin?" Gözleri büyür. "Neye benziyordu?" "Genelde oldukça karanlıktır ama uzun bir şehri seçebiliyordum.

yükseltilmiş bir plato üzerinde duvarlar ve merkezi, spiral bir kule." "Bu Draithus." Nefes alış verişi tekrar hızlandı. "

var?" Elimi boynunun yan tarafına kaydırıyorum. "Başka ne var?" Kalçamı avuçluyor.

Bu konuda garip bir şekilde gergin, ama uyurken onu rahatsız eden her neyse onunla konuşmasına yardımcı olacaksa, ben de ona eşlik edeceğim. "Bu gece... garipti. Farklıydı."

"Nasıl?"

"Beni bıraktığında, bir an için yeryüzünden kanallık yapmayı düşündüm ve aşağı baktığımda..." Bakışlarım onun kutsal emanetine kayıyor. "Sol bileğimde bir kalıntı vardı, tam sizinkilerin başladığı yerde. Ve elim *benimkine* benzemiyordu. şimdi düşünüyorum da, seninkine benziyordu. Kim bilir. Seninki ne hakkındaydı?"

Bana sessizce bakıyor ve endişesi omurgama yayılıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"ünkü o benim elim."

Parmaklarım boynundan kayıyor. "Az önce söyledim."

Ayağa kalkıyor ve ben de çarşafı göğsüme doğru tutarak onun hareketini taklit ediyorum. "Bu *benim* elim," diye tekrarlıyor. "Sen benim rüyamdaydın."

- - -

Bu mümkün değil,
değil mi?

İki saat sonra, ona Bilge ile ilgili hatırlayabildiğim her rüyayı anlattım ve Xaden her birini gördü.

Makul bir açıklaması olmalı.

"Sence aynı rüyayı mı görüyoruz?" Yavaşça soruyorum, yatağımızın ortasında oturmuş, omuzlarıma bir battaniye sarmış, uyku pantolonuyla yatak odamızın kısa boyunu adımlamasını izliyorum.

Bu hareket bana Hedotis'teki Sgaeyl'i hatırlatıyor.

Rüyaları paylaşmak mümkün mü? Aramızdaki bağın bir etkisi mi?

"Hayır. Onlar *benim* rüyalarım." Alt dudağının altındaki deriyi ovuşturuyor. "Resson'dan beri haftada en az bir kez, Basgiath'tan beri ise daha sık görüyorum ama içindeyken kâbus olduklarını neredeyse hiç fark etmiyorum. Fark ettiğimde ise sanki biri yanımdaymış ve beni izliyormuş gibi hissederek uyanıyorum." Bana bakıyor ve adımlarını durduruyor. "Bu geceki gibi."

"Bu hiç mantıklı değil." Battaniyeyi daha yakına çekiyorum. "O rüyayı yanımda olmadığın gecelerde gördüm. *Saatlerce* uzakta olduğun gecelerde."

"Belki de bağdır." Şifonyerimize yaslanıyor. "Ama bunlar kesinlikle benim rüyalarım. Draithus'a hiç gitmedin ve bu senaryo... Basgiath'ta onunla savaştığımda nehrin kenarında olanların aynısı."

Göz kırpiyorum. Bundan hiç bahsetmez.

"Andarna'nın okulun arkasında yaktığı kara büyücü de aynı hareketi yaptı." Başımı eğiyorum. "Ama o kara büyücü o değildi. Rüyanın ne hakkında olduğunu biliyor musun? Ona ne getirmeni istiyor? Çünkü her şey belirsiz."

sanki konuşmanın ortasında yürüyormuşum gibi..." Zihnim, ne kadar *imkânsız* olursa olsun, onun haklı ihtimalini düşünürken kelimelerim uçup gidiyor.

"Çünkü öylesin." Xaden kaşlarını kaldırıyor. "Ve seni teslim etmemi istiyor."

Xaden'in bilinçaltını ikna edebilecektiğim gibi, "Onların kendi yıldırım savaşçıları var," diyorum.

"Ama bu benim kâbusum ve sadece bir tane *sen* varsın," diyor. "Her şeyin kafamda olduğunu kendime kanıtlamak için Draithus'a gitmemek gittikçe zorlaşıyor." Gözleri parlıyor, sonra daralıyor. "Ama seninkinde olmamalı. Daha önce başka birine oldu mu?"

"Nereden bilebilirim ki?" Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum ama tüm rüyalarımı hatırlamıyorum." Yine de... Samara'da gördüğüm kabus var - o hala aklımda. Bir anı kadar içgüdüsel. Bu kabuslar kadar içgüdüsel. "Cliffsbane'in düşüşü hakkında ne biliyorsun?"

Şifonyerin kenarına tutunuyor. "Rüyada Cliffsbane'i mi gördün?"

"Samara'dayken." Başımı salladım. "Rüyamda odamdaydım -en azından benim odam olduğunu sanıyordum- ve yangın yaklaşıyordu ama ailemin portresini almadan gitmeyecektim ve..."

Portredeki aile. Bal-kahverengi gözler. Elimdeki yanık.

"Ve ne?" Yavaşça bana doğru yürüyor, sanki vücudumun her santimini zaten yakından tanıyıyormuş gibi beni inceliyor.

"I..." Kalp atışlarım hızlanıyor ve midem bulanıyor. "Cat'e yaşaması gerektiğini çünkü onun Tyrrendor'un gelecekteki kraliçesi olduğunu söyledim ve Cat'in bana bakışı..." Boğazımda yükselen korkuya eşlik eden safrayı yutuyorum. "Sanki onun için değerliydim. Ya" -hastalanma dürtüsüne karşı koyuyorum- "ya ben Maren olsaydım?"

Xaden yatağın ayak ucuna oturuyor ve sırtındaki kaslar gerildikçe dalgalanıyor. "Maren'in rüyasındaydın." O

Yüzünü bana dönüyor ve ürkütücü bir şekilde dehşete benzeyen bir şey, onu maskeleyemeden gözlerini açıyor.

"Bu mümkün değil." Kollarımı karnıma doluyorum. "Belki seninle aramızdaki bağdan dolayı, ama başka birinin rüyasına girmenin bir yolu yok."

"Eğer bir rüya gezgini isen var." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve ne söylemek üzere olduğunu tahmin ettiğimde kalbim çarpıyor. "Bu senin ikinci mühürün olmalı, Andarna'ya bağlı olmanın sana verdiği. Mantıklı olurdu. Onun türü barışçıldır ve bu yeteneğin kendisi pasif, hatta öyle bir kültürde bir hediye bile olabilir."

Bir ne? Sırtım sertleşiyor. "Rüya yürüyüşü diye bir şey yok ve iridler ona bana yıldırımından daha tehlikeli bir şey verdiğini söylediler. Ona bu kadar kızmalarının sebeplerinden biri de buydu."

"Böyle bir şey var." Xaden'ın sesi düşer. "Kesinlikle yıldırımından daha tehlikeli. Bu bir tür içgüdüdür," diye fısıldayarak bitiriyor.

"Ben zihin okumam. Bu doğru olamaz." Başımı sallıyorum.

"Onları okumazsınız. Doğrudan onların içine giriyorsun. bilinçsiz."

Çenem gevşiyor ve Andarna'ya uzanıyorum. *"Bu doğru mu?"*

Tairn hışırıyor ama sessiz kalıyor.

"Bunu ben seçmedim, Tairn'in şimşeği seçtiği gibi," diyor savunmacı bir tavırla. *"Ama rüya görürken dolaştığın biliniyor. Bu zararsız bir şey. Çoğunlukla ona çekiliyorsun."*

Battaniye parmaklarımın arasından düşüyor.

"Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?" Tairn homurdanıyor.

"İlk kez yıldırım kullandığında ona haber vermediniz!" Andarna tartışıyor. *"Bunu kendisinin keşfetmesi gerekiyordu."*

"Aman Tanrım." Titremeye başladım.

"Kahretsin." Xaden battaniyeyi üzerime örtüyor, sonra beni kucağına çekiyor. "Her şey yoluna girecek."

"Bu hiç mantıklı değil. Mühürler aramızdaki eşsiz bağa ve ejderhanın gücüne dayanır." Düşüncelerim yuvarlanıyor

ben gevezelik ederken. "Ve en çok ihtiyacımız olan şey, bu yüzden tezahür ettiğinizde herkesin niyetini bilmeniz mantıklı. İşaretli olanları güvende tutmak zorundaydın. Ama benim başka birinin ne hayal ettiğini bilmek isteyen ya da buna ihtiyaç duyan bir yanım yok-" Titreme kesiliyor ve anlıyorum. "Benim yaptığım hariç. Tüm o aylar boyunca uyurken ondan kopmuştum."

"Andarna." Başını sallıyor. "Bu mantıklı. Benim mühürüm ejderhalarda çalışmıyor, sanırım seninki de çalışmıyor, bu yüzden bilmeden bir insan üzerinde geliştirdin."

"Senden." Yüzünde herhangi bir öfke belirtisi aradım ama bulamadım. "Çok özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Saçlarımı okşuyor ve bakışlarımı tutuyor. "Bilmiyordun. Bunu bilerek yapmadın-"

"Tabii ki hayır." Onun ya da Maren'in mahremiyetini asla bilerek bu şekilde ihlal etmezdim.

"Bu da seni son derece tehlikeli yapıyor." Çenesi iki kez esniyor. "Birini sadece uyanıkken okuyabilirim ve bu da onun kalkan yeteneğiyle sınırlıdır. Kimse uyurken kalkan kullanamaz. Potansiyel olarak Melgren'in kendi rüyalarına girebilirsin ve o seni durduramaz. Muhtemelen haberi bile olmaz." Yüzü bir kalp atışı kadar buruşuyor ama sonra hemen maskeleniyor. "Violet, öğrenirlerse seni öldürürler. Senin veninlere karşı ellerindeki en iyi silah olman önemli değil, *bana* karşı. Boynunu kıracaklar ve buna nefsi müdafaa diyecekler."

Bu çok korkutucu.

"Sadece doğruysa." Kucağından kayarak iniyorum ve zırhımı sandalyenin arkasına asarak antrenman üniformamı giymeye başlıyorum. "Bunlar sadece rüya, değil mi? *Eğer rüyaysa?* Birinin korkularına kapılmak gibi, gerçek düşüncelerine değil."

"Ama bence sen burnunu sokuyorsun, çünkü o sahada kanal açmak istedim ve onun yerine kendimi elimi kaldırırken buldum- Ne yapıyorsun?"

Karışmak mı?

"Emin olmak için aklıma tek bir yol geliyor ve merak etme, dikkatli olacağım." Pantolonumun düğmelerini ilikliyorum, sonra ayağa kalkıp çantasından kuru giysiler çıkarırken ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle geliyorum tabii ki."

Tartışmanın anlamı yok, ikimiz de giyiniyoruz. Birkaç dakika ve birkaç merdiven sonra Maren'in kapısını çaldım.

Cevap vermesi bir dakika sürüyor ve cevap verdiğinde gözleri uykudan sersemlemiş oluyor. "Violet? Riorson?" diye soruyor çenesini çatlatan bir esnemeyle. "Neler oluyor?"

"Seni uyandırdığım için üzgünüm ama sana tamamen... tuhaf bir şey sormam gerekiyor." Burnumun köprüsünü ovuyorum. "Bunu söylemenin başka bir yolu yok ve bana nedenini sormamanı istiyorum."

"*Dikkatli ol,*" diye uyarıyor Xaden.

." Maren kollarını bornozunun üzerinde kavuşturur.

"Ailenizin bir portresi var mıydı?" diye soruyorum. Maren alnını buruşturarak, "Hâlâ öyle," diye cevap veriyor. "Bu bir Kardeşlerimin bir sorunu mu var? Onları daha birkaç saat önce gördüm."

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Öyle bir şey yok." Belki de yanılıyoruz ve bu sadece bağın garip bir etkisi. Eğer portre hâlâ Maren'daysa, o zaman alev almış olamaz. O zaman Xaden haklı olamaz, ben onun rüyasına girmedim.

"İşte, sana göstereyim," diye teklif ediyor Maren, sonra da odasına girip kayboluyor. Birkaç saniye içinde geri dönüyor ve portreyi uzatıyor.

Tanınma bir hançerin tüm inceliğiyle vurur. "*Daha önce görmüştüm.*" Yumuşak gülümsemeler, bal-kahverengi gözler. Tanrım, çocukların bana tanıdık gelmesine şaşmamalı. Sadece ilk seferinde *nedenini* anlayamayacak kadar acı çekiyordum. "Bu çok güzel." Kendimi yutkunmaya zorladım.

"Teşekkürler." Elini geri çekiyor. "Nereye gidersek gidelim yanımda taşıyorum."

"endişe etmiyor musun?"

"Aslında bu benim en kötü kabusumdu," diyor minyatüre bakarak. "Ta ki onları kaybetmeyi yaşayana kadar."

En kötü kabusum. Yüz ifademi düz tutmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Bunu çok iyi anlayabiliyorum. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim-"

"*Gümüş Bir!*" Tairn bağıyor.

Xaden'ın başı eğilir ve Maren sertleşir.

"*Ben buradayım-*"

"*Doğudan bir kalabalık yaklaşıyor!*" diye bağıır.

Çanlar çalıyor, en gürültölüsü tam tepemizde. Saldırı altındayız.

Maksimum potansiyel için, biniciler mümkünse köylerine yakın bir konuşlanmalıdır. Hiçbir şey kişinin evinin yandığını görmesinden daha etkili bir motivasyon kaynağı olamaz.

-Taktik Bölüm II, Teğmen Lyron Panchek'in Kişisel Anıları

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Kaç kişi?" Merdivenlerden inerken Tairn'e soruyorum.

Geçtiğimiz her katta kapılar açılıyor ve insanlar odalarından dışarı dökülüyor, çoğu hala üniformalarını çekiştiriyor. Sadece küçük bir kısmı siyah giyiyor.

"Birkaç düzine. Bu havada söylemek zor. Yirmi dakika uzaklıkta, belki daha az. Sana doğru geliyorum."

"Andarna-" diye başlıyorum Xaden yatak odamıza ilk girdiğinde.

"Bana kalmamı söyleme!" diye bağıyor. "Karanlık sahiplerini yakabilirim."

Bana bağırmanı sessizliğe tercih ederim.

"Wardstone'u koru." Xaden kollarını uçuş ceketinin içine sokarken etrafından dolanıyorum, sonra gardıroptan kendiminkini alıyorum. Kahretsin, antrenman giysileri içindeyim ve zırhım yok ama idare eder. En azından botlarım ayağımda.

Birkaç dakika içinde, ikimiz de silahlanmıştık ve koridorda, büyüyen kalabalığın içine doğru koşuyorduk.

"Devriyede kaç kişi var?" Fuayeye vardığımızda Xaden Brennan'a bağıyor.

Brennan uçuş ceketinin düğmelerini ilikleyerek, "Altı," diye cevap verdi. "Sürü Dralor rotasındaki ikisini geride bıraktı ve diğer dördü yirmi dakika batıda."

Bu ihtiyacımız olan şey için yanlış yön. "Eğer iki ejderhayı alt ettilerse, yeşil ateş olmalılar.

wyvern," diyorum, atlılar, piyadeler ve kendi takım arkadaşlarımdan oluşan bir topluluk gürleyen adımlarla bize doğru koşarken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Not edildi. Biniciler burada mı?" Xaden soruyor, ben saçlarımı yolumdan uzak tutmak için üç telli basit bir örgü haline getirirken bakışları merdivenleri tarıyor.

Brennan, "On beş emekli, on aktif - seninle birlikte on bir," diye yanıtlıyor. "Tyrrendor'daki tüm ileri karakolları Navarrian atlılardan devralmak bizi yetersiz bıraktı."

"Suri?" Xaden fuayeyi tarıyor.

"Tirvainne'de." Brennan irkilir. "Ve Ulices-"

"Lewellen'de," diye bitiriyor Xaden. "Yani ordumun generallerinden hiçbiri burada değil."

"Doğru," diye onaylıyor Brennan.

Onun ordusu. Aklıma geldikçe parmaklarım saçlarıma dolanıyor. Xaden burada rütbeli bir subay değil ama komuta onda. Bu sorumluluğun ağırlığı dizlerimin başını çözerdi ama kardeşimin felaket haberini duyunca başını sallamakla yetindi.

"Bu çok can sıkıcı." Xaden merdivenlerden yukarı bakar. "Pekâlâ. Elimizdekilerle çalışacağız. Felix, birinci sınıfları güvende tut ve gözün şunun üzerinde olsun." Parmağını Aaric'e doğru sallıyor. "Piyadeler, görev yerlerinize gidin ve yere indirdiğimiz tüm wyvern'leri haklayın. Süvariler, *daha hızlı* koşun." Brennan'a doğru döner ve diğerleri emirlere uymak için koşuşturur. "Düşünceleriniz?"

"Koğuşlar hâlâ burada, yoksa bunu hissederdik." Brennan başını eğiyor.

Örgümün ucunu bağlıyorum.

"Taşın arka bahçede olduğunu düşünürsek, bu pek bir şey ifade etmiyor," diye yanıtlıyor Xaden.

Rhi yanıma ulaştığında Brennan ekliyor: "Devriye uçuşunda hiç venin tespit etmediler," Imogen de onun peşinden geliyor. "Ama çok *büyük*, bu yüzden şehir surlarını aşmayı bekliyor olmalılar. Rotalarının batıya doğru olduğu kaydedildi."

Aaric yukarıdaki sahanlıkta duraksıyor, Felix onu neredeyse koridordan aşağı itmeden önce kaşları çatılıyor.

Brennan, "Eğer ben onların yerinde olsaydım, koğuşların bariyerini test etmek için küçük dalgalar halinde uçardım," diye devam ediyor. "Benim tavsiyem, subayları iki ila beş mil doğuya yerleştirmek, yaşlı binicilerden oluşan... ekibi şehir kapılarına yerleştirmek ve öğrencileri son savunma olarak koğuş taşına atamak."

Vay anasını, bu çok tanıdık geliyor ve geçen seferki oyun beni pek heyecanlandırmamıştı.

Xaden'in çenesi kıpırdıyor ve düşünürken bakışları bir an için ileri geri gidip geliyor. "Subaylara katılacağım," diyor Brennan'a ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Yaşlı biniciler yetenekli olabilir ama yarısı uçmuyor-"

"Ben sizin en iyi silahınızım," diye araya giriyorum. "Eğer beni ilk hatta görevlendirmeyecekseniz, o zaman kapılarda görevlendirin."

"Kesinlikle olmaz!" Brennan bana dehşet dolu bir bakış fırlatarak tersledi.

"O haklı." Xaden yüzünü buruşturur, sonra yüz hatlarını düzeltir. "Emekli binicileri ayırın. Yarısı Wardstone'a, yarısı da sivillerin mağaralara kaçma ihtimaline karşı tüm şehre dağılsın. Sen duvardasın, Öğrenci Sorrengail."

"Hepimizi gönderin," diye ekliyor Rhi. "İkinci ve üçüncü sınıflar savaş görmemiş değil. Savaşıp ölmek ya da savaşmayıp ölmek söz konusuysa, savaşmayı tercih ederiz."

Xaden başını sallar. "Sadece istekli olanlar."

Dain, Bodhi'nin yanındaki basamaktan, "Razıyız," diye cevap veriyor. Yanlarında toplanan tüm ikinci ve üçüncü sınıflar başlarını sallıyor. "Tamam. Aetos, senin kanadın, senin emrin," diyor Xaden ve

Brennan emirleri iletmek için yola çıkar. İnsanlar yerlerini almak için acele ederken rüzgâr ön kapıdan içeri giriyor.

"Üçüncü sınıflar, şehrin doğu kapısında benimlesiniz. İkinci sınıflar, kuzeyde Matthias'la birliktesiniz. Çiftler halinde çalışın," diye emrediyor Dain.

"*Buradayım,*" diye duyurdu Tairn. "*Düşman on dakika uzaklıkta.*"

Vay . Bu bir wyvern'in Aretia'ya en çok yaklaştığı an.

"Ben de seninle geliyorum." Bodhi son iki basamağı atlayarak Xaden'in yanına iner.

Xaden hemen, "Sen birinci sınıflarla kalıyorsun," diye karşı çıkıyor.

Ne oldu? Kaşlarım havaya kalktı.

"Ben de öyleyim." Bodhi'nin yüzündeki mutlak öfke beni bir adım geri çekti. "Senin yanında olacağım-"

"Bu evin içinde olabildiğince derinde olacaksın." Xaden yüzüne doğru yaklaşır.

"Senin gibi bir silah olmadığım için mi?" Bodhi tartışıyor. "Cuir ve ben havada aynı derecede ölümcülüz."

"Çünkü ilk sırada sen varsın!" Xaden kuzeninin ensesini sıkıca kavıyor. "İkimizin de varisi yok. Hepimiz , Bodhi. Tartışacak zamanım yok ve sen de emredileni yapacaksın. Ailemiz Tyrrendor'u daha yeni geri aldı ve senin egon yüzünden onu kaybetmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Bodhi'nin gözleri kısılır. "*Senin* yüzünden onu kaybedeceğiz. Anlaşıldı." Dönüyor ve kalabalığın içinde kayboluyor. "Bu hiç iyi gitmedi," diye mırıldandım.

"Siktir," diyor Xaden nefesinin altında, sonra bana dönüyor ve boşluğuma doğru eğiliyor. "Seni bu şehirden daha çok seviyorum. Onu savunurken ölme." Ağzını benimkine yapııştırıyor ve beni hızlı ve şiddetli bir şekilde öpüyor.

Tyrrendor. Xaden. İlişkimiz. Benim ilişkim. *Güçlü birini sevmek zordur.*

Geri çekiliyorum. "Motivasyon konuşmaları arasında en iyisi bu değildi." Bakışlarım yüzünde geziniyor, her satırı ezberliyorum. "Seni seviyorum. Bulutlardan, buzdan uzak dur ve bana bütün olarak geri dön."

Başını sallıyor, ne demek istediğimi anlayınca gözleri parlıyor ve sonra gidiyor.

Bunun son öpücüğümüz olup olmadığını düşünecek zaman yok.

"*Onun için endişelenmeyin,*" diye emrediyor Tairn. "*Bu savaş nasıl giderse gitsin o kazanacak.*"

"*Götlük yapma.*" Rhi ve Cat'i ön kapıya kadar takip ediyorum.

"Sorrengail!" Aaric bağılıyor, ve I bak geri üzerinde merdivenlerden koşarak indiğini görmek için omzumu kaldırdım. "Bekle!"

"Burada fazla zamanım yok," diye cevap veriyorum, diğer ikinci sınıfların geçmesine izin vererek.

"Dunne'ın tapınağını korumalısın." Aaric fuayeyi koşarak geçer, peşinden iki öfkeli muhafız gelir.

"Korumam gereken koca bir şehir var."

"Tapınak duvarların dışında." Açık kapıya doğru bakar.

"Eğer siparişlerimiz oradaysa-"

"Hayır." Başını sallıyor, sonra kelimeler için savaşıyor gibi görünüyor. "Tapınağı korumak zorundasın."

Şu an benimle dalga mı geçiyor?

"Benim bilmediğim bir ittifak mı yaptınız?" Geri çekilerek soruyorum. Zihnal'ın tapınağını müttefiklik ruhuyla ayırmak anlayabileceğim bir şey ama Dunne? Bana yardım et Malek, eğer başka bir Navarrian aristokrat arkamdan iş çeviriyorsa, kendimi kaybedeceğim.

Bir grup asker hızla yanından geçerken "Bu-" diye başlıyor. "Violet!" Rhiannon bağırır. "Uçmak zorundayız!"

"Geliyorum!" Aaric'e seslenmeden önce omzumun üzerinden geri sesleniyorum. "Dunne'ın tapınak görevlileri kendilerini koruma konusunda yeteneklidirler."

"Tyrrendor'u böyle kurtarırsın." Aaric'in sesi fısıltıya dönüşür.

"Dunne'ı kayırarak mı?" Başımı sallıyorum. "Stratejiyi değerlendirme zamanı yaklaşık beş dakika önceydi. Git sınıf arkadaşlarıyla ol." Cevabını beklemeden çıkıyorum ve kapıdan içeri doluşan sınıf arkadaşlarıma katılıyorum.

"Emirler mi?" Sawyer parmaklarını çıtlatarak sorar.

"Üsteki uçaklar..." Rhi gözlerini kırptırıyor, sonra da ölmekte olan fırtınanın poyrazlı kalıntılarına doğru yürürken hızla üzerimize bakıyor. Yağmur hafiflemiş ama şiddetindeki eksikliği buz gibi soğukla telafi ediyor. Avlu ejderhalar ve gryphonlarla dolup taşıyor. Duvarlarda, yerde ve kapının ötesindeki sokakta bekliyorlar. Rhiannon başını sallayarak, "Hayır, uçanlar daha kolay manevra kabiliyeti için duvarın tepesinde olsun," diye emrediyor. "Güçleri bölüşüyoruz, bu yüzden Sorrengail ve ben yüz fitte havada asılı kalacağız. Bunun üzerindeki her şey bizim. Henrick ve Gamlyn yerden bizim bölgemize kadar olan kısmı koruyacak," diye bağırıyor rüzgâra karşı. "Çoğumuzun burada ailesi var, o yüzden öyle savaşın."

Hepimiz onaylarcasına başımızı salladık, sonra binmek için ayrıldık.

Uçuş gözlüklerimi indiriyorum ve Tairn'i tam karşımda buluyorum. "*Diğerleri gibi kenarda bekleyemedin mi?*"

"*Hayır.*" Omzunu eğiyor ve ben de hızla ata biniyorum, yağmurdan kayganlaşmış pullarına rağmen botlarım tutuşunu koruyor. "*Bu gibi saldırılara tepki vermekte daha hızlı olmalısın.*"

"*Liderliğe daha hızlı karar vermesini söyleyemem.*" Islak seleye yerleşiyorum, sonra hızla kramp giren ellerimle su yüklü kayışı bağlıyorum.

Tairn, "*O zaman belki de kendi kararlarımızı kendimiz vermeliyiz,*" diye homurdanıyor ve ardından herhangi bir giriş ya da uyarı yapmadan söze başlıyor.

Riorson House'a o kadar yakın ki, pençesinin taşa çarptığını duymayı beklerken, dikey bir yörüngede yukarı doğru fırladığında koltuğumda geriye savruluyorum.

"*Ben amatör değilim,*" diye hatırlatıyor Tairn bana evin tepesine , sonra da gökyüzüne yükselen diğerlerine katılmak için sağa doğru sertçe yatarken. Yaptığı küçük manevra kalbimi omurgama doğru itmiş olabilir ama Feirge, Aotrom ve Sliseag'a avludan kuzeye doğru fırlamaları için zaman ve alan kazandırdı.

Xaden'ı, hatta Sgaeyl'in kanatlarını bir kez daha görebilmek için doğuya bakmamı isteyen içgüdüyü görmezden geliyorum. Şimdi ve burada odaklanmam gerekiyor. Xaden kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede... tabii kendisine ait olmayan büyüü yönlendirmediği sürece.

Kuzey kapısına doğru süzülürken şehir altımızdan akıyor. Piyadeler büyücü ışığıyla aydınlatılmış sokaklardan geçerek mevzilerine koşuyor. Siviller evden eve koşuşturuyor. Tapınak görevlileri, Zihnal'a hizmet edenler hariç, mabetlerine koşuşturuyor. Biz geçerken onlar tapınaklarının ön merdivenlerinde *içki içiyorlar*. Rhiannon'un ailesinin pencerelerinden ışık sızdığını doğruladıktan sonra kuzey duvarının önündeki bulutlu gökyüzünü tarıyorum.

"*Karanlıkta savaşmayı sevmek gerek,*" diye mırıldanıyorum, uçuş gözlüklerimi temizlemek için kolumu üzerinden geçiriyorum.

Tairn, "Bu konuda oldukça iyi bir çözümünüz olduğunu duydum," diye karşı çıkıyor.

İyi bir noktaya değindin. Sol cebimden kanalı çıkarıyorum, kayışı bileğime bağlıyorum ve cam küreyi avucumun içine alıyorum. Sonra arşiv kapımı açıyorum.

Tairn'in gücü içeri hücum ediyor, tenimi ve yağmurdan soğumuş ellerimi ısıtıyor.

Enerji damarlarımda uğulduyor, göğsümde yoğunlaşıyor ve kanalda çatırdadığında, sağ elimi gökyüzüne kaldırıp kullanıyorum, gücü yukarı doğru iterken parmaklarımı genişçe açıyorum ve içimden fışkırıyor.

Şimşek, tepedeki bulutun içinden geçerek düzinelerce yöne dallanıyor ve alanı iki kalp atışı uzunluğunda aydınlatıyor.

Gri kanatlı wyvern çiftleri düzinelerce farklı yükseklikten düzinelerce farklı uçuş rotasında bize doğru uçuyor, ışık çökerken ve gök gürlerken karanlığın içinde kayboluyor. Brennan, wyvernlerin küçük gruplar halinde uçarak korumaları test ettikleri konusunda haklıydı. Sadece bunu bu kadar geniş bir yay çizerek yapacaklarını tahmin edememişti ve bu bize pahalıya mal olacak.

Kuzey kapısına ulaşıp Feirge ile birlikte havada durmak için tırmanırken Tairn'e "*Basgiath gibi düzen içinde değiller,*" diye not ediyorum. Derimden buhar yükseliyor ama Arşiv kapımı açık tutarak gücün içimde toplanmasına izin veriyorum ki bir dahaki sefere ona uzanmak zorunda kalmayayım.

Tairn, "*Ya daha küçük çiftlerin geçebileceği umuduyla formasyonun güvenliğini takas ettiler,*" diye düşünüyor, "*ya da burada olduğunuzu biliyorlar ve formasyonlar daha büyük bir hedef oluşturuyor.*"

"*Bunun için karanlık sahiplerinden birinin Basgiath'tan kaçmış olması gerekir.*" Aşağıya bakıyorum ve Sliseag ile Aotrom'un kapılara indiğini, üzerlerindeki duvarlarda bir sıra gryphonun nöbet tuttuğunu görüyorum.

"*Olurdu,*" diye onaylıyor Tairn, sonra da göğsünden alçak sesle gürlüyor.

"*Memurlar temas kurdu.*"

Xaden. Endişe göğsümün içine girmek için canla başla savaşıyor. *"Bir şey olursa bana söylersin..."*

"Sen bilirsin," diye cevaplıyor Tairn, sonra başını Feirge'ye doğru eğiyor. *"Takım lideriniz ışık istiyor."*

Rhi'nin küreden gelen parıltıdan bahsetmediğini biliyorum, bu yüzden elimi yukarı doğru çevirip tekrar kullanıyorum. İçimdeki ısı kırbaçlanıyor ve şimşek çakarak buluta yayılıyor. Parmaklarımı yayılmış pozisyonda tutuyorum ve daha önce hiç başaramadığım bir şekilde vuruşu uzatarak başka bir enerji dalgasını dışarı doğru itiyorum.

Yağmur yanaklarıma çarptığında cızırdıyor ve hızla dört çift wyvern'in bize doğru engelsiz uçtuğunu sayıyorum. Parmak uçlarım *yanıyor* ve elimi bırakarak saldırıyı etkili bir şekilde kesiyorum.

Gök gürültüsü karşılaştığım tüm ejderhalardan daha yüksek sesle kükrüyor.

"Etkileyici," diyor Tairn.

"Etkileyici ama aptalca." İrkildim, sonra kanalı sağ elimin üzerinde tuttum. İki kabarcık işaret parmağımın dış tarafındaki deriyi kabartıyor. *"Emirlerimiz nedir?"*

"Takım lideri," diye homurdanıyor, *"yanlışıklıkla duvarlara yakın durma talimatı veriyor, ama bu yanlış bir karar. Gücünüzü sivillerin bu kadar yakınında kullanmamalısınız."*

"Onu kontrol etme konusunda çok daha iyi olana kadar olmaz," diye kabul ediyorum. *"Bunu aktar."*

"Tereddüt ediyor." Tairn'in başı Feirge'e doğru döner. *"Bunu yapmaya gücümüz yetmez."*

Hay sikeyim. Yapmak istediğim son şey Rhi'ye karşı gelmek ya da ekibimden ayrılmaktı ve şimdi tereddüt eden benim çünkü Tairn haklı. *"Git."* Derin nefes alıyorum. *"Onlara emredildiği gibi geride kalmalarını söyle, ama sen ve ben gitmeliyiz."*

"Anlaştık." İleri atılıyor. *"Ay ışığını getirmek için bir rüzgâr büyücüsü görevlendirildi. Şimdi, hazır olun. Peşimize düşmelerine iki dakika var."*

Kalbim çarpmaya başladı. *"Subayların hattı düştü mü?"*

"dolaştılar." Başını tekrar eğiyor. *"Sol üstteki çifti alıyoruz. Feirge bize katıldı."*

"*Hadi gidelim.*" Çiftler halinde savaşmak mantıklı ama Rhi takımdan hiç ayrılmadı.

Tairn kanatlarını art arda üç kez sertçe çırpıyor ve Feirge hemen arkamızdayken irtifa kazanarak ileri atılıyor.

"*İlerisi çok karanlık. Göremiyorum,*" diye uyarıyorum Tairn'i. Solumda dağlara ait olduğunu bildiğim keskin bir siyah çizgi var, ama şehir ışıklarından uzaklaştıkça önümüzde gökyüzünde görebildiğim şekiller azalıyor. Karanlıkta her şey bulanıklaşıyor.

Ve doğuya doğru kilometrelerce ötede, alevler turuncu ve yeşil akıntılar halinde patlıyor.

"*Biz karanlığız. Kanalı bırakın,*" diye emretti.

"*Yapamayacağım-*" Büyü dalgalanırken göğsüm sıkışıyor. Koğuşların korumasını geçtik.

"*Bırak onu!*"

Parmaklarımı bırakıyorum ve küre zincirinin ucuna düşüyor, cam kolumun arkasına çarptıkça ışık sönüyor. Kendimi mümkün olan en küçük yük haline getirmekten başka yapacak bir şey kalmadı, bu yüzden kulpları kavriyorum ve Tairn'in gücünü boğarken olabildiğince düz yatıyorum. "*Bana wardstone'a ulaştığını söyle,*" diye Andarna'ya sesleniyorum.

"*İyi korunuyor,*" diye söz veriyor ve sözleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"*Sen-*" Ben başlıyorum.

"*Hazırlanın!*" Tairn emrediyor. Lanet bir *duvara* çarptık.

En azından ben ileriye doğru savrulurken öyle hissediyorum, ivmem Tairn'in gökyüzünde neredeyse durmuş olmasını hiç umursamıyor. Geriye doğru savrulurken pençe ve dişler teraziyle çarpışıyor, ağırlığım koltuğa biniyor.

Yerçekimi soldan çekiyor ve midem yükselirken yerden hava fışkırıyor. Tek yapabildiğim sıkı tutunmak ve Tairn'e güvenmek.

Bir çığlık kulak zarımı delmekle tehdit ederken aniden kesiliyor ve ardından ıslak bir et sesi geliyor

yırtilma, sonra bir dizi kopma. Tairn seviyesini yükseltiyor ve iki kanat atışı sonra altımızda bir gümbürtü duyuyorum.

"Terazimin rengini böyle onurlandırmayalı uzun zaman olmuştu," diyor Tairn gururla.

"Geceye karışmışsın." Andarna alay ediyor. "Zor bir başarı."

"Sesin olması gerekenden daha yakın geliyor!" Neden hiç olması gereken yerde kalmıyor?

Tairn göğsünde alçak sesle gürliyor ve önümüzden ateş fışkırıyor. Feirge'nin alevi, gri boğazına saldırmadan bir saniye önce wyvern'in ortağının şeklini çiziyor. Yeşil Hançer Kuyruğu'nun vücudu öne doğru savrulurken dişleri wyvern'in boynuna batıyor.

Yaratık çığlık atıyor ve kaçmaya çalışırken kanatları çılgınca çırpılıyor.

"Sıkı tutun." Tairn hızını artırıyor ve ben de tam olarak emrettiği şeyi yapıyorum, başka bir çarpışmaya hazırlanıyorum. Eğer bu geceyi atlatabilsek yarın vücudum benden nefret edecek. Tairn çırpınan wyvern'e doğru uçarken bulutlar ayın parlaması için yeterince açılıyor.

Feirge'nin pençelerinin yanından geçerken Tairn sol kanadını kıvırıyor, o kadar yakınından geçiyoruz ki gözlerim Rhi'ninkilerle bir anlığına kilitleniyor. Sonra başımı öne doğru savuruyorum ve Tairn wyvern'in dikenli kuyruğuna çarpıyor, çenesini açıp dişleriyle onu yakalıyor.

Sonra yuvarlanıyor.

Vay canına. Lanet olsun. Mide bulantısı. Tairn'le birlikte ileri atılıyorum ve gökyüzü yere dönüşüyor. Takla atarken eyer kayışı kalçalarımın batıyor ve altımda-üstümde-anlayamadığım küçük ışık huzmeleri bulanıklaşıyor. Ben yerçekiminin etkisini algılayamadan kayboluyorlar.

Gökyüzü tekrar belirdiğinde kemik kırılır ve Tairn .

Wyvern birkaç saniye sonra yere çarparak düşer.

"Boynunu kırdık," diye anons ediyor, ivmemizi durdurmak için kanatlarını açıyor.

Başım dönüyor ve midem içindekileri boşaltmakla tehdit ediyor. *"Bunu bir daha asla yapmayalım."* Rhi'nin iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve o da onaylamak için bir elini kaldırıyor.

"Etkili bir manevraydı," Tairn. *"Zıt kuvvet yaratığın omurgasını bükte."*

"Nasıl çalıştığını anladım. Bir daha asla." Ay ışığı alanı tamamen tarayabilmemi sağlıyor ve kuzey kapısının yakınında yığılmış kanatları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Karanlıkta onları ayırt edemiyorum ama duvarın tepesindeki boşluğu seçebiliyorum.

Tairn açıklama olarak, *"Yıl arkadaşlarınız iki çifti kendileri indirdi, ancak cesetler yıkıma neden oldu,"* diyor. *"Koğuşlara wyvern tarafından ulaşılamadı. Sınırları test etmek için dalgalar göndermeye devam edecekler."* Başı, doğuda bekleyen kalabalık ile onlardan önce savaşa girenler arasında gidip geliyor.

Xaden. Duygularım beni alt etti ve bağa uzandım. Sıcak, parıldayan bir gölge yerine, dokunulduğunda yakacak kadar soğuk bir oniks buz duvarıyla karşılaştım.

Sertçe nefes alıyorum ve kalkanımı kaldırıyorum. *"Sgaeyl hepsi -"*

"Başa çıkabiliyor," diye araya giriyor Tairn, kafasını sola çevirerek.

"Aşağıya bak."

Karnımdaki kaslar geriliyor. Dört wyvern baş döndürücü bir hızla yerden süzülüyor, sanki fark edilmeden geçmeye çalışıyormuş gibi alçaktan uçuyorlar. Bakışlarımı uçuş yollarına çeviriyorum ve Andarna'yı duvarların ötesindeki bir tarlada yalnız bir yapının önünde kuyruğunu sallayarak beklerken buluyorum. Dehşet ciğerlerimden nefesimi alıyor.

"Git!"

Tairn kanatlarını kapatıyor ve biz de dalıyoruz.

Rüzgâr saçlarımı yırtıyor ve kanalı avuçlamak için yerçekimiyle savaşıyorum. Sonra düşüşü unutuyorum ve sadece wyvern'e odaklanıyorum, güç yüzeyime geri akıyor. Onu topluyorum, yoğunlaştırıyorum, onunla yanıyorum, sonra ışık, ısı ve enerjinin kendisi olana kadar daha fazlasını çağırıyorum.

"Çok fazla değil!" Sağ elimi rüzgara karşı kaldırdığımda Tairn beni uyarıyor.

Ama ben kullandığım şeyin ta kendisiyken nasıl çok fazla olabilir?

Kaçınılmaz kesişme noktasına yaklaşırken gözlerimi wyvern'den ayırmıyorum ve yer bizi karşılamak için uçarken gücü iplik gibi sarıyorum. Oraya yeterince hızlı varırsak onlardan önde kalabiliriz.

Sadece beş saniyeye ihtiyacım var. Onlardan 15 metre yüksekteyiz ve mesafemiz de aynı.

Beş. Tairn düşüşümüzü yavaşlatmak için kanatlarını çırpıyor.

Dört. Momentumdaki ani değişimle omurgamdaki kemikler gıcırıyor ama bizi pençeli kanatlarının uçlarını görecektene kadar yaklaştırdı. Ve gittikçe yaklaşıyorlar.

Üç. Eyerde dönerken ve elimi kullanırken vücudum *yanıyor*, bir kalp atışında elimin bir parlamasıyla enerji sarmalını serbest bırakıyor, ardından bir sonraki atışta iki haşlanmış parmak ucumla onu aşağı doğru sürüklüyorum.

İki. Tairn kanatlarını çırpıyor, şimşek gökyüzünü ve belki de zamanı parçalarken bizi kaldırıyor. Parmaklarımı birbirinden ayırıp yıldırımını ikiye bölerken her şey daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyor. Kavurucu patlamaları wyvern'in uçuş yoluna yönlendirirken ısı nefesimi yutuyor ve acı tüm varlığım haline geliyor.

Bir. Saldırı öndeki çifte isabet eder ve alevler içinde patlarlar, Tairn'i birkaç metre farkla ıskalarlar ve ateş şeritleri halinde düzenlerinden düşerek kalan ikisini ortaya çıkarırlar.

Ve biri gümüş saçlı bir binici taşıyor.

Sıfır. Gök gürültüsü kanaldaki alaşımı sarsıyor ve Tairn en yakın wyvern'e düşerken elim düşüyor.

Yaratık çığlık atıyor ve dünya siyah ve gri kanatların telaşıyla dönüyor.

Tairn bağılıyor ve onun acısı benimkinin yerini alıyor.

Kendini tapınak işlerine adanmak sadece asil bir uğraş değildir.
Baş rahip veya rahibe olmak, çoğumuzun tanrıların gücüne
dokunmaya en çok yaklaşacağı şeydir. Gerisi binicidir.

-Binbaşı Rorilee'nin Tanrıları Yatıştırma Rehberi, İkinci Baskı

BÖLÜM ELLİ İKİ

"*Tairn!*" Çığlık atıyorum ve ağzım yeni keşfettiğim dehşetin acısıyla dolup taşıyor.

"*Hayır!*" Andarna bağıyor.

Çayırdaki kayarak duruyoruz ve Feirge'nin gökyüzüne çıkan Theophanie'nin wyvern'inin peşinden uçtuğunu görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Dunne, hayır. Rhi ne kadar güçlü olursa olsun, ikimiz birlikte bile bir Maven'a denk olamayız. Ve biz birlikte değiliz.

"*Andarna! Feirge'e kovalamamasını söyle!*" Tairn'in altındaki kemikler çatırdıyor ve ben saf ateşten bir nefes çekiyorum. "*İyi misin?*" Ne kadar kötü yaralandığını görebilmek için belimdeki tokayı kurcalayarak ona soruyorum. Isı ciğerlerimi yakıyor ve Theophanie'yle savaşmaya hazırlanmak için güce uzanıyorum. Almak için geldiği şeyi, yani *beni* almadan bu alandan ayrılmasına imkân yok. Geri dönecektir.

"*Kes !*" Tairn talep eder ve altında başka bir şey kopar. "*!*"

"*Ama Theophanie-*"

Buz, sanki orada değillermiş gibi kalkanlarımı delip geçiyor. "*Violet!*"

Buz değil. Xaden.

"*Ben iyiyim. Kontrolünü kaybetme ve dikkatini dağıtma. Theophanie burada.*" Arşivin kapısını zihnimde çarparak kapatıyorum ve soğuk gece havasını içime çekerek ciğerlerimi yalayan alevleri söndürüyorum. Çok fazla, çok hızlıydı ama yanmadım, sadece biraz yandım.

"*Tairn'i mümkün olduğunca çabuk koğuşlara geri götürün.*" Buz kayarak uzaklaşır.

"*, "*

"Bu hiç iyi *değildi*," diye hırlıyor Tairn ve sol arka bacağından destek alarak wyvern'in cesedinden uzaklaşıyor.

"*Bunu yaralı olan söylüyor!*" Feirge bize doğru uçarken ben de karşı koyuyorum. " *ne kadar ciddi?*" Doğuda gök gürlüyor ve bu benim sesim değil.

Kahretsin, fırtına. Bu kadar uzağa fark edilmeden nasıl geldiler.

"*Kanatçığı bacağımda kırıldı. Ben yaşayacağım. O yaşamıyor.*" Başını Andarna'ya doğru çeviriyor ve hafifçe topallayarak ona doğru yürüyor. "*Basit emirleri yerine getirmedeki beceriksizliğin onu öldürtecek ve daha önce gelene yaptığım gibi onu da kaybetmeyeceğim!*"

"*Ben iyiyim!*" Her nefes alışımında ateşim düşüyor ve yüksek, girift oymalı mermer sütunlar gözümün önüne geliyor. ". *O günkü kadar yakın bile değildim-*" Tairn durup başını eğerek görüş alanımı açtığında kelimeler ölüyor.

Andarna, Dunne'un tapınağının merdivenlerinin önünde duruyor, yanlarında kılıç kuşanmış yarım düzine görevli var ve kime karşı daha dikkatli olmaları gerektiğinden emin değillermiş gibi aramızda dolaşıyorlar: yanlarındaki pervasız ejderhaya mı, önlerindeki devasa ejderhaya mı, yoksa solumdan gelen hırıltılı Yeşil Hançer Kuyrukluya mı?

"*Burada ne arıyor olabilirsin?*" Andarna'ya bağıriyorum, sonunda tokamı koparıyorum. Theophanie dönmeden önce o kanatlı mızrağı Tairn'in bacağından çıkarmalıyım.

"*Prens, Dunne'un tapınağını korumamızı söyledi!*" diyerek kuyruğunu savuruyor ve ıslak mermere çarptıkça tıslayan yanan kömürlerden oluşan bir fıçıyı deviriyor. Korlar, Unnbriel'dekine neredeyse tıpatıp benzeyen yirmi ayak yüksekliğindeki tanrıça heykelini kıl payı ıskalıyor.

"*Bunu bana Aaric söyledi,*" diye karşı çıkarak Tairn'in omzuna doğru ilerliyorum ama omzunu indirmiyor. "*Sen değil. Ve ben onun önerisini reddettim!*"

"*Nasıl kızarsınız? Prensler öneride bulunmaz ve ben de sizin bir uzantınızım.*" Andarna ilerliyor,

Başını tehditle eğerek. *"Olmamı istediğin her şey ben değil miyim? Onun kadar sert ve cesur değil miyim? Yapmam gereken şey bu değil mi? Pençelerimi düşmanın terazisinde bilemek?"*

Rüzgar hızlanıyor ve göğsümde bir şeyler çatırdıyor.

"Öfke nöbetinin zamanı değil, Altın Olan," diye Tairn.

"Bana çocuk deme." Andarna'nın pulları parlıyor ama siyah kalıyor.

"davranma!" diye hırlıyor.

"Bu da neydi şimdi?" Rhiannon, Feirge'nin arkasından bağırır. *"Onları yakalayabilirdik!"*

Ve öldü. "O Theophanie'ydi," diye karşılık veriyorum. "Ve?" Rhi kollarını havaya kaldırıyor.

"Ben de seninle uçamam, Tairn yaralı," diye cevap veriyorum. Ölmek mi istiyor? *"Bırak beni de şu şeyi bacağından çıkarayım. Yoksa atlarım."* Tairn homurdanarak omzunu indiriyor ve ben de Andarna'nın birkaç adım önünde attan iniyorum. *"Olduğundan başka bir şey olmana ihtiyacım yok."* Uçuş gözlüklerimi başımın üstüne doğru çekiyorum ve doğrudan onun altın gözlerine bakıyorum. *"Belli ki bir savaş alanının ortasında değilken konuşmamız gerekiyor. Her zaman beni seçtiğini söylüyorsun ama o harman yerinde senin önünde durdum. Ve bunu yine yapardım."*

Nefes nefese kalıyor ve bir gözümüz gökyüzünde, Tairn'in arka ayağına doğru ilerliyoruz.

Bir ergenin beyninden neler geçtiğini asla anlayamayacağım.

Yara ortaya çıkınca midem bulanıyor. Lanet olsun, kanatçık benim yarı boyumda ve kalçasına saplanmış. İçindeyken fırlatmasının imkânı yok, dışarı çıksa bile yara çok fazla acı verebilir. Ay ışığı pullarından aşağı damlayan kanı yakalıyor. Dunne aşkına, o şeyi nasıl? *"Çok özür dilerim."*

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Sadece ucu gömülü." "Ne kadar acı?"

"Zihinsel olarak mı, fiziksel olarak mı?" diye .

"Alaycılığının *zamanı değil.*" Boyumun sonuna kadar uzanıyorum ama kanatçığa yaklaşamıyorum.

" neredede o yaralı mı?" diye sorar Rhiannon , koşarak yanına gelir. Neyse ki, zarar görmemiş görünüyor.

"İşte." Kalçasını gösteriyorum ve nefesi kesiliyor. "Diğerlerinin yanına dönmelisin. Burada savunmasız durumdayız."

"Ben gitmiyorum. Her zaman her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin." Birkaç adım geri gider ve kollarını kaldırır.

"Bazen yapıyorum," diye karşılık veriyorum.

Başını iki yana sallar. "Bunu halledebiliriz."

"Sen gerçekten-" diye başlıyorum, o gerilirken kaşlarım kalkıyor.

Bir an sonra Tairn kükrüyor ve ben irkiliyorum.

Kanatçık Rhiannon'un önünde belirir.

Onu ittirdiğinde ağzım açık kalıyor ve çengelli pençe parçası yere devriliyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Pratik yapıyorum." Rhiannon sırtıyor ve elinin tersini alnında gezdirerek terini siliyor. "Şimdiye kadar aldığım en büyük şey olmasına rağmen."

"Teşekkür ederim." Onu çabucak kucaklıyorum, sonra Tairn'in yarasına bakıyorum. "*Karanlıkta pek bir şey göremiyorum. Seni vadiye geri götürmeliyiz.*"

Başını bize doğru çeviriyor ve Feirge de dönüyor. "*Bunun için çok geç. Dakikalarımız var.*"

Kanat çırpışları havayı dolduruyor ve yaklaşmakta olan üç wyvern görüyorum, uzakta daha fazlası bulanıklaşıyor.

Rhiannon ve ben bir anlığına göz göze geldik ve sonra ikimiz de *koşmaya* başladık. O Feirge'e doğru koşuyor, ben de Tairn'in altından fırlayıp ön bacağına doğru koşuyorum.

"*Hemen geri uç!*" Andarna'ya emrediyorum.

"*Savunmasız olurlar,*" diye karşı çıkıyor ve Tairn'in göğsünün altından çıktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Düzinelerce beyaz saçlı tapınak görevlisi ve baş rahibeleri Andarna'nın arkasındaki basamakların başında beklemektedir.

dikkati gece gökyüzüne odaklanmıştı. "İçeri girin!" Bağırıyorum. Biraz barınak hiç barınak olmamasından iyidir, değil mi?

"Yani içeride yanabilir miyiz?" diye soruyor baş rahibe, kanat çırpışları artarken sesi ürkütücü derecede sakın.

Kahretsin. Tartışacak zaman yok ve onları terk edemem. Andarna haklı, eğer gökyüzüne çıkarsak onları savunmasız bırakırız ve Tairn zaten yaralı.

Ama kullanmak için binekli olmama gerek yok.

"*Feirge'e gitmesini söyle,*" diyorum, sonra yağmurdan kayganlaşan mermer basamakları koşarak tırmanıp daha yüksek bir noktaya çıkıyorum, kanalı avuçluyorum. "*Senden onunla gitmeni isterdim ama daha iyisini biliyorum.*"

"*Ve yine de bundan bahsettin.*" Tairn yavaşça Andarna ile birlikte gelen wyvern'e doğru döner ve kuyruğunu havaya kaldırır. "*Dikkatli ol. Theophanie ortaya çıkarsa, senin hayatını görevlilerinkine tercih ederim.*"

Theophanie ortaya çıkarsa hepimiz boku yeriz. Eğer herhangi bir venin diğerlerine Aretia'nın kapılarına bu kadar yaklaştıklarını ve koğuşlar tarafından durdurulmadıklarını bildirirse, Krovla'nın drene edilmemiş topraklarını atlayıp kuluçka alanımıza geleceklerdir.

Tek bir wyvern'in bile kaçmasına izin veremeyiz.

"En azından siper almayı düşünür müsün?" İnişe ulaştığımda baş rahibeye soruyorum.

"Yapmayacağız." Bakışları iki saniye içinde beni değerlendiriyor, sonra örgümün gümüş yarısına takılıyor. "Siz de bizim gibi saçlarınızda kül suyu ve Manwasa çiçeğinin suyunu kullanıyor musunuz?"

Kaşlarım saç çizgime çarptı. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkında mı? Şu an bu konuşmayı yapmak için doğru zaman olamaz. "Böyle uzuyor işte."

"Öyle mi?" Dövmeli alını kırışıyor. "Yardımaımıza gelmek için çok uzaklardan geldiniz." Rahibe kalçasındaki kısa kılıcı çekiyor. "Ya Dunne bizi korur ya da onun değerli hizmetkârları olarak Malek'le karşılaşırız."

"Dunne ortaya çıkıp silahlanmayacak," diyorum, anlamsız olduğunu bilsem de, sonra dönüp onun yanında duruyorum. Tairn sol tarafa doğru ilerledi ve bana

Feirge basamakların sağında uçmaya hazır beklerken, yaklaşan üç wyvern'e doğru ilerliyor.

"Tabii ki hayır." Rahibe alay eder ve rüzgâr hızlanır. "Seni o gönderdi."

"Muhakemesine hiçbir zaman saygı duyulmadı." Asla anlayamayacağım düşünce süreçlerinin büyüyen listesine tapınak görevlilerini de ekliyorum ve Arşiv kapımı test etmek için yeterince açıyorum. Güç, güneş yanığının üzerine dökülen sıcak su gibi damarlarıma doluyor ve yavaşça nefes alıyorum, acıyı kabullenip yeni başlangıç noktamı belirliyorum. "*Feirge neden fırlatılmadı?*"

Andarna, "*Takım lideri sizi terk etmeyecek,*" diye yanıtlıyor. Lanet olsun. Sağ elimi kaldırıyorum-

"Bunu yapmayalım," diyor tanıdık bir ses solumdan.

Başımı o yöne çeviriyorum ve korku ayaklarımı tapınağın zeminine sabitliyor. İki hançerimi de kınından çıkarıyorum.

Theophanie.

Tairn'in başı dönüyor, hırıltısı dökülen kömürlerden geriye kalanları takırdatıyor ve etrafımızdaki görevliler soluk soluğa kalıyor.

Tairn ve Andarna'ya "*Sizi tüketmeden fırlayın,*" diye yalvarıyorum, ama doğalarına sadık kalarak oldukları yerde kalıyorlar.

"Kılıcınızı ya da elinizi kaldırın, hepinizi öldüreceğim. Benimle gelin, kalanların yaşamasına izin vereyim," diyor Theophanie basamakların dibinden, koyu mor tuniği teninin solgunluğuyla tezat oluşturuyor. Gözlerinin yanındaki kırmızı damarlar kalp atışıyla aynı anda atarken, bitkin bir memnuniyetle daha da tedirgin edici olan yorgun bir gülümseme sunuyor. Başını yana doğru eğiyor. "Kavga etmeyelim Violet. Tüm bu şiddet seni yormuyor mu? Benimle gel. Sana en çok istediğin şeyi vereceğim."

"En çok ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Midem bulanıyor ve baş rahibe benden kaçıyor.

"Kafir! Burada istenmiyorsun," diye bağılıyor, sesi törpülenerek kırılıyor.

Kafir mi? Zihnim kalp atışlarımla aynı anda atarken bakışlarım iki kadın arasında gidip geliyor. Soluk alın

Dövme. Theophanie Dunne rahibesiydi. Gümüş rengi saçları Unnbriel'deki görevlilerinkiyle uyuşuyor... benimkiyle uyuşuyor-

Beyaz saçlı rahibe titreyen koluyla kılıcını Theophanie'ye doğru kaldırırken düşüncelerim duraksıyor.

Oh lanet olsun. Güç, bedenimi kavurucu bir ateş dalgasıyla dolduruyor. kaçıramayacağım kadar çok insan var ve eğer bu kadar yakınımdan akıp giderse-

"Belki *ben* hoş karşılanmıyorum," diye düşündü Theophanie, ayaklarını çimlere basarak, "ama onlar hoş karşılanıyor."

İki venin daha, kırmızı cüppeli adamlar, onun arkasındaki otların yürüyor ve Andarna Tairn'in kuyruğunun üzerinden atlayarak Theophanie'ye doğru bir ateş akımı püskürtüyor. Havayı kül ve sülfür kokuları dolduruyor ama Andarna sağımdaki basamakların dibine indiğinde Theophanie hâlâ dokunulmamış halde duruyor.

"*Neden?*" Andarna çığlık atıyor.

"Muhteşem," diyor Theophanie gülümseyerek. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi-" Theophanie'nin bakışları arkamdaki gökyüzüne yükseliyor ve gözleri büyüyerek geri çekiliyor. "Onları bırak ve git!" diye bağılıyor yaklaşmakta olan kara büyücülere ve onlara doğru koşmaya başlıyor. "Şimdi!"

Üçü de el ele tutuşur ve ortadaki tek bir adım atıp *ortadan kaybolur.*

Tıpkı Garrick gibi.

"*Geliyor!*" Tairn kükrüyor ve benim odağım doğuya kayıyor.

Malek adına Theophanie'yi kaçacak kadar korkutan şeyin ne olduğunu düşünecek zaman yok. Hâlâ yaklaşmakta olan dört wyvern kanat düzeninde alçalıyor, biri önden giderken diğerleri onu yakından takip ediyor. Ve doğruca bize doğru geliyorlar.

Sağ elimi tekrar kaldırıyorum. Daha fazla enerji toplamak, Andarna'nın etrafa saçtığı parlayan kömürleri çıplak ellerimle topluyormuşum gibi hissettiriyor ama otuz saniyeden kısa bir süre içinde burada olacaklar.

"*Her gelebilir Gümüş Olan,*" diyor Andarna, Tairn'in yanına geri dönüyor ve Feirge çömeli savaşı gökyüzüne taşımaya hazırlanırken ilerliyor.

Karanlık derinlik algımı bozduysa, tahmin ettiğimden daha hızlı uçuyorlarsa, hepimiz pişmek üzereyiz. Öndeki wyvern'i hedef alıyorum ve Dunne'a bir dua gönderiyorum. Sonra bir enerji patlaması salıp parmağımı aşağı doğru sallayarak kullanıyorum. Bu sefer tutmak yok. Dersimi aldım.

Büyü üzerime çöküyor, tanıdık bir dalgayla tenimi karıncalandırıyor ve yıldırım ilk wyvern'e çarpıyor. Gökyüzünden bir ateş topu halinde düşüyor, ama hala üç tane wyvern varken bunu kutlayamayız.

-

Ne oluyor lan?

Artık bize doğru uçmuyorlar; *düşüyorlar*. Mermi gibi düşerlerken kalbim çılgınca çarpıyor. Sağdaki yaklaşık altmış metre ileriye düşerken yer titriyor, momentumu onu toprağın içine sürüklüyor.

"*Hazırlanın!*" Tairn bağırarak soldakinin üzerine atlıyor. Onu rotasından saptırırken bağdan acı fışkırıyor ve yere düştüğünde tapınağın solunda toprak uçuyor.

Feirge'ün büyüklüğüne rakip bir tane bırakarak hala düşüyor.

Andarna'nın yirmi metre önünde yere çarpıyor, sonra bir koçbaşının tüm zarafetiyle bize doğru kayıyor. Ve durmuyor.

"*Git!*" Tairn emrediyor ve Andarna pozisyonunu korurken korku göğsümü sıkıyor.

"*Bu senin için çok büyük!*" Bağıriyorum.

Feirge tek bir adım atıyor ve kafasını bir topuz gibi Andarna'nın yan tarafına savurarak onu wyvern'in yolundan çekip çıkarıyor.

Wyvern bize doğru fıçı gibi geliyor, gözleri görmüyor, dişleri açıkta.

"Çekil!" Baş rahibenin dirseğinden tutup *çekiyorum* ve leş mermer merdivenlere çarparken onu yoldan sürüklüyorum. Görevliler dağılırken çığlıklar yükseliyor ve wyvern'in omuzları basamakların alt kısmına çarpıyor, aynı anda kafası da karmaşık bir şekilde oyulmuş orta sütuna çarpıyor.

Lanet olsun.

Sütun çarpmanın etkisiyle patlıyor ve mermer parçaları uçuşuyor. Ellerimi havaya kaldırarak, yapabildiğim tüm küçük büyülerle itiyorum, ama bizimki de dahil olmak üzere her yöne savrulan pençe büyüklüğündeki kaya parçalarını durdurmak mümkün değil.

Ama sonra tam da bunu yaparlar... dururlar.

Yüzümden birkaç metre ötedeki havada asılı duruyor, alevden ilham alan kazınmış kenarları tek bir siyah gölge şeridiyle asılı duruyor.

Xaden.

Rahatlama dizlerimi zayıflatıyor ve yıkılan sütunun kalıntısı yavaşça yere iniyor, *bir gümbürtüyle* yerleşiyor. Diğer parçalar yavaşça inerken etrafımızdaki görevliler koşuşturarak yoldan çekiliyor.

Başım sağa dönüyor, kalan sütunları ve baş rahibeyi geçip geri çekilen gölgeleri takip ederek sahibine ulaşıyor.

Xaden basamakların sağlam kalan tek bölümünü ikişer ikişer tırmanıyor, sol elindeki kılıçtan kan damlarken sağ elini indiriyor. Gözlerinde kırmızılıktan eser yok, sadece kararlılık ve hızla kaybolan bir korku var.

Ben de aynısını ona yapıyorum ve yüzünün yan tarafına sıçrayan kanla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Benim değil," diyor beni göğsüne çekmeden bir saniye önce. Alnımı eğiyorum, kalp atışlarımı düzene sokmak için derin nefes alıyorum ve o da başımın tepesine sert bir öpücük konduruyor. "Ve her zaman ."

Bu şartlar altında tartışmanın bir faydası yok. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Bunun ona olmasına izin mi verdin?" Sgaeyl tersler.

Xaden'in kollarından kurtuluyorum ve Sgaeyl'in daralmış gözlerini ve keskin dişlerini rahatsız edici bir şekilde yakınımda buluyorum. "Özür dilerim-"

"Hiçbir sorumluluk taşımıyor," diye savunuyor Tairn. Sgaeyl'in kafası ona doğru savruluyor ve kalın bir kalkan duvarı bağlantımızı hemen engelliyor. Kavga başlıyor.

"Yarayı hissettiğinde pozisyonunu korumayı reddetti," diye yanıtlıyor Xaden tapınağı incelerken. "Ve buna sevindim, yoksa ikimiz de ölmüş olacaktık. Koğuşlar açıldığında neredeyse buradaydık."

Koğuşlar mı? Kaşlarım kalktı. Bu büyü'nün dalgalanmasını, gökten düşen wyvern'i ve Theophanie'nin korkusunu açıklıyor. "Ama nasıl?"

Bir düdük sesi kafamın içinde yankılanıyor ve hem Xaden hem de ben dönerek sırtımızı şakağa dayıyoruz. Wyvern'in gövdesinin solunda, Tairn ve Sgaeyl'in arkasında karanlık dönüşüyor. Gece rengindeki pullar, tam olarak siyah ya da mor olmayan bir tona dönüşerek ejderhayı oluşturuyor. Boynuzları Andarna'ninkilerle aynı girdaplı deseni taşıyor.

Leothan, "*Bekçi taşını ateşlemek gerekli görünüyordu,*" diyor.

Midem dibe . İridler geldi.

Asher bugün döndü. Biri Tanrı yardımcımız olsun. Ona yaptıklarından dolayı onu affedebileceğimden emin değilim.

-Kaptan Lilith Sorrengail'in Günlüğü

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Eğer iridler yedinci cins olarak wardstone'u ateşlediyse, Aretia *güvende* . Tyrrendor'un çoğu öyle.

Bu çok gerçeküstü, çok kolay. İsimlerden öte duygular beni her yönden vuruyor, ama Feirge vücudunu iridle yüzleşmek için salladığında, başını eğip dişlerini gösterdiğinde korku hepsinin yerini alıyor.

"*Hayır!*" Andarna Tairn'in yanından fırlayıp wyvern'in üzerinden atlayarak Feirge'nin önüne geçiyor. "*O benim soyumdan!*"

Rhiannon atından inip doğruca tapınağın platformuna atlarken Yeşil Hançer Kuyruk tek bir adım geri çekilir ama başını yere yakın bir yerde bırakır.

Xaden, gözlerinde kırmızı bir belirti olmamasına rağmen iridi görünce geriliyor. "Sen bunu hallet, ben de burada ne yapılması gerektiğine bakayım."

En son bir iridle karşılaştığında neler olduğunu düşününce başımı sallıyorum.

Rhi bize doğru koşarken Xaden sessizce, "Ona minnettarlığımı iletin," diyor.

"Yapacağım," diye söz veriyorum, Rhi ile gözlerimi kilitliyorum.

Onaylamak için başını sallıyor ve sonra merdivenlerden aşağı iniyoruz.

Tairn ve Sgaeyl arasında yürürken Rhi'ye "Silah yok," diyorum. "Onlar pasifisttir."

"Anladım," diye not ediyor, yanımdan ayrılmıyor. "Yani bizi yakarak öldürmemeli, değil mi? Feirge'e haklı olduğunu söylemeyi reddediyorum. Ölmüş olsam bile bunu yaşamama asla izin vermez. Ve o karanlık savaşçılara ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Leothan ve Andarna'ya yaklaşıırken, "Seni bilgilendireceğim," diye cevap veriyorum. "Sadece hazırlıklı olun-"

Rhi nefesini tutuyor ve kulaklarını kapatıyor. "Bu," diye bitiriyorum yüzümü buruşturarak.

Leothan Rhi'ye şöyle bir bakar, sonra da küçümseme denebilecek bir bakışla wyvern'in cesedine sırtını döner.

Onlara ulaştığımızda Andarna soluma doğru hareket ediyor ve bağı endişe ve heyecan karışımı bir duyguyla dolduruyor.

Leothan Rhi'ye "*Bir yeşilden daha sıcak bir karşılama beklerdim,*" diye ders verdikten sonra altın bakışlarını bana çeviriyor.

"Teşekkür ," diye beceriksizce geveledim, ona için boynumu büküm. "Bu eyaletteki herkesi kurtardınız."

"*Bunu senin için yapmadım,*" diyor Andarna'ya bakarak.

"Sert," diye fısıldar Rhi.

"*Teşekkür ederim,*" diye cevap veriyor Andarna, başı dik.

"*İnsanınız korktuğumuz kadar tehlikeli.*" Eğik bir başla onu inceliyor ve midem bulanıyor. ne gördüyse, Andarna'yı en başta reddetmelerinin nedenlerini doğruladı.

"*Halkını savunuyor,*" diye karşılık veriyor Andarna, pençeleri yağmurdan ıslanmış çimenlerde esneyerek. En azından hava başlamıştı. "*Ve bizimkileri.*"

"*Sen de öyle.*" Leothan'ın sesi yumuşar. "*Geldiğimden beri seni izliyorum.*"

Ve kimse bilmiyordu. Tairn kılanıyor ve boğazım düğümleniyor.

"*Peki sen ne gördün?*" Andarna'nın kuyruğu başının üzerinde sallanıyor.

"*Hangi kararı ?*"

Onun iğneleyici ses tonu kesinlikle yardımcı olmayacak ve Sgaeyl'in boğazında guruldayan hırıltı da öyle.

İrid gözlerini kısar. "*Davranışlarınız iğrenç ve eylemleriniz yanlış yönlendirilmiş-*"

Sgaeyl, "*0 isyanımız için bir övgüdür,*" diye tıslıyor.

"*Olmasını umduğumuz gibi.*" Başını Sgaeyl'e doğru çeviriyor ve Tairn vuruş pozisyonuna geçiyor. "*Yine de değer verdiğimiz yolların hiçbirinde değil.*"

Rhi yanıma yaklaşıyor.

"Bunların hiçbirisi onun hatası değil," diye araya giriyorum ve o da bana bakıyor. "Empyrean'ın yöntemleriyle yetişmesi için onu burada bıraktığında başarısızlık olarak gördüğün şeye onu sen hazırladın."

"Bilinmeyen devasa bir ejderhaya gerçekten bağırarak mı istiyorsun?" Rhi fısıldar.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, doğrudan ona bakarak. "Onun *hiçbir* sorunu yok. Bu gece koşuılarımızı kovarak yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır ama buraya sadece onun eksik olduğuna inandığınız yönlerini göstermeye geldiyseniz, Feirge'nin selamını benimkinden daha *sıcak* bulacaksınız."

Başını eğiyor, sonra beni görmezden gelerek bakışlarını Andarna'ya çeviriyor. "*Sebepleriniz onurlu,*" diyor. "*Mavi tarafından bölünmeden önce ben de bunu söyleyecektim.*"

"*Sgaeyl,*" diye düzeltiyor Andarna, sesi öncekinden daha yumuşak bir bıçak sırtı.

"*Sgaeyl,*" diye tekrarlıyor, sonra Andarna'ya odaklanıyor. "*Aramızda pek çok nesil farkı var ama aynı soydan geliyoruz. Daha uzak bir soydan gelen karşılaştığın diğerlerinin aksine, biz aynı soydanız ya da aramızda büyümüş olsaydın öyle olacaktık.*"

Onun ailesi. Kalbim sıkışıyor.

"*İnsanınız kalabilir,*" diye yanıtlıyor Andarna'yı. "*Diğerleri sohbetimize katılmayabilir.*"

Kaşlarım kalktı.

"*Onları korumasız bırakmayacağım.*" Tairn'in pençeleri Rhi'nin yanında esner.

"*Korunmaya ihtiyaçları olduğunu düşünmeniz, sözlerimin neden sadece onlar için olduğunu açıklıyor.*" Leothan Andarna'ya odaklanmaya devam eder. "*Sadece bir kez teklif edeceğim.*"

Andarna gerilir, sonra başını Tairn ve Sgaeyl'e doğru çevirir. "*Onu duymalıyım.*"

Sgaeyl irkilir ve Rhi elleriyle kulaklarını kapatır.

Tairn hırlıyor ve ben de bağa uzanıyorum ama onunkinden daha güçlü bir kalkan bizi engelliyor. Leothan.

RSC sırasında bize verdikleri serumun etkilerine garip bir şekilde benziyor. Her parçam kopukluğa isyan ediyor ama onunla kalmayı Andarna'ya borçluyum.

"Onlar ayrıldıktan sonra başlayacağız," diye söz veriyor Leothan.

Rhi'ye "Bizi senden ayırdı," diyorum, sonra Tairn'e bakıyorum. "Ben iyi olacağım."

Sgaeyl dişlerini sıkıyor, sonra aniden dönüyor ve tapınağa, Xaden'a doğru yöneliyor.

"Emin misin?" Rhi endişeyle kaşlarını çatarak sorar.

"Eminim." Boğazımda büyüyen kayayı yutuyorum. "Onu dinleyememesinin sebebi ben olmayacağım."

Rhi bir an tartışacakmış gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Fazla uzaklaşmayacağız." Sgaeyl'i takip ediyor ve Tairn dönmeden önce Leothan'a uyarıda bulunarak hırlıyor.

Andarna'nın kuyruğu başımın üzerinde kıvrılıyor.

Leothan başını Andarna'nın göz hizasına eğerek, *"Başkalarının eksiklikleriyle yargılanman bana pek iyi gelmedi," dedi. "Düşkün görüldüğün kara büyücü bile..."*

Göğsümde umut titreşiyor, beklenen hakaretleri yakıp yok ediyor ve Andarna'nın pulları siyahın tonlarında dalgalanıyor.

"Size bizim yöntemlerimizi öğrenme şansı verilmeli," diye devam ediyor. *"Bizim yöntemlerimizi seçmek için."*

"Kalıp bana öğretecek misin?" diye sorar.

"Benimle eve geleceksin," diye cevap veriyor, bakışlarını onun üzerinde tutarak. *"Birkaç yıl sürebilir ama diğerleri kararımı kabul edecek. O zamana kadar kendi gerçeğini bilecek kadar öğrenmiş olacaksın."*

Yıllar mı? Midem boğazıma doğru fırladı.

"Yıllarca buradan ayrılamayız." Andarna'nın sözlerini hüznün kaplıyor.

"Yapabilirsin," diye karşı çıkıyor.

"Tek mı?" Dondu kaldı.

Aman Tanrım. Omurgam sertleşiyor ve daha önce hiç karşılaşmadığım bir dehşet kaslarımı kilitliyor. Bizi ayırmak istiyor.

"Korumaları devreye insanı kurtardım," diyor, sanki onun gidişini engelleyebilecek kutuları işaretliyormuş gibi. "Akıl hocanızın kanatları altında kendi türü dışında herkese karşı güvende olacak."

"Onu bırakamam!" Andarna'nın başı geri çekildi. Kalbim tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor.

"Yapmalısın. Bu ne senin için ne de soyumuzdan biri içindi. Bu gece olanlara bak. Müdahale etmeseydim, artık var olmayacaktın." Pulları titriyor, sedefli bir parlaklık alıyor. "Burada senin için savaş ve acıdan başka bir şey yok."

Ve ben. Ve Tairn. Ve Sgaeyl. Bağdırmamak, Andarna için bu anı mahvetmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Ben bağlıyım." Andarna'nın kuyruğu alçalıyor, kıvrılıyor. "Hayatlarımız, zihinlerimiz, bizi oluşturan enerji iç içe geçmiş durumda."

Doğru. Evet. Aynen öyle. Kendimi başımı sallarken buldum.

"Öyleyse bitir." Başını ve gözlerinin üstündeki pullar tek bir çizgi halinde çatlıyor. "Bağlar sadece büyüdüğüdür. Sen iridsin. Sen sihirsin. Onu bük, şekillendir, uygun gördüğün gibi kır."

Bekle. Ne?

"Yapamam." Andarna'nın kuyruğu yaklaşıyor.

Hava azalıyor ve başım dönmeye başlıyor.

"Ama sen çoktan yaptın." Bana doğru baktı. "Seni ilk kim bağladı?"

Bu gerçek olamaz. Belki de rüya görüyorumdur. Ya da Xaden'in rüyasında. Yine de kesinlikle kabus bölgesine girdik.

"Beni aynı gün seçtiler."

Sıkıntıyla iç geçiriyor ve üzerimden buharlar yükseliyor. "Seninle ilk kim konuştu?"

Gözlerim kayıyor ve düşüncelerimi tekrar Harman'a yöneltiyorum.

Kenara çekil, Gümüş Olan. Tairn'in sesi hafızamda gümbürdüyor.

"Tairn," diye fısıldıyorum, yüzümü Andarna'ya doğru çevirerek. Onunla ilgili her şeyi kavriyorum, pullarının deseninden

Burnunun eğimi, gözlerinin açısı, boynuzlarındaki girdaplara kadar onunkine benziyor. "Uçuş alanında bana adını söyleyene kadar benimle konuşmadın."

Göz kırpmıyor.

"Gördün mü?" Leothan odağını Andarna'ya çevirir. *"İnsanların yalnızca tek bir ejderhayla bağ kurabilmesi gerekirken, sen olmaması gereken bir yerde ikinci bir bağ kurdun. Bunu sadece bir irid yapabilir. İçgüdülerin mükemmel ama eğitime ihtiyacın var. Bağlantıyı kopar ve benimle gel."*

Kalbim kulaklarımda nal sesleri gibi gümbürdüyor.

"Ama Violet..." Andarna'nın ses tonu inkârdan... Amari yardım et, bu endişe mi?

Aklıma geldikçe yüzüm kızarıyor. Gitmek istiyor. Tabii ki istiyor. O onun ailesi, kendi türünden onu kabul etmeye istekli tek ejderha. Onu geride tutan benim.

Leothan, Andarna ile aramızdaki tek şey buymuş gibi, *"Diğer bağı onun yaşamını sürdürecektir,"* diyor. *"Geri dönmeyi seçersen, bağı her zaman yeniden kurabilirsin."*

Kadın cevap vermeyince başını göz hizama indiriyor. *"Yaşı yüzünden duygusal olarak kapana kısılmış durumda. Ne yapmasını isterdin?"*

Andarna başını eğiyor.

"I..." Yüzümden sıcaklık akıyor ama gözlerimi ondan ayırmıyorum, sanki onu son görüşüm olacakmış gibi her ayrıntıyı ezberliyorum. Bu olasılık akıl almaz bir şey - mühürümü ona olan ihtiyacımdan dolayı geliştirdim- ve yine de sanki bir tür uçuruma doğru savruluyormuşuz gibi hissediyorum. "Seni seviyorum ve kendini tamamlanmış hissetmeni istiyorum," diyorum ve o da yavaşça bakışlarımı karşılıyor. "Mutlu, güvende ve başarılı olmanı istiyorum. Yaşamayı istiyorum." Sesim kırılıyor. "Benimle olmasa bile."

"Takdire şayan," diyor Leothan. *"Seçiminizi anlıyorum."*

Aramızdaki bağa özlem doluyor, o kadar derin ki kendi göğsümde sızlıyor ve bunun acısı ciğerlerimdeki nefesi emiyor. Söyleyemediği her şeyi hissederek başımı sallamaya zorluyorum.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum-" diye başlıyor.

Kafamın içinde çığlık ılıa bir ıslık sesi duyuluyor ve sonra sadece sessizlik kalıyor. Baa uzanıyorum ve sadece bir duvar buluyorum... sonra hiçbir şey.

Andarna başını Leothan'a doğru çeviriyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan havalanıyor, üzerime sıçrıyor. Kanatlarını açıyor ve irtifa kazandıkça rüzgâr yüzüme çarpıyor. Pulları titriyor, bulutlu gece gğnn rengine dönüşüyor ve kaybolmaya başlıyor.

Andarna ona kükrüyor ve sonra bakışları çılgınca sallanıyor, arkama odaklanıyor, sonra sağa, sonra bir kalp atışı boyunca bana iniyor. Gözleri bir şey söylemek ister gibi parlıyor ve kendimi bağımızın olması gereken duvara atıyorum.

Ama gitti.

Bir nefes sonra, o da yle.

Geriye kalan tek şey, pulları gökyüzüne karışırken esen bir rüzgâr.

Bir kükreme kemiklerimi titretiyor ve görüşümün kenarları kararırken kulaklarım çınlıyor. Kalbim tekliyor ve ciğerlerim mücadeleyi bırakıyor. Ne hava var ne de onu aramak için bir neden. Sonsuzdum ama demirlemiştim ve şimdi kavrayamayacağım kadar engin sularda boş ve akıntıyla srkleniyorum.

Dizlerim bükülüyor, sonra yere çarpıyorum.

"Violet!" diye bağırıyor biri ve koşar adımlar bir saniye önce önümde çömeliyor, kahverengi gözleri bende olmayan cevapları arıyor. "İyi misin?"

Ben bir hiim.

Gökyüzü kararıyor ve yer titriyor. Siyah boşluğa bakıyorum ve görüşüm giderek daralan bir daire şeklinde daralıyor. Gökyüzü değil. Bir kanat.

Sert, talepkâr altın gözler belirir.

"*Nefes alacaksın!*" Derin, akıllı sesi kafamı dolduruyor ve boyun eğmeyen gücü bizi birleştiren patikadan aşağıya doğru iniyor.

Tairn.

O var, bu yüzden ben de olmalıyım, çünkü birbirimize bağlıyız. Asla yalnız değiliz. Her zaman bağlıyız.

Nefes alıyorum ve hava içeri doluyor. Kalbim düzensiz ve acı verici bir şekilde ama görüşümün kenarları netleşiyor. "*Bizi terk etti. Bizi terk etti. Bizi terk etti.*" Tek düşünebildiğim bu.

"*Kalıyoruz,*" diye emrediyor Tairn, sanki kalmamak gibi bir seçeneğim varmış gibi. "Ne oldu?" Biri dizlerine vuruyor, ve bakışlarım kehribar rengi akikle buluşuyor. Biri değil-Xaden. "*Violet?*" Endişe ve korku bizi birbirimize bağlayan bağdan aşağı kayıyor ve bağlantı kalp atışlarımı sabitliyor.

Tairn için varım ama Xaden için yaşıyorum.

Rhiannon, "Bilmiyorum," diye cevap veriyor ve onun beni, anında yatıştırmak istediğim yürek parçalayıcı bir endişeyle izlediğini fark ediyorum.

Rhi hala burada. Mira, Brennan, Ridoc, Sawyer, Dain, Jesinia, Imogen ve Aaric de öyle... *Onun* dışında herkes burada.

"*Bunu nasıl yapabildi?*" Sgaeyl öfkeyle kelimeleri hançer gibi keskinleştiriyor.

"O gitti," diye fısıldıyorum Rhi'ye, sonra dayanılmaz gerçeğin ağırlığı altında eziliyorum. Xaden beni yakalıyor, omzumu göğsüne doğru çekiyor ve bakışlarımız çarpışırken kaşları çatılıyor. "Andarna gitti."

Hiçbir binici ejderhasını kaybettikten sonra hayatta kalamadı.
Bunu istemeyi hayal bile edemiyorum.

-Albay Kaori'nin Ejderhalar İçin Saha Rehberi

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Andarna gitti.

Sonraki üç gün boyunca odamızdan çıkmadım. Yatağımdan zar zor çıktım.

Andarna gitti.

Ama asla yalnız değilim.

Brennan sabahları ben uykuya dalıp çıkarken başucumdaki sandalyede kitap okuyor. Öğleden sonra takım arkadaşlarım devralıyor ama sesleri yorgunluğun sisini zar zor kesiyor. Ne söyleyeceklerini bilmeyen sonsuz bir arkadaş akışı gibiler, ki bu benim için sorun değil, çünkü cevap vermek için içimde bir şey yok. Xaden geceleri bana sarılıyor, kollarını ve zihnini etrafımda dolaştırıyor.

Andarna gitti.

Tairn aramızdaki bağı tamamen açık bırakıyor ve ona daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde sınırsız erişim sağlıyor. O hep benimleydi ama artık ben de onunlayım. Yaşlılara Andarna'nın ayrılışını anlatırken konuşmanın onun tarafını duyuyorum. Sgaeyl'le, Sgaeyl'in *aşırı gezinmesi* yüzünden atışmaları duyuyorum ve Xaden'a yemek yediğimden emin olması konusunda verdiği öğütleri dinliyorum.

Tek duyduğum bu değil. İlk iki gün boyunca, kapı her açıldığında bir kutlama havası, mutlu sesler ve kahkahalar duyuluyor ve bu sesler içeri biri girdiği anda kayboluyor.

Tabii ki mutlular. Aretia güvende. Birkaç ay önce umutsuzca beklediğimiz şey gerçekleşti. Kutlama yaptıkları için onları suçlamıyorum, sadece onlara katılamıyorum. Bu bir şeyler hissetmeyi gerektirir, herhangi bir şey.

Uyuyorum ama rüya görmüyorum.

Andarna gitti.

Üçüncü gün atmosfer değişiyor ama manga arkadaşlarımın sessizliğindeki gerginliği sormuyorum. Umursamadığım için değil, doğal bir eylem olan nefes alıp vermeyi gerçekleştirmek tüm enerjimi aldığı için.

Geri dönecek, değil mi? Dönmek zorunda. O ölmedi. Leothan onun denizi geçmesini sağlayacaktır. Ve eğer döndüğünde beni bu halde, kendi içime kapanmış olarak bulursa, onun emanetine layık olamam. Eğer bu duygusal bir Gauntlet ise, başarısız oluyorum ama bu sefer düşmemi engellemek için tutunacak bir ip yok.

Dördüncü sabah, şilte arkama düştüğünde uyanıyorum.

"Gece boyunca seni uyurken izlemek için uçmadım. Uyan artık."

Sesi beni başka hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sarsıyor. Dönüyorum ve Mira'yı yatağın Xaden'in tarafından bana bakarken buluyorum, bacaklarını battaniyenin üstüne uzatmış, çoraplı ayaklarını bileklerinden çaprazlamış. Benimkileri incelerken gözlerinin altında koyu halkalar beliriyor ama neyse ki yeni bir yara görmüyorum.

"İstemiyorum." Kullanmadığım için sesim cızırtılı çıkıyor.

"Evet." Kırıksık kaşlarıyla gözlerimi inceliyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru düzleştiriyor. "Ama buna mecbursun. Ağlayabilirsin, çığlık atabilirsin, hatta istersen kırıp dökebilirsin ama bu yatakta yaşayamazsın."

"Bir bütündüm ve şimdi değilim." Gözlerim yanıyor ama ağlamıyorum. Bu günler önce sona erdi. "O gerçekten gitti."

"Çok üzgünüm." Sempatî Mira'nın yüz ifadesini doldurur. "Ama seni kederinden kaybedecek kadar üzgün değilim. Sadece ayağa kalkarak başlamalısın." Burnunu kırıştırır. "Sonra banyoya geçebilirsin."

Biri kapıyı çalıyor ve dikkatim kapalı yatak odasının kapısına yöneliyor. "Buraya nasıl girdin?"

"Riorson beni içeri aldı." Kapı açılırken eli başımdan kayıyor. *Tabii ki o açtı.* "Uyandı," diye sesleniyor Mira omzunun üzerinden.

Xaden içeri bakıyor, beni görene kadar alnında endişe çizgileri beliriyor. "Bakın kim uyanmış." Ağzının bir köşesi kalktı.

"İstemeyerek," diye itiraf ediyorum.

Gözleri parlıyor ve ben de günlerdir onunla ilk kez konuştuğumu fark ediyorum.

Kahretsin. Kendimi toparlamam lazım.

"Kaybettiğiniz gücü nasıl yerine koydunuz?" Mira hızlıca sorar.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Ben...yapmadım. Sen neden bahsediyorsun?"

Brennan, Xaden'ın arkasındaki koridordan, "Eğer uyanıksa beni içeri al," diye karşı çıkıyor. "Onlar *benim* kız kardeşlerim!"

Xaden yaralı kaşlarını kaldırarak, "İstersen onu öldürebilirim," diyor.

"Ve ona kendi ölümünü taklit etmesi için bir fırsat daha mı verelim?" Mira alay ediyor.

"İçeri gelebilir." İki elimle iterek kendimi oturmaya zorluyorum. Xaden'ın antrenman tişörtünü ve kıvrılmış uyku pantolonunu o kadar uzun süredir giyiyorum ki, neredeyse tenime gömülmüşler.

Xaden Brennan'ı kapıdan içeri çekiyor ve kardeşim hemen Mira'ya kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Brennan kapıyı arkasından kapatırken sorar.

Xaden sırtını kitap raflarına yaslıyor ve her an kaçacakmışım ya da daha kötüsü altında kaybolacakmışım gibi bana bakıyor. "*Merhaba.*"

"*Merhaba.*" İçimden gülümsemek gelmiyor ama onu görünce içime çekiyorum.

Mira'nın gözleri Brennan'ı uyarırcasına kısılr. "Bana kız kardeşimizin katatonikten bir nefes uzakta olduğunu söyleyen bir mektup gönderdin, ben de şimdi buradayım. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Onu yataktan kaldırmanı istedim." Brennan bana eliyle işaret etti. "Onunla birlikte sürünmeni değil."

"Yarım saatten az bir süredir buradayım ve o şimdiden konuşmaya başladı, bu yüzden metodolojimin oldukça sağlam olduğunu düşünüyorum." Bana annemi hatırlatan bir bakışla ona bakıyor. "Tam olarak ne yapıyordun?"

Annem kesinlikle işlevsizliğimden dolayı dehşete düşerdi.

"Şu sandalyede oturarak" -yatağın yanını işaret ediyor- "şu anda Medaro Geçidi'ne tırmanan binlerce insanı nasıl barındıracağımı ve besleyeceğimi düşünürken, demirhane üretimindeki büyük artışı denetliyor, ayrıca akşamlarımı cepheden buraya gelebilen her yaralı atlıyı onararak geçiriyorum."

"*Bana* cepheden bahsetmek zorunda değilsin." Mira göğsüne vuruyor. "Koğuşları kaldırmak onları kızdırmış olmalı, çünkü orada canımıza okuyorlar ve tek yapabildiğimiz geri çekilmek. Hattan Draithus'u görebiliyorum."

"*Sınırı gerçekten açtın.*" Kardeşlerim arka planda tartışmaya devam ederken gözlerim Xaden'a dikiliyor.

Bir kez başını sallıyor. "*Babam da böyle olmasını isterdi.*"

Ama aslında Fen yapmadı. Xaden yaptı. Ve ben, apaçık bir ihanet eyleminde onu desteklemek şöyle dursun, bunu bile bilemeyecek kadar mutsuzluğumun içinde kaybolmuştum. Yüzüm düşüyor.

Xaden başını eğerek, "*Her ne düşünüyorsan dur,*" diyor.

"*Bununla başa çıkman için seni yalnız bıraktım.*" Lewellen beni fena halde hayal kırıklığına uğrattı. Ben de *kendimi* fena halde hayal kırıklığına uğrattım.

"*Nefes alıyorsun ve bu benim için yeterli.*" Gözlerindeki rahatlama hissediliyor ve bu bir şekilde beni daha kötü hissettiriyor.

Bundan daha güçlü olmam gerekiyordu. Başka neyi kaçırdım?

"Bir *ejderha* kaybetti," diye bağılıyor Mira. "Erkek arkadaşını değil. Bu bir ayrılık değil." Bakışları Xaden'a kayıyor. "Alınmayın."

Boşluk beni tekrar boğmakla tehdit ediyor, ancak Tairn bir meydan okuma tufanıyla bağı sular altında bırakıyor ve

kızgınlık. "Şu ana odaklanın, gerekirse ona odaklanın."

İkisi de hâlâ bende: Tairn ve Xaden.

"Alınmadım." Xaden kollarını kavuşturuyor ama a bakmıyor. "Ayrılık aşamasını geçtik."

"Mesele şu ki," diye ders veriyor Mira Brennan'a, "bir bağı koparmanın duygusal etkisi bir yana, güç açığı şaşırtıcı olmalı."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes," diye fısıldıyorum.

Brennan, "Bir oyuncak gibi geri dönmesi gerektiğini ima etmedim," diye karşılık veriyor.

"Dur!" Bağırışım odayı durma noktasına getirdi. Sadece tartışmalarından kaçmak için bile olsa bu yataktan çıkmalıyım.

Brennan'ın tüm vücudu sarkar. "Tanrılara şükürler olsun. Konuşuyorsun." "Sana konuştuğumu söylemiştim!" Mira ellerini havaya kaldırır.

"Babamın Arşiv'de bu kadar çok zaman geçirmesine şaşmamalı," diye mırıldandıktan sonra yorganı sıyrıyorum. Birinci adım, yataktan kalkmak. İkinci adım, dört günlük sefaletten kurtulmak için yıkanmak.

"Ve şimdi de fıkra mı anlatıyorsun?" Brennan'ın ağzı açık kalır.

"Beni senden daha çok seviyor." Mira üniformasındaki bir parça otu fırçalıyor.

"Bununla ilgili hiçbir şey komik değil." Ayaklarım yere vurdu. "Siz ikiniz kavga etmeyi bırakmalısınız. Bunu çözün, çünkü Niara'dan başka geriye kalan tek şey biziz." Yavaşça ayağa kalktım.

Xaden kitap raflarını itmek için hamle yapıyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"*Bir dakikaya ihtiyacım var.*" Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatarak banyo odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı kapattığımda tartışma sönüyor, sonra rahatladıktan sonra banyoyu başlattığımda kayboluyor. "*An bitti.*"

Xaden birkaç saniye içinde kapıdan içeri girer ve Brennan ile Mira'nın yükselen seslerini keserek kapıyı hızla arkasından kapatır.

"Hâlâ tartışıyorlar mı?" Küvetin kenarına oturdum ve suyu test etmek için uzandım.

"Onlar senin kardeşlerin," diye cevap veriyor, bana gelirken

üniformasının kollarını sıvıyor. "Bırak ben yapayım." Elini

elini banyoya sokar, ardından su kemeri sisteminden su getiren kolu ayarlar. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başımı salladım.

Beni kıyafetlerimden sıyrıyor ve küvete giriyorum. Arkama yaslandığımda ılık su üzerime akıyor ve örgümün tellerini ayırmaya başlıyorum. Yanımda diz çökerek küçük bir beze sabun sürüyor ve ayaklarımdan başlayarak beni yıkamaya başlıyor.

"Yapman gereken başka şeyler var," diyorum usulca, elleri benden başka herkesi şok edecek bir nezaketle hareket ederken gözlerini izliyorum.

"Diğer her şey bekleyecek." Dizime doğru ilerliyor.

Ama yapamaz. Senaryo'nun emrine karşı sınırı açıtsa olmaz, gerçi bunu söylediği için onu daha çok seviyorum. Her şeyin ne kadar imkansız hissettirdiği önemli değil; dünya hala bu kapıların ötesinde dönüyor. Ve ben ona yetişmek zorundayım.

Ben bir acı ustasıyım ve Andarna'nın kaybı, hayatta kalmak için maskelemek zorunda kaldığım en derin kayıp. Ama Xaden'la rol yapmak zorunda değilim.

"Üç günlük rune eğitimini kaçırdım," diye fısıldıyorum neredeyse temizlendiğimde. Hayatımda eksik olan şeyler söz konusu olduğunda küçükten başlamak en iyisi. Ayrıca, hayatımda onun yardım etmesine hiç izin vermediğim tek alanlardan biri de bu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum aşkım ama üç gün sana bu konuda asla yardımcı olmayacak." Dudakları seğiriyor ve bezi kolumdan aşağı indiriyor.

"Bana yardım eder misin?" Kelimeler düşündüğümden daha kolaydı.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Bana kibarca sor."

En son aynı talepte bulunduğu ve beni temel duvarına yaslayıp öptüğü zamanı hatırlayınca ağzımın kenarları titriyor. "Lütfen bana yardım eder misin?"

"Her zaman." Elimle bitiriyor. "Saçınızı yıkayabilir miyim?"

"Lütfen." Xaden arkamda hareket ederken başımı suyun altına eğiyorum. Sonra ayağa kalkıp doğru kelimeleri arıyorum. Saçlarımda sabun gezdiren ellerinin verdiği basit haz, yeniden olumlu bir şeyler hissedebileceğime dair bir umut ışığı yakıyor. "Sanırım binicilerin ejderhaları öldüğünde neden öldüklerini biliyorum."

Devam etmeden önce parmakları duraklıyor. "Neden?"

"Mesele sadece güç eksikliği değil," diye düşünüyorum, elimle banyo suyunu kavradıktan sonra parmaklarımdan arasından akıp gitmesine izin veriyorum. "O anda kim olduğumu, nereye ait olduğumu ya da neden nefes almakla uğraşmam gerektiğini bilmiyordum. Eğer Tairn beni yere indirmeseydi, sanırım kendi isteğimle uçup giderdim. Onun yokluğunun büyüklüğünü hala kavrayamıyorum. Kavrayabilecek miyim bilmiyorum. Geçmiş göremiyorum."

"Henüz yapmak zorunda değilsin." Benim tarafıma geçti ve küvetin kenarına oturdu.

"Evet, biliyorum. Az önce kardeşlerimin batı hattının çöktüğünü ve binlerce insanın vilayetinize kaçtığını söylediklerini duyduğuma eminim." Başımı öne eğdim. "Daha fazlası var mı?"

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Ama az önce yaptığın şeyden hiçbir binici sağ kurtulamadı-"

"Jack Barlowe hariç," diye araya giriyorum.

"Mizah anlayışının bozulmadığını görmek güzel." Yaralı kaşlarını kaldırıyor. "Kimse senden tamamen işlevsel olmanı beklemiyor."

"Evet." Meşgul olmak o yatağa geri düşmemi engelleyecek. Tairn'e yaslanıyorum ve Andarna'nın olması gereken yerdeki boşluğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"O zaman soru şu." Küvetin kenarını kavırıyor ve gözlerimi arıyor. "Sana bakmamı mı yoksa kıcını tekmelememi mi istiyorsun? Her ikisini de yapabilecek kapasitedeyim ve yapmaya istekliyim." "Bunu biliyorum." Dudaklarım gergin bir çizgiye dönüşüyor. Benimle ilgilenmesini istiyorum ama kıcımı tekmelemesine de *ihtiyacım* var ve *ihtiyaç* her seferinde *isteği* yeniyor. Suyun altına batıyorum ve saçlarımdaki sabunu temizliyorum, durulamak için mutlak sessizlikte gereğinden bir an daha fazla kalıyorum. Çıktığımda,

Xaden sanki peşimden gelmekten bir saniye çekiniyormuş gibi öne doğru eğiliyor. Bedenim kendi kendine nefes almayı hatırlıyor. "Dolaptan bana bir üniforma getirebilir misin? Giyinmem gerek."

Başını sallıyor, sonra ıslak alnıma bir öpücük konduruyor. "Hemen döneceğim."

O dönene kadar, su akarken saçımı ve vücudumu kurutuyorum.

Eşyalarımı teslim ederken yüzünde isteksizlik vardı. "Birbirlerini öldürmediklerinden emin olmak için oraya geri dönüyorum. Niara kim?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Büyükannem."

"Görünüşe göre hassas bir konu." Yüzünü buruşturur ve yatak odasına gider.

Hızlıca giyiniyorum, banyo odasının kapısından yatak odamıza girerken saçlarımı ıslak ve bağısız bırakıyorum.

Mira ve Brennan silahlarını çekmekten bir adım uzağa bakıyorlar ve benim gelişimden tamamen habersizler. Masamızın kenarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kardeşlerime dikmiş olan Xaden'ın ayaklarının dibinde gölgeler kıvrılıyor.

"Annemizden nefret ederdi." Brennan başını sallar. "Oraya gittiğine inanamıyorum."

"Violet'te babamın kitapları var. Aretia sende," diye tıslıyor Mira. "Ailemizin yaşayan diğer tek üyesine gittim çünkü elimde sadece annemin birkaç günlüğü var ve aylardır kayıp, Brennan."

Xaden, "*Bileziğin büyükannene ait olduğunu anladı ve o andan itibaren işler kötüye gitti,*" diye beni bilgilendiriyor.

"Yani annem birkaç ay günlük tutmadı. Ne olmuş yani?" Omuz silkiyor. "Violet'e günlüğü olup olmadığını sordun mu?"

"Kitabın ortasında aylar eksik," diye karşı çıkıyor. "Onlar da annemle babamın bizi büyükanne Niara'ya bıraktıkları yaza ait. Annem bilerek hiçbir şey yazmadı."

Bekle. O günlüğü ben de okudum.

"Bu Şu anlama gelmiyor-" diye başlıyor Brennan.

"Sekiz yaşındaydım," diye araya giriyor Mira. "Ve sadece sen ve ben vardık, hatırladın mı? Violet kalmak için çok küçüktü. Döndüklerinde büyükannem onlarla konuşmayı kesti."

" *ister misin...*" Xaden kaşlarını kaldırıp bana doğru bakıyor.

"*Hayır.*" Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Bu onu Dunne'in tapınağına götürüp adadıkları anlamına gelmez." Brennan tiksintiyle başını sallıyor. "Bu iki yüzlü yıllardan beri yasadışı."

Adanmış. Ayaklarımın altındaki taş aniden kuma dönüşmüş gibi yerçekimi eğiliyor ve dengem değıŐiyor.

AdanmıŐlığıını tamamlamamıŐ olmamız iyi oldu. Unnbrish baş rahibesinin sözleri kafamın içinde çınılıyor, tıpkı Theophanie'ninki gibi, tıpkı benimki gibi gümüş saçlarının anısı gibi.

"*Violet?*" Kalçalarımı bir gölge bandı sarıyor ve Xaden'in bana ulaşıp koluyla değıŐtirmesi için gereken kalp atışı süresince beni sabitliyor.

"Sonra bunu yapmak için Poromiel'e gittiler!" Mira bağıırır. "Bana inanacaksın Brennan, çünkü bu oldu! Bu yüzden ikisiyle de konuşmayı reddetti. Rahibe süreci başlattı, sonra anne ve babama sadece geleceğı kesin olan çocukları kabul ettiklerini ve Violet'in hâlâ seçebileceğı yollar olduğunu söyledi-"

"Ne zamandan beri söylediğı uyuşturunca kaynaklı halüsinasyonlara inanıyorsun?" Brennan ellerini havaya kaldırarak avucundaki rün şeklindeki yara izini ortaya çıkarır. "Ya da büyükannemizin atıp tutmalarına?"

Söyle bana, bu yolu kendin mi seçtin? Rahibe de bana bunu sordu.

"-ve bu yollardan biri..." Mira başını sallayarak ona doğru koşar. "Onu almayı reddettiler. Aylardır tapınak kayıtlarını talep ediyorum ama tabii ki hiçbirini bırakın bir *Sorrenghail*'i, bir çocuğı bile listeye almıyor."

Zihnim, görmek istemediğim ama bir şekilde parçası olduğum bir resmin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor.

Brennan bana doğru bakıyor ve yüzü . "Mira-"

"Rahibe şifreli bir şekilde konuştu ama temelde Violet geleceğini kötü seçerse, yine de onların akıl hocalığını kazanabileceğini ama döneceğini söyledi-" diye devam ediyor Mira.

"Mira!" Brennan bana doğru eliyle işaret etti.

Şaşkın bakışları bana doğru kayıyor ve irkiliyor. "Violet," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Bunu yapmanı istememiştim... Özür dilerim."

"Neyi çevireyim?" Talep ediyorum. Aklıma gelen tek bir *dönüş* var.

Xaden'a bakıyor. "Bize bir saniye izin verir misin?"

"Ka! ." Düşüncelerim dönerken ona doğru eğildim. "Hayır," diye cevaplıyor Mira.

"Turn venin?" Sanırım.

Mira dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırır.

"Tapınaklarımızda herhangi bir kayıt bulamazsınız," diyorum yavaşça, göğsüme bir ağırlık çöküyor.

Brennan kız kardeşimize ters ters bakarak, "Çünkü seni adamaya hiç çalışmadılar," diye beni temin ediyor.

"Onlar yaptı." Ağır ağır başımı salladım. "Sadece burada değildi. Beni Unnbriel'e götürmüş olmalılar. Bu saçlarımın neden böyle uzadığını ve rahibenin kolumu kesip açmadan önce bana söylediği o vahşi şeyleri açıklıyor."

"Hayır." Brennan ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Babam senin mükemmel olduğunu düşünüyordu ve ebeveynlerin, bir tanrının dokunuşunun çocuğa yardım edeceğini düşündüklerinde bebeklerini belirli bir tanrının hizmetine adadıklarını söylerdi-" Çabucak ağzını kapatıyor.

Midem bulanıyor. "Beni Dunne'a vererek *düzeltilmeye* mi çalıştılar?"

"Hiç şansı yok. Annem hiçbir zaman tapınak kafalı olmadı," diyor Brennan. "Ve senin de hiçbir zaman düzeltilmeye ihtiyacın olmadı."

Ona yaptıklarından dolayı onu emin değilim.

Aman Tanrım. Ekibimiz gelene kadar hiç ejderha görmemişlerdi.

"Annem beni almadı." Bu beklenmedik ihanet karşısında gözlerim doldu. "Babam aldı." Boğazımdan dehşet dolu bir kahkaha yükseliyor. "Bu yüzden sana tarihin o küçük parçasını anlattı, Brennan. Bir araya getirmen gerekirse diye. Bu yüzden beni o kitaplarla oraya *gönderdi*." Mira'ya bakıyorum. "Hiçbirimizin ailemizi gerçekten tanıdığını sanmıyorum." Göz kırıyorum. "Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar mesafelisin? Neden bana sürekli boynuzlarım çıkacakmış gibi bakıyorsun? Her an dönüşeceğimi düşündüğün için mi?"

"Hayır. Evet. Belki de. Bilmiyorum." Bana doğru hamle yaptı ama Brennan yolunu kesti.

"Ne dedi?" Brennan Mira'ya sorar. "Rahibenin sözleri tam olarak neydi?"

Mira bileziği çeviriyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Senin için -ya da senin içinde- atan kalbin doğru bir sebep için yanlış bir şey yapacağını, tarif edilemez bir güce ulaşacağını ve karanlığa döneceğini söyledi."

Dudaklarım ayrılıyor.

"Onun *içinde* mi yoksa onun *için* mi?" Brennan soruyor.

"Aynı şey değil mi?" Mira meydan okuyor. "Violet'in dönüşme riski var ve onunki gibi bir güçle-"

"Dur," diyor Xaden ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Violet değil. Benim."

"*Hayır!*" , korku beni öyle sıkı kavıyor ki başım hafifliyor.

"Kalbim onun için atıyor," diyor Mira'ya, gözünü bile kırpmadan. "Tarifsiz bir güce ulaştım. Dönüştüm. Babanı uyardığı karanlık güç sahibi benim, Violet değil. Ona bir yükmüş gibi davranmayı bırak. Sorun zaten benim."

Hay sikeyim.

Mira'nın gözleri önce ona, sonra bana dikildi. "Ciddi değil."

"Öyle," diye itiraf ediyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. "O bir

Basgiath'tan kurtulmamızın sebebi."

"*Aralık*'tan beri mi?" Kalçasındaki alaşım saplı hançeri kınından çıkarırken gözleri irileşiyor.

"Hayır!" Xaden'ın önüne geçiyorum. "O sabit."

"O bir venin!" Mira kılıcını kaldırıyor.

"Bıçakların Violet'e doğru kaldırılmasından hoşlanmıyorum." Xaden beni kendi tarafına çekti.

"Tehlikeli olan *benmişim* gibi mi?" Hançeri fırlatmaya hazır bir şekilde çeviriyor ve güç içime hücum ediyor. "Brennan, sen-"

"Yapma," diyor kardeşim usulca.

Mira duraksıyor ve onun ses tonuyla dönüyor, yüzünde bir anlayış beliriyor. "Biliyor muydun?" Mira'nın bakışları Brennan'dan Xaden'a, oradan da bana kayıyor; acı ve şok ölümcül bir kombinasyon oluşturuyor. "Seni öldürecek," diyor sonunda bana. "Yaptıkları şey bu."

"Yapmayacak." Eminliğimin, güvenimin her zerresini kelimelere döküyorum.

"Yapmayacağım," diye yemin ediyor Xaden. "Ve evet, istikrarlıyım ama tek yapabileceğimiz ilerlemeyi yavaşlatmak."

Mira'nın nefesi kesiliyor ve gözleri benimkilerde sertleşiyor. "Bunu benden sakladın."

"Sen de benden bir şeyler sakladın." Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Kendim hakkında bilmeyi hak ettiğim şeyleri."

Xaden, "*Benden kimseye bahsetmeye niyeti yok,*" diyor.

Kalkanlarını mı kesmiş?

"Ona iyi öğretmişsin." Kardeşimize ters ters bakıyor ve uzaklaşırken kılıcını kınına sokuyor. "Onu hayatta tutmada iyi şanslar." Çıkarken kapı çarptı.

En büyük eyaletimiz olan Tyrrendor, kuvvetlerimiz için en çok asker sağlayan eyalettir. Ancak Navarre'ın gücü yalnızca Tyrrish askerlerinde değil, aynı zamanda eyaletin en değerli kaynağında da bulunur: Talladium. Bunu kaybetmek Navarre'ı mahveder.

-On Tyrrish History, A Complete Accounting, Yüzbaşı
Fitzgibbons tarafından üçüncü baskı

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Mira kimseye bir şey söylemeden iki gün geçti ve ben Xaden'in haklı olduğuna ve benimle konuşmasa bile konuşmayacağına inanmaya başladım.

Navarre, Senaryum'a karşı geldiği için Tyrrendor'a savaş ilan etmekten bir adım uzakta. Halden'in Calldyr sınırında konuşlanmış birlikleri var ve babasının emir vermesini bekliyor; bu da Xaden'in Kral Tauri ittifaklarının Eyalet Taahhüdü olmadan ayakta durduğunu ve Aretian isyanının Basgiath'ta güvende olduğunu onaylayana kadar Talladium sevkiyatını kesmesine neden oldu ve savaş kolejinin demirhanesini durdurdu. Tek olumlu şey, kendimi gündüzleri ekibimin yanında, geceleri ise Xaden'in yatağında bulmam.

Pancheck'in aslında kimin nerede uyuduğuyla ilgilenmediği ortaya çıktı. Jax burada görev yaptığı için Quinn de her geceyi kız arkadaşıyla geçiriyor.

Profesör Trissa'nın tüm gün süren rün dersinin en güzel yanı açık havada, vadide olmak. Tairn'e yakın olduğumda göğsümdeki boşluk biraz daha küçük geliyor. Boktan kısmı mı? Rünlerde her zamankinden daha kötüyüm. Ekibimizin oluşturduğu çemberde bağdaş kurup otururken önümde yere atılmış bir düzineden fazla alıştırma diski var ve bunlar öğle yemeğinden bu yana yaptığım hatalardan ibaret.

Birkaç ay önce, Andarna'nın gücünden gelen daha hassas büyü ipliklerini kullanarak zar zor idare ediyordum ama Tairn'inki asi ve ayırması zor. Mührümün ya hep ya hiç olmasına şaşmamalı. Tairn hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz, gücü de öyle.

"Moladan önce fırlatırken gördüğüm Teine miydi?" Rhi dağınk ama etkili bir kilit açma rünü kurarak sorar

Profesör Trissa çemberin karşı tarafında yürüyüp Neve ve Bragen'in çalışmalarını incelerken onun önünde duruyor.

Başımı sallıyorum ve eşit olmayan aralıklarla yerleştirilmiş dört düğümü ve yumurtaya benzetmeyi başardığım üstteki ovaliyle orantısız yamuğumu alıştırma diskine bastırarak rune'u sertleştiriyorum. Tahta tıslıyor ve şekil diskin içinde yanmış olarak beliriyor. "Mira'ya sadece yetmiş iki saat izin vermişler, anlaşıldığı kadarıyla bu da karşılayabileceklerinden çok daha fazla." Rünü incelerken alnım buruşuyor. Her geçen gün hat Draithus'a daha da yaklaşıyor ve buradaki atmosfer fırtına öncesindeki hava gibi, kaçınılmaz bir şiddetle yüklü.

"İkinizin daha fazla zamanı olmadığı için üzgünüm." Rhi bana *dikkatli* gülümseme demeye başladığım şeyi sunuyor. Bu yarı sempati, yarı cesaretlendirme ve yüzde yüz lütfen-katatonik-olma-yine.

Bir gün önce sınıfa geldiğimden beri takımımızın alametifarikası haline geldi.

"En azından kız kardeşini görebildin," diyor Cat çemberimizin doğu ucundan, Maren'in yanından, iki eliyle havada henüz görülmemiş bir rune şekillendirerek. "Aylardır Syrena'yla birlikte olmamıştım." Dikkatli bir gülümsemeyle zahmete girmiyor ve bunu garip bir şekilde takdir ediyorum.

"Özür dilerim." Gerçekten ciddiym. Cordyn abluka altında. Venin topraklarından geçmeden girmenin tek yolu deniz.

"Her şey yolunda diyeceğim ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Mükemmel şekilli bir kilit açma rününü önüne koyuyor. "Ve az önce denediğin şey de öyle, çünkü bu hiçbir şeyin kilidini açmayacak."

"Kibar ol." Maren yan gözle Cat'e bakıyor.

"İyi ki başka alanlarda da başarılıyım." Kahrolası bir gülümseme gösterdim.

Ridoc, Rhi'nin soluna doğru homurdanıyor ve ben ona öyle demek istemediğimi söyleyemeden Sawyer onu kaburgalarından dürtüklüyor.

Profesör Trissa birinci sınıflara doğru ilerliyor ve ben kendimi için kaçınılmaz iç çekişine hazırlıyorum.

Bana ulaştığında vereceği hayal kırıklığı. Dün öğleden sonranın çoğunu Mira'yla geçirip başarısız görevimizde hangi tilsimlerin işe yarayıp yaramadığını gözden beri morali bozuk. Şu ana kadar üzerinde fikir birliğine varılan tek konu, bazı malzemelerin Kita'nın ötesine büyü taşıyabildiği, bazılarının ise taşıyamadığı.

"Bir öncekinden daha iyi." Rhi rune'uma başını sallıyor ve dikkatli bir gülümsemeyle parlıyor.

"Öyle değil." Vadinin güney tarafında bir kanat gölgesi belirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonra batıda, Tairn'in pullarını güneşlendirdiği yerin yakınına bir Turuncu Çomakkuyruk konduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "*Bir noktada onu aramayı bırakacağım, değil mi?*"

"Belki," diye cevaplıyor

Tairn. Çok rahatlatıcı.

"Dur, sana yardım edeyim." Quinn sağ tarafıma geçti.

"Denedim. Yardım istemiyor," diyor Imogen, bir başka mükemmel rune'u bitirirken.

"Belki de *senden* yardım istemiyordur," diyor Quinn, sesi aşırı tatlı.

Doğru.

"Tuhaf, buradaki en iyilerden biri olduğumu düşünürsek," diye cevap veriyor Imogen aynı şekerle. O, Cat, Quinn ve Sloane en güçlülerimiz, Baylor ve Maren ise hemen hemen ikinci sıradalar. Bodhi de Cat'in hemen arkasından geliyor ama son iki gündür öğleden sonralarını kaçırıyor, yargılayacak biri olduğumdan değil. Ve itiraf etmeliyim ki, Dain'in sınıfın başında olmadığı bir alan görmek de eğlenceli.

"Sorun da bu olabilir." Quinn bakışlarını benimkilere çevirdi. "Bunları o kadar uzun süredir yapan birinden tavsiye almak zordur ki, bunlar ikinci doğa gibi gelir."

"Öyle," diye kabul ediyorum. İşaretli olanlar yıllardır çalışıyorlar. Kadrana ulaştıklarında, kalıpları zaten biliyorlar; sadece sihre ihtiyaçları var. "Düşüncelerinizi duymak isterim."

Quinn sarı buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor, sonra da diskime uzanıyor. "*Bu kadar* zorlandığını hatırlamıyorum.

daha önce. Farklı olan ne?"

"Her zaman Andarna'nın gücünü kullandım," diye itiraf ediyorum usulca. "Tairn'inki esnek ipleri kırmak için çok güçlü."

"Kulağa doğru geliyor. Melgren'in Codagh'ın gücüyle tılsım yapmak için etrafta koşturduğu falan yok." Diski yere bırakıyor. "Belki de onu ellemen gerekiyordur. Bükme yerine açları gerçekten kır. Onu istediğin şekle sokmak için kandırmaya çalışma, daha iddialı bir yaklaşım dene. Hatta agresif. Kenarlarını kırarken sertleş, düğümleri atarken sertçe çek." Hareketleri taklit ediyor.

"Daha sert. Daha sert. Bunu yapabilirim." Başımı salladım, sonra Arşivlerime uzandım ve Tairn'in gücünden bir tutam kopardım.

Ridoc, "Kiminle yattığını düşünürsek, eminim yapabilirsin," diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve Quinn'in önerdiği gibi yapıyorum, gücü şekillendirmeye zorluyorum ve düğümleri neredeyse acımasız bir çekişle bağlıyorum. Rünü diske kıvama getirdiğimde mükemmel değil ama en kötüsü de değil. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Sırıttıyor, sonra tekrar Imogen'e doğru kayıyor. "Onları Temmuz'da bıraktığımızda umutsuzca kaybolacaklar."

"mı?" Imogen alay ediyor.

Profesör Trissa çemberin bizim olduğumuz tarafına geldiğinde Imogen'e başıyla onay işareti yapıyor, sonra Quinn'e, sonra da benim diskim üzerinde duraklıyor. "Sıkıştığında işe yarar."

Bu yolculukta bana yaptığı en büyük övgü bu.

Bir saat sonra Felix, uçuş ceketini koluna geçirmiş bir halde sahanın öbür ucundan geliyor.

Midem bulanıyor. Tairn'in gücünün tellerini kullanmak bir şey, ama kullanmak başka bir şey gibi hissettiriyor.

"Hadi gidelim," diyor bana, tarlanın aşağısını işaret ederek.

"Trissa, öğleden sonra onu ben alacağım."

Oh ne güzel. Ayağa kalkıyorum ve bacaklarımın arkasındaki otları temizliyorum.

"Felix, sence şimdi onu zorlamanın zamanı mı?" Trissa herkesin düşündüğü soruyu soruyor ama

kimse sormaya cesaret edemedi.

"Bence şu an bir savaş alanından daha iyi," diye karşı çıkıyor ve çoktan uzaklaşıyor. "Hadi ama Sorrengail," diye ekliyor. "Küçük iridini kaybetmiş olabilirsiniz ama hâlâ Tairn'e sahipsiniz."

Rhi, "Diskleriniz bende kalacak," diyerek beni temin ediyor.

"Teşekkür ederim." Uçuş ceketimi ve çantamı alıp Felix'e yetişiyorum. "Onu kaybetmedim. O gitti." Neden bilmiyorum ama bu ifade bir fark yaratıyor.

"Pratik yapmak için bir sebep daha." Kırmızı Kılıçkuyruk'una doğru adım atıyor. "Eğer iridler bizi kurtarmaya gelmiyorsa, o zaman hazır olsanız iyi olur. Tek gereken bir Jack Barlowe daha ve sadece Draithus'a yaklaşmakla kalmayacaklar, ön kapımızda veninler olacak."

Doğru. Koğuşlar bizi koruyor ama yanılmaz değiller. Ve mucize aramayı bırakmalıyım. Leothan koruma taşını ateşledi. Artık kontrol edebileceğim tek şey kendimim.

"Savaş kapımızı çaldığında seni diğerleri gibi şımartmayacağım. Emirleri uygulayamadıktan sonra bu eğitimin hiçbir önemi yok," diye öğüt veriyor. "Saldırı sırasında bunu yapamamanız, o wyvern cesetleri duvarlardan içeri girdiğinde neredeyse sivillerin hayatına mal oluyordu." Kaşları hayal kırıklığı içinde çatılıyor. "Takım liderinizle zaten konuşuldu. Siperlerden daha uzağa saldırmakta haklıydınız ama tapınakta hayatlarınızla kumar oynamak yerine derhal görev yerinize dönmeli ve o wyvernlere durdurmalıydınız."

"Risk altında olan siviller vardı." Omurgam sertleşti.

Duraklıyor. "Sen orada olmasaydın onların da hiç düşündün mü?"

Boğazım daralırken gözlerimi kırptıştırıyorum. "Çünkü o beni avlıyor."

Başını sallayıp ejderhalarımıza doğru ilerliyor ve beni peşinden koşturuyor. "Ekibinin bazı sınırları öğrenmesi gerekiyor. Siz herhangi bir öğrenci değilsiniz ve ister burada ister olsun, hata yaptığınızda peşinizden koşamayacaklarını anlamaları gerekiyor. Aranızda

Gereksiz riskler alarak ve Riorson senin için görevini terk ederek, irid wardstone'u ateşlemeseydi kaybedecektik."

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. "Anlıyorum."

"Güzel. Duvarların ötesindeki çatışmanızdan bildireceğiniz yeni bir şey var mı?" Felix soruyor.

"Bir cıvatayı iki dala ayırdım." Çenemi kaldırıyorum ve Tairn önümüzde duruyor. Kalçasındaki yara kabuk bağlamış ve imrendiğim bir hızla iyileşiyor. "Ve bir bulutun içine değil. Gökyüzünden."

Gümüş kaşları kalkıyor. "Ama hedefini vurdun mu?"

Başımı salladım. "İkisini de."

"Güzel." Memnun bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Şimdi göster bana."

O akşam Riorson House'a döndüğümde kollarım ölü gibi hissediyordum, üniformamın her parçası ter içindeydi ve sağ elim su toplamıştı.

Ama kullanabilirim.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün de öyle yapıyorum.

Brennan kol kaslarımı üç gün içinde üçüncü kez onarmayı bitirdikten sonra, "Yatağa bağlı olmaktan tükenmişliğe doğru gidiyorsun," diye mırıldandı. "Güzel bir orta yol bulamaz mısın?" Sesi boş Meclis salonunda yankılanıyor.

Meclis üyeleri de dahil olmak üzere Aretia'dan neredeyse her subay karakollarda görevlendirildi. Xaden burada değilken Brennan'ın burayı yönetmesine gerek olmasaydı, o da gitmiş olurdu.

"Görünüşe göre değil." Elimi uzun sehpa masasının ucundan kaldırıyorum ve parmaklarımı esnetiyorum. "Teşekkür ederim."

"İyileştiricilerin seninle ilgilenmesine izin vermeliyim ve bunu tekrar yapmak için ne kadar çabuk koşacağını görmeliyim." Burnunun köprüsünü ovuşturuyor ve sandalyesine geri oturuyor.

"Yapabilirsin." Üniformamın kolunu aşağı doğru çekiştiriyorum. "Ama yarın yine orada olurum. Zaten çok fazla

fazla zaman yok." Theophanie, Aretian koğuşları yerinde duruyor diye pes etmeyecek.

"Seni acı içinde görmeye dayanabilseydim, bunu ciddi ciddi düşünürdüm." Elini bırakıyor. "Basgiath'a döndüğünde ne ? Her aşırıya kaçtığında on sekiz saat uçamam."

"Bunu anlamak için neredeyse bir haftam kaldı." Alnım çatlıyor. "Tauri altı yıl önce yaptığı gibi burayı yakmayacağını onaylamazsa gider miyiz sence?" Kalmayı düşünmeyen bir yanım giderek büyüyor.

Geceleri Xaden'in yanında uyumayı ve sabahları onun ağzının tenimdeki hissiyle uyanmayı seviyorum. Burada ne kadar karmaşık olmadığımızı seviyorum ve General Aetos'un her köşede gizlenip bizi perişan etmek için bir neden aramamasını *gerçekten* seviyorum. Ama en çok da Xaden'in son birkaç gündür daha çok kendisi gibi görünmesini seviyorum. Bazı anlarda hâlâ buz gibi, ama aynı zamanda huzur ve amaç dolu bir hava taşıyor ve ilk kez buradaki geleceğimiz hakkında sadece hayal kurmuyorum.

Bunu görebiliyorum.

"Basgiath'ın öğrencilerinden bir takım tutmak

-" Brennan cevap vermeye başlar.

"Sen bir pisliksin." Bodhi, uçuş ceketinin düğmelerini kopararak odaya girdi.

"Bu yeni bir bilgi değil," diye karşılık veriyor Xaden, uçuş gözlüklerini kafasından çıkarıp kuzenini en kötü düşmanımdan bile istemeyeceğim bir bakışla kıştırarak. Saçları rüzgârda savrulmuş, kılıçları sırtına bağlanmış ama hiç kan görmüyorum - odanın karşı tarafında bana doğru tam olarak dönmüş de değil. "Ve cevabım hayır. Sormayı bırak."

Brennan bana kaşlarını kaldırıyor, ben de omuz silkiyorum. Ne hakkında tartıştıklarını biliyorsam ne olayım.

Bodhi, "her biniciye ihtiyacın var," diye karşı çıkıyor. "Bir karakolu yönetiyor olabilirdim-"

"Hayır." Xaden'in çenesi titrer.

"-ya da ikimizin de düşmek üzere olduğunu bildiği Draithus'ta devriye gezerken-" Bodhi'nin elleri yumruk şeklinde kıvrılır.

"Kesinlikle hayır." Gölgeler Xaden'ın botlarının etrafında toplanıyor. "Cuir'i alıp tamamen eğitimi olduğuna karar verdiğin için okulu bırakamazsın. Mezun olmak zorundasın."

Bekle. Bodhi mı istiyor? "Kim diyor?" Bodhi meydan okuyor.

"Empyrean ve kaydedilen tüm düzenlemeler dışında mı?" Gölgeler yayıldı. "Ben!"

Bodhi başını sallar. "Eğer bitirmem bu kadar önemli olsaydı, beni her gün dersten çıkarmazdın."

"Çünkü yönetimi nasıl devralacağını bilmene ihtiyacım var," diye tersliyor Xaden.

"Artık ilk sırada ben olduğum için mi?" Bodhi'nin yanıtında biraz alaycılıktan fazlası var.

"Evet!" Gölgeler kaçışır, duvarlara doğru koşarlar.

"Xaden?" Midem sıkışıyor.

Bana doğru bakıyor, sonra derin bir nefes alıyor ve omuzlarını gevşetiyor. "Cevabım hayır, Bodhi."

"Ben senin yedek planın değilim." Bodhi iki adım geri çekildi ve Xaden'a ters ters bakmadan önce masadaki Brennan ve bana baktı. "Dük olan sensin. Ben de biniciyim. Ailelerimiz kendilerini idam ettirene kadar hep böyle olması gerekiyordu. Hayatımızın geri kalanında senin yanında duracağım ve sağ kolun olacağım ama eğer ailemizden birinin o koltuğa oturmasını istiyorsan"- tahtı işaret ediyor

"-Kendine hakim olsan iyi edersin." Başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

Ama söylediği her şeyi tek tek duymamı istiyordu.

Kaburgalarımın arkasında bir sızı belirliyor. Xaden bu yüzden burada bu kadar huzurlu ve azimli. Parçaları yerine koyuyor, yerine geçecek kişiyi eğitiyor. Ben bu koridorlarda yürürken ve tedaviye giden olası her yolu izlemeye devam ederken o benim hayal ettiğimden farklı bir geleceği kabullenmiş durumda.

Xaden masayı boydan boya adımlarken Brennan sandalyesi kürsünün zeminine çarparak gıcırdayarak geri çekiliyor.

Brennan, Xaden'ın sözünü keserek, "Çalışma odasındaki masanın üzerinde imzanızı gerektiren bir yığın şey var," dedi. "Bunlar da senin için geldi." Ön cebinden iki mektup çıkarıp . "Bu arada, Deverelli Kralı'nın son teklifinde kız kardeşimden neden senin eşin olarak bahsettiğini öğrenmek isterim."

"Uzun bir hikâye olduğunu söyleyebilirim ama aslında değil." Xaden'ın ağzının bir köşesi kalkıyor ve mektupları alıyor.

Tanrım, o kibirli, hınzır, seksi sırtışına bayılıyorum. Bu dünyada her gün onu görmeden nasıl yaşayabileceğimi sanıyor?

"Doğru." Brennan başını sallar ve salondan çıkar. "Günün nasıl geçti aşkım?" Xaden balmumunu kırarak sorar Her iki parşömende de mühür var.

"Yaptığın şey bu mu?" Masada öne doğru eğilerek soruyorum. "Kendi ölümüne mi hazırlanıyorsun?"

"Benimki ilginçti." Sorumu duymazdan geliyor ve ilk mektubu okuyor, sonra ikincisinde kaşlarını çatıyor. "Tahmin ettiğimizden daha yavaş ilerleyen tahliyeyi kontrol etmek için kayalıklara uçtum." Mektupları cebine koyup merdivenlerden çıkarken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve şimdi, Melgren beni savaşa girmemem konusunda uyarıyor yoksa kaybedeceğiz - bu uyarıyı yapmakta birkaç gün geciktim ama Dunne'ın tapınağının baş rahibesi Dunne'ın sana ve Rhiannon'a saygı duyduğunu, bana borçlu olduğunu ve uygun gördüğüm her türlü iyiliği bana borçlu olduğunu söylemek için mektup yazdı." Brennan'ın sandalyesini kenara itiyor, sonra masanın kenarına yaslanıp bana bakıyor. "Günün nasıl geçti?"

Hoşbeş etmek mi istiyor? Olur.

"Venin'in ortaya çıkışı üzerine bir kitap okudum. Neredeyse bir cıvatayı üçe bölmeyi başarıyordum, ama isabetliliğim şüpheliydi. İki tanesi oldukça sağlam görünüyor. Ve yüzeyleri hem sertleştiren hem de yumuşatan rünler yapmayı başardım" -kaşlarımı çatıyorum- "ve onları yumuşattım. Kendi ölümüne mi hazırlanıyorsun?"

"Evet." Ellerini ceplerine sokuyor. "Ama eğer düşündüğünüz buysa, sonbaharı kucaklamıyorum. Kucaklamayacağım."

seninle geçireceğim tek bir günden bile vazgeçmem. Savaşmadan olmaz."

Günler. Haftalar, aylar ya da yıllar değil. Bir daha asla uyumamak, onunla geçirdiğim her dakikayı değerlendirmek için ani bir dürtüye kapılıyorum. "atıya çıkıp oturmak ister misin?"

"Aklımda başka bir şey vardı." Tahta doğru bir bakış attı.

"*Evet, lütfen.*" Bileğime bir fiske vuruyorum ve daha düşük bir büyü kullanarak kapıyı kapatıyorum, sonra da kilitliyorum.

Gülümsemesi anında temel bir anıya dönüşür.

Tyrrendor Talladium akışını derhal yeniden sağlamazsa, bunun sonuçları sadece eyalet için değil Kıta için de korkunç olacaktır. Bu bir rica değil, kralınızdan gelen bir emirdir.

-Majesteleri Bilge Kral Tauri'nin Tyrrendor'un On Altıncı Dükü
Teğmen Xaden Riorson'a Resmi Yazışmaları

BÖLÜM ELLİ ALTI

Draithus'un önünde, karla kaplı dağların zirveleriyle çevrili tarlada **duruyorum** ve yapmamam gerektiği halde şehre doğru ilk adımı atıyorum. Çok uzaktayım. Tairn'e asla ulaşamayacağım ve onu bulmak için tek şansım o.

Spiral kulesinin üzerinde gökyüzünde savaş patlak veriyor ve bir kez karanlığa gömülmeden önce güneydeki kanyonların üzerinde gezinen uğursuz bulutların arasından kanatların ana hatları beliriyor. Fırtına bana asla sahip olamayacağım tek şeyi, umudu veriyor. Yağmur uçmayı zorlaştırabilir ama ona ihtiyacı olan avantajı sağlayacaktır.

Yüksek duvarlar boyunca ateş patlıyor, mavi ve yeşil alevler yükseliyor ve sarmaşık gibi nöbetçi kulelerine tırmanıyor. Kahretsin. *Hemen* oraya gitmeliyim. Onu söndürebilirim. Gölge her zaman alevi yener.

Adımlarım duraksıyor ve duraklıyorum.

Gölge mi?

Gölgeleri ben kullanmıyorum. Xaden kullanıyor.

Bedenim ileri atılmak, şehre doğru koşmak için savaşıyor ama bu alanda devam etmemeliyim. Sadece tek bir şekilde bitiyor, Bilge'nin beni havaya çekmesiyle-

Bu Xaden'ın rüyası. Farkındalık enseme diken diken ediyor.

Xaden'ın rüyasındayım.

Bu farkındalık kafatasımın arkasında bir kırılma hissi yaratıyor. Birden, savaş için giyinmiş bir şekilde önümde koşmaya başladığında artık onun bir parçası değilim.

"Xaden!" O daha yarım düzine adım atamadan ben bağıriyorum. Duruyor, sonra yavaşça dönüp çimenlerle kaplı alanda bana bakıyor. Beni gördüğünde gözleri açılıyor, sonra

önce sola, sonra sağa bakarken daralıyor. "Burada olmamalısın."

"Bu yetersiz bir ifade." Hızlı bir bakışla çevremizi inceliyorum. Tarla çorak, ama eğer bu rüya da diğerleri gibiyse, uzun sürmeyecek.

"Güvende değilsin." Başını sallıyor ve bana doğru yürüyor. "Seni güvende tutamam."

"Bu gerçek değil." Buz gibi elini elime aldım, sonra irkildim. Bunu *hissede biliyorum*. "Neden buradan kaçamıyorsun? Seni burada tutan ne?"

Bilge, Xaden'in arkasından, "Evet," diye cevap verdi.

Xaden arkasını dönüp omzunun üzerinden kaybolan bir bıçağa uzanıyor ve ben de onun yanına gidiyorum.

Bilge, bordo cübbesinin kapüşonunu geri çekerek Xaden'in hayallerini süsleyen o acayip genç yüzü ortaya çıkarıyor ve çatlamış dudaklarının derisini çatlatarak gülümsüyor. Şakaklarındaki damarlar kıpkırmızı atıyor, sanki bu medeni bir karşılaşma olabilirmiş gibi boğumlu ellerini kavuşturuyor. "Bize katılman çok güzel, yıldırım silahşoru." Başını öne eğiyor. "Yoksa sana rüya gezgini mi demeliyim?"

Dudaklarım ayrılıyor. Xaden'in kâbusları ürkütücü bir şekilde yerinde. "Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum.

"Yapamaz." Bilge'nin gülümsemesi genişler ve kemikli elini kaldırır.

Xaden ayağa kalkıyor ve boğazına pençe atıyor. "Uyan!" Xaden'a bağırıyorum.

"Sana söyledim, yapamaz. Ben de senin çabuk öğreneceğini umuyordum. Ne büyük hayal kırıklığı," diye ders veriyor Bilge ve sonra gözlerini bir yılan gibi Xaden'a dikeyyor. "İstediğim bir şeyi kaybettin ama *onu* getireceksin," diye buyuruyor.

Xaden boğazından "Asla," diye geçiriyor ve ayaklarını yere vuruyor.

"Merak etme," diyor Bilge çarpık bir gülümsemeyle. "Theophanie'den daha merhametli bir öğretmen olacağım."

Korku omurgamdan aşağı akıyor ve güce uzanıyorum-

Dur. Bu bir rüya. Gerçek değil. Hava kaybetmiyor. Yatağımızda gayet iyi nefes alıyor. Uyanmak zorundayım, ama bu sadece Sage saldırdığında olur.

Kılıcı geliyor.

Acı. Acıya ihtiyacım var. Kalçama uzanıyorum ama sadece pürüzsüz bir deri tabakası buluyorum.

"Beklemekten bıktım," diye hırladı Bilge. "Bu küçük oyunu oynamaktan bıktım. Koruyucularınızı kaldırmış olabilirsiniz ama sizi kurtaramayacaklar. Avantaj bizde ve eğer onu teslim etmezseniz, o zaman kendisi gelecektir." Yumruğunu kapatıyor ve Xaden hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Çok basit, rüya gezgini. Ya gelirsin ya da o ölür."

O kim?

Bunun bir rüya olduğunu kendime hatırlatıyorum ve eğer benim olsaydı, silahlanmış .

Elimi kalçamdan aşağı kaydırıyorum ve bir hançerin kabzasını buluyorum.

Planımı tekrar gözden geçiremeden, onu serbest bırakıyorum.

Bilge'nin gözleri cilalı ahşap sapa dikilmişti ama ben bıçağı koluma doğru savurmaya başlamıştım bile. Bıçak derime batıyor-

Yatak odamızın penceresinin dışında şafak sökerken yatakta sıçrayarak doğruluyorum ve nefes nefese kalıyorum, kâbusun bulanıklığını gidermek için öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum.

Xaden.

Omurgası yanımda kamburlaşmış, soluduğu havayı almak için çabalarken başını acıyla geriye atmış.

"Uyan!" İki elimi göğsüne koyup bedenim ve zihnimle onu itiyorum. "*Xaden! !*"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve kalbi parmaklarımın altında çarparken yatağın üzerine yığılıyor.

"Sadece bir rüyaydı." Ağırılığımı kaydırarak yanına diz çöküyorum, sonra saçlarını nemli alnından itiyorum. "Aretia'dayız. Senin odandayız. Sadece sen ve ben varız."

Bana birkaç kez göz kırptıyor, sonra küçük bir nefes veriyor. "Bu çok daha iyi bir rüyaya benziyor." Elini

Kalçamın üzerine sıçırıyor ve bana kalp atışları yavaşlıyor. "Sen de oradaydın."

"Evet." Kalbinin üstündeki yara izini takip ederek başımı sallıyorum.

"Hançeri çektiğini gördüm. Orada olduğunu biliyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı." Ayağa kalktı, yüzlerimizi yakınlaştırdı.

"I..." Bunu nasıl açıklayabilirim? "Bunun bir rüya olduğunu ilk kez fark etmediğimi biliyorsun, ama *senin* olduğunu, benim olmadığını ilk kez anladım. Bunu fark ettiğim an, kendim oldum, senden ayrı." Kaşlarım çatıldı. "Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Görünüşe göre bunu oldukça çabuk çözmüşsün." Yüzümü arıyor.

"Bunu yapamamalıydım." Sesim bir fısıltıya dönüşüyor. "Andarna gitti."

Başparmağı kalçamın üst kısmını okşuyor. "Belki güç gitti ama yetenek hâlâ duruyor."

"*Tairn?*" Bağa uzanıyorum.

"*Ben de en az kadar bununla karşılaştım.*" Cevabı uykunun verdiği huysuzlukla.

Yardımcı olmuyor.

Ben düşüncelerime daha fazla dalamadan, birisi kapımızı yumrukluyor.

Olumlu bir şey için henüz çok erken. "Bu iyi olamaz."

"Anlaştık." Xaden battaniyeleri geriye atar ve Kapıda uyku pantolonundan başka bir şey yoktu ve ben de gardıroba doğru koştum. "Garrick? Bok gibi görünüyorsun."

Garrick bu saatte burada ne yapıyor olabilir? Bornozumu alıp pamuklu geceliğimin üzerine geçirdikten sonra aceleyle Xaden'ın yanına gidiyorum.

Şaka yapmıyormuş. Garrick bok gibi görünüyor. Saç çizgisinden kan damlıyor ve yeni bir darbe almış gibi görünen sol gözü hızla şişerek kapanıyor. Sırtında kılıç yerine *devasa* bir kalkan taşıyor, boyutu ve ağırlığı beni kesinlikle ezerdi.

"Bizi bulduğunda devriye geziyorduk." Garrick'in bakışları bana doğru kayıyor ve açık gözlerini dolduran anlık acıma duygusu midemi bulandırıyor. "Yeterince güçlü değildim. Ya da yeterince hızlı. Bizi fırtınaya tutulmuş bir çift güvercin gibi gökyüzünden koparıp aldı."

"Kim?" Xaden arkadaşının kolları titrediğinde onu sabitleyerek soruyor.

Garrick, "Onların yıldırım silahşörü," diye cevap verdi. "Bir mesaj iletmem için gitmeme izin verdi."

Theophanie.

"Bana mı?" Xaden kaşlarını çatarak soruyor.

"İkiniz için de." Garrick bir adım geri çekilir, sonra kalkanını savurur. "Draithus'un duvarlarına ulaştılar. Eğer bu yeterince tehdit değilse, Bodhi ve Violet'i getirmek için beş saatin olduğunu yoksa onun öleceğini söyledi." Bana baktı.

Ya gelirsin ya da ölür. Bilge böyle dememiş miydi? Ama neden Bodhi? Ve o kim olabilir-

Hayır. Başımı sallıyorum ve midem bulanıyor. İridlerin onun Andarna'ya el sürmesine izin vermesi mümkün değil, tabii Andarna hâlâ Kıtadaysa.

"Kim-" Xaden başlıyor, sonra sessizleşiyor ve Garrick'in kalkanına bakıyor. "Lanet olsun."

Ben de bakışlarımı kalkanın üzerine düşürüyorum ve kalbim göğsümden fırlıyor.

Bu bir kalkan değil; zırhımın tam tonuna uyan yeşil bir ölçek. Andarna değil...Teine.

Theophanie'nin

Mira'sı var.

Ama bir can almaktan daha da zor olanı, yanı başınızda bir can sönerken hiçbir şey yapmamaktır. Gözlerini ileri dik, Mira.

-Sayfa yetmiş bir, Brennan'ın Kitabı

BÖLÜM ELLİ YEDİ

"Draithus için uçuyoruz. İstediklerini alır almaz saldıracaklar."

"Ve Sorrengail'i ölüme mi terk edelim?"

"Hâlâ hayatta olduğunu kim söyledi?"

Kürsünün ortasına yakın bir yerde Xaden ve Brennan'ın arasında durup Meclis salonunun duvarındaki güncellenmiş haritaya bakarken, tartışan silahlı atlıların sesleri birbirine karışıyor.

"Şehrin dışındaki geçitten binlerce kişi geliyor. Eğer Draithus düşerse, hepsi ölür."

"Orada konuşlanmış altı ejderha isyanımız var-

"Şimdi hat geri çekildiğine göre on tane var."

"Gece kanadının sürüklenmesini unutma."

"Yüzlerce wyvern'e karşı mı?"

"Ve en az bir düzine karanlık savaşçı." "Kim giderse gitsin geri gelmeyecek." "O zaman *bizi* gönder."

"Öğrencileri savaşa göndermiyoruz!"

"Bizi uyandıran ejderhalarımızdı. Tartışma bitmiştir. Gidiyoruz!"

Hiçbirini duymuyorum bile. Tek bir düşünce önemli: Theophanie'nin beni beklemesi bitti ve Mira elinde.

Kız kardeşim onda.

Ve son sözlerimiz öfke içindeydi.

Korku, kanımda kaynayan öfkenin ötesine geçme tehdidinde bulunuyor ve onu içeri almamak için savaşıyorum. Mira'nın benim korkum için zamanı yok. Draithus'a dört saatlik bir uçuş var ve önümüzdeki yarım saat içinde yola çıkmazsak çok geç kalmış olacağız - sadece Mira için değil, binlerce sivil için de.

Bu nasıl oldu? Haritadaki sert kırmızı çizgi doğu cephesinden doğrudan Draithus'a kadar uzanıyor.

Son yirmi dört saat içinde, yolları üzerindeki diğer her şeyi görmezden gelerek, daha kolay, benzer şehirler dokunulmadan kalırken bu tek hedefe yoğunlaştılar.

"Tüm mühürler eşit değildir. bir Maven olduğunu biliyorum ama senden daha mı güçlü?" Diğerleri tartışmaya devam ederken Brennan kollarını benim sağımda kavuşturuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Bir tuzağa doğru yürüyor olacağız." Bakışları Draithus'u temsil eden bayrağa kilitlenir.

"Uçuyorsun, geleceğini kim söyledi?" Karşı çıkıyorum. Bayrak ile Dralor Kayalıkları arasındaki boşluk bu kadar çok insanın kaçması için imkânsız derecede küçük görünüyor ve tırmanış cehennem gibi. Hepsi başaramayacak.

"O benim kız kardeşim," Brennan. Haklı olduğu bir nokta var.

Xaden tahtın önünde sessizce duruyor, Theophanie'nin buluşmamızı talep ettiği Draithus'un kuzeyindeki alanı incelerken kollarını kavuşturmuş. "Mira'yı geri almak, Draithus'u savunmak ve geçidi korumak için yeterli atılımımız yok."

"Hayır." Brennan iç geçirir ve haritayı daha yakından inceler. "Bir hedefe öncelik vermemiz gerekecek. Belki iki."

Xaden başını sallar.

"İnsanları öylece ölüme terk edemeyiz," diye itiraz ediyorum.

Öğrenciler ve subaylar arasındaki tartışmalar giderek artıyor ve midemdeki çukur derinleşiyor. Ekibimle birlikte olmalıyım, ama sabırla durup diğerlerinin kız kardeşimin kaderine karar vermesini beklersem lanetleneyeğim.

"Sınırın diğer tarafında sizin vatandaşlarınız olsaydı ne yapardınız?" Cat, ekibimizin gevşek bir düzende durduğu odanın öbür ucundan bağılıyor. "Yoksa şimdi koğuşlarınızın arkasında güvende olduğunuz için gerçek Navarrialılar gibi mi düşünüyorsunuz?"

Ukala bir kaptan Cat'e gürültüden duyamadığım bir şeyler söylüyor ve Sloane hücum ediyor. Neredeyse masanın üzerinden atlayacaktım ama Dain önce davranıp kolunu yakaladı.

beline doluyor ve savururken onu geri çekiyor. Onu ayağa kaldırdığı anda yumruklar ona doğru yöneliyor ve bileklerini kavrayıp alçaktan eğilmeden önce ikisinin temas etmesine izin verdiğinde irkiliyorum. Söylediği her neyse anlaşılıyor olmalı, çünkü başıyla onaylıyor, sonra ters ters bakıyor ve Rhi'nin elinde sert bir nutuk gibi görünen bir şeyle beklediği düzene geri dönüyor.

Dain bana kaşlarını kaldırıyor ve Bodhi'nin yanına gitmeden önce özür dilemek için yüzümü buruşturuyorum.

"Daha ne kadar dövüşmelerine izin vereceksin?" Brennan Xaden'a bakarak soruyor.

Xaden, "Taktikçim bana hedefler arasında seçim yapmamı gerektirmeyen bir plan sunana kadar," diye cevap veriyor. "Sunumlarının hacmi, savundukları noktaları daha az geçerli kılmıyor."

"Bırakın üçü, ikiye bile garanti edemem." Brennan'ın ağzı büzülür.

Xaden, "Ününe yakışır şekilde yaşa ve dene," diye emrediyor.

Brennan küfreder, sonra odaya bakar. "Tavis ve Kaori'ye ihtiyacım var!" diye bağırır. Her iki adam da hızla kalabalıktan ayrılır ve kürsünün Brennan'ın tarafına doğru ilerler. "Draithus'a gittin mi?" diye sorar Kaori'ye.

"Bir kez." Profesör başını sallar.

"Bana bölgenin kabaca ölçeklendirilmiş bir projeksiyonunu verebilir misiniz?"

Kaori ellerini kaldırır ve masanın üzerinde Draithus ve çevresinin üç boyutlu bir projeksiyonu belirir. Brennan öne doğru eğilip avuçlarını masaya dayayarak görüntüyü incelerken Garrick mevcut savunmamızın nerede durduğuna işaret ediyor ve oda sessizleşiyor. Kafasındaki yara ve morarmış gözü Brennan sayesinde geçti.

Şehir, birkaç düzine mil boyunca uzanan dağlar arası bir platonun güneybatı ucunda yer alıyor. Her tarafı tepelerle çevrilidir ve sadece dolambaçlı bir dizi vadiden, güneye Arctile Okyanusu'na akan batı nehrinden veya havadan - ki Theophanie

onun mührü. Ve eğer Garrick'in raporları doğruysa, doğu sahası da onların.

Xaden, "Hangi hesapları yaparsanız yapın, Violet ile birlikte gideceğimi bilin," diyor.

Brennan, "Tahmin etmiştim," diye yanıtlıyor.

Benim göğüs sıkılaştırır ile yeterli
basınç için ezmek bir ejderha. "Hayatını riske atacaksın."

"Koğuşları geçtiğin anda riske girmiş olursun ve ikimiz de Mira'nın peşinden gideceğini biliyoruz. Gizlice kaçtıktan sonra seni avlamaktansa yanında olmayı tercih ederim." Çenesi esniyor.

"Theophanie beni öldürmek istemiyor, yoksa çoktan öldürmüş olurdu." Arazinin topografyasını ezberliyor, bilgileri Tairn'e aktarıyorum. Sivri tepeler, orman çizgileri ve batı kenarı boyunca uzanan dikey kaya oluşumları arasında, burası temelde doğanın kendi dövüş çukuru.

Felix ve Profesör Trissa içeri girerken Xaden, "Ben de tam olarak bundan korkuyorum," diye cevap veriyor. "Ölmekten daha kötü şeyler de var."

"Şimdi Tyrrendor'un dükünü bir ölüm dileği yüzünden kaybetmeyi göze alamayacağını belirtmek için iyi bir zaman mı?" Felix, Profesör Trissa ile birlikte kürsünün önüne doğru ilerleyerek sorar.

"Ölmeye hiç niyetim yok," diye yanıtlıyor Xaden. "Panche takviye istemek için çoktan yola çıktı."

"Melgren'in göndermeyeceğini biliyoruz. Görünüşe göre o geç uyarı aslında bunun için erken bir uyarıymış," diye karşı çıkıyor Trissa, sesini düz tutup önce bana sonra Brennan'a bakarak. "Kız kardeşini kaybettiğin için üzgünüm ama Melgren bu savaşın yenilgiyle sonuçlanacağını çoktan ilan etti ve hiç yanılmadı."

Boğazımda kanal büyüklüğünde bir yumru oluşuyor. Mira'dan, hiçbirinden vazgeçmeyeceğim. "Seçim geleceğimizi belirler. Melgren sadece bir yolun sonucunu gördü." Xaden'a bakıyorum. "Üç isyan emaneti olamazdı."

Trissa, "Harbiyeliler savaş planlamasına değil, düzene aittir," diye tersledi beni.

Omurgam sertleşiyor ve ellerim masanın kenarını kavrıyor.

"O benim yanımda duruyor." Xaden'ın sesi o ölümcül derecede sakin kanat lideri tonuna dönüşüyor ve sıcak elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bunu unutma."

Bu iltifat ve baskı beni şaşırtmadı.

Brennan nefesinin altından, "Eşin mesajını anlamaya başlıyorum," diye mırıldandıktan sonra makete farklı bir açıdan bakar. "Sadece subayları alırsak kaybederiz."

"Kesinlikle ğrenci yok." Felix başını sallar. "Geçen sefer olanlardan sonra olmaz. O ikisinin haydutluk yaptığı zamanki duvarları hâlâ onarıyoruz." Bana doğru bakıyor.

Xaden ekibime doğru bakıyor, bakışları Imogen'da, sonra Sloane'da, sonra Bodhi'de kalıyor.

Garrick, "Farklı bir seçim yapın, farklı bir sonuç elde edin," diyor. "Kendileriyle yaşamak zorunda kalacaklar, o yüzden bırakın onlar da kendi seçimlerini yapsınlar. Tanrılar biliyor ki biz yaptık."

"Sadece gönüllüler. Birinci sınıflar koğuşların arkasında kalsın," diye emrediyor Xaden.

"Bizi ihtiyacın olan yere koy," diye sesleniyor Bodhi, sonra Dain'e bakıyor. "Kanat liderimizin izniyle tabii ki."

"Verildi," diye kabul ediyor Dain.

Rhi havadaki her eli sayar, ki bu ellerin hepsi havadadır. "İkinci Manga hazır."

Trissa, "Bu gerçekleşiyor olamaz," diyor.

"yle." Xaden'ın ses tonu yoruma açık değil. "Meclis beni o koltuğa oturtmak istedi ve şimdi o koltuktayken benim kararlarımla uğraşacaksınız."

"Hazır değilsin." Felix hakareti bana doğru fırlattı.

"Draithus ve kaçan siviller doğrudan tehdit altında olmasalar bile, o benim kız kardeşim. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." enemi kaldırıyorum.

Brennan başını eğerek beni incelerken, "Kız kardeşimiz," diye düzeltiyor. "Bu da demek oluyor ki o kara büyücü

bizim hakkımızda ondan daha çok şey biliyor."

Xaden ekibimin arka tarafına, Bodhi'nin Dain'le birlikte durduğu yere bakıyor. "Garrick, bana talebinin *tam olarak* ne olduğunu söyle. Bodhi'yi neden istiyor?"

"Bilmiyorum." Garrick çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Violet'i ve kardeşini getirmeni söyledi, Draithus'un ayakta kalmasına izin vereceklermiş."

Ayakta durmak mı, yaşamak mı? Oradan ayrıldıklarında Anca da ayaktaydı. Xaden geriliyor. "'Kardeşim' mi dedi?"

Garrick başını sallar. "Birlikte büyüdüğünüzü herkes biliyor."

"Bu kesinlikle Tyrrendor'u yok etmenin en hızlı yolu. iktidar çizgisi," diye belirtiyor Trissa.

"Doğru." Xaden'in kaşlarının arasında iki çatık beliriyor ve ağzı geriliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Venin umursamaz."

"Sana *ismiyle hitap eden bir başkası* daha var," diye araya giriyor Sgaeyl, sözleri dişlerinden daha keskin.

"Başka-" Kaşlarımı çatıyorum. Bu unvanı hak edebilecek diğer tek kişi Liam'dı. *Bir dakika*. Onunla ilk karşılaştığımda beni öldürmemişti ama kurtarma amacına da ulaşamamıştı. Midem bulanıyor. "Jack'i istiyor."

"Benim tahminim de bu." Bakışları sadece projeksiyonuna odaklanmış olan Kaori'ye yöneliyor, sonra Garrick'e atlıyor. "Küçük bir yürüyüşe var mısınız?" diye soruyor sessizce.

Garrick Kaori'ye bakar, sonra başını sallar.

"Beni kullan," diye fısıldıyorum Brennan'a, böylece Xaden duymayacak. "Mira'yı kurtardıktan sonra kendimi geçit ile Draithus arasında konumlandıracağım. Wyvern beni geçerse her iki yönde de kullanabilirim."

"İşte bu kadar." Brennan'ın gözleri kayarak kapanır. "Yedimiz hariç herkes dışarı. *Şimdi*," diye emrediyor, sesi odanın içinde gürleyerek. "Hızlı geri çağırma için koridorda kalın."

Kalabalık koridora doğru ilerlerken Felix, "Bunun için zamanımız yok," diye karşı çıkıyor.

"Kaçırđığım değişken sensin ve daha da kötüsü, Riorson'ı da değişken yapıyorsun." Meclis salonu boşalıırken Brennan bakışlarını benimkilere çeviriyor.

Geri çekiliyorum. "Pardon?"

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Xaden.

"Başlangıç olarak şuradaki." Brennan Xaden'ı işaret ederken bana bakıyor ve sadece bu tartışmadan bahsettiğini sanmıyorum. Modeli işaret ediyor. "Violet, kazanmak için bir hedef seç."

"Sadece birini seçersek insanlar ölecek." Kalbim çarpmaya başladı.

"Evet." Başını sallıyor. "Liderliğe hoş geldiniz."

"Neden ben?" Modele bakıyorum. Mira önce gelmeli ama sivilleri kurumaya, kendi binicilerimizi ve uçucularımızı bağlılarıyla birlikte ölüme terk etme düşüncesi? Bunu anlamak çok zor. Liam'ı kaybetmek bir savaştı. Annem kendi fedakârlığıydı. Trager ise şanslı. Binlerce kişinin ölümünden sorumlu olmak mı?

"Çünkü yapabileceğini sanmıyorum," diye nazikçe cevap veriyor Brennan. "Theophanie senin Resson'da, Dunne'in tapınağında ya da annemden önce Basgiath'ta yaptığı gibi herkesi kurtarmaya çalışacağını biliyor..." Yutkunuyor. "İşte bu yüzden başarısız olacağız. Çünkü sen herkesi kendine tercih edeceksin ve o da seni herkese tercih edecek."

Midem bulanıyor.

"Adil davranmıyorsun," diye cevap veriyor Xaden, sesi alçalarak.

"Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca, *adil* kelimesini tartıştığını hiç duymadım." Brennan tek bir parmağını kaldırdı. "Yanıldığımı kanıtla ki gidip kardeşimizi alabilelim, Violet. Bu karanlık büyücünün senin için tasarladığı tuzaktan kurtulmamızın tek yolu, tuzağa düşmemen. Tek bir hedef. Tek bir yol." Kaşlarını kaldırıyor ve kelimeler tam karnıma çarpıyor.

Tairn gözünü kırpmadan birini seçerdi.

Andarna hepsini seçerdi.

Ama o gitti. En büyük etkiye sahip hedef nedir? Xaden'ı bir kenara bırakırsak... Draithus sadece onu savunabildiğimiz sürece dayanacaktır. Aynı şey geçiş için de geçerli. Ve eğer Mira'yı kurtarırsam, Theophanie'nin-

Bu Mira ile ilgili değil. O *beni* avlıyor.

"Theophanie." Sakin bir nefes alıyorum. "Sanırım Theophanie'yi öldürebilirim."

"Etkilendim. Bu benim listemde yoktu." Brennan masanın kenarına otururken masa gıcırıyor. "Peki ya Öğrenci Sorrengail hedefini güvence altına alırken kaçırılırsa?"

Gölgeler Xaden'ın ayaklarının dibine yayıldı. "Bodhi mükemmel bir düğ olacak."

"En azından birinize öğretilir." Brennan avucundaki yara izini ovuşturuyor. "Takım liderinin bu sefer bir pozisyonda kalacağına güveniyor musun?" diye soruyor bana.

"Hayatım pahasına," diye cevap veriyorum hemen.

." Brennan başını sallıyor. "Benim bir fikrim var." Sırayla hepimize bakıyor. "Ben cephaneliğin kilidini açacağım. Trissa, rünler ve maorsit ok uçlarıyla dolu o küçük zulaı açmanı istiyoruz. Xaden, Violet'in kendini öldürtmeyeceğine güvenmeni istiyoruz." Bana dik dik bakmadan önce Xaden'ın cevabını beklemiyor. "Ve her şeyden önemlisi, herkesi kurtaramayacağını ve emirlerinden sapamayacağını anlamana ihtiyacımız var."

Mira'yı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Tamam."

Çoğu öğrenci tarihi gerçekleri ezbere bilme becerilerinin onları üstatlık yoluna sokacağına inanır, ancak kütüphanecileri kâtiplerden ayıran aslında gözlemlleme ve anlatma becerisidir.

-Albay Daxton'ın Kâtip Çeyreğinde Mükemmelleşme Rehberi

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Tairn, Dralor Kayalıkları'nın en yakın ucuna iki saatte ulaşabilir ama Sgaeyl, Cuir ve Marbh'ı geride bırakmanın bize bir faydası olmaz, bu yüzden on bin metrelik inişe ulaştığımızda Theophanie'nin son teslim tarihine çok az kalmış oluruz.

Tanrım, eğer kaçırsak, eğer çok geç kalırsak ve o Mira'yı öldürürse- Boğazım kapanmakla tehdit ediyor.

Şelaleler ve kalabalık Medaro Geçidi arasındaki dik bir dalışla kayalıklardan inerken Tairn *"*, *" diye söz veriyor. Sonbaharda tehlikeli ve ölümcül bir tırmanış olmuştu ve biz de öğrenciydik. Sivillerin -çocukların- bu tırmanışı nasıl yaptıklarını hayal bile edemiyorum.*

"Bunun bir tuzak olduğuna katılıyor musun?" Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Aksi takdirde, son üç buçuk saat boyunca bunu tartışmış olurduk."

Kabarık beyaz bulutlardan oluşan kalın bir tabakanın içine daldığımızda suçluluk duygusu kaburgalarımın arasına sıkışıyor.

"Beni bu tür duygularla onurlandırmayın," diye öğüt verir.

"Peki Sgaeyl, Xaden'ı tehlikeye atmam konusunda ne düşünüyor?" Bulutları elimden geldiğince tarayıp wyvern'in dış hatlarını bulmaya çalışıyorum ama örtü çok kalın ve dikkatli olamayacak kadar hızlı hareket ediyoruz.

"Kabul etmemiş olsaydı, hâlâ Aretia'da olacaktı ve Karanlık Olan'ınız yürüyor olacaktı."

Mükemmel bir nokta. *"Theophanie Mira'yı benim yüzümden aldı. Bunu yaşamasının sebebi benim."*

"Sen bizim şimşek kullanıcımızsın ve senin hayatın diğer binicilerden daha önemli da, mühürün önemli. Sen

ve bu savaşı kazanmak istiyorsanız, kendi adınıza başkalarının kurban edilmesini kabul etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksınız."

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor.

"Sence Mira'nın ölümünü bir kurban olarak kabul etmeli miydin?" Bulutların arasından geçiyoruz ve tarla ürkütücü bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Eğer öyle olsaydı, ben hala Aretia'da olurdum ve sen de yürüyor olurdun."

Manzarayı incelerken kalbim sıkışıyor. Draithus'a yaklaşan doğu tarlaları gri wyvern ordularıyla kaplı, şehir surları boyunca uzanan nöbetçi kulübeleri arasına tünemiş ejderha ve gryphonlardan oluşan bir hattı kuşatıyorlar. Hesaplamak bile istemediğim bir oranda sayıca bizden üstünler. İlk defa Andarna gitmeyi seçtiği için rahatladım. Brennan çok zeki ama bu iş kazanılmaz gibi geliyor. *"Tahminlerimiz yanlış çıktı."*

"Öyle görünüyor."

Ancak biz aşağı inerken hiçbiri saldırıya geçmiyor ve şehrin batı kapısından akan kalabalık tahliye hattını da engellemiyor.

"Molvic kayalıklarda görüldü," diye uyarıyor Tain kanatlarını açıp hızımızı yavaşlatırken.

Lanet olası Aaric. *"Eğer kendini öldürtürse-"*

"Çatışmadan uzakta, güneye doğruuçarırken görüldü." Her kelimeyi tiksintiyle tükürüyor.

Amari adına ne yapıyor olabilir? *"Aaric'e göre değil."*

"Nor Molvic." Kuzeydeki alana yaklaştığımızda Tairn'in seviyesi yükseliyor, sonunda Teine'nin etrafında daire şeklinde bekleyen bir düzine wyvern sürüsünü görüyorum.

İçeri. Dışarı. Nefes almak için kendimi zorluyorum. Bir ejderhayı esir tutmak doğal değil.

Wyvern, Teine'nin kuyruğuna dolanan, bacaklarını ve burnunu bağlayan ve kanatlarını çırpanan vücuduna sabitleyen ağır zincirlerin üzerine tünemiş. Metalin her bir çizgisi kanıyla kaplanmış ve pullarından birkaçı yere dökülmüş.

Theophanie önlerinde duruyor, gümüş saçları parlıyor, bir bıçağını Mira'nın boğazına, diğerini kaburgalarına dayamış.

Kulpları sıkıca kavıyorum ve Tairn'in öfkesi mi yoksa kendi öfkem mi damarlarımda dolaşiyor bilemiyorum ama korkumun, kuşumun ve suçluluğumun son zerresini de ezip geçiyor, ta ki ben gazaptan başka bir şey olmayana dek.

ne cüret.

Bizi gülümseyerek karşılayan Theophanie'nin yirmi adım önüne indiğimizde Tairn, *"Bunun için ölüyor,"* diye bağırıyor, darbesi yeşil çayır çimenlerini hışırdatıyor.

Henüz tarlayı kurutmadı... ama kız kardeşimi fena halde dövdü. Mira'nın yüzünün sağ tarafı morarmış ve şişmiş, boğazında çürüklerden bir kolye var ve sol elinden kan damlıyor ama derisi kanın kaynağını gizliyor. Theophanie'nin kırmızı uzun kollu tuniği ve pantolonu da kontrast konusunda yardımcı olmuyor.

"Anlaştık. Eğer Teinei taşıyabilir misin?" Diğerleri Tairn'in iki yanına inerken ben de eyerimin kemerini çözüyorum.

"Pençelerimi ona batırmadan olmaz." Boğazından alçak sesle hırlıyor. *"Yerde gereğinden fazla zaman geçirme."*

"Plana sadık kalacağım." Çantamı Tairn'in arkasında bırakarak, sırtımdaki deri kapaklı sadağı ve kılıflı arbaleti ayarlıyorum, kanalımın cebimde güvenli bir şekilde sıkıştığından emin olmak için kontrol ediyorum, sonra attan iniyorum.

Theophanie'nin tek yapması gereken elini yere koymak ve hepimiz ölürüz.

"Buradayım, tam da istediğin gibi." Kollarımı uzatıyorum ve içimdeki güç yükseliyor, uçuştan soğumuş tenimi ısıtıyor. Göz ucuyla Brennan'ın soldan yaklaştığını, Xaden ve Bodhi'nin ise sağımdan içeri girdiğini görüyorum.

"Demek öylesin." Gülümsemesi çatlamış dudaklarını çatlatırken rüzgâr Theophanie'nin uzun, gümüş örgüsünü dalgalandırıyor ve bakışlarım şakaklarındaki nabız gibi atan damarlara takılıyor.

Alnındaki dövmenin kalıntıları. "Yine de iridinizi kaybetmiş gibi görünüyorsunuz. Ne kadar rahatsız edici."

Mira, "Hayır," diye mırıldanıyor ve Theophanie bıçağı daha sıkı kavrayarak Mira'nın boğazına doğru bastırıyor. Bir gram daha baskı yaparsa derisi yarılacak.

"Şşşt. Bir daha konuşursan ejderhanın kanını bu tarlanın her yerine dökerim," diyor Theophanie Mira'nın kulağına, diğerleri bana ulaşırken.

Adamlar yanıma ulaştığında kız kardeşim hareketsiz kalıyor.

"Bırak gitsinler." Karanlığın koruyucusunu durduğu yerde katledeceğim. Enerji damarlarımda uğulduyor, saldırmak için ilk fırsata hazırım.

"*Sakin ol,*" diyor Xaden, biz yaklaştırmaya başladıkça gölgeler botlarının parmak uçlarında kıvrılıyor ve güneye doğru sürükleniyor. "*Kontrollü ol.*" Mahvolmuş şehre doğru bakıyor.

Brennan'a verdiğim sözü tutmak, bakmamak anlamına geliyor, o yüzden bakmıyorum.

"*Bu genellikle benim çizgimdir.*" Gözlerimi Mira'dan uzak tutuyorum, sadece kara büyücüye odaklanıyorum.

"Henüz değil. Ve dörde karşı bir pek adil görünmüyor." Theophanie önce Brennan'a, sonra Bodhi'ye bakar. "İkinizin de katılmasını ben istemedim."

"Kardeşleri istediğini sanıyordum? Bir dahaki sefere kimlerin davet edildiği konusunda daha açık olun," diye öneride bulundum.

"Yine de onun istediği kardeşi getirmedin." Theophanie iç geçirir. "Berwyn hayal kırıklığına uğrayacak." Bıçağının kenarında ince bir kan çizgisi belirliyor.

"Yolda," diyorum hemen.

"Berwyn." Xaden geriliyor ve odağı tekrar güneye, şehre doğru kayıyor. Olması gereken yer orası -mümkün olduğunca çok insanı kurtarmak için- ama beni bırakmak istemediğini açıkça belirtti.

"Evet. Bu yüzden *kardeşim* diyorum." Theophanie bana doğru baktı. "Berwyn'in Jack'le yaptığı hataları seninle yapmayacağım. Bilge'sinin sırlarını çok kolay döküyor."

"Dönmüyorum." Ellerim yumruk oldu.

"Öylesin," diyor kesinmiş gibi. "Aslında sadece birkaç dakika içinde. Asıl katalizörün ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Gözleri parlıyor. "Kız kardeşini kurtarmak mı? Sevgilini savunmak mı? Klişe ama her zaman popüler olan intikam mı? Ben üçünün bir kombinasyonu üzerine bahse giriyorum." Başını eğiyor ve yanağını Mira'nın başının üstüne yaslıyor. "Lafı açılmışken, zaman doldu-"

Kalbim küt küt atıyor ve kuzeyden bir rüzgâr esiyor. "O burada!" Garrick bağılıyor.

Sola bakıyorum ve Chradh'ı birkaç dakika önce sadece boş bir alan olan yerde dururken buluyorum, ön pençesi tanıdık bir runed armoire tutuyor. Başardılar ama bıçak hâlâ Mira'nın boğazında olduğu için herhangi bir rahatlama hissetmek zor.

"Onu bana göster," diye emretti Theophanie.

Xaden boynunu ve ayaklarının etrafındaki gölgeler Bodhi'ninkilerin yanından geçiyor.

Garrick atından iner, sonra normalden daha yavaş adımlarla Rybestad sandığına doğru yürür ve cebinden anahtarı çıkarır. Sandığın kapılarını açması sadece birkaç saniye sürer.

"İşte orada." Theophanie gülümsüyor, ama Jack'in nasıl olduğunu incelemek için gözlerimi ondan ayırma riskine girmiyorum, özellikle de Mira her an bayılacakmış gibi görünürken. "Halletmemiz gereken küçük bir iş var, sonra başlayacağız."

Tairn bana "*Bir deri bir kemik kalmış ve*" diyor. "*Göğsün istediği gibi havada asılı ve sakinleşmiş görünüyor. İsterseniz size gözlerimle gösterebilirim-*"

"*Tanım mükemmel, teşekkür .*" Çenemi kaldırıyorum. "Jack de ben de buradayız. Anlaşmamızın bize düşen kısmı tamamlandı, o yüzden Mira ve Teine'i bırakın gitsinler."

Brennan'ın elleri yanlarında esniyor.

"Anlaşma bu değildi." Theophanie tiksindi. "Draithus'un ayakta kalmasına izin vereceğimizi söyledim, kardeşinin yaşayacağını değil." Ağız sadist bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hakkımızda öğrenmeniz gereken ilk şey

Sözlerimize dikkat etmeliyiz. Peki ya ikincisi? Biz de yalan söylüyoruz."

Bıçağı Mira'nın boynuna doğru çekiyor ve boğazını kesiyor.

İlk ejderhaların insanlara bağlanması risksiz değildi, çünkü gücü açıkça ellerinde tutmalarına rağmen, bağlı binicileri onları yapamayacakları tek şey haline getirdi. tahammül: savunmasız. Birçok ejderha kendini korumak adına bağlı binicilerini kaybetmiştir.

-Binbaşı Deandra Naveen'den Ejderha Türünün Kurbanı

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

"Mira!" Kız kardeşimin boğazındaki kesikten kıpkırmızı kan akarken bir ejderhanın kükremesinden daha yüksek sesle çığlık atıyorum.

Her şey bir anda olup bitiyor, tıpkı bir grup müzisyenin performans için sıraya girmesi gibi.

"Oyun zamanı, Violet." Theophanie hançeri Jack'e fırlatır.

Güneyde gri kanatlardan oluşan bir deniz yükseliyor ve botlarım tarlayı dövüyor.

Xaden, Theophanie'ye doğru bir gölge akımı gönderir ama şeritler güneye doğru uçar.

Ne oluyor lan? Düşünmeye vakit yok. En yakın wyvern fırlayıp Theophanie'yi tepemde uçarken yerden kaptığında, alaşım kabızlı hançerimi çekmiş, karanlık silahşöre doğru koşmaya başlamıştım bile.

Mira çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, iki eliyle ölümcül kesiği tutuyor ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. İntikam değil. Draithus değil. Kardeşimin sadece *saniyeleri* var.

Malek, lütfen, hayır.

"Her şey yolunda." Sesim kesiliyor ve hançerimi atıp yere düşerken onu yakalıyorum. Elimi boğazındaki zonklayan yaraya bastırdığımda kan parmaklarımın arasından akıyor. Basınç. Baskıya ihtiyacı var.

Mira olmaz. Hangi tanrı dinlerse dinlesin bağıriyorum ve daha sert bastırıyorum, sanki kanı vücuduna geri sokabilirmişim gibi. Nefesim kesik kesik geliyor, korku oksijen akışını kesiyor.

Mira bana bakıyor, kahverengi gözleri şokla irileşmiş, Malek'le korku içinde karşılaşmasın diye gülümsemeye zorluyorum.

"İyi olacaksın." Başımı sallıyorum, gözlerim bulanıklaşırken başım sallanıyor.

"Çekil!" Brennan dizlerinin çöküyor ve ben elimi çekmeye vakit bulamadan onunki geliyor. ", beni duyuyor musun?" Gözlerini kapatıyor ve Mira'nın üzerine eğilirken alnında boncuk boncuk ter birikiyor.

Bu mümkün mü? Brennan güçlü, ama savaş alanında bu kadar büyük bir yaralanmayla kurtarılan tek bir binici bile düşünemiyorum. Topallıyor ve kalbim sıkışıyor ama boynunun yanlarından akan kana rağmen hâlâ nefes alıyor.

Şekiller bulanıklaşıyor ve her yönden hırıltılar geliyor. Yukarı bakıyorum ve ejderhalar üzerimize sıçırıyor, wyvern çemberinin üzerine inmeden önce pençeleri gökyüzünü dolduruyor. Gri yaratıklardan dördü çığlıklar atarak gökyüzüne doğru fırlıyor. Sgaeyl'in kuyruğundaki hançerler sadece birkaç metre üstümüzde sallanıyor ve lacivert bıçaklar o kadar yakından keserken bedenimi Mira ve Brennan'ın üzerine atıyorum ki havanın tenime çarptığını hissedebiliyorum.

Xaden gölge duvarı oluşturarak bizi çatışmadan uzak tutuyor ve sağ tarafta, Bodhi diğerini kapatmaya zorlarken Garrick'in Rybestad sandığının kapısından venin hançerini çıkardığını görüyorum.

Çığlıklar havayı dolduruyor ve omzumun üzerinden aşılmaz karanlığa bakarken kilitleniyor. "*Tairn!*" Onu göremiyorum.

"*Ölüyorlar,*" diyor, öfke bağı doyuruyor.

Bunu sahadaki tek iyi işaret olarak kabul ediyorum ve Brennan'a nefes alması için yer açarak topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Hadi, hadi," diye mırıldanıyor Brennan, kaşları tıpkı babamın alışık olduğu gibi konsantrasyonla çatılmış, ama hafifçe sallanıyor ve yüzünün rengi soluyor.

Çalışmak zorunda. Çalışmak zorunda.

Mira'nın boynundaki sütundan kan damlıyor ve gözleri kapanırken yara izini geçiyor.

"Onu alamazsın," diye fısıldıyorum Malek'e. İki kızıl güneyden muazzam bir hızla yaklaşırken, bulutların onaylayarak ya da belki de alay ederek hafifçe karardığına yemin edebilirim.

Bekle. Neden şehirden uzağa uçuyorlar?

Ejderhaları tanımlamak için zorlanıyorum. Thoirt? Sağ kanadındaki yırtık izi çok belirgin, ama bu şu anlama geliyor.

Tanrım, Sloane burada.

Liam, çok üzgünüm. Başımı arkaya atıp gökyüzünde griyi ararken boğazım kapanmaya çalışıyor ama sadece Thoirt ve-Göz kırpyorum. Kuyruğundaki Cath.

Brennan'ın boynundan aşağı, Mira'nın yarasından akan kanla aynı endişe verici hızda ter damlıyor ve nefes alış veriş zorlaşıyor. "Çok fazla hasar var," diye fısıldıyor. "Yok," diye karşı çıkıyorum, Mira'nın gevşemiş yüzüne bakarak. ve kardeşimin yüzündeki gerginlik. "Brennan, sen her şeyi onarabilirsin, unuttun mu?"

Marbh kükrer.

"*Kardeşin gücünün sınırına yaklaşıyor,*" diye uyarıyor Tairn. Ve ben ona benimkini veremem. Kalbim küt küt atıyor.

Xaden Garrick'e "Sandığı buradan götür," diye bağırır. "Eğer onun ölmesini istediye, belli ki bizim bilmemizi istemedikleri şeyler biliyor."

"Chradh!" Garrick bağırır ve Kahverengi Akrepkuyruk gölgelerin üzerinden Garrick'in yanına atlar. Bir saniye sonra, gövdeyle birlikte ortadan kaybolurlar.

Onlar giderken bir hava akımı hissediyorum ve iki kırmızı yaklaşırken gökyüzüne doğru bakıyorum.

"Bugünlerde Aetos'a ne kadar güveniyoruz?" Bodhi bize doğru koşarken şöyle diyor.

"Az önce gördüğü şey için yeterli değil," diye cevap veriyor Xaden, gölgeleri bir wyvern kuyruğunun ucu gibi görünen şeyin bana çarpmasını engelliyor.

Kanat çırpışlarından çıkan rüzgâr Brennan'ın saçlarını geriye savuruyor ve kızılar o kadar yakınımıza iniyorlar ki, durmak için kayarken başları üzerimizde geziniyor, pençeleri ot kümelerini sürüklüyor.

"Violet, özür dilerim," diye fısıldıyor Brennan.

"Öyle deme." Başımı sallıyorum. "Kan akışı yavaşlıyor. İşe yarıyor." Yine de durmadı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Xaden atından inerken Dain'e sesleniyor ama benim dikkatim Brennan'ın omzuna kilitlenmiş durumda.

"Kıçının peşinde," diye cevap verdi Dain, sonra Xaden'ın iki eliyle tuttuğu gölge duvarının arkasından gelen kemik çıtırtılarıyla irkildi. "O benim komutam altında ve Cath *emirlere karşı gelerek koğuşları* geçtikleri anda beni uyardı." Son kısmı Sloane'a doğru yöneltiyor.

Sloane. Bir umut kırıntısı kalbimi saran dehşeti delip geçiyor.

Bize doğru koşuyor, uçuş ceketinin içine uzanıyor ve eli uzunluğunda silindirik bir paket çıkarıyor. "Aaric bana buna ihtiyacın olduğunu söyledi-" Mira'yı görünce tökezliyor.

Neden burada olduğu umurumda değil. Sadece burada olması. Gözlerim karıncalanıyor. "Lütfen."

Sloane'un korku dolu bakışları benimkilere takılıyor.

"Mira?" Dain koşuyor, sonra diz çöküyor. "Oh *bok.*"

"Lütfen," diye pervasızca, utanmadan Sloane'a yalvarıyorum. "Brennan'ın daha fazla güce ihtiyacı var ve onu kaybedeceğiz."

Brennan titrerken, elleri Mira'nın boynunda, önce bir adım, sonra bir adım daha atıyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Senin m-" Kendini durduruyor. "Aktarmak aşılamaktan farklıdır. O kadarını biliyorum."

"Her ne yapacaksan hızlı yapsan iyi olur," diye uyarıyor Bodhi, kılıcını çekip nöbet tutarken gözleri gökyüzünde.

"Dene," diye ısrar ediyor Dain, üniformasının kolunu ön koluna doğru iterek. "Eğitim almadıysan kendi gücünü kullanmak tehlikelidir, o yüzden benimkini al. Bugün burada güç kullanmak zorunda olmayan tek kişi benim. Sadece *dene.*"

bir wyvern hırlıyor ve ardından belirgin bir *çıtırtı* geliyor.

Mira'nın kanı derime işlerken Sloane kendini Dain ve Brennan'ın arasına bırakıyor.

"Bir elin bileğimde," diyor Dain nazikçe, ürkek bir atla konuşuyormuş gibi.

Adamın ön kolundaki gri el izine bakıyor. "*Bunu* yapmak istemiyorum. *Buna* dönmek."

"Yapmayacaksın." Kaşlarını kaldırıyor. "Benden sonra nefret edebilirsin ama şimdi bana güven yoksa o ölür."

Sloane parmaklarını Dain'in bileğine doluyor. Gözleri parlıyor ve yutkunuyor. "Senin gibi biri bu kadar güce sahip olmamalı."

"Mira için iyi bir şey yapıyorum. Diğer elini teninin açıkta kaldığı yere koy," diye emrediyor.

Sloane küçük paketini bırakır ve elini Brennan'ın ensesine doğru kaldırır.

Mira'nın saçlarını alnından tarıyorum, arkasında kanlı bir leke bırakıyor. Çok solgun. Ona Xaden'dan bahsetmeliydim. O da bana adanmışlığımdan bahsetmeliydi. Babam beni sadece ona güvenmem konusunda uyarırken, birbirimizden bir şeyler saklayarak o kadar çok zaman kaybettik ki. Güvenmiş olsaydım, bunlar yine de olur muydu?

"*yaralar için kendinizi suçlamayın.*"

Tairn ders veriyor.

"Gözlerini buraya çevir," diyor Dain ve Sloane ona doğru bakıyor. "Bende hissettiğin fazlalıktan çek ve ondaki açığı it. Sen bir yıkım silahı değilsin. Sen venin değilsin. Sen gücün içinden akmayı seçtiği atardamarsın. Sen hayatsın."

Kaşları çatılır ve Dain irkilir. "Sana zarar vereceğim."

"Tanrılar, bunu bilmiyor muyum?" Başını sallıyor. "Ama canını yakmayacaksın."

Ne kadar çok iste beni öldüremezsin. Şimdi ." Kadının ağzı geriliyor ve Dain dişlerini sıkıyor.

Brennan derin bir nefes alıp yanaklarına renk gelene kadar çok değerli, uzun saniyeler geçiyor. En kötüsünü bekleyerek Mira'ya dönüp bakıyorum ama göğsü hâlâ inip kalkıyor. Kan damlaması kesiliyor, yanaklarına renk geliyor.

"Brennan?" Fısıldıyorum, umut etmekten bile çok korkuyorum.

"Dağınık ama yaşıyor." Kardeşim arkasına yaslanıyor, kolunun arkasını terli alnına götürürken gövdesi sarkıyor. "Teşekkür ederim, Mairi."

İki adamı da bırakıyor, sonra bakışlarını benimkilere dikeyor. "O iyi olacak mı?"

Sloane'a "Senin sayende," diyorum.

Brennan kalçasına asılı su tulumuna uzandığında Mira rahat bir nefes alıyor. Kapağını hızla açıp suyu Mira'nın boynuna döküyor. Kalın, kızgın pembe bir yara izi boğazını kaplıyor.

Saçlarını tekrar alnından itiyorum ve kendime *her şeyi* hissetmek için tam üç saniye veriyorum. Göğsüm patlamakla tehdit ediyor.

Bir. O yaşıyor.

İki. Onun var olmadığı bir dünyada gezinmek zorunda kalmayacağım.

Üç. Brennan tam bir mucize işçi.

"Mira'yı buradan çıkarmalıyız," diyorum , hırıltılar ve parçalanan et sesleri arkamda azalırken. Tepemden bir şekil uçarak geliyor ama bir gölge ipi tarafından geri çekiliyor. Bunun bir pençe olduğuna eminim.

"Anlaştık." Brennan açık bir savaşın başladığı Draithus'a doğru bakar. Ejderhalar ve gryphonlar şehrin surlarının üzerinde gezinirken, devasa çapraz cıvatalar yaklaşan wyvern bulutuna ateş ediyor. "İyi misin, Aetos?"

Dain elini bileğinin etrafında döndürür. "Ben iyiyim."

Midem sıkışıyor. Bu işin en zor kısmı herkese işlerini yapmaları için güvenmek olacak ve şehir benim elimde değil. Önce Xaden'a, sonra da Dain'e bakıyorum. "İkiniz de gitmelisiniz. Yakında çapraz cıvataları bitecek."

Dain ayağa kalkıyor ve Sloane'a elini uzatıyor. "Siktir git, Aetos." Sloane öne doğru sallanır ve ayağa kalkar.

Üçe kadar sayar gibi duraklıyor. "Koğuşlara geri dön, Mairi, ve orada kal."

Topuklarının üzerinde döner ve orta parmağını kaldırarak Thoirt'e doğru yürür.

Bodhi homurdanıyor.

"Lanet olası *birinci sınıflar*," diye mırıldanıyor Dain atına binerken. "Riorson, seninle aşağıda buluşuruz." Cath'in ön bacağına doğru yöneldi.

"Dain!" Bağırıyorum ve omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Garrick ve Chradh'ın nasıl ortadan kaybolduğunu sonra anlatırsın." Koşarak havalanır ve birkaç saniye içinde hem Thoirt hem de Cath ayrı yönlerle uçar.

Bodhi, Brennan'ın ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"*Seni terk etmek istemiyorum.*" Xaden gölge düşürüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve tarlaya dağılmış ölü wyvern'leri ve Sgaeyl, Tairn ve Marbh'ın Teine'nin etrafına bağlanmış zincirleri incelediğini görüyorum.

"*Biliyorum. Ama zorundasın.*"

"Onu ben taşıyacağım." Brennan eğildi ve Mira'nın baygın bedenini kucağımdan aldı.

"İyi misin?" Çimenlerin arasında alaşım saplı hançerimi bulup yerine koyuyorum, sonra da Sloane'un geride bıraktığı paketi alıyorum. Aaric'e gönderilmiş ve Dunne'ın kırılmamış mührünü taşıyor.

Neden Sloane'u bana kendi postasını vermesi için savaş bölgesine göndersin ki? Şu anda ne halt yediğini öğrenir öğrenmez onu boğazlayacağım.

"Mairi bana gerekenden biraz daha fazlasını verdi. Ben iyiyim." Mira'yı kollarına alır.

"Kalman gerektiğini biliyorum ama Mira'yı da al," diyor Bodhi. "Teine'i nasıl serbest bırakacağımızı bulacağız, böylece o da bizi takip edebilir."

"Anlaştık." Brennan'ın ağzı geriliyor ve bana bakıyor. "Bırakabileceğim bir düzineden fazla rünüm var-"

"Teşekkürler ama ben almayayım," diye araya giriyorum. "İyi olduğum şeylere sadık kalsam daha iyi."

Başını sallar. "Plana sadık kal Violet, ne ters giderse gitsin. Sana güveniyoruz." Bakışları Xaden'a kayıyor. "Bu senin için de geçerli." Cevap beklemekle vakit kaybetmeden Marbh'a doğru yöneliyor.

Aaric'in paketini uçuş ceketimin cebine koyuyorum ve Brennan'ın uzaklaşmasını izliyorum. Tuhaf. Avucunda taşıdığı gibi boynunun arkasında bir iz . Dain'in bileğinde de yoktu.

"Gitsen iyi olur," diye ısrar ediyor Bodhi Xaden'a. "Şehrin kuzey tarafından dolanmaya çalışan bir wyvern var ve geçit hemen ötemizde. Bütün savaş sadece birkaç mil ötede, hatırladın mı?"

"Ben gidiyorum." Xaden, Brennan'ın atılmış su tulumunu alıyor, sonra kalanını sağ elimin üzerine dökerek Mira'nın kanının çoğunu temizliyor. Su parmaklarımdan akıyor, deriyi bırakmadan önce yavaşça kıpkırmızıdan soluk pembeye dönüşüyor. "Konsantre ol." Yanağımı okşuyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Sadece Tairn'in gücünü kullan. Dönüşme. Ölme. Görevini tamamla, sonra seni bulacağım."

Beni nefes nefese öpüyor ve sadece o saniye için zamanın bir önemi kalmıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve kollarımı boynuna dolayarak ona karşı hissettiğim her şeyi tepkime döküyorum. Karmakarışık, çaresiz ve çok erken bitiyor.

O uzaklaşırken "Bana geri dön," diyorum.

"Sadece sen." Bakışlarımı birkaç adım daha tutuyor, sonra Bodhi'ye dönüyor. "Onunla kal ama sözünü unutma."

Bodhi başını sallar. "Senin lanet ilini istemiyorum."

"Not edildi." Xaden Bodhi'nin omzunu sıkıyor, sonra Sgaeyl'e doğru koşmaya başlıyor. Altın rengi gözleri benimkilere doğru dönüyor.

"*Yerden kalk ve onunla kal,*" diye emrediyor ve ikimiz de Bodhi'yi kastetmediğini biliyoruz.

"*Aynı şey senin için de geçerli.*" Çenemi kaldırıyorum.

Saniyeler içinde havalandılar, güneye şehre doğru uçuyorlar. Korku beni geçirmeye fırsat bulamadan başımı çeviriyorum. O

sahadaki en güçlü binici ve acımasız. Hayatta kalmaları söz konusu değil.

Bodhi ve ben onlara şehri kurtarmaları için yeterli zamanı vereceğiz. "Artık Angst Dükü gittiğine göre," diyor Bodhi. "Bir sorunumuz var." Tabii ki var.

Bir ejderhadan daha inatçı olan tek şey onun binicisidir.

-Yarbay Kaori'nin Ejderhalar için Saha Rehberi

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

"Ne var ve sorun mu?" I Yürümek geri için ve ejderhalarımızı çevreleyen katliam.

"*Uyanmıyor,*" diye duyuruyor Tairn ve Cuir yeşil burnunu Teine'ninkine doğru indiriyor.

Hay aksi. Korku geri geliyor.

"Theophanie dönmeden önce onu bu alandan çıkarmalıyız." Bodhi bulutları inceler.

"Garrick Teine'i kayalıklardan yukarı çıkarabilir mi?" Ben soruyorum.

"Normal şartlar altında mı? Evet." Bodhi yüzünü buruşturuyor. "Ama son birkaç saat içinde Kıta'nın dört bir yanını dolaştığı için zaten bitkin durumda. Hiç şansı yok."

"Plan hızla boka sarıyor." Ve bizi öldürmek isteyen ölümcül kara büyücü hariç herkesten kilometrelerce uzaktayız. Ama başka bir seçenek daha var. Başımı Tairn'e çeviriyorum. "*Onu buradan çıkarabilecek kadar güçlü olan tek kişi sensin. Zincirleri kullanırsan onu taşıyabilirsin.*"

"*Seni bu alanda bırakmayacağım-*" diye hırlıyor.

"*Eğer gidersem her şey dağılır. Ejderha soyu, bağlı bir binicinin üzerinde bile olsa kendi soyunu korur,*" diye hatırlatıyorum ona.

Gözleri kısılıyor ve burun deliklerinden buhar fışkırıyor. "*Bana türümün yasaları hakkında ders verme yoksa onları ne kadar rahat çığnediğimi öğrenirsin.*"

Cuir hızla kendini uzaklaştırır.

"*Lütfen,*" diye yalvarıyorum Tairn'e. "*Teine'nin iyiliği için değilse bile, Mira'nın iyiliği için. Andarna'yı zaten kaybettim. Kız kardeşimi de kaybedemem. Benden o gücü bulmamı isteme yoksa seni hayal kırıklığına uğrattırım. İkimiz de başarısız oluruz.*"

Boğazından bir hırıltı kopuyor ve Teine'in üzerinde konumlanıp zincirin dört ucunu kavrarken metal şangırdıyor

pençeleriyle gövdesine sarılmış. "Bu alandan ayrıl," diye emrediyor.

"*Teşekkür* ." Kanatları daha önce hiç görmediğim kadar sert çırpılırken rüzgâr yüzümün yan tarafına çarpıyor ve Teine'nin gevşek bedeni yavaşça tarladan yükseliyor. Tepemden uçup Teine'yi kayalıkların güvenliğine doğru taşırken gölgesi beni sarıyor.

"Cesur bir strateji," diyor Bodhi onların gidişini izlerken. "En büyük ejderhamızı uzağa göndermek kesinlikle bizi kışımızdan ısırmayacak."

"Geri dönecektir." Gökyüzüne bakıyorum ve alanı daha iyi incelemek için yavaşça dönüyorum, ama Theophanie'den ya da tercih ettiği wyvern'den bir iz yok. Kalbim çarpmaya başladı. Av olmaktan hoşlanmıyorum.

Yavaşça nefes vererek, Xaden için şehrin silüetini kontrol etme dürtüsünü reddediyorum. Şu anda buraya odaklanamazsam bu işe yaramaz. Kendimi diğerleriyle ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakmaya zorluyorum ve artık bir kız kardeş, bir arkadaş ya da bir sevgili olmadığım kafa boşluğuna adım atıyorum. Ben sadece bir binici, bir silah olarak varım.

"Gümüş saçlı dostumuzu avlamaya başlamak için beklemek mi istiyorsun?" Cuir bize doğru yürürken Bodhi kılıcının ucundan wyvern kanı damladığını söylüyor.

"Avlanmak zorunda değiliz." Kanalımı bileğime bağlıyorum, sonra omzumun üzerinden uzanıp sadağımın kapağını açıyorum. "Ben burada olduğum sürece o da gelecektir." Ve sevdiğim başka birine saldırmadan önce onu öldürme şansım olacak.

"Beklemek... sonlandırıcı hissettiriyor." Sırtını benimkine dayıyor. "Her zaman ." Aynı zamanda işkence gibi. Tairn'in kaslarının altımda kaydığı ve bir dalışta midemi kaybetmek üzere olduğumu anladığım uçuş anı ya da Basgiath'ın üzerindeki sırtta sürünün gelmesini beklediğim o uzun dakikalar. "Sence bu işe yarayacak mı?"

"Öyle olmalı. Büyü denge gerektirir, değil mi?"

"Bu var olan en eski kuraldır." Theophanie bir wyvern leşinin arkasından çıkar. "Ama bir yüzyıl kadar sonra

Teraziyi kendi lehimize çevirmek için bir şansımız var ve bu kez kendimi ona kanıtlayacağım."

Omuz omuza ona doğru ilerliyoruz ve Tairn'in gücüne uzanıyorum ama çağırma ancak bir damlacık cevap veriyor.

Kahretsin. Tairn menzil dışında. Teine'i kilometrelerce uzaktaki koğuşlara ve on bin fit yüksekliğe taşımak da hızlı bir yolculuk olmayacak. Ama Mira güvende ve önemli olan da bu. Bodhi ve ben kendimizi hayatta tutabiliriz.

"Hangi cehennemden geldi bu?" Bodhi kılıcını çekerek fısıldar.

"Hızlıdır," diye cevap veriyorum aynı yumuşaklıkla, Basgiath'taki hücreden nasıl kaybolduğunu hatırlayarak.

"Sadece birkaçımız daha hızlıyız," diye cevaplıyor Theophanie, wyvern'ün leşi boyunca yürüyor, bize doğru ilerlerken sırtındaki çıkıntıları otluyor. "Hem de daha yaşlı."

Dudaklarım ayrılıyor. Bizi bir metre duydu.

"Ne yazık ki onları öldürmek zorunda kaldın." Dilini şaklatıyor. "Üretilmeleri çok *uzun* sürüyor. Dengeyi değiştirmeye hazır mısın, Violet?"

Herhangi bir tarafta iki yıldırım kullanıcısının olması dengeyi bozmakla kalmaz, onu yok eder.

Gölgelerle aynı.

Cuir başını eğiyor ve Bodhi'nin sağına doğru hırlıyor.

"Seni öldürmeye hazırım." Refleksle hançere uzanıyorum ve öyle sert fırlatıyorum ki omzum patlıyor ama neyse ki sublukse olmuyor.

Theophanie budaklı parmaklarını sallıyor ve bıçak yarıya ulaşmadan kenara düşüyor. "Hayal kırıklığı. Bunu en son denediğinden beri hiçbir şey öğrenmedin mi? Yine de utanmana gerek yok. Üzerinde çalışacağız. Sana akıl hocalığı yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Gözlerim parlıyor. Rahibenin benim için öngördüğü yol bu muydu? Onların değil de Theophanie'nin akıl hocalığı mı?

"Kahretsin," diye mırıldandı Bodhi. "Bu da başka bir sorun."

Muhtemelen sırtımdaki okları da işe yaramaz hale getiriyor. Harika. Onu öldürmek için yakınlaşmam gerekecek.

"Onun akrabası gibi koktuğun için tuhaf bir arkadaş seçimi." Gözlerinin yanındaki damarlar nabız gibi atıyor ve Bodhi'yi değerlendiriyor, ölü wyvern'in başına doğru yürürken adımlarını hiç telaşsız atıyor. "Söylesene, kuzeninin daha güçsüz bir versiyonu olmaktan yorulmadın mı?"

"Burada kendini kanıtlamaya çalışan ben değilim," diye karşı çıkıyor Bodhi, Xaden'ın rakibini ölçüp biçerken yaptığı gibi başını öne eğerek.

Kılıç yok. Asa yok. Kalçasındaki bir sıra kılıç dışında silahsız. Adımlarında zayıflık arıyorum ve bulamıyorum. O daha hızlı, bu da tek atış hakkım olduğu anlamına geliyor.

"Esprili." Gülümsemesi dudaklarında bir çizgi daha çatlatıyor. "Beklemen neredeyse bitti. Yakında gitmiş olacak. Taç senin olacak."

, yaklaş.

"Bizim tacımız yok." Bodhi kılıcını sol eline geçirerek sağ elini serbest bırakır. "Beni kafamı karıştırmaya çalışacak kadar iyi tanımıyorsun. Her zaman istediğim şeyi yapıyorum; kuzenimi, eyaletimi koruyorum."

"Ve o." Wyvern'in kanlı burnunun hemen önünde duraklıyor ve bakışlarını benimkine çeviriyor. "Senin gibi bir silah sadece daha güçlü birine boyun eğer, bu yüzden gel, bu saçmalığı bitirelim ki gerçek yolculuğuna başlayabilesin. Seni bekliyor." Neşe gülümsemesini aydınlatıyor.

"Berwyn?" Sanırım.

"Sanki o aptala cevap verecekmişim gibi? ." Gökyüzüne doğru bakar. "Ejderhanı göndermiş olman üzücü ama merak etme, ayaklarının altında çok fazla güç var. Şimdi bana sabrımın nelere mal olduğunu göster." Rüzgâr yükselip arkamızdaki kayalıkları süpürürken kollarını kaldırıyor.

Daha fazla oyalanmak yok o zaman. İşte başlıyoruz. Bodhi mührüne karşı koyduğu sürece, Tairn geri gelmeden onun işini bitirebiliriz.

Bodhi sağ elini kaldırır ve hiçbirimizin göremediği bir kapı tokmağını kavrar gibi çevirir. Gökyüzü kararır ve rüzgar

ve şimşek çakmasa da sıcaklık ve nem sadece bir kişinin yanında hissettiğim şekilde yükseliyor.

Theophanie'nin gülümsemesi keskinleşir.

Yerçekimi değişiyor ve *her şeyi* algılayışım değişiyor. "İşe yarıyor." Bodhi'nin ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Değil," diye fısıldıyorum, tüm umudum küvetin giderinden akan su gibi bedenimi terk ediyor. "Ona karşı koyamazsın. Gitmek zorundasın. Şimdi." Bir sonraki bıçağı avuçluyorum. Belki onu fırlatamam ama savunmasız da kalmayacağım. Tairn dönene kadar dayanabilirim.

"Şimşek falan yok," diye karşı çıkıyor Bodhi, parmak eklemleri kılıcının kabzasında beyazlaşırken.

"Yanılmışım. O bir yıldırım kullanıcısı değil." Her iki savaşta da yıldırım düşmüştü ve ben yıldırımın varlığını onunkıyla karıştırmıştım, oysa yıldırım onun gerçek mührünün bir yan ürünüydü. Suniva'ya yaptıkları saldırı sırasında yıldırımını kontrol etmemişti.

Buna neden olan şeyi kontrol etmişti.

"Tabii ki değilim." Theophanie parmağıyla bir işaret yapıyor ve üzerimizdeki bulutlar dönmeye başlıyor. "Bu kuralın tek bir istisnası vardır, Violet Sorrengail. O *kişinin sen* olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı düşünsene. Eğer kızlarından biri olacak olsaydı, kız kardeşin üzerine bahse girerdim."

"Amari bize yardım et." Bodhi'nin eli yavaşça aşağı iner ve bakışları gökyüzüne doğru sıçrar. "O senin karanlık savaşçı versiyonun değil."

"Hayır." Bir sonraki rüzgâr beni neredeyse öne fırlatırken başımı sallıyorum. Yanlış dövüş için hazırlanmışım. Yıldırımın şarj olma hissini biliyorum, çarpmadan hemen önce havadaki çatırtıyı tanıyorum. Onu kullanmanın sınırlarını, sınırlarını anlıyorum. Her vuruş kendi enerji patlamasını gerektirir ve bir kez bittiğinde, iş bitmiştir. Ama Theophanie'nin yaptığı şey kendi başına bir hayat sürecektir ve gücünü verdikten çok sonra bile devam edecek.

Bu kendimle savaşmaktan çok daha kötü.

"O onların anneme cevabı." Bunu yüksek sesle söylemek sistemimdeki şoku atlatıyor ve zihnim yarışmaya başlıyor. Annemi sadece Aimsir'in yorgunluğu ya da fiziksel bir hastalık zayıflatabilirdi. En güçlü rüzgâr kullanıcısı bile annemin fırtınalarını dindiremezdi.

"O *benim* için bir cevaptı," diye tıslıyor Theophanie ve bulutlar *dönmeye* başlıyor.

Kasırga. Göğsüm sıkışıyor. Annem bunu hiç başaramamıştı. Theophanie'nin ne olduğunu anlamamış olmama şaşmamalı; annemden daha güçlü bir fırtına yaratıcısıyla hiç karşılaşmamıştım. Ta ki şimdiye kadar.

"Buradan çıkman gerek." Bodhi'nin kolunu itiyorum. "Cuir rüzgarda fırlayamadan git!"

Rüzgâr arkamızda sürekli bir uğultuya dönüşürken Bodhi elini kaldırarak, "Benim mühürüm zaman dengedir," . "Onu durdurabilirim!"

"Yapamazsın!" Tekrar itiyorum ve bu sefer yana doğru tökezliyor. "Mührün sadece bizim büyümüz üzerinde çalışmalı, onlarınkinde değil. Şimdi git! Xaden'a söz verdin!"

"Benimle gel!" diye bağılıyor.

Bir şekilde Theophanie herkesi kurtarmaya çalışacağını biliyor... Brennan'ın sözleri kafamı dolduruyor.

"Yapamam." Gidersem, o da beni takip eder ve kaybederiz. Kalırsam, diğerlerinin ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı olabilirim.

"O zaman ben de yanında savaşırm-" diye başlıyor Bodhi ama Cuir iki pençesini ortasına doluyor ve o sözünü bitiremeden fırlıyor. Yeşil kanatları, yüksek sesle itiraz eden Bodhi'yi alandan çıkarıp güneye doğru götürürken dev gibi çırpınıyor. Kayalıklara tırmanmadan önce rüzgârdan kurtulacağına şüphe yok.

Tyrrendor'un halefi güvende, ancak bir nebze bile rahatlamak için zaman yok.

Uğultulu bir rüzgâr beni ileri doğru itiyor ve bileğimden sarkan kanalı kıl payı kaçırarak çimlerin üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Arkamda bir şey inliyor ve tam zamanında omzumun üzerinden bakıp Tairn'den daha uzun bir ağacın uçurumun kenarından bana doğru eğildiğini görüyorum.

tarla, tamamen sökülmeden önce müstehcen bir açıda duraklıyor.

Lanet olsun. Ayaklarımı itiyorum ve vücut ağırlığıımı sola doğru vererek kurtulmak için yarışıyorum. Rüzgâr beni on adımdan daha kısa bir sürede tekrar aşığı çekiyor ve ağaç bana doğru düşerken midem bulanıyor. Ayaklarım bir grup gevşek kayanın üzerinden kayıyor ama birkaç metre daha ilerlemek için çabalarken botlarım bileklerimi yerinde tutuyor.

Ağaç bir ejderha gücüyle yere çarparak devriliyor. Kalbim kt küt atarken, bir kol mesafesinden daha az uzakta duran dala bakıyorum.

"Kanal a ve birlikte yürüyüp gidelim!" diye söz veriyor, ağaç onu benden gizlemiş olsa da sesi rüzgârın üzerinde yükseliyor.

Düşündüm de, ağaç da *beni* sakladı, en azından o pozisyon değiştirene kadar.

Hızlı çalışmam lazım.

Rüzgâr düz bir atışı mümkün kılmayacak kadar kuvvetli - biraz ağırlık olmadan hemen yanından uçup gidecek. Bir hançer kapıyorum, uçuş ceketimi kaldırıyorum ve Üniformamın altından bir kumaş şeridi kesiyorum. Rüzgâr kumaşı koparmak için savaşıyor, ben de onu dişlerimin arasına sokup ısıriyorum, sonra bıçağı kınına sokuyorum. Daha hızlı. *Daha hızlı* hareket etmeliyim. Omzumun üzerinden uzanarak maorsit uçlu okun sapını olabildiğince sıkı kavriyorum, sonra onu sabitleyici sadaktan çekip çıkarıyorum ve önüme doğru sürüklüyorum.

Oku tarladaki kanal büyüklüğünde bir kayaya bağlarken rüzgâr hafifçe kesiliyor.

"Güce ulaş ve kullan!" Theophanie bir metre önümde beliriyor.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve kayayı rüzgârla birlikte olabildiğince sert fırlatıyorum.

Fırtına onu taşır ama Theophanie yolun dörtte nde onu rotasından çıkarır. "*Hâlâ* hiçbir şey öğrenemedin mi?" Birkaç metre sağına düşer.

Ve patlar.

Toprak, çimen ve taşlar uçuşur ve çarpmanın etkisiyle Theophanie yarım kanat boyu havaya fırlar. Yere çarpmadan önce rüzgâr kesilir.

Tanrıya şükür fırtına henüz onsuz dayanacak kadar güçlü değil. Ayağa fırlıyorum ve son alaşım saplı hançerimi çekerek saldırıyorum. Bir atışta onu kaybetme riskini göze alamam.

Kendini dik tutmaya çalışırken örgüsüne otlar yapışıyor ve hançeri bileğime paralel çevirip kendimi ona doğru fırlattığımda gözleri odaklanmakta zorlanıyor. Savurmadan bir saniye önce dizlerim yere çarptı.

Ön kolumu yakalıyor ve kemiğimi ezmekle tehdit eden bir güçle sıkıyor. "Yeter!"

Zayıflatıcı bir acı dalgası üzerime çöküyor, ama arkadaşlarımdan hayatı buna bağlıymış gibi hançeri tutuyorum, sonra solumdan siyah saplı bir bıçak çekiyorum ve bıçağı onun kalçasına saplıyorum.

Çığlık atarken dudakları çatlıyor ama ön kolumu serbest bırakmak ya da bıçağı kalçasından çıkarmak yerine boğazımı kavriyor ve beni geriye doğru iterek omurgamı yere çarpıyor. Gözlerim açılıyor ve sadağımdaki patlayıcıların ikimizi de öldürmesini bekliyorum, ama yastık bir şekilde darbeye dayanıyor.

"Aptal kadın." Dizini karnıma vuruyor ve havayı içimden çekip çıkarıyor.

Bir sonraki nefes için mücadele ediyorum, ama geliyor ve diğer elimi asla yenemeyeceğim bir hızla yere yapıştırıyor.

"Annen senin yaşındayken benimle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden o koğuşların arkasına saklandı. Belki de sen de onu örnek almalıydın." Theophanie'nin sivri tırnakları derime batıyor ve güneşe bakarken gözlerinin yanındaki damarlar şişiyor. "Birkaçı kurtulmuş gibi görünüyor. Ne yapacaksın?"

Onun görüş açısını takip ediyorum ve vücudumdaki tüm kaslar çırpınmamak için kilitleniyor. Bir wyvern sürüsü kuzeye doğru ilerliyor, şehri atlayıp doğrudan vadiye uçuyor.

Medaro Geçidi'ne giden yol. Orada olmalıydım... ama o zaman onu *burada* tutamazdım.

Dunne, onlarla ol. Kafamı çeviriyorum ve Theophanie'nin bana baktığını görüyorum, ürkütücü kırmızı gözleri görüşümü tüketecek kadar yakın.

"Sürü aç. Kaç masum geçide tırmanıyor? Bin mi? İki mi? Onları hala kurtarabilirsin. Ona uzan. Parmaklarının ucundaki gücü al." Elimi avuç içim çimlere değecek şekilde çeviriyor ve ben bilinçli olarak duyularımı kapalı tutuyorum. "Çok inatçısın. Her cevaba sahip olmadığını, her sorunun çözümü olmadığını fark etmek seni öldürüyor olmalı. Sen sadece bir başka yıldırım kullanıcısısın, aynı anda her yerde olmaktan ölümcül derecede acizsin." Metal boğazımdan gevşiyor. "Devam et. Denemeni izlemek eğlenceli olacak."

Sürünün vadide kayboluşuna tanık olacak kadar uzun süre güneye bakıyorum. "Haklısın. Her yerde olamam." Bıçağa karşı boynumu eğdiğimde Theophanie'nin gözleri açılıyor. "Olmak zorunda değilim."

İş başa düştüğünde, aramızda en iyisi ben değilim.
Öyle.

Komutanlık saygı, kurallar ve itaat üzerine kuruludur. Ekipler güven üzerine kuruludur.

-Binbaşı Pipa Donans'tan İkinci Yıllar için Liderlik

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

RHIANNON

Imogen. Quinn. Violet. Kalbim küt küt atıyor. En güçlü, savaşta sertleşmiş üç takım arkadaşımız eksilmişken geçidi nasıl koruyacağımı bilmiyorum ama başarısızlık bir seçenek değil.

Zihnal'a şükürler olsun, cehennem rüzgârı durdu. Bir an için hepimizin Cordyn'e savrulacağını düşündüm. Medaro Geçidi'ni girişinden itibaren inceleyebildiğim kadarıyla inceliyorum ve sivillerden hiçbirinin fırtınada düşmemiş olmasından dolayı biraz daha rahatlayarak iç çekiyorum.

"Uçurum bize olduğu gibi onlara da rüzgârı engelledi." Feirge üssün güvenliğinden uzaklaşır ve Draithus'a giden dolambaçlı vadiye bakmak için keskin bir dönüş yapar.

"Diğerlerine bir sıra oluşturmalarını söyle. Eğer biz şimdi kaçabiliyorsak, onlar da kaçabilir." Bir gri sürüsü vadinin son dönemecini henüz dönmüştü ki rüzgâr fırtınası vurdu ve wyvern'i karaya sürükledi.

Cath'e göre, bütün ejderhalar da Draithus'a sığınmak zorunda kalmış.

Feirge *"Tamamdır,"* diye yanıt verir ve yağmur boynunun dibine sıçrar.

Harika. Yağmur bu lanet uçurumdaki herkesin ihtiyacı olan son şey.

Kendime Raegan'ın her zaman söylediği şeyi hatırlatıyorum: *Zihnal uygun gördüğünü verir.* Tanrı'ya bir nimeti için teşekkür edip bir sonraki nefeste ona küfretmenin anlamı yok. Bu şartlar altında bunu söylediğini görmek isterdim ama muhtemelen başarırdı. O her zaman daha zarif bir ikiz olmuştur.

Tara ise bana kendi şansımı kendim yaratmamı söylerdi.

Sağ tarafa bakıp diğerlerinin korkunç fırtınada zarar görmediğinden emin oluyorum. Maren ve Cat sıraya giriyor ve ne onlar ne de gryphonları yıpranmış görünüyor. Onların ötesinde Sliseag kuyruğunu sallıyor, kanatlarını yakınlık için kapalı tutuyor ve Sawyer bana doğru başını sallıyor. Sonra sola bakıyorum ve Neve ile Bragen'in yerlerini aldıklarını, Aotrom'un da sabırsızca ağırlığını kaydırıldığını görüyorum.

Ridoc kuzeydeki zirveye bakıyor, hemen güneyindeki vadiden geçen patikaya değil, sanki yeterince uğraşırsa doğrudan o şeyin içini görebilecekmiş gibi.

Bir yanım şu tepenin diğer tarafında olmamız gerektiğini haykırıyor ama emirlerimiz var. *Ve yarm takm.*

Boğazımı ve duygularımı temizliyorum. Bu Takım Savaşı değil. Burada bir hata yapıyorum ve masum insanlar *ölüyor*. Savunmamızda açtığım deliklerden giren wyvern ailemin evini değil de sadece duvarı yıktığında şanslıydık. Violet benim için ne kadar önemli olursa olsun, o sadece bir can. Ailem gibi kaçan binlerce kişiyi koruyoruz ve onlara da aynı korumayı borçluyuz.

"Gamlyn!" Gryphonların arasında bağıryorum.

"Odaklanmana ihtiyacım var
burada."

Bir an bana parmak sallayacakmış gibi görünüyor ama başını sallıyor.

"*Yıldırım sahibinden korktuğunuzu kabul etmeniz sizi tehlikeye atmaz.*" Feirge her zamanki gibi bana sesleniyor. "*Görmezden gelmek yapar. Duyguyu kabul et ve yoluna devam et.*"

Kabzayı oluşturan yeşil pulların kabarık çıkıntılarını kavrayışım sıklaşıyor. "*Elbette Violet için endişeleniyorum.*" Dışarıda, hiçbirimizin asla istemediği bir durumda, tek başına. Tairn, Teine'i zincirlerle taşıyarak ve Marbh'in refakatinde fırtınanın başlamasından dakikalar önce bulut örtüsünün içine uçu ve Cath'ten gelen son durum raporuna göre Riorson ve Durran şehir surlarının yakınında görüldü. En azından ben hiç şimşek görmedim. "*Ama yapmamız gereken bir iş var-*"

Birkaç yüz metre vadi tabanında bir düzine wyvern -belki daha fazlası- yükseliyor. Kalbim çarpmaya başladı. "*Sor*

Veirt kaç Baylor görebiliyor."

Tahliye edilenlerden, hem tırmanmayı bekleyenlerden hem de halihazırda uçurumda olanlardan koro halinde çığlıklar y ukseliyor. Yağmur. Wyvern. Panikle mi  siviller. Durum gerçekten boktan bir potansiyele sahip. Tanrım, birinci sınıflar talimatlara uygun olarak sivilleri geçidin tepesinde güvenli bir yere çekseler iyi olur. Graycastle ve Mairi zaten ders listemde. O ikisi ne düşünüyordu kim bilir.

Disiplinsiz. Herkesi bir önce dizginlemem gerekiyor. Feirge bir saniye sonra, *"Baylor on yediyi görüyor," diye cevap veriyor. On yedi.    ejderha ve dört gryphona karşı.*

Kahretsin.

"Bu biraz tehditkâr," diye itiraf ediyorum Feirge'e.

"O zaman biz de tehdit olalım," diye hırılıyor Feirge, ba ı beklentiyle dönüyor. "Emirlerinizi iletmeye hazırız."

Emirlerim. Baskı yok. Yolumuzu kesmeliyiz.

"Riot, dikenli bir düzende fırlat," diyorum ona. Aretia'da dersimi almıştım - uçurumdan uzakta çatışmaya girmeliyiz. "Drift, Bragen'in komutası altındaki tahliye edilenleri koru."

Feirge    adım atıyor ve o bulutlarla kaplı gökyüzüne doğru fırlarken yerimi korumak için kalçalarımı sıkıyorum. *"Kiralair karardan hoşnut değil."*

Yeni olan başka ne var? G z kırpmak için gereken süre boyunca seçimimi tartı ıyorum. *"Kira'ya uçuruma karşı bizden daha iyi manevra kabiliyetine ve tam bir r n cephaneli ine sahip olduklarını söyle.    ejderhayla on yedi wyvern'i durduramayız. Hazır olmaları gerek."* Bir kez olsun Cat'in sava ma ihtiya ı hissetmeyece i bir emir vermek istiyorum.

Feirge, Aotrom ve Sliseag bir üçgenin    noktasını oluşturacak şekilde wyvern'e doğru uçarken uçuş gözlüklerimi gözlerimin üzerine yerle tiriyorum. Uçurumdan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz. İlerlemek için bolca alan var ama sarp kayalara karşı geri çekilmek için fazla alan yok.

Düşman kabaca iki derinliğinde    sütün halinde dizilmiş.

"Dikene devam et-" Bekle. "Hayır, dikey. Dikey düzene geçin." Bu bize en iyi  ansı verecek

mümkün olduğunca çok.

Feirge, vadinin dik duvarlarına yaklaştıkça yüksekliğe tırmanarak, *"Senin seçimlerini ikinci kez tahmin etmek, Harman konusunda benim de aynı şeyi yapmama neden oluyor,"* diye ders veriyor.

"Çok komik." Keşke tam görebilseydim.

"Yerlerini aldılar." Feirge dile getirmedığım soruma cevap veriyor ama içimden bir ses Aotrom'un fırsatını bulur bulmaz konuyu saptıracağını söylüyor.

"Sliseag'i kontrol edin." Otuz saniyeden az vaktimiz var ve bu, Sawyer'ı Basgiath'ta neredeyse kaybettikten sonra sadece ikinci karşılaşması olacak.

Feirge, *"Sorduğunuz için size hakaret etti,"* diye karşılık verir.

"Doğal olarak." Botlarımın parmak uçlarını pullarının arasına kilitliyorum ve dişlerinin şeklini gördüğümde çarpmaya hazır hale geliyorum. *"Önce üst merkez."*

"Sol alttan gideceğimizi düşünmüştüm," diye cevap veriyor sahte bir masumiyetle.

"Alaycılığın için zaman yok."

Hedefimiz çığlık atıyor, sonra düzeninden çıkıyor. Feirge takip etmek için ayrılıyor ve mavi bir ateş akımı bize doğru patlarken tüm vücudum kenetleniyor.

"Dur!" Feirge bağırıyor ve ben de aynen emrettiği gibi yapıyorum, o sağa dönerken kaslarımı kilitliyorum. Vücut ağırlığım yer değiştiriyor ve o neredeyse dikey bir tırmanış yaparken dengemi sağlamak için sağ bacağımla itiyorum.

"O şeyi , değil mi?" İvmemiz onun seçtiği zirvede dururken bir cankurtaran halatı gibi kulpuna tutunuyorum.

"Belki." Sola dönüyor, öyle dik bir dalışa geçiyor ki midem ayaklarımın arasından çıkmaya çalışıyor.

"Beni uyarmak zorundasın!" Tutuşumu değiştiriyorum ve kulpu itiyorum, yukarıdan wyvern'e doğru ilerlerken kaçınılmaz olarak gelecek olana kendimi hazırlıyorum.

"Neden? Sen hazırlıklıydın." Kanatlarını hafifçe çırpıyor, çarpışmadan bir saniye önce alçalmamızı yavaşlatıyor, böylece başının üzerinden uçup gitmeyeceğim.

Çarpışma elimi kolumu sallıyor ve yağmur da yardımcı olmuyor.

Feirge pençelerini wyvern'in sırtına geçiriyor ve çenesini kafatasının dibine, boynun daha ince ve zayıf olduğu yere sıkıştırıyor. Çığlığı kulak zarımı çınlatıyor.

Sonra Feirge'nin kanatlarının çılginca çırpınına rağmen düşüyoruz. Korku çirkin başını kaldırıyor ve ben onu yutmaya çalışıyorum. Wyvern'in pençelerinden ve dişlerinden uzak olma avantajına sahip ama çevikliği her zaman en büyük kozu olmuştur, gücü değil. Pençeleri derimsi gri kanatları parçalıyor, sonra dağ sağımnda yükselirken kemiklerini kırıyor.

"Yere yaklaşıyorum!" Onu uyarıyorum.

"*Durumsal farkındalığın beni hayrete düşürmekte asla başarısız olmuyor.*" Ağırlığını öne doğru veriyor, sonra wyvern'in kafasını geriye doğru itiyor ve görüş alanımda gri bir bulanıklık titreşirken boynunu kırıyor.

"Bu durumda, üstümüzdeki hakkında bilgi edinmek ister misiniz?" diye sordum.

Wyvern'i aşağıdaki dağın yamacına bırakıyor ve ikimizin de kafası yukarı doğru kalkıyor.

Aotrom peşinden uçuyor ve yeşil bir ateş kıvrımı kuyruğundan yukarı fırlıyor. Kahverengi alevin önüne geçip Ridoc'u acı dolu bir ölümden kurtarana kadar nefes almayı kesiyorum ve sonra kaynağıyla yüzleşiyorum.

Feirge, yeşil ateş wyverniyle çarpışmamızdan bir saniye önce "*Durun,*" diye uyarıyor. Boynuna yapışıyor ve dağın yamacına kan püskürterek dalarken kanlı bir parçasını koparıyor.

Pençelerini bir diğerine batırıyor ve boğazını kesiyor.

Ekibin geri kalanı nerede? Kafamı hızlıca sallayarak arıyorum ve Aotrom'u üzerimizdeki diğer wyvern ile birlikte dikey olarak uçarken buluyorum. Yuvarlanıp omurgasını -ve Ridoc'u- yarattığın karşısına koyduğunda ağzım açık kalıyor.

"*Malek adına ne yapıyor bu?*" Ridoc bir eliyle kabzayı çırpıp diğer elini gri pullara doğru uzatırken bağıriyorum. Kendini ezdirmeye mi çalışıyor? Ciddi olamaz-

Öyle.

Wyvern çığlık atıyor ve Ridoc'un elinden çıkan grinin soluk bir tonu pulları boyunca yayılıyor. Canavar geriliyor, sonra kanatlarını çırpmayı kesiyor... ve doğrudan bize doğru düşüyor.

Feirge sırt çizgisinden kaçınmak için sola yatarak ileri atılıyor ve ben de koltuğumda dönerek wyvern'in kayalık araziye çarpışını izliyorum. Kahretsin, sanırım ikiye bölündü.

"*Bunu gördün mü?*" Dağın köşesini döndüğümüzde Sawyer'ı yüzlerce metre altımızda bir avı bitirirken buluyorum. Yeniden toplanmamız gerek. Burası bu kadar telaşlıysa, Draithus'taki vadinin ötesinde sayıca ne kadar azlar?

Gökyüzüne bakıyorum ve bir anlık zayıflıkla Tairn'den bir iz var mı diye tarıyorum. Vi orada tek başına ne kadar kalabilir?

"*Odaklan.*" Feirge'nin kafası geçide doğru dönüyor ve ben de kafamı ait olduğu yere koyuyorum.

Kahretsin. Wyvern'lerin yedisi geçebilmiş. Cat birini boğazından yakaladı, Kira'nın pençeleri pulların arasındaki boşlukları yırtarken altında hareketsiz yatıyor, Maren ise arbaletiyle diğerine nişan alıyor. Bir saniye sonra kanadı . Etkileyici bir rün.

Bragen ve Neve her biri kendi adamlarını uçurumun kenarına kadar kovalar ve çığlık atan sivilleri teker teker öldürmeleri için dördünü bırakır.

"*Yeniden toplanın,*" diye emrediyorum, mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmaya kararlıyım. "*Kalkan düzeni.*"

"*Emin misin?*" Feirge o tatlı alaycı üslubuyla soruyor.

Üç kişi gerideyiz ama takımın gücü bireylerde değil, bütündedir. Tanrının unuttuğu bu yağmurda bile bu geçidi tutacağız.

"*Olumlu. Hadi gidelim.*"

Dunne'dan daha öfkeli bir tanrıça yoktur. Tapınağına girmek, onun lütfundan kaçınan her görevlinin ruhunu keser.

-Binbaşı Rorilee'nin Tanrıları Yatıştırma Rehberi, İkinci Baskı

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

MENEKŞE

Theophanie'nin hançeri boğazımın derisini sıyrırken yağmur alnıma sıçırıyor ama ben kendimi tutuyor ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. Zihnim bu tutuştan canlı çıkmak için mümkün olan her yolu gözden geçiriyor ve en basitinde karar kılıyorum, ama bu bir risk. "Arkadaşlarım ben Malek'le karşılaştıktan çok sonra da savaşmaya devam edecekler ve ben onunla ruhum bozulmadan karşılaşacağım. En kötüsünü yap." Şaşkınlık yüzünde dalgalanırken kırmızı titreşiyor ve bıçağı bana bir şey gösterecek kadar kaldırıyor.

İhtiyacım olan inçler.

Bu acıtacak.

Alnımı doğrudan burnuna çarpıyorum. Kafası geriye savrulurken kemik çatırdıyor, vücudu da onunla birlikte yuvarlanıyor. Ağırlığı değiştiği anda sağ dizimi göğsüme doğru çekip olabildiğince sert bir tekme atarak onu kolunun çukurunda yakalıyor ve bileklerimdeki tutuşunu kırıyorum.

"Kahretsin!" diye bağılıyor, sonra hızını kullanarak burnunu tutarak yirmi beş metre solumda beliriyor. "Bu asla düzelmeyecek!"

Ayağa kalkıyorum.

"Bunu yapmayacağımı düşünüyorsan, canını al." Beni daha önce sahip olmadığı bir kötülükle inceliyor ve kemerinden yeşil uçlu bir hançer çıkarıyor.

Midem bulanıyor. Hayatımda bir kez bu zehre maruz kalmış olmak bana yetmişti. "Sanırım yüzyılda bir yorumunla çaresizliğini açığa vurdun." Yağmurdan kayganlaşan çimenlerden runed hançerimi alırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Bana ihtiyacın var."

"Bir başkası gelecek," diye uyarıyor. "Sen özel değilsin."

"Ama artık *kendini kanıtlamak* zorunda olduğun tek yıldırım kullanıcısı benim." Onu sabrının sınırlarına kadar zorladığımdan eminim ve işler ciddiye binmek üzere. Alışkanlıktan dolayı kanalı tutarak Tairn'e uzandım. Artan güç damlaları ve parşömen inceliğindeki bağ bana yaklaştığını ama hâlâ menzil dışında olduğunu söylüyor.

"Sen iridine sahip olduğunda bunun anlamı çok daha büyüktü." Çömeliyor ve elini çayır çimenin üzerinde gezdiriyor. Parmağının tek bir dokunuşu lekeyi griye çeviriyor.

Oh, kahretsin. Elimi fazla oynarsam, tek yapması gereken onunkini indirmek ve ben toz oluyorum. Panik kalbimin etrafını sarıyor ve tırnaklarını geçiriyor, ama o iyice kavrayamadan sinsi kaltağı dışarı itiyorum.

"*Şiddet mi?*" Xaden soruyor. Biraz acıyla karışık yorgunluk ve aciliyet bağdan aşağı kayıyor. Savaşın içinde.

"*Ben . Kendine odaklan.*" Gözlerimi bir anlığına Theophanie'den ayırıyorum ve yoğunlaşan fırtınanın arasından şehrin görebildiğim kısmına doğru bakıyorum. Ejderhalar, wyvernler ve gryphonlar spiral kulenin üzerindeki gökyüzünü dolduruyor, ama bakışlarımın bu kaos denizinde maviyi arayacak kadar uzun süre oyalanmasına izin vermiyorum.

Xaden içlerinde en güçlüsü. Ona bir şey olmaz. Draithus'u kurtarabilmeleri için Theophanie'yi ve odağımı burada tutmalıyım. Sadece *zamana* ihtiyaçları var. Şehre sırtımı dönüp Theophanie'yle yüzleşirken yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başlıyor ve yere ağır damlalar yağıyor.

Theophanie zalim bir gülümsemeyle, "Ah, gölge efendisi için endişeleniyorsun," diyor ve elini çimlerin uçlarında gezdirmeye devam ediyor. "Onunla sonsuza dek birlikte olmak istemiyor musun?"

"Zaten biliyorum." Herhangi bir avantaj için çevremizi tarıyorum ve hiçbir avantaj bulamıyorum.

"Senin istediğin şekilde değil." Başını öne eğiyor. "Bizler mükemmel aktörleriz, ama bizim türümüz sizin dediğiniz gibi hissetmez."

aşk."

Bu *tüm* dikkatimi çekiyor.

"Yalan söylüyorsun."

Biliyorum.

"Ah, işte burada." Zalim bir gülümseme ağzını eğiyor.

"Savaşlar en zayıf savaşçılarımız tarafından kaybedilir ve bu da seni

-Zayıf. Artık nerede savunmasız olduğunu bildiğime göre başlayabiliriz."

"Siktir git." Dunne'ın gözdesi olan adaya en zayıf olmadığımı kanıtladım, oysa o artık Dunne'ın gözdesi değil.

"Ders bir. Dünyamızda hayatta kalabilmek için seni ayakta tutan büyüü korumalısın. Bu yöntemle tükenmekten nasıl korunacağını biliyor musun?" Avucunu yere vuruyor ve toprak yavaşça kuruyor. Çimenler griye döner ve ufalanır. Toprak buruşur ve çatlar, yağmuru yutar. Enfeksiyon elinden dışarı doğru sızıyor, yavaşça santimleri, sonra ayakları yutuyor.

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bu içgüdü'nün ne kadar yanlış olduğunu fark ediyorum. Her an hızını artırabilir. Sadece benimle oynuyor.

"Aslında çok basit. Büyüsü zaten yeniden kullanılmış olan bir zemini işgal etmek bir bariyer yaratır." Gümüş kaşlarını kaldırıyor. "En kolay çözüm onu kendin boşaltmak. Ben oraya varmadan önce bunu yaparsan, yaşarsın. Aşkını koruyacaksın -en azından öyle görüldüğü gibi- ve gücünüz, hatta dilerseniz ejderhanız."

"Peki ya ?" Kuruma yayılıyor ve kanat çırpışları havayı dolduruyor, ama Tairn hala ulaşamaz durumda, bu yüzden sanırım onun wyvern'iyle daha fazla karşılaşmak üzereyim.

"Sen ölürsün." Elinin üzerine eğiliyor ve yer dört kat hızla soluyor, büyü bir gelgit dalgası gibi yaklaşan gri bir daire içinde boşalıyor. "Başka bir yıldırım kullanıcısını bekleyebilirim ama sen canlı bırakılamayacak kadar tehlikelisin, bu yüzden çabuk seç."

Hay sikeyim. Saniyelerim var-

Büyüsü çoktan değiştirildi. Bir bariyere ihtiyacım var.

Sağa kırıyorum, sonra deli gibi koşuyorum, kanalı düşürüyorum. Kalçamdan bir hançer daha çıkarırken her adımda ön koluma çarpıyor ve ayağım yağmurdan kayganlaşan çimlerde hızımı kesecek kadar kayıyor. Sol dizim çığlık atıyor ve bir gözümü ayaklarıma doğru hızla ilerleyen ölüm çemberine, diğerini de en yakın wyvern leşine dikerek acıyı engelliyorum. On adım daha. Başarabilirim. Başarmak zorundayım.

Bu sahada ölmeyeceğim.

Son üç metreyi sıçrayıp gri bir duvara doğru yükselirken kalbim çarpıyor ve ciğerlerim yanıyor. Wyvern'in pençeleri arasındaki etli bölgeye çarpıp sağ hançerimi derine saplıyorum, sonra hemen yukarı çekip sol hançerimi olabildiğince yükseğe saplıyorum. Ayaklarım kaygan, kösele gibi derisine tutunmak için tekmeliyor ama bir dayanak bulmayı başarıyorum ve hançerleri tırmanmak için kullanıyorum.

Pençesinin tepesine tırmanıyorum, sonra pullu bacağından yukarı, ayak bileğinin üzerinden geçiyorum ve uyluğunun parçalanmış etini buluyorum.

Kuruma dalgası altımda dalgalanıyor, sonra wyvern'in leşinin diğer tarafından geçiyor ve kalp atışlarımin davulunu hissetmek için ellerimi göğsüme kaldırıyorum. Ölmüş olsaydım bunu bilirdim, değil mi? Kanat çırpışlarını kesinlikle duymazdım.

"Ne kadar da zekisin." Theophanie arkamdaki bir şeye odaklanıyor. "Hayır!"

Pençelerin kıvrımı gözümün köşesinde beliriyor ve kollarımı açıyorum. Bir pençe etrafımı sarıyor, sonra bedenimi gökyüzüne doğru sarsıyor. "*Tairn.*"

"*Pek sayılmaz.*"

Yağmur lacivert pulları bombardımana tutuyor. "*Sgaeyl?*"

"*Sen yeterli bir ölçüsü olmayan bir rahatsızlıksın,*" hırlıyor, bulutlar üzerimizde çalkalanıp korkunç bir hızla kararırken batıya doğru uçuyor. "*Ama Maven'ı meşgul ederek mükemmel bir iş çıkardın.*"

Xaden güneydeyken batı yanlış yön.

"*Onu bırakamazsın!*" Bağırıyorum.

"İşte bu yüzden seni terk ediyorum." Ön bacağını öne doğru sallıyor, sonra tutuşunu bırakıyor. *"O tamamen senin."*

Fırtınanın içine, fizik kurallarının rehin aldığı bir sarhoş kadar zarafetle dalıyorum ve boğazımda yükselen çığlığı yutarak çenemi kilitliyorum. Korku ciğerlerimi kavırıyor ve buna karşılık damarlarımdan adrenalinin yüz katı bir güç akıyor.

Bu Tairn.

Gücümü toplayan korku fırtınanın içinde buharlaşıyor ve kollarımı dışarı doğru fırlatıyorum. Yörüngem değişirken ve yerçekimi beni tekrar yere çekerken, devasa bir siyah boşluk önümdeki yağmuru kesiyor. *"Biraz yardım eder misin?"*

Yağmurdan daha hızlı düşmeye başlıyorum

"Sana sahada kalmanı söylemiştim." İki pençe omuzlarıma asılıyor ve yukarı doğru sarsıldığımda vücudumdaki her kemik diğerlerine sürtünüyor. *"Ama bu durumda, beni dinlemediğin için rahatladım."*

"Sgaeyl bu seçimi yaptı, ama ben de yaptım." O yapmasaydı ölmüş olurdum. *"Teine?"*

"Geçidin tepesinde Brennan'ın bakımı altında hızla iyileşiyor." Tairn burnuna doğru savuruyor, sonra da sırtına atıyor.

Boynunun dibine iniyorum ve kayıyorum. Sol dizim bükülüyor ama denge için kollarımı uzatıyorum ve rüzgârın ve yağmurun iradesine karşı hızla sırtındaki sivri uçlara doğru ilerliyorum. *"Mira?"* Eyere yerleşiyorum ve kemerimi bağlayıp gözlüklerimi taktıktan sonra biraz daha rahat nefes alıyorum.

Savaşla bu şekilde yüzleşmeliyiz. Birlikte.

"Yaşıyor," diye yanıtlıyor biz aşağı inerken. *"Tarlaya yaklaşıyoruz."*

Üzerimizdeki bulutlar saat yönünün tersine dönmeye başladı. Muhteşem.

"Havaya dikkat et. Theophanie bir fırtına büyücüsüdür. Seni gökyüzünden zorla indirmeye çalışacak." Sol tarafımdaki kanalı kavradım.

elimi uzatıp Arşiv kapımı açıyorum ve tarla görüldüğünde güç akışını bir tufana dönüştürüyorum.

"Deneyebilir," diye .

Tarla, topraktan büyüyü çektiği daireyi taşıyor, ama görünürde hiçbir yerde yok. "*O gitti.*"

"*Avantajını kaybettiğini fark etti. Güneye bakın,*" diye anons ediyor Tairn ve başım dönüyor.

"*Bunu göremiyorum-*" Görüşüm tıpkı Harman'dan sonra olduğu gibi değişiyor ve savaş alanı şaşırtıcı bir netlik kazanıyor. Ama baktığım Andarna'nın gözleri değil; Tairn'in gözleri. "*Uzak.*"

Fırlatmak için bekleyen ordular şehir kapılarından bir mil ötede gökyüzüne çıktılar ve arkalarında yerde bir düzine - hayır, on bir- venin taşıyan wyvern'den oluşan bir sıra bıraktılar. Karanlık savaşçıların yüz hatlarını seçemiyorum ama Theophanie'nin gümüş saçlarını ya da bindiği devasa wyvern'i fark etmek zor değil.

Kalbim sıkışıyor. Ortadaki Codagh'dan daha büyük görünüyor.

"*Çünkü öyle,*" diye keyifleniyor Tairn. "*Bu benim bugüne kadarki en iyi cinayetim olacak.*"

Gözümü kırıpıyorum ve görüşüm kendi görüşüme dönüyor. Tairn'i o devasa wyvern'in yanına yaklaştırmak isteyeceğim son şey ama şehrin yaklaşan saldırıya dayanmasının imkânı yok. Kaori ve diğerleri emirlerini yerine getirmezse, hiçbirimiz geri çekilmeden ve sivilleri terk etmeden hayatta kalamayız.

"*Emirlerimiz Theophanie'yi işgal etmek ya da öldürmek.*"

Daha fazla güç çekip tutuyorum ve cildimi fark edilir bir yanıkla ısıtıyorum. "*Gerçek şu ki, onunla aramızda yüzden fazla wyvern var ve bunlar aynı zamanda şehri tehdit ediyor-*" "*Anlaştık,*" diye araya giriyor Tairn ve sağa doğru süzülerek

Draithus.

"*Madem bu kadar net görebiliyorsun, biniciler neden uzak görüş ki?*" Ben soruyorum.

"Görme ayrıcalığımız çok az kişiye nasip oluyor," diye yorumluyor.

Anla işte.

Yağmur yüzüme çarptığında cızırdıyor ve Glane ile Cath'i kuzey duvarındaki bir dizi gryphonun üzerinde görüyorum, Cuir ise daha alçaktan uçuyor, hepsi de vadinin ötesine giderken şehrin yanından geçmeye çalışan wyvern'leri avlıyor. Rhi ve ekibin geri kalanı onları geçide varmadan durduracak. Bekle... Cuir? *"Bodhi'nin olması gerekmiyor mu-"*

"Hepimiz kendi kararlarımızı kendimiz veririz."

Xaden çok kızacak.

Onu bulmak için ufku tarıyorum. Subayların gökyüzünde bir düzine ejderhası var ama şehrin güney ucunun üzerinde sadece bir tane mavi var ve o da Sgaeyl değil. *"Neredeler?"*

"Benden uzaklaştı," diye itiraf ediyor zihinsel bir hırıltıyla.

Şehre yaklaşırken kafamdan bir dizi küfür geçiyor ve daha fazla güç toplayarak derinliklerinde yanmasına izin veriyorum. *"Muhtemelen endişelenmeni istemiyordur."*

Sürü doğudaki üst üste yığılmış wyvern leşlerinin yanından geçerken, *"Bu da tam tersi bir etki yaratıyor,"* diye karşılık veriyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kapılarda olacaklar ve hedef alınamayacak kadar çoklar.

En azından nişan almak zorunda değilim.

"İsyanı şehrin üzerindeki hava sahasına geri çekin." Kanalı bırakıp ön koluma düşmesine izin veriyorum ve enerji ciğerlerimi yakıp daha fazla zapt edemeyeceğim bir yanık oluştururken iki elimi de yağmura doğru kaldırıyorum.

"Tamamdır." Rotamızın şehre değil de sürüye doğru olması için hafifçe sola yatıyor ve gökyüzündeki renk cümbüşü değişerek Draithus'un üzerinde yoğunlaşıyor.

Hayatım üzerine bahse girerim ki gökyüzündeki tek bir ejderha bile Tairn'in hava sahası üzerindeki anlık otoritesini sorgulamamıştır.

"*Carr'ın öğretileri gerçekten işe yarayabilir.*" Sürüye odaklanıyorum, sonra ellerimi genişçe açıp biriken enerjiyi serbest bırakıyorum. Ellerimi aşağı doğru sürüklerken güç beyaz bir ateşle *patlıyor*, omurgamı sarsıyor ve şimşek gökyüzünü sayılamayacak kadar çok sütun halinde yararken bırakıyorum.

Gök gürültüsü bedenimde yankılanırken ve wyvern düşerken Tairn gururla "*On ok,*" diye anons ediyor. "*Yedi vuruş.*"

Kararlılık göğsümü genişletiyor. Evet, bunu yapabilirim. İki elimi de kaldırıyorum, gücü doyumsuzca çekiyorum, sonra tıpkı önceki gibi tekrar kullanıyorum. İlk vuruş kadar güçlü olmasa da yıldırım sütunları çarpıyor ve Tairn'e göre beş wyvern'i alt ediyorum.

"*Dört,*" diye duyurdu bir sonraki vuruştan sonra.

Tekrar ve tekrar, enerjiyi pervasızca çekiyorum, hacme güveniyorum, doğruluğa değil. Vücudumdaki her şey bir ateşe bağlanmışım gibi yanıyor ama ilerlemeye devam ediyorum.

"*Altı. Üç. Sekiz!*" Tairn her kullanımda saymaya devam ediyor.

Surların kuzeydoğu kenarına yaklaştığımızda bir tane daha için vaktimiz var ve Tairn'in yakıcı gücünü nefes gibi içime çekip kullanıyorum.

"*Altı!*" diye anons ediyor ve ben öne düşüyorum, öldürmediklerim bir sürü halinde üzerimize uçup şehrin hava sahasını ihlal ederken başım dönüyor. "*Sıkı tutunun!*"

"*Yapamayız-*" Kulpları kavriyorum ve Tairn görüşümün kenarlarını bulanıklaştıracak kadar dik bir tırmanışa geçiyor. Rüzgâr yüzüme çok iyi geliyor ama ciğerlerimdeki ateşe dokunmuyor. Göğsümü ezen güce karşı nefes almak için savaşıyorum ve ancak Tairn wyvern bulutunu temizleyip değerli bir saniye için düzleştğinde başarıyorum.

"*savaşamazsın. Su!*" Tairn emrediyor ve su tulumunu eyerin arkasındaki kayışından söküp mantarını çekiyorum ve yudumluyorum. Kızartma tavaındaki tereyağı gibi çarpıyor ve midem anında isyan ediyor. "*ol.*"

Sanki o kadar kolaymış gibi.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum, kusma isteğimi bastırıyorum, sonra vücudum ikramı emerken su tulumunu yerine geri itiyorum. Gözlerimin arkasındaki ısı yanıyor, bu da ateşimin hala yüksek olduğu anlamına geliyor, ama yakıcı acı gitti. Bu işte iyiye gidiyorum. "*Hadi onları yapanları öldürelim.*"

"*Gidelim,*" diye kabul ediyor Tairn ve wyvern'lerinin üzerinde oturan venin sırasına doğru dalıyoruz.

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyor ve bizi görünce fırlıyorlar. Altısı şehre doğru ilerliyor, ikisi bize doğru uçuyor ve üçü dağlara doğru geri çekiliyor - Theophanie ve onun *canavarlığı* da dahil.

Sikeyim.

Tairn, "*Yolumuza çıkanları öldüreceğiz ve sonra da fırtına sahibinin peşine düşeceğiz,*" diye .

"*Sadece bir alaşım hançerim kaldı.*" Karanlık sahiplerine doğru koşarken elimdeki kanalı kavıyorum. Daha fazlasını toplamak yerine, zaten damarlarımda dolaşan gücü dikkatle çekiyorum, sadece ihtiyacım olanı hassasiyetle çıkarıyorum.

"*O zaman öneririm.*"

Soldaki venin bileğini oynatıyor ve buzdan bir mızrak bize doğru fırlıyor. Tairn sağa yuvarlanıyor ve mermi kanadının bir metre yakınından uçuyor, rahat edemeyeceği kadar yakın. Önce bunun ölmesi gerekiyor.

Güç içime işliyor ve parmağımın ucuyla aşağı doğru çekiyorum, nişan alırken derim yanıyor. Venin'i mor cübbesinin dalgalanan kapüşonundan vuruyor ve o ve wyvern'i gökyüzünden düşerek anında ölüyor.

Odağımı diğer kara büyücüye kaydırıyorum, ancak ikili geri çekilirken Tairn'in dişlerinin o yöne doğru şakladığını duyuyorum.

Kükreyen rüzgar, barajını patlatmış bir nehir gibi yükseliyor ve bir rüzgar Tairn'in kanadını yakalıyor, bizi düzleştirip rüzgara dönmeden önce şaşırtıcı bir kalp atışı için bizi yana doğru itiyor.

Oh, lanet olsun.

Theophanie'yle karşılaştığım alanın kuzey ucunda bir hortum püskürüyor ve bulutlardan dar bir koni şeklinde düşüyor. Draithus'a doğru yavaşça dönerken toprak çalkalanıyor, izlediği yol doğal olamayacak kadar kesin. Şehri paramparça edecek.

"*İsyanı bastırın!*" Tairn o kadar yüksek sesle bağılıyor ki gözlerim titriyor ve mesajın sadece bizim yolumuza değil, tüm yollara gittiğini hissediyorum.

Theophanie.

"*Avımız tarlanın ötesindeki dağda bekliyor,*" diyor Tairn, şehrin kuzeydoğu köşesine doğru bir rota çizerken.

Arkamızdan kanat sesleri geliyor ve ben eyerde dönüyorum. Mavi kanatları görünce umudum *arttı* - "*Ne halt ediyor bu?*"

Molvic güney vadilerinden birinden çıkarken kaşlarım kalkıyor.

"*Yedek, Zehyllna'dan öncü birliği getiriyor.*" Tairn bilgiyi aktarırken başı dönüyor. "*Bin asker ve atları. Cordyn yerine kazara Soudra limanına indiler ve yarım saatten kısa bir süre içinde burada olacaklar.*"

Şehir o kadar uzun süre dayanabilirse takviye kuvvetleri var, ancak wyvernler siper almak için kaçan binici ve uçuculardan sayıca daha fazla. Güçlerimizin bir fark yaratabilmesi için piyadelerin öldürmesi için wyvernleri yere sermesi gerekecek. Karnım zonkluyor. Xaden ve Sgaeyl nerede?

Bağa doğru uzandığımda siyah buzdan bir duvarla karşılaşıyorum.

Cuir şehrin yukarısındaki çatışmanın içinde kayboluyor ve nefesim kesiliyor.

"*Yapmamız gereken-*" Ben başlıyorum.

"*Tek hedef,*" diye homurdanıyor Tairn savaşa yaklaşırken. "*Kaderimize karar verin.*"

Glane, sığınma emrine rağmen Cuir'e doğru fırlar.

Kendi kendime başımı sallıyorum, sonra bakışlarımı kaçırıp kuzeye, kasırgaya ve yaratıcısına odaklanıyorum.

Imogen'in aylar önce önerdiği şeyi yapmanın ve yetki devretmenin zamanı geldi. O ve Glane yenilgiyi kabul etmeden önce gökyüzünü parçalayacak.

Bir hedef. "*Theophanie için uçmak.*"

Siktir git. Kızım ve ben Malek'in karşısına temiz vicdanlarla çıkacağız. Sizin için geldiklerinde siz ve kızlarınız da aynı şeyi söyleyebilecek misiniz?

-Tracila Cardulo'nun son sözleri (redakte edilmiştir)

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

IMOGEN

Eğer kaos bir yer olsaydı, orası Draithus olurdu.

Glane, Cuir'i parçalamak için ellerinden geleni yapan üç wyvern'e doğru tırmanırken yağmur gözlüklerimin camına çarpıyor. Seçtiği yaklaşımın dik açısı oturmasını çok zorlaştırıyor ama ona yavaşlamasını söylemeyeceğim - zaten dinlemezdi de. Bodhi'nin başı dertte.

Dişlerimi sıkıyorum. Anlamıyor. Onu ve Riorson'ı kaybedersek, Tyrrendor kralın atadığı kişiye kalır. Annem ve Katrina'nın savunurken öldüğü yanmış tahtta bir Navarrian aristokrat görmektense ölmeyi tercih ederim. Göğsümde yaşayan daimi öfke alevi daha da yanıyor. Siktir et o sürüyü. Onlara binen veninlerin canı cehenneme. Kuzey tarlasının sonundaki kasırganın o kutsal olmayan girdabını da sikeyim, bu rüzgârlarda yerde kalma emirlerini de sikeyim. Bodhi'yi kaybetmeyeceğiz.

Sorrengail'in az önce gönderdiği insanlık dışı sayıya rağmen hâlâ çok fazla wyvern var ve Riorson hangi ? Kuzeydoğu kulesinde yardım ediyor olsa iyi olur, çünkü son yirmi dakikadır bir gölge izi bile görmedim.

"*Cruth yeterli erzak getirmediğimizi bildiriyor,*" diye uyarıyor Glane, Quinn'in mesajını aşağıdaki kuledeki cephanelikten iletirken.

Lanet olsun. "*İki kasa getirdik!*" Riorson'ın demirhanemizin silahlarını Kral Tauri'den sakladığını düşünürsek, kendi krallığımız içinde bir savaş başlatmaya yetecek kadar.

"*Nuirlach daha fazlasını gönderdiklerini söylüyor.*" Sesi pek umutlu gelmiyor.

"*Dört saat uzaklıktan mı? Nasıl-*" Oh, kahretsin. Felix Garrick'i biliyor. Tanrım, bu noktada tükenmişliğe yaklaşıyor olmalı. "*O zaman dayanalım ve Sorrengail'in o lanet fırtınayı durdurması için dua edelim.*"

"*Cruth ayrıca, daha uzun süredir savaşta olduğumuz için daha fazla su içmeniz gerektiğini de iletiyor.*"

Alay ediyorum. "*Cruth'a söyle Quinn'e gayet iyi olduğumu söylesin.*" Bütün işi o yaparken benim için endişelendiği anlaşıyor.

Glane'in başı yukarı doğru kalkıyor. "*Cuir acı çekiyor,*" diye uyarıyor beni, genellikle aceleci bir şey yapmak üzere olduğu anlamına gelen o gıcırtılı ses tonuyla ve yeterince emin, kanatlarını açıyor ve neredeyse doksan derecelik bir açıyla daha da yükseğe tırmanıyor.

Kahretsin. Botlarımı bir sonraki ölçekli sırtta doğru kaydırıyorum ve tutuşumu ayarlıyorum. Glane'in sırtına uzanmak, başımı kulpunun altına sokmak ve yanağımı pullarına bastırmak, tırmanırken gövdemin rüzgâra karşı direncini azaltmaya yardımcı oluyor.

Yanan şehre aşağıdan bakmak bir hata ama elimde olmadan aşağıda hava sahamızdan geçen iki wyvern'i izliyorum. Cath fırlatıyor ve ben şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Sanırım Aetos artık kuralları çiğniyor.

Glane, "*Hazırlan,*" diye uyarıyor.

Genelde aldığımdan daha fazla.

Momentumu değişiyor, mide bulandırıcı bir saniyeliğine yavaşlıyor ve tüm kaslarımı sıkıp kendimi onun omurgasına göre şekillendiriyorum, şeklimizi binici ve ejderhadan tek bir varlığa dönüştürüyorum. Bu manevrayı o kadar çok yaptı ki, bunun ne kadar boktan bir şey olacağını fark edemiyorum.

Alttan saldırır, dişleri ve pençeleri vardır, sonra onları korumak için kanatlarını kıvrır ve kuyruğunu yukarı doğru sallar.

Onunla birlikte hareket etmeye konsantre oluyorum, baş aşağı asılı kaldığımda yerçekimiyle savaşıyorum ve hançer kuyruğu bir sonraki wyvern'i kesiyor. Kan püskürüyor, yağmuru kırmızıya boyuyor. Kauçuk kaplı eldivenlerime rağmen tutuşum gevşiyor ve yüzümü buruşturarak parmaklarımı pullarının arasına sokuyorum. "*Ne zaman !*"

"İyi," diye iç geçiriyor. Sonra düşüyoruz.

Düşüşün kuvveti beni pullarına doğru itiyor, o wyvern'i gökyüzünden sürüklerken beni etkili bir şekilde yerinde tutuyor. Kemik kırılıyor, et parçalanıyor ve leşi dönün çöpü gibi fırlatıp atıyor. Gri kütle bir taş gibi sağa doğru düşüyor ve Glane yuvarlanarak beni sırtının altı yerine üstüne koyuyor.

"On yedi," diye sayıyor.

"On altı olduğundan oldukça eminim." Kıçım koltuğa değene kadar onun terazisini merdiven gibi kullanarak kendimi yukarı çekiyorum ve yağmuru temizlemek için kolumu gözlüklerimin üzerinde gezdiriyorum. Bir yerlerde lanet gözlük camlarını temiz tutacak bir rune olmalı.

Cuir'e ve kalan wyvern'e doğru ilerlerken "*İlki sayıldı!*" diye tartışıyor.

"Cath aldı."

"Sadece ben yaraladıktan sonra!" Glane tersler.

"Hâlâ öldüremedim." Neyle karşı karşıya olduğumuza ilk kez iyice bakarken midem geriliyor. Cuir kılıç kuyruğunu tekrar tekrar sallayarak arkasındaki wyvern'i uzak tutuyor ama göğsünü çaprazlamasına kesen derin, kanayan bir yarık var, şüphesiz önündeki wyvern'in pençeleri tarafından hediye edilmiş.

"Hepsini istiyorum." Glane'in kafası iki yöne de dönüyor.

"Arkasındakine git," öneriyorum ve dinleme havasında olmasını umuyorum. Onunla asla bilemezsin.

"Mükemmel seçim," diye katılıyor ürkütücü bir neşe tonuyla.

Bodhi'nin elinde kılıcı var, ama üçlü aşağı doğru dönmeye başladığında onun için net bir atış yok. Bu açıdan, onları kafa kafaya yakalayacağız.

Kendi kılıcımı çekiyorum ve bir elimle Glane'in kabza pullarını sıkıyorum. Kalçalarım kendi başlarına tutabilecek kadar güçlü ama o tahmin edilebilir biri değil ve ben de ölme havasında değilim.

Mavi ateş Cuir'i burnundan boynuzlarına kadar sarıyor ve alev kalıntıları Cuir'in boynuzlarından aşağı yuvarlanırken Bodhi başını eğiyor.

ona ulaşmadan önce dumanı söndürüyor. Göğsümdeki ani sıkışıklığı gidermek için hızlıca nefes alıyorum. Bu çok yakındı.

Sonra üstteki wyvern'e odaklanıp, zayıf noktalarını arıyorum.

-

Glane yön değiştirip Cuir'in spiralini takip etmek için sola dönüyor, sonra da karnını pençeleyen wyvern'e doğru hamle yapıyor. "*Fikrimi değiştirdim.*"

"*Belli ki.*"

Glane wyvern'e bir koçbaşı gibi vuruyor ve ben de sıkıca tutunuyorum, hızdaki ani değişimle önce ileri, sonra geri savruluyorum. Pullarımın yırtılma sesine doğru ilerlerken nabzım atıyor ama bağdan aşağı akan sadece kararlılık ve öfke, acı değil.

Glane'in omzunun üzerinden devasa bir kafa belirliyor ve bir anlığına bana doğru yaklaştığını görebildiğim tek şey kokuşmuş, damlayan dişler oluyor.

Siktir et bu saçmalığı.

"*Düz dur,*" diyorum Glane'e, altımdaki koltuğun üzerinde durarak. Sonra boynunun kaygan pullarından yukarı doğru koşuyorum, Glane'in sırtına mavi bir ateş püskürmesi için yeterince uzun süre ayrılan hırıltılı dişleri geçiyorum.

İyi ki taşınmışım.

Boğazına saldıramadan önce kılıcımı gözüne saplıyorum ve tüm gücümle itiyorum. Bıçak mide bulandırıcı bir *ezilmeye* yumuşak ete saplanıyor. Yüksek perdeden çılgılığı kafamın içinde bir çan gibi çınlıyor ve kafasını geriye atıp neredeyse beni de beraberinde götürdüğünde yaşam tercihlerimi tartışıyorum. Yumruğum kılıcın kabzasının üstündeki çelik topa takılıyor ve wyvern düşerken tutuşumu kilitliyorum.

Glane düşen pul ve kanat yığınının peşinden dalıyor ve ben de geriye doğru düşüyorum, kığım boynunun her bir çıkıntısına çarpıyor, sonra da kulplu pullarına çarpıyor.

"*Dalga mı geçiyorsun benimle?*" Kendimi koltuğa atıyorum, sonra kaslarımın aşına olduğu bir pozisyona kilitleniyorum, kılıç hâlâ elimde. Sağ tarafta kırmızı yanıp sönüyor. Cath.

"mü? Hayır. Bir bağ kurmadım." Yağmurda wyvern'i kovalar, sonra boynuna yapışır ve boğazını koparır.

Ağırlığımı sola atıyorum ve kan sıçramasını kıl payı kaçıyorum.

"On sekiz!" diye ilan ediyor, dalıştan çıkmak ve bizi kuzey duvarına geri döndürmek için kanatlarını açıyor.

"İlk ben yaraladığıma göre senin ölçümüne göre on yedi." Önümüze bulanık bir gri yığını daha düşüyor ve Cath ile Cuir'in bize doğru alçaldığını görmek için başımı kaldırıyorum. Cuir'in sağ kanadında bir delik var ve göğsündeki yırtık iz bırakacak ama Bodhi'nin yaralı olup olmadığını bu açıdan anlayamıyorum.

Bir mavi ateş wyvern'ü şehrin güneyinden geçip bir sıra ağacı alevler içinde bırakırken Glane'in başı dönüyor. "İşte bu."

"Bizim hava sahamız değil." Kaori ve diğer subaylar, rüzgârlar nedeniyle hızla savaşın merkez üssü haline gelen doğu, güney ve batı bölgelerini ellerinde tutuyor ama en güçlü binicileri Garrick'i kaybettiler. Ve görünürde Chradh'dan bir iz yok.

"Bu kadar kararlı birine göre, henüz bu konuda harekete geçmediniz-"

Glane ders vermeye başlar.

"Orada dur da öldürme sayının on sekiz olduğunu kabul edeyim." Şehre doğru inerken kaburgalarım geriliyor. Veninler etrafta dolaşmayı bırakmış, kendileri gelmişler. Yanlarına tırmanan iki wyvern sayesinde mavi alev spiral kuleden aşağıya doğru dönüyor ve şatafatlı kırmızı cüppeler içindeki karanlık bir wielder اساسını dönüm noktasının tepesinden bir daire çizerek süpürürken ateş dışarıya doğru kırbaçlanıyor. Gryphonlar kanatlarıyla tehdide doğru havalanıyor.

Midemde bir batma hissi birikiyor. Onlardan çok fazla var ve biz çoktan tükendik. Öldürülen üç ejderhanın ötesinde, batıdaki duvarlar boyunca sayısız gryphonun yanında dört ejderha daha yaralı yatıyor. Kanayan binicileri

Onlarla ilgilenmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve ben de büyük bir kahverenginin kopmuş kuyruğundaki muhtemelen ölümcül yaraya bakıyorum.

"*Emirler mi?*" Savaşta öleceğimi hep biliyordum. Sadece bugün olmasını istemiyorum.

"*Kule!*" Glane bağırıyor.

Quinn.

Başım sola doğru kayıyor ve kalbim takla atıyor. Mor cüppeli bir karanlık savaşçı şehrin doğusundaki surlardan aşağı sanki oraların sahibiymiş gibi adım atıyor ve kıpkırmızı savaşçı derisi giymiş bir diğeri de kuzeyden yaklaşıyor. Her ikisi de bu savaş alanında gerçekten sevdiğim tek kişinin çalıştığı kuleye doğru ilerliyor ve muhtemelen geldiklerinden haberi bile yok.

"*Cruth'a aktar!*"

"*Çoktan bitti.*" Duvarlara doğru ilerlerken Glane'in kanatları kalbim kadar hızlı atıyor. Havadayken yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Attan inmek zorundayım.

Glane homurdanıyor.

"*Bunun doğru olduğunu biliyorsun ve onu ölüme terk etmeyeceğim.*" Kılıcımı kınına sokuyorum ve sırtıma vuran kükreyen rüzgâra rağmen onun omzuna doğru ilerliyorum. Emirler daha sonra gelebilir; *şimdi* gitmeliyim.

Piyade askerleri karanlık güçleri durdurmak için savaşır ve önemsiz oyuncak bebekler gibi duvarlardan fırlatılırlar. Muhafızlar elli metreden düşerek ölüyor ve veninlere yol açıyor.

Dehşet ciğerlerimi doyuruyor ve kalbim *çarpıyor*.

"*Sen kanat lideriyle birlikte kuleyi surlardan savunacaksın,*" diyor Glane katılmayan bir hırıltıyla ve paralel bir yaklaşım için sola yanaşıyor.

"*Harika. Beni duvara götür,* hemen." Karanlık savaşçılar kulenin kapısına otuz metreden daha az bir mesafede ve yukarıdaki çapraz cıvata fırlatma platformunda kalan iki muhafız kaçmaya hazır görünüyor.

Lanet olsun. Güvende olmaları gerekiyordu. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu ama o karanlık ellerin maksatlı adımları kulede neler olduğunu bildiklerini kanıtlıyor.

"*Ölümün beni rahatsız eder.*" Glane hayatta kalabilmem için yeterince yavaşlıyor ve kuzey duvarı boyunca uçarken ön ayağını uzatıyor.

"*Aynı.*" Yaralanmamış bacağının pulları arasında *yarışıyorum*. Quinn avlanırken korkuya, hataya yer yok. Glane'in pençelerine ulaştığımda tereddüt etmeden yağmura atlıyorum.

Havadayken çarpan kalbim kulaklarımı dolduruyor ve kuzey duvarı beni karşılamak için hızla yükseliyor. Yaklaşan darbeyi absorbe etmek için dizlerimi büküyorum, sonra botlarım taş işçiliğine çarptığı anda *koşuyorum*, böylece momentum beni öldürmüyor. İleri doğru savruluyorum ve kıpkırmızı veninlerin arkasına doğru koşarken ıslak kaldırım taşına yüzüstü düşmekten kıl payı kurtuluyorum.

3 metre var.

Otuz. Kulenin dibinde bir kargaşa patlak veriyor, ama ben karanlığın sahibine ve sağ elinde taşıdığı asaya odaklanıyorum.

"*Silahları yürüyerek tahliye ediyorlar,*" diyor Glane yukarıdan bir yerden.

Güzel. Ciğerlerim yanıyor ama biraz daha rahat nefes alıyorum. Quinn güvende olacak.

Benimkine bir dizi ayak sesi daha katılıyor ve gözümün köşesinde bir metal kıvılcımı parlıyor. Aetos sağımdan yetişiyor, yüzünün yarısı kana bulanmış, kendi hançerini ve yarı boyunda bir kalkanı taşıyor.

Kahretsın. Bu hiç iyi değil.

Yirmi. Korku kavramını reddederek öfkemi yönlendiriyorum ve vurmaya hazırlanmak için kolumdaki kınından alaşım kabızalı hançerlerimden birini çekiyorum. Neredeyse vardık-

Karanlık silahşör benim bile erişemeyeceğim bir hızla dönüp bize doğru geliyor ve asasını bize doğru savuruyor. Ateş patlıyor, ölümcül bir akıntıyla bize doğru geliyor ve durmak için kayarken bir milisaniye boyunca değerlendiriyorum. Vurur mu? Ölürüz. Atlamak mı? Ölürüz.

"*Yanmayacaksın!*" Glane talep ediyor.

Kahretsin, bunu yapmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyordum ama zihinsel olarak çocukluk evimin kapısını açtım ve bedenimi onun gücüyle doldurdum.

"Getir-" Aetos bağırmaya başlar.

"Arkama geç!" Kalkanı elinden çekip alarak bağıyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bıraktı. *Saniyelerimiz* var, bu yüzden kalkanı çeviriyorum, sonra düz tepesini ayaklarımızdaki taş sırasının arasına çarpıyorum ve elimi deri kayışta tutarak arkasına düşüyorum.

Aetos arkamdan atlıyor, güç parmaklarıma öyle hızlı hücum ediyor ki çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum. Isı etrafımızı sarıyor ve kalkan taşa dönüşürken deri tutuşumda sertleşiyor. Ateş kükrüyor, alevleniyor, etrafımızdan akıyor. Biz nehirdeki kayayız, suyun ayrılmasını talep ediyoruz.

Patlama sona erdiğinde ısı dağılıyor ve Aetos sola doğru dalıp *fırlatıyor*. Elinden alaşım saplı bir hançer fırlıyor ve ben kendi hançerimi tutarak ayağa kalkıyorum.

Birkaç metre kuruyup duvardan düşerken, karanlık silahşörün yüzündeki şok ifadesi kalıcıdır.

Biri düştü ama kulenin tepesindeki muhafızlar kayıp ve mor bir parıltının kulenin içinde kaybolduğunu görüyorum. Daha da kötüsü, kıpkırmızı giyinmiş bir başkası doğu duvarı boyunca ilerliyor.

Aetos ayağa fırlar ve kalan hançerini çeker. "Bunu ben alacağım. Sen de kuledekini al." Taş kalkana bir göz attıktan sonra koşmaya başlıyor, ben de olabildiğince hızlı koşarak onu takip ediyorum. Omzunun üzerinden, "Ve az önce her ne halt ettiysek onu daha sonra konuşacağız," diye bağıyor ama ben hızımı artırmak için daha az büyü kullanarak onu çoktan geçtim.

Cruth kükreyerek gökyüzünden aşağıdaki şehre doğru ilerliyor, ancak Draithus tıpkı diğer Poromish şehirleri gibi, ejderhaların dar sokaklarına inmesini engellemek için tasarlanmış.

Ellerinde ağlayan bebekler taşıyan iki kadın, yüzlerinde dehşetin izleriyle kulenin kapısından dışarı fırlıyor. Daha uzun boylu olan

Onlara ulaştığımda birinin bakışları benimkilere dönüyor. "Ona yardım etmelisiniz! Kaybolduk ve yanlış kuleye girdik ve o -"

"Batıya git!" Aetos diğer kara büyücünün önünü kesmek için koşarken geldiğim yönü işaret ederek bağıyorum. "Ve koş."

Başlarını sallarlar ve öyle yaparlar.

Kendimi kulenin kapısından içeri atıyorum ve göz kırpiyorum, spiral merdivenlerden aşağı, aşağı ve aşağı inerken loş ışığa uyum sağlamaya çalışıyorum, geride bıraktıkları kişiyi arıyorum.

"Neredesin sen?" Kuleyi hüsrana dolu bir kükreme dolduruyor ve üçüncü katın dönemecini dönerken kalbim boğazıma kaçıyor.

Venin inişte dönerken mor cübbesi dönüyor, yeşil uçlu hançerini Quinn'e doğru savuruyor, Quinn bir görünüp bir kayboluyor ve saniyeler içinde başka bir yerde ortaya çıkıyor. Ondan iki tane var -hayır, üç tane- ve karanlık savaşçının etrafında dönüyorlar.

O burada değil. Yansıtmaya yapıyor. Rahatlama neredeyse dizlerimi kesiyor.

Görüş alanımın hemen dışında duruyorum ve aşağıdaki merdivenleri taramak için parmaklıkların üzerinden eğiliyorum ama onu göremiyorum. Muhtemelen Felix'le birlikte yeni bir cephanelik kuruyordur. Hançeri kavrayışımı ayarlıyorum, sonra fırlatma mesafesine girmek için basamaklardan aşağı süzülüyorum.

Bekle. Bir avuç merdiven altımdaki Quinn'in labrisleri sırtına bağlı ve aslında Quinn'in diğer versiyonları etrafında dans edip dikkat dağıtmaya çalışırken hançeriyle çılgınca çırpınan çileden çıkmış karanlık silahşöre yaklaşıyor.

Quinn kendi hançeriyle hamle yaptığı ve soluk saçlı venin döndüğü anda ben de hançerimi çevirip fırlatıyorum. Gözleri parlıyor, sonra grileşip büzüşürken cam gibi oluyor ve göğsünde iki hançerle Quinn'in ayaklarının dibine yığılıyor.

"Yakaladım onu!" Ellerimi zaferle kaldırıyorum ve Quinn bana doğru dönüp koyu yeşil gözlerini inanılmaz derecede açarak göğsüne bakarken kalan basamakları atlayarak iniyorum.

Hayır. Venin'in bıçağı kaburgalarının arasına, kalbine yakın bir yere saplanmış.

Duvara doğru sallanırken etrafımdaki dünya yavaşlıyor, dehşete düşmüş bakışları benimkileri buluyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, kendimi ona doğru atıyorum, böylece bana doğru düşüyor ve basamağın zeminine kayarken sırtım taşa sürtünüyor. Onu elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kucaklıyorum, düşmemesi için sağ kolumu sırtına doluyorum. "Quinn, *hayır.*"

"Başarabildiler mi?" Bana bakarken sesi kesiliyor, uçuş ceketinin içinden bıçak boyunca üniformasının katmanlarına kan yayılıyor.

"Bunu düzeltebiliriz," diye söz veriyorum ve aniden her şey o kadar nefes almakta zorlanıyorum. "Sadece seni bir tamirciye götürmemiz gerekiyor-"

"Başardılar mı?" diye tekrarlıyor, başını kolumun üst kısmına yaslıyor.

Kadınlar. Çocuklar. Bana geride birini bıraktıklarını söylemiyorlardı. Bana onun onları *kurtardığını* söylüyorlardı. "Evet." Gözlerim yanarken ve boğazım başımı salladım. "Başardılar. Onları sen çıkardın."

"Güzel." Ağzında yumuşak bir gülümseme belirir.

"Bekle, tamam mı? Sana yardım getirmemiz gerek." Merdivenlerde bir aşağı bir yukarı bakıyorum ama yalnızız. biri olmalı. Aetos, belki? "*Bize yardım getirin!*" Glane'e doğru bağırıyorum.

"*Özür dilerim,*" diyor daha önce hiç duymadığım, duymak istemediğim kadar nazik bir şekilde.

"Bana yardım edemezsin," diye fısıldar Quinn.

"Bu doğru değil." Başımı sallıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Quinn iyi olacak. Onun iyi olmadığı, Jax'le gülmediği ya da bana *duygular* hakkında ders verirken kafasını dağıtmak için buklelerini yere vurarak yatağımdan sarkmadığı bir dünya yok.

Bir kükreme sırtımdaki taşı titretiyor. Cruth.

"Burada tamirci yok ve bunun için r n de yok," diyor o lanet olası güven verici gülümsemesiyle. "Bu tamir edemeyece in tek şey, Gen." Yüzü acıyla buru uyor ve yemin ederim bunu kendi g  s mde hissediyorum, kaslarımı parçalıyor ve geçmeden önce damarlarımı sıyrıyor ve nefesleri sığla ıyor. "Jax'e onu sevdi imi söylemeni istiyorum."

"Hayır." Gözümden süzülen ya ı saçlarına ulaşmadan siliyorum. "Ona söyle. Birkaç ay içinde mezun olacaksın, sonra da se ti in o güzel siyah elbisenin içinde onunla evleneceksin ve mutlu olacaksın."

"Ona hayatımın en iyi parçası olduğunu söyle-" A zı kıvrılıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Sen sayılmazsın, Cruth. Sen benim hayatım oldun." Bakı larını tekrar benimkilere çeviriyor ve yüzünün rengi soluyor. "Lütfen, Gen. O güneydeki subaylarla birlikte ve ben..."

Başımı salladım. "Ona söyleyeceğim." Bu gerçek olamaz, değil mi? Bu nasıl gerçek olabilir?

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve bana doğru gev iyor, göz kırpmaları yava lıyor. "Aileme buna de di ini söyle. Yanımda sen olduğun için mutluyum. Parapet'ten Malek'in kapısının e i ine. Bu sefer ilk ben gitmek zorunda olduğum için çok  zg n m." Nefesi kesiliyor. "Ve ona Gen. Ona söyle ve biraz mutlu ol."

"Quinn-" Sesim paramparça oldu. "Gitme. Beni bırakma," diye yalvarıyorum, g r   m bulanıkla ıp netle irken bir g zya ımı daha siliyorum. "Sen benim en iyi arkada ımsın ve seni seviyorum. Lütfen kal." Draithus'taki karanlık bir merdiven bo lu unda bu şekilde ölmeyecek. Bu olamaz. D  mesi gereken benim. Onun sonsuza dek yaşaması gerekiyordu.

"Sen benimsin ve ben de seni seviyorum." Gülümsemesi kayboluyor ve bir damla gözyaşı daha dökülüyor. "Korkuyorum. Korkmak istemiyorum."

Yüzüm buru uyor ama bunu gizliyorum. "Korkma." Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Annem seninle ilgilenecek. Ve Katrina da." A zım titriyor. "Biraz patronluk taslıyor ama bir kız kardeşi daha olduğu için çok sevinecek. Annem hakkında konuşuyorum."

her zaman. Senin kim olduğunu bilecekler. Sakın korkma."

Bir sonraki nefesi gergin ve sulu. "Beni tanıyacaktılar."

Başımı salladım. "Seni tanıyacaktılar ve sevecekler. Seni sevmemeleri mümkün değil."

"Imogen," diye fısıldıyor ve gözlerini kırıştırtarak kapatıyor.

"Buradayım," diye söz veriyorum ama boğazım düğümlenirken kelimeleri daha yüksek sesle söylemeye zorlayamıyorum.

"İyi bir tane yaptık." Gevşedi ve titreyen parmaklarımı boğazına götürdüğümde nabzının atmadığını gördüm. Ölmüştü.

Elim başının yanına kayıyor ve onu sıkıca tutuyorum.

Boğazımın karmakarışık karmaşasından zorla çıkan çığlık, çıkış yolunda ruhumu parçalıyor ve taştan yankılanarak dünyanın temellerini sarsıyor, ta ki yavaşlamakla kalmayıp durana kadar. Ben duruyorum.

Merhaba! Ben Quinn Hollis. Arkadaş olmamız gerektiğine karar verdim. Askerlik Günü'nde kuleye tırmanırken bana böyle demişti.

Ölüm geçidinden geçmek üzere olduğumuzun farkındasın değil mi?

O zaman kısa bir dostluk olabilir ama iyi dostluk olmasını sağlayacağız.

Merdivenin diğer tarafına bakıyorum, anıya kilitleniyorum, taşların solmaya başlamasını izliyorum, sonra renklerini birer birer kaybediyorlar, her kayıp bir öncekinden daha yüksek. Kalbim bir şekilde atmaya devam ediyor, eskiden zaman olarak düşündüğüm şeyi işaretliyor ve altımızdaki virajdaki taşlardan renk o kadar yavaş kayboluyor ki Quinn'in rengi onunla birlikte alıp almadığını merak etmeden edemiyorum.

"Quinn!" diye bağılıyor yukarıdan biri ve ayak sesleri gümbürdüyor. "Neredesiniz? Gitmeliyiz-" Sol tarafımda derin bir nefes alış var. "Imogen? Oh, lanet olsun."

Başım yavaşça sese doğru dönüyor ve Garrick üstümüzdeki basamakta çömeliyor, ela bakışları benimkine kilitleniyor ve çok fazla acı, çok fazla *sempati* ile doluyor

Öyle ki gözlerimden taşıyor ve yanaklarımdan aşağı ıslaklık akıyor. "O öldü."

Bunu söylemek daha gerçekçi hissettirmiyor.

Yüzü düşer. "Çok özür dilerim." Merdivenlerden aşağı bakar. "Ama gitmek zorundayız. Yarım düzine kadar elleri şehir duvarlarında, taşın içindeki yaşamı çekip alıyorlar. Gitme vakti geldi."

Onu daha sıkı tutuyorum, hareket etme kavramını kavrayamıyorum, sanki burada yeterince uzun süre beklersem geri dönmesi için küçük bir şans varmış gibi. "Yapamam. Sadece git."

"Ben *seninleyim*. Ölmeyebilirsin," diye Glane.

Garrick'in kare çenesi esniyor. "zorundasın. Gitmeliyiz yoksa bizi de kurutacaklar."

"Onu bırakmayacağım!"

"*Seni* bırakmayacağım!" Eğiliyor ve elini boynumun arkasına kaydırıyor. "Seni bırakmıyorum Imogen," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Quinn'i alacağız ama *şimdi* gitmeliyiz. Onu bana bırak."

Güzel gözlerinin altındaki halkaları, tenindeki alışılmadık solgunluğu fark ediyorum. Yorgun ve hayatımda ilk kez beni en zayıf halimle görüyor olması umurumda değil, çünkü o da tam orada. Çenem başımı sallıyor. ". " Hızla basamağa doğru ilerliyor,

Bir şeyi tekmeleyerek yoldan çekti ve ikimizi de kollarının arasına aldı. Yerden kaldırılırken kaymaması için benimkini Quinn'e doluyorum ve altımızdaki zemin rengini kaybediyor. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Tek bir adım atıyor.

zonklarken ısı ve ışık gözlerimi kapatmaya zorluyor. Onları açtığımda, başka bir yerdeyiz. Açık bir kapıdan yağmur yağıyor ve duman kokusu ve

Sülfür ciğerlerimi dolduruyor.

"Aman Tanrım!" Garrick, Quinn ve beni sıradan bir binanın sıcak taş zeminine bırakırken Profesör Trissa nefes nefese kalıyor. Bir mağaza olabilir mi? Quinn'in vücudu kayıyor ve Garrick onu yanıma yatırıp başını eliyle yastıklıyor.

"Venin." Garrick kaybını tek bir kelimeyle açıklıyor. "Dokuma mı yapıyorsun?" diye sorar Trissa'ya.

"Başlıyoruz." Bakışları üzerimde geziniyor. "Daha fazla güçle destekleyene kadar zayıf kalacaklar ama en iyi şansımız onlar."

"Hâlâ yeterli değil." Garrick ayağa kalkarken başı öne eğiktir. "Yapamam..." İç çeker ve kapıdan içeri adımını atar.

İçimdeki basit takip etme içgüdüsüne uyarak kendimi ayağa kaldırıyor ve bedenimi hareket etmeye zorluyorum. Bir savaş var. Bir savaşın içindeyiz. Malek daha fazla can alabilir. Onu, Felix'in alaşım kabzalı hançer kutularının yanında çalıştığı küçük odanın yanından geçerken takip ediyorum, hepsi aşılınmış, hepsi güçle uğulduyor.

Sonra dışarı çıkıp yağmura bakıyorum. Evler yanıyor. Wyvern ve gryphon cesetleri buruşmuş çatıların ortasında yatıyor. Siviller çığlık atıyor. Cruth gökyüzünde süzülüyor ve bir wyvern'i doğruca yere indiriyor. Bodhi kasaba meydanında elleri ve dizleri üzerinde öğürmektedir.

Eğer karanlık güçler şehrin duvarlarını boşaltıyorsa, sırada biz varız. "Nereye gidiyorsun?" Garrick'in arkasından bağıriyorum.

"Tekrar yürüyemem. Aretia'ya ulaşısam bile asla geri dönecek kadar güçlü olamam," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "O yüzden bir şeyler yapmanın bir yolunu bulsam iyi olacak."

Alaşım kabzalı son hançerimi kınından çıkarıyorum ve wyvern dolu gökyüzüne bakıyorum. Sonra içeri giriyorum, Quinn'in son hançerini kalçasındaki kınından çıkarıyorum ve Glane'e uzanıyorum. *"Surların içindeki tüm binicilere buraya gelip silahlarını bırakmalarını söyle. Bunu atlatmamızın tek yolu bu."*

Dışarıda gökyüzü daha da kararıyor. Sorrengail liderlerini tamamen dışarı çıkarsa iyi olur, yoksa bunların hepsi boşa gidecek.

Dunne'ın bir hizmetkarından diğetine bir hediye. Seni uyarmalıyım, sadece tanrılar tarafından dokunulanlar onların gazabını kullanmalı. Onun iyiliğini isteyen diğeriyle tekrar karşılaşmamak için bunu kullanmaması için ona dua edeceğim.

Yolu hala belli değil.

-Baş Rahibe Deservee'nin Ekselansları, Harbiyeli Aaric
Graycastle, Navarre Prensi Camlaen ile Yazışmaları

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MENEKŞE

Tairn tarlanın doğu ucunda rüzgârla savaşıırken kasırga yavaşlıyor ve önümüzdeki dağın yamacına doğru uçuyor.

"Yavaşlıyor," diye katılıyor Tairn.

"Bizi buraya getirmek için kullandı." Theophanie onu ok gibi tutuyor ve gelişimizi bekliyor.

Ağaçlar bir mil sola doğru kökünden sökülüyor ve tarlada çapraz cıvatalar gibi fırlayan alçak uçan mermilere dönüşüyor. Hortum ilerleyişini yavaşlatmış olabilir ama yol boyunca çok daha fazla hasar veriyor.

Wyvern önümüzden fırlayarak bize doğru ilerliyor ve bir an için Malek'i kapımıza davet edip etmediğimi düşünmeden edemiyorum.

O bir Maven ve ben de bir öğrenciyim.

Fırtınaları ustalıkla kullanıyor ve benim de şimşeklerim için bir kanala ihtiyacım var.

Tairn'i daha önce bir kez öldürmüştü.

Yapabileceğim en akıllıca şey koğuşlara uçup ikimizi de kurtarmak - Xaden ve Sgaeyl'i de hesaba katarsak dördümüzü de - ama o insanları ölüme terk edemem, bu onlarla birlikte kuruyup gitmemiz anlamına gelse bile.

Biniciler kaçmaz. Savaşıyoruz.

"Şimdi, tercihen," Tairn. "Eğer ölümlerimizi kabullenmeyi bitirdiyseniz."

"Kabul etmiyorum, sadece hesaplıyorum." Aramızdaki mesafe gittikçe küçülürken kömürleşmiş damarlarımdan güç çekiyorum, sol elimle kanalı kavrayıp sağ elimi kaldırıyorum.

Onu bıraktığımda enerji içime işliyor, yıldırımını aşağı doğru sürüklüyor ve parmaklarımı su toplamadan önce bırakıyorum. Theophanie'nin wyvern'i sağa doğru yuvarlanırken şimşek çakıyor.

Iskaladım. Midem sıkışıyor.

"*Tekrar!*" Tairn, yağmur buza dönüşürken onu takip etmek için sağa yatmasını istiyor.

Dolu önce bezelye, sonra kiraz büyüklüğünde taşlar halinde vuruyor, rüzgar yüzümü yırtarken binlerce kör ok gücüyle bana çarpıyor, ama elimi kaldırıyorum-

Kanal paramparça olur.

Cam avucumu kesiyor ve kan fışkırırken acı içinde nefes alıyorum.

Hayır, , hayır! Onsuz nişan alamam.

"*Yapmak zorundasın!*" Tairn aşağıya doğru inmemizi emrediyor.

Haklısın. Burada ölmek isteyeceğim bir seçenek değil ve onun arkadaşlarımı ya da Xaden'ı öldürmesine izin vermeyeceğim. Pürüzlü kalıntıları bileğimde tutan kayışı hızla çözüyorum ve küreden geriye kalanların ve onu yok eden yumruk büyüklüğündeki buz parçasının düşmesine izin veriyorum. Umudum da onunla birlikte düşüyor.

O wyvern'leri öldürdüğüm gibi onu da öldürmem gerekecek. Son alaşım saplı hançerimi kınından çıkarıyorum ve her şeye hazır olmak için kanayan elimle kavriyorum, sağ elimi kaldırıyorum ve tekrar kullanıyorum.

Ters yöne yuvarlanıp tırmanmaya başladığında ıskalıyorum. Takip ediyoruz ve ben tekrar tekrar güç çekiyorum ama her vuruşta daha da zorlaşıyor. Dağ boyunca uçarken, araziyi kucaklayarak her birinden kaçınıyor. Tairn kanatlarını hızla çırparak ona yaklaşıyor.

Isı ciğerlerimi yakıyor, sonra yakıyor, sonra kızartıyor, ta ki ateş ve öfkeden başka bir şey hissetmeye kadar.

Sağdaki sırt çizgisine çarptığımda kaya uçuyor, güneşe doğru uçarken onu on metre farkla ıskalıyorum.

Güneş.

Başımı sola çeviriyorum. Hortum şehre doğru yarı yolda durdu ve üzerimizdeki gökyüzü tüm yol boyunca açıldı.

Doğuya.

"Benim kullanmamı zorlaştırmak için fırtınayı öldürüyor!" Bu neden eskisinden daha çok yandığımı açıklıyor. Kurtarmak için umutsuzca savaştığım şehre doğru uzaklaşmadan önce odağımı avımıza geri çeviriyorum.

"Kanalize edebileceğinden fazlasını alma," diye uyarıyor Tairn ileri atılırken. Dişleri wyvern'in kuyruğunun birkaç metre gerisinde kapanır.

Çok hızlılar.

Wyvern dalarak sırt boyunca sağa doğru kıvrılır ve Tairn de onu takip eder.

Sınırsız bir ıstırap kükremesi kafamı dolduruyor, kemiklerimi titretecek kadar yüksek ve kulaklarımı patlatacak kadar tiz.

"Sgaeyl!" Tairn kanatlarının ritmini kaybederek bağılıyor ve kalbim bir dizi atışı atlıyor.

Oh Malek, hayır.

Kendimi bağa doğru fırlatıyorum ama buzdan duvar sadece sağlam durmakla kalmıyor, beni kaba kuvvetle geri püskürtüyor. Hızımızı kaybettikçe dehşet midemi yere yapııştırıyor-

Gölge üzerimize düşmeden bir saniye önce *çıt* sesini duyuyorum. Hayır, gölge değil. Kenarlarına masa büyüklüğünde ağırlıklar bağlanmış devasa bir ağ.

Tairn kükrüyor ve sola ama faydası yok.

"Tairn!" Ağ çarptığında çığlık atıyorum, gövdeyi kulplara çarpıyor ve görebildiğim her ölçeği kaplıyor. Gövdesinin ağırlığını kolayca taşıyabilirdi ama kanatlarını boğuyor ve ağırlıklar... Aman Tanrım. "*Kanatlarını sıkıştır yoksa kırılacaklar!*"

Öfke dolu kükremesi dağın yamacındaki kayaları yerinden oynatır, ama o kayalar ağa dolanarak kapanır.

Ve düşeriz.

"Kendinizi hazırlayın!" Dağ bir bulanıklık içinde uçup giderken Tairn uyarıyor.

Andarna. Xaden. Sgaeyl. Mira. Brennan. Arkadaşlarım. Kavrayamadığım bir resim girdabında zihnimden kayıp gidiyorlar.

Tam olarak hissedemeyeceğim kadar hızlı titriyor. Tek yapabildiğim kulpları gevşetmek, ağın kalın ipi sırtıma saplanırken karnıma gelecek kaçınılmaz darbeyi önlemek için sağa doğru eğilmek.

Tairn'e "*Sen benim hayatımın armağanısın,*" diyorum.

"*Daha bitmedi!*" diye bağıyor.

Sarsıcı bir darbeye çarpıyoruz, kemik kayaya çarpıyor ve sol kolum *kırılıyor* ve hançer düşüyor.

Dağdan aşağı kayarken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor... tıpkı Theophanie ile ilk karşılaşmamızda olduğu gibi. Acıyı engellemek için savaşırken pençelerin taşa sürtünme sesi varlığını tüketiyor ve Tairn vücut ağırlığını sallıyor, böylece sonsuz, korkunç bir düşüşle ağaçların arasından kafa üstü kayıyoruz.

Bir şey kaburgalarıma acıyla saplanırken alçak dallardan kaçınmak için başımı eğiyorum ve sonunda hızımız yavaşlıyor.

Lanet olsun, düşüşten kurtulabiliriz.

"*Elbette hayatta kalacağız!*" Tairn homurdanıyor.

"*Yaralandın mı?*" Ormanın kenarı gibi görünen bir yerde durduğumuzda Tairn'e soruyorum.

"*Kendimizi serbest bıraktıktan ve siniri kemikten ayırdıktan sonra iyileşmeyecek bir şey yok.*" Tairn ağın içinden ateş üflerken kükürt kokusu havayı dolduruyor.

Tahta *çatırdıyor* ve ağ sallanıyor. Sonra ileri atılıyor ve ağ, binicileri değil ejderhaları tutmak için tasarlandığı belli olan açıklıktan oturmama yetecek kadar kayıyor.

"*Sgaeyl'e ulaşmalıyız.*" Bu da onu kurtarmak anlamına geliyor ama elimdeki rünlü hançerlerle bu ipleri kesmek çok uzun sürecek. Ve bunu yapsam bile, onu öldürmek için alayım saplı hançerim olmadan da kullanmam gerekecek ve şimdiden tükenmek üzereyim. Kolum acımasızca zonkluyor ve aldığım her nefes ciğerlerimi haşıyor.

"*Sgaeyl kendi başının çaresine bakabilir,*" diye Tairn ama ateş tekrar akarken ve bizi kurtarmak için savaşırken yay gerginliği ve endişe bağdan aşağı yayılıyor. "*Karanlığın efendisi önden iniyor.*"

Elbette, Theophanie'nin wyvern'i sanki dünya kadar zamanları varmış gibi, bizi tam da istediği yere sabitlemiş gibi alana doğru süzülüyor.

Tanrım, *çok acımasız*. Kolumun dayanılmaz bir şiddetle zonklaması önemli değil - hemen şimdi buradan çıkmalıyız. Acil bir durumda yanımda getirdiğim rünleri kullanma ve onları doğru şekilde ayarladığım için dua etme zamanı, çünkü *bu* kesinlikle bir kriz.

"*Bu şeyin altından çıkmalıyız.*" Sol kolumu göğsüme bastırarak çantamı almak için dönüyorum ama tek elimle çantayı karıştırırken bir şey kaburgalarımın saplanıyor. İhtiyacım olmayanları atıyorum, sonra yumuşatıcı yüzeyler için olanı kapıyorum ve ipe doğru itiyorum. *Umarım doğrudur.*

Büyü dalgalanıyor, lifler geriliyor ve yol veriyor.

Kaşlarım kalkıyor. *İşe yarıyor.*

"*Ne koparabilirsen kopar!*" Tairn'e bağıriyorum.

"Yerinde *kal ki* ," diye emrederek sivri uçlarının kenarlarındaki ağı parçalıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak cebimde beni dürten şeyi alıyorum. *Aaric'in paketi*. Sloane bana uzatırken gözden kaçırdığım paketin kenarındaki aceleyle karalanmış mesajı yakalıyorum.

Seninkini kaybettiğin zaman için. Karanlıkta saldır, Violet.

Ne oluyor lan? Düşüş balmumu mührü kırdı ve parşömen ben tutuşumu gevşetirken açıldı, kucağıma gri mermerden oyulmuş bir parça düştü - kabzası boyunca tanıdık alev şeklinde oymalar olan törensel görünümlü bir hançer. Dunne'un Aretia'daki tapınağının baş rahibesinden gelen nota göz atıyorum ama kolumdaki ağrı artarken ve Tairn bizi kurtarmak için çırpınırken harfler bulanıklaşıyor.

Dunne'ın bir hizmetkarından diğerine bir hediye. Seni uyarmalıyım, sadece tanrılar tarafından dokunulanlar onların gazabını kullanmalı. Ona dua edeceğim ki bunu kullanmasına gerek kalmasın.

onun iyiliğini isteyen diğeriyle yeniden tanışıyor. Yolu
hâlâ belli değil.

Karnım zonkluyor. Aaric hançerimi kaybedeceğimi nereden
bilebilirdi ki, bir taş parçasının onun yerine geçebileceğini
düşün-

"!" Tairn sertçe vuruyor ve ben de içgüdüsel olarak dikkatimi
öne verip mermer hançerimi kınına sokuyorum.

Theophanie ağaçların arasından bize doğru geliyor, saçları
örgüsünden ayrılmış ve yüzünde ne sabırlı ne de neşeli bir
ifade var.

Görebildiğim gökyüzünü çılgınca tarıyorum. Theophanie'nin
wyvern'i ağaçların ötesindeki tarlada bekliyor ve bulduğum
diğer kanatlar uzaktaki Draithus üzerinde savaşa kilitlenmiş
durumda, bu da umarım yalnız olduğu anlamına geliyor.

*"Kendini kurtarmak için ne kadar zamana ihtiyacın
var?"* Tairn'e eyerimin tokasını çözüp ağdaki delikten
tırmanarak soruyorum. Sol kolumda bir acı hissediyorum ama
başka birine aitmiş gibi davranıp devam ediyorum. Ölüysen
acının bir önemi yok.

"Anlar," diye bağırır Tairn. *"Yapma-"*

*"Seni kafeslenmiş bir domuz gibi öldürmesine izin
vermeyeceğim!"* Korku ve öfkeyle karşılık verip omzuna
yapışıyorum ve o sakinleşene kadar kolumu sabit tutmaya
çalışıyorum. Ağ çarpmadan önce pençelerini fırlatmış olmalı,
çünkü ön ayakları çoktan uzamış, alt çenesini sarmıştı.

Rünlü bir hançer çekiyorum, sonra aşağı kayıyorum, bıçağın
kenarını bacağının üzerinde sürüklüyorum. Bıçak pulları
kesmiyor ama ağ onun ardından parçalanıyor.

"Bir ağ tarafından mı düşürüldün?" Theophanie bize doğru
adım atarak alay ediyor. *"İkisini yakalamak ne kadar kolaydı."*

Çift mi? Çıgılık.

"Onların da Sgaeyl'i var." Tairn'in öfkesi asit gibi üzerime
akıyor.

Kendimi Tairn'in önüne koyuyorum ve onun gücüne açılan
kapıları açıyorum, içimdeki ısı ve alevin kavuruculuğunu
memnuniyetle karşılıyorum.

Kabarmış damarlar.

"*Gümüş Bir,*" Tairn growls içinde uyarı için parçalan an ipin sesi eşliğinde.

Theophanie'nin dalga geçmediğimi anlaması için yüksek sesle, "Eğer , olsun, ama sana dokunmayacak," .

"Seçiminizi yaptınız mı?" Theophanie adım adım yaklaşarak soruyor.

." Sağ elimi gökyüzüne doğru salladım ve enerjinin parmağımın ucuyla aşağı çekerek içimden geçti.

Theophanie on metre sağa doğru koşuyor, hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor. "Olmak zorundasın-"

O sözünü bitiremeden silahımı tekrar kullanıp tam da durduğu yere vuruyorum ve anında bir gök gürültüsü kopuyor.

Ama o çoktan solumdan 20 adım ileride.

"Daha hızlı," diye bitiriyor, ben de tekrar vuruyorum, ama sefer de aynı şey tekrarlanıyor.

Tekrar ve tekrar ve *tekrar*.

Dönüştüğüm şeyi, ısıyı, gücü ve öfkeyi solurken ciğerlerim çığlık atıyor ama hâlâ yakalayamayacağım kadar hızlı ve her başarısız vuruşta Tairn'e daha da yaklaşıyor.

İpler koparken, "*Neredeyse geldik,*" diye garanti veriyor. *şimdi* onu oyundan düşürmeliyim.

Yirmi adım ileride görüldüğünde bir sonraki saldırımı bekletiyorum. "Söyle bana, Unnbriel'i özlüyor musun?"

Gözleri parlıyor ve irkiliyor.

Zafer. Gittikçe daha fazla güç topluyorum, erimiş iplik gibi sarıyorum. "Tapınak için can atmıyor musun?" Baş rahibenin bana söylediğı sözleri kullanıyorum.

Yüzü neredeyse özlem gibi görünen bir duyguyla buruşuyor, ama hemen öfkeyle maskeleniyor. "*Öyle* mi?" diye karşı çıkıyor. "Yoksa sadece dokunulmuş ama adanmamış olduğun için bağışıklığın mı var?" İleri atılıyor. "Asla geri dönmeme izin verilmemesinin, bunun beni bunca yıldır dokunulmaz kılan şeyi koparacağını bilmenin acısını biliyor musun?"

Gücümün bir kısmının serbest kalmasına izin veriyorum, önündeki zemine çarpıyor ve durmak için kayıyor. *Etkilendim.* Kahretsin, Unnbriel'deki rahibe de *böyle* söylemişti. Aaric'in hediyesine sarılı not da öyle. "Baş rahibe olarak adada sınırsız bir güce sahip olacaktın. Nasıl oldu da hâlâ yeterli olmadı?"

"Tanrı *olmak* varken neden tanrıya hizmet edesin ki?" Theophanie hırılıyor.

Çürümüş *korku* bağı tüketiyor, ardından neredeyse dizlerimi büken başka bir kükremler geliyor.

Sgaeyl. Tairn hırlayarak pençelerini ormanın zeminine geçirirken başım yukarı doğru kalkıyor, kalbim kaburgalarımın kafesine çarpıyor. "*Yapma!*" Xaden'a seslenirken dehşet boğazımı tikiyor ama beni duyamıyor.

Draithus karanlığa gömülür ve wyvern'lerin çığlık çığlığa haykırırları kısa sürede onu takip eder, tarlada hızla ilerler ve yukarıdaki kayada yankılanır.

"Ne-" Theophanie gürültüye doğru döner.

Gölge bir göldeki dalgalanma gibi yayılıyor, bir akik fırtınasının hiddetiyle tarlayı yutuyor ve göğsümdeki umudu sıkkan, sonra kalbimi düpedüz paramparça eden bir hızla bize doğru ilerliyor. Acı, göğsümün ortasına fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

Sgaeyl ile korkunç derecede güçlüdür, ama bu şekilde değil. Bu, dünyaları sona erdiren türden bir güç.

Ve neredeyse geldi.

"*Seni seviyorum,*" *diye* ve buz kırılıyor, ama yaklaşan karanlık dalgayı durdurmaya yetmiyor.

Gölge, Theophanie'yi yere fırlatmadan bir saniye önce üzerime atlıyor, yanaklarıma yumuşak bir fısıldayarak bizi zifiri karanlık geceye savuruyor.

"*Vur!*" Tairn ve ağın duyuyorum.

Yorgunluk beni ele geçirir ve görmezden gelinmeyi reddeder. Çok yorgunum. Canlı canlı yanmaya çok yakınım. Onu yakalayamayacaksam ne anlamı var ki?

"*Karanlığı kullan!*" Tairn emrediyor.

Kalbim tekliyor. Xaden'ı benden alan Şeyi kullanmak mı? Onu iyileştirmek için mümkün olan her yolu denemenin onun *seçimine* yol açacağını hiç hayal etmemiştim. Beni içten içe yiyip bitiren ateş kemiklerimi tüketmekle tehdit ediyor ve bir an için buna izin vermeyi tartiŐıyorum. Annemi durduramadım, Xaden'ı da durduramam. Onu kurtaramam.

Bekle. *Karanlıkta saldır.* Aaric'in notunda böyle yazıyordu.

Sanki bunun olacağını biliyordu.

Tüm parçalar tek bir kalp atışında birleŐince nefesim kesiliyor. Takviye kuvvetler. Dunne'in tapınağını korumamı söylediler. Daha büyük salonun kapıları açılmadan Lynx'i yoldan çekmesi. O *biliyordu*. Bunca zamandır kendini gösteriyordu.

"O lanet olası bir kahin," diye fısıldıyorum hayretle. Melgren gibi sadece savaŐları öngörebilen biri değil. Eğer Aaric gerçek bir önseziye sahipse, *bunu* gördü ve bana parçalanmış tapınaktan yapılmış bir silah verdi -Theophanie'nin içine adım atamayacağı bir tapınak. Kahinlere inanmam ama mühürlere inanırım.

Mermer hançeri sağ elimle kınından , sonra acımı atan kalbimden geriye kalanları kavuran yakıcı güce karıştırıyorum, kırık kolumu kaldırıyorum ve acı veren enerji yanığını gökyüzüne salıyorum.

Ve tut.

Sürekli vuruş çevremizi aydınlatıyor ve gölgenin içinden geçerek Theophanie'nin sırtını ortaya çıkartıyor. Tkezleyerek ayağa kalkıyor ve bana doğru dönüyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor ve sola doğru dalarak görünmez bir duvara çarpıp geriye doğru düşüyor.

Hırlayan bir duvar.

Pulları benim vuruŐumla aynı gümüş mavisi renkte parlıyor ve kk bir ejderha Theophanie'ye doğru yaklaşıyor, başı aşağıda, dişlerini göstermiŐ.

Ve böyle, kekeleyen kalp atışlarım dengeleniyor.

Andarna.

Theophanie elini uzatır, merak kırmızı gözlerini aydınlatır.

Niyetinin ne olduğu umurumda değil; Andarna'yı ele geçiremeyecek. Acı beni kavurucu bir mengeneyle sarıyor ve ateş ciğerlerimi dağlıyor ama sürgüyü tutup *koşuyorum*. Andarna'nın gitmesi bir şeydi; onu bir kara büyücünün dokunuşuyla kaybetmek anlaşılmaz bir şey.

"Irid," diye fısıldıyor Theophanie saygıyla, Andarna'ya doğru gerinerek. Hançeri doğrudan kalbine saplamak için hamle yapıyorum. Kömür, kor ve ıstırap olana kadar içimden ateş soluyor.

Geriye doğru sendeliyor ve gülmeye başlıyor.

Sonra kanı görür ve durur. "Nasıl?" Gözleri parlıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Taş veninleri öldürmez."

"Sen asla sadece venin olmadın," diye cevap veriyorum.

"Dunne, kendisine sırtını dönen yüksek rahibelere karşı öfkeli bir tanrıçadır."

Çığlık atmak için ağzını açıyor, sonra bir anda kuruyor.

I serbest bırakma ve cıvata, dalma Biz
içine karanlık ve beni canlı canlı yakan ateşe
teslim oluyorum.

"*Violet,*" diye fısıldıyor

Andarna. Ve sonra hiçbir şey
duymuyorum.

Tyrrendor gibi değişken bir eyaletten daha öngörülemez olan
tek şey düküdür. Hükümdarlığın bir sebebi var
aristokrasi asla siyah giymemelidir.

-Journal of General Augustine Melgren

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

XADEN

Beni çağırarak, çağırarak, isteğim dışında Draithus'un güneyindeki bu gizli, güneşle ıslanmış kanyona *çağırarak*, beni savunmamızın duvarlarından sürüklemek ve beni arkadaşlarımdan ve sivillerle dolu bir şehirden uzaklaşmaya zorlamak başka bir şeydi. *Sgaeyl*'i yaralamış ve tuzağa düşürmüş olmak tamamen başka bir şey.

Pullarının arasından kan damlıyor, omzundan aşağı akıyor ve onu bağlayan önkol kalınlığındaki ipleri ıslatan kanın görüntüsü beni çabucak kesiyor ve başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde beni güçle dolduruyor. Hepsini alıyorum, sonra biraz daha çekiyorum ama Draithus'un duvarlarında o kadar çok wyvern'e karşı koymaktan zaten tükenmiş durumda.

Öfke, üzerinde isteyerek kaydıgım buzun altında bir akıntı gibi akıyor, duygularımı yükleri gibi kesip atıyor ki ihtiyacı olan silah ben olabileyim. Beni ilk seçen, beni diğerlerinden üstün kılan, her çirkin yanıma ilk gören ve hepsini kabul eden oydu ve bu lanet kanyondaki her bir insan onun pullarından bir tanesini bile sökmeden ölecek.

Violet, Tairn'i serbest bırakacak. Var olmasına izin verdiğim tek sonuç bu.

Önümde, kanyonun ağzında saçma cüppeleriyle nöbet tutan iki venin sorun değil. *Sgaeyl* yeterince güç kazanır kazanmaz onları kalp atışları içinde kurutacağım. Ama Panchek'in sinmiş, hain kışına doğru yürüyen ve kendini *Sgaeyl* ile benim arama sokan kişi... O bir sorun.

Daha ölümcül olduğu için değil.

Ölmüş olması gerektiği için bile değil.

Ama çünkü ben yapamam. Öldüremiyorum. Öldüremiyorum. Violet'i öldüremediğim gibi onun boğazına da bıçak dayayamam. Violence ve benim aramdaki bağ, açıklaması olmayan bir sihir.

Berwyn ve benim aramdaki bağ asla var olmaması gereken türden bir bağ ve şimdi Sage'imın bana karşı kullanabileceği *bir kardeşi daha* var... Boku yedim.

"Dikkatli izle, inisiyem," diyor Berwyn omzunun üzerinden bana, onu Basgiath'taki vadiye attığımda yüzünün ortasında kalan yara izini göstererek.

Berwyn'i, Sgaeyl'i ve veninleri geçip yeni kardeşime ve kanyonun ötesindeki vadide yatan, yedi wyvern tarafından korunan baygın ejderhaya bakıyorum. Bunu nasıl yapabildi? Son beş ay boyunca tökezleyip düşmemi izledikten sonra bunu nasıl seçebildi? Ayrılmak için deli gibi savaştığım yolda nasıl isteyerek yürüyebildi? Dönmeyi umacağım son kişi oydu ama yine de buradayız.

Sgaeyl'in ölmesine izin veremem. Benim düştüğüm yola düşmesine izin veremem. Bencilce Violet'i yanımda tutmak istediğim için arkadaşlarımdın yok olmasına izin veremem. Bağırın, tüketen bir duygu buza çarpıyor ama içeri girmesine izin veremem. Onun kendi yolu var.

Neyi seçersem seçeyim, bu yanlış.

Ama sadece bir yol Sgaeyl'i hayatta bırakır.

"Anlaştığımız şey bu değildi!" Panchek bağırıyor, kendi çığlık atan, ağı ejderhasına doğru geriye doğru tökezliyor.

Onlara doğru bakmaya zahmet etmiyorum. Bizi sattığı için acı çekmeyi hak ediyor. Sage ne yaparsa yapsın, *Berwyn* ne yaparsa yapsın, benim için bir önemi yok. Düşmana ne kadar bilgi sattı? *Hepimizi* Draithus'a çekmeye yetecek kadar. Onlara Violet'in yerini kaç kez söyledi?

Adam ölür. Karar tartışılmadan verildi.

"*Kendini kaybetme,*" diye uyarıyor Sgaeyl, onu kayalık zemine yirmi metre kadar sabitleyen ağa karşı çırpınırken

. "Bu öğleden sonra onun oyunlarının bir sonucu olarak dönmedin. Buna teslim olma!"

Ama ona sahip değildi ve şimdi .

"Başka yolu yok," diye cevap veriyorum, uyluklarımda tuttuğum iki alaşım kabızalı hançeri yavaşça kınından ve Sgaeyl'in kuyruğunun ucunda duran, parmakları açık bir tehditle açılmış karanlık silahşörden bir bakış kazanıyorum.

"Güç istemedin mi?" Berwyn hırslıyor, Panchek'e yaklaşırken elinde iki alaşım saplı hançer tutuyor. "Vermedim mi?"

"Kaldır şunları. İkimiz de bana zarar vermeyeceğini biliyoruz." Panchek ejderhasının üzerindeki ağa uzanıyor. "Oğluna erişmeni sağlayabilecek tek kişi benim."

"Bir tane daha var." Berwyn ejderhanın pullarının arasına derin bir bıçak saplar ve ejderha *kurur*, pullarından yeşil akar ve kendi içine büzüşerek bir kabuğa dönüşür.

Terör buzu kırıyor.

Berwyn az önce *hançerle* bir ejderha öldürdü. Bu nasıl mümkün olabilir?

"İzliyor muydun? Çünkü seninkine de tam olarak bu olmak üzere." Bana dönüyor ve Sgaeyl ağın altında beyhude çırpınırken ona doğru ilerliyor. "Onun güç kaybını telafi etmek için derinlere kanallı olman ." Bıçağı kaldırıyor ve ben sadece buzun üzerinde kaymıyorum.

Ben o oluyorum.

"Dur!" Sgaeyl kükreyerek Berwyn'in cüppesini geri üflüyor. "Beni kurtarmak için bunu yapma!"

Bunu yapmak mı? Zaten yapıldı.

Ne *cüretle* ejderhamı gökyüzünden çekerler, tuzak kurarlar ve varlığını sabitleyen kişiyi incitirler.

Bıçaklarımı havaya fırlatıyorum, bir dizimin üzerine düşüyorum, ellerimi kanyonun zeminine yayıyorum ve *kırıyorum*.

Son direniş eylemimde, nefret ettiğim şeyin ta kendisi oluyorum. Belki de tek bir lanet şey bile hissedememem iyi bir şeydir.

Elimin altında yaşıyan, nefes alan bir yaratık gibi titreşen gücü içime çekiyorum ve karanlığı dışarı veriyorum. Gölge kanyonun içinden akıyor, katran kadar kalın ve mürekkep kadar siyah, öğleden sonra güneşini karartıyor ve alanı zifiri karanlığa çeviriyor. Gölge hançerlerimi nöbet tutan iki venin'in göğsüne saplıyor. Gölge Berwyn'i Sgaeyl'den sürüklüyor ve hem onu hem de yeni kardeşimi bayıltıyor. Gölge *sessizlik* getiriyor.

Ruhum bir yangından çıkan kül parçaları gibi ayrılıyor, serbest kalıyor ve güç bir zamanlar yaşadığı alanı tüketirken sürüklenip gidiyor. Artık buzun üzerinde değilim, buz benim.

Yine de besleniyorum, büyüünün kaynağının derinliklerine doğru tünel kazıyor ve aynı anda dışarıya doğru yükseliyorum, wyvern'leri işaretleyen aynı kalp atışlarını buluyorum ve gölgeyle ölçeği keserek rün taşlarını koparıyorum. Sgaeyl'in omzuna dişlerini geçirmeye cüret edenle başlıyorum, şimdi kendini kardeşim sananın yanından geçiyorum, sonra bu kanyonun girişini kapatan altısını yok ediyorum.

Onları kurtar, diye yalvarıyor kalan son parçalarım, dişlerim ve pençelerimle tutunarak *onları* da parçalanmaktan *kurtarıyorum*. Gölgelerim kanyondan şehrin üzerine yükseliyor, havadaki ve yerdeki her wyvern'in sonunu getiriyor. Aynı anda her yerdeyim, Sgaeyl'i tuzağa düşüren ağı parçalıyorum, Dain ve Cath'i köşeye sıkıştıran wyvern'in kalbini söküyorum, gökyüzüne bakan Imogen'in üzerine atılıyorum. Geçitte, wyvern'leri teker teker koparıyor, bedenleri sevdiği insanların önünde yere düşerken memnuniyetle dinliyorum. Uçurumun kenarından yukarı doğru akıyorum, dokununca yakan büyüünün etkisiyle geriye düşüyorum ve kuzeye doğru ilerliyorum.

"*Seni seviyorum.*" Violet'in sesi soğuğu kırıyor ve ipeksi bir sıcaklık ipliği, kapanmadan önce açıklığa sıkışarak onu yerine kilitliyor.

Hayır. *Bekle.* Çaresiz ellerle o ipliğe tutunuyorum, parçalarımın çoğu uçup giderken, boşlukta kaybolurken onu tutmak için pençeliyorum. O sıcaklık, ışık, hava ve sevgi.

Gölgelerim onun durduğu vadiyi kaplıyor, hançerini çıkarmış, Tairn'i Sgaeyl'i yakalayan aynı tarz ağdan koruyor. Rütbesine bakmaksızın Maven'ı yere itiyorum, sonra tüm konsantrasyonumu alan bir nezaketle Violet'in üzerinden kayıyorum.

Onu seviyorum. Tutunduğum duygu bu, saf gücün ateşi duygunun kenarlarında yanıyor ve biliyorum ki daha ileri gidersem, uçup gidecek bir sonraki ve son parça olacak. Dişlerimi sıkıp elimi yerden çekiyorum, kalbim gümbür gümbür atarken tam bir nefes almak için soluk soluğa kalıyorum.

Aynı hem bu kadar güçlü hem de bu kadar yenilmiş hissetmemiştim. Tek yol buydu. Ayağa kalkıp gölgeleri serbest bırakıyorum ve kanyon ortaya çıkıyor.

Sgaeyl önümde dik durmaya çabalıyor, omzundaki ısırik izlerinden kan damlıyor. Ağ parçalara ayrılıyor ve kanatlarını tam genişlikte açarak kanyondaki neredeyse her ayağı kaplıyor. Yıkıma, cesetlere bakıyor ve altın gözlerini sessiz bir azarlamayla kısıyor.

"*Şimdi beni terk mi edeceksin?*" Berwyn'in baygın bedeninin üzerine yürüyerek soruyorum. Yapabilseydim onu öldürürdüm. Kahretsin, *öldürdüğümü* sanıyordum. Acaba kaç inisiye için aynı şeyi hissediyor? En azından benim bildiğim bir tanesi. Ama bunun fiziksel imkânsızlığının ötesinde, onda ihtiyacım olan bir şey var.

Ve ben artık bir inisiye değilim.

"*Senden geriye vazgeçecek ne kaldı?*" Sgaeyl başını eğiyor ve kanyondan aşağı buharlar yükseliyor, bana Harman'daki ormanda beni bulduğu anı hatırlatıyor.

"*Sen söyle.*" Buzu indirdim ve onu içeri aldım.

Bir sonraki nefesine kükürt karışıyor ve gözleri .

"*Şunu demek istemiş olamazsın-*"

"*Ne gördünüz. Tek yol bu.*"

Omzunun üzerinden bakıyor. "*Ve onun yardım edeceğini mi düşünüyorsun?*"

"*O beni seviyor.*"

"Tairn'in yok ve sen henüz aynaya bakmadın. Gözlerinden çıkan kırmızı damarlar onun şimşeklerine benziyor."

"Yardım edecek." Hissettiğimden çok daha emin bir sesle çıkmıştı. "Söz verdi."

"Kabul etse bile, kimse-" "Birinin bana iyilik borcu var."

"Ona yaklaşmana asla izin vermez." Kuyruğu titriyor. "Özellikle de savunmasız bir halde yatarken."

"Yaralandı mı?" Kaburgalarımın arkasında atan organım tökezliyor ve zihnimi onunkine bağlayan bağa uzanıyorum ama bilinçsizlikle karışıyor.

"Evet," diyor Sgaeyl yavaşça, başı yılan gibi ediyor. "Ama hayatta kalacak." Duraksıyor. "Koğuşları tamamladılar ama Draithus'tan öteye uzanmıyorlar."

Bu iyi. Kötü. Siktir, bilmiyorum. Neyim ben? Onun.

"Tairn'i ikna et," diye yalvarıyorum.

Her şey buna bağlı.

"Soracağız," diyor Sgaeyl sonunda, kayalık toprakta pençelerini esneterek. "Ve onun kararı kaderimizi belirleyecek."

Bu şartları kabul edebilirim. Bir dakikadan az bir süre içinde havalanacağız.

Harbiyelilerin kadranda eğitim görürken romantik bağlar kurmamaları şiddetle teşvik edilirken, teğmenlerin mezun olduktan sonra istedikleri kişiyle evlenmelerine izin verilir.

-Madde Beş, Bölüm Yedi Ejderha Süvarisinin Kodeksi

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

MENEKŞE

"Violet!" Brennan bağılıyor, yarış aşağı ve adımlar Riorson Evi'nin ay ışığıyla aydınlanmış avlusuna.

Açık kapılardan kutlama sesleri yükseliyor.

Imogen'in yanında halsizce ayağa kalkıyorum ve sağ taraftaki gölgelerde bir şekil hareket ediyor.

"*Seni yakmalarına izin vermeyeceğim,*" diye yemin ediyor Andarna.

"Ne?" Başım ona savruldu. "*Kardeşim beni neden yaksın ki?*" Ve Dunne aşkına neden avluda çakılların üzerinde oturuyorum? Düşüncelerim... yavaş. Bir terslik var.

Bir sorun var.

"Sen iyi misin?" Bize ulaştığında Brennan'a soruyorum.

"İyi miyim?" Gözleri şişiyor ve yaralanmış mıyım diye beni süzüyor. "Saat sabahın üçü! Nerelerdeydin?" Sesi yükseliyor ve tanımadığım bir grup atlı sol tarafımızdaki kapıdan içeri giriyor. "Weilsen?" Brennan soruyor ve uzun boylu olanı bize doğru yürüyor. "Rapor ver." Omzunun üzerinden bakıyor. "Sessizce."

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. Nerede kalmıştım?

"Biz-" Memurun bakışları üzerimde geziniyor.

Brennan, "yok," diye onu temin eder.

Weilsen, "Resmi rakamlara göre son birkaç saat içinde vadide dört binici, ejderhaları ve üç öldürüldü," diyor. "Ve hâlâ beş binicimiz kayıp -şu anda dört," diye ekliyor bana bakarak. Ağzı geriliyor. "Ama o gösteriden sonra hepimiz bunu Riorson'ın yaptığını biliyoruz. Bahse girerim diğer üçü çoktan ölmüştür."

Midem bulanıyor ve Imogen o kadar sert geriliyor ki taşa dönmüş olabilir.

Bekle. Bu bir rüya mı? Sağ yumruğumu sıkıyorum ve tırnaklarımla avucuma acı hissedecek kadar batırıyorum ama uyanmıyorum.

Weilsen sözlerine şöyle devam ediyor: "Son rapora göre Draithus'ta koşuşlar dayanıyor ama savaş sırasında kuruyanlardan kaçının gerçekten o olduğunu kim bilebilir?" "Ve şu ana kadar, kuluçka alanından altı kayıp yumurta var, ancak iki kez kontrol ediyorlar."

Kayıp yumurtalar mı? Tairn'e uzanıyorum ama aramızdaki bağ sisli, sanki uyuyormuş gibi.

Andarna, *"İyileşmek için bir döngü dinlenmeye ihtiyacı var,"* diye açıklıyor.

"Neyin iyileşmesi?" Onu son gördüğümde iyiydi, yaklaşık beş dakika önceydi, tarlanın kenarındaki ormanda-

Theophanie'yi öldürdüğüm yer.

Xaden.

Gölgeler duvarı... Kalbim sıkışıyor. Ne oluyor lan? Buraya nasıl geldim? Kafam neden bu kadar bulanık? Beyin sarsıntısı mı geçiriyorum?

Brennan sürücüye "Gidebilirsin," der. "Tam bir rapor hazırlayana kadar bunu gizli tutun."

"Kız kardeşin olması onun en hızlı yol olmadığı anlamına gelmez-"

"Dağılabilirsiniz!" Brennan tersler ve atlı geri çekilir.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Brennan, diğer atlı tamamen uzaklaştığında bana usulca soruyor. "Riorson? Weilsen'in ne dediğini duydun. Ölü ejderhalarımız, binicilerimiz ve kayıp yumurtalarımız var ve eğer Riorson'ı gördüysen bilmem gerek, Violet."

"I..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Neden *düşünemiyorum?* "Bilmiyorum." Ellerimi ağzıma götürüyorum ve ön cebimdeki bir parşömen parçası koluma takılıp düşüyor.

Brennan yakaladı. "Cardulo?" Gözlerini Imogen'a kaldırır.

"Dünden beri onu görmedim," diyor, sesi alçak, neredeyse monoton. "Teğmen Tavis?"

"Aralarında ve kayıp," Brennan cevaplar nazikçe, sonra bana doğru baktı ve iki kez çekti. "Vay anasını, Violet."

"Ne?" Kollarımı indiriyorum. Garrick de mi kayıp? Weilsen'in bahsettiği dört biniciden başka kim var?

"Parmağın," diyor Imogen, sonra gözlerini yere dikeyyor.

Parmağım mı? *Çıt diye*. Doğru. "Sanırım kolumu kırdım." Yere baktım ve dik dik baktım.

Sol kolum alçada ve başparmağımın tırnağı büyüklüğünde zümrüt taşlı güzel bir altın yüzük elimde duruyor. Tanrım, bu taşı tanıyorum. Xaden'in komodininin üst katındaki Aretia'nın Kılıcı'ndaki diğerleriyle eşleşiyor. Kayıp olan bu mu? "Şu anda neler oluyor?" Yavaşça soruyorum.

"Bilmiyor musun?" Brennan sesini alçaltıyor.

Başımı sallıyorum.

Brennan cebimden çıkardığı kâğıda dönüyor. "Bu Dunne'ın mührünü taşıyor," dedi. "Açabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, yüzüğe aval aval bakıyorum. Herhangi bir parmağa takılan herhangi bir yüzük değil. Bu o parmak. Ama nasıl? Bu öğleden sonra sahada Theophanie ile savaşıyordum, sonra o kuruyup gitti ve ben de kendimi yakıp . Şimdi üç oldu. Sabahın köründe Aretia'dayım ve öldürülmüş ejderhalar, biniciler, kayıp biniciler ve kayıp yumurtalar mı var? Xaden bunu yapmazdı.

Yapar ?

Gölgelerin fırtınası. Kanım dondu. Ne kadar uzağa gitmişti? Kendimi bağdan aşağı atıyorum ama orada hiçbir şey yok. *Gitmiş*.

Ya da hissedemeyecek kadar uzakta, paniklememek için kendime hatırlatıyorum. Bu yüzüğü elime ne zaman takmıştı?

Brennan afallamış bir halde, "Bu sizin yasal ve bağlayıcı evliliğinizin resmi bir kutsaması," diye fısıldadıktan sonra parşömeni hızla yuvarladı. "Dunne'ın tapınağının baş rahibesi tarafından."

"Xaden'a mı?" Yerçekimi bükülüyor, bildiğimi her şeyi bu gerçeklik her neyse ona dönüştürüyor.

Brennan başını sallıyor.

Gözlerim parlıyor. Biz *evli miyiz?* Binlerce duygu, karmakarışık düşüncelerimin arasından kendine yol açmaya çalışıyor ama anlık bir huşu, *nasıl* mantığının önüne geçiyor. Böyle bir şeyi unutmamın imkanı yok. O neden burada değil? Nereye gitti? Ve neden?

"Sanırım dış taraftaki not senin için." Brennan parşömeni geri verir.

Xaden'in el yazısıyla yazılmış iki cümleyi görmek için mektubu ters çeviriyorum.

Beni arama. O artık senin.

Gitmiş.

Yaşadığım büyük şokun etkisiyle sisli beynimi karıştırmaya çalışıyorum ama doğru düzgün düşünemiyorum. Sanki biri benimle dalga geçmiş gibi-

Hayır.

Göğsüm sıkışıyor. "Ne zamandır kayıpım?" "On iki saattir," diye cevaplıyor Brennan.

"Ne yaptın sen?" Başım Imogen'e doğru kayıyor ve göğsümde derin bir önsezi duygusu kök salıyor.

Bakışlarını yavaşça benimkilere kaldırıyor. "İstediğin şeyi."

TEŞEKKÜRLER

Kocam Jason'a yerçekimim olduğu için teşekkür ederim. Beni her doktor randevusuna götürdüğü ve dört oğlum ve Ehlers-Danlos'lu bir eşim olmasının getirdiğı bunaltıcı takvimi yönettiğı için. Kaosla geçen son birkaç yılda beni kucaklayarak ve düzenli olarak cips ve queso göndererek bir arada tuttuğın için teşekkür ederim. Tek kelimeyle benim her şeyim olan altı çocuğuma teşekkür ederim. Zarafetiniz, azminiz ve kahkahalarınızla beni sürekli hayrete düşürüyorsunuz. Londra'da bir otel odasına kapandığımızda gezmek yerine düzenlemelerle uğraştığımız için hiç şikâyet etmeyen kız kardeşim Kate'e... TEKRAR. Seni seviyorum, ciddiğim. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan aileme. En iyi arkadaşım Emily'ye, hayatımın en kolay parçası ve sırların koruyucusu olduğu için.

Red Tower'daki ekibime teşekkür ederim. Editörüm Alice Jerman'a, zamanını ve kalbini bu kitaba akıttığı ve hangi zaman diliminde olursam olayım her zaman Zoom'a hazır olduğu için teşekkür ederim. Liz Pelletier'e bana en sevdiğim türde yazma şansı verdiği için teşekkür ederim. Sonsuz bilgeliğın için Stacy Abrams'a. Lizzy Mason'a her zaman telefonu açtığı, fotoğrafı çektiğı ve endişelerimi yatıştırdığı için. Ashley, Hannah, Heather, Curtis, Brittany M., Brittany Z., Molly, Jessica, Katie, Erin, Madison, Rae ve Entangled ve Macmillan'daki herkese bitmek bilmeyen e-postalarımın cevap verdikleri ve bu kitabı piyasaya sundukları için. Kartal gözleriniz için harika beta ve duyarlılık okuyucularına. Her zaman yolunuzdan çekildiğiniz için Julia Kniep'e. Becky West'e sonsuz cesaretlendirme, McDonald's, kola ve T Swift aramaları için. Bu olağanüstü kapak için Bree Archer'a ve enfes sanat eserleri için Elizabeth ve Amy'ye. Meredith'e

Johnson'a teŖekkür ederim. İnanılmaz menajerim Louise Fury'ye her zaman arkamda durduğu için ve Shivani Doraiswami'ye harika film menajerim olduğu için teŖekkür ederim! Outlier ve Amazon Studios'taki ekiplere sonsuz teŖekkürler. Sizlerle çalışmak tam bir hayal!

Kırılğan akıl sağlığını ellerinde tuttuğun ve asla düşürmediğin için işletme müdürüm KP'ye teŖekkür ederim. Eşlerime, kutsal olmayan üçlümüze, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teŖekkür ederim, siz olmasanız kaybolurdum. Bu kitabı mümkün kılan Kyla'ya. Shelby ve Cassie'ye, her zaman bir numaralı heyecan verici kızlarım oldukları için. Rachel ve Ashley'e tanıdığım en zeki, en nazik kadınlar oldukları için. Yıllar boyunca bana şans veren her eleştirmene ne kadar teŖekkür etsem azdır. Okur grubum The Flygirls'e internetteki en mutlu yer oldukları için. Okuyucularıma: Heyecanınız beni tuşların başında tutuyor.

Son olarak, sen benim başlangıcım ve sonum olduğun için Jason'ıma tekrar teŖekkür ederim. Sen ve ben dünyaya karşı, aşkım.

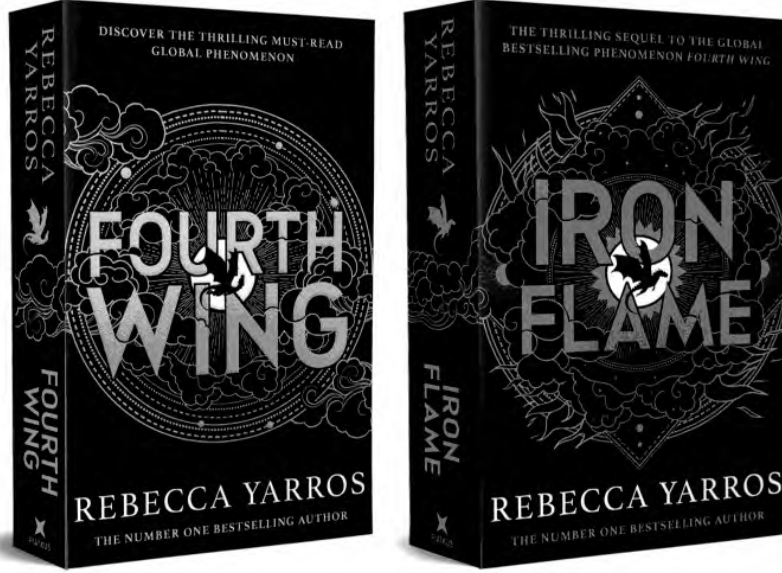
JOIH BİZİM SQUAD

ÖĞRENCİLERİMPARATORLUKTAN
GELEN RESMİ YAZIŞMALAR
HEWSLETTER'İMİZİ İÇ ÇEKİN VE
SOSYAL SOHBET ODALARIMIZA
GÖZ KULAK OLUN

CAH'T GET ENOUGH OF EMPYREAH SERISI MI?

Ciltsiz kitap koleksiyonunuza
bugün başlayın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.